Tiểu thuyết
Nguyễn Đức Vịnh *dịch*

ANH HÙNG CA

Lại Nhĩ

1

AMUN

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

ANH HÙNG CA

https://thuviensach.vn

Tác giả: Lại Nhĩ

Dịch: Nguyễn Đức Vịnh

Nhà phát hành: Đinh Tị

Nhà xuất bản: Thanh Niên

Chụp Pic: Hà Jun

Type:

https://thuviensach.vn

Hằng Nguyễn

Viet Anh

Ngoc Tinh

Lương Hồng Cúc

Van Anh Cho

Chu Sinh Thần

Xu Hoang

Beta: Lan Phương Đỗ

Phạm Hồng Ngọc

Nguồn ebook: Ebook Ngôn Tình Miễn Phí

https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi/

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Văn án

Thiếp - một thiếu nữ ngây thơ không hiểu chuyện đời.

Chàng - một thiếu niên lạnh lùng thoi thóp hơi tàn bị vùi dưới tuyết.

Buổi đầu gặp gỡ ấy, chẳng ai đoán trước được sau này mình sẽ có vai trò thế nào trong cuộc đời nhau.

Chúng ta không tin vào vận mệnh, song lại chẳng có sức để phản kháng sự thao túng của vận mệnh.

Vậy nhưng, dù toàn cõi nhân gian đều coi chàng là kẻ địch, thiếp vẫn chẳng chút hối hận khi sánh bước bên chàng.

https://thuviensach.vn

Mục lục

TẬP 1

1 2 3 4 5

6 7 8 9 10

TẬP 2

1 2 3 4 5 6

7 8 9 10 11 12

13 14 15 16 17 18

https://thuviensach.vn

Tập 1

https://thuviensach.vn

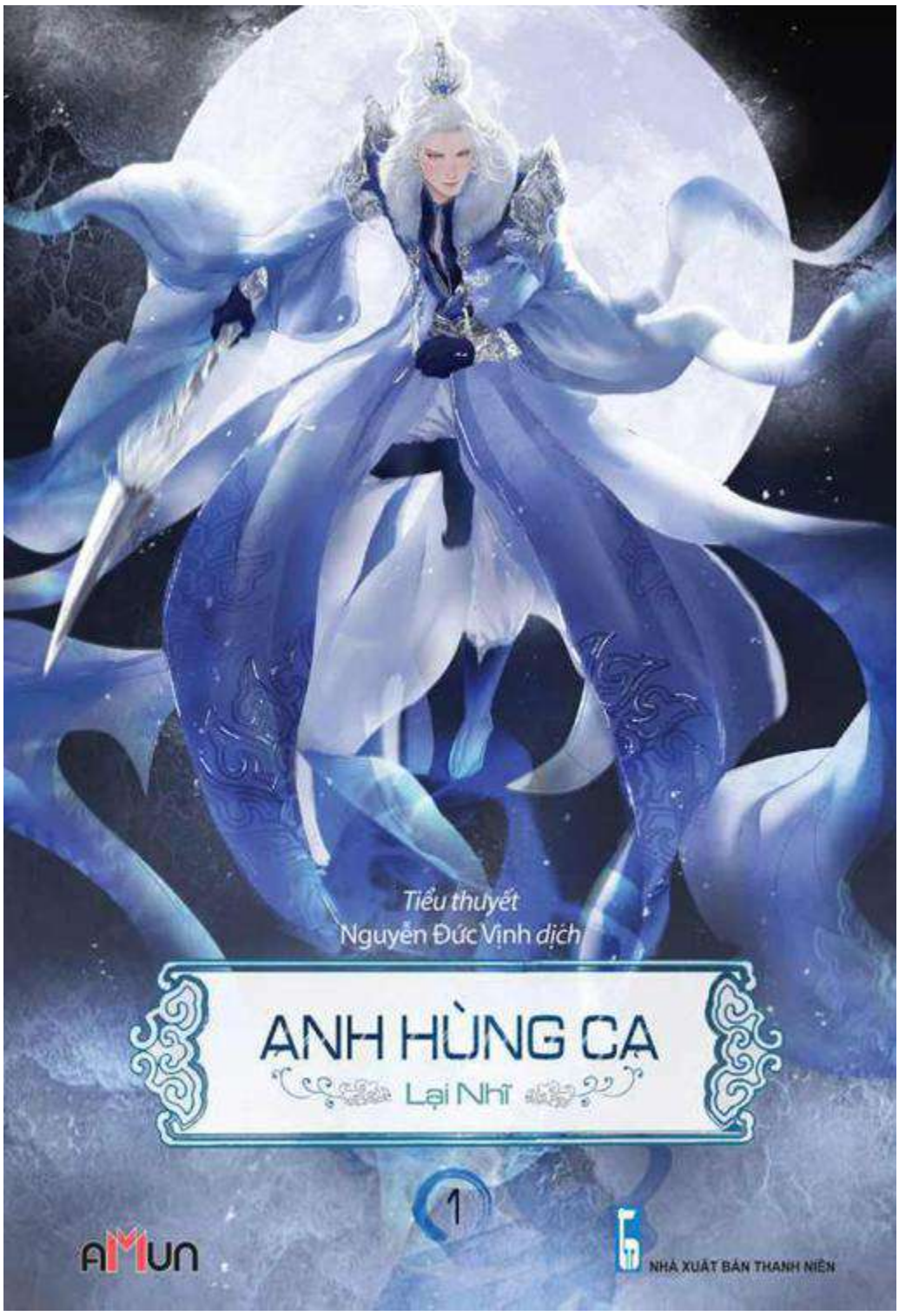

CHƯƠNG 1

https://thuviensach.vn

Nhân duyên

Giữa trời đất mênh mang, tuyết rơi lặng lẽ. Đằng sau ngọn núi bị bao phủ bởi một màu trắng toát, ánh lửa bừng lên ngợp trời. Tiếng lửa cháy lùng bùng, tiếng người gào thét ầm ĩ, tiếng bước chân hỗn loạn, tất cả cùng đập tan sự yên bình và tĩnh lặng của đêm đông lất phất tuyết rơi.

Chợt có một bóng hình quái dị lao vọt lên giữa ngọn lửa dữ dội ấy. Đó là một con rắn to lớn không bút nào tả xiết, sau lưng có hai cặp cánh khổng lồ. Khi hai cặp cánh ấy dang rộng, cả bầu trời đêm chừng như bị che khuất. Nó giận dữ xoay chuyển thân hình, ngẩng đầu nhìn trời, rít lên một tiếng đầy thê lương. Những ngọn lửa dữ dội lập tức bùng lên, cao tới cả trượng, vô số đốm tro tàn bị lửa nóng đẩy đi xa tít, nhanh chóng hòa lẫn với những bông tuyết đang bay khắp trời.

Đối mặt với con yêu thú đáng sợ, những võ sĩ đang tụ tập trên núi vội vòng lùi lại. Một số người không kịp né tránh, lập túc bị ngọn lửa nuốt chửng, chỉ còn biết đau đớn gào thét, mùi thịt cháy khét nhanh chóng lan tỏa khắp xung quanh. Nhìn thấy tình cảnh này, một nhóm đạo sĩ đầu đội mũ cao, mình khoác đạo bào, tay cầm trường kiếm đồng loạt bước lên phía trước. Người dẫn đầu thân hình cao gầy, mặt mũi tuấn tú, mặc một chiếc áo bào màu tím có thêu hình thái cực lưỡng nghi. Y một tay cầm kiếm, một tay cầm bùa, cất giọng sang sảng: “Kiếm trận, khởi!”

Ánh tím rực rỡ chiếu rọi lên tận trời cao, hai mươi tư đạo kiếm quang hình thành nên một trận pháp phỏng theo những vì sao trên trời, tức thì chặn đứng mọi đường tiến lui của con yêu thú Minh Xà kia. Kiếm quang chuyển động, kiếm khí ngợp trời, dần dần hình thành nên một bức đồ hình màu tím giữa bầu trời đêm. Sau một tiếng quát lớn của người cầm đầu, hai

https://thuviensach.vn

mươi tư thanh trường kiếm ngân vang không dứt giữa không trung, sau đó đột nhiên xoay tròn và đồng loạt lao thẳng về phía Minh Xà.

Thân rắn, cánh rắn đều bị trường kiếm đâm xuyên, những dòng dịch thể màu trắng bạc tựa thủy ngân cuồn cuộn chảy ra dọc theo thân rắn. Con yêu thú Minh Xà rít lên thê thảm, đâm đầu xuống đất, lao thẳng về phía đám người bên dưới. Một đạo sĩ tu vi còn non kém bị đuôi rắn quất bay đi. Trong khoảnh khắc yêu thú Minh Xà muốn dùng cái thế từ trên cao lao xuống mà đồng quy vu tận với mọi người, chỉ thấy đạo sĩ áo tím đột nhiên tung mình nhảy vọt lên, cưỡi gió, gằn giọng quát: “Phá!” Lúc lá bùa trong tay được ném tới để phong tỏa động tác của Minh Xà, thanh trường kiếm của y đã đâm thẳng vào giữa đầu con rắn.

Tấm thân khổng lồ của Minh Xà nặng nề rơi xuống nền đất tuyết, không còn chút động tĩnh nào nữa, xem chừng đã chết hẳn rồi.

Chính vào lúc này, một võ sĩ ở mé đông đột nhiên hô lớn: “Còn một con nữa!” Đạo sĩ áo tím lập tức dẫn theo các môn nhân vội vã chạy về phía đông ngọn núi. Tiểu đạo sĩ áo vải bị Minh Xà quất bay lúc này còn đang cốgắng bò dậy, không kịp đi theo các đồng môn. Đột nhiên, y nhìn thấy chỗ thi thể con yêu thú Minh Xà kia vừa rơi xuống có thứ gì đó đang nhúc nhích.

Tiểu đạo sĩ cầm trường kiếm dè dặt đi về phía xácrắn, chợt thấy một bé trai khoảng mười một, mười hai tuổi đang cố gắng bò ra từ bên dưới đuôi rắn.

Tiểu đạo sĩ thở phào một hơi, buông trường kiếm rồi ngồi xuống trước mặt bé trai và nhỏ giọng hỏi: “Này nhóc, em bị yêu quái bắt đến đây ư? Nhà em ở đâu, để ta đưa em về nhà nhé?”

https://thuviensach.vn

Bé trai này ngũ quan tuấn tú, tuy còn chưa hết vẻ non nớt nhưng mày rậm mắt to, trên khuôn mặt thấp thoáng toát ra khí thế oai hùng. Đứa bé không trả lời, chỉlẳng lặng nhìn người trước mặt bằng cặp mắt long lanh đen láy.

Tiểu đạo sĩ ngỡ rằng nó đang sợ hãi quá độ, bèn an ủi: “Nhóc con, em đừng sợ!” Đồng thời đưa tay tới, định xoa đầu nó để tỏ ý vỗ về. Nhưng bàn tay còn chưa kịp chạm vào đầu đối phương thì y chợt cảm thấy trước mắt hoa lên, thế rồi một lưỡi kiếm lạnh băng kề vào cổ y. Chỉ thấy đứa bé đó đang cầm thanh bảo kiếm còn dài hơn cả người nó, hờ hững nhìn y chằm chằm. Tiểu đạo sĩ thầm kinh hãi, khi nhìn lại thì thấy trên khuôn mặt non nớt nhưng lạnh lùng của đối phương có một vệt nước màu trắng bạc ở giữa trán.

Những bông tuyết lạnh giá của ngày đông nhẹ nhàng đậu xuống vai bé trai, nó chỉ cần khẽ hất cánh tay là đủkhiến gã đạo sĩ vừa bày tỏ thiện ý với mình đầu lìa khỏi cổ. Nhưng đối mặt với con người đang lộ rõ vẻ sợ hãi này, nó bỗng cảm thấy hơi do dự. Đột nhiên, tiếng gió lật phật vang lên, một lá bùa màu vàng với những nét vẽ bằng mực chu sa bay vọt đến và đánh thẳng vào lưng đứa bé, sau nháy mắt đã nổ tung. Thì ra vị đạo sĩ áo tím đã kịp quay trở lại. Sức nổ của lá bùa lập tức hất bay bé trai lên cao, khiến nó phun ra một ngụm máu màu bạc. Nó loạng choạng bò dậy, vội vã bỏ trốn vào trong rừng. Đạo sĩ áo tím tức tốc cầm kiếm đuổi theo, song lại bị tiểu đạo sĩ đưa tay ngăn cản. “Đại sư huynh, nó chỉ là một đứa bé thôi mà!”

“Hoang đường!” Đạo sĩ áo tím phất tay áo, đẩy tiểu đạo sĩ ra. “Một đứa bé cái gì chứ, nó là yêu nghiệt! Nhổ cỏ không nhổ tận gốc sẽ gây hậu họa vô cùng lớn!”

https://thuviensach.vn

Dứt lời, đạo sĩ áo tím tung mình nhảy vọt lên cao, chuẩn bị đuổi theo yêu nghiệt, nhưng còn chưa kịp lao đi thì đã bị tiểu đạo sĩ ôm chặt lấy chân. “Sư huynh, nó chỉ là một tiểu yêu thôi, chờ sau này nó gây họa rồi hãy diệt trừ cũng chưa muộn.”

Người áo tím vung chân đá bay đối phương, sau đó lại tát cho sư đệ của mình một cái thật mạnh, gằn giọng chất vấn: “Hay cho câu “Chờ sau này nó gây họa rồi hãy diệt trừ cũng chưa muộn!” Nếu trong thời gian đó có người mất mạng, món nợ mạng người này sẽ tính lên đầu ai đây?”

Tiểu đạo sĩ đưa tay ôm mặt, bất giác sững người. Đạo sĩ áo tím không nói gì thêm, tung mình nhảy lên ngọn tùng, gần như là cưỡi gió lao đi, vội vã truy đuổi theo hướng mà bóng dáng đứa bé kia vừa mất dạng.

Giữa vùng núi non hiểm trở, một cái bóng màu bạc vun vút lao đi. Đó là một con Minh Xà dài chừng ba thước, cánh của nó đã tả tơi lắm rồi, bên trên bị thủng một lỗ rất lớn. Trong quá trình bay, thân thể nó không ngừng nghiêng ngả, thỉnh thoảng còn bị va vào những gốc tùng rất lớn khiến cho tuyết trên cây rào rào rơi xuống.

Tiếng bước chân và tiếng hò hét dần dần bị bỏ xa, vùng rừng núi quay trở lại vẻ tịch mịch ban đầu, nhưngluồng sát khí dữ dội kia vẫn luôn theo sát phía sau.Trong lúc chạy trốn, miệng vết thương trên cánh Minh Xà không ngừng bị xé rộng ra, cuối cùng toàn thân nó run lên lẩy bẩy, cánh bị rách toạc, thân thể va vào một gốc tùng cổ thụ rồi rơi xuống đất, lại một lần nữa biếnthành hình người. Sau cú va mạnh của nó, tuyết trên cây ào ào rơi xuống, vùi lấp quá nửa thân thể nó.

Sức lực toàn thân không ngừng trôi theo dòng máu màu trắng bạc vẫn đang chảy ra ngoài, thân thể bị băng tuyết làm cho cứng đờ, ý thức của đứa bé dần trở nên mơ hồ. Trong cơn mơ màng, nó loáng thoáng nhìn thấy cha

https://thuviensach.vn

gầm lên giận dữ giữa ngọn lửa dữ dội, nhưng cuối cùng vẫn bị vô số lưỡi kiếm hạ sát; mẹ nó mắt rơm rớm lệ, hôn lên trán nó lần cuối để từ biệt, sau đó hóa thành hình rắn lao ra khỏi động phủ...

Đứa bé nắm chặt bàn tay, cho dù toàn thân băng giá nhưng trong lòng vẫn cháy bừng lửa giận, khiến ý thức của nó bị thiêu rụi hoàn toàn. Lúc này, trong tư duy của nó chỉ có duy nhất một chữ "giết".

Giết! Giết! Giết! Từ khi nào yêu linh trong trời đất lại rơi vào cảnh bị loài người tùy ý giết chóc vậy? Dưới gầm trời này, chỉ duy có loài người là không nên tồn tại!

Nỗi căm hận ngợp đầy lồng ngực, nó cố gắng thò tay ra từ trong đống tuyết, đồng thời tập trung toàn bộ yêu lực trong người vào ấn đường, tức thì có một luồng khí nóng trào ra từ trên trán, trong cặp mắt đen láy ánh lên những tia sáng màu bạc lạ thường. Đúng vào khoảnh khắc đứa bé chuẩn bị hiện ra bản thể để liều một phen sống mái với kẻ thù, đột nhiên một đôi tay vừa ấm áp vừa mềm mại nắm lấy bàn tay lạnh băng của nó.

"Úi, có người bị vùi trong tuyết này!"

Đó là một giọng trẻ con vừa trong trẻo vừa ngọt ngào, và rồi một giây sau đó, đứa bé cảm thấy có người đang kéo tay mình.

"Dô ta, dô ta nào!" Người đó dường như đang tựcổ vũ cho bản thân, cố gắng kéo nó ra khỏi tuyết. Kéo được một lúc, người đó có lẽ đã thấm mệt, lại thấy chẳng có chút tác dụng nào, bèn bỏ tay nó ra, chuyển sang bới tuyết.

https://thuviensach.vn

Đứa bé đột nhiên cảm thấy phía trên đỉnh đầu mình nhẹ bẫng, bèn dốc hết sức lực ra tay với tốc độcực nhanh. Trong khoảnh khắc chụp được cổ họng của người vừa xuất hiện, đôi mắt đen láy của nó nhìn chằm chằm vào đối phương...

Thứ lọt vào mắt nó là một đôi mắt long lanh sáng rực như sao trên trời, đồng thời dịu dàng và ấm áp như hổ phách.

Đó là một bé gái chừng bảy, tám tuổi, mình mặc áo bông màu xanh lục, tóc trên đầu búi thành hai búi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cặp mắt to tròn sáng lấp lánh đang tò mò quan sát đứa bé trai trước mặt.

Con người. Chỉ nhìn thoáng qua, bé trai đã xác định được chủng tộc của đối phương, sự thù hận đối với loài người khiến nó không kìm được bóp chặt hai ngón tay lại. Nhưng đúng vào lúc này, bé gái kia chợt giơ hai bàn tay nhỏ nhắn lên và khép lại, ủ năm ngón tay lạnh băng của nó.

“Đông cứng lại rồi, đông cứng lại rồi kìa! Rắn con ơi,ngươi đừng chết nhé!”

Sự ấm áp truyền tới từ đầu ngón tay khiến trái tim bé trai run lên, lời của bé gái lại càng khiến nó kinh hãi. Tới lúc này, nó mới phát hiện do bị trọng thương thoát lực, đôi chân của mình đã biến trở về hình rắn, nhưng bé gái kia vẫn chẳng tỏ vẻ sợ hãi, ra sức xoa tay nó đểgiúpbàn tay nó ấm lên. Thỉnh thoảng cô bé lại cúi đầu xuống hà hơi một chút, sau đó hơi nghiêng đầu, tò mò hỏi: “Rắn con ơi rắn con, trời lạnh thế này, sao ngươi không về hang ngủ đông? Có phải ngươi bị đói nên chạy ra ngoài kiếm mồi không?”

Nghe nhắc đến từ “hang”, trái tim bé trai bỗng thắt lại, trong mắt bừng lên những tia sáng bạc dữ dằn: Con người, đáng chết! Giết chết nó, lấy máu

https://thuviensach.vn

thịt làm thức ăn thì sẽ có thể tăng yêu lực!

Nó đột nhiên giật tay ra khỏi hai bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của đối phương, năm ngón tay co lại thành trảo chụp thẳng về phía trái tim bé gái.

Trong cặp mắt long lanh của bé gái tức thì thoáng qua một tia nghi hoặc. Đúng vào khoảnh khắc năm ngón tay của bé trai sắp chụp đến lồng ngực bé gái, đột nhiên, miếng ngọc phỉ thủy được treo bằng chỉ đỏ trên cổ bé gái bừng lên những tia sáng xanh biếc. Đầu ngón tay đứa bé trai lập tức truyền tới cảm giác đau nhói, thân thể bị luồng sáng xanh đẩy bắn ra ngoài, đập vào gốc cây và nặng nề rơi xuống đất.

“Sao ngươi lại như vậy chứ?” Nhìn đứabé trai bị thương ngã dưới đất, bé gái bất mãn trễ môi, hậm hựcnói. “Ta thấy ngươi gặp nạn nên mới giúp đỡ, ngươikhông cần thì thôi, có gì lại muốn hại ta?”

“Hừ, bớt nói lời thừa thãi đi!” Bé trai nằm ngã trên nền đất tuyết, một tay ôm ngực, hừ lạnh, nói: “Đừng có làm bộ làm tịch, ai cần ngươi giúp chứ? Các ngươi giết chết cha mẹ ta, phá nhà của ta, còn nói cái gì mà chém hết yêu ma trong thiên hạ nữa! Các ngươi đều đáng chết, đáng chết!”

“Hả?” Bé gái hơi sững người, sau khi cẩn thận quan sát bé trai bằng đôi mắt màu hổ phách thì khẽ lẩm bẩm như đang nói một mình: “Hóa ra ngươi bị người ta truy sát. Sư phụ ta nói, liên minh Trảm Yêu đó là một liên minh hồ đồ, do một lũ người hồ đồ lập nên…”

Nói tới đây, cô bé chớp chớp mắt, đột nhiên đi lên phía trước, áp tay lên trán bé trai, ngăn không cho dòng máu màu bạc kia chảy ra, đồng thời nhỏ giọng an ủi: “Đừng buồn, đừng buồn! Tiểu Trúc và sư phụ đều không phải người hồ đồ, rắn con đừng sợ, đừng sợ mà!”

https://thuviensach.vn

“Cút đi! Ngươi bảo ai sợ hả?” Đứa bé trai giận dữquát lớn.

Đúng vào lúc này, luồng sát khí dữ dội kia càng lúccàng tới gần, đoán chừng chẳng bao lâu sẽ tới. Lòng bé trai thầm động, định chụp lấy cổ bé gái rồi bắt giữ làm con tin, nhưng bé gái bỗng chun mũi, hai tay đẩy mạnh, đột ngột đẩy nó vào đống tuyết. Bé trai không ngờ đối phương đột nhiên ra tay, hơn nữa nó còn đang trọng thương, lập tức bị vùi trong tuyết. Nó định tung người nhảy vọt lên, nào ngờ bé gái lại vung tay vỗ mạnh vàogốc tùng cổ thụ gần đó, tuyết trên cây tức thì rơi xuống rào rào, toàn thân nó đều bị chôn sâu dưới tuyết.

Loài người quả nhiên là hạng xảo trá bỉ ổi, ngay đến một con ranh mấy tuổi mà đã hiểm độc đến nhường này! Bé trai thầm cắn chặt răng, chuẩn bị dốc sức nhảy lên, chợt cảm thấy đầu nặng trĩu, hóa ra bé gái kia đã ngồi luôn xuống đống tuyết rồi. Ngay sau đó, sát khí tràn tới, thì ra đạo sĩ áo tím đã đuổi tới nơi. “Tiểu cô nương, mau tránh ra!”

Cô bé hơi nghiêng đầu, ngước mắt lên quan sát đối phương. Đạo sĩ áo tím cầm kiếm trong tay, nhưng không đưa ra trước mặt mà chỉ để ở sau lưng. Cô bé khẽ lắc đầu, cất giọng hỏi ngược lại: “Vùng núi non hoang dã này đâu phải là nhà của huynh, lẽ nào huynh bảo ta tránh ra thì ta nhất định phải tránh ư?”

“Bên dưới đống tuyết mà ngươi đang ngồi có yêu quái ẩn nấp, ngươi có biết chăng?” Đạo sĩ áo tím trầm giọng nói.

Bé gái dõi mắt nhìn về phía chân trời, ánh mắt lập lờ bất định. “Yêu nghiệt cái gì chứ, đây là người tuyết ta đắp thôi mà, tuy không được dễ coi

https://thuviensach.vn

cho lắm nhưng cũng đâu có giống yêu quái. Đại ca nhất định đã nhầm lẫn rồi.”

Đạo sĩ áo tím nhíu chặt đôi mày, hừ lạnh bất mãn. “Tiểu cô nương, lẽ nào cha mẹ ngươi chưa từng dạy ngươi rằng làm người thì phải thành thực thủ tín, không được tùy ý nói dối hay sao?”

Bé gái chớp chớp cặp mắt tròn xoe sáng rực, nhìn về phía đạo sĩ, nhếch khóe môi cười nói: “Sư phụ ta quả có dạy rằng làm người phải thành thực thủ tín, nhưng người cũng nói rằng một đứa trẻ thông minh cần phải biết xem xét thời thế, nếu xuất phát từ thiện ý thì có nói dối một chút cũng không sao.”

“Ăn nói quàng xiên!” Đạo sĩ áo tím giận dữ quát. “Tiểu cô nương, con yêu quái đó giết người không chớp mắt, lẽ nào người muốn trở thành thức ăn trong bụng nó ư?”

“Ta đương nhiên không muốn bị nó ăn thịt.” Cô bé mỉm cười nhìn đạo sĩ, đột nhiên hỏi: “Đại ca này, hổ cũng ăn thịt người, giả như huynh nhìn thấy một con hổ trong rừng, nhưng con hổ đó đang ngủ, không hề có ý định tấn công huynh, liệu huynh có xông lên đòi giết bằng được con hổ đó không?”

Đạo sĩ áo tím hơi sững người, hiển nhiên không ngờđược đối phương lại có câu hỏi như vậy. Sau đó, y đột nhiên phất mạnh tay áo, quát bảo: “Hoang đường, mãnh thú tầm thường sao có thể so sánh với yêu quái được!”

“Có gì khác chứ?” Cô bé nghiêng đầu nói. “Hổ ăn thịt người là để cho no bụng. Yêu quái ăn thịt người cũng là để cho no bụng. Người ăn thịt trâu bò lợn gà cũng là đểcho no bụng. Nếu yêu quái ăn thịt người ngay trước mặt

https://thuviensach.vn

ta, ta đương nhiên sẽ giúp con người đánh lại yêu quái. Nhưng rắn con còn nhỏ như vậy, chắc chắn là chưa từng giết người. Nếu chỉ vì sau này nó có thể giết người màđòi đuổi tận giết tuyệt, vậy tại sao đại ca không đi giết hết toàn bộ hổ, báo, gấu, voi trên cõi đời này đi?”

Không đợi đạo sĩ phản bác, bé gái đã giơ tay chỉ về phía rặng núi phủ đầy tuyết trắng xóa ở đằng xa, nói tiếp: “Vùng núi Thanh Xuyên này vốn là nơi cư ngụ của yêu linh và mãnh thú, con người tự dưng đi đến nơi đây thì phải có sự chuẩn bị sẵn về tâm lý cho việc bị ăn thịt rồi. Cũng giống như một con hổ đi giữa nơi phố xá vậy, chắc chắn sẽ bị người ta đánh chết. Sư phụ ta nói, như thế gọi là “nước sông không phạm nước giếng”. Đại ca, ta biếtmình không gạt được huynh, rắn con quả thực đang ở nơinày, nhưng huynh hãy coi như làm phúc mà tha cho nóđi, được không?”

Lời của cô bé len qua lớp tuyết dày lọt vào tai đứa bé trai, khiến lòng nó trào dâng sóng gió. Đạo lý vềviệc nước sông không phạm nước giếng mẹ cũng từng nói với nó, nhưng cả gia đình nó đều ở trong động phủ, hiếm khi nào rời khỏi núi Thanh Xuyên, nói gì đến việc giết người, thếmà hôm nay cha mẹ nó đã gặp phải họa sát thân. Chỉ mới một khắc trước đây, nó còn mong mỏi có thể giết sạch loài người trong thiên hạ, vậy mà không ngờ cô bé yếu ớt nó không hề quen biết kia lại giúp nó chặn đứng kẻ thù, còn cất lời biện bạch và cầu xin giúp nó…

Đúng vào lúc dòng suy nghĩ của nó đang hỗn loạn, chợt nghe đạo sĩ áo tím quát lớn: “Tiểu cô nương, ngươi một lòng bảo vệ loài yêu nghiệt, rốt cuộc là có ý đồ gì?Bớt nói lời thừa đi, mau tránh sang một bên, bằng khôngchớ trách ta động thủ!”

“Úi chao!” Bé gái kinh hãi kêu lên một tiếng, lớp tuyết phía trên bỗng nhẹ bẫng, chắc là cô bé đã bị kéo qua một bên rồi. Bé trai bất giác cảm thấy lồng ngực nóng bừng, ngợp đầy lửa giận, bèn vận hết yêu lực toàn thân,

https://thuviensach.vn

tung mình nhảy ra khỏi đống tuyết. Chỉ thấy cánh tay cô bé bịđạo sĩ giữ chặt, cả người không ngừng giãy giụa.

“Buông cô ấy ra!” Bé trai giận dữ quát lớn, năm ngón tay quắp lại thành trảo, chụp thẳng về hướng mặt đạo sĩ. Đạo sĩ áo tím lập tức vứt bé gái sang một bên, sau đó ngấm ngầm bắt quyết, thanh kiếm trong tay tức thì bừng lên một đạo kiếm quang màu tím sáng lòa. Đúng vào khoảnh khắc kiếm quang sắp đánh bay bé trai đi, bé gái đột nhiên chạy tới bên cạnh đạo sĩ và há miệng cắn vào cánh tay y.

Đạo sĩ bừng bừng nổi giận, gằn giọng quát: “Đúng là đồ tiểu quỷ không biết phân biệt phải trái, chớ trách ta ra tay vô tình!”

Dứt lời, đạo sĩ vung trường kiếm lên, chém về phía cô bé. Bé trai thấy vậy thì chẳng kịp suy nghĩ, lập tức tung người lao đến chụp lấy lưỡi kiếm lạnh băng, đồng thời đứng chắn trước người bé gái. Lưỡi kiếm cứa rách lòng bàn tay, một dòng máu bạc chảy tràn, pháp lực ẩn trên lưỡi kiếm còn tỏa ra đánh lên khắp người bé trai. Nhưng nó vẫn cắn chặt răng, kiên quyết không nhúc nhích, một lòng bảo vệ bé gái sau lưng.

“Mang ơn biết báo đáp, coi như ngươi còn có chút lương tâm.” Đạo sĩáo tím hừ lạnh, nói: “Đã như vậy, ta sẽ cho ngươi được chết một cách gọn ghẽ!”

Lời còn chưa dứt, đạo sĩ đã thò tay trái vào trong vạt áo, lấy ra một tấm bùa, đoạn quát to: “Phá!” Đồng thời ném thẳng về phía mặt bé trai. Nếu trúng phải đòn này, nó ắt sẽ nổ tung đầu mà chết. Đúng vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên có một vật xé gió bay đến đánh rơi tấm bùa, ghim nó xuống nền đất tuyết.

https://thuviensach.vn

Đạo sĩ ngưng thần nhìn kĩ, thấy trên lá bùa có cắm một chiếc lá trúc màu xanh. Đó rõ ràng chỉ là một chiếc lá trúc bình thường nhưng lại sắc bén như dao, đâm xuyên qua lá bùa.

“Sư phụ! Sư phụ! “ Bé gái mừng rỡ kêu lên.

Sau tiếng reo mềm mại, ngọt ngào ấy, một thanh niên tuấn tú lững thững đi ra từ trong rừng. Người này mặtđẹp như ngọc, tóc dài đen nhánh, áo trắng hơn tuyết,trong tay cầm một cây gậy trúc màu xanh. Trông y như đang ngái ngủ, một tay đưa lên che miệng, ngáp dài, sau đó mới ngước mắt quan sát tình hình trước mặt. Y chậm rãi bước đến,khẽ cốc lên đầu bé gái một cái, cất giọng hờ hững: “Nha đầu Tiểu Trúc kia, mi lại gây họa cho ta rồi!”

“Cái gì mà “lại” chứ, nếu không vì muốn tìm đồ ăn cho sư phụ, Tiểu Trúc chạy đến một nơi xa như thế này làm gì?” Bé gái một tay ôm đầu, một tay túm lấy vạt áo của thanh niên mà lay qua lay lại. “Được rồi, được rồi, sư phụ, người muốn đánh, muốn mắng gì thì cứ để sau, bây giờ có người chẳng chịu nói lý lẽ, lại còn đánh cả trẻcon, người mau đứng ra phân xử giúp con đi!”

Thanh niên liếc nhìn đứa bé kia và đạo sĩ, sau đó chậm rãi đưa tay lên, bùng ngón tay nghe “tách” một cái, lập tức có một ngọn lửa bùng lên, thì ra lá bùa trên nền đất tuyết đã bốc cháy, sau nháy mắt hóa thành tro tàn, bay đi tứ tán. Điều kỳ lạ là lá trúc cắm trên đó không hề bị tổn hại, vẫn xanh biếc như vừa được hái từtrên cây xuống.

Chiêu này thoạt nhìn thì bình thường nhưng lại đòi hỏi pháp lực cực kỳ cao siêu, những kẻ đạo hạnh kém cỏi đừng mong làm được. Đạo sĩ áo tím lập tức giơ tay ôm quyền làm lễ. “Kính chào tiên quân, tại hạ là Mộ TửChân, đại đệ tử của Thiên Huyền môn. Hôm nay vì Minh Xà xuất hiện

https://thuviensach.vn

gây hại cho nhân gian, tệ môn mới đến đây trảm yêu trừ ma, trả lại sự bình yên cho trăm họ."

"Úi chà, ta nói này tiểu huynh đệ." Thanh niên áo trắng khẽ mỉm cười, đoạn dùng cây gậy trúc xanh chỉ vềphía đứa bé mình người đuôi rắn đang đứng chắn trước mặt Tiểu Trúc, nói: "Các ngươi cần sự yên bình, cố nhiên không có gì sai cả, nhưng lẽ nào yêu linh ở vùng núi này không cần sự yên bình hay sao?"

Mộ Tử Chân nhíu chặt đôi mày, buông hai tay xuống, nghiêm túc nói: "Tiên quân nói vậy sai rồi, tà ma ngoại đạo là thứ mà ai cũng có nghĩa vụ tiêu diệt. Nếu không phải yêu nghiệt hoành hành, làm hại đến người vô tội, Thiên Huyền môn có chi lại vô duyên vô cớ đến đây trảm yêu trừ ma?"

Thanh niên áo trắng khẽ lắc đầu, chậm rãi nói: "Thế nào là "yêu nghiệt hoành hành"? Loài người sống khắp Thần Châu, chẳng phải cũng đi tới đâu ăn tới đó đấy ư? Tất cả sống trên đời đều mong kiếm miếng cơm ăn, đút cho đầy bụng, có ai là cao quý hơn ai?"

"Chính phải, chính phải, sư phụ nói rất đúng!" Tiểu Trúc thò đầu ra từ sau lưng đứa bé trai, làm mặt quỷ với Mộ Tử Chân, sau đó trề môi nói tiếp: "Nếu cứ dựa theo cái lẽ đó mà tính, lẽ nào đám chim bay trên trời, thú chạy dưới đất cần phải hợp sức lại mà giết sạch loài người hay sao? Nói gì thì nói, xét cho cùng, loài người vẫn là những kẻ phàm ăn tục uống nhất, bất kể là thứ ăn được hay không ăn được cũng đều tìm cách bỏ bụng! Bất kể là yêu quái, động vật hay là con người, làm gì có ai cao quý hơn ai, dựa vào cái gì mà chỉ cho phép ngươi giết ta mà không cho phép ta giết ngươi chứ?"

Mộ Tử Chân bất giác sững người, sau đó nhíu chặt đôi mày, giận dữ quát Tiểu Trúc: "Là một con người mà lại nói ra những lời hoang đường quá đỗi, ngươi rốt cuộc là cái thứ gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc cười hì hì, nói: “Cũng giống ngươi thôi, ta là con người, chẳng phải là cái thứ gì cả.”

Mộ Tử Chân cả giận, lập tức giơ cao trường kiếm, bắt kiếm quyết, trầm giọng nói: “Vị tiên quân này, ngài đã có lòng bao che cho yêu nghiệt như thế, vậy thì chớ trách ta động thủ. Cho dù ngài pháp thuật phi phàm, Mộ Tử Chân ta cũng chẳng phải hạng không đánh mà lui. Vì đạo nghĩa, ta sẵn sàng liều cả tính mạng này.”

Thấy đối phương đã bày ra tư thế tấn công, thanh niên áo trắng bất giác đểlộ vẻ mặt sầu não, sau đó khẽ thởdài một tiếng, buồn bực nói: “Cái gì mà đạo nghĩa chứ, xét cho cùng vẫn chỉ có một câu thôi, phi ngã tộc loại, kỳtâm tất dị[1]... Ôi, Thiên Huyền môn các ngươi thuộc dòng Đạo gia, vốn chú trọng cái lẽ “Nhân pháp Địa, Địa pháp Thiên, Thiên pháp Đạo, Đạo pháp tự nhiên”[2], tại sao đến đời nhà ngươi thì lại đâm ra u tối, cứng nhắc thế này? Thực đúng là đời sau không bằng đời trước!”

*[1] Một câu nói được ghi lại trong sách **Tả truyện**, ý rằng: Nếu không cùng dòng giống ta, lòng dạ của họ ắt sẽ khác. (Mọi chú thích trong sách đều là của người dịch.)*

*[2] Trích **Đạo Đức kinh**, Lão Tử, dịch nghĩa: Người bắt chước Đất, Đất bắt chước Trời, Trời bắt chước Đạo, Đạo bắt chước tự nhiên.*

“Câm miệng! Chớ có làm nhục sư môn ta!” Mộ TửChân giận dữ xuất kiếm, lưỡi kiếm trong tay ngân dài không dứt, ánh tím bừng lên xé rách cả hư không, tựa như một con rồng lớn lao thẳng về phía thanh niên áo trắng. Thanh niên áo trắng chẳng chút sợ hãi, thản nhiên lùi lại một bước, dễ dàng tránh khỏi sự tấn công của luồng kiếm khí dữ dội. Mộ Tử Chân chẳng đợi chiêu thức tung hết đã bước nhanh về phía trước, thanh trường kiếm bừng lên những tia sáng lạnh ngắt dưới ánh trăng, một người một kiếm mà tạo ra cả chục bóng mờ, đồng loạt nhắm vào thanh niên áo trắng mà đâm tới!

https://thuviensach.vn

Thanh niên áo trắng tựa như say rượu, lững thững lùi về phía sau mấy bước. Bộ pháp của y thoạt nhìn thì như rối loạn, nhưng bất kểMộ Tử Chân có biến chiêu thếnào, rốt cuộc vẫn chẳng thể chạm được vào người y. Tay đạo sĩ dằn lòng lại, lật cổ tay một cái, hai ngón tay trên bàn tay trái kẹp chặt một tấm bùa, rồi vận hết pháp lực toàn thân, sử ra chiêu thức liều mạng Vô Hoàn Chi Đạo mà lao về phía thanh niên áo trắng.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra rất nhanh, thanh niên áo trắng tức tốc giơ cây gậy trúc xanh về phía trước. Chỉ thấy một cái bóng màuxanh lóe lên, tốc độ nhanh như chớp giật, sau nháy mắt đã đánh trúng vào ấn đường của Mộ Tử Chân.

Kiếm phong ngừng, kiếm khí dứt. Đạo sĩ áo tím nặng nề ngã gục xuống đất, bất tỉnh nhân sự. Thanh niên áo trắng chậm rãi thu cây gậy trúc xanh về, cài vào bên hông, lắc đầu, buông lời cảm khái: “Người trẻ tuổi này đúng là thiển cận, có cái chí khí như thếthì đi làm việc gì chẳng được, lại khơi khơi đòi đồng quy vu tận với ta, mà ta có thù oán gì sâu nặng với hắn đâu cơ chứ…”

Nói tới đây, thanh niên áo trắng ném từ trong tay áo ra một sợi dây dài màu đen, quấn lấy eo của Mộ Tử Chân, sau đó y phất nhẹ cổ tay phải, sợi dây liền bay vọt lên, treo Mộ Tử Chân lên một cành tùng cao tít. Tiểu Trúc ngước khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên nhìn người bị treo trên cây, vỗ tay cười nói: “Ha ha, tên hung dữ biến thành một con sâu mềm nhũn rồi! Có điều bây giờ trời đang lạnh thế, hắn có bị đông cứng lại không nhỉ?”

“Không sao đâu, tên tiểu tử này tu vi không tệ, cùng lắm là nửa canh giờ nữa sẽ tỉnh lại, ắt chẳng có vấn đề gì đáng ngại.” Dứt lời, thanh niên đưa tay vỗ bụng một cái, buồn bực than vãn: “Vừa mới động thủ một chút, bụngta đã đói rồi. Tiểu Trúc, có gì ăn không?”

https://thuviensach.vn

Cô bé trề môi nói: “Chỗ này hoang vu vắng vẻ, còn phủ dày băng tuyết, biết phải đi đâu để tìm đồ ăn đây? Hơn nữa, sư phụ có sẵn lương thực dự trữ rồi cơ mà!”

Thanh niên lôi cây gậy trúc xanh vốn cài bên hông ra, đưa lên miệng cắn một khúc. Sau khi nhai mấy cái, dường như cảm thấy hơi giắt răng, y đột nhiên búng ngón tay, thân thể lập tức bị bao phủ trong một làn khói trắng mịt mù. Chờ đến khi khói trắng tan đi hết, đứa bé trai định thần nhìn kĩ, làm gì còn thấy vị tiên quân anh tuấn bất phàm nào nữa, chỉ còn một con gấu trúc tròn xoe nửa đen nửa trắng đang ngồi trên nền đất tuyết gặm cây gậy trúc xanh kia.

Con gấu trúc vừa gặm trúc vừa gục đầu xuống một bên, trông như đang mơ màng buồn ngủ. Bé gái dường như đã quá quen với việc này, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve lớp lông mềm mại trên cổ gấu trúc, đồng thời cười nói với bé trai: “Rắn con ơi rắn con, lông của sư phụ ta vừa mềm vừa ấm áp, ngươi lại đây ôm một lát là sẽ không còn lạnh nữa đâu.”

Đối mặt với sự nhiệt tình và thân thiện của cô bé, trong lòng bé trai bất giác trào dâng vô vàn cảm xúc ngổn ngang: Chính loài người đã giết chết cha mẹ nó, phá hủy động phủ của nó. Vậy nhưng trong khoảnh khắc tính mạng nó như chỉ mành treo chuông, cũng chính loài người đã ra tay cứu nó. Nó vốn muốn giếtsạch loài người để trả thù cho cha mẹ, song lúc này lại không khỏi ngẩn ngơ.

Thấy nó không nói gì, Tiểu Trúc cứ ngỡ là nó xấu hổ, bèn nắm lấy cổ tay nó, kéo nó đến bên cạnh gấu trúc. Cảm giác ấm áp truyền lại từ bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại đó khiến bé trai bất giác rùng mình, nó đột ngột hất mạnh tay, đẩy tay cô bé ra, lạnh lùng chất vấn: “Ngươi có biết không, vừa rồi ta còn muốn giết chết ngươi đấy!”

https://thuviensach.vn

“Ta biết chứ.” Tiểu Trúc nhìn nó, nở nụ cười rạng rỡ. “Nhưng vừa rồi ngươi cũng giúp ta chặn kiếm của tên hung dữkia cơ mà, đúng vậy không?”

Cô bé còn ít tuổi, cặp mắt màu hổ phách long lanh cười đến nỗi híp cả lại, đáng yêu vô cùng. Cô bé lại đưa tay ra, nắm lấy bàn tay đã bị cứa rách của bé trai, sau đó ghé miệng tới bên cạnh vết thương đáng sợ kia mà hà hơi cẩn thận, lẩm bẩm nói như đang niệm chú: “Cơnđau, cơn đau, mau bay đi nào!”

Con gấu trúc lẳng lặng nhìn động tác của hai đứa trẻ, mãi hồi lâu sau mới rút cây gậy trúc xanh đã bị gặm mất một nửa và còn dính đầy nước bọt từ trong miệng ra, trỏ về phía bé trai mà lắc qua lắc lại. “Này, nhóc con, đừng có nhăn nhó như đang bị táo bón thế. Trên đời này có rất nhiều kẻ xấu, nhưng cũng có rất nhiều người tốt. Giống như yêu quái các ngươi vậy, không phải là hạng nào cũng có cả đấy ư? Ngươi muốn trả thù thì không sai, nhưng phạm vi trả thù phải tính toán sao cho hợp lý.”

Đứa bé sững người, không ngờ đối phương lại có thể nhìn thấu tâm tư của mình. Còn Tiểu Trúc, saukhi nghe thấy những lời đó của sư phụ thì khẽ gật đầu, nói:”Sư phụ nói rất đúng! Đám người hồ đồ ở liên minh hồđồ đó chẳng biết phân biệt đúng sai phải trái gì cả, cứthấy yêu quái là giết, rõ ràng không phải là người tốt. Nhưng ta với sư phụ đều là người tốt mà, rắn con ngươi có muốn báo thù thì báo, nhưng không thể giết hết tất cảmọi người được, bằng không ngươi có khác gì tên hung dữ kia đâu!”

Những lời này của cô bé tuy hết sức mộc mạc nhưngchẳng khác nào một dòng nước suối mát lành chảy vàotrong tim bé trai, khiến trái tim nó như được gột rửa. Nóngước mắt nhìn Mộ Tử Chân đang bị treo trên cây, thấy tay đạo sĩ đang hôn mê chẳng khác nào một khúc thịt treo lủng lẳng, nỗi căm hận bất giác dâng trào, hai bàn tay không kìm được nắm chặt lại.

https://thuviensach.vn

Thếnhưng cuối cùng, nó vẫn thả lỏng năm ngón tay. “Ngươi nói đúng, nếu chỉmột lòng nghĩ đến việc giết chóc, ta sẽ chẳng khác gì hắn cả. Còn bây giờ, dù ta có giết Mộ Tử Chân thì cũng chẳng phải là trả thù cho cha mẹ, chỉ là thừa dịp người khác gặp nguy mà thôi. Rồi sẽ có ngày ta tự tay kết liễu tính mạng hắn để an ủi linh hồn cha mẹ ta trên trời.”

Nói tới đây, nó đưa đôi bàn tay đã bị trọng thương lên, ôm quyền hành lễ với gấu trúc và bé gái, trầm giọng nói: “Hôm nay, được hai vị cứu mạng, ta tất ghi nhớ suốt đời. Quy Hải Minh ta có thù báo thù, có ơn trả ơn, sau này nhất định sẽ báo đáp ân tình của hai vị.”

Thấy nó nói năng trịnh trọng, bé gái bật cười thành tiếng, rồi cũng học theo bộ dạng của nó, ra vẻ nghiêmtúc ôm quyền nói: “Nguyệt Tiểu Trúc ta cũng xin cảm tạ ơn cứu mạng của rắn con ca ca hôm nay. Sau này, nếu ca ca còn gặp phải người xấu, tiểu muội sẽ giúp ca ca đánh đuổi hắn.”

Giọng nói ngọt ngào, nụ cười rạng rỡ cùng vẻ mặt chân thành của Nguyệt Tiểu Trúc đã trở thành sự ấm áp duy nhất đối với Quy Hải Minhtrong đêm đông lạnh giá đó. Cho dù thời gian thoăn thoắt, trăm năm trôi qua, nó vẫn còn nhớ như in đôi mắt màu hổ phách của ngày hôm đó, bên trong chan chứa ánh trăng, ngợp đầy nụ cười, tựa như một vầng trăng non vừa rớt xuống nhân gian.

Thế nhưng gia đình vừa gặp phải biến cố, nỗi đau thương và căm hận đang tràn ngập trong lòng, Quy Hải Minh không ý thức được rằng thời khắc này, mình đã khắc ghi nụ cười tựa gió xuân kia vào tận nơi sâu nhất trong trái tim. Nó chỉ khẽ gật đầu với Nguyệt Tiểu Trúc và sư phụ gấu trúc, nói một tiếng “cáo từ”, sau đó hóa thành bản thểMinh Xà và lặng lẽ rời đi, bỏ lại bé gái vừa có một lời ước hẹn nho nhỏ với mình.

https://thuviensach.vn

Nguyệt Tiểu Trúc chăm chú nhìn theo bóng dáng đang dần dần rời xa của Quy Hải Minh, hồi lâu sau mới khẽ cất tiếng nói: “Sư phụ, sau này con không ăn thịt rắn nữa đâu.”

Gấu trúc xoay cái cổ tròn xoe béo núc lại, nhìn cô bé bằng cặp mắt có quầng đen thui. “Vậy lần sau mi gặp được bò, dê, lợn, có phải cũng không ăn thịt bò, thịt dê, thịt lợn nữa?”

“Ơ, cũng đúng...” Tiểu Trúc suy nghĩ một lát rồi đáp bằng giọng buồn bực.

Gấu trúc bỏ nốt nửa cây gậy trúc còn lại vào miệng, nhai ngấu nghiến, sau đó đưa mắt lườm cô bé. “Thiên đạo luân hồi, tự có định số. Khắp dưới gầm trời, nhân quả liên miên. Kiếp người là vậy, kiếp gấu cũng thế, đi dạo một vòng trên cõi thế gian, có ai mà không phải ăn uống ngủ nghỉ? Lòng mang thiện niệm tất nhiên là điều tốt, nhưng hoàn toàn không cần phải quá nghiêm khắc với bản thân. Lúc nào nên ăn thì cứ ăn, lúc nào cần uống thì cứ uống, chỉ cần không thẹn với lòng là được. Kiếp này mi ăn thịt lợn, chưa biết chừng đến kiếp sau mi sẽbiến thành lợn để người ta ăn. Ông Trời thực ra công bằng lắm, thế nên tiểu nha đầu này, mi không cần phải suy nghĩ quá nhiều làm gì.”

Tiểu Trúc khẽ gật đầu, rồi chợt chớp chớp mắt với gấu trúc, nói: “Sư phụ, người nói nhiều như vậy có phải là vì sợ sau này con không làm thịt kho tàu cho người ăn nữa không?”

“Đương nhiên, gấu trúc vốn là loài ăn tạp, có ai quyđịnh gấu trúc không được ăn thịt đâu?”

https://thuviensach.vn

Gấu trúc uể oải bò dậy, Tiểu Trúc thì cười híp mắt, cọ mặt vào bộ lông mềm mại nửa đen nửa trắng của sư phụ, nói với giọng làm nũng: “Được rồi, để cảm tạ sư phụ đã cứu đồ nhi và rắn con ca ca, chờ đến mùa xuân sang năm, con sẽ làm món măng xào thịt thái lát cho sư phụ ăn.”

“Có thể dùng măng búp được không?”

“Có để mà ăn đã là tốt lắm rồi, sư phụ đừng nên kén chọn như thế chứ!”

“Như thế không gọi là kén chọn, mà là đã tốt còn muốn tốt hơn.”

Cô nhóc một mặt tranh luận với sư phụ, một mặt bước từng bước theo sau tấm thân tròn xoe nửa đen nửa trắng kia, chậm rãi biến mất giữa bầu trời đêm tịch mịch tuyết bay lả tả.

Năm đó, hai thượng cổ thần ma là Ứng Long và Tương Liêu đại chiến với nhau một trận nơi Đông Hải.

Hung vật giao tranh, trời long đất lở, khiến cho Thần Châu chấn động. Nguyên một vùng đất đai rộng lớnởvùng duyên hải phía đông nam bị sóng lớn nhấn chìm, núi non chấn động, tử thương vô số. Muôn vạn người mất đi nhà cửa, phải trôi dạt khắp nơi, thực là thê thảm không lời nào tả xiết.

Để bảo vệ trăm họ Thần Châu, tam giáo Nho, Thích[3], Đạo và những người luyện võ trong thiên hạ cùng nhau lập ra Tru Yêu lệnh, lấy tứ đại môn phái là Thiên Huyền môn, Thập Phương điện, Xích Vân lâu và Độ Tội cốc làm đầu, hàng ngàn hàng vạn người tu hành cùng lấy việc diệt trừ yêu ma làm trách nhiệm, bắt đầu đi khắp bốn phương tìm kiếm yêu linh dị thú, đuổi tận giết tuyệt.

https://thuviensach.vn

[3] Chỉ đạo Phật.

Minh Xà xuất hiện ắt có đại hạn, giết!

Phi xuất hiện ắt có ôn dịch, giết!

Tất Phương xuất hiện ắt có yêu hỏa, giết!

Lương Cừ xuất hiện ắt có họa binh đao, giết!

Thừa Hoàng cưỡi được sẽ thọ hơn ngàn tuổi, giết!

Xích Nhu ăn vào sẽ không nổi mụn nhọt, giết!

Toàn Quy dùng làm thuốc có thể chữa được bách bệnh, giết!

…

Khắp chốn Thần Châu, sinh linh đồ thán. Yêu nghiệt hủy thiên diệt địa, người tu hành liều mạng phản kích, nhưng lại càng khiến nhiều yêu linh bị cuốn vào vòng tranh đấu hơn.

Dưới gầm trời xanh, trên mặt đất dày, tiếng khóc than dậy tràn tứ phía, vang đến tận trời, nhưng chẳngthể phân biệt được là thuộc về trăm họ yếu đuối haythuộc về các yêu linh dị thú đang căm hận liều mạng.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 2

Khởi hành

Mười năm sau.

Đang dịp cuối xuân đầu hạ, hoa nở như gấm khắp núi rừng, cây cối xanh tươi mơn mởn. Trên đỉnh một ngọn núi biếc xanh có một ngôi nhà trúc nhỏ, bên ngoài không hề dựng hàng rào, chỉ có một khu rừng trúc trải dài bất tận, gần như phủ kín một nửa ngọn núi. Bên ngoài rừng trúc có mấy khu vườn rau trồng cải xanh, cải trắng, còn có cả những quả cà tím tròn xoe căng đầy, tuy không được rạng rỡ như hoa nhưng tất thảy đều tươi mới, mang một nét đẹp riêng.

"Ợ!" Từ trong ngôi nhà trúc vang ra một tiếng ợ rất to. Chỉ thấy một thanh niên tuấn tú tóc đen áo trắng đứng dậy bên cạnh chiếc bàn để đẩy bát đĩa trống không, sau đó một tay vỗ bụng, một tay lấy tăm xỉa răng. Sau khi xỉa răng xong, y hài lòng, gật đầu nói: "Món cá xốt cà chuanày nấu không tệ, nha đầu mau thu dọn đi, lát nữa ta sẽ dạy mi một môn pháp thuật mới."

Vị cô nương được gọi là "nha đầu" kia xem chừng còn chưa đầy hai mươi tuổi, mặt mày thanh tú, răng trắng mắt sáng, mặc một bộ váy áo màu xanh lục, bên hông đeo một chiếc hồ lô ngọc phỉ thúy nhỏ nhắn. Nghe thấy thanh niên gọi, nàng liền đi tới thu dọn bát đĩa mang vào trong bếp, đồng thời ngoảnh đầu lại làm mặt quỷ với sư phụ của mình. "Học pháp thuật thì có ích gì chứ? Nó không thể giúp con hái rau, cũng không thể giúp con rửa

https://thuviensach.vn

bát, cho dù con có học thếnào đi nữa thì cũng không thể đánh lại sư phụ, càng không thểbắt sư phụ làm cơm cho con ăn được.”

“Này này, lúc ta nhặt được mi trong rừng trúc, mi còn chưa cao bằng cái chân ghế này. Khi đó, nếu không phải ta làm cơm cho mi ăn, lẽ nào là mi làm cơm cho ta ăn chắc?”

Nghe thấy những lời phản bác của sư phụ, cô nương đó liền chụp lấy một miếng bánh hoa quế, vung tay ném ra ngoài. “Phải rồi, có điều người chỉ toàn nấu canh lá trúc mà thôi, khá hơn một chút cũng chỉ là măng luộc. Con đây có thể sống được đến bây giờ thật chẳng phải là điều dễ dàng gì.”

Miếng bánh hoa quế đẹp mắt như được buộc dây, sau khi bay một vòng giữa không trung liền lao về hướng người thanh niên. Người thanh niên há miệng ra đón lấy miếng bánh, sau khi nhai chóp chép một lúc liền búng ngón tay nghe “tách” một tiếng, tức thì trongphòng xuất hiện mấy dòng nước trong veo. Mấy dòngnước đó chẳng khác nào những con rồng nhỏ màu trắngbạc, sau khi bay qua phía bên trên những chiếc bát đĩa dính đầy dầu mỡ, tất cả bát đĩa lập tức được rửa sạch bong như mới.

“Thế nào?” Người thanh niên đắc ý hỏi. “Chiêu này mi có muốn học không?”

Cô nương kia liền lao vọt tới, ôm lấy cánh tay của y mà lay không ngừng. “Sư phụ xấu quá đi, có chiêu này mà sao không sớm dạy cho con? Hại con phải rửa bát đĩa mười mấy năm trời!”

“Trời đã trao nhiệm vụ cao cả cho ai, trước tiên sẽkhiến người đó phải mệt gân mỏi cốt…” Thanh niên vừa nói vừa gật gà gật gù.

https://thuviensach.vn

“Bữa tối hôm nay, sư phụ đi mà gặm trúc nhé!” Vị cô nương khoanh tròn hai tay trước ngực, tuyên bốbãi công.

“Ta sai rồi, ta sai rồi mà, tại ta đãng trí nên mới quên mất đấy thôi…” Thanh niên lập tức hạ giọng cầu xin.

“Sao sư phụ không quên luôn chuyện ăn cơm đi?” Một ánh mắt sắc bén lập tức chiếu tới.

“Được rồi, được rồi mà, mất bò mới lo làm chuồng cũng chưa tính là quá muộn, bây giờ sư phụ sẽ dạy cho con luôn đây.”

Dứt lời, thanh niên bước ra khỏi căn nhàtrúc, dừng chân lại giữa cái sân nhỏ ở ngay ngoài cửa. Ánh dương dìu dịu đầu chiều trải xuống khắp sân, bao phủ lên cảnhững ngọn núi xanh biếc xung quanh. Làn gió cuốixuân ấm áp thổi qua những cành trúc, phát ra tiếng xào xạc nhẹ nhàng. Mí mắt người thanh niên dần trở nên nặng trĩu, y nheo mắt lại, bước lên phía trước một bước, hai tay ôm thành một vòng tròn giữa không trung, tay phải ở trên, tay trái ở dưới, hai lòng bàn tay hướng vào nhau. “Nha đầu, chú ý cảm nhận sự biến hóa trong cơ thể đấy...”

Cô nương xinh đẹp lập tức làm theo. Động tác này là tư thế khởi đầu trong khi tu luyện, nàng theo sư phụnhiều năm, sớm đã thuần thục lắm rồi, chẳng bao lâu sau đã cảm nhận được sự chuyển động của những dòng khí nóng trong cơ thể. Kế đó, nàng lẳng lặng chờ đợi sư phụ mình đưa ra chỉ thị tiếp theo, vậy nhưng chờ suốt một hồi lâu mà đối phương vẫn chẳng có động tĩnh gì. Nguyệt Tiểu Trúc hơi nhướng mày lên, thu tư thế lại, sau đó rảo bước đi tới trước mặt thanh niên, thấy hai mắt đối phương đã híp lại thành một đường thẳng, hiển nhiên sắp chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

“Sư phụ!”

Tiếng gọi của vị cô nương khiến người thanh niên rùng mình một cái, khói trắng lập tức bốc lên, thanh niên tuấn tú sau nháy mắt đã biến thành một con gấu trúc tròn xoe béonúc. Sau khi hiện nguyên hình, gấu trúc liền bò rạp xuống đất, thích thú hưởng thụ ánh dương ấm áp chiếu lên người. Thấy bộ dạng này của sư phụ, Tiểu Trúc dở khóc dở cười, miệng lẩm bẩm: “Mình biết ngay mà”, sau đó liền ngồi xuống bên cạnh gấu trúc, tựa người vào lớp lông nửa đen nửa trắng mềm mại, cảm nhận bầu không khí thanh bình xung quanh.

Không biết qua bao lâu sau, đang trong cơn mơ màng, Tiểu Trúc chợt cảm thấy mặt đất hơi chấn động, dường như có một tràng tiếng vó ngựa tới gần dưới chân núi. Nàng lập tức mở mắt, thấy sư phụ của mình đã biến thành hình người từ lúc nào. Lúc này y đang ưỡn thẳng lưng, đứng lặng lẽ ngay trước cổng, vẻ mặt nặng nề chưa từng có.

Tiểu Trúc vừa định lên tiếng dò hỏi thì chợt thấy giữa nơi rừng núi, chim chóc bay loạn xạ, từ bốn hướng đông, tây, nam, bắc có bốn thanh trường kiếm đồng loạt bay vụt lên, treo lửng lơ giữa đất trời. Bốn thanh kiếm cùng ngân vang, sau đó chiếu ra bốn luồng ánh sáng chói mắt. Thanh kiếm ở phía bắc chiếu ra ánh sáng màu trắng bạc, thanh kiếm ở phía nam chiếu ra ánh sáng màu đỏ thẫm, thanh kiếm ở phía đông chiếu ra ánh sáng màu xanh lục, thanh kiếm ở phía tây chiếu ra ánh sáng màu vàng kim. Bốn luồng ánh sáng này giao thoa với nhau, tạo nên một hình vuông, hoàn toàn phong tỏa ngọn núi.

“Tứ Tượng trận?” Tiểu Trúc kinh hãi kêu lên. Nàng tuy là con người, tư chất tu hành cũng chỉ thuộc hàng trung đẳng, nhưng nếu xét về khả năng ghi nhớ thì lại chẳng mấy ai so được. Mười mấy năm nay, cứ mỗi khi rảnh rỗi là nàng lại mang đống kỳ thư của sư phụ ra đọc, kiến thức có thể nói là

https://thuviensach.vn

cực kỳ uyên thâm. Trận pháp do bốn thanh kiếm kia tạo thành chính là Tứ Tượng trận nổi danh thiên hạ của Thiên Huyền môn, theo truyền thuyếtcó thể phong ấn được tất thảy mọi thứ trên đời, đừng nói là mãnh thú hay yêu linh, cho dù là địa tiên cũng chớ hòng thoát ra khỏi nó. Quả nhiên, những con chim đang nháo nhác bỏ chạy kia như bị va phải một tấm lưới lớn vô hình giữa trời đất, lần lượt rơi xuống.

Nguyệt Tiểu Trúc lo lắng đưa mắt nhìn sư phụ, nhưng y chẳng buồn quay đầu lại, chỉ cất giọng hờ hững: “Nha đầu, vào trong nhà trước đi!”

Tuy thường ngày hay cãi cọ với sư phụ, nhưng mỗi lần gặp chuyện nghiêm trọng, Nguyệt Tiểu Trúc đều không bao giờ làm trái ý người đã nuôi dưỡng mình lớn khôn. Nàng khẽ gật đầu một cái, ân cần dặn dò: “Sư phụ, người phải cẩn thận đấy!” Sau đó liền quay vào trong nhà, lén quan sát tình hình bên ngoài qua khe cửa sổ.

Không lâu sau, chỉ thấy có sáu nam nhân cao lớn chạy ra từ trên con đường núi ngợp bóng cây xanh. Bọn họ ai nấy đầu đội mũ cao, mặc đạo bào màu xanh da trời, bên hông đeo trường kiếm, trang phục cực kỳ giống với “tên hung dữ” Mộ Tử Chân của mười năm về trước. Sau chốc lát, lại có hơn hai mươi người nữa xuất hiện, song trang phục rất khác so với sáu người kia.

Một nhóm tay cầm bút sắt chạm trổ hình mây, mình khoác trường bào đỏ rực, trên tay áo và cổ áo đều thêu hình mây màu trắng bạc; một nhóm tay cầm trường kích, ăn mặc theo lối người luyện võ, trên chiếc áo màu đen có thêu hình một con rồng vàng nhe nanh múa vuốt trải dài từ giữa ngực xuống tới hông; một nhóm tay cầm phất trần màu xám, tóc búi cao trênđầu, mình mặc áo dài màu xanh với ống tay áo rộng, bộ dạng hệt như một thư sinh bình thường, bên hông thì lại đeo mõ và tràng hạt.

https://thuviensach.vn

Chính vào lúc này, một nam tử đeo kiếm chậm rãi bước ra từ giữa đám đông. Người này không phải ai xa lạ, chính là Mộ Tử Chân đã từng có duyên gặp mặt Tiểu Trúc một lần. Chỉ thấy y dõi mắt nhìn về phía thanh niên, trầm giọng nói: “Mặc Bạch tiên quân, lâu rồi không gặp, xem chừng ngài vẫn mạnh giỏi như thuở nào.”

Mặc Bạch thoáng nhếch môi cười khẽ, nhưng nơi đáy mắt lại chẳng hề có nét cười. “Lần này các ngươi lên núi, có mạnh giỏi e cũng sẽ biến thành không mạnh giỏi. Rốt cuộc là cơn gió độc nào đã thổi cả tứ đại phái tru yêu các ngươi tới vùng đất khỉ ho cò gáy này của ta vậy?”

Thì ra nhóm hai mươi tám người này đến từ tứ đại môn phái đang chấp hành Tru Yêu lệnh.

Thiên Huyền môn kiếm pháp vô song, kiếm trận lại càng tinh diệu. Theo truyền thuyết, cao nhân trong Thiên Huyền môn có thể ngự kiếm phi hành, ngày bay ngàn dặm.

Xích Vân lâu nổi tiếng với Đan Chu thiết bút, pháp thuật phi phàm. Bùa hộ thân mà phái này vẽ ra còn có công hiệu cực kỳ lợi hại, là thứ mà trăm họ ai ai cũng muốn có.

Độ Tội cốc sở trường về võ thuật, toàn thể đệ tử trong cốc đều tin rằng chỉ có dùng võ để trị thiên hạ mới có thểquét sạch mọi tội ác trên thế gian, trả lại cho Thần Châu sự yên bình.

Thập Phương điện chuyên về luyện đan và chế thuốc, có biệt hiệu là “Thập Phương thám tầm Nho Thích Đạo, Thập điện Diêm la bất cảm thu”[1]. Môn phái này cho rằng cần phải hợp nhất tam giáo Nho, Thích, Đạo thì mới có thể cứu được lê dân trăm họ khỏi cơn nước lửa.

https://thuviensach.vn

[1] Thập Phương điện dốc lòng tìm hiểu về tam giáo Nho, Thích, Đạo, người bệnh mà Thập Phương điện chạy chữa, Thập điện Diêm Vương cũng chẳng dám lấy đi tính mạng.

Hiện giờ, tứ đại môn phái tề tụ trên núi Thanh Xuyên, còn dùng Tứ Tượng trận để tiến hành phong tỏa, nhìn bộ dạng thì hiển nhiên là chẳng hề có ý tốt. Một gã võ sĩ của Độ Tội cốc bước lên phía trước một bước, nện mạnh thanh trường kích trong tay xuống đất làm bụi đất bốc lên mù mịt, sau đó gằn giọng nói: “Gọi ngươi một tiếng tiên quân chẳng qua là nể mặt ngươi thôi, nói trắng ra ngươi chỉ là một con dã thú nơi rừng rú, nhờ cơ duyên xảo hợp nên mới tu luyện được thành địa tiên. Mặc Bạch, chỉ cần ngươi chịu giao ra Vân Sinh kính, bọn ta tuyệt đối sẽ không làm khó ngươi, nhược bằng ngươi rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, vậy thì chớ trách bọn ta…”

Gã võ sĩ còn chưa dứt lời, Mặc Bạch đột nhiên búng ngón tay một cái rất vang. Lập tức có một mũi dùi băng lấp lánh ánh sáng xuất hiện dưới ánh mặt trời rực rỡ, lao thẳng về phía mặt của gã võ sĩ. Hắn ta biến hắn sắc mặt, lập tức vung thanh trường kích màu bạc của mình lên, muốn chém rơi mũi dùi băng kia. Có điều, động tác của hắn tuy nhanh nhưng tốc độ của mũi dùi băng còn nhanh hơn, chừng như chuẩn bị đâm thẳng vào ấnđường của hắn. Đột nhiên, mũi dùi băng nổ tung khi còn cách trán gã võ sĩ chưa đầy nửa tấc, những mảnh băng vụn tựa như vô số ngôi sao lấp lánh tỏa ra xung quanh, bịt chặt miệng gã võ sĩ lại, khiến hắn chẳng thể nói nổi một câu nào, chỉ có thể phát ra những âm thanh “ú ớ”.

Thấy Mặc Bạch ra tay, sáu tên võ sĩ còn lại của Độ Tội cốc đều giơ cao vũ khí, vây chặt y vào giữa. Trong số đó có một nữ tử mặc đồ bó sát người, tay cầm bán nguyệt kích, quát lớn: “Ngươi thân là địa tiên, vậy mà lại ra tay với loài người, ỷ lớn hiếp nhỏ, thực là bỉ ổi!”

https://thuviensach.vn

“Xét về sự bỉ ổi, ta còn lâu mới so được với đám người đầy bụng thi thư các ngươi. Rặt một lũ chỉ muốn lấy đông hiếp ít, ỷ mạnh hiếp yếu.” Mặc Bạch cười khẩy một tiếng, cất lời giễu cợt. “Hơn nữa, vừa rồi hắn nói không sai, ta chỉ là một con dã thú nơi rừng rú, đâu hiểu gì về tôn ti lớn nhỏ, chỉ biết rằng kẻ nào dám xúc phạm ta, dù ở xa ta cũng phải diệt trừ!”

Mặc Bạch thường ngày vẫn luôn uể oải lười nhác, bộ dạng lúc nào cũng như thiếu ngủ, ấy vậy mà lúc này cặp mắt lại sáng như sao, hờ hững liếc nhìn mọi người một lượt.

Thấy y tức giận, Mộ Tử Chân bước tới chặn đám người của Độ Tội cốc lại, sau đó quay qua nhìn Mặc Bạch, trầm giọng nói: “Tiên quân, Kinh huynh tính tình thẳng thắn, vừa rồi quả thực có điều đắc tội. Có điều, vì sự việc đang hồi khẩn cấp nên y mới nói chẳng lựa lời.Không giấu gì tiên quân, lần này chúng tôi tới đây làmuốn mượn tiên quân một món bảo vật…”

“Mượn?” Mặc Bạch cười lạnh một tiếng, cắt ngang lời đối phương. “Đã có việc muốn nhờ người khác, vậy thì cần phải có thái độ đúng mực mới được. Các ngươi phong tỏa ngọn núi này, còn xông vào nơi ở của ta mà hô to gọi nhỏ, trên đời này có kiểu “mượn” nào như của các ngươi không?”

Nghe thấy những lời này của y, đám người của ĐộTội cốc ngơ ngác nhìn nhau, tên võ sĩ khi nãy đứng ra lau những mảnh băng vụn bên khóe miệng, nhưng vừa định nói gì đó thì đã bị sư tỷ của mình dùng ánh mắt chặn lại. Người dẫn đầu của Xích Vân lâu là một thanh niên mặc áo đỏ, tay cầm Đan Chu thiết bút, y chậm rãi đi tới trước mặt Mặc Bạch, khom người vái một cái thật sâu, nói: “Vãn bối Tất Phi xin được bái kiến tiền bối. Thực không dám giấu, vãn bối quả thực có chuyện muốn cậy nhờ.”

https://thuviensach.vn

Gã Tất Phi này mi thanh mục tú, vóc người mảnh khảnh, toàn thân toát ra khí chất thoát tục, chẳng vướng bụi trần. Đáng tiếc, tuy y phong thái ngời ngời nhưng chân trái lại hơi có tật, vừa rồi chỉ mới bước đi vài bước đã để lộ vẻ khập khiễng. Sau khi khom người hành lễ, y đứng thẳng người dậy, cất giọng sang sảng nói: “Mười năm trước, hai thượng cổthần ma là Ứng Long và Tương Liễu đại chiến với nhau nơi Đông Hải, làm cho trời long đất lở, sinh linh đồ thán, người chết nhiều không kể xiết. Thảm trạng năm xưa chắc hẳn tiền bối cũng có nghe nói rồi.”

Khác với vẻ hằm hè khiêu khích của những người khác, Tất Phi khi mở lời đã cất cây bút sắt của mình vào trong tay áo. Thấy đối phương lời lẽ khiêm cung, lễ sốđầy đủ, sắc mặt Mặc Bạch dãn ra đôi phần, rồi y chắp taysau lưng, hờ hững nói: “Đúng vậy.”

“Vậy chắc tiền bối cũng biết, năm xưa chưởng môn của tứ đại môn phái là Thiên Huyền môn, Xích Vân lâu, Độ Tội cốc, Thập Phương điện đã cùng nhau lập ra Tru Yêu lệnh, bắt đầu hạ sát tất thảy yêu linh dị thú chốn nhân gian. Khi đó, Thần Châu lâm nạn, không chỉ trăm họ bình thường lang bạt kỳ hồ, ngay cả đám yêu linh cũng chẳng có chỗ náu thân…”

Nói tới đây, Tất Phi thở dài một tiếng, trên mặt lộ vẻxót thương, rồi lại nói tiếp với Mặc Bạch: “Nhưng có điều này chắc tiền bối còn chưa biết, tứ đại môn phái hợp lực tru yêu thực ra còn có nguyên nhân khác. Năm đó, cuộc chiến giữa Ứng Long và Tương Liễu kéo dài tới cả trăm ngày, không chỉ chưa phân thắng bại mà còn có xu thếcàng lúc càng mãnh liệt, bất cứ lúc nào cũng có thể xông vào nội địa Thần Châu rồi đánh tiếp. Vì điều này, chúng sinh trong thiên hạ phải chịu đủ nỗi khổ sở, nhưng thần linh trên trời vẫn chẳng bận tâm, Phật Tổ chốn Tây Thiên cũng không buồn ngó đến, thế nên loài người đành tìm cách tự cứu mình. Khi đó, chưởng môn của tứ đại môn phái đã bàn bạc với nhau, cuối cùng nghĩ ra được biện pháp duy nhất

https://thuviensach.vn

để phong ấn Ứng Long và Tương Liễu, đó là tập hợp nội đan của yêu linh trong thiên hạ, dùng yêu lực làm vách ngăn, như vậy mới có thể giam cầm Ứng Long và Tương Liễu ở bên bờ Đông Hải.”

Nghe Tất Phi nói vậy, Mộ Tử Chân cúi đầu nhìn chằm chằm thanh trường kiếm trong tay. Cònnữ tử tay cầm bán nguyệt kích kia thì chống cán kích xuống đất, cao giọng nói: “Ta cũng biết Mặc Bạch tiên quân ngài tu hành đắc đạo từ tấm thân dã thú, tất nhiên không vừa mắt chuyện bọn ta tàn sát yêu linh, còn coi bọn ta là những kẻ hiếu sát tội ác tày trời. Nhưng trong tình hình khi đó, bọn ta còn có thể do dự được ư? Nếu không tru diệt yêu linh, đoạt lấy nội đan từ trong cơ thể bọn chúng, Thần Châu ắt khó tránh khỏi cảnh bị nhấn chìm, đến lúc đó đừng hòng ai mong sống sót!”

Những lời này của nữ tử khiến người của tứ đại môn phái nhao nhao gật đầu. Mặc Bạch nghe thấy vậy thì chỉhơi nhếch khóe môi, nở nụ cười giễu cợt, sau đó lạnh lùng hỏi lại: “Ứng Long và Tương Liễu hẳn nhiên đã bịphong ấn bên bờ Đông Hải từ mười năm trước, có gì mà từ đó đến nay Tru Yêu lệnh vẫn chẳng được rút về, hành động tàn sát vẫn kéo dài không dứt?”

Nữ tử đến từ Độ Tội cốc ngẩng cao đầu trả lời: “Thu hồi Tru Yêu lệnh thì có khác nào thả hổ về rừng. Lũ yêu nghiệt vốn luôn gây họa cho nhân gian, sau khi bị tổn thất nặng nề ắt sẽ rình rập chờ thời cơ phản kích. Để tránh yêu nghiệt hoành hành, gây họa cho chúng sinh cũng là để bảo vệ lê dân thiên hạ, bọn ta chỉ có cách giết sạch yêu ma, như vậy mới có thể mang lại sự bình yên vĩnh viễn!”

“Thực là những lời hết mức quàng xiên!” Mặc Bạch lạnh lùng đưa mắt nhìn nữ tử đó, nói: “Đuổi tậngiết tuyệt mà còn nói như là bản thân rất quang minh chính đại, cái gì mà “bảo vệ lê dân thiên hạ” chứ? Nói trắng ra là sợ bị các yêu linh mà các ngươi làm hại trả thù mà thôi.”

https://thuviensach.vn

“Ngươi... ngươi chớ có ăn nói bậy bạ! Tà ma ngoại đạo, ai ai cũng có trách nhiệm tru diệt! Độ Tội cốc ta lòng mang chính nghĩa, há cho phép ngươi buông lời nhục mạ?”

Tiếng tranh luận của nữ tử đó vọng vào trong ngôinhà trúc, lọt vào tai Nguyệt Tiểu Trúc. Đây là lần đầu tiên nàng được biết đằng sau Tru Yêu lệnh còn có nội tình như thế, rồi nàng bỗng nhớ lại rắn con ca ca mà mình từng gặp mười năm trước. Hồi đó, y bị loài người đánh trọng thương, vốn mang đầy lòng thù hận, quảthực từng muốn giết sạch người đời, còn định bẻ gãy cổ của nàng, nhưng cũng chính rắn con ca ca đã kiên định đứng chắn trước mặt nàng, giúp nàng chặn thanh trường kiếm của Mộ Tử Chân.

Đương khi Nguyệt Tiểu Trúc nhớ lại chuyện xưa, tình hình bên ngoài căn nhà trúc lại phát sinh biến hóa. Nghe xong mấy lời của Tất Phi, Mặc Bạch đã đoán được đại khái ý đồ của đám người này, bèn cất giọng lạnh lùng: “Phong ấn bên bờ Đông Hải ắt có chỗ sơ hở, thếnên các ngươi mới nảy sinh ý đổ với ta như thế. Có điều phen này chỉ e các ngươi phải thất vọng rồi, ta chưa từng nghe nói tới Vân Sinh kính.”

“Nói bậy!” Nữ tử kia gằn giọng quát. “Sư tôn[2] ta từng nói rõ, Vân Sinh kính có công hiệu cải tử hoàn sinh, người phàm mà có được nó, chỉ cần tu luyện đúng cách thì chẳng tới mấy mươi năm đã có thể đắc đạo phi thăng. Mặc Bạch ngươi vốn chỉ là loài dã thú, dương thọ liệu có được bao nhiêu? Nếu khôngcó Vân Sinh kính trong tay, lẽ nào ngươi có thể dễ dàng tu luyện thành địa tiên như thế? Đừng coi ta là trẻ con ba tuổi mà buông lời lừa gạt!”

[2] Cách xưng hô tỏ ý kính trọng đối với sư phụ.

https://thuviensach.vn

“Lục cô nương, xin đừng nôn nóng!” Tất Phi cất lời ngăn cản Lục Linh, sau đó lại quay sang nhìn Mặc Bạch, thấp giọng thỉnh cầu: “Tiền bối, nếu không vì tình thế nguy cấp, bọn vãn bối đã chẳng tới đây quấy rầy. Chính như tiền bối vừa nói, phong ấn bên bờĐông Hải đã nguy ngập lắm rồi, Ứng Long và Tương Liễu không lâu sau sẽ phá phong ấn thoát ra, tới lúc đó thảm trạng mười năm trước sẽ lại một lần nữa xảy đến. Tiền bối thân là tiên quân, lẽ nào lại không quan tâm tới việc này, thản nhiên sống cuộc sống thanh bình của mình trên núi, để mặc cho muôn vạn chúng sinh phải rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng hay sao?”

Lời của Tất Phi khiến Mặc Bạch bất giác trầm ngâm một lát, rồi y chậm rãi nói: “Trời cao lồng lộng, tự có an bài. Không phải ta cố tình khoanh tay đứng nhìn, thật sự là trong tay ta không có vật mà các ngươi đang tìm kiếm.”

Mộ Tử Chân và Tất Phi ngơ ngác nhìn nhau, suốt hồi lâu chẳng nói năng gì. Đám người của Độ Tội cốc thì đã bắt đầu xao động, gã hán tử vừa rồi kêu to: “Đừng nghe hắn nói linhtinh! Phán đoán của sư phụ ta chưa bao giờsai, Vân Sinh kính nhất định nằm trong tay kẻ này! Các huynh đệ, ra tay thôi!”

Dứt lời, hắn quát to một tiếng, tung mình nhảy vọt lên, thanh trường kích màu trắng bạc trong tay chém thẳng về phía đỉnh đầu Mặc Bạch. Mặc Bạch khẽ xoay người một chút, đầu ngón tay phất nhẹ, lập tức có một chiếc lá trúc xanh biếc lao thẳng về phía bả vai của đối phương, cắm sâu vào trong thịt, tuy không đến nỗi khiến kẻ này bị trọng thương nhưng cũng làm cho vai hắn tê rần, không thể nào nhấc thanh trường kích nặng nề kialên được nữa.

“Lui xuống!” Sau một tiếng quát lớn, Lục Linh vung cây bán nguyệt kích của mình lên, nhắm thẳng hướng Mặc Bạch mà bổ tới, mấy gã môn

https://thuviensach.vn

nhân còn lại của ĐộTội cốc cũng lập tức ra tay. Tức thì, ánh bạc bừng lên lấp lánh, gió lớn nổi lên vù vù.

Mặc Bạch trầm hẳn sắc mặt, tay phải rút cây gậy trúc xanh cài ở bên hông, vung lên chặn thanh bán nguyệt kích kia lại, cùng lúc đó, tay trái y bắt quyết tạo ra một cơn gió lốc. Đột nhiên, trên đỉnh núi gió mây biến sắc, giữa trời đất đột nhiên xuất hiện một cái bóng lớn tựa như con rồng khổng lồ, rừng trúc xào xạc dữ đội, vô số chiếc lá trúc bị cuốn vào cơn lốc, xoay tròn không ngớt, quét qua khắp cả ngọn núi.

Những chiếc lá trúc thường ngày vốn xanh biếc hiền hòa, ấy vậy mà lúc này lại giống như vô vàn lưỡi dao sắc bén lao đi vun vút bên cạnh mọi người. Má trái của Lục Linh bị lá trúc quét qua một đường, lập tức lưu lại một vết máu rất dài. Cô ta phẫn nộ hét lớn, dốc hết sức mình vung trường kích đâm thẳng vềphía Mặc Bạch. Cùng lúc đó, đệ tử của ba phái khác thấy người của Độ Tội cốc gặp khó khăn, nhất tề nhắm thẳng hướng Mặc Bạch mà xuất thủ.

Người của Xích Vân lâu lập tức móc ra những tấm bùa, ngoài Tất Phi thì sáu người còn lại đều xông tới vây Mặc Bạch vào giữa, sau đó kẹp Phược Giáp phù[3] giữa hai ngón tay, dùng sức ném về phía Mặc Bạch, đồng thời cất tiếng hô to: “Phong!” Sáu lá bùa tựa như sáu mũi tên vừa rời khỏi dây, đồng loạt cháy bùng giữa không trung và lao thẳng về phía Mặc Bạch. Mặc Bạch vung tay phải một cái, dùng cây gậy trúc quét bay một lá bùa đi, nhưng đúng vào lúc này, Mộ Tử Chân đã dẫn theo môn nhân của Thiên Huyền môn gia nhập vào vòng chiến.

[3] Phù tức là bùa.

“Tiên quân, xin đắc tội!” Mộ Tử Chân trầm giọng nói, sau đó liền cất giọng sang sảng hô to: “Tứ Tượng Lục Hợp, kiếm trận, khởi!”

https://thuviensach.vn

Lập tức, sáu gã kiếm sĩ nhất tề ra tay. Bốn người trong số đó đứng về bốn hướng, hai người còn lại thì một người bay lên tấn công đỉnh đầu Mặc Bạch, người còn lại tập trung tấn công vào hạ bàn. Kiếm trận này vô cùng kín kẽ, hoàn toàn chặn đứng đường lui của MặcBạch, mà bốn gã kiếm sĩ ở bốn hướng đông, tây, nam,bắc còn có thể phối hợp với Tứ Tượng trận vốn đang phong tỏa ngọn núi này, tạo ra một tấm lưới lớn giữa trời đất. Mặc Bạch cầm gậy trúc trong tay, nhắm vào gã kiếm sĩ ở hướng nam mà đánh tới, muốn mở ra một kẽ hở, nào ngờ Mộ Tử Chân lại nhảy vào giữa trận, dồn hết nội kình vào thanh trường kiếm và quấn lấy cây gậy trúc của Mặc Bạch, không cho y có cơ hội phá trận.

“Phá!” Mộ Tử Chân quát lớn một tiếng, sáu gã kiếm sĩ lập tức hướng lòng bàn tay phải lên trời, trường kiếm trên tay vẫn xoay tròn không ngớt, tốc độ nhanh tới nỗi khiến người ta không mở mắt ra nổi. Môn nhân của Xích Vân lâu thừa dịp này lại một lần nữa phóng ra Phược Giáp phù. Mặc Bạch vừa định dùng gió lốc ngăn cản thì chợt cảm thấy chân khí trong lồng ngực tắc nghẽn, chẳng thể sử ra chút pháp thuật nào.

“Người tuy là tiên quân nhưng cũng chớ nên coithường thủ đoạn của người phàm bọn ta.” Chợt nghe một giọng nam âm nhu vang lên kèm theo tiếng cười khẽ. Người này chính là Lận Bạch Trạch, thủ lĩnh của đám người Thập Phương điện. Hóa ra vừa rồi khi Mặc Bạch dùng gió lốc để cự địch, Lận Bạch Trạch đã thừa dịp lấy ra loại một dược vật chuyên dùng để khắc chế tiên linh là bột của Thị Khô đằng[4], sau đó tìm cơ hội rắc vào trong gió.

[4] Đằng tức là cây mây.

Chân khí bị tắc nghẽn, không thể sử dụng pháp thuật, Mặc Bạch đành giao đấu với đối phương bằngchiêu thức võ công. Người của Độ Tội cốc lập tức ùa lên, toàn ra chiêu triệt hạ. Mặc Bạch di chuyển mau lẹ như gió,

https://thuviensach.vn

nhưng vừa mới né được một chiêu thức dữ dội của Lục Linh thì phía bên kia, Phược Giáp phù của môn nhân Xích Vân lâu đã bay tới. Lá bùa nổ tung và đánh trúng vào giữa lưng Mặc Bạch, khiến y loạng choạng ngã nhào về phía trước.

Lục Linh thấy thế thì lại tiếp tục tung sát chiêu, sau khi xoay người một vòng giữa không trung liền vung trường kích đâm thẳng về phía lưng Mặc Bạch. Đúng vào khoảnh khắc mũi kích sắc bén chuẩn bị đâm ngập vào lưng người thanh niên, tiếng gió bỗng rít lên dữ dội, một sợi dây dài xanh biếc chợt quấn lấy cán kích, khiến cho đòn tấn công của Lục Linh trật hướng. Lục Linh cả giận, khi ngước mắt lên thì thấy từ trong ngôi nhà trúc có một bóng dáng nhanh nhẹn tựa chim én bay ra, sau nháy mắt đã tới bên cạnh Mặc Bạch.

“Không được đả thương sư phụ ta! Lũ các ngươi luôn mồm nói đến chính nghĩa, thế mà khi mượn đồ không được lại bày trò cướp đoạt, chính nghĩa của các ngươi là như vậy ư?”

Giọng nói của cô nương đó ngọt ngào, êm tai, nhưng lời lẽ toát ra lại vô cùng kiên định.

Nghe thấy những lời này của nàng, Tất Phi cúi đầu trầm tư, thần sắc lộ rõ vẻ ảm đạm. Nhưng gã hán tửđến từ Độ Tội cốc kia thì lại nhếch môi cười dâm dật, nói: “Quả đúng là dã thú thành tiên, còn nuôi một tiểu tình nhân trong nhà nữa.”

Nghe thấy những lời này của hắn, sắc mặt Mặc Bạch trầm hẳn xuống, trong mắt bừng lên những tia băng giá chưa từng có. Y lập tức vung tay, một chiếc lá trúc liền xé gió bay vụt tới, tựa như một lưỡi dao cắm vào môi dưới của gã hán tử vừa cất lời xằng bậy, sau đó xuyên ra ngoài qua môi trên

https://thuviensach.vn

của hắn. Mặc Bạch cất giọng lạnh lùng: “Cái miệng chỉ biết nói năng xằng bậy này nên khâu lại là hơn.”

Gã hán tử đó đau đến nỗi khóe miệng co giật, vậy nhưng chẳng thể nào mở miệng để kêu lên một tiếng, chỉ có thể rên rỉ không ngớt. Thấy thế, đám người còn lại của bốn môn phái lại càng tấn công mãnh liệt, MộTử Chân thì chỉ huy các môn nhân của Thiên Huyền môn dùng trường kiếm tái lập Tứ Tượng Lục Hợp kiếm trận. Lúc này, Mặc Bạch đã không thể sử dụng pháp thuật để ngăn cản, Nguyệt Tiểu Trúc lập tức dùng dây tấn công, muốn đánh rớt một thanh kiếm trong số đó để phá kiếm trận. Nhưng ý đồ của nàng sớm đã bị MộTử Chân nhìn thấu, hắn lật cổ tay một cái, trường kiếm đâm ra, dễ dàng chặn sợi xích của Tiểu Trúc lại.

“Vạn Tượng Quy Nguyên, thu!”

Sau một tiếng quát lớn của Mộ Tử Chân, Tứ TượngLục Hợp kiếm trận tỏa ra những tia sáng vô cùng chói mắt, vẽ ra giữa không trung hình một ngôi sao lục giác, mà vị trí của Mặc Bạch chính là ở giữa ngôi sao đó. Ánh sáng nhanh chóng co rút lại, cuối cùng hóa thành một sợi dây trói chặt toàn thân Mặc Bạch. Thanh niên tuấn tú lậptức bị ép trở về nguyên hình, hóa thành một con gấu trúc tròn xoe nửa đen nửa trắng.

“Úi chà, ra vẻ đại tiên cái gì cơ chứ, bộ dạng ngốc nghếch của ngươi hiện giờđúng là đáng yêu quá chừng.” Lục Linh cất tiếng cười giễu cợt, đám môn nhân của Độ Tội cốc cũng đều cười vang.

Thân thể đã bị trói chặt, lúc này Mặc Bạch đừng nói là sử dụng tiên pháp, ngay đến nói năng cũng chẳng được, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào Lục Linh bằng cặp mắt đen láy. Bộ dạng này càng khiến đám người kia cười sặc sụa, Lục Linh còn đưa tay tới định xoa cằm Mặc Bạch. Đột nhiên,

https://thuviensach.vn

Nguyệt Tiểu Trúc lao nhanh tới chặn trước mặt sư phụ, cặp mắt màu hổ phách quét qua đám kẻđịch một lượt. “Chớ đụng vào sư phụ ta!”

“Ta cứ đụng đấy, thì sao nào?” Lục Linh vung mạnh bán nguyệt kích một cái, đánh thẳng về phía Tiểu Trúc.

Tiểu Trúc không dám né tránh, sợ cây trường kích đó sẽ làm sư phụ mình bị thương, đành giơ sợi dây trong tay lên gắng gượng chặn chiêu này của đối phương. Lục Linh vốn là đại đệ tử của Độ Tội cốc, xét về mặt thân thủ đã có thể xếp vào hàng nhất lưu ở Thần Châu, một người thường ngày vốn lười luyện võ như Tiểu Trúc há có thể địch lại? Nhát kích này đánh xuống mang theo sức nặng ngàn cân, tuy Tiểu Trúc chặn lại được nhưng hai đầu gối khuỵu hẳn xuống, bể khí Đan điền lại càng nhộn nhạo, khóe miệng rỉ ra một dòng máu tươi. Nhưng nàng vẫn chẳng nhích sang bên chút nào, kiên định chặn trước mặt sư phụ.

“Úi chà, con nha đầu này cứng cỏi ghê nhỉ!” Lận Bạch Trạch của Thập Phương điện phẩy phất trần một cái, khóe miệng hơi nhếch lên, nở một nụ cười xấu xa, sau đó cất lời dối gạt: “Tiểu cô nương, chỉ cần cô chịu tránh ra, bọn ta tuyệt đối sẽ không làm cô bị thương. Nhược bằng cô cứ nhất quyết làm theo ý mình, bao che cho con súc sinh này, vậy thì chớ trách bọn ta không biết thương hương tiếc ngọc.”

Tiểu Trúc quật cường dùng mu bàn tay lau đi vệt máu bên khóe miệng, sau đó chớp chớp mắt, cố tình làm ra vẻ nghi hoặc nói: “Ô kìa, ở đâu ra con tiểu súc sinh vậy nhỉ? Cứ kêu gâu gâu suốt thôi. Đúng là miệng chó chẳng mọc được ngà voi.”

Lận Bạch Trạch nghe thế thì cả giận, gằn giọng nói: “Tiểu nha đầu, ngươi muốn chết à!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc lạnh lùng liếc nhìn đối phương, trong mắt ngợp đầy vẻ khinh thường không chút che giấu. Nàng cất giọng ngọt ngào, song lại mang đầy vẻ giễu cợt: “Có một số người miệng thì thao thao những lời nhân nghĩa đạo đức, nói cái gì mà bảo vệ trăm họ, trảm yêu trừ ma, nhưng lại nói một đằng làm một nẻo. Gìmà “Thập Phương thám tầm Nho Thích Đạo”, chẳng lẽ tam giáo Nho, Thích, Đạo lại dạy các ngươi không coi ai ra gì, chẳng để tâm tới lễ giáo, tùy tiện ra tay với người vô tội ư?”

Nghe thấy những lời này của nàng, Lận Bạch Trạch thẹn quá hóa giận, liền vung cây phất trần trong tay định đánh về phía Tiểu Trúc. Đột nhiên, một bàn tay vươn tớichặn hắn lại, người xuất thủ chính là Tất Phi của Xích Vân lâu. Người thanh niên tuấn tú nho nhã này hơi cau mày, chậm rãi nói với Lận Bạch Trạch: “Lận huynh, chớ nên lạm sát người vô tội!”

“Vô tội? Cô ta đứng cùng phe với con súc sinh này, há có thể coi là vô tội!” Lận Bạch Trạch giận dữ quát.

“Cho dù là thế thì cũng không nên ra tay quá tàn độc.” Tất Phi cau mày, nói. “Chúng ta chấp hành Tru Yêu lệnh chủ yếu là để phong ấn Ứng Long và Tương Liễu, cứu lê dân khỏi cơn nước lửa. Tiểu cô nương này có một câu nói không sai, nếu như lạm sát người vô tội, chúng ta còn có mặt mũi nào mà tự xưng là chính nghĩa nữa?”

Thấy Tất Phi ra tay ngăn cản, Lục Linh hâm hực nói: “Đừng có rề rà nữa, ta ghét nhất là phải nghe mấy thứđạo lý đó đấy! Đã không thể giết cô ta, vậy thì cứ đánh ngất đi là được rồi! Ta không tin là cô ta có thểbảo vệ con gấu trúc chết tiệt này mãi!”

Dứt lời, Lục Linh vung cây bán nguyệt kích trong tay lên, đánh thẳng về phía gáy Tiểu Trúc. Mắt thấy thanh trường kích màu trắng bạc đó sắp đánh trúng mình, vậy mà vị cô nương trẻ tuổi xinh đẹp này lại chẳng hề tỏ ra nôn

https://thuviensach.vn

nóng hay sợ hãi, ngược lại còn nhếch khóe môi dính máu lên, cười giễu cợt, hô to: “Máu ta làm bằng, mạng ta làm khế, phệ!”

Lập tức, giữa trời đất xuất hiện một màn sương mù màu máu vô cùng nồng đậm. Ở giữa màn sương mù ấy dường như có vô số con bướm nhao nhao lao về phía mọingười, sau nháy mắt đã tới nơi. Lận Bạch Trạch thấy thếthì cả kinh, thất thanh hô lớn: “Phệ Linh Huyết Pháp!”

Nghe thấy câu nói này, Tất Phi biến hẳn sắc mặt, vội lấy bút sắt và bùa ra tạo thành kết giới bảo vệ môn nhân của Xích Vân lâu. Còn Mộ Tử Chân và các môn nhân của Thiên Huyền môn chẳng còn tâm tư đầu mà để tâm tới Tứ Tượng Lục Hợp kiếm trận nữa, vội vã vung kiếm chém về phía những con bướm máu kia, những luồng kiếm khí kết hợp lại với nhau tạo thành một tấm lưới kín kẽ, chặn đám bướm lại bên ngoài.

Hóa ra Phệ Linh Huyết Pháp này là một loại pháp thuật cấm kỵ của tà phải, người thi triển cần dùng xương và máu của mình để biến thành những con bướm máu yêu linh, chuyên đi cắn nuốt ba hồn bảy phách của đối thủ. Nếu bị loại bướm máu này chạm phải, nhẹ thì sẽ mất một phần hồn phách, trở thành si ngốc cả đời, nặng thì hồn bay phách tán, không chỉ lập tức mất mạng mà còn không thể bước vào vòng luân hồi, vĩnh viễn không được siêu sinh. Tóm lại, đây là một thứ pháp thuật liều mạng không được chấp nhận ở bất cứ nơi nào trên thế gian này.

Không ngờ vị cô nương trẻ tuổi trước mắt lại có thể sử ra thứ tà pháp đáng sợ nhường này, người của tứ đạimôn phái đều trở tay không kịp, vội vàng ra tay ứng phó với bướm máu. Gã Lận Bạch Trạch liên tục múa may phất trần hòng ngăn cản mọi thứ đến gần mình, song chính vào lúc này, chợt có một con bướm máu đậu xuống má hắn, khiến hắn kêu ầm ĩ. Nỗi sợ hãi dâng lêntới cực điểm, Lận Bạch Trạch khua khoắng chântay loạn xạ một hồi rồi loạng choạng ngồi bệt xuống đất, lập tức có mấy trăm con

https://thuviensach.vn

bướm tràn tới đậu lên người hắn, khiến quần áo trên người hắn bị nhuộm đỏ.

“A…” Tiếng kêu thê thảm như xé rách cả trời xanh, Lận Bạch Trạch ôm đầu gào rú, sợ hãi cảm nhận nỗi đau đớn khi hồn bay phách tán. Nhưng chờ suốt một hồi lâu mà vẫn chẳng thấy cơ thểcó chút phản ứng lạ thường nào, hắn kinh ngạc mở mặt, chợt thấy đám bướm máu biến thành những bông tuyết màu đỏ và bay đi tứ tán. Khi nhìn về phía trước ngôi nhà trúc, hắn phát hiện thiếu nữ kia và sư phụ gấu trúc của nàng đã sớm biến mất chẳng còn bóng dáng.

Lận Bạch Trạch thoáng sững người, sau đó căm phẫn hô to: “Mẹ kiếp, trúng kếrồi!”

Mọi người đều dừng động tác lại. Lục Linh chỉ mũi kích về phía Lận Bạch Trạch, giận dữ quát: “Đều tại ngươi cả, tự dưng hò hét linh tinh! Mới mở miệng ra đã hô cái gì mà Phệ Linh Huyết Pháp, khiến bọn ta đều bị con ranh đó lừa!”

“Trách ta ư?” Lận Bạch Trạch đưa mắt lườm đối phương, cười khẩy nói: “Bản thân ngươi vừa rồi không phải cũng sợ đến nỗi thất hồn lạc phách đó sao? Còn nói gì ta nữa?”

Mộ Tử Chân đưa tay lên ngăn hai người bọn họ tranh cãi tiếp, hờ hững nói: “Không sao, cả vùng núinày đều đã bị Tứ Tượng trận phong tỏa rồi, bọn họ không trốn thoát được đâu.”

Dứt lời, hắn ngưng thần tĩnh khí, lật bàn tay phải, thanh trường kiếm vốn đang xoay tròn chợt chĩa mũi kiếm xuống phía dưới, trỏ về hướng nam.

https://thuviensach.vn

Thấy vậy, cảđoàn người lập tức đề khí nhảy vọt lên cao, lao thẳng vềhướng nam, tiến hành truy kích.

***

Chạy! Chạy! Chạy!

Bên tai vang lên tiếng gió rít vù vù, những gốc cây xanh biếc không ngừng lùi lại phía sau, Nguyệt Tiểu Trúc một tay bắt Trì Phong quyết, một tay kéo theo sư phụ Mặc Bạch chạy như bay trong rừng.

“Sư phụ, người nên giảm béo rồi đấy!” Tiểu Trúc cắn răng nói. Sư phụ nàng thường ngày luôn tuấn tú phi phàm, nhưng một khi biến về nguyên hình thì trọng lượng sẽ tăng lên gấp mấy lần, Tiểu Trúc phải dùng hết sức bình sinh mới có thể kéo theo y chạy thoát khỏi tầm mắt của đám người kia.

Đầu Tiểu Trúc bị vỗ nhẹ một cái, hiển nhiên là sư phụkhông vừa lòng với những lời này của nàng. Có điều, cái vỗ này, khiến đầu óc Tiểu Trúc sáng suốt hẳn ra. Nàng đảo mắt một cái, mừng rỡ kêu lên: “Có cách rồi! Sư phụ,người cố chịu ấm ức một chút nhé!”

Dứt lời, nàng giơ hai ngón tay lên, liên tục vẽ ra mấy đường, sau đó hô một tiếng: “Hóa!” Sau nháy mắt, thân thể tròn xoe của Mặc Bạch đột nhiên bị thu nhỏ lại, hóa thành một con gấu trúc nhỏ chỉ cao chừng một thước.Tiểu Trúc kéo sư phụ Mặc Bạch của mình lên vai, khoác một bàn tay ngắn ngủn tròn xoe của y qua cổ mình.

Giờ thì nàng không còn phải hao tốn quá nhiều sức lực nữa, nhưng khi sắp thoát ra khỏi núi Thanh Xuyên, chợt nghe thấy những tiếng leng keng

https://thuviensach.vn

vang lên không dứt, thế rồi một luồng sáng đỏ rực từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng về phía Tiểu Trúc.

Đòn tấn công này quá đột ngột, Tiểu Trúc thấy không sao tránh kịp, lập tức kéo con gấu trúc nhỏ từ trên vai xuống mà ôm vào lòng, sau đó vội vã lăn xuống đất. Luồng sáng màu đỏ sậm rạch một đường qua vai nàng, lưu lại một vệt cắt rất sâu, máu tươi bắn ra tung tóe.

Tiểu Trúc đau đến nỗi thân thể hơi co giật, khi ngước mắt nhìn lên thì thấy một thanh trường kiếm màu đỏ sậm đứng sừng sững giữa nền trời xanh biếc, chính là trận nhãn Chu Tước của Tứ Tượng trận do các môn nhân của Thiên Huyền môn lập nên.

Phía trước có kiếm trận ngăn cản, phía sau có truy binh đuổi theo, Nguyệt Tiểu Trúc lòng nóng như lửa đốt. Nàng đặt sư phụ xuống dưới một gốc cây ở bên cạnh, chuẩn bị lấy vũ khí ra hòng phá vỡ trận nhãn, bỗng cảm thấy góc áo trĩu xuống. Nàng cúi đầu nhìn, thấy sư phụMặc Bạch đưa bàn tay nhỏ xíu tới níu áo mình, không ngừng lắc lắc đầu.

“Sư phụ, người yên tâm đi, con tự có chừng mực.” Tiểu Trúc dịu dàng an ủi. Kế đó, nàng khomlưng xuống, nhẹ nhàng gỡ bàn tay của gấu trúc ra, rồi rút từ trong tay áo ra sợi dây dài màu xanh lục, đột ngột nhắm thẳng hướng thanh trường kiếm ở giữa không trung mà xuất thủ.

Chỉ thấy bóng xanh máy động, tựa như một con rồng xanh lao thẳng lên trời. Nhưng đúng vào khoảnh khắc sợi dây quấn lấy chuôi kiếm, trên thanh kiếm liền bùng lên một ngọn lửa màu đỏ dữ dội, khiến sợi dây bị thiêu cháy hoàn toàn.

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc cắn chặt răng, đưa tay kẹp mấy chiếc lá trúc, sau đó quát vang: “Tật Phong, khởi!”

Những chiếc lá trúc xanh biếc tựa như vô vàn lưỡi dao sắc bén, được một cơn gió dữ dội cuốn về phía thanh kiếm ở giữa không trung. Chỉ nghe mấy tiếng “keng, keng”, thanh trường kiếm xoay tròn liên tục, đánh bay những chiếc lá trúc. Tiểu Trúc vội vàng chụp lấy gáy sư phụ mình rồi tung người nhảy vào bụi cây bên cạnh, lăn người xuống đất. Gần như cùng lúc, “phập, phập” mấy tiếng, những chiếc lá trúc cắm sâu xuống đất.

“Tứ Tượng trận quả nhiên danh bất hư truyền!” Tiểu Trúc không khỏi có chút sợ hãi, đưa tay tới khẽxoa lên cái lưng nửa đen nửa trắng của sư phụ, làu bàu nói: “Sợ chết mất, sư phụ thiếu chút nữa đã biến thành cái sàng rồi.”

Mặc Bạch ngước đôi mắt tròn xoe đen láy lên, hậmhực lườm Tiểu Trúc một cái, như thể đang cảm thán rằng nàng học nghệ không tinh vậy. Tiểu Trúc trề môi ra, đưa tay tới khẽ nhéo mũi sư phụ, nói giọng buồn bực: “Này nhé, sư phụ, người suốt ngày nói là sẽ dạy con phápthuật, thếnhưng cứ ra ngoài trời phơi nắng một chút là ngủ gật luôn, người còn trách con cái gì chứ?”

Mặc Bạch ra vẻ vô tội ngước mắt nhìn trời, bộ dạng thoái thác trách nhiệm đó khiến Tiểu Trúc thực là khóc không được, cười cũng chẳng xong. Trong bộ dạng nhem nhuốc, Tiểu Trúc gượng đứng dậy, nhưng động tác này đã làm ảnh hưởng tới vết thương trên vai phải, một dòng máu ấm nóng tức thì chảy xuống dọc theo cánh tay nàng, khiến khóe mắt nàng khẽ co giật. Tất cả mọi biểu cảm của nàng đều không giấu được cặp mắt của Mặc Bạch, y bò ra khỏi lòng nàng, chậm rãi đi về hướng mà hai thầy trò nàng vừa chạy trốn.

https://thuviensach.vn

“Sư phụ, người làm gì vậy?” Tiểu Trúc nôn nóng kêu lên.

Mặc Bạch dừng chân lại, ngoảnh đầu nhìn Tiểu Trúc, lẳng lặng lắc đầu. Tuy y lúc này chẳng thể nói năng nhưng tâm ý của y thì Tiểu Trúc vẫn hiểu được tám, chín phần. Nàng cố nhịn đau, ráo bước đi nhanh về phía trước, chặn đường Mặc Bạch, vội vã nói: “Sư phụ, người đừng vội nản chí, con nhất định sẽ tìm được cách phá vỡ Tứ Tượng trận!”

“Cô nương, e là cô sẽ phải thất vọng thôi.” Chính vào lúc này, một giọng nam chợt vang lên, thì ra Mộ Tử Chân đã ngự kiếm đuổi kịp hai thầy trò Tiểu Trúc. Hắn đưa tay bắt kiếm quyết, đoạn tung mình nhảy xuống khỏi phi kiếm, thanh kiếm ngay sau đó tự động quay trở về bao. Hắn đứng trước mặt Tiểu Trúc và Mặc Bạch, trầm giọng nói: “Tứ Tượng trận là chí bảo của Thiên Huyền môn ta, cho dù là địa tiên cũng khó có cách nào thoátkhỏi nó. Tiểu cô nương, cô đừng nên uổng phí tâm sức nữa, hãy nghe theo lời sư phụ của cô mà mau mau rời khỏi nơi này đi!”

“Nực cười!” Tiểu Trúc túm gáy xách Mặc Bạch lên, ôm chặt y vào lòng. “Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, ở đâu ra cái đạo lý bảo con vứt bỏ cha mẹ mà bỏ chạy một mình như thế? Ta còn chưa muốn bị trời phạt đâu!”

Mộ Tử Chân cau mày lại, hờ hững nói: “Vậy thì chớtrách ta ra tay vô tình!”

Lời còn chưa dứt, thanh trường kiếm sau lưng MộTử Chân đã tự động rời bao, hắn liền cầm kiếm đâm thẳng về phía Tiểu Trúc bằng tốc độ nhanh như điện xẹt.

Tiểu Trúc cầm lấy cây gậy trúc trong tay Mặc Bạch, lùi nhanh về phía sau mấy bước, cổ tay phải xoay mạnh, cố gắng chặn đứng lưỡi kiếm của

https://thuviensach.vn

đối phương. Mộ TửChân trầm hẳn sắc mặt, liên tục xuất chiêu. Kiếm pháp của hắn cực kỳ quỷ dị, một người một kiếm mà lại có thể hình thành nên mười cái bóng mờ, tất thảy cùng tấn công Tiểu Trúc từ bốn phương tám hướng. Tiểu Trúc cầm gậy trúc gắng sức ngăn cản, nhưng xét về võ nghệ, nàng có thể là đối thủ của đại đệ tử Thiên Huyền môn được ư? Chỉ thấy nàng liên tục bị Mộ Tử Chân ép lui về phía sau, đúng vào khoảnh khắc chuẩn bị bước ra ngoàiTứ Tượng trận thì Chu Tước kiếm phát sinh cảm ứng vàbừng lên những tia sáng màu đỏ, kiếm quang rực rỡ lập tức chém xuống với thanh thế vô cùng dữ dội.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra rất nhanh, khi đạo kiếm quang đó sắp chém trúng Tiểu Trúc, giữa nền trời xanh biếc đột nhiên lóe lên một luồng sáng màu trắng bạc vô cùng chói mắt, kèm theo đó là môt tiếng rít dữ dội như xé nát cả không gian.

“Keng!”

Một âm thanh giòn tan vang lên, tựa như tiếng kim loại va chạm, thanh Chu Tước kiếm kia gãy lìa thành hai đoạn và rơi xuống từ giữa không trung.

Kế đó, một bóng người cao gầy xuất hiện, chặn trước người Tiểu Trúc.

Người này đầu đội mũ cao, mái tóc dài tới vai bạc trắng, lất phất bay trong làn gió nhẹ. Sống lưng y uỗn thẳng, vai rộng eo thon, trông vô cùng cường tráng. Tay phải y cầm chắc một ngọn trường thương màu bạc, cơ bắp trên tay căng tràn, ngọn trường thương tỏa ra những tia sáng lạnh ngắt dưới ánh mặt trời, mũi thương sắc bén chĩa thẳng vào cổ họng Mộ Tử Chân, chỉ cần nhích thêm một chút sẽ có thể dồn đối phương vào chỗ chết.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên có cứu binh từ trên trời bay xuống, phá vỡ Tứ Tượng trận, Tiểu Trúc vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, ngước mắt lên quan sát người trước mặt.Người đó lẳng lặng ngoảnh mặt qua, đôi mắt đen láy và sâu thẳm nhìn chằm chằm vào vai phải nàng, như đang quan sát thương thếcủa nàng vậy.

Mộ Tử Chân bị mũi thương chĩa thẳng vào cổ họng,không dám khinh suất, đành gằn giọng chất vấn: “Ngươi rốt cuộc là ai, dựa vào đâu mà dám đối địch với ThiênHuyền môn ta?”

Thanh niên đó hờ hững nhìn đối phương, lạnh lùng nói: “Là người đến lấy mạng ngươi.”

Dứt lời, người thanh niên đẩy tay về phía trước. MộTử Chân hoang mang lùi ra sau, có điều, tốc độ của hắn tuy nhanh nhưng tốc độ của người thanh niên kia còn nhanh hơn, sau nháy mắt mũi thương đã đâm rách da hắn, một tia máu bắn ra dính cả lên khuôn mặt lạnh băng của người thanh niên. Trong mắt ánh lên những tia lạnh ngắt, người thanh niên chuẩn bị kết liễu tính mạng của đối phương, nhưng đúng vào lúc này, từ trong rừng lại vang ra một tiếng hét đầy vẻ thê lương: “Đại sư huynh!”

Người thanh niên nhướng đôi mày kiếm, dừng động tác đoạt mạng lại. Y ngước mắt nhìn về phía khu rừng, phát hiện môn nhân của Thiên Huyền môn và ba phái kia đang cật lực chạy về phía mình. Thấy Mộ Tử Chân gặp nguy, người của Thiên Huyền môn nhao nhao xuất kiếm, tất thảy cùng đánh về phía người thanh niên.

Những luồng kiếm quang đánh tới đều vô cùng dữdội, hiển nhiên là muốn xẻ người thanh niên cầm thươngnày ra thành tám mảnh. Tiểu Trúc thấy thế thì vội chụplấy mấy phiến lá trúc ném ra, muốn hóa giải thế côngcủa đối phương. Nhưng trong thời khắc nguy cấp này,người thanh niên

https://thuviensach.vn

vẫn chẳng hề né tránh, thần thái vẫn giữ nguyên vẻ hờ hững, bình thản. Ngọn trường thương trong tay phải y vẫn khóa chặt cổ họng Mộ Tử Chân, tuy không lấy mạng hắn song cũng không để cho hắn có cơhội chạy thoát. Lúc này, giữa lòng bàn tay trái y bỗng xuất hiện một ngọn lửa màu xanh lam, không ngừng lập lòe phát sáng giữa không trung.

"Hoang Hỏa Phần Thiên."

Với giọng lạnh lùng và trầm thấp, người thanh niên tóc trắng chậm rãi nói ra tên của loại pháp thuật này.

Lập tức, ngọn lửa màu xanh lam đó bùng lên dữ dội, lưỡi lửa cuốn khắp cả núi rừng, tựa như một con rắn dài linh động vây chặt người của tứ đại môn phái vào giữa. Lục Linh vốn nóng tính nhất, lập tức đề khí nhảy vọt lên cao, muốn thoát ra khỏi vòng vây của ngọn lửa. Có điều, cô ta nhảy lên càng cao thì ngọn lửa càng bùng lên dữ dội, không cho cô ta có cơ hội trốn thoát.

"Yêu lực kinh người quá!" Tất Phi cả kinh bật thốt.

Lục Linh giận dữ vô cùng, lập tức vung mạnh cây bán nguyệt kích trong tay, muốn xẻ đôi bức tường lửa. Nhưng khi mũi kích của cô ta chạm vào bức tường lửa, một ngọn lửa đột ngột tràn tới, sau nháy mắt đã quấn lấy bán nguyệt kích. Đó vốn là thứ vũ khí nặng nề được đúc bằng thép tốt, ấy vậy mà lúc này lại giống như đồ hàng mã, chỉ sau nháy mắt đã bị thiêu đốt thành tro bụi. Nếu không phải Tất Phi nhanh tay nhanh mắt, kịp thời kéo Lục Linh về phía sau, chỉ e lúc này cô ta đã biến thành tro bụi giống như món vũkhí tùy thân của mình rồi.

https://thuviensach.vn

Một làn gió núi thổi tới, tro bụi bay lên mù mịt, sau nháy mắt đã tan đi giữa không trung. Có ai ngờ đám tro bụi này từng làmột món vũ khí lợi hại, lấy đi tính mạng của vô vàn yêu quái? Lục Linh sợ đến nỗi sắc mặttái nhợt, còn Lận Bạch Trạch ở bên cạnh cô ta thì mặt vàng như đất, ngay đến giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Hoang... Hoang Hỏa Phần Thiên… Ứng... Ứng Long!”

Nghe thấy những lời này của Lận Bạch Trạch, người của tứ đại môn phái đều biến hẳn sắc mặt, có mấy người nhát gan thậm chí còn lùi về phía sau mấy bước, cố gắng kéo dãn khoảng cách với người thanh niên kia. Hóa ra Hoang Hỏa Phần Thiên chính là một trong các tuyệt chiêu của Ứng Long, một khi bị trúng phải thì đừng nói là con người hay cỏ cây, ngay đến sỏi đá và kim loại cũng dễ dàng bị nó thiêu đốt thành tro bụi chỉ trong nháy mắt.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của mọi người, thanh niên kia vẫn mặt không đổi sắc. Trong đôi mắt đen láy và sâu thẳm ánh lên một ngọn lửa màu xanh lam, y dõi nhìn vềphía một môn nhân của Thiên Huyền môn, lạnh lùng hỏi: “Vừa rồi là ngươi gọi hắn sao?”

“Hắn” trong lời của người thanh niên chính là MộTử Chân lúc này đang bị mũi thương tì vào cổ họng. Còn môn nhân của Thiên Huyền môn được người thanh niên hỏi đến thì có lẽ vì mang khuôn mặt non nớt trời sinhnên thoạt nhìn còn rất trẻ, hơn nữa khóe môi lại luôn hơinhếch lên, thành ra lúc nào cũng có vẻ như đang mỉmcười. Lúc này đây, trên khuôn mặt non nớt lộ rõ vẻ nôn nóng, đạo sĩ đó vội vàng nói: “Đúng vậy, xin ngươi hãy tha cho đại sư huynh của ta!”

Thanh niên tóc bạc hơi cụp mắt xuống, sắc mặt ngợp đầy vé âm u tột độ. Y liếc nhìn Mộ Tử Chân một chút, đôi mày kiếm đột nhiên nhíu chặt, nơi đáy mắt bừng lênnhững luồng sát khí dữ dằn. Thế nhưng y rốt cuộc vẫn buông cánh tay phải xuống, thu mũi thương về, lạnh lùng nói: “Thù tất báo,

https://thuviensach.vn

ơn tất trả. Hôm nay ngươi đã cầu xin cho hắn, vậy ta sẽ tạm tha cho hắn một lần. Ântình của ngươi ta coi như đã trả hết."

Mộ Tử Chân và tiểu đạo sĩ nghe thấy thế thì đều kinh ngạc. Còn Tiểu Trúc nghe thấy câu "thù tất báo, ơn tất trả" kia thì đột nhiên nhớ tới một khuôn mặt non nớt trong ký ức, thế rồi khuôn mặt ấy và khuôn mặt lạnh lùng của người thanh niên trước mặt dần dần hợp lại làm một. Nàng chợt vỗ mạnh tay, bật thốt lên: "Rắn con ca ca!"

Chỉ thấy Quy Hải Minh phất nhẹ tay áo, một luồng gió dữ lập tức nổi lên, Mộ Tử Chân liền như con diều đứt đây bị thổi bay đi, sau khi đập mạnh vào một gốc cây mới rơi xuống đất. Tiểu đạo sĩ kia lập tức chạy tới đỡ sư huynh của mình dậy, thấy cổ họng Mộ Tử Chân vẫn đang chảy máu ròng ròng, nhưng may mà chưa bị thương tới khí quản, vẫn còn giữ được tính mạng. Tiểu đạo sĩ thở phào một hơi, vội vàng ôm quyền hành lễ với Quy Hải Minh. "Ta là Cư Trần, xin tạ ơn không giết hôm nay."

"Không cần cảm ơn, ta chỉ trả lại cho ngươi mối ân tình ngày đó mà thôi." Quy Hải Minh lạnh lùng trả lời, sau đó lại quay sang nhìn Mộ Tử Chân, nói chậm rãi từng từ một: "Mối thù giữa ngươi và ta sâu dày tựa biển, ngày sau gặp lại ta ắt sẽ lấy mạng ngươi."

Nghe thấy câu ngày, Cư Trần vội đỡ Mộ Tử Chân đứng dậy, sau đó cùng hắn dẫn theo người của Thiên Huyền môn rời đi. Lục Linh của Đô Tội cốc vừa mới mở miệng định chất vấn thì đã bị Tất Phi ngăn lại, kế đó chàng thanh niên tuấn tú này liền khẽ lắc đầu, nói: "Người này thân mang thần lực của Ứng Long, chúng ta tuyệt đối không thể nào ngăn cản nổi. Chuyện này cần phải tính kế lâu dài, chúng ta cứ nên quay về sư môn bẩm rõ nguồn cơn sự việc thì hơn."

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy!” Lận Bạch Trạch vội gật đầu lia lịa, đồng thời hạ thấp giọng, nói: “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, chúng ta chỉ cần bấm báo rõ ràng mọi việc với sư môn thì ắt sẽ có biện pháp giải quyết.”

Lục Linh mặt mũi âm trầm, sau khi suy nghĩ một lát thì hô lên một tiếng: “Rút!” Không lâu sau, đệ tử của tứđại môn phái rút đi toàn bộ, ngọn núi lại một lần nữa trởnên thanh bình.

Quy Hải Minh giơ bàn tay phải lên, năm ngón tay khum lại, ngọn lửa trên tay tức thì tắt lịm. Tới lúc này y mới xoay người lại, nhìn về phía vị cô nương được mình bảo vệ sau lưng, thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng là một nụ cười rạng rỡ, tuy rất giống với trước đây nhưng lại có vẻ khang khác.

“Rắn con ca ca, lâu rồi không gặp!”

Mặc Bạch vốn luôn được Tiểu Trúc ôm trong lòng cũng giơ đôi tay ngắn ngủn lên, coi như lời chào.

“Tiểu Trúc, tiên quân, lâu rồi không gặp.” Quy Hải Minh khẽ gật đầu, trầm giọng nói.

Nghe y gọi tên của mình, nụ cười trên mặt Tiểu Trúc càng rạng rỡ. “Lần này may mà huynh kịpthời xuất hiện, bằng không sư phụ đã bị người ta bắt mang đi làm thú cưng rồi.”

Mặc Bạch giơ tay lên, định vỗ cho cô nàng đồ nhi ăn nói không biết lựa lời của mình một cái, nhưng đột nhiên lại nhìn thấy vết thương trên vai phải của nàng, bèn chuyển sang dùng móng vuốt chụp lấy ống tay áo của nàng mà lay qua lay lại. Khóe mắt hơi co giật, Tiểu Trúc vừa định nói một tiếng

https://thuviensach.vn

“không sao” đã bị một bàn tay giữ chặt lấy vai. Quy Hải Minh ngồi xuống trước mặt nàng, xé một miếng vải trên áo giúp nàng băng bó vết thương. Tuy sắc mặt có vẻ lạnh lùng hờ hững nhưng động tác của y thì lại hết sức dịu dàng.

Mặc Bạch ngước cái đầu nặng nề của mình, lẳng lặng dõi nhìn động tác của người thanh niên tóc bạc, bàn taythỉnh thoảng lại đưa lên gãi cằm, nhìn bộ dạng có vẻnhư đang trầm tư suy nghĩ. Tiểu Trúc khẽ nói một tiếng”cảm ơn”, sau đó tò mò hỏi: “Rắn con ca ca, sao huynhtự dưng lại xuất hiện ở đây? Những năm nay huynh vẫnổn chứ?”

“Ừm.”

Quy Hải Minh tuy ít nói nhưng cũng không làm choTiểu Trúc biết khó mà lui. Nàng suy nghĩ một chút, rồi hiểu ra điều mấu chốt bên trong. “Muội hiểu rồi, nhất định, là huynh đã nhìn thấy Tứ Tượng kiếm trận, bèn muốn tìm đến tính sổ với Thiên Huyền môn, vừa hay lại gặp được bọn muội.”

“Đúng vậy.”

Nghe tới đây, Mặc Bạch đưa đôi tay ngắn ngủn lên, không ngừng lắc qua lắc lại. Tiểu Trúc thấy thế thì hiểu ý ngay, liền hỏi thay sư phụ: “Rắn con ca ca, sư phụ muội muốn hỏi huynh là tại sao huynh lại biết môn phép thuật Hoang Hỏa Phần Thiên kia.”

Trong mắt lóe lên một tia sắc lạnh, Quy Hải Minh cất giọng hờ hững, nói: “Không thể nói được.”

Lời của y vừa dứt, thiếu nữ thanh tú trước mặt và cả con gấu trúc nhỏ xíu trong lòng nàng đồng thời mởto mắt, cùng nhìn y bằng ánh mắt mong chờ.

https://thuviensach.vn

Một người một gấu, cả thần thái và động tác đều giống hệt nhau. Trong đôi mắt dịu dàng màu hổ phách kia thấp thoáng ánh lên những tia sáng tò mò. Quy Hải Minh từng mấy lần vào sinh ra tử nhưng chưa từng sợ hãi nửa phần, ấy vậy mà lúc này lại đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, sau khi trầm lặng một lát, y rốt cuộc lạnh lùng nói: “Ta từng lập lời thề với người ta, tuyệt đối không thể tiết lộ nửa lời về chuyện này.”

“Ồ…” Tiểu Trúc kéo dài giọng, sau đó cúi đầu nhìn sư phụ trong lòng mình. Còn Mặc Bạch thì hơi nhún vai, tỏ ý chẳng thể làm gì hơn được.

Lúc này, Quy Hải Minh đã giúp Tiểu Trúc băng bó xong xuôi vết thương, Tiểu Trúc liền tươi cười ngẩng mặt lên, định cất lời cảm ơn lần nữa, nhưng lại bị sư phụMặc Bạch vỗ đánh “bốp” một cái vào sau gáy. Chỉ thấy Mặc Bạch giơ hai tay lên, sau đó liên tục đập mạnh từtrên xuống dưới, làm ra tư thế như đang bay.

“Sư phụ muốn hỏi con về Phệ Linh Huyết Pháp hay sao?” Thấy Mặc Bạch gật đầu lia lịa, Tiểu Trúc cười hì hì, nói tiếp: “Sư phụ yên tâm đi, con đâu có ngốc như thế, tự nhiên đem mạng của mình ra liều với đám người đó làm gì. Con từng nhìn thấy chiêu này trong một cuốn sách của sư phụ nên vừa rồi mới cố tình cứa rách lòng bàn tay, sau đó sử ra Tật Phong quyết và một chút phép thuật tạo ảo giác để lừa gạt đám người đó thôi.”

Mặc Bạch hai tay chống nạnh, hậm hực trợn trừng đôi mắt tròn xoe, vẻ như muốn nói: “Ngươi đúng là đồ lừa đảo!” Tiểu Trúc lè lưỡi cầu xin: “Được rồi, được rồi mà, lần sau con sẽ không dùng đến chiêu này nữa. Sư phụ, người đừng giận, việc cấp bách bây giờ là phải tìm cách giải trừ cấm chế trên người sư phụ, không thì nguy hiểm lắm.”

Nói tới đây, sắc mặt Tiểu Trúc dần trở nên nặng nề. Nàng một mặt nhớ lại những lời miêu tả trong sách, một mặt chậm rãi nói: “Nếu con đoán

https://thuviensach.vn

không nhầm thì sư phụ không chỉ bị trúng chiêu Vạn Tượng Quy Nguyên của Thiên Huyền môn, còn dính phải Phược Giáp thần phù của Xích Vân lâu và Thị Khô đằng của Thập Phương điện nữa. Mấy thứ này trộn lẫn với nhau, cho dù có tìm người của ba phái đó đến hóa giải thì e cũng không thể hoàn toàn giải trừ cấm chế trên người sư phụ được. Sư phụ ơi sư phụ, người có biện pháp gì không?"

Mặc Bạch suy nghĩ một chút, đột nhiên cầm lấy cây gậy trúc và viết ra bốn chữ xiêu vẹo trên mặt đất: Thanh Sương Tạp thảo.

Tiểu Trúc bùng ngón tay nghe "tách" một tiếng, cười nói: "Con nhớ là trên sách Sâm la đồ chí có nói Thanh Sương Tạp thảo sinh trưởng ở vùng Đỉnh Sơn, có yêu linh trông giữ. Bất kể thế nào, chỉ cần có cách là tốt rồi. Sư phụ, chúng ta mau xuất phát thôi!"

Nói xong, Tiểu Trúc xoay người lại, học theo bộ dạng của những người luyện võ, ôm quyền nói với Quy Hải Minh: "Rắn con ca ca, lần này xin cảm ơn huynh. Hẹn ngày sau gặp lại."

Quy Hải Minh hờ hững đưa mắt liếc nhìn nàng, nhưng không hề lên tiếng cáo từ mà chỉ một tay cầm Bàn Long thương, một tay chụp lấy gáy của Mặc Bạch ởtrong lòng nàng, sau đó đặt đối phương ngồi lên vai phải của mình. Tuy không nói một lời nhưng quyết tâm đồng hành của y đã được thể hiện rất rõ. Nhìn bóng lưng cao gầy hiên ngang trước mặt, Tiểu Trúc bất giác hơi nhếch khóe môi, nét cười hiện rõ cả trong đáy mắt.

Trong buổi chiều trời trong nắng ấm cuối xuân đó,Nguyệt Tiểu Trúc, Quy Hải Minh, còn cả sư phụ MặcBạch nữa, đã gặp lại nhau nơi núi Thanh Xuyên, sau đócùng tiến cùng lùi trước sự bức ép không ngừng của tứđại môn phái.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Nguyệt Tiểu Trúc và Quy Hải Minh vẫn chưa biết rằng bọn họ sẽ gặp phải những khó khăn và nguy hiểm thếnào trong tương lai, cũng chưa biết rằng đối phương sẽ có vai diễn như thếnào trong sinh mệnh của mình sau này. Bọn họ lại càng không biết, sau mấy phen cùng hoạn nạn, chung sinh tử, bọn họ sẽ ân đoạnnghĩa tuyệt, trở mặt thành thù, thậm chí còn liều mạng với nhau, đến chết mới thôi…

Giờ phút này, bọn họ chỉ biết đón lấy làn gió núi êm ả, cùng đi giữa những rặng núi biếc xanh, vai kề vai, chung sức đặt chân trên một chặng hành trình hiểm nguy và kỳ lạ để tìm cách phá giải cấm chếtrên người sư phụ Mặc Bạch.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 3

Quỷ thôn

Đỉnh Sơn nằm ở mé tây nam của Thần Châu, vì hình dáng giống một chiếc đỉnh mà có tên như vậy. Núi này rộng khoảng trăm dặm, rất nhiều cây cối, có cả những gốc cổ thụ ngàn năm vươn cao tới tận mây. Trên đỉnh ngọn núi xanh biếc ấy có một hồ nước thiên nhiên được gọi là Đỉnh Hồ. Nước ở Đỉnh Hồ đều là từ trên trời xuống, chẳng khác nào một viên minh châu rực rỡ trên cao ngàn trượng, dòng nước trong veo men theo sườn núi chảy xuống phía dưới, hệt như một con rồng bạc uốn lượn, nuôi dưỡng muôn vạn sinh linh trên núi, đồng thời trở thành nguồn nước tưới cho Đỉnh Sơn thôn ở dưới chân núi.

Khi mấy người Tiểu Trúc đến Đỉnh Sơn thôn thì đã là chiều tối, ánh tà dương lặng lẽ chiếu xuống thôn trang nhỏ bé này, khiến những làn khói bếp bốc lên đượcnhuốm một thứ màu đỏ ấm áp, từng làn gió thổi tới mang theo mùi thức ăn thơm lừng. Mặc Bạch đang ngồi trên vai Quy Hải Minh bất giác hơi chun mũi, sau đó giơ tay phải lên, tỏ ý có điều muốn nói.

“Con thấy sư phụ chẳng giống gấu trúc gì cả, phải gọi là gấu tham ăn mới đúng.” Tiểu Trúc bật cười trêu chọc. Mặc Bạch hậm hực trừng mắt nhìn sang, có điều ánh mắt ấy bị ảnh hưởng bởi quầng mắt đen thui bên ngoài, thành ra uy lực kém hơn hẳn.

Theo yêu cầu của sư phụ gấu tham ăn, ba người quyết định vào thôn trang này để kiếm thứ gì bỏ bụng rồi nghỉ ngơi một chút, chờ tới ngày hôm

https://thuviensach.vn

sau sẽ lên Đỉnh Sơn tìm kiếm Thanh Sương Tạp thảo. Ba người vừa mới đặt chân vào thôn thì đã nhìn thấy một người thợ săn đứng ở cửathôn lớn tiếng trò chuyện với hàng xóm: “Thím Lý này,thím nhìn tấm da này xem, tuyền một màu trắng ngần,không có một sợi lông tạp nào cả. Chờ đến khi vào đông,dùng nó để may áo cho thằng cháu của thím thì thích hợp lắm đấy!”

“Cứ nên để lại cho cháu nhà anh đi!” Vị đại thẩm mặt tròn đang ngồi nhặt rau trên chiếc ghế đấu ở cửa nhà cười nói với người thợ săn. “Hồng Phi nhà anh năm nay cũng đã ngoài hai mươi rồi, định bao giờ cưới vợ đây?”

Cuộc trò chuyện của những người dân nơi thôn quê lọt vào tai Tiểu Trúc, khiến nàng bất giác mỉm cười. Từ nhỏ tới lớn, nàng vẫn luôn sống trên núi Thanh Xuyên cùng sư phụ Mặc Bạch, chưa từng biết “hàng xóm” là như thế nào. Nàng không khỏi tò mò nhìn người thợsăn trước mặt, thấy ông ta thân hình cao lớn, râu mọc lởm chởm, mày rậm mắt to, thoạt nhìn ước khoảng hơn bốn mươi tuổi. Dường như ông ta vừa mới lên núi đi săn về, trên chiếc sào trúc sau lưng có treo hai con thỏ hoang và một con gà rừng. Nghe thấy lời của vịđại thẩm kia, người thợ săn cười vang, sang sảng nói: “Ai mà biết được thằng ranh kia bao giờ lấy vợ chứ! Thím cũng biết rồi đấy, da mặt nó mỏng lắm, mỗi lần hỏi nó đã có ý trung nhân chưa thì nó đều lặng thinh, chẳng chịu nói năng gì.”

Nói tới đây, người thợ săn khẽ lắc đầu vẻ hết cách, thế rồi ông ta chợt nhìn thấy một vị cô nương đang đứng ở cách đó không xa. Ông ta lập tức sững người, sau đó bèn ngước mắt lên chăm chú quan sát Tiểu Trúc từ trên xuống dưới một lượt. Đột nhiên, ông ta mừng rỡ vỗ đùi một cái thật mạnh, hô to một tiếng: “Xinh quá”, sau đó rảo bước đi tới, tươi cười rạng rỡ hỏi: “Cô nương là người ở đâu vậy? Trông mặt lạ quá, hình như ta chưa gặp bao

https://thuviensach.vn

giờ thì phải? Cô nương có bà con họ hàng gì ở đây ư? Năm nay mười mấy tuổi rồi? Đã có hôn phối gì chưa?”

Những câu hỏi của ông ta tựa như một tràng pháo nổ vang liên tục, khiến Tiểu Trúc nghe mà sững sờ. Quy Hải Minh cau mày lại, bước lên mấy bước chắn trước người Tiểu Trúc, dùng tấm thân cao gầy của mình để chặn ánh mắt dò xét của người thợ săn kia lại. Người thợ săn thấy thếthì bất giác ngẩn ra, sau đó đưa tay lên sờ cánh mũi, buồn bực nói: “Ôi, hóa ra là hoa đã có chủ rồi.”

“Lão Quách[1], anh buồn cười quá đấy, làm người ta sợ rồi kìa.” Vị đại thẩm mặt tròn có chút bất mãn, đứng dậy kéo người thợ săn về, sau đó quay qua nhìn Tiểu Trúc và Quy Hải Minh, áy náy cười nói: “Hai vị chắc đều là người qua đường cả, xin đừng trách cứ! Lão Quách là ngườithẳng tính, nói năng không biết suy nghĩ, thực ra bụng dạ tốt lắm. Con trai nhà y không còn nhỏ nữa, thế nên y mới luôn muốn tìm một cô con dâu. Nhưng trong thôn chúng tôi chỉ có mấy hộ gia đình, chẳng có con gái nhà ai hợp tuổi, thành ra vừa nhìn thấy vị cô nương đây, y liền trở nên hồ đồ.”

[1] Ở Trung Quốc, đặt chữ “Lão” vào trước họ để gọi là một lối xưng hô thân mật với những người ngang tuổi hoặc hơn tuổi nhưng cùng vai vế.

Nghe thấy những lời trách cứ và giải thích của vịđại thẩm kia, người thợ săn bất giác đỏ bừng mặt mũi, sau đó xấu hổ nói: “Thực có lỗi quá, vừa rồi ta... Úi chà, con gấu trúc này trông tuyệt quá, béo tốt khỏe mạnh,đáng tiếc là hơi nhỏ một chút, nhưng sau này lớn lênchắc chắn sẽ là một tấm da thượng đẳng!”

Thấy tiểu cô nương đã có hộ hoa sứ giả, người thợsăn không nghĩ tới chuyện kiếm vợ cho con nữa, thế rồi ông ta chợt ngước mắt lên và để ý ngay tới tấm da của Mặc Bạch. Nghe thấy câu “béo tốt khỏe mạnh” kia, Tiểu Trúc không kìm được bật cười một tiếng, còn Mặc Bạch thì bất mãn

https://thuviensach.vn

chun mũi lại, sau đó dùng tay phải giơ cây gậy trúc xanh lên, không chút nể nang đánh mạnh một cái vào vai người thợ săn.

“Úi chà, con súc sinh này ghê thật, còn biết dùng gậy đánh người nữa cơ đấy.” Lão Quách chẳng để tâm gì tới cơn đau nơi vai, mở to mắt ngạc nhiên nói. “Đây rốt cuộc là gấu hay là khỉ vậy? Thông minh quá!”

Mặc Bạch sư phụ bất mãn khoanh hai tay lại trước ngực, ngoảnh đầu qua hướng khác, không thèm để ý tới đối phương. Quy Hải Minh vẫn chỉ lạnh lùng liếc nhìn đối phương, vẻ mặt hết sức băng giá, dường như chỉ cần đối phương lại gần thêm nửa bước, có thể uy hiếp đến Tiểu Trúc và Mặc Bạch thì y sẽ không chút do dự sử ra Hoang Hỏa Phần Thiên.

Thấy Quy Hải Minh mặt mày âm trầm, chừng như sắp đánh nhau với người ta đến nơi, Tiểu Trúc vội vàng đứng ra dàn hòa, cười nói với người thợ săn: “Chào Quách thúc, bọn cháu là người hái thuốc, đang định lên Đỉnh Sơn để tìm một ít thảo dược. Vừa khéo đi ngang qua quỷ thôn, lại gặp lúc trời sắp tối, thế nên bọn cháu mới muốn tìm một nơi để dừng chân nghỉ tạm.”

Giọng nàng nghe rất ngọt ngào, nụ cười tươi tắn, ăn nói lễ phép, chỉ riêng một tiếng “Quách thúc” đã khiến trái tim người thợ săn như mềm ra rồi. Ông ta lập tức cười tươi, nói: “Đơn giản thôi, nếu hai người không chê thì hãy tới nhà ta nghỉ tạm một đêm! Thứ khác ta không dám nói, nhưng thịt muối thì đảm bảo là có đủ!”

Dứt lời, người thợ săn liền nhiệt tình dẫn mấy người Tiểu Trúc đi vào trong thôn, vừa đi vừa quan sát Tiểu Trúc và Quy Hải Minh. Cuối cùng, ông ta khẽ lắc đầu vẻ nuối tiếc, chóp chép miệng cất lời than vãn: “Một vị cô nương dễ thương biết bao, thế mà lại đi theo một gã mặt lạnh hung dữ

https://thuviensach.vn

thế này. Thật đáng tiếc, sao tên tiểu tửthối Hồng Phi đó lại không có được vận may như vậy nhỉ?”

Nghe thấy những lời làu bàu đó, Quy Hải Minh hơi cau mày lại, vẻ mặt càng trở nên lạnh lùng. Mặc Bạch đang ngồi trên vai y chợt đưa hai tay tới, kéo hai khóe miệng của người thanh niên qua hai bên. Quy Hải Minh lập tức trở mặt, vung tay gạt tay Mặc Bạch xuống, sau đó giận dữ trừng mắt nhìn đối phương. Mặc Bạch khoanh tròn hai tay, ra vẻ khinh thường, bộ dạng như đang nói: Tiểu tử, muốn ra vẻ với ta ư, ngươi hãy còn non lắm!

Hai người bọn họ một thì trầm mặc ít nói, một thì có miệng mà chẳng thể nói năng, lúc này cứ thế lẳng lặng nhìn nhau, không ai chịu ai cả. Tiểu Trúc dở khóc dở cười, vội vàng kiễng chân lên bế Mặc Bạch từ trên vai Quy Hải Minh xuống, sau đó co ngón tay trở lại, khẽ cốc một cái lên trán gấu trúc. “Sư phụ, rắn con ca ca đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều, còn cùng chúng ta đi tìm thuốc về để giải trừ cấm chế cho sư phụ, ngườilàm căng với huynh ấy làm gì chứ?”

Mặc Bạch đưa tay ôm trán, kêu lên “ô ô” như muốn nói: Tiểu nha đầu càng ngày càng lớn gan rồi đấy, lại dám cốc trán sư phụ ngươi nữa!

Tiểu Trúc cười hì hì, nói: “Con chỉ dùng chiêu gậy ông đập lưng ông thôi. Trước đây sư phụ cũng thường xuyên cốc trán con còn gì, có câu rằng kèo trên không thẳng thì kèo dưới cũng cong mà!”

“Ô ô!” Nha đầu ngươi thật xấu xa! Ngươi làm thế này rõ ràng là nhân lúc ta gặp khó khăn mà giở trò!

Tiểu Trúc cười giảo hoạt, nói: “Con chỉ là nhân lúc sư phụ không thể đáp trả mà nói cho sướng miệng thôi mà!”

https://thuviensach.vn

Một người một gấu cứ thế vui vẻ tranh cãi, Quy Hải Minh chỉ lẳng lặng quan sát nụ cười của thiếu nữ bên cạnh, trong cơn ngơ ngẩn dường như đã quay trở lại buổi đêm tuyết rơi lất phất năm xưa. Trong thời điểm những bông tuyết lạnh băng chừng như đã nuốt chửng y, một đôi tay ấm áp và mềm mại đã kéo y ra từ trong bóng tối vô tận, đồng thời cũng kéo y ra khỏi nỗi căm hận vô biên khi muốn "giết sạch người trong thiên hạ"...

Đang khi Quy Hải Minh nhớ lại chuyện xưa, nhóm người đã đi tới trước cửa nhà người thợ săn họ Quách. Đúng như lời vị đại thẩm kia nói, Đỉnh Sơn thôn này rất nhỏ, từ nam sang bắc cũng chỉ đi mất mấy bước chân. Nhà của người thợ săn nằm ở phía bắc thôn, sau khi đi cùng ông ta tới nơi, Tiểu Trúc nhẩm tính một chút, thấy thôn này tổng cộng có bảy hộ gia đình, nhân khẩu có lẽ chỉ khoảng mười mấy đến hai mươi mấy người. Lúc này sắc trời đã dần tối, vầng tà dương treo lững lờ sát ngọn núi phía xa xa, ánh chiều tà lẳng lặng rọi xuống nóc ngôi nhà gỗ lợp mái cỏ. Người thợ săn gọi lớn một tiếng "Hồng Phi", vậy nhưng chẳng có ai trả lời, bèn lẩm bẩm nói: "Tên tiểu tử thối này, lại đi đâu rồi nhỉ?" Đồng thời đẩy cửa ra, dẫn mấy người Tiểu Trúc đi vào trong nhà.

Căn nhà gỗ này không lớn nhưng rất sạch sẽ, gọn gàng, bàn ghế trong nhà đều được kê ngay ngắn. Trên tường có treo rất nhiều tấm da mà người thợ săn săn về được, sau cửa thì lủng lẳng hai miếng thịt muối, trên chiếc bàn gỗ bày sẵn một ấm trà và hai chiếc chén nhỏ. Người thợ săn họ Quách cầm ấm trà lên, rót cho Tiểu Trúc và Quy Hải Minh mỗi người một chén đầy, sau đó nhất quyết nhét vào tay hai người. Tiểu Trúc vừa cảm ơn vừa nhận lấy, đầu ngón tay chạm vào chén trà thì thấy khá nóng, hiển nhiên là ấm trà này vừa được pha xong chưa lâu.

"Nhà ta quả thực hơi nhỏ." Người thợ săn cười nói. "Nhưng cơm với thịt thì đảm bảo có đủ, giường đệm cũng mềm mại, nếu hai đứa không chê thì

https://thuviensach.vn

hãy nghỉ tạm lại đây một đêm. Chờ lát nữa là thằng con ta cũng về thôi.”

Nói tới đây, khóe miệng ông ta hơi xịu xuống, để lộmột tia bất lực. “Trong thôn này, phần lớn đều là người già với trẻ con, Hồng Phi từ nhỏ đã không có bạn chơi cùng, thế nên lúc nào cũng trầm mặc ít nói giống nhưmột ông cụ non vậy. Hai đứa tuổi tác xấp xỉ nó, lát nữatrò chuyện với nó một chút cũng tốt.”

Nghe thấy câu nói này, Mặc Bạch khẽ thở dài một tiếng, đoán chừng là đang cảm khái về việc nuôi con không dễ. Nếu y có thể nói chuyện, lúc này ắt hẳn sẽ không kìm được trao đổi với người thợ săn kia một chút về những điều tâm đắc trong việc nuôi dạy con cái. Vậy nhưng lúc này y chỉ có thể ở yên trong lòng Tiểu Trúc, thế rồi y đột nhiên ưỡn ngực lên, cặp mắt đen láy nhìnlướt qua khuôn mặt thanh tú của vị tiểu cô nương đangbế mình một lượt, vẻ mặt đắc ý như muốn nói: Nhìn xem, ta nuôi con giỏi biết bao, con gái nhà ta vừa xinh đẹp lại vừa mau mồm mau miệng!

Lão Quách đang tiếp đãi khách khứa, chuẩn bị đi làm cơm tối, từ ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng chiêng dồn dập. Ông ta lập tức biến hẳn sắc mặt, vội vàng nói: “Mọi người đợi một lát!” Sau đó liền cầm lấy cung tên để cạnh cửa, lao vụt ra ngoài như một cơn gió. Qua cánh cửa mở rộng, Tiểu Trúc nhìn thấy rất nhiều người đã chạy ra khỏi nhà, đủ cả già trẻ lớn bé. Phụ nữ dùng chày đập quần áo không ngừng gõ vào chậu đồng, làm phát ra những tiếng “keng keng”, đàn ông thì cầm theo cuốc, thuổng, vừa chạy vừa hô lớn: “Phi đến rồi! Phi đến rồi!”

Phi ở Đỉnh Sơn? Lẽ nào chính là loài dị thú canh giữThanh Sương Tạp thảo? Nghe thấy vậy, ba người Tiểu Trúc lập tức chạy ra ngoài cửa, đi theo các thôn dân vào trong khu rừng ở mé tây thôn.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh tà dương, cả vùng rừng núi đều được khoác lên một lớp áo màu đỏ máu quỷ dị. Những tiếng bước chân hỗn loạn vang vọng liên hồi, khiến cho lũ chim kinh hãi vỗ cánh bay cao, lũ thú hoang nháo nhác bỏ chạy. Có mấy con sóc hoảng hốt trèo lên cành cao, ẩn nấp giữa những tán lá rậm rạp, ló đầu ra sợ hãi nhìn mười mấy thôn dân ở phía dưới.

Thợ săn Quách Vũ chạy trước nhất, bỗng nhìn thấy trong khoảng rừng rậm phía trước xuất hiện một mảng sương mù màu xám dày đặc, bèn giơ tay ngăn mọi người trong thôn lại. “Dừng!”

Nụ cười hào sảng trên mặt vị hán tử cao lớn tráng kiện này đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó, sắc mặt ông ta trở nên tái xanh, đôi mắt nhìn chằm chằm vào màn sương mù, trong mắt ngợp đầy sự căm hận không thể nào che giấu được. Ông ta lật tay rút ra mấy mũi tên từ túi đựng tên sau lưng, sau đó lắp tên, giương cung. Cây cung được ông ta kéo căng hết cỡ, trên mu bàn tay hằn lên gân xanh. Ông ta cắn chặt răng, đột ngột buông tay, mũi tên tức thì xé gió bay đi vùn vụt, nhắm thẳng hướng màn sương mù kia mà lao tới.

Mũi tên lập tức bị màn sương mù nuốt chửng, Quách Vũ bước từng bước về phía trước, không ngừng giương cung bắn tên. Đột nhiên, từ trong màn sương mù màu xám vang ra một tiếng rên khe khẽ, dường như là tiếng kêu đau đớn của một loài động vật nào đó. Nghe thấy tiếng động, Quách Vũ nhướng mày lên, khóe miệng hơi máy động, dường như đang cười, nhưng nụ cười lại cựckỳ khó coi, còn có mấy phần giống như đang khóc.

Chỉ thấy Quách Vũ lấy từ bên hông ra một cây đinh ba, sau đó cắn chặt răng cầm chắc nó trong lòng bàn tay, chuẩn bị xông vào trong màn sương mù dày đặc kia. Đột nhiên, một ông lão râu tóc bạc phơ chạy lên ôm chặt lấy eo Quách Vũ, nói: “Tiểu Quách[2], cậu không muốn sống nữa ư? Tiểu Văn Tử ở trên trời đang dõi nhìn cậu đấy!”

https://thuviensach.vn

[2] Đặt chữ "Tiểu" vào trước họ hoặc tên để gọi là một lối xưng hô thân mật của người Trung Quốc với những người ít tuổi hơn bản thân và thường là sút kém hơn bản thân về vai vế, địa vị.

Nghe thấy tiếng quát của ông cụ đó, Quách Vũ toàn thân run rẩy. Lúc này đây, vị hán tử cao lớn tráng kiện ấy không ngờ lại đỏ hoe mắt, nhíu chặt mày, dường như đang cố hết sức nén nhịn. Nhưng ngay sau đó, ông ta đưa mu bàn tay lên lau khóe mắt, rồi chụp lấy cánh tay đang ôm chặt eo mình của ông cụ kia, cố gắng giãy giụa hòng thoát ra. "Từ thúc, xin hãy buông tay ra!"

Từ gia gia tuy đã ngoài sáu mươi nhưng vẫn nhất quyết không chịu buông tay, còn lớn tiếng khuyên nhủ: "Tiểu Quách, cho dù cậu không tiếc mạng sống thì cũng phải nghĩ tới Hồng Phi chứ! Hồng Phi còn chưa lấy vợ, cậu đành lòng để lại nó bơ vơ một mình trên cõi đời này ư?"

Nghe thấy câu nói này, Quách Vũ bất giác đờ người ra, rốt cuộc cũng thôi giãy giụa. Từ gia gia thấy thế thì thởphào một hơi, lẳng lặng buông tay ra. Quách Vũ cúi đầu xuống, nhìn mũi đinh ba nhọn hoắt đã bị ánh tà dương nhuốm thành màu đỏ máu trong tay mình, từ từ nắm chặt lại, khiến các đốt ngón tay đều trở nên trắng nhợt.

Hồi lâu sau, ông ta rốt cuộc cũng cài lại mũi đinh ba vào bên hông, sau đó đón lấy một dây pháo lớn từ trong tay Từ gia gia và châm ngòi nổ, dùng hết sức bình sinh ném mạnh vào trong màn sương mù tưởng chừng như vô biên vô tận.

Tiếng pháo lập tức đì đùng vang lên không ngớt giữa vùng núi rừng vốn hoàn toàn cách biệt với đời. Lũ chim thú nghe thấy tiếng động thì nháo nhác bỏ chạy ra tứ phía, các thôn dân thì gắng sức dùng chày đập quần áo

https://thuviensach.vn

gõ mạnh vào những chiếc chậu đồng, lớn tếng hô vang: “Xua dịch bệnh, đuổi vận xui, pháo nổ vang, Phi mau cút!”

Các thôn dân liên tục lẩm nhẩm những lời này ba lượt. Một lát sau, màn sương mù dày đặc chậm rãi tan đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất khỏi khu rừng. Các thôn dân thấy vậy thì bất giác thở phào một hơi, sau đó thu dộn đồ đạc chuẩn bị quay về. Từ gia gia thởdài, khẽ lắc đầu, đi tới khẽ vỗ lưng Quách Vũ một cái. Chính vào lúc này, một người thanh niên khoảng ngoài hai mươi tuổi chen ra từ giữa đám đông. Y vội vã chạy tới trước mặt Quách Vũ, nắm lấy cánh tay của ông ta, nôn nóng quan sát từ trên xuống dưới một lượt. “Cha, cha không sao chứ?”

Nhìn thấy người thanh niên này, Từ gia gia lập tức mừng rỡ nói: “Hồng Phi, cháu đến đúng lúc lắm, mau khuyên cha cháu đi, y lại bắt đầu hồ đồ rồi!”

Đừng thấy Quách Vũ cao to tráng kiện mà lầm, con trai ông ta, Hồng Phi, là một thanh niên vô cùng tuấn tú. Y mặc một bộ quần áo vải bó sát người, thân hình gầy guộc mỏng manh, không hề giống người luyện võ mà có mấy phần khí chất của một người đọc sách. Chỉ đángtiếc, khuôn mặt y hơi nhợt nhạt, giữa đôi hàng lông mày còn thấp thoáng nét âu lo, khiến y có mấy phần dáng vẻ già nua và ưu sầu không phù hợp với tuổi tác chút nào.

Nghe thấy lời của ông lão, Quách Hồng Phi gật đầu, nói một câu: “Cảm ơn Từ gia gia!” Sau đó, y lẳng lặng dõi mắt nhìn ông lão rời đi rồi mới quay sang nhìn cha mình. Chỉ thấy hai mắt Quách Vũ vằn đầy tia máu, đỏ đến kinh người, khuôn mặt vốn hào sảng vui vẻ lúc nàybừng bừng lửa giận, trông bộ dạng như bất cứ lúc nào cũng có thể liều mạng với người ta. Hồng Phi cụp mắt xuống, bàn tay vốn đang giữ chặt lấy cánh tay Quách Vũ từ từ buông ra, sau đó khẽ cất tiếng gọi: “Cha...”

https://thuviensach.vn

Quách Vũ ngoảnh đầu qua, hai tay lau mặt rồi mới xoay người lại, vung tay vỗ lên lưng Hồng Phi một cái, lớn tiếng nói: “Tiểu tử thối, đi nào, chúngta về nhà, hôm nay nhà chúngta có khách đấy!”

Dứt lời, Quách Vũ vòng tay qua khoác vai con trai mình, chuẩn bị về nhà. Nhưng vừa mới xoay người lại, ông ta đã nhìn thấy Tiểu Trúc đang bế gấu trúc đứng ởchỗ cách mình không xa, còn thanh niên cao lớn lạnh lùng kia thì lại chẳng rõ tung tích. Quách Vũ hơi nhướng mày lên, rảo bước đi tới trước mặt Tiểu Trúc, thấp giọng hỏi: “Tiểu cô nương, gã cao lớn kia đi đâu mất rồi? Y là người như thếnào của cô vậy?”

“Thúc muốn nói tới rắn…” Tiểu Trúc suýt thì lỡ lời, vội vàng nói chữa: “Quách thúc, thúc muốn hỏi về Quy Hải ca ca ư? Huynh ấy, huynh ấy buồn tiểu, đi một lát rồi sẽ về ngay.”

Hóa ra, vừa rồi khi Quách Vũ và các thôn dân dọa lui Phi và làm làn sương mù trong rừng tan đi, Quy Hải Minh đã thi triển yêu lực, thân hình lao vọt vào trong rừng với tốc độ nhanh như một cơn gió để tìm kiếm tung tích của Phi. Tiểu Trúc ngỡ rằng người thợ săn này muốn hỏi về tung tích của Quy Hải Minh, bèn tùy tiện nói bừa. Nàng đâu biết, trọng điểm trong câu hỏi củaQuách Vũ không phải như vậy. Vừa nghe thấy hai chữ “ca ca”, Quách Vũ vui mừng không lời nào tả xiết, vội vàng kéo Hồng Phi đến trước mặt Tiểu Trúc, cười nói: “Vị cô nương này đến Đỉnh Sơn để hái thuốc, lạ đất lạ người, tiểu tử thối, nếu có rảnh thì hãy dẫn người ta lên núi dạo chơi một chút nhé!”

Quách Hồng Phi làm gì mà chẳng biết mục đích của cha mình, bèn xấu hổ cúi gằm mặt, chẳng nói năng gì, sắc mặt càng trở nên nhợt nhạt.

Không lâu sau, Quy Hải Minh cũng từ trong rừng đi ra, sau khi lạnh lùng nhìn khắp mọi người một lượt liền khẽ lắc đầu với Tiểu Trúc và Mặc Bạch.

https://thuviensach.vn

Có điều, lần này bắt gặp thái độ lạnh lùng của y, Quách Vũ lại chẳng hềoán thán, còn nhiệt tình bước đến nghênh đón, ân cần nói: “Úi chà, tiểu ca chỉ đi tiểu thôi mà sao đi lâu vậy? Có phải là do thận hư không thế? Ngày mai ta sẽ ngâm cho cậu ít rượu lộc nhung, đảm bảo sẽ có hiệu quả!”

“…” Quy Hải Minh chẳng biết phải nói gì, chỉ hơi cau mày lại vẻ không vui. Riêng Mặc Bạch đang nằmbò trên vai Tiểu Trúc thì cười đến nỗi toàn thân run rẩy. Phát hiện ra ánh mắt chế giễu của Mặc Bạch, Quy Hải Minh lạnh lùng đưa mắt nhìn qua, thần sắc không giận tự uy, còn mang theo mấy tia cảnh cáo. Nhưng Mặc Bạch há lại bị y dọa nạt, lập tức trừng mắt nhìn lại đối phương, chẳng chút kiêng dè.

Đúng vào lúc này, Quách Vũ chợt vỗ lưng Quách Hồng Phi, xúi giục y gọi Quy Hải Minh một tiếng “đại ca”. Mặc Bạch nghe thấy thế thì thôi không trừngmắt nữa, chuyển sang cười sằng sặc, “bộp” một tiếng rơixuống khỏi vai Tiểu Trúc, ngã chổng vó lên trời.

***

Vầng tà dương đã lặn, màn đêm từ từ buông xuống.

Trong ngôi nhà gỗ nhỏ bé, ánh nến nhè nhẹ đung đưa, mang lại cảm giác hết sức ấm áp. Trên bàn bày bốn đĩa thức ăn, lần lượt là vịt nướng, lạp xưởng, cải luộc và đậu phụ nhự, tuy chỉ là những món ăn dân đã bình thường nhưng cũng đủ khiến người ta phải nhỏnước dãi.

Quách Vũ đưa tay tới xé hai chiếc đùi vịt bóng loáng dầu mỡ, lần lượt bỏ vào trong bát của Tiểu Trúc và Quy Hải Minh, sau đó cất tiếng cười vang, sang sảng nói: “Nhà ta ở gần núi, không có điểm nào tốt cả, duy có một

https://thuviensach.vn

điều hay là không thiếu thịt thú rừng. Tiểu cô nương, tiểu ca, hai người mau nếm thử xem tài nấu nướng của Hồng Phi nhà ta thế nào!”

Người thợ săn không ngừng nói tốt cho con mình, song Quách Hồng Phi thì lại một mực cúi đầu ăn cơm với rau cải luộc. Bộ dạng này của y khiến Quách Vũ rất không vừa ý, ông ta vung tay vỗ mạnh vào sau gáy Hồng Phi, hậm hực mắng: “Tên tiểu tử thối này, mau nói gì đi chứ! Sao từ nãy đến giờ mi cứ im thin thít thế hả?”

Bị cha mình vỗ cho một cái, Hồng Phi thiếu chút nữa thì cắm đầu vào bát cơm. Y ngước mắt lên, liếc nhìn Tiểu Trúc và Quy Hải Minh một chút, khẽ nói: “Mau ăn cơmđi nào!” Sau đó lại tiếp tục cúi đầu xuống. Quách Vũ thấy thế thì giận dữ vô cùng, liền đưa tay với lấy vò rượu để dưới đất, rót đầy một bát lớn, sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Mùi rượu nồng đậm nhanh chóng lan tỏa khắp xung quanh. Mặc Bạch hít sâu một hơi, thò hai tay ra, nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn. Nhìn thấy động tác của y, Quách Vũ tấm tắc khen lạ, sau đó vội vàng hỏi Tiểu Trúc: “Con gấu trúc này bị sao vậy?”

Tiểu Trúc dở khóc dở cười, vừa đưa tay xoa lưng Mặc Bạch vừa khẽ nói: “Có gì đâu, nó thèm rượu đấy mà.”

Quách Vũ nghe thế thì cười vang, lấy thêm một chiếc bát khác và rót đầy, sau đó đẩy tới trước mặt Mặc Bạch. Mặc Bạch ngồi luôn lên bàn, vừa gặm trúc vừa uống rượu, trông bộ dạng thực vô cùng vui vẻ. Quách Vũ nhìn mà bật cười, liền cầm bát lên cụng với chiếc bát trong tay Mặc Bạch, nói: “Hà hà, đúng là một con gấu trúc đặc biệt, cạn nào!”

https://thuviensach.vn

Rượu được ba tuần, thức ăn cũng đã nếm đủ, Quách Vũ mượn hơi rượu tỉ tê trò chuyện với Mặc Bạch mộtphen, một người một gấu chẳng mấy chốc đã uống hết nửa vò rượu lớn. Quách Hồng Phi rốt cuộc không nhịn được nữa, giằng lấy bát rượu từ trong tay Quách Vũ, cất lời can ngăn: “Cha, đừng uống nữa!”

“Uống! Sao lại không uống chứ?” Quách Vũ lớn tiếng hỏi ngược lại, nhưng giọng nói nghe đã hơi run rẩy. “Hồi Tiểu Văn Tử mới hai tuổi, ta đã dùng đũa chấm rượu cho nó mút rồi…”

Nói tới đây, hai mắt Quách Vũ lại một lần nữa đỏ hoe. Khuôn mặt Quách Hồng Phi vốn đã nhợt nhạt, lúc này lại càng tái đi. Tiểu Trúc thấy vậy thì bất giác lo lắng hỏi: “Huynh không sao chứ?”

Quách Hồng Phi khẽ lắc đầu, tỏ ý rằng mình không sao. Còn người cha lúc này đã say túy lúy của y thì nghiêng ngả ghé lại gần, muốn giành lại bát rượu từtrong tay y. Hồng Phi đột ngột đứng bật dậy, đi tới mởcửa sổ, hắt hết rượu trong bát ra ngoài. Quách Vũ thấy thế thì xót ruột rít lên từng hồi, trừng mắt giơ tay định đánh con trai, nhưng bàn tay lại dừng giữa không trung, run rẩy liên hồi, cuối cùng chậm rãi buông xuống, vỗnhẹ lên vai Hồng Phi một cái, bất mãn làu bàu: “Cái… cái thằng tiểu tử thối này…”

Vị hán tử đã ngoài bốn mươi tuổi ấy lúc này giống như một đứa trẻ, cứ thế ôm chặt lấy vò rượu không chịu buông tay, ngẩn ngơ ngồi đó chẳng nói năng gì. Quách Hồng Phi khẽ thở dài một tiếng, không để ý tới vò rượu trong lòng ông ta nữa, quay sang thu dọn đống bừa bộn trên bản, đồng thời áy này nói với Tiểu Trúc và Quy Hải Minh: “Thật có lỗi quá, đã làm trò cười cho hai vị rồi.”

“Không sao, xét kĩ ra thì cũng tại sư phụ... tại Tiểu Bạch nhà ta không đúng, thếnên mới khiến Quách thúc uống nhiều như vậy.” Tiểu Trúc áy náy

https://thuviensach.vn

nói, đồng thời đưa mắt lườm Mặc Bạch. Nhưng Mặc Bạch chỉ thản nhiên đưa tay lên xoa cái bụng đã căng tròn, sau đó hơi nhún vai, trông bộ dạng như muốn nói: “Đều tại y tửulượng kém cỏi, đâu liên can gì tới ta!” Hoàn toàn chẳng có chút vẻ hối lỗi nào.

Quy Hải Minh đột nhiên cất tiếng, lạnh lùng hỏi: “Huynh đài có biết Phi ở đâu không?”

Xoảng...

Chỉ nghe một âm thanh giòn tan vang lên, hóa ra vò rượu mà Quách Vũ ôm trong lòng lúc này đã rơi xuống đất, vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ. Quách Hồng Phi toàn thân run rẩy, vội bỏ chồng bát đĩa trong tay xuống, nhỏ giọng dặn dò: “Cha, cha đừng động đậy!” Sau đó ngồi xuống bên chân Quách Vũ, cẩn thận nhặt những mảnh sành vụn lên.

“Chuyện làm Lão Quách ta hối hận nhất trong cuộc đời này chính là năm đó đã dẫn theo Tiểu Văn Tử lên núi…”

Hán tử tráng kiện này đã không còn dáng vẻ hào sảng khi trước, hiện giờ, bờ vai ông ta sụp hẳn xuống,khuôn mặt sau nháy mắt đã như già đi mười mấy tuổi, bàn tay phải đặt trên đầu gối từ từ nắm chặt lại thành quyền, những đường gân xanh bên trên đều lộ rõ.

“Mười hai năm trước, ta không biết đã nổi cơn điên thế nào, dẫn Tiểu Văn Tử lên núi đi săn. Khi đó, Tiểu Văn Tử mới có tám tuổi, nhưng đã học thuộc mười mấy bài thơ, mọi người đều nói nó là một nhân tài, sau này không cần phải ở lại trong núi cả đời, có thể thi đỗ trạng nguyên…”

https://thuviensach.vn

Những chuyện xưa cũ như gió mây thoáng qua trước mắt, lần lượt lóe hiện trong lòng. Ông ta vẫn còn nhớ rõ bộ dạng của thằng bé đó khi mới cao chưa tớiđầu gối mình, nó cứ kéo ống quần ông mà gọi "Cha ơi, cha ơi" không ngừng, sau đó bắt đầu đọc thơ, cái dáng vẻ gật gù đắc ý của nó khiến ông không kìm được cười vang. Từ thúc nói người đọc sách cần phải có tên chữ, bèn đặt tên chữ cho thằng bé là "Thư Văn", từ đó mọi người trong thôn không còn gọi thằng bé bằng tên mụlà A Bảo nữa, thay vào đó là cái tên "Tiểu Văn Tử", hy vọng sau này nó có thể đề tên bảng vàng, làm rạng rỡtổ tông. Thế nhưng, tất cả mọi niềm hy vọng đều đã bịchôn vùi trong mùa hè nóng nực năm đó...

Khi đó đang là ngày Tam phục[3], Tiểu Văn Tử ở trong nhà khổ học thi thư, mồ hôi chảy ra ròng ròng. Quách Vũ nhìn mà xót xa, liền bảo con theo mình lên núi đi săn, nhân tiện tránh nóng. Tiểu Văn Tử nghe thấy thế thì vui vẻ vô cùng, lập tức lon ton chạy theo cha lên Đỉnh Sơn. Đường núi gập ghềnh khó đi nhưng trong rừng lại rất mát mẻ. Sợ thằng nhóc đi nhiều sẽ mệt, Quách Vũ liền bếnó đặt lên một gốc long não cổ thụ, dặn nó có việc gì thì cứ hét lên thật to. Tiểu Văn Tử xưa nay vốn rất ngoan ngoãn, ông ta cũng không lo lắng gì nhiều, liền xách cung tên đi tiếp. Nhưng khi ông ta xách theo con mồi săn được quay lại chỗ gốc long não cổ thụ đó thì không thấy bóng dáng con mình đâu nữa.

[3] "Phục" ở đây có nghĩa là "nằm nghỉ, tránh xa trời nóng bức". Thông thường, mỗi năm có một kỳ "Tam phục" và được chia làm "Sơ phục", "Trung phục" và "Mạt phục" là một quãng thời gian kéo dài ba mươi hoặc bốn mươi ngày và được coi là nóng bức nhất trong năm.

Quách Vũ nôn nóng chạy quanh khắp phía, không ngừng gọi lớn tên con trai. Chính vào lúc đó, ông tanhìn thấy ở mé đông của khu rừng có làn sương mù lởn vởn, sau đó sương mù không ngừng lan rộng, đi tới nơi nào là nơi đó suối cạn khô, cỏ cây héo rũ, khung cảnh trở nên hết sức điêu tàn. Ông ta thầm kinh hãi, vội gọi lớn tên con trai lần nữa. Không lâu sau, từ trong làn sương mù có một bóng người đi ra, chính là Tiểu Văn Tử. Thằng

https://thuviensach.vn

bé giơ cao hai tay, hưng phấn chạy về phía ông ta, cười híp mắt, nói: “Cha ơi, cha, con vừa nhìn thấy một con bò thú vị lắm.”

Ông ta vô cùng vui sướng, tức thì bế thằng bé lên màôm chặt vào lòng. Tiểu Văn Tư ghé sát tai ông ta, cườihì hì, nói: “Con bò đó trông lạ lắm, đầu màu trắng, đuôinhư đuôi rắn, hơn nữa còn chỉ có một con mắt. Nhưngnó đã bị thương, cứ chảy nước mắt mãi. Con phải tìmsuốt một hồi lâu mới thấy dưới bụng nó cắm một mũigai rất dài. Con phải tốn mất rất nhiều sức lực mới nhổ được mũi gai đó ra đấy. Cha ơi cha, cha nói xem TiểuVăn Tử có giỏi không nào?”

“Giỏi lắm!” Quách Vũ tiện miệng nói. Ông ta cảm thấy trán con trai hơi nóng, bèn đưa tay lên sờ thử, lập tức phát hiện thằng bé bị sốt cao. Ông ta là người quê mùa thô kệch, thường ngày đừng nói là đọc sách, ngay đến những câu chuyện dân gian cũng chẳng biết được bao nhiêu. Lúc này, nghe thấy những lời nói của con trai, lại thấy thằng bé bị sốt, ngỡ rằng Tiểu Văn Tử ham chơi nên bị trúng gió, đâm ra ăn nói linh tinh, liền vội vàng bế con trai về thôn. Sau khi về đến nhà, Quách Vũ lại sờ trán con trai lần nữa, phát hiện nhiệt độ đã giảm hẳn,chẳng khác người thường chút nào, lập tức yên tâm hẳn,không hề lo nghĩ gì nhiều.

Sau một đêm bình lặng, đến sáng sớm ngày hôm sau,khi ông ta gọi Tiểu Văn Tử thì lại không cách nào đánh thức thằng bé được. Ông ta lật chăn lên, thò tay vào định cù nách con trai, nhưng lại chạm phải một mảng da thịt lạnh ngắt.

Chỉ thấy Tiểu Văn Tử hai mắt nhắm chặt, đôi môi tái mét, trên khuôn mặt sạch sẽ đã không còn vẻ hồng hào, thay vào đó là một màu trắng nhợt lạnh giá. Thì ra thằng bé mới chỉ tám tuổi đã qua đời từ lâu.

https://thuviensach.vn

Quách Vũ ôm chặt con trai, gào lên như phát điên, muốn dùng nhiệt độ cơ thể của mình để sưởi ấm cho con trai nhưng chẳng có chút tác dụng.

Có lẽ vì nghe thấy tiếng gào khóc, mấy người hàng xóm láng giềng ở xung quanh liền ghé lại xem có chuyện gì, không lâu sau, ngay đến Từ gia gia cũng tới. Được Từgia gia hỏi chuyện, Quách Vũ liền kể lại những việc đã gặp phải hôm qua. Nghe xong, Từ gia gia cả kinh nói: “Đầu trắng đuôi rắn, chỉ có một mắt, hình dáng lại giống bò, vậy thì đích thị là Phi rồi! Hỏng bét, hỏng bét, Tiểu Văn Tử mắc phải ôn dịch rồi!”

Nghe thấy hai chữ “ôn dịch”, mọi người hoảng hốt lùi lại phía sau. Ngay đến Từ gia gia bấy lâu vốn luôn thương yêu Tiểu Văn Tử cũng không dám lại gần thằng bé đáng thương ấy nữa. Ông lão thở dài một hơi, nói với Quách Vũ: “Tiểu Quách, đừng trách lão già ta đây độc ác, nhưng Tiểu Văn Tử không thể nhập thổ được, cậu…”

“… Tuy Từ thúc không nói tiếp nữa, nhưng đạo lý của ông ấy thì ta hiểu.” Những câu chuyện xưa cũ khiến cặp mắt của người thợ săn tráng kiện ấy đỏ hoe, sau khi hít sâu một hơi, Quách Vũchậm rãi nói tiếp: “Hôm đó, ta đã tự tay tiễn Tiểu Văn Tử đi, dùng một mồi lửa hỏa táng nó. Thằng bé ấy vừa thông minh vừa ngoan ngoãn, nhưng ta còn chưa kịp đợi nó thi đỗ trạng nguyên, nó mới tám tuổi, ấy vậy mà đã chỉ còn là một nắm tro tàn… Tại ta, tất cả đều là lỗi của ta…”

Nói tới đây, Quách Vũ không sao nói tiếp được nữa. Ông ta đưa đôi bàn tay hằn rõ gân xanh lên, ôm chặt khuôn mặt mình, hai vai không ngừng run lẩy bẩy.

Chuyện xưa mà Quách Vũ kể lại khiến tất thảy mọingười đều buồn bã. Quy Hải Minh vốn vừa hỏi về tung tích của Phi, lúc này chỉ im lặng, không nói năng gì, khuôn mặt anh tuấn vẫn nguyên vẻ lạnh lùng khó gần, song đôi

https://thuviensach.vn

tay thì nắm chặt thành quyền, khiến cho những đốt ngón tay trở nên trắng nhợt. Mặc Bạch ngồi trên bàn, đôi tay ngắn ngủn khoanh trước ngực, cái đầu lông lá lắc qua lắc lại vẻ hết cách. Còn Tiểu Trúc thì không kìm được đưa tay tới, khẽ xoa lưng Quách Vũ, dịu giọng an ủi: “Quách thúc, xin thúc đừng nên tự trách mình nữa, Tiểu Văn Tử ở trên trời có linh thiêng ắt cũng không muốn nhìn thấy thúc thương tâm buồn bã thế này đâu. Sư phụ từng nói với con rằng đạo trời mênh mang. Tiểu Văn Tử lòng mang thiện ý, sẵn sàng giúp đỡ người khác,tuy kiếp này chết yểu nhưng mọi việc đã được đấng cao xanh soi xét thấu tỏ cảrồi, sang kiếp sau ắt sẽ có được một cuộc sống tốt đẹp!”

Quách Vũ vội vã hỏi: “Thật vậy chứ?”

“Thật mà!” Tiểu Trúc gật đầu một cái, nở nụ cười rạng rỡ. “Sư phụ con nói rồi, thiện có thiện báo, ác có ác báo, không phải không báo, chỉ là chưa báo. Quách thúc, con biết là nhắc lại chuyện xưa thếnày, thúc nhất định vô cùng thương tâm, nhưng cứ coi như là vì Tiểu Văn Tử đi, cũng là vì Hồng Phi nữa, thúc đừng nên đau buồn quá, hãy cười lên một cái được không nào?”

Nghe nàng nhắc đến Hồng Phi, Quách Vũ bất giác buông tay xuống, ngước mắt lên, vừa khéo nhìn thấy người thanh niên gầy gò đang đứng ngay trước mặt mình. Chỉ thấy Quách Hồng Phi lúc này đang nhìn Quách Vũ bằng ánh mất hết sức âu lo, bộ dạng vô cùng lúng túng, dường như không biết nên an ủi cha mình thế nào.

“Con người ta sống trên đời, chuyện không như ý thực nhiều không kể xiết, nếu mỗi lần như vậy đều buồn bã ủ dột, vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ bị liệt mặt. Càng là lúc thương tâm thì càng phải cười, cười để cổ vũ bản thân, cũng là để cho những người quan tâm tới mình nhìn thấy. Quách thúc,

https://thuviensach.vn

xin thúc hãy bớt đau buồn. Thúc mà cứ như thế này, chắc hẳn Hồng Phi sẽ càng buồn hơn đấy.”

Lời của Tiểu Trúc khiến Quách Vũ bất giác ngẩn ra. Một hồi lâu sau, người thợ săn ở nơi sơn dã dùng mu bàn tay lau khóe mắt, sau đó đưa tay vỗ mạnh một cáilên vai con nuôi mình, cố hé môi nở một nụ cười khá khó coi. “Đúng vậy, ta còn có Hồng Phi nữa mà. Ta là người làm cha, không thể để tên tiểu tử thối này vì ta mà lo lắng được...”

“Cha, cha đừng nói nữa!” Quách Hồng Phi tiện tay kéo tay cha mình khoác qua cổ, sau đó dìu hán tử tráng kiện ấy tới bên giường, đỡ ông ta nằm xuống, lại cởi giày và tất ra cho ông ta, đắp chăn cho ông ta cẩn thận.

Chăm sóc cho cha mình xong, Quách Hồng Phi lại bận rộn chuẩn bị giường đệm cho mấy người Tiểu Trúc, sau đó nói: “Thật có lỗi quá, nhà ta nhỏ hẹp, vốn định nhường hai chiếc giường cho hai vị, nhưng cha ta bây giờ đang say…”

“Không sao, không sao đâu mà, có một ngôi nhà để chemưa chắn gió thế này là chúng tôi đã cảm kích lắm rồi.” Tiểu Trúc vội vàng xua tay, đồng thời tươi cười cảm ơn.

Cuối cùng, Quách Hồng Phi ở lại gian ngoài để chăm sóc cho Quách Vũ, còn Tiểu Trúc, Mặc Bạch và Quy Hải Minh thì nghỉ tạm ở gian trong. Vừa mới vào phòng, Mặc Bạch đã nhảy ra khỏi lòng Tiểu Trúc, sau đó lật đật chạy đi kéo một chiếc ghếdài ra để ngay ở cửa, lại kéo tà váy Tiểu Trúc và chỉ về phía giường, kế đến thì kéoống quần của Quy Hải Minh, chỉ về phía chiếc ghế. Sau đó, y dùng cả tay lẫn chân trèo lên bàn, ngồi luôn ở đó, hai tay khoanh trước ngực, mặt hướng về phía trước ghế, nhìn chằm chằm vào Quy Hải Minh, rõ ràng là có ý cảnh cáo rằng: Ngươi đừng hòng có ý đồ gì xấu.

https://thuviensach.vn

Quy Hải Minh lạnh lùng liếc nhìn Mặc Bạch, ánh mắt chếgiễu, thế rồi không nói một lời ngồi xuống chiếc ghếdài, lưng ưỡn thẳng tắp, thân hình bất động như một ngọn núi. Tiểu Trúc thì nằm xuống chiếc giường gỗ kia, để nguyên quần áo mà ngủ. Mặc Bạch ngồi đó nhìn Quy Hải Minh bằng ánh mắt đề phòng được một lúc thì hai mắt bắt đầu hấp háy liên hồi, cuối cùng không sao ngăn được cơn buồn ngủ nữa, tấm thân tròn xoe đổ nhào vềphía sau, chân tay cuộn lại tạo thành một quả cầu nửa đen nửa trắng.

***

Giờ Tý.

Đêm đã về khuya, mây trôi lãng đãng.

Dưới vầng trăng sáng, làn sương trắng bạc phủ trên mặt đất hiển hiện rõ ràng. Những giọt sương đêm nơi đầu ngọn có nhìn chẳng khác nào những viên ngọc lóng lánh, chợt một làn gió đêm thổi tới, vầng trăng tức thì bịche phủ, vạn vật chìm vào trong sự âm u. Ánh trăng đã không còn nữa, sương mù cuồn cuộn dâng lên, che phủthôn nhỏ nơi sơn dã. Sương mù tràn đến nơi nào, cỏ cây nơi đó tức thì héo rũ, chiếc chuông gió treo dưới mái hiên vốn rung rinh không ngớt, lúc này chợt trở nên gỉ sét loang lổ, lẳng lặng buông lơi ở đó.

Khí lạnh chợt dâng cao, yêu khí nổi lên dữ dội. Quy Hải Minh đột ngột mở bừng mắt, sau đó lấy thanh Bàn Long thương từ trên lưng xuống, nắm chặt trong bàn tay phải, đồng thời đứng dậy đánh thức Mặc Bạch và TiểuTrúc. Tiểu Trúc giật mình tỉnh dậy từ trong giấc mộng, vẫn còn có chút mơ màng, vừa dụi mắt vừa khẽ cất tiếng hỏi: “Rắn con ca ca, có chuyện gì vậy? Úi chao!”

https://thuviensach.vn

Nàng kinh ngạc mở to hai mắt, bất ngờ phát hiện căn phòng vốn sạch sẽ chỉnh tề lúc này đã trở nên hoang tàn nhếch nhác, khắp nơi giăng đầy mạng nhện, trên chiếc bàn gỗ bị phủ một lớp bụi rất dày, còn có rất nhiều dấu vết do Mặc Bạch để lại; ô cửa sổ ở phía đối diện đã bị rơi mất một cánh, cánh còn lại thì nghiêng nghiêng ngả ngả trên khung cửa sổ, chừng như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống... Cảnh tượng này chẳng giống một nơi thường xuyên có người cư trú chút nào, cứ như đã bị bỏhoang hơn mười năm rồi vậy.

“Đi nào!” Quy Hải Minh nhíu chặt đôi mày, lạnh lùng nói. Sau đó, y vung chân đá bay chiếc ghế dài, đẩy cánh cửa gỗ của phòng trong ra. Chỉ nghe “két” một tiếng, từng mảng bụi đã bám trên cửa lâu ngày lả tả rơi xuống, kế đó tình cảnh ở phòng ngoài cũng đập vào mắt bọn họ, trông còn tồi tàn hơn cả phòng trong.

Chiếc bàn gỗ nhỏ mới mấy canh giờ trước bọn họ còn ngồi quây quần dùng cơm lúc này đã phủ đầy bụi bặm, hơn nữa còn bị gãy mất một chân, bát đĩa thì rải rác khắp nơi, nhiều chiếc còn vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Sau cửa vẫn treo lạp xưởng và thịt muối nhưng đều đen thui và cứng ngắc, xem chừng còn cứng hơn cả đá. Còn trên chiếc giường gỗ ở giữa phòng thì bị phủ một lớp mạng nhện rất dày, mạng nhện hơi gồ lên ở giữa, dường như có một người đang nằm trên đó.

Quy Hải Minh rảo bước đi tới, dùng mũi thương gảy mạng nhện ra. Chỉ thấy trên giường có một cái xác khô, mặt mũi sớm đã chẳng thể nhận dạng được nữa, bên cạnh cái xác còn đặt một cây cung, trông chẳng khác nào cây cung mà Quách Vũ từng dùng.

“Quách thúc?” Tiểu Trúc cả kinh bật thốt.

https://thuviensach.vn

“Thôn này rất lạ, hãy theo ta!” Quy Hải Minh trầm giọng nói, xách theo Bàn Long thương đi trước mởđường. Tiểu Trúc bế Mặc Bạch lên, theo sát phía sau. Quy Hải Minh vung tay đánh bay cửa lớn, khiến cho bụi đất bốc lên mù mịt. Bên ngoài phủ dày sương mù, ánh trăng hết sức mơ hồ, chẳng thể nhìn rõ thứ gì.

Tiểu Trúc giơ tay phải lên, hai ngón tay khép lại vẽra một trận pháp giữa hư không, đoạn lẩm nhẩm niệm: “Trì Phong quyết.”

Lập tức, giữa màn đêm nổi lên một cơn gió mát khiến sương mù bị thổi bay, vầng trăng sáng trong lại mọt lần nữa xuất hiện.

Dưới ánh trăng, khung cảnh trong thôn trang toátra một vẻ hoang vu khó tả, khắp nơi đều là cỏ héo khô, ngay đến một tiếng côn trùng kêu cũng chẳng có, bốn bề vô cùng tịch mịch. Các căn nhà lại càng cũ nát tiêu điều, chừng như sắp sập, những chiếc bừa sắt, cào sắt vốn đểtrên giá gỗ bên ngoài đều đã bị han gỉ, xem bộ dạng thì rõ ràng đã phải trải qua rất nhiều năm nắng gió.

Lúc ban ngày, thôn trang này vẫn còn hết sức yên bình, ấy vậy mà giờ đây lại ngợp đầy tử khí, khiến Tiểu Trúc không khỏi cả kinh. Nàng vội chạy vào một nhà dân, liền thấy bên trong toàn xác chết, chẳng khác gì nhà của Quách Vũ.

“Sư phụ, chuyện này rốt cuộc là sao vậy?” Tiểu Trúc quay qua nhìn Mặc Bạch, nhưng Mặc Bạch cũng chỉ biết nhún vai lắc đầu, tỏ ý rằng mình cũng không biết.

Đúng vào lúc này, từ nơi cửa thôn ở đằng xa bỗng loáng thoáng vang lại những tiếng vũ khí va chạm. Tiểu Trúc và Quy Hải Minh đưa mắt nhìn

https://thuviensach.vn

nhau, rồi cùng chạy về hướng phát ra âm thanh. Trong khi chạy, bọn họ thấy ở bên đường cứ cách vài trượng lại có một quả cầu ánh sáng màu xanh lục treo lững lờ giữa không trung. Tổng cộng có mấy chục quả cầu ánh sáng kết hợp lại với nhau tạo thành một thứ trận pháp ngợp đầy yêu khí, bao bọc toàn bộ thôn trang nhỏ này.

Nhưng mấy người Tiểu Trúc chẳng có tâm trạng đâu mà đếý tới trận pháp này, bởi lẽ tiếng vũ khí va chạm đã ở rất gần. Chỉ thấy ở nơi cửa thôn có một bóng dáng gầy gò quen thuộc, chính là Quách Hồng Phi. Y đang cầm một cây đinh ba, đó vốn chỉ là một dụng cụ bình thường của nhà nông, vậy nhưng khi ở trong tay y lại lấp lánh tỏa ra những tia sáng màu tím, hệt như được những tia sét vờn quanh.

Người thanh niên mà lúc ban ngày có vẻ thẹn thùng ít nói đó lúc này không ngờ lại gầm vang giận dữ, cất tiếng hô to vang thấu trời xanh: “Cửu Thiên Tuyệt Lôi!”

Lập tức, từ trên cây đinh ba bừng lên những tia sáng màu tím chói lòa, tất thảy cùng lao vút lên bầu trời đêm mù mịt. Sau chốc lát, giữa hư không vang lên tiếng sấm rền dữ dội, giữa trời đất đột nhiên xuất hiện mấy tia sétkhổng lồ, sau đó tất cả cùng giáng xuống làm bụi đất bay lên mù mịt.

Giữa tiếng sấm sét vang rền ấy, đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Yêu nghiệt, chớ có chấp mê bất ngộ[4] nữa!”

[4] U mê, không chịu tỉnh ngộ.

Đất bụi tan đi, Tiểu Trúc định thần nhìn kĩ, thấy đứng ở phía đối diện người thanh niên gầy gò kia là một đoàn người vận đồ liệm trắng nhợt. Những người này ai nấy đều áo trắng mặt đen, diện mạo dữ dằn, dưới chân

https://thuviensach.vn

không có bóng, ra là một đội quỷ binh. Người dẫn đầu sắc mặt tái xanh, đầu đội mũ tử kim, tay trái cầm đan thư thiết quyển[5], tay phải cầm một cây bút phán quan, chắc hẳn chính là kẻ vừa lên tiếng.

[5] Đan thư thiết quyển tức là cuốn sách làm bằng sắt và có chữ bên trên viết bằng mực chu sa, trong dân gian thường được gọi là miễn tử kim bài, do vua ban cho các đại thần có công lao lớn. Trong truyện thì đây là tên của một loại vũ khí.

"Ngươi có biết kết cục của việc nghịch thiên chuyển mệnh, làm trái đạo trời không?"

Nghe thấy tiếng quát của đối phương, Quách Hồng Phi nện mạnh cán cây đinh ba xuống đất, giận dữ quát to: "Ta chỉ biết rằng nếu các ngươi muốn bước vào Đỉnh Sơn thôn thì cần bước qua xác ta trước đã!"

Gã mặt xanh nói liền ba tiếng: "Được lắm", sau đó đột ngột vung tay, mấy chục tên quỷ bình nhất tề lao tới,vung đao thương kiếm kích đánh thẳng về phía Quách Hồng Phi. Quách Hồng Phi chẳng hề né tránh, kiên quyết đứng đó chặn giữ đường vào thôn, đồng thời hơi nhún người xuống, vận hết sức lực toàn thân quét ngang cây đinh ba về phía trước. Lập tức, đầu của đám quỷ binh lao lên trước nhất bị chém lìa khỏi cổ.

Nếu đây chỉ là một đội quận bình thường, hành động này của Quách Hồng Phi hẳn nhiên đã đủ để chặnđứng đường tiến của đối phương, vậy nhưng đám quỷ binh đến từ chốn Âm tào Địa phủ kia dù có đứt đầu vẫnsống trơ trơ như thường. Một tên quỷ binh bị cụt đầu mòmẫm dưới đất tìm lại đầu của mình, sau đó lắp trở lại cổ và vung đao tiếp tục tham gia vào vòng chiến.

"Yêu nghiệt, ta xem ngươi còn có thể chống cự đến bao giờ!" Gã mặt xanh cầm đầu cất giọng âm trầm nói.

https://thuviensach.vn

“Cút!” Quách Hồng Phi gằn giọng quát lớn. Cây đinh ba trong tay y đánh tới nơi nào, nơi đó liền tóe máu, gần như chẳng ai địch nổi.

Đám quỷ binh chết rồi sống lại, sống rồi lại chết, tuần hoàn không ngừng, liên miên không dứt. Quách Hồng Phi tuy chẳng khác nào chiến thần nhưng phải lấy một địch nhiều, lúc này trên người đã mang đầy thương tích. Tiểu Trúc không nhịn được nữa, bèn đưa hai ngón tay ra, định thi triển pháp thuật ứng cứu. Nhưng pháp thuật của nàng mới thi triển được một nửa thì đã bị Mặc Bạchđưa tay ngăn lại. Tiểu Trúc ngạc nhiên ngoảnh đầu nhìn qua, chỉ thấy sư phụ gấu trúc đang nhìn mình chăm chú sau đó khẽ lắc đầu.

Sư phụ thường ngày tuy có cẻ ham ăn ham ngủnhưng là người thấy chuyện bất bình chẳng tha, ắt chẳng bao giờ tuyệt tình như vậy, tại sao lúc này lại không cho phép nàng ra tay? Trong lòng người thiếu nữ dâng lên vô số điều nghi hoặc, hiềm một nỗi lệnh thầy khó cãi, nàng đành buông hai tay xuống, lo lắng quan sát tình hình. Nhưng chính vào lúc này, bên cạnh nàng chợt thoáng qua một cái bóng màu đen...

Bóng người đó nhanh như quỷ mị, sau nháy mắt đã tới bên cạnh Quách Hồng Phi, không phải Quy Hải Minh thì còn là ai nữa?

Ánh trăng tựa sương chiếu xuống khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú của y, càng làm tăng thêm mấy phần nghiêm nghị. Chỉ thấy Quy Hải Minh tay cầm Bàn Long thương, ngầm vận chân khí đâm mạnh về phía trước, sau nháy mắt đầu mũi thương đã đâm thấu qua lồng ngực của một gã quỷ binh, rồi y trầm giọng quát lớn: “Minh Tiêu Chi Viêm.”

https://thuviensach.vn

Sau khi bốn chữ ấy vang lên, lập tức có một ngọn lửa âm u màu xanh lam xuất hiện và quấn quanh cán thương, sau nháy mắt đã nuốt chửng lấy gã quỷ binh vừa bị đâm trúng. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên, gã quỷ binh vốn rụng đầu không chết kia tức thì biến thành một đống tro bụi đen thui, bị gió đêm thổi bay đi tứ tán.

Quách Hồng Phi không ngờ lại có người gia nhập vào vòng chiến như vậy, bất giác kinh ngạc đưa mắt nhìn qua phía Quy Hải Minh. Phát hiện ra ánh mắt của y, QuyHải Minh chẳng buồn nhìn lại, chỉ hờ hững nói: “Đang lúc giao đấu, há có thể phân thần?”

Trong lúc cất lời chất vấn, Quy Hải Minh vung ngang Bàn Long thương đánh về phía đối thủ, ngọn lửa U Minh ngưng tụ nơi đầu mũi thương hệt như một con rồng xanh giáng thế, để lại giữa không trung một cái bóng rồng mờ ảo. Ngọn lửa đi tới nơi nào, máu thịt ở nơi ấy liền bị đốt thành tro bụi, tiếng kêu gào thê thảm bị gió đêm lạnh lẽo mang đi, vang vọng mãi giữa chốn hoang thôn vắng vẻ.

Có Quy Hải Minh trợ trận, cục thế lập tức xoay chiều, trong sốhơn ba chục tên quỷ binh đã có quá nửa bị thiêu đốt thành tro bụi. Nhất thời chỉ thấy những ngọn lửa màu xanh cùng những tia sét màu tím không ngừng múa lượn giữa bầu trời đêm u ám. Gã mặt xanh thấy tình hình không hay thì bèn lật tay trái, tung đan thư thiết quyển lên, cất tiếng hô lớn: “Thần Hộ trận!”

Một tia sáng màu vàng rực rỡ từ trên trời giáng xuống. Mười mấy gã quỷ binh còn lại vốn dĩ đều đã thương tích đầy mình, kẻ bị Bàn Long thương đâm thủng bụng, kẻ bị sấm sét đánh cho thịt da cháy khét, vậy nhưng khi luồng ánh sáng màu vàng kia giáng xuống thì lại lập tức hồi phục. Gã mặt xanh thu tay trái về, đám quỷ binh tức thì ngừng vung đao vung kiếm tấn công mà xếp hàng đứng ra phía sau hắn…

https://thuviensach.vn

Phép thuật của đối phương khiến Quy Hải Minh bất giác hơi nhướng mày, cất giọng nghi hoặc:”Thánh Diệp thuật pháp?”

Trong cõi vũ trụ có sáu giống loài chủ yếu, lần lượt là thần, tiên, yêu, nhân, quỷ, súc, mỗi giống loài lại có những đặc điểm riêng. Trong đó, thần sống trên cõi Thượng thiên, chưởng quản các phép tắc tự nhiên, là giống loài đứng đầu vũ trụ; tiên là do bốn giống loài còn lại là yêu, nhân, quỷ, súc tu luyện đắc đạo mà thành, có được tiên pháp do thần ban cho; yêu là do linh khí trong trời đất ngưng tụ mà ra, có yêu lực cực mạnh; nhân tức là người phàm sống trong cõi hồng trần, bị thất tình lục dục kìm hãm, vậy nhưng tư chất khá cao; quỷ tức ác quỷ, là do những kẻ thân đã vong nhưng hồn chưa tan hóa thành; súc tức súc sinh, đứng vào hàng thấp nhất, xương thịt da lông đều là thứ cho loài người hưởng dụng, sinh ra là để chịu khổ.

Chiêu Thần Hộ trận mà gã mặt xanh kia vừa sử ra chính là một môn thuật pháp thuộc dòng Thánh Diệp, chỉ có các vị thần mới biết. Thật không ngờ đối thủ của Quách Hồng Phi lại là một vị thần ở cõi Thượng thiên, điều này không chỉ khiến Quy Hải Minh nghi hoặc, cảTiểu Trúc cũng chấn động vô cùng. Nàng đưa mắt nhìn gã mặt xanh kia, thấy hắn một tay cầm đan thư thiết quyển, một tay cầm bút phán quan trỏ về phía Quy Hải Minh, quát lớn: “Đúng vậy, coi như tên tiểu yêu ngươi có chút kiến thức. Nếu đã nhận ra thân phận của bản thần, sao còn không mau đưa tay chịu trói?”

Quy Hải Minh hơi nhếch khóe môi, cười lạnh nói: “Thần thì sao chứ, có gì là ghê gớm? Ta mặc kệ ngươi là thần hay tiên, dám làm hại bạn ta, đến một tên ta giết một tên, đến một đôi ta giết cả cặp.”

Nghe thấy thế khuôn mặt kẻ kia càng trở nên xanh lét, rồi hắn tung đan thư thiết quyển lên, giận dữ quát: “Băng Ngục Hàn Lam!”

https://thuviensach.vn

Lập tức, giữa không trung xuất hiện vô vàn bông tuyết trắng xóa, dưới đất nhanh chóng phủ đầy sương lạnh, những hạt sương nhanh chóng lan đến dưới chân hai người Quy Hải Minh và Quách Hồng Phi, hóa thành băng, chừng như muốn làm cho cả hai đông cứng. Quy Hải Minh hơi nhướng đôi mày, lập tức lật tay vung mạnh Bàn Long thương ra, đồng thời cất giọng sang sảng hô lớn: “Phá!”

Sau một tiếng nổ dữ dội, băng vụn bay đi tung tóe giữa đất trời. Quy Hải Minh ưỡn lưng đứng đó, ngạo nghễ vô song.

Gã mặt xanh không kìm được giận dữ quát: “Hay cho tên yêu nghiệt nối giáo cho giặc, ngươi có biết bộmặt thật của con nghiệt súc này không?”

Dứt lời, gã mặt xanh đột ngột tung cây bút phán quan trong tay lên cao. Chỉ thấy cây bút sắt đó liên tục xoay tròn giữa không trung và vẽ ra một luồng ánh sáng màu vàng, sau đó luồng ánh sáng liền lao vọt về phía Quách Hồng Phi. Quy Hải Minh vung thương ngăn cản, nào ngờ luồng sáng đó chẳng hề mang theo lực sát thương, nhưng khi nó tới nơi thì sau lưng y bỗng xuất hiện bốn chiếc cánh mỏng màu bạc, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện ra rất nhiều chiếc vảy sáng lấp lánh.

Quách Hồng Phiđứng bên cạnh y cũng bị luồng thần quang đó chiếu tới. Chỉ thấy tại nơi miệng vết thương vẫn còn đang chảy máu ròng ròng của Quách Hồng Phi, trong máu thịt không ngờ lại lấp lánh những tia sáng màu tím, còn bóng hình của y thì biến hóa không ngừng, cuối cùng hóa thành một con yêu thú giống như bò mà không phải bò, chính là Phi mà Quách Vũ đã từng nói đến!

Tình cảnh này khiến cả Quy Hải Minh và Tiểu Trúc đều vô cùng kinh ngạc. Có ai ngờ Quách Hồng Phi lại chính là hung thủ đã hại chết con trai của Quách Vũ là Tiểu Văn Tử chứ?

https://thuviensach.vn

Thấy Quy Hải Minh lộ vẻ kinh ngạc, gã mặt xanh kia lập tức gằn giọng quát: “Đỉnh Sơn thôn có tổng cộng hai mươi ba người, tất cả đều vì Phi tùy tiện lên Đỉnh Sơn mà chết vì ôn dịch. Loại yêu nghiệt như vậy mà ngươi cũng muốn giúp ư?”

Nghe thấy câu này, con yêu thú Phi do Quách Hồng Phi hóa thành bất giác cúi đầu buồn bã, cất lên những tiếng kêu đầy bi thương. Quy Hải Minh đưa mắt liếc nhìn, đoạn cầm thương đi tới bên cạnh y, lạnh lùng nói với gã mặt xanh: “Vậy thì sao chứ? Ta vốn là yêu linh, người phàm sống hay chết thì có liên quan gì tới ta? Ta chỉ biết rằng ta nợ y một bữa cơm thôi. Quy Hải Minh ta đây có thù tất báo, có ơn tất trả!”

“Thực là đồ gàn dở không biết phân biệt phải trái!” Gã mặt xanh giận dữ nói, đoạn vung tay lên chuẩn bịxuất chiêu. Còn Quy Hải Minh thì cầm thương đứng đó, thân hình bất động, tựa như một vị chiến thần.

“Khoan đã!”Chợt nghe một tiếng quát trong trẻo vang lên, phá tan bầu không khí căng thẳng, thế rồi Tiểu Trúc liền ráo bước đi tới. Nàng thiếu nữ người phàm ấy đối mặt với cuộc tranh đấu giữa thần và yêu mà chẳng chút sợ hãi, vẫn bìnhthản đi tới bên cạnh Quy Hải Minh, hướng về phía gã mặt xanh kia mà khom hành lễ, đoạn cất giọng sang sảng nói: “Xin chào thần quan, ngài vừa nói là Hồng Phi làm lây lan ôn dịch, hại chết hai mươi ba mạng người ở Đỉnh Sơn thôn. Ngài là thần, lời của ngài ta không thể không tin, song theo như những gì ta tận mắt nhìn thấy thì Hồng Phi cư xử với Quách thúc hết sức chân thành, tuyệt đối không có chút gì là giả tạo, mà Quách thúc cũng yêu thương Hồng Phi vô cùng, hoàn toàn xuất phát tự chân tâm.Ta tin rằng trong chuyện này ắt còn có nội tình, mong thần quan cho hay!”

https://thuviensach.vn

“Được! Vậy ta sẽ cho ngươi biết ngọn nguồn!” Ông ta mở đan thư thiết quyển trong tay ra, lớn tiếng đọc: “GiờSửu ba khắc ngày mồng Năm tháng Sáu năm Canh Thìn, Quách Văn Thư vì chạm vào Phi mà mắc phải ôn dịch, chết. Giờ Hợi ngày Mười bảy tháng Sáu năm Canh Thìn, Quách Vũ mắc ôn dịch, chết. Giờ Tý ngày Mười tám tháng Sáu năm Canh Thìn, Từ Điền mắc ôn dịch, chết. Giờ Sửu ngày Mười tám tháng Sáu năm Canh Thìn…”

Hắn nói liền một mạch mấy cái tên, mấy người Lý đại thẩm, Từ gia gia mà Tiểu Trúc từng gặp đều nằm trong danh sách này. Điều khiến nàng kinh ngạc hơn là mọi người trong thôn đều đã qua đời vào tháng Sáunăm Canh Thìn, chính là thời điểm Tiểu Văn Tử mắc ôn dịch phải hỏa táng mà Quách thúc đã từng kể. Hóa ra, ngaytừ mười hai năm trước, Đỉnh Sơn thôn đã vì ôn dịch lan tràn mà chết sạch không còn một ai sống sót, thậm chí ngay đến chó mèo và gia súc cũng chẳng qua được hồi vận hạn.

“Yêu nghiệt, ngươi dùng Thanh Sương Tạp thảo phong ấn, hoàn toàn cách biệt Đỉnh Sơn thôn với đời, khiến hai mươi ba nhân khẩu phải lưu hồn phách lại trong thôn, đây là tội lớn tày đình, đạo trời không dung!”

Nghe thấy những lời này của đối phương, Tiểu Trúc rốt cuộc đã hiểu ra tại sao sau khi màn đêm buông xuống, Đỉnh Sơn thôn lại trở nên hoang tàn như thế, còn mấy người Quách thúc thì đều nằm trên giường trong bộdạng những cái xác khô. Nàng đoán thầm vị thần quan mặt xanh này có lẽ chính là Phán quan nơi Địa phú, đến nơi này hòng dẫn hai mươi ba vong hồn trong Đỉnh Sơn thôn đi, vậy nhưng lại bị Quách Hồng Phi ngăn cản không cho vào thôn.

“Đạo trời không dung?” Quy Hải Minh hơi nhếch khóe môi để lộ một nụ cười giễu cợt, sau đó chợt giơ cao cây thương bạc lên, chỉ thẳng mũi thương về phía vị thần quan mặt xanh, lạnh lùng chất vấn: “Ứng Long và

https://thuviensach.vn

Tương Liễu đại chiến với nhau nơi Đông Hải, gây họa cho Thần Châu, khiến sinh linh đồ thán, khi đó thần tiên các ngươi ở đâu? Tứ đại môn phái cùng lập Tru Yêu lệnh, một lòng tru diệt yêu linh dị thú, khiến máu chảy thành sông, khi đó thần tiên các ngươi ở đâu? Vô vàn yêu linh bị đoạt lấy nội đan bỏ vào lò luyện, phải chịunỗi khổ tột cùng, tiếng kêu than gào khóc dậy vang cả trời đất, khi đó thần tiên các ngươi rốt cuộc đang ở đâu?"

Quy Hải Minh không ngừng lạnh lùng cất tiếng hỏi, mỗi lời đều đanh thép, khiến cho vị thần quan kia trầm hẳn mặt xuống, chẳng nói nổi lời nào. Người thanh niên cao gầy cầm thương đứng đó, trong đôi mắt đen láy ánh lên những tia sáng lạnh băng, rồi y ngạo nghễ quát hỏi: "Hồng trần đổ máu, yêu linh lầm than, các ngươi không hỏi đến. Thần Châu chấn động, đất trời ngả nghiêng, các ngươi không quan tâm. Mấy chục vạn tính mạng bị chôn vùi dưới đáy nước, vô vàn yêu linh hóa thành ác quỷ lởnvởn giữa đất trời, các ngươi có lúc nào từng ngó ngàng?Giờ đây, ở Đỉnh Sơn thôn nhỏ bé này chỉ có hơn hai chụchồn phách, thế mà lại làm các ngươi chướng mắt, còn nói cái gì mà đạo trời không dung, đạo trời không dung của các ngươi rốt cuộc là như thếnào?"

"Hoang đường!" Vị thần quan vung mạnh tay áo, bừng bừng nổi giận, nói: "Đạo trời mênh mông, sống chết ra sao tự có định số, mối họa ở Thần Châu là một kiếp nạn đã được định trước rồi, há lại là việc mà một đứa ranh con miệng còn hôi sữa như ngươi nói sửa đổi là có thể sửa đổi? Còn tên yêu nghiệt này nghịch thiên chuyển mệnh, tự tiện làm trái luật trời, ngươi có biết sẽ gây ra hậu quả thê thảm thế nào không? Mười hai năm nay, mỗi khi trời sáng là người Đỉnh Sơn thôn lại hồi hồn tái sinh, bọn họ rốt cuộc đã giết chết bao nhiêu sinh linh vô tội giữa nơi rừng núi?"

"Cái gì mà đã được định trước, ta chỉ biết rằng sựsống chết của ta phải nằm trong tay ta, cái gọi là số mệnh cứ buộc vào cán của cây Bàn Long thương này là được rồi." Quy Hải Minh nắm chặt trường thương, nện mạnh

https://thuviensach.vn

cán thương xuống đất, ngạo nghễ nói: “Cái gì mà sống chết do mệnh? Mệnh ta do ta, chẳng phải do trời!”

Sắc mặt vị thần quan lại càng trở nên âm trầm, ông ta vừa định mở miệng nói gì đó thì lại nghe thấy giọng nói trong trẻo ngọt ngào kia vang lên giữa màn đêm mờ mịt: “Rắn con ca ca, huynh đừng vội tức giận, muội nghĩ là muội hiểu được ý của vị thần quan đại nhân kia.”

Quy Hải Minh không ngờ Tiểu Trúc lại nói giúp cho đối phương, bất giác hơi cau mày, lạnh lùng đưa mắt nhìn nàng. Vị cô nương thanh tú đáng yêu ấy không hềbị ánh mắt của y làm cho sợ hãi, vẫn bình thản hỏi y: “Huynh có còn nhớ cảnh Quách thúc săn được thỏ rừng, gà rừng mang về lúc chúng ta mới vào thôn không?”

Không chờ y trả lời, Tiểu Trúc đã lại nói tiếp: “Theo lý mà nói, người dân ở Đỉnh Sơn thôn đã qua đời từmười hai năm trước, nhưng vì hành vi của Hồng Phi mà bọn họ đã sống lại vào lúc ban ngày. Bao nhiêu năm nay, có bao nhiêu con vật lẽ ra không phải chết đã mất mạng trong tay những người lẽ ra đã chết như Quách thúc? Sư phụ muội từng nói đạo trời mênh mang, nhân quả tuần hoàn, thế nên những tính mạng lẽ ra không phải chết ấy sẽ được tính nợ lên đầu tất thảy người dân của Đỉnh Sơn thôn, theo huynh thì sau này bọn họ sẽ phải trả nợ như thế nào?”

Nghe thấy câu nói này của nàng, sắc mặt vị thần quan hòa hoãn hơn một chút, đoạn ông ta gật đầu, nói: “Ngươi tuy là người phàm nhưng cũng khá có tuệ căn đấy. Đúng vậy, mỗi một tính mạng ở đây đều có dính dáng đến vòng luân hồi, ngươi thử nghĩ xem rốt cuộc đã có bao nhiêu chuyện bị làm cho rối loạn chứ?”

Nói xong, ông ta lại quay sang nhìn Quách Hồng Phi lúc này đã hóa lại thành hình người, giận dữ hỏi: “Yêu nghiệt, ngươi có biết vì hành động ngu

https://thuviensach.vn

xuẩn của ngươi mà có biết bao người đã bỏ lỡ mất cơ hội đầu thai chuyển thế không? Như kẻ tên Từ Điền kia chẳng hạn, cả đời hành thiện, đến kiếp sau lẽ ra sẽ được sinh ra trong một gia đình vương giả, suốt đời vô ưu vô lo. Nhưng vìngươi thi triển pháp thuật lưu giữ hồn phách nên khiếny bị mắc kẹt lại nơi Uổng Tử thành, phải chờ thêm haitrăm năm nữa mới đến vòng luân hồi tiếp theo."

Hồng Phi toàn thân chấn động, sắc mặt lập tức tái nhợt, khóe môi hơi hé ra, nhưng lại chẳng nói nổi một câu nào. Mau một hồi lâu sau, y mới từ từ lên tiếng, có điều giọng nói khản đặc hết sức khó nghe: "Ta... ta biết…"

"Huynh biết ư?" Tiểu Trúc nghe vậy thì không khỏi cảm thấy khó hiểu, liền nghi hoặc hỏi: "Hồng Phi, mười hai năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến cho huynh dù biết rõ hậu quả nhưng vẫn nghịch thiên cải mệnh như vậy?"

Chỉ thấy người thanh niên mắt mũi tái nhợt đó chậm rãi cúi đầu xuống, khàn giọng nói: "Năm xưa, ta vốn sống ở Thái Sơn, mấy chục năm không đua tranh với đời, cho đến ngày có một ả yêu nhân tìm đến. Ả ta yêu lực cực mạnh, còn thả ra một con Hóa Xà, đánh ta bị trọng thương. Khi đó, ta đã trúng phải chất kịch độc, vì muốn giữ mạng bèn trốn đến Đỉnh Sơn, muốn tìm Thanh Sương Tạp thảo có thể giải được bách độc, và rồi liền gặp Tiểu Văn…"

Tình cảnh ngày hôm đó vẫn còn sờ sờ trước mắt. Đúng trong khoảnh khắc tính mạng y nguy cấp như chỉmành treo chuông, chính đứa bé đó đã không chút sợhãi, giúp y nhổ bỏ chiếc răng độc của Hóa Xà trên người, nhờ thếy mới có cơ may sống sót. Sau khi vất vả tìm được một gốc Thanh Sương Tạp thảo và giải trừ xong chất độc trên người, y vội vàng đến Đỉnh Sơn thôn tìm đứa bé đó, muốn báo đáp ân tình của đối phương. Vậy nhưng

https://thuviensach.vn

tình cảnh mà y nhìn thấy lại là hán tử cao lớn tráng kiện kia đang quỳ trước ngọn lửa cháy bừng bừng mà khóc lóc thảm thương.

Y nợ Tiểu Văn một tính mạng, cũng nợ Quách Vũ một tính mạng, cho nên bắt đầu từ thời khắc đó, y liền lập lời thề với trời rằng sẽ thay Tiểu Văn báo hiếu với cha. Thế rồi y liền hóa thành một đứa bé trai tuổi tác xấp xỉ Tiểu Văn, nói dối rằng mình lạc đường, không tìm được đường về nhà, cuối cùng được Quách Vũ nhận nuôi. Vậy nhưng, chỉ sau mấy ngày ngắn ngủi, Quách Vũ lại bị sốt cao, thế là y lập tức lên Đỉnh Sơn lần nữa đểtìm Thanh Sương Tạp thảo hòng cứu chữa cho Quách Vũ và dân làng. Nhưng khi y hái được thuốc và quay trở về làng thì Quách Vũ đã trút hơi thở cuối cùng, mà trongvòng mấy canh giờ ngắn ngủi sau đó, tất thảy già trẻ lớn bé ở Đỉnh Sơn thôn cũng đều không qua khỏi.

Trong thời khắc đó, y cầm chặt Thanh Sương Tạpthảo trong tay nhưng lại chẳng thể cứu nổi người mà mình đã định gọi là “cha” cả đời. Y đã sống được gần trăm năm, vậy nhưng chưa bao giờ cảm thấy uất ức và không cam tâm như vậy, nỗi đau khổ khiến trái tim y gần như bị xé tan. Mãi đến khi có quỷ sai[6] đến bắt hồn thì y mới tỉnh táo trở lại. Khi nghe nói: “Quách Vũ kiếp này thân là thợ săn, sát nghiệp nặng nề, đã giết hàng trăm hàng ngàn tính mạng, kiếp sau ắt phải hóa thành súc sinh”, y liền sử ra Ngũ Lôi trận, đánh cho tên quỷsai đó biến thành tro tàn.

[6] Tức sai nha dưới Địa phủ.

Bắt đầu từ lúc đó, y liền đưa ra một quyết định sai lầm, đó là dùng yêu lực gần trăm năm, kết hợp với linh lực của Thanh Sương Tạp thảo, hoàn toàn phong ấn Đỉnh Sơn thôn. Kể từ đó, đừng nói là loài người, ngay cả quỷ thần cũng chẳng thể tìm thấy Đỉnh Sơn thôn. Các linh hồn không bị quỷ sai mang đi đều ở lại trong thôn, lúc ban ngày vẫn sinh sống như bình thường, yên bìnhtự do. Nhưng tới giờ Tý, sinh khí chìm dần xuống còn tử

https://thuviensach.vn

khí thì từ từ bay lên, mọi vật trong thôn sẽ biến về nguyên hình, mãi đến khi mặt trời mọc,sinh khí mới quay trở lại.

Ngày qua ngày, đêm qua đêm, y lẳng lặng canh giữ thôn trang nhỏ bé này, thoắt đó mà mười hai năm đã trôi qua. Thế nhưng, yêu lực của y không ngừng tiêu hao còn Thanh Sương Tạp thảo ba mươi năm mới xuất hiện một lần thì đã dùng hết, thế là vào mấy ngày trước, phong ấn rốt cuộc đã xuất hiện sơ hở, để cho Phán quan nơi Địa phủ tìm tới tận cửa.

Hằng đêm y đều phải thi triển pháp lực toàn thân, gần như liều cả tính mạng để chặn đám quỷ binh lại, cố gắng kéo dài cuộc chiến tới khi trời sáng, đám quỷ binh mới bỏ đi. Nhưng bản thân y cũng bị trọng thương, không thể tiếp tục duy trì phong ấn, vậy nên mới để cho mấy người Tiểu Trúc đi vào trong thôn. Còn y thì vì yêu lực hao kiệt quá độ nên có lúc ngay cả vào ban ngày cũng chẳng giữ được hình người, bị phát hiện ra chân thân, thiếu chút nữa còn bị Quách Vũ dùng cung tên bắn chết…

Nghe kể tới đây, Quy Hải Minh hơi cau mày lại, thu trường thương về, chẳng nói chẳng rằng, giữa đôi mày kiếm thấp thoáng lộ ra những tia kìm nén.

Tiểu Trúc bất giác nắm chặt tay Mặc Bạch. Nàng từnhỏ đã nhận ơn dưỡng dục của sư phụ, ít nhiều cũng hiểu được đôi phần tâm trạng của Hồng Phi. Chỉ nghe nàng chậm rãi nói: “Hồng Phi, nếu ta là huynh thì cũng sẽ không tiếc nghịch thiên cải mệnh, bảo vệ cho sư phụđược chu toàn, không để người phải biến thành súc sinh và chịu muôn vàn nỗi khổ sở…”

Nàng khẽ thở dài một hơi, ngước mắt nhìn người thanh niên mình đầy thương tích ấy, rồi lại nói tiếp: “Nhưng huynh cũng biết đấy, đây dù sao cũng không phải là kế lâu dài. Phong ấn đã dần dần sụp đổ, quỷ binhđêm

https://thuviensach.vn

đêm tới xâm phạm, huynh có thể cầm cự được nhất thời, nhưng liệu có thể cầm cự được mãi mãi không?”

Hồng Phi buồn bã cúi đầu. Nhìn đôi tay loang lổ máu tươi của bản thân, y không biết mình rốt cuộc còn có thể cầm đính ba thêm bao lâu, còn có thểbảo vệ quỷ thôn này thêm mấy đêm...

Thấy nét mặt y càng lúc càng ưu sầu, Tiểu Trúc bất giác buồn bã vô cùng. Cùng là con nuôi, nàng hoàn toàn hiểu được sự lưu luyến của Hồng Phi đối với Quách thúc. Đặt mình vào địa vị đó, nàng cũng thà phạm phải tội lỗi tày đình chứ quyết không bao giờ để cho sư phụ phải chịu nỗi khổ sở như vậy. Thếnhưng, càng cảm thông và đau xót thì nàng lại càng phải cất lời khuyên nhủ: “Vì sựkiên trì trong lòng, dù chết cũng không hối hận. Hồng Phi, ta biết huynh đã ôm lòng liều chết, cũng muốn bảo vệ Quách thúc, bảo vệ cho Đỉnh Sơn thôn được yên bình. Nhưng huynh hẳn cũng hiểu, sự yên bình này kỳ thực chỉ là hư ảo, Đỉnh Sơn thôn thật sự là như thế nào, huynh chính là người biết rõ nhất, đúng không?”

Câu hỏi ấy của Tiểu Trúc khiến khóe miệng Quách Hồng Phi hơi co giật, khuôn mặt càng trở nên nhợt nhạt. Thấy y thần sắc thê lương, Tiểu Trúc biết rằng đã nói trúng vào chỗ đau của đối phương. Nhớ lại khung cảnh hoang tàn mà mình vừa nhìn thấy, nghĩ tới di hài phủ đầy bụi bặm và mạng nhện của Quách thúc trên giường, nàng cũng rất không đành lòng, vậy nhưng lại không thể không nói tiếp: “Ta chẳng sợ gì thần quan đại nhân, cũng không có ý khuyên huynh đầu hàng. Nếu chúng ta cùng buông tay chung sức một phen mà có thể vượt qua được cục diện khó khăn, vậy thì Nguyệt Tiểu Trúc ta dù bản lĩnh có hạn nhưng cũng quyết chẳng phải hạng tham sống sợ chết. Vì bạn bè, cùng lắm là liều tính mạng này, dù có chết ta cũng chẳng có nửa lời oán trách. Nhưng dù chúng ta có thắng được trận này thì sao? Dù thần quan đại nhân có chịu tha cho chúng ta thì sao? Sau khi yêu lực của huynh suy kiệt, phong ấn rốt cuộc sẽ tan vỡ, khung cảnh yên

https://thuviensach.vn

bình hư ảo này sẽ chẳng thể tiếp tục tồn tại. Càng kéo dài thì những sự sinh tử mà mấy người Quách thúc vướng phải sẽ càng nhiều thêm, tội nghiệp cũng theo đó mà ngày một sâu nặng. Trên cõi thế gian, lưới trời lồng lộng, tránh được nhất thời chứ làm sao tránh được vĩnh viễn.”

Lời của nàng thiếu nữ khiến Quách Hồng Phi bất giác buồn bã cúi đầu, rồi y chậm rãi nắm chặt bàn tay, mãi hồi lâu sau mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, cất giọng khàn khàn lẩm bẩm: “Là ta đã hại Đỉnh Sơn thôn bị ôn dịch hoành hành, chẳng một ai sống sót. Cũng là ta đã phong ấn Đỉnh Sơn thôn, khiến mọi người trong thôn bỏ lỡ cơ hội đầu thai... Lúc này đây, ta cũng chẳng biết quyết định của mình khi đó rốt cuộc là đúng hay sai nữa…”

“Đúng cũng được, sai cũng được, chỉ cần không thẹnvới lòng là đủ.” Quy Hải Minh lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, rắn con ca ca nói rất đúng. Là đúng haylà sai thì cũng như nhau cả thôi, không cần phải chấpnhất làm gì. Ta chỉ biết rằng huynh một lòng muốn báođáp ân tình của Tiểu Văn, đủ thấy huynh là người rấtchân thành và lương thiện. Ta chỉ biết rằng huynh cư xử với Quách thúc như người chí thân, đủ thấy huynh là người rất trọng tình cảm. Ta chỉ biết rằng mọi người trong thôn đều yêu quý huynh, Từ gia gia và Lý đại thẩm đều khen huynh không ngớt lời, đủ thấy huynh là người lễ nghĩa. Còn về chuyện ôn dịch thì oan có đầu, nợ có chủ, muốn trách thì phải trách ả yêu nhân kia, đâu thể trách huynh được!”

Lời của Tiểu Trúc khiến Mặc Bạch khoanh tròhai tay, ra sức gật đầu tỏ ý tán đồng.

Đột nhiên, Quách Hồng Phi khuỵu hai chân, quỳphục xuống trước mặt vị thần quan mặt xanh, đoạn trầm giọng nói: “Nghịch chuyển mệnh trời, ấy là tội lỗi của ta, ta nguyện chịu tất thảy hình phạt. Nhưng việc này không liên

https://thuviensach.vn

quan gì tới Quách Vũ và người dân Đỉnh Sơn thôn, xin thần quân hãy giơ cao đánh khẽ, đừng trách phạt bọn họ!”

Vị Phán quan mặt xanh hừ lạnh một tiếng, giận dữ nói: “Yêu nghiệt, ngươi phạm phải tội ác tày đình, theo luật phải giết, còn có tư cách gì màmặc cả với bảnthần?”

Thấy Phán quan thái độ cứng rắn, Quy Hải Minh lập tức vung Bàn Long thương lên, trừng mắt nhìn lại, trông bộ dạng như chỉ cần một lời bất hòa là sẽ xông lêm đánh một trận nữa.

Nào ngờ Quách Hồng Phi lại ngước mắt nhìn về phía Quy Hải Minh, cười gượng lắc đầu. Từ khi mới gặp, người thanh niên mặt mày nhợt nhạt ấy vẫn luôn tỏ rõ vẻ buồn bã, như thểtrên vai phải gánh một tảng đá lớn nặng nề, khiến y không lúc nào được giải thoát. Nhưng lúc này đây, trên khuôn mặt y bất ngờ xuất hiện một nụ cười mỉm hờ hững. “Quy Hải huynh trượng nghĩa ra tay, cứu giúp ta trong cơn khốn khó, Nguyệt cô nương nói năng thẳng thắn, giúp ta cởi bỏ được nỗi nghi hoặc hơn mười năm này, ân tình của hai vị, Hồng Phi xin vĩnh viễn ghi nhớ. Mãi tận lúc này ta mới hiểu được, thì ra né tránh không phải là cách giải quyết vấn đề, cách làm của ta không những không giúp được cha, ngược lại còn khiến ông rơi vào cảnh khó khăn hơn. Còn Từ gia gia và mọi người trong thôn thì đều vì lòng riêng của ta mà phải ởlại đây mười mấy năm ròng, tội lỗi của ta dù có chết cảvạn lần cũng chẳng đủ...”

Nói tới đây, Quách Hồng Phi xòe hai bàn tay ra úp xuống mặt đất, đột nhiên phủ phục người xuống, dập đầu một cái thật mạnh về phía vị Phán quan mặt xanh, sau đó trầm giọng nói: “Ta sẵn lòng chịu hình phạt trảm hồn, dùng máu xương của yêu linh để các vị thần quân nơi Thượng giới tu luyện kim đan, chỉ mong thần quân mở lòng từ bi, cho phép Quách Vũ sớm bước vào vòng luân hồi, không phải chịu các hình phạt nơi Địa phủ!”

https://thuviensach.vn

Nghe thấy câu này của y, Tiểu Trúc không kìm được kêu “a” lên một tiếng đầy vẻ kinh hãi. Phải biết rằng hình phạt trảm hồn là một thứ cực hình nơi Thượng giới bất kể là ai, chỉ cần phải chịu hình phạt này thì ắt sẽ đau đớn tột cùng, cuối cùng hồn phi phách tán, hóa thành cát bụi nơi thế gian, không có cơ hội tái sinh.

Vị Phán quan mặt xanh cũng thoáng lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ được Quách Hồng Phi lại bằng lòng chịu một thứ cực hình như thế. Ông ta nhất thời chẳng nói năng gì, vậy nhưng lại thấy Quách Hồng Phi dập đầu liên tục, những tiếng “bộp”, “bộp” không ngừng vang vọng giữa vùng núi non hoang vắng.

Phía đằng đông, vầng thái dương đã dần dần ló hiện, phía sau rặng núi xa xa ánh lên những tia sáng lờ mờ. Một làn gió mát thổi tới, cỏ cây theo đó khẽ đung đưa, nhưng bầu không khí vẫn ngợp đầy một vẻ ngột ngạt khó mà miêu tả bằng lời.

Vị Phán quan mặt xanh liếc nhìn người thanh niên đang không ngừng dập đầu bái lạy, sau đó lại liếc nhìn sơn thôn đang bị phong ấn bởi một tầng ánh sáng màu xanh, cuối cùng khẽ gật đầu, trầm giọng nói: “Được rồi, nếu ngươi thật sự cam lòng chịu hình phạt trảm hồn, ta sẽcho phép Quách Vũ được đi vào vòng luân hồi.”

“Tạ ơn thần quân.” Quách Hồng Phi khấu đầu báitạ, đến khi ngẩng đầu lên thì trán y đã be bét máu, song nơi khóe miệng vẫn hơi nhếch lên để lộ một nụ cười vui vẻ, hoàn toàn không giống với thần sắc u uất của y thường ngày. Y khẽ gật đầu với Quy Hải Minh và Tiểu Trúc, sau đó cầm cây đinh ba bên cạnh lên, chĩa thẳng mũi đinh ba vào ngực mình.

https://thuviensach.vn

“Khoan đã!” Thấy Quách Hồng Phi chuẩn bị đâm mũi đinh ba vào lồng ngực, Phán quan đột nhiên quát to ngăn cản, sau đó liền nhíu chặt đôi mày, thần sắc lộ rõ vẻ nghiêm nghị, nhưnggiọng nói đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều: “Bản thần cho ngươi thời gian nửa canh giờ. Nửa canh giờ sau ngươi hãy hủy bỏ cấm chế quanh Đỉnh Sơn thôn rồi hãy tự kết liễu mình.”

Quách Hồng Phi sững người, toàn thân cứng đờ. Người thanh niên ấy ngay cả lúc chuẩn bị tự sát cũng chẳng hề tỏ ra sợ hãi, vậy mà lúc này lại run lẩy bẩy. Y chậm rãi bỏ cây đinh ba xuống, khom người hành lễ với vị Phán quan một cái thật sâu, đoạn run giọng nói: “Đa… đa tạ...”

***

Khi vầng dương dần dần ló ra khỏi rặng núi xa xa, tia nắng sớm đầu tiên đã xuyên qua làm mây mỏng chiếu tới Đỉnh Sơn thôn. Chỉ thấy sương mù mờ mịt nhanh chóng bị những tia sáng màu vàng xua đi, và rồi chỉ sau nháy mắt, tất cả cỏ cây héo rũ trên mặt đất tức thì đứng thẳng dậy, tựa như được một cây bút thần tiên tô điểm cho những nét diệu kỳ, trở nên xanh biếc và tràn đầy sức sống.

Cùng lúc đó, những ngôi nhà đổ nát sau khi được ánh dương chiếu vào liền trở nên vẹn nguyên như cũ, ngay cả chiếc chuông gió gỉ sét dưới mái hiên cũng trởlại mới tinh bóng loáng. Một làn gió sớm thổi lại, chiếc chuông liền nhẹ nhàng đung đưa theo gió, phát ra những âm thanh trong trẻo vui tai.

Một bộ xương khô rơi vãi trong lùm cỏ đột nhiên nhảy bật dậy, biến thành con gà trống có chiếc mào đỏ tươi cùng bộ lông sặc sỡ vô cùng bắt mắt. Nó có vẻ hếtsức phấn chấn, sau khi vỗ cánh mấy cái liền vươn cao cổ, cất tiếng gáy vang.

https://thuviensach.vn

Trong tiếng gà gáy, căn nhà ở phía bắc thôn là nơi có khói bếp bốc lên đầu tiên. Làn khói nhè nhẹ uốn lượn trong gió, từ từ bốc lên cao tít. Phía sau ô cửa sổ của căn nhà gỗ ấy thấp thoáng một bóng người gầy guộc, lúc này đang bận rộn nấu ăn bên bếp.

Quách Vũ bị mùi thơm đánh thức. Ông ta còn chưa kịp tỉnh táo trở lại từ trong giấc mộng thì đã ngửi thấy một làn hương thơm nồng đậm tràn vào trong mũi. Người thợ săn cao lớn tráng kiện ấy tung người nhảy bật dậy khởi giường, sau đó liền khoác áo ngoài lên và đi vào phòng bếp. Ông ta nhìn thấy con trai mình đang đứng bên bếp lửa, thỉnh thoảng lại đảo qua đảolại chiếc xẻng nấu ăn trong tay. Hiện giờ, trên chiếc bànnhỏ cạnh đó đã bày sẵn các món ăn: một nồi cháo trắngthơm lừng, bên trên rắc thịt băm và trứng tráng thái sợi,lúc này vẫn còn bốc hơi nghi ngút; hai miếng đậu phụkho vuông vắn nõn nà để trong hai chiếc bát, bên ngoàicòn đươc rưới dầu mè vàng óng; một miếng thịt muốihấp, bên ngoài bóng loáng dầu mỡ, được thái ra thànhnhững lát mỏng và bày gọn gàng trên đĩa.

Chỉ mới nhìn thôi Quách Vũ đã thấy thèm ăn rồi, miệng cứ chóp chép không ngớt, sau đó liền đưa bàn tayto lớn thô ráp của mình tới vỗ nhẹ môt cái vào sau gáy Quách Hồng Phi, tươi cười nói: “Cái tên tiểu tử thối này, không ngờ ngươi đã khôn ra rồi đấy, còn biết chủ động lấy lòng người ta! Hồng Phi nhà ta đúng là giỏi thật, tàinấu nướng thế này làm sao mà đi chỗ nào khác tìm được chứ, ta đảm bảo cô bé kia ăn xong bữa cơm này sẽ không nỡ rời đi, nhất định đòi làm con dâu ta mới chịu!”

“Cha, đừng nói linh tinh nữa, bọn họ đã đi từ lâu rồi.” Quách Hồng Phi xoay người lại, trong tay bưng một chiếc đĩa lớn, bên trên là những chiếc bánh hành vừa mới rán xong.

Những chiếc bánh mỏng được xếp chồng lên nhau, chiếc nào cũng đều vàng tươi thích mắt, mùi hành thơm tỏa ra khiến cho cánh mũi Quách Vũ

https://thuviensach.vn

không ngừng máy động. Ông ta vội vàng cầm một chiếc bánh lên, nhưng thấy nóng quá, bèn liên tục chuyển qua chuyển lại giữa hai tay, sau đó mới há miệng cắn một miếng to. Vừa nhai bánh nhồm nhoàm, Quách Vũ vừa giơ ngón tay cái lên với Quách Hồng Phi.

Một hồi lâu sau, khi đã ăn xong chiếc bánh, Quách Vũ liền vỗ đùi đánh đét một cái, nói: “Bánh hành ngon thế này mà không được ăn, tiểu cô nương đó đúng là hốto rồi! Tên tiểu tử thối ngươi cũng tệ thật đấy, sao không ngăn người ta lại chứ? Ta mong ngày mong đêm mới thấy có một nha đầu xinh đẹp như thế tới đây, vậy mà ngươi lại để người ta đi mất. Ngươi bảo ta phải đi đâu để tìm vợ cho ngươi đây?”

Quách Hồng Phi cụp mắt xuống, cổ họng dường như tắc nghẹn, chẳng thể nói được gì, mãi lâu sau mới lầm bầm nói: “Cha, cha yên tâm, Hồng Phi nhất định sẽ tìm được cho cha một cô con dâu thật đẹp.”

“Ha ha, tiểu tử thối ngươi hôm nay đúng là đã đổi tính rồi đấy! Ngươi nói thật chứ?”

“Thật mà.”

“Vậy thì tốt.” Quách Vũ gật đầu lia lịa, sau đó lại cầm một chiếc bánh hành khác lên, vừa ăn vừa trầm ngâm nói: “Có điều, nói đi cũng phải nói lại, xinh đẹp thì đương nhiên là rất tốt, nhưng quan trọng nhất vẫn là hiền lành, ngoan ngoãn và chịu khó làm việc. Cha năm nay cũng sắp năm mươi rồi, không thể ở bên con mãi được. Tiểu tử ngốc, con cũng không còn nhỏ nữa mau đi tìm vợ đi thôi, sau này già rồi còn có người ở bên bầu bạn...”

Người thanh niên không nói lời nào, chỉ lẳng lặng đứng đó nhìn Quách Vũ vừa ăn bánh vừa không ngừng làu bàu. Người đàn ông mà mười hai

https://thuviensach.vn

năm nay y vẫn gọi là “cha” ấy có làn da ngăm đen, đôi bờ vai dày và chắc nịch, khi hưng phấn thì mặt mày hớn hở, lúc này vẫn đang tiếp tục khuyên nhủ y phải mau chóng lập gia đình. Có điều, lần này Quách Hồng Phi không xấu hổngoảnh mặt qua một bên như trước nữa mà gật đầu một cái thật mạnh, tỏ ra hết sức nghiêm túc nói: “Cha, con sẽ cưới về một cô vợ thật đẹp, sau đó bọn con sẽ cùng hiếu thảo với cha.”

Quách Vũ hơi sữngngười, sau đó liền cười vui vẻ, đến nỗi không khép miệng lại được, rồi thò tay ra vỗ mạnh một cái vào vai Quách Hồng Phi: “Được lắm, không uổng công ta khuyên nhủ bao nhiêu năm nay, thằng nhóc ngươi rốt cuộc cũng đã khôn ra rồi đấy!”

Nghe thấy tiếng cười của Quách Vũ, lại cảm nhậnluồng lực vỗ xuống vai mình, Quách Hồng Phi hơi nhích khóe môi, muốn nở nụ cười, có điều, dù đó chỉ là một động tác rất đơn giản nhưng y lại không sao làm được, nụ cười của y chỉ có ba phần giống cười, bảy phần còn lại thì giống như khóc. Y ngoảnh đầu qua một bên, dùng mu bàn tay lau khóe mắt, sau đó liền xoay người lại, cốhết sức nở một nụ cười tươi với Quách Vũ. “Cha, con cảm ơn cha!”

Nhìn thấy nụ cười của y, Quách Vũ bất giác ngẩn người, khẽ lẩm bẩm: “Cái tên tiểu thử thối ngươi sao lại...” Nhưng còn chưa dứt lời thì Quách Hồng Phi đã bước tới ôm chầm lấy ông ta. Đôi tay của người thanh niên rắn như sắt, thân hình gầy guộc chắc như đá, nhưng cũng giống như một chiếc lá giữa làn gió mùa thu, run rẩy không ngừng.

Ánh bình minh len qua cửa sổ chiếu vào trong căn phòng nhỏ bé, rọi lên đôi bờ vai đang run rẩy của người thanh niên, cũng rọi lên cả nụ cười nhăn nhó mang đầy vẻ đau khổ của y, còn nước mắt sớm đã chảy dài trên khuôn mặt y rồi.

https://thuviensach.vn

“Cha, con xin lỗi…”

Sau khoảnh khắc, tấm thân rắn chắc mà y đang ôm chặt trong lòng đột nhiên trở nên khô quắt và rời rạc, mái tóc đen nhánh thì trở nên rối bởi và dính đầy bụi bặm, còn bàn tay thô ráp đang muốn vỗ tay con trai chỉ còn trơ lại xương trắng, cứ thế cứng đờ ra và dừng lại giữa không trung.

Một làn gió mát thổi vào phòng, làm một góc áo cũ kĩ rách nát của bộ xương khô bay lất phất.

Đột nhiên, bộ xương khô ấyvỡ vụn ra và biến thành đất bụi.

Người thanh niên vẫn giữ nguyêntư thế, toàn thân cứng đờ. Nhưng tấm thân rắn rỏi vốn được y ôm chặt trong lòng lúc này đã hóa thành bụi đất, sau khi một làn gió thổi tới liền tan biến đi giữa hư không.

Gần như cùng lúc, căn nhà nhỏ chứa đựng muônvàn hồi ức của y đã sụp đổ hoàn toàn. Quách HồngPhi đứng một mình cô quạnh giữa đống đổ nát, cứ thếngước mắt nhìn Đỉnh Sơn thôn mà y đã quen thuộc vôcùng. Chỉ thấy dưới làm ánh dương ấm áp, thôn trangnhỏ ấy hiện rõ vẻ hoang tàn, khắp nơi đều là phòng ốcngả nghiêng, cỏ cây khô héo tiêu điều, khung cảnh thựchết sức thê lương.

Thôn trang mà y đã ở được mười hai năm, cũng bảo vệ được mười hai năm, đã lại một lần nữa ngợp đầy tử khí.

Dưới vầng trăng vành vạnh, giữa khung cảnh tiêu điều, hai bóng người kia vẫn đứng lặng lẽ đằng xa. Người thanh niên cao gầy lưng đeo trường thương, thân hình sừng sững như một ngọn núi, đang nhìn về phía bên này.

https://thuviensach.vn

Còn tiểu cô nương thanh tú kia thì đang ôm con gấu trúc nhỏ trong lòng, trên mặt chứa chan vẻ lo lắng.

Quách Hồng Phi đưa hai tay lên, dùng sức lau mặt một cái thật mạnh, sau đó liền rảo bước đi về phía bọn họ. Y ôm quyền khom người hành lễ thật sâu, sau đótrầm giọng nói: “Quy Hải huynh, Nguyệt cô nương, được quen biết với hai vị thực là một điều may lớn của ta. Ta từng nghe cha kể lại hai vị đến đây là để hái thuốc, nếu ta đoán không nhầm thì thứ thuốc mà hai vị tìm chính là Thanh Sương Tạp thảo. Thật đáng tiếc, Thanh Sương Tạp thảo ba mươi năm mới xuất hiện một lần, lần gần đây nhất là mười hai năm trước, nhưng đã bị ta hái hết về dùng để phong ấn Đỉnh Sơn thôn. Ta thực lòng rất xin lỗi hai vị.”

“Hồng Phi, huynh đừng nói như vậy.” Tiểu Trúc vội vàng lắc đầu, sau đó cất lời an ủi: “Trời không tuyệt đường người bao giờ, bọn ta ắt sẽ tìm được thứ khác thay thế thôi. Nhưng còn huynh... huynh thật sự định…”

Nói tới đây, Tiểu Trúc không sao nói tiếp được nữa. Nàng với Quách Vũ và Quách Hồng Phi tuy chỉ mới quen biết một ngày ngắn ngủi, nhưng chuyện xảy ra trong đêm nay thật sự khiến nàng suốt đời khó quên. Một món nợ ân tình, một lời thề son sắt, vậy mà chẳng ngờ lại dẫn tới kết cục thê lương đến nhường này. Quách Hồng Phi vì muốn Quách Vũ được tiếp tục luân hồi mà cam lòng chịu hình phạt trảm hồn, từ đó hồn bay phách tán, sự hy sinh này khiến hai mắt nàng đó hoe.

Thấy hai mắt nàng nhòe lệ, Quách Hồng Phi thản nhiên cười mỉm, sau đó chậm rãi nói: “Nguyệt cô nương, xin đừng buồn bã. Hồng Phi nay đã được như nguyện ước, không còn điều gì nuối tiếc nữa. Chỉ mong hai vị muôn sự thuận lợi, sớm thực hiện được mục đích của mình, chúng ta hãy từ biệt tại đây thôi.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc hơi nhích khóe môi, vậy nhưng lại chẳng thể nói được lời nào. Nàng chỉ khẽ gật đầu, nói một câu: “Bảo trọng”, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy nói ra câu này thực không hợp lý. Chính vào lúc này, chợt có một giọng nói âm trầm từ giữa không trung vang xuống, chính là của vị Phán quan mặt xanh: “Đúng vậy, ngươi bây giờ đã được như nguyện ước, thời gian nửa canh giờ cũng đã hết, mau mau thực hiện lời hứa ban nãy, chịu hình phạt trảm hồn đi!”

Nhìn thấy Phán quan, Quách Hồng Phi mỉm cười bình thản, đoạn đi tới trước mặt đối phương và quỳ một chân xuống đất, thản nhiên chịu chết.

Tiểu Trúc không đành lòng nhìn tiếp nữa, vội vàng ngoảnh đầu qua một bên. Quy Hải Minh nắm chặt song quyền, đôi hàng lông mày nhíu chặt, lẳng lặng nhìn tình hình phía trước. Chỉ thấy Phán quan rút từ trong tay áo ra một thanh quỷ đầu đao, chừng như chuẩn bị chém xuống. Đột nhiên, một tiếng cười yêu kiều từ phía xa vọng tới: “Úi chà, không được. Nếu Phi bị ngươi chém mất, nô gia biết phải đi đâu tìm một viên Lôi Minh châu tốt như vậy đây?”

Gần như ngay sau đó, một sợi xích màu trắng đột ngột xé gió lao vọt về phía Phán quan. Phán quan lập tức đưa đao lên ngăn cản, đồng thời lật bàn tay trái một cái, sử ra chiêu Thánh Diệp Quang Hoa. Nhưngchỉ sau nháy mắt, sợi xích dài kia lại chuyển hướng nhắm hướng mặt Phán quan mà lao tới. Hóa ra đó không phải là dây xích mà là một con rắn dài to ngangmiệng bát. Chỉ thấy con rắn lao vút như bay, sau đóđột ngột há to miệng, tức thì có một dòng dịch thể đen thui như mực phun ra từ trong chiếc răng độc sắc bén của nó, dính đầy lên mặt Phán quan.

Phán quan không kìm được kêu thảm một tiếng, quỷđầu đao tuột khỏi tay rơi xuống đất, hai bàn tay đưa lên ôm chặt khuôn mặt. Những dòng máu

https://thuviensach.vn

không ngừng chảy ra qua kẽ ngón tay ông ta, gần như chỉ sau nháy mắt đã hóa thành một thứ nước đen nhớp nháp.

Sau khi đánh lén thành công, con rắn trắng xoay người quay trở lại bên cạnh kẻ vừa lên tiếng. Chỉ thấy trên con đường núi hoang vu, một nữ tử trẻ tuổi chậm rãi cất bước đi lại. Dáng đi của ả tựa như nhánh liễu trong gió, hết sức yểu điệu thướt tha trong bộ áo váy màu tím lả lơi. Còn con rắn kia thì quấn quanh cánh tay ả, tựa như một chiếc khăn lụa mềm mại phất phơ.

“Úi chao, ta nói này thần quân đại nhân ơi, mùi vịcủa Thiên Anh huyết không tệ đấy chứ?”

Nụ cười của nữ tử đó hết sức ngọt ngào, nhưng ba chữ Thiên Anh huyết thì lại khiến cho tất cả những người đang có mặt thầm kinh hãi. Hóa ra Thiên Anh huyết là một vật cấm kỵ của tà phải, có công hiệu khắc chếthần tiên. Cách thức chế tạo nó có thể nói là mất hết tính người, điên cuồng tột bậc, bởi cần tìm đủ một nghìn đứa trẻ sơ sinh, bỏ chúng vào trong những chiếc hũ, để mặc cho chúng ngủ say rồi chết. Cuối cùng, hồn phách của một nghìn đứa trẻ này cùng oán khí của chúng sẽ được ngưng tụ lại, hóa thành một thứ nước độc. Thứ nước nàychí âm chí độc, ngay cả thần tiên cũng phải kiêng dè mấy phần, không dám lại gần, bởi lẽ một khi tiếp xúc, nhẹ thì sẽ mất đi trăm năm đạo hạnh, còn nặng thì thần hồn bị ăn mòn, mất hết pháp lực.

Quả nhiên, vị Phán quan mặt xanh toàn thân co rút, nằm gục dưới đất không dậy nổi. Nử tử kia cười vang, kế đó liền rút ra một thanh đoản đao mà mân mê trong lòng bàn tay, đồng thời khẽ cười nói: “Cái gì mà thần ở Địa phủ chứ, hóa ra chỉ có chút bản lĩnh kém cỏi như thế mà thôi, thật khiến nô gia thất vọng quá chừng.”

https://thuviensach.vn

Dứt lời, nữ tử đó giơ cao đoản đao, đâm thẳng về phía thiên linh cái[7] của Phán quan. Nói thì chậm nhưng việc xảy ra rất nhanh, Quách Hồng Phi vốn đang quỳbên cạnh Phán quan lập tức cầm lấy đinh ba vung lên, chặn thanh đoản đao của đối phương lại.

[7] Tức đỉnh đầu.

“Là ngươi!” Quách Hồng Phi trừng mắt giận dữ, lớn tiếng quát vang, rồi dẫn sấm sét từ trên trời xuống, cho ngưng tụ vào mũi đinh ba, sau đó chém thẳng về phía nữ tử vừa xuất hiện.

Nữ tử cười vang như tiếng chuông bạc, thân hình lóe lên, sau nháy mắt đã lướt ra xa hơn trượng, dễ dàng tránh được đòn tấn công. Rồi ả ta cong ngón tay làm thành thủ ấn hoa sen, cười nói: “Này lang quân tuấn tú ơi, chàng thật giỏi trốn tránh, không ngờ lại đi tới một vùng vắng vẻ thế này. Những năm nay, nô gia đã phải tìm khắp thiên hạ, thực vất vả vô cùng.”

Thì ra nữ tử này chính là kẻ đầu sỏ gây tội, mười hai năm trước đã mang theo Hóa Xà lên Thái Sơn, khiếncho Phi bị trọng thương, trúng phải kịch độc. Hiện giờQuách Hồng Phi yêu lực giảm mạnh, thêm vào đó phongấn của Thanh Sương Tạp thảo cũng suy yếu dần, thếnênkhông chỉ có Phán quan và quỷ binh, cả ả ta cũng đã tìm tới nơi đây. Quách Hồng Phi hai mắt đỏ ngầu, gằn giọng nói “Là ngươi! Chính ngươi đã khiến ta gây họa cho người vô tội, khiến ta nhà tan cửa nát, hôm nay ta phải bắt ngươi nợ máu trả bằng máu!”

“Úi chao ôi, mới hở ra một chút mà đã đòi đánh đòi giết rồi kìa, nô gia sợ quá đi mất.” Nữ tử cười vang yêu kiều, rồi chợt vung mạnh tay áo, Hóa Xà đang quấn trên tay ả tức thì lao vọt đi như một cơn gió.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy thứ tà vật đó đột nhiên há to cái miệng đỏ lòm, để lộ ra hai chiếc răng độc nhọn hoắt, lao thẳng vềphía Quách Hồng Phi. Người thanh niên gầy gò lập tức vung đinh ba lên, hét lớn một tiếng "Cửu Thiên Tuyệt Lôi", lại một lần nữa dẫn sấm sét từ trên trời xuống. Có điều, sét đánh xuống tuy nhanh nhưng động tác của con rắn kia còn nhanh hơn. Thân hình nó hệt như một cái bóng trắng lao qua giữa sấm sét, phóng vọt về phía mặt đối thủ. Quách Hồng Phi rất kiêng dè Thiên Anh huyết, không thể không lùi về phía sau. Đúng vào khoảnh khắc y đổi sang thế thủ, con Hóa Xà liền vẫy mạnh cái đuôi, quất thẳng về phía đầu y.

Quách Hồng Phi giơ đinh ba lên, chặn đòn tấn công như Thái Sơn áp đỉnh ấy lại. Song khí lực của Hóa Xàhá chỉ có ngàn cân? Sau cú quất đuôi, nền đất dưới chân Quách Hồng Phi vỡ vụn, tạo thành một cái hố sâu. Mấy đêm vừa rồi, Quách Hồng Phi đều phải liều chết giao chiến với quỷ binh, sớm đã cạn kiệt yêu lực, đồng thời còn bị trọng thương. Trong khi đó, con Hóa Xà trước mắt yêu lực kinh người, còn chưa sử ra chất độc, chỉ riêng khí kình đã đủ khiến Quách Hồng Phi khó lòng chống đỡ, bên khóe miệng rỉ máu tươi.

Thấy Quách Hồng Phi rơi vào vòng khổ chiến, Quy Hải Minh và Tiểu Trúc đồng thời ra tay tương trợ. Quy Hải Minh vung Bàn Long thương lên, tay trái xuất ra ngọn lửa Minh Tiêu Chi Viêm, lưỡi lửa tràn thẳng vềphía Hóa Xà. Cùng lúc đó, Tiểu Trúc phất mạnh tay áo, một sợi dây dài màu xanh lục từ trong tay áo nàng đột ngột bay ra, lao thẳng về phía Hóa Xà mà quấn lấy thân thể nó.

"Úi chao ôi, tiểu muội muội thân thủ lợi hại quá!" Sau một tiếng cười vang, nữ tử kia đột nhiên vung bàn tay phải lên. Lập tức, giữa trời đất xuất hiện muôn vàn bông tuyết màu đỏ máu. Những bông tuyết ấy thoạt nhìn thì có vẻ hết sức mềm mại, cứ thế chậm rãi tung bay theo gió, vậy nhưng ngọn lửa vốn có thể thiêu cháy vạn vật trên thếgian kia không ngờ lại dễ dàng bị

https://thuviensach.vn

những bông tuyết máu này dập tắt, lẳng lặng biến mất giữa hư không còn sợi dây màu xanh trong tay Tiểu Trúc thì tức khắc mất hết lực đạo, rơi thẳng xuống đất, những chỗ bị dính tuyết thậm chí còn thủng lỗ chỗ.

Đột nhiên, thân hình nữ tử kia lóe lên một cái, trong nháy mắt đã xuất hiện sau lưng hai người. Chỉ thấy ảta nhếch khóe môi nở một nụ cười quyến rũ, ghé đến bên tai phải của Quy Hải Minh, thổi nhẹ một hơi, cười nói: “Lang quân tuấn tú ơi, ngọn lửa này của chàng thật lợi hại, khiến nô gia xao xuyến quá chừng. Có điều, lửa này tuy mạnh nhưng làm sao mà địch lại được ThiênAnh huyết vốn là vật chí âm trong thiên hạ, đừng nóilà chàng, cho dù là bản thân Ứng Long ở đây cũng phảikiêng dè mấy phần đấy nhé!”

Quy Hải Minh nhướng đôi mày kiếm, lập tức xoay người lật tay phóng ra Bàn Long thương, mũi thương nhọn hoắt phản chiếu lại ánh dương chói lòa, tựa như một con rồng bạc đâm thẳng tới trán của nữ tử kia. Chỉthấy Bàn Long thương làm bụi đất bay lên mù mịt, dùng cái thế sấm rung chớp giật nhằm hướng ấn đường đối phương mà đâm tới. Vậy nhưng nữ tử kia lại chẳng sợ hãi, còn cười khanh khách, thân hình đột nhiên hóa thành những con bướm máu bay đi tứ tán, sau đó lại tụvào thành một thể ở chỗ cách đó hai thước, đoạn cười tươi nói với Quy Hải Minh: “Lang quân tuấn tú ơi, nô gia càng ngày càng thích chàng rồi đấy. Chi bằng chàng cũng làm Hóa Xà của nô gia đi, như thế chàng có thể vĩnh viễn ở bên nô gia rồi. Chàng thấy sao?”

“Hoang Hỏa Phần Thiên.” Quy Hải Minh hờ hững đưa mắt liếc nhìn đối phương, đoạn gằn giọng quát.

Chỉ thấy một ngọn lửa bùng lên giữa không trung, sau đó bay vọt tới quấn lấy nữ tử kia. Nữ tử đưa tay lênche miệng, cố ý làm ra vẻ hờn dỗi nói: “Úi chà, đúng làmột câu trả lời vô tình quá đỗi. Nhân Đồ Huyết Tỏa.”

https://thuviensach.vn

Ả vung tay phất tay áo, từ trong ống tay áo đột nhiên bắn ra một sợi xích màu đỏ, kích cỡ to ngang nắm tay, bên trên dính đầy những máu. Thân thể ả bị lửa nóng bao quanh, không thể nhảy thoát ra ngoài, vậy nhưng sợi xích có dính Thiên Anh huyết lại chẳng gặp chút trở ngại, dễ dàng phá vỡ vòng vây, có điều nó không lao về phía Quy Hải Minh mà nhắm thẳng hướng Tiểu Trúc lao tới.

Chỉ thấy sợi xích đỏ xé gió lao đi, tốc độ mau lẹ vô cùng. Tiểu Trúc lập tức hất sư phụ Mặc Bạch xuống đất, vung chân đá mạnh vào cái mông tròn lẳn khiến y bay đi xa tít. Cùng lúc đó, nàng đưa tay trái lên bắt Trì Phong quyết, tay phải thì vận kình ném ra mấy lưỡi đao lá trúc về phía sợi xích sắt. Chỉ nghe “keng”, “keng” mấy tiếng, mấy lưỡi đao lá trúc rơi cả xuống đất, nhưng thế lao đi của sợi xích vẫn chẳng hề chậm lại.

Khi sợi xích sắt sắp đánh trúng Tiểu Trúc, đột nhiên nghe “keng” một tiếng, Bàn Long thương đã kịp thời chặn sợi xích lại, còn Quy Hải Minh thì đã che chắn thiếu nữ ấy sau lưng mình. Y nhíu chặt đôi mày kiếm, lại nhún người một chút, từ trong hai bàn tay phun ra hai ngọn lửa âm u màu xanh lam, thếrồi hai ngọn lửa ấy tựa như hai con rồng xanh trườn tới quấn quanh cán của Bàn Long thương, ra sức đối chọi với luồng sáng màu đỏ trên Nhân Đồ Huyết Tỏa.

Chính vào lúc này, chợt nghe một tiếng quát yêu kiều vang lên, Nhân Đồ Huyết Tỏa tức thì vỡ nát, biến thành bốn sợi xích sắt nhỏ hơn, sau đó nhất tề bay về phía Quy Hải Minh. Quy Hải Minh thấy tình hình không ổn, lập tức múa thương ngăn cản, chỉ nghe “keng”, “keng” hai tiếng, y dùng mũi thương gạt bay được một sợi xích, lại dùng cán thương đè được một sợi, nhưng hai sợi còn lại đã quấn lấy thân thể y. Thế rồi chất độc Thiên Anh huyết phát tác, bắt đầu ăn mòn da thịt y.

https://thuviensach.vn

Bàn Long thương rơi xuống đất, Hoang Hỏa PhầnThiên cũng theo đó tắt lịm. Nữ tử kia bước ra khỏi nơivừa bị ngọn lửa bao quanh, cong ngón tay lại trở về phíaQuy Hải Minh, khẽ cười nói: “Ca ca ngốc nghếch, chàng tự bảo vệ mình còn chẳng xong, lại đi quan tâm tới người khác. Nô gia chỉ đùa với chàng thôi mà.”

Dứt lời, ả chậm rãi đi về phía Quy Hải Minh, chậm rãi quan sát y từ trên xuống dưới một lượt, cứ như thểđối phương đã là đồ trong túi của ả rồi vậy. Chính vào khoảnh khắc ả đưa tay tới định vuốt ve bờ má của Quy Hải Minh, bỗng có một cơn gió lốc nổi lên giữa trời đất làm cát bụi tung bay mù mịt, sau đó cứ thếtràn về phía ả, mang theo khí thế hết sức dữ dội.

Hóa ra, ngọn gió này là do Tiểu Trúc niệm chú Phong Vô Định mà thành, cùng với đó nàng còn ném ra mấy chục lưỡi đao lá trúc, tất cả cùng xoay tròn trong gió và lao về phía nữ tử kia. Nữ tử đó đang định vung tay áo lên ngăn cản, đột nhiên cảm thấy bờ má nhói đau. Ả đưa ngón tay thon lên sờ mặt, chợt phát hiện trên đầu ngóntay có một giọt máu đỏ tươi. Ả tức thì nổi giận, quát to một tiếng, thân hình biến thành những cánh bướm bay đi, sau nháy mắt đã tới trước mặt Tiểu Trúc.

“Ta sẽ dùng con nhãi ranh ngươi để luyện rắn!” Nữtử đó gằn giọng nói, đưa tay trái ra bóp cổTiểu Trúc,đồng thời giơ cao tay phải lên, năm ngón tay nhọn hoắt co lại, chừng như sắp chụp xuống thiên linh cái của thiếu nữ...

“Dừng tay!” Sau một tiếng quát lớn, chỉ thấy Quy Hải Minh cắn chặt răng, gắng sức vận hết yêu lực toàn thân, trên mặt loáng thoáng xuất hiện những phiến vảy rắn màu bạc, gân xanh nổi khắp người. Song y càng giãy giụa thì những sợi xích sắt lại càng thít chặt, thậm chí còn cứa vào da thịt của y, sâu tới tận xương.

https://thuviensach.vn

Gần như cùng lúc, Mặc Bạch ở đằng xa phát ra những tiếng kêu “ô ô”, sau đó chạy bằng cả bốn chân, nhưng vì thân hình nhỏ mà chân lại ngắn, thành ra không thể chạy nhanh được.

“Úi chà, lang quân tuấn tú, chàng thay đổi chủ ý rồi đấy ư?” Thấy Quy Hải Minh lộ vẻ giận dữ, nữ tử kia khẽ cười một tiếng nhưng ngay sau đó sắc mặt chợt trầm hẳn xuống. “Hừ, đừng nằm mơ nữa, cho dù bây giờ ngươi có cầu xin, ta cũng chẳng nương tay đâu. Ngươi yên tâm, sau khi xử lý con nha đầu này xong, ta sẽ qua hầu ngươi.”

Dứt lời, nữ tử co năm ngón tay lại, chụp bàn tay phải xuống!

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra rất nhanh, đúng vào khoảnh khắc bàn tay ả sắp chụp xuống, một bóng đen đột nhiên lao tới, dùng tấm thân to lớn húc bay nữtử sang một bên.

Cái bóng đó đầu trắng đuôi rắn, mình tựa mình trâu, chính là Quách Hồng Phi đã biến về nguyên hình. Hóa ra, vừa rồi khi Quy Hải Minh và Tiểu Trúc gặp nguy hiểm, Quách Hồng Phi liền không dây dưa với con Hóa Xà kia nữa, cũng chẳng để tâm tới việc răng độc của đối thủ đã cắn vào người mình, vội vàng dùng nốt chút yêu lực còn sót lại mà biến về nguyên hình, dùng sức nặng của thân thể húc thẳng đến.

Nữ tử kia bất giác hơi loạng choạng, nhưng nhát trảosắc bén của ả tức thì lựa thếđâm xuyên thấu qua xương sọ của Phi.

Con yêu linh đầu bò và chỉ có một mắt ấy không kìm được kêu lên một tiếng thê lương. Chỉ thấy nữ tử kia quặp năm ngón tay lại, con mắt duy nhất của Phi tức thì bị ả moi ra ngoài. Kếđó, ả thu tay về, đặt viên châu tròn xoe đó giữa lòng bàn tay mà mân mê, đồng thời cười nói với Phi: “Tiểu tử ngốc

https://thuviensach.vn

nghếch, nếu ngươi sớm tự giác như thế này thì có phải đỡ được bao nhiêu công sức cho nô gia rồi không.”

Chính vào lúc này, chợt nghe một tiếng huýt sáo chói tai vang lên, âm thanh như vọng tới tận trời.

Nghe thấy âm thanh ấy, nữ tử kia biến hẳn sắc mặt, còn Hóa Xà thì vội vã bay trở về và quấn quanh cánh tay ả. Sau đó, ả ta nhanh chóng khôi phục lại bộ dạng tươi cười như trước, tủm tỉm nhìn Phi lúc này đang ủ rũ ngã gục dưới đất, nói tiếp: “Viên Lôi Minh châunày của ngươi nô gia xin nhận lấy. Hì hì, nô gia còn có việcquan trọng, không đùa với các ngươi nữa. Vị ca ca tuấn tú kia ơi, lần sau nô gia sẽ lại chơi tiếp với chàng nhé!”

Dứt lời, nữ tử đó phất mạnh tay áo, Nhân Đồ Huyết Tỏa lập tức quay trở về trong ống tay áo của ả. Vừa được cởi trói, Quy Hải Minh liền ném ngay ra một ngọn lửa âm u. Nhưng nữ tử đó lùi lại rất nhanh, sau nháy mắt đã biến thành một luồng sáng màu tím và biến mất.

Quy Hải Minh cầm thương lên định đuổi theo, nhưng bên tai chợt vang lên một tiếng khóc thê lương tột độ. Chỉ thấy Tiểu Trúc nằm phủ phục trên người Phi, hai tay giữ chặt lỗ thủng trên đầu y, nhưng máu vẫn chảy ròng ròng qua kẽ ngón tay nàng, dính đầy lên người nàng. “Hồng Phi, Hồng Phi!”

Hai bờ vai thiếu nữ run rẩy không ngừng, nàng lẩm bẩm gọi tên người bạn mà mình vừa mới quen chưa lâu, vậy nhưng đối phương chẳng còn sức để trả lời.

Cái đầu của Phi vốn màu trắng nhưng lúc này đã nhuốm máu đỏ thẫm. Phi hơi động đậy đầu, quay mặt về hướng chính bắc, nhưng hẳn nhiên

https://thuviensach.vn

không phải để nhìn, bởi vị trí vốn là con mắt của y lúc này chỉ còn lại một cái hốc đen ngòm.

Tiểu Trúc bất giác nhìn về phía xa theo hướng chính bắc ấy, chỉ thấy một mảnh hoang vu tiêu điều với những ngôi nhà đổ nát, khung cảnh thực hết sức thê lương. Vậy nhưng trong cơn mơ màng, tầm nhìn của nàng bỗng bịnhững giọt nước mắt làm nhòe đi, và rồi nàng lờ mờnhìn thấy một ngôi nhà gỗ nhỏ, phía ngoài ngôi nhà có một đống củi lớn xếp sát tường, chiếc đinh ba dùng đểđi săn được dựng cạnh đống củi, từ trong ống khói, một làn khói bếp lửng lờ bay lên, cùng với đó, một tràng cười hào sảng không ngừng vang ra ngoài qua cửa sổ...

Phi gục đầu về hướng bắc, không còn động tĩnh gì nữa.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 4

Thiên Anh[1]

[1] Thiên anh có nghĩa là nhìn hài nhi

Vầng tà dương dần lặn về tây, nhuốm lên thôn trang nhỏ dưới chân núi này một thứ màu đỏ pha vàng ảm đạm. Trong thôn trang, vạn vật đều tĩnh lặng, thậm chí còn chẳng có tiếng chim hót hay sâu bọ kêu. Giữa khung cảnh tang thương ấy, dường như giữa trời đất này chỉ còn lại ba thân hình cao thấp khác nhau kia, cả ba đều bị ánh chiều tà kéo ra thành những cái bóng rất dài trên mặt đất.

Sau khi ả yêu nữ bỏ đi và Quách Hồng Phi qua đời, vị Phán quan bị trúng phải chất độc Thiên Anh huyết kia chỉ bỏ lại một câu: “Bản thần nhất ngôn cửu đỉnh, việc luân hồi của Quách Vũ ta sẽ tự có an bài.” Dứt lời liền hóa thành một luồng ánh sáng bay đi mất.

Mới hồi chiều tối hôm qua thôi, nơi này vẫn còn là một chốn thế ngoại đào nguyên[2] yên bình và vui vẻ, ấy vậy mà giờ đây đã trở nên hoang vu đến tột cùng. Ngó nhìn khung cảnh xung quanh, Tiểu Trúc bất giác đỏ hoe hai mắt, sau đó lại khom người xuống ôm lấy cổ Phi, cố gắng kéo tấm thân to lớn của y về phía ngôi nhà gỗ nhỏ ở phía bắc thôn. Nhìn thấy động tác này của nàng, Quy Hải Minh lẳng lặng đưa một bàn tay tới chụp lấy thân thể của Phi, vác người bạn cũ lên vai, rảo bước đi về phía ngôi nhà đổ nát kia.

https://thuviensach.vn

[2] Nghĩa đen là một vùng trồng toàn hoa đào và hoàn toàn cách biệt với đời, ý chỉ một nơi yên bình, không có đấu đá ganh đua, càng không dính dáng gì tời cõi tục.

Sau đó, hai người bọn họ cùng đào hố chôn xác Phi ở cái sân nhỏ ngay trước ngôi nhà gỗ của Quách Vũ.

Tiểu Trúc chắp hai tay lại, quỳ xuống nấm mồ mới đắp, rắc lên trên đó thêm một nắm đất vàng. Mặc Bạch sư phụ ở bên cạnh đưa tay tới vỗ nhẹ lên vai nàng mấy cái, tỏ ý an ủi. Quy Hải Minh cầm thương lặng lẽ đứng đó, sống lưng ưỡn thẳng hệt như cây trường thương mà y đang cầm trong tay, năm ngón tay đều nắm chặt lại, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay. Dưới ánh chiều tà, chỉ thấy khuôn mặt vốn đã lạnh lùng của y lúc này lại càng thêm phần băng giá. Đôi hàng lông mày đột nhiên nhíu chặt, y cầm thương xoay người, rảo bước đi về phía con đường núi dẫn ra ngoài thôn.

“Rắn con ca ca!” Tiểu Trúc khẽ cất tiếng gọi.

Quy Hải Minh dừng chân lại nhưng không xoay người, chỉ hờ hững nói: “Ta còn có việc quan trọng cần làm, sau khi giải quyết xong sẽ đi tìm hai người và nghĩ cách giúp Mặc Bạch giải trừ phong ấn.”

“Không phải như huynh nghĩ đâu, muội không hề có ý xin huynh đi cùng muội để giúp sư phụ tìm thuốc giải.” Tiểu Trúc khẽ lắc đầu. Nàng ngước mắt lên, nhìn về phía bóng lưng cao gầy thẳng tắp của đối phương bằng cặp mắt màu hổ phách dịu dàng, đoạn khẽ nói: “Muội biết mà, rắn con ca ca bề ngoài thì luôn lạnh lùng, như thể chẳng ưa ai cả, nhưng một khi huynh coi người nào đó là bạn, huynh sẽ thật lòng đối đãi, cho dù có phải liều cả tính mạng cũng quyết không nửa lời oán than. Tuy huynh và Hồng Phi mới chỉ quen nhau một ngày ngắn ngủi nhưng tự đáy lòng huynh sớm đã coi y là bạn, còn cái gọi là “việc quan trọng” mà huynh vừa nói kia ắt hẳn là đi tìm ả yêu nữ để trả thù cho Hồng Phi rồi.”

https://thuviensach.vn

Quy Hải Minh chậm rãi xoay người lại, nhìn chằm chằm vào thiếu nữ trước mặt bằng cặp mắt đen láy và sâu thẳm. Vị cô nương thanh tú đó lại nói tiếp: “Muội không định ngăn cản huynh, ngược lại, muội chỉ muốn đi cùng huynh thôi.”

“Không được!” Quy Hải Minh kiên quyết cự tuyệt.

“Tại sao không được chứ?” Tiểu Trúc rảo bước về phía trước, níu lấy tay áo y, khẽ nói: “Rắn con ca ca, Hồng Phi không chỉ là bạn của huynh mà còn là bạn của muội. Không phải chỉ một mình huynh muốn đòi lại công bằng cho y, muội cũng muốn báo đáp ân tình của y, cho nên há có thể khoanh tay đứng nhìn, để mặc huynh một mình đi trả thù?”

Quy Hải Minh nhíu chặt đôi mày kiếm, giọng nói vẫn hết sức lạnh lùng: “Muội muốn báo ơn cũng được, trả thù cũng được, ta sẽ không để muội đi cùng đâu.”

Thấy y tỏ thái độ cứng rắn, Tiểu Trúc giả bộ buồn bực, buông tay áo y ra, quay sang bế Mặc Bạch sư phụ ở bên cạnh mình lên, khẽ thở dài, nói: “Ôi... Sư phụ ơi sư phụ, có người không muốn đi cùng chúng ta nữa rồi kìa. Đã vậy, con sẽ không nói cho y biết tung tích của ả yêu nữ kia, chúng ta cứ tự đi tìm, được không nào?”

“Muội biết ư?” Quy Hải Minh lạnh lùng hỏi.

Nghe y hỏi như vậy, Tiểu Trúc hơi nhếch khóe môi, mỉm cười nói. “Tuy muội không biết ả sẽ xuất hiện ở nơi cụ thể nào, nhưng lại biết manh mối nào sẽ chỉ dẫn chúng ta tìm được tung tích của ả. Trừ phi huynh đồng ý dẫn muội đi theo, bằng không muội chỉ có thể tự mình đi tìm thôi.”

https://thuviensach.vn

Quy Hải Minh không nói năng gì, sắc mặt vẫn lạnh lùng. Y lẳng lặng nhìn khuôn mặt tròn xoe đáng yêu trong buổi đêm tuyết rơi lả tả năm xưa. Khi đó, nàng chỉ chừng ám tuổi, vậy mà lần đầu gặp một yêu linh như y vẫn chẳng hề sợ hãi, còn giúp y che giấu tung tích với truy binh. Thậm chí, khi bị trường kiếm của Mộ Tử Chân chỉ thẳng vào mặt, nàng vẫn không hề lùi bước, lại càng không thay đổi ý định ban đầu.

Hồi lâu sau, y rốt cuộc khẽ gật đầu, trầm giọng nói: “Được.”

“Thật ư?” Hai mắt Tiểu Trúc sáng bừng, nàng vội vàng nói: “Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy[3]! Huynh không được đổi ý đâu đấy nhé!”

[3] Một lời đã nói, cỗ xe bốn ngựa kéo cũng khó có thể đuổi kịp.

“Tuyệt đối không hối hận.”

Có được lời hứa của y, Tiểu Trúc nở nụ cười rạng rỡ, đôi mắt long lanh híp lại thành hình hai vần trăng khuyết đáng yêu. Nhưng ngay sau đó, nàng đã thu lại nụ cười, khóe môi cũng mím chặt lại, rồi chậm rãi nói: “Trong trận chiến hôm nay, ả yêu nữ đó vì đối phó với thần quân và huynh mà đã hao tổn mất không ít Thiên Anh huyết. Thứ tà vật chí âm chí độc này ắt không dễ luyện chế, phải lấy hồn phách mang oán khí của ngàn đứa trẻ sơ sinh mà cũng chỉ chế ra được một ít mà thôi. Muội nghĩ ả yêu nữ đó ắt sẽ phải nghĩ cách luyện chế thêm, chỉ cần chúng ta đi xung quanh nghe ngóng xem nơi nào có trẻ sơ sinh vô cớ mất tích, sau đó lần theo manh mối mà truy lùng thì ắt sẽ có thể tìm ra tung tích của ả.”

Dứt lời, Tiểu Trúc đưa bàn tay phải tới, khẽ vuốt ve lớp lông mềm mại trên lưng Mặc Bạch, nhẹ nhàng nói: “Việc giải trừ phong ấn cho sư phụ tuy

https://thuviensach.vn

rằng quan trọng, nhưng tình thế trước mắt khẩn cấp hơn. Sư phụ hiện giờ không có mối lo gì về tính mạng, còn quanh đây lại có biết bao đứa trẻ sơ sinh đang bị ả yêu nữ kia nhòm ngó, tính mạng nguy trong sớm chiều. Con nghĩ sư phụ ắt cũng có suy nghĩ giống con, đúng không nào?"

Mặc Bạch khẽ gật đầu một cái, nhưng ngay sau đó chợt phát hiện ra chỗ không ổn trong lời của Tiểu Trúc, bèn đưa tay lên cốc đầu nàng, đồng thời trừng mắt nhìn nàng một cái, dường như muốn nói: Dựa vào thân thủ của ngươi với ta hiện giờ, có thể cứu người được ư?

"Con tuy pháp thuật bình bình, sử dụng thuần thục nhất cũng chỉ có Trì Phong quyết chuyên dùng để hong khô quần áo với chăn đệm, nhưng thêm một người là thêm một phần trợ lực. Sư phụ, rắn con ca ca, hai người yên tâm, Tiểu Trúc đảm bảo rằng chỉ cần thấy tình hình không ổn thì sẽ chạy trốn ngay, tuyệt đối không làm vướng bận chân tay ai cả." Thiếu nữ nghiêm túc nói, đồng thời dịu dàng vuốt ve cái cằm phủ lông mềm mại của Mặc Bạch.

Nhìn Mặc Bạch cọ bộ lông đen trắng đan xen của mình vào cánh tay Tiểu Trúc, Quy Hải Minh bất giác nheo mắt lại, cặp mày kiếm hơi nhướng lên, thế rồi y chợt đưa tay đến, chẳng nói chẳng rằng chụp lấy gáy của Mặc Bạch, kéo Mặc Bạch ra khỏi vòng tay của thiếu nữ, đặt y ngồi lên vai mình. Mặc Bạch lập tức trừng mắt nhìn chằm chằm vào người thanh niên, nhưng chiêu số đó của y chẳng thể phát huy tác dụng, rốt cuộc đành thu ánh mắt về và chấp nhận ngồi yên ở đó.

Dưới ánh tà dương, ba bóng người bước đi trên con đường núi gập ghềnh đã lâu ngày không được tu sửa, dần dần biến mất giữa nơi núi rừng. Một làn gió mát thổi tới, bụi đất trên nấm mồ mới đắp lất phất bay dưới ánh chiều tà, tựa như những hạt cát vàng tỏa ra khắp thôn trang hoang tàn hiu quạnh

https://thuviensach.vn

***

Nước Đinh Hồ trong veo ngọt mát, tựa như một dải lụa mềm vắt giữa rặng núi biếc xanh. Mấy người Tiểu Trúc đi men theo dòng nước, sau mấy phen rẽ ngoặt, cuối cùng đã tới Bạch Hà trấn nằm ở phía đông nam của Đỉnh Sơn.

Lúc này, màn đêm đã buông, nhưng trong trấn vẫn náo nhiệt vô cùng. Hai bên đường treo đầy những chiếc đèn lồng đủ màu sắc, dưới ánh đèn lồng ấm áp, những người bán hàng không ngớt chào mời, nào là phấn son, nào là trâm vàng vòng ngọc, quạt giấy tranh chữ, chén ấm uống trà, không thiếu thứ gì. Tại nơi phố chợ phồn hoa ấy, dòng người qua lại như mắc cửi, giữa đám đông ồn ào chẳng thiếu những tiếng mặc cả giữa người bán và người mua. Chỉ thấy dưới một mái hiên bên đường có treo một dải đèn lồng đỏ rực, chiếc nào cũng có hình dáng như cá chép, hết sức sinh động. Ánh đèn màu vàng rọi xuống làm nổi bật khuôn mặt tươi cười vui vẻ của rất nhiều người qua đường.

Tiểu Trúc từ nhỏ đã sống trên núi, chưa từng thấy cảnh đêm nơi phố chợ như vậy bao giờ, chỉ cảm thấy trước mắt toàn là đầu người đen kịt, bất giác sững người. Quy Hải Minh đi bên cạnh phát hiện nàng bỗng đi chậm lại, bèn liếc mắt nhìn qua, sau đó lặng lẽ đi lên trước một bước, dùng tấm thân cao gầy của mình giúp nàng chặn dòng người đông đúc lại. Còn Mặc Bạch thì vì đi đường buồn chán nên sớm đã ngủ gà ngủ gật trên vai phải của y, nhờ có đôi tay bám chặt vào mái tóc màu trắng bạc của y nên mới không bị ngã xuống đất.

Tiểu Trúc vẫn còn chưa quên chuyện Thiên Anh huyết, bèn chuẩn bị tìm một người dân để dò hỏi, nhưng khóe mắt chợt liếc thấy vật gì đó nửa đen nửa trắng. Nàng ngoảnh đầu nhìn qua một bên đường, thấy dưới mấy chiếc

https://thuviensach.vn

đèn lồng có một quầy hàng nhỏ, bên trên bày đầy những con rối đan xen, hết sức đáng yêu, chính là loại con rối được làm phỏng theo hình dáng của gấu trúc.

Chủ nhân của quầy hàng đó thoạt nhìn hãy còn rất trẻ, chỉ khoảng trên dưới hai mươi, trên người mặc một chiếc trường bào màu xanh, ăn vận theo lối thư sinh. Nếu không vì gã cài chiếc quạt xếp ở sau gáy, trông bộ dạng có mấy phần vô lại thì quả thực là một vị thư sinh tuấn tú. Gã nheo mắt lại, ung dung ngồi trên một chiếc ghế nhỏ phía sau quầy hàng, chẳng chào mời gì hết. Dường như phát hiện ra ánh mắt của Tiểu Trúc, gã lập tức đứng bật dậy, hưng phấn cười nói với nàng: “Xin chào cô nương, đây là giống thực thiết thú[4]nổi danh ở đất Thục đấy, cô nương có muốn qua đây xem một chút không?”

[4] Thực thiết thú tức là con thú ăn sắt, một tên gọi khác của gấu trúc.

Tiểu Trúc còn chưa trả lời thì vừa hay có một vị đại thẩm mặc áo màu lam in hoa bế theo một đứa bé đi ngang qua, nghe thấy lời mời gọi của vị thư sinh nọ thì đưa mắt liếc nhìn những con rối bày trên quầy hàng, đoạn phỉ phui nói: “Phì, thứ con rối xấu xí thế này dù có cho không ta cũng chẳng thèm! Màu sắc gì mà toàn đen với trắng, chỉ nhìn thôi đã thấy xui xẻo rồi!”

Nghe thấy những lời này, người chủ quầy không hề giận dữ, chỉ mỉm cười ngồi trở lại chiếc ghế nhỏ, vắt chân chữ ngũ và lấy chiếc quạt cài sau gáy ra mà ung dung phe phẩy. Nhưng lời chê bai của vị đại thẩm kia lại khiến cho Tiểu Trúc cảm thấy rất khó chịu, vì sư phụ nàng chính là gấu trúc. Tuy biết rõ cái đạo lý “miệng mọc ở trên mặt người ta, người ta muốn nói thế nào thì nói”, nhưng nàng vẫn không kìm được cất lời phản bác: “Vị đại thẩm này nói như vậy là không đúng rồi, trên đời chín người mười ý, mỗi người có một sở thích riêng, cứ như cháu thấy thì con người thực thiết

https://thuviensach.vn

thú này đen trắng rõ ràng, mộc mạc chất phác, hết sức đáng yêu. Đại thẩm không thích những con rối này cũng không sao, nhưng hà cớ chi phải nói lời chê bai như thế trước mặt chủ quầy?"

Vị đại thẩm đó ngoảnh mặt qua, quan sát Tiểu Trúc từ trên xuống dưới một lượt, nói: "Úi chà, cái con nha đầu này, theo như lý lẽ của ngươi, lẽ nào một thứ dù có xấu đến mấy thì ta cũng không được phép chê hay sao?"

"Là đẹp hay xấu thì mỗi người tự có phán đoán riêng, tiêu chuẩn không ai giống ai cả." Tiểu Trúc nhẹ nhàng đáp lại. "Đại thẩm cho rằng thực thiết thú xấu xí, nhưng đó chỉ là ý kiến cá nhân, về nhà rồi đóng cửa lại thì muốn nói thế nào cũng được. Có điều, bây giờ đại thẩm đang đứng trước quầy bán loại rối này, chủ quầy hiển nhiên rất thích thực thiết thú, đại thẩm việc gì phải lớn tiếng chê bai để làm người khác không vui như thế?"

"Tiểu nha đầu, ngươi muốn nói rằng ta ăn nói thô lỗ đấy ư?" Vị đại thẩm đó giận dữ quát lên.

Thấy bà ta thẹn quá hóa giận, Tiểu Trúc liếc nhìn đứa bé bà ta bế trong lòng, chợt nói: "Đứa bé này trông thật xấu xí quá chừng, mũi tẹt mắt bé, dù có cho không cháu cũng chẳng thèm lấy đâu."

"Con ranh đê tiện, ngươi nói cái gì đó?" Câu nói của Tiểu Trúc thực chẳng khác nào chọc phải tổ ong, vị đại thẩm kia lập tức nhảy dựng lên, chỉ thẳng ngón tay vào mũi Tiểu Trúc, quát lớn: "Ngươi mù mắt rồi hay sao mà dám chê con ta xấu? Có ngươi mới xấu ấy, đồ ranh con mất dạy, đồ xấu xí ngu đần! Mới tí tuổi đầu mà đã chường mặt ra ngoài đường đi dạo với đàn ông, rõ cái tuồng không biết xấu hổ là gì cả!"

https://thuviensach.vn

Vị đại thẩm đó mắng liền một mạch, hết sức trôi chảy, câu sau nối theo câu trước bật ra liên tục. Kỳ thực, ngay từ lúc bà ta mắng câu "con ranh đê tiện" thì Quy Hải Minh đã nhướng mày lên rồi, trong cặp mắt đen láy thấp thoáng hiện lên một tia sát khí lạnh băng. Vậy nhưng đúng vào lúc ngón tay y hơi máy động, định sử ra pháp thuật, Tiểu Trúc chợt kéo tay ngăn y lại.

Nghe thấy những lời mắng chửi ác độc đó, Tiểu Trúc không những không tức giận mà còn hơi nhếch khóe môi, tủm tỉm cười. Sau khi khẽ lắc đầu với Quy Hải Minh, nàng quay sang nhìn vị đại thẩm kia, cười nói: "Đại thẩm, thực có lỗi quá, con thím kháu khỉnh, bụ bẫm, hết sức đáng yêu, hồi nãy cháu quả thực đã quá vô lễ rồi..."

Nghe thấy thế, sắc mặt vị đại thẩm tốt hơn một chút, vừa mới làu bàu một câu: "Coi như ngươi còn chưa đến nỗi mù" đã lại nghe thiếu nữ thanh tú trước mặt mỉm cười nói tiếp: "Vừa rồi nghe cháu nói đứa bé này xấu xí, chẳng biết đại thẩm có cảm nhận thế nào? Có phải là muốn xông đến liều mạng với cháu không? Đổi lại là vị chủ quầy này cũng vậy, những con rối vải kia đều là do y làm ra, chẳng khác nào con của y, thím nói xấu chúng như thế, chủ quầy đương nhiên sẽ không vui. Kỳ thực, cháu nói ra những lời như vậy chỉ là muốn đại thẩm đặt mình vào vị trí của người khác mà suy nghĩ thôi. Mau mồm mau miệng cố nhiên không phải chuyện xấu, nhưng mong đại thẩm hãy suy nghĩ tới cảm nhận của người khác một chút."

Những lời này của Tiểu Trúc khiến vị đại thẩm ấy nghẹn lời, rốt cuộc đành ngượng ngùng bế con rời khỏi quầy hàng, không lâu sau đã chui vào giữa đám đông và mất dạng. Nhìn theo bóng lưng của bà ta, vị chủ quầy kia cười tủm tìm, phe phẩy quạt, hồi lâu sau mới quay sang nhìn Tiểu Trức, cười nói: "Đa tạ cô nương gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, cứu tiểu sinh khỏi cơn nguy nan, giúp tiểu sinh giữa hồi sinh tử, ân tình này thực là cao hơn núi, sâu hơn biển, liên miên như nước Hoàng Hà chảy mãi, chẳng thua kém ơn tái tạo chút nào..."

https://thuviensach.vn

Lời cảm ơn của gã vang thành tràng như tiếng rang lạc, mãi không dứt, khiến Tiểu Trúc phải xua tay lia lịa, nói: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, đâu có nghiêm trọng như vậy chứ! Các hạ nói năng hơi khoa trương rồi...”

“Không, không, không, chẳng hề khoa trương chút nào đâu. Cô nương thử nghĩ mà xem, người đàn bà chanh chua đó nói thực thiết thú của tiểu sinh xấu xí, tiểu sinh thân là nam tử hán đại trượng phu, tất nhiên không tiện tranh cãi với bà ta, đành nuốt cơn tức vào lòng. Vì cơn tức ấy, tiểu sinh hẳn sẽ ăn không ngon, ngủ không yên. Mà một khi ăn không ngon, ngủ không yên, tiểu sinh ắt sẽ sinh bệnh. Lỡ sinh bệnh rồi, nằm bẹp trên giường hãy còn là nhẹ, chưa biết chừng còn phải cưỡi hạc về tây, thật là thê lương xiết bao...”

Người chủ quầy vừa phe phẩy chiếc quạt giấy trong tay vừa lắc đầu liên tục, cố ý làm ra vẻ thê lương. Những lời này của gã khiến Tiểu Trúc nghe mà sững sờ, còn Quy Hải Minh thì sớm đã thấy khó chịu, lẳng lặng xoay người rời đi. Nhưng y vừa mới đi được một bước, vị chủ quầy đã tươi cười nói: “Úi chà, này tiểu ca ơi, con thực thiết thú trên vai cậu quả là giống y như thật, chẳng biết ai làm mà đẹp quá chừng.”

Nghe thấy gã khen Mặc Bạch sư phụ, Tiểu Trúc cảm thấy vui vẻ, bèn cười nói một tiếng “cảm ơn”, đồng thời nhìn qua phía con gấu trúc nhỏ đang ngồi trên vai Quy Hải Minh. Nhưng không nhìn thì không sao, vừa nhìn Tiểu Trúc đã bất giác sợ giật nảy mình. Mặc Bạch sư phụ lúc này toàn thân cứng đờ, tứ chi thẳng tắp, hai mắt trợn tròn, chẳng hề động đậy, trông chẳng khác nào những con rối vải trên quầy hàng dưới kia.

Tiểu Trúc vội vàng kiễng chân lên, đưa tay bế sư phụ xuống, đồng thời dịu dàng vuốt ve bộ lông mềm mại của y, khẽ cất tiếng hỏi: “Sư phụ ơi sư phụ, người bị làm sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Khác hẳn với lúc trước, cho dù Mặc Bạch sư phụ không thể nói năng gì thì vẫn có thể gật đầu, lắc đầu hoặc là dùng ánh mắt để trả lời, còn bây giờ y lại có vẻ hoàn toàn không nghe thấy gì cả, vẫn cứ cứng đờ. Càng tệ hơn là khi Tiểu Trúc khẽ vuốt ve vùng bụng của y thì phát hiện y dường như chẳng còn thở nữa, nếu không vì lớp da của y vẫn còn hơi ấm thì nàng đã nghĩ rằng đây không phải sư phụ mình mà là một con rối vải được bán ở quầy hàng kia rồi.

Tiểu Trúc nôn nóng đến mức hai mắt đỏ hoe, sau đó ngẩn ngơ nhìn qua phí Quy Hải Minh, chỉ thấy đối phương cũng tỏ ra nghi hoặc như mình. Đúng vào lúc nàng liên tục gọi ra mấy tiếng "sư phụ", con gấu trúc nhỏ ấy chợt chớp mắt với nàng, khẽ đến mức người bên cạnh khó mà phát giác, và rồi ngay sau đó lại tiếp tục đờ đẫn nhìn về phía trước, quay về trạng thái cứng đờ.

Tiểu Trúc ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã hiểu được rằng sư phụ chỉ giả bộ mà thôi, hình như là muốn né tránh người nào đó. Nàng lập tức cảnh giác lùi về phía sau một bước, ngó nhìn vị chủ quầy trước mặt, chỉ thấy người đó "xoẹt" một tiếng thu chiếc quạt xếp lại và gõ mấy cái vào lòng bàn ta, sau đó cười vang, nói: "Này gấu con, chiêu thức giả chết này của ngươi thực kém cỏi quá đấy. Nếu ta mà bị ngươi lừa gạt, mấy trăm năm trên đời há chẳng phải là đã sống uổng rồi ư? Lẽ nào ngươi nhất quyết muốn ta ra tay đốt đuôi của ngươi rồi mới lên tiếng?"

Lời của gã còn chưa dứt, Mặc Bạch đã bất ngờ nhảy vọt khỏi lòng Tiểu Trúc như một mũi tên vừa rời khỏi dây cung, sau đó lao nhanh vào giữa đám đông và biến mất chẳng còn bóng dáng.

Tiểu Trúc nôn nóng vô cùng, vội vàng gọi liền mấy tiếng "sư phụ", sau đó đuổi theo hướng Mặc Bạch vừa mới chạy đi. Nàng vừa mới chạy đc vài

https://thuviensach.vn

bước thì chợt nghe thấy từ phía sau lưng vang lại những tiếng cười sang sảng, chỉ thấy bên dưới dãy đèn lồng màu đỏ có hình dáng như cá chép kia, vị chủ quầy nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt, khẽ gật đầu với nàng, lại mỉm cười một tiếng, sau nháy mắt đã biến mất giữa hư không, ngay cả quầy hàng bày đầy những con rối vải kia cũng chẳng còn bóng dáng.

Nàng vừa kinh hãi vừa nghi hoặc, nhưng chẳng kịp nghĩ kĩ nguyên do bên trong, cứ thế xông vào giữa dòng người đông đúc, muốn tìm kiếm tung tích của Mặc Bạch. Thế nhưng lúc này mọi người đang qua lại tấp nập, nói là biển người cũng chẳng quá chút nào, làm sao mà tìm thấy bóng dáng của một con gấu trúc nhỏ được. Tiểu Trúc ngẩn ngơ đứng đó, nôn nóng đến nỗi mồ hôi tuôn ra ròng ròng.

Nhìn thấy bộ dạng nôn nóng của nàng, Quy Hải Minh khẽ vỗ vai nàng một cái, trầm giọng nói: “Đừng lo, Mặc Bạch tiên quân đâu phải một đứa bé vắt mũi chưa sạch, muội lo y đi lạc hay sao?”

“Nhưng hiện giờ sư phụ đã mất hết pháp lực, mà người của Tru Yêu tứ phái đều đang lùng bắt người, tình cảnh của người hiện giờ so với một đứa bé đi lạc còn tồi tệ hơn ấy chứ.”

Tiểu Trúc lòng nóng như lửa đốt, vừa nói vừa kiễng chân lên, đồng thời nhìn quanh bốn phía. Chính vào lúc này, nàng chợt liếc thấy giữa đám đông có mấy người vận trường bào màu đỏ, nơi cổ áo và ống tay áo đều có thêu hình những đám mây màu trắng bạc, còn có mấy gã văn sĩ mặc áo màu xanh có ống tay áo rộng, tay cầm phất trần, chính là đám người của Xích Vân lâu và Thập Phương điện mà ngày đó đã xông lên núi Thanh Xuyên gây sự. Nàng lập tức rụt người lại, lén kéo tay áo Quy Hải Minh, nhắc y khom người né tránh.

https://thuviensach.vn

“Muốn đánh thì đánh, chỉ là mấy người phàm mà thôi, ta há lại sợ bọn chúng ư?” Quy Hải Minh lạnh lùng nói.

Dứt lời, y lật tay lấy cây Bàn Long thương trên lưng xuống, lạnh lùng đưa mắt nhìn đám người kia. Vóc người y vốn cao lớn, lúc này đứng giữa đám đông thật chẳng khác nào hạc giữa bầy gà, quả nhiên, một gã đệ tử của Thập Phương điện phát hiện ra y ngay, lập tức lớn tiếng nói: “Lận sư huynh, nhìn kìa! Là gã xà yêu kia…”

Gã đệ tử đó còn chưa nói xong thì đã bị Lận Bạch Trạch đứng bên cạnh bịt chặt miệng lại. Kế đó, Lận Bạch Trạch khom người xuống, kéo theo sư đệ của mình lủi vào trong đám đông, thấp giọng mắng: “Nói linh tinh cái gì đấy? Ngươi tưởng mỗi mình ngươi có mắt à?”

“Nhưng, Lận sư huynh, tên yêu nghiệt đó rõ ràng…”

Lận Bạch Trạch trừng mắt nhìn sư đệ của mình một cái, nói: “Câm miệng! Gã xà yêu đó biết dùng chiêu Hoang Hỏa Phần Thiên của Ứng Long, đừng nói là mấy người chúng ta, cho dù tứ đại môn phái tề tụ ở đây cũng chưa chắc đã địch lại được, ngươi muốn đi tìm cái chết hay sao? Hơn nữa, lần này chúng ta xuống vúi vốn không phải để đối phó với gã, ngươi để ý đến gã làm gì?”

Nghe thấy mấy câu này, gã đệ tử kia không nói gì nữa, chỉ đưa tay bịt miệng, gật đầu lia lịa. Nhưng Lận Bạch Trạch vừa thở phào một hơi thì đã nghe thấy ở bên cạnh vang lên một tiếng gầm lớn: “Yêu nghiệt! Chớ chạy!”

Hóa ra một gã môn nhân của Xích Vân lâu đã nhìn thấy Quy Hải Minh, lập tức quát lớn một tiếng. Nghe thấy câu này, sắc mặt vốn đã trắng của Lận Bạch Trạch tức thì trở nên tái nhợt. Gã nhỏ giọng nói: “Mẹ kiếp, đồ

https://thuviensach.vn

ngu xuẩn, ra ngoài mà quên mang theo não hay sao vậy? Các huynh đệ, lên thôi, chúng ta xuất chiêu từ phía ngoài!”

“Lận sư huynh, ko phải huynh vừa mới nói là…”

Gã đệ tử hồi nãy tỏ ra hết sức nghi hoặc, nhưng còn chưa kịp nói xong đã bị Lận Bạch Trạch lườm cho một cái, phải vội vàng ngậm miệng lại. Chỉ nghe Lận Bạch Trạch hậm hực nói: “Đồ ngu, lúc nãy khác, bây giờ khác, đám Xích Vân lâu ngu xuẩn đó đã xông lên đánh nhau với tên yêu nghiệt kia, chúng ta thân là đồng minh, há có thể khoanh tay đứng nhìn? Nếu để sư phụ biết được thì hỏng bét!”

Dứt lời, Lận Bạch Trạch vung mạnh cây phất trần trong tay, lại móc từ trong ống tay áo ra một gói bột, đồng thời nháy mắt với đám đệ tử của Thập Phương điện, thế rồi cả bọn cùng chạy tới đứng phía ngoài chờ thời cơ hành động.

Mười hai môn nhân của Xích Vân lâu lúc này đã bao vây Quy Hải Minh và Nguyệt Tiểu Trúc vào giữa. Bọn họ nhất tề lấy Đan Chu thiết bút, tay trái thì cầm bùa Phá Ma, sau đó đồng thanh hô lớn một tiếng “phá” và ném bùa ra. Mười hai tấm bùa đồng loạt bốc cháy giữa không trung, tựa như những mũi tên lửa lao tới tấn công hai người Quy Hải Minh và Nguyệt Tiểu Trúc.

“Trì Phong quyết!” Tiểu Trúc khẽ quát một tiếng, đồng thời vung tay thi triển pháp thuật. Lập tức, một làn gió mát nổi lên, cuốn về phía những tấm bùa Phá Ma, khiến chúng bị thổi bay tứ phía giữa màn đêm mờ mịt.

“Minh Tiêu Chi Viêm.” Quy Hải Minh lạnh lùng quát, từ trong lòng bàn tay bốc lên một ngọn lửa âm u màu xanh lam. Ngọn lửa nhanh chóng quấn

https://thuviensach.vn

quanh phần cán màu trắng bạc của Bàn Long thương, tựa như một con rồng uốn lượn. Chỉ thấy y xoay người một cái, ngọn lửa tức thì tụ lại nơi mũi thương, sau đó đánh thẳng về phía một gã môn nhân của Xích Vân lâu.

Gã môn nhân đó cả kinh, vội vàng lùi về phía sau, nhưng hắn làm sao nhanh bằng nhát thương sấm sét của Quy Hải Minh? Mắt thấy ngọn lửa sắp thiêu đốt khuôn mặt người đó, đột nhiên giữa không trung bừng lên một tia sang chói lòa, kèm theo đó là một giọng nói lanh lảnh: “Thiên Tuyết Hàn Sương!”

Chỉ thấy một tấm bùa màu trắng đánh trúng mũi Bàn Long thương, sau một âm vang trong trẻo, tấm bùa mỏng manh ấy giống hệt một tảng bang bị nứt toạc, biến thành vô số mảnh băng vụn rơi đi tứ phía. Cùng lúc đó, trên mũi thương ngưng tụ một tầng sương trắng, nhanh chóng tràn về phía cán thương. Quy Hải Minh hừ lạnh một tiếng, cổ tay rung mạnh, làn sương đó lập tức bị đẩy lui, chừng như sắp bị ngọn lửa nuốt chửng. Đột nhiên giữa đám đông vang lên những tiếng vỗ tay vang dội.

“Hay lắm!”

“Tiếp nữa đi nào!”

Kèm theo những tiếng vỗ tay nhiệt liệt, không ít người còn ném tiền về phía Quy Hải Minh. Lập tức, tiếng tiền đồng rơi xuống đất “đinh đinh đang đang” không ngớt. Hóa ra mọi người ngỡ rằng đây là một gánh tạp kỹ từ nơi khác đến, đang biểu diễn các trò ảo thuật, bèn ùa lại xem và vỗ tay hoan hô.

Quy Hải Minh nào đã từng bị người ta coi như một kẻ diễn tạp kỹ mà quây lại xem như thế bao giờ, lập tức lạnh lùng đưa mắt liếc qua, lại vung

https://thuviensach.vn

tay một cái, ngọn lửa liền phun ra từ đầu mũi thương và tràn về phía đám đông. Nói thì chậm nhưng việc xảy ra rất nhanh, đột nhiên lại có một tấm bùa màu trắng khác làm nổi lên một cơn mưa tuyết giữa không trung, sau đó những bông tuyết nhanh chóng ngưng tụ lại thành một bức tường chặn trước ngọn lửa, có điều chỉ sau nháy mắt đã bị đánh tan.

Những mảnh băng vụn từ trên trời rơi xuống, mang theo ngọn lửa màu xanh lam còn chưa tắt hẳn, tựa như pháo hoa nổ tung giữa màn đêm. Cảnh tượng này tuy rất đẹp nhưng những mảnh băng vụn lại tựa như mưa đã rơi rào rào xuống đầu mọi người, gây ra một cơn hỗn loạn. Những người đi đường chẳng còn lòng dạ đâu mà ở lại xem ảo thuật nữa, vội vàng tản đi hết, chỉ có duy nhất một cái bóng gầy guộc là vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Quy Hải Minh lạnh lùng đưa mắt nhìn người đó, thấy đối phương vận một bộ trường bào màu đỏ thẫm, mặt mày ưa nhìn, phong thái tao nhã, tay trái cầm bút sắt, tay phải cầm mấy tấm bùa, chính là đại đệ tử của Xích Vân lâu mà lúc trước đã từng xông lên núi Thanh Xuyên - Tất Phi. Vừa rồi người sử ra chiêu Thiên Tuyết Hàn Sương đó ắt hẳn cũng chính là y.

Tất Phi đưa mắt liếc nhìn hai người Quy Hải Minh và Tiểu Trúc, ôm quyền hành lễ, nói: “Hai vị, tại hạ biết là giữa hai bên chúng ta đã có thù oán từ trước, hôm nay đường hẹp gặp nhau, khó tránh khỏi một phen ác chiến. Nhưng thực không dám giấu, bọn tại hạ còn có việc quan trọng, không muốn gây sự, mong hai vị tạm thu lại địch ý, chúng ta từ biệt tại đây.”

Dứt lời, y xoay người lại nhìn đám đệ tử của Xích Vân lâu, nói một câu: “Lùi lại”, sau đó dẫn người rời đi. Đáng tiếc, y tuy phong thái phi phàm nhưng chân trái lại có tật, cứng đờ lê trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

“Tất sư huynh, sư phụ sớm đã có lời dạy, đám tà ma ai ai cũng có trách nhiệm tiêu diệt! Cho dù tên yêu nghiệt này bản lĩnh cao cường nhưng chúng ta không thể coi như không thấy, chịu nhún trước mặt hắn được.” Một gã đệ tử của Xích Vân lâu lớn tiếng nói. “Huynh không muốn đánh thì để bọn đệ đánh!”

Dứt lời, người đó lấy ra một tấm bùa, miệng niệm khẩu quyết, ném về phía Quy Hải Minh. Quy Hải Minh cười lạnh một tiếng, ngọn lửa nơi đầu ngón tay chuẩn bị đánh ra, nhưng chợt thấy có một bóng đen lóe lên, thì ra Tất Phi đã lao tới chặn trước người y. Chỉ thấy Tất Phi quát to một tiếng: “Đứt!” Luồng sang màu trắng lại một lần nữa lóe lên, tấm bùa của sư đệ y tức thì đóng thành băng và rơi xuống đất.

Thấy vậy, gã sư đệ kia vừa nôn nóng vừa tức giận, vội nói: “Tất sư huynh, huynh làm gì đó? Sao lại bảo vệ lũ yêu nhân này?”

Tất Phi nói: “Mọi việc đều cần phân chia nặng nhẹ, nhiệm vụ cốt yếu của chúng ta hiện thời là tìm kiếm những đứa bé đã bị bắt đi, không phải là đối phó với tiên quân và bạn bè của y.Chúng ta càng chậm trễ, những đứa bé kia sẽ càng gặp nguy hiểm. Trong tình thế khẩn cấp như vậy, ngươi vẫn còn muốn lãng phí thời gian ở đây ư?”

Gã sư đệ đó hổ thẹn cúi đầu xuống, không còn dám ho he gì nữa. Còn Tiểu Trúc và Quy Hải Minh nghe thấy câu này của Tất Phi thì không kìm được đưa mắt nhìn nhau, rồi Tiểu Trúc khẽ nói: “Ả yêu nữ đó quả nhiên đã ra tay, xem ra ả đang ở quanh Bạch Hà trấn này thôi.”

Thấy phen giao chiến này đã lắng xuống, hai người không nói gì thêm, xoay người đi luôn. Nhưng Tất Phi nghe thấy lời của Tiểu Trúc thì lập tức rảo bước đi tới, đứng chắn trước người nàng, khom người hành lễ thật sâu

https://thuviensach.vn

rồi nói: “Lẽ nào Nguyệt cô nương có manh mối gì ư? Xin hãy cho tại hạ được biết!”

Tiểu Trúc lùi về phía sau một bước, đồng thời tránh không nhận lễ của y, nói: “Ta không nhận nổi lễ của ngươi đâu. Khi cần dùng đến bọn ta thì tiên nhân với cả Nguyệt cô nương, khi không cần dùng đến thì cái gì mà “lũ tà ma ngoại đạo ai ai cũng có trách nhiệm tru diệt”, thực là trở mặt còn nhanh hơn lật sách nữa.”

Tất Phi hơi nhếch khóe môi, cố nở một nụ cười gượng gạo. Y không để tâm tới việc môn nhân của Xích Vân lâu suy nghĩ thế nào, vẫn kiên quyết khom người, cất lời khẩn cầu: “Nguyệt cô nương, tại hạ biết là tứ đại môn phái cùng lên núi Thanh Xuyên, trò chuyện bất hòa với Mặc Bạch tiên quân, cuối cùng còn giáp mặt nhau bằng đao kiếm, cô nương lòng mang địch ý với bọn tại hạ cũng là điều khó tránh khỏi. Nhưng trước mắt, việc cứu người mới là quan trọng nhất, mấy chục đứa trẻ sơ sinh ở Bạch Hà trấn này có thể mất mạng bất cứ lúc nào, thế nên xin cô nương hãy tạm thời bỏ qua ân oán giữa chúng ta, cho tại hạ được tỏ tường manh mối.”

Tiểu Trúc trầm ngâm một lát, rồi chậm rãi nói: “Ngươi nói không sai. Kỳ thực, hôm qua bọn ta đã gặp một ả yêu nữ có mang theo Hóa Xà, ả đã sử ra cấm thuật Thiên Anh huyết của tà đạo…”

Nàng kể sơ lược về quá trình xuất hiện của Hóa Xà và yêu nữ, nhưng lại giấu đi chuyện về Hồng Phi và Đinh Sơn thôn. Nghe nhắc tới ba chữ “Thiên Anh huyết”, Tất Phi, Lận Bạch Trạch và đám đệ tử của Xích Vân lâu và Thập Phương điện đều biến hẳn sắc mặt, có người còn không kìm được lớn tiếng quát mắng: “Con yêu nữ này tàn sát hài nhi để luyện chế độc vật, thực là táng tận lương tâm, mất hết tính người!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc ngó nhìn Quy Hải Minh bên cạnh mình, thấy y sắc mặt âm trầm, không nói một lời, bèn liếc nhìn gã đệ tử đang quát mắng kia, chợt nói: “Thế các ngươi thì sao? Các ngươi tàn sát yêu linh trong thiên hạ, dùng nội đan của yêu linh chế tạo phong ấn nơi Đông Hải, hành động này có khác gì việc luyện chế Thiên Anh huyết?”

“Ăn nói quàng xiên! Tru yêu tạo phong ấn là để bảo vệ Thần Châu, cứu giúp chúng sinh trong thiên hạ, há có thể mang ra so sánh với hành vi của đám tà ma ngoại đạo!” Gã đệ tử đó cả giận nói.

“Lẽ nào yêu linh dị thú thì không phải là chúng sinh trong thiên hạ ư?” Tiểu Trúc hỏi ngược lại. “Sư phụ ta nói không sai, xét cho cùng thì vẫn là “phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị”. Các ngươi dùng nội đan của yêu linh để tạo phong ấn, chưa từng cảm thấy áy náy chút nào. Còn yêu linh dùng trẻ sơ sinh chế thuốc, tất nhiên cũng chẳng cần áy náy. Trong việc này, có ai là tàn nhẫn hơn ai, có ai là chính nghĩa hơn ai đây?”

Gã đệ tử kia mặt mũi đỏ bừng, xem chừng định xông đến đánh một trận, bỗng Tất Phi khẽ thở dài, nói: “Đừng tranh cãi nữa. Hiện giờ đã biết được kẻ ra tay là ai rồi, nhiệm vụ cấp bách nhất của chúng ta chính là tìm kiếm tung tích của ả yêu nữ đó rồi cứu những đứa trẻ sơ sinh kia về.”

“Đúng vậy, chúng ta nên lấy đại cục làm trọng.” Lận Bạch Trạch vội vàng nói chen vào, sau đó ngoảnh đầu nhìn các sư đệ của mình, lớn tiếng quát: “Các ngươi còn ngây ra đó làm gì? Mau đi tìm người thôi! Tất huynh, ta sẽ dẫn theo người của Thập Phương điện đến mé đông trấn tìm kiếm, lát nữa chúng ta hội họp với nhau sau.”

“Cảm phiền Lận huynh.” Tất Phi gật đầu, nói.

https://thuviensach.vn

Lận Bạch Trạch nháy mắt ra hiệu với các sư đệ của mình rồi lập tức dẫn người rời đi. Tất Phi thì quay sang nói một tiếng: “Cáo từ” với Tiểu Trúc, sau đó liền cùng các môn nhân của Xích Vân lâu đi về phía đông của Bạch Hà trấn để tìm kiếm manh mối. Có điều chân của Tất Phi có tật, do đó đi chậm hơn các sư đệ của mình một chút. Còn Tiểu Trúc và Quy Hải Minh thì tiếp tục đi tìm Mặc Bạch, nhưng chính vào lúc này, từ nơi góc đường chợt vang lại tiếng gào khóc thê lương: “Con của ta ơi! Đứa con đáng thương của ta ơi…”

Ba người Tiểu Trúc, Quy Hải Minh và Tất Phi lập tức lao về hướng phát ra âm thanh, liền nhìn thấy một vị đại thẩm mặc áo đồ in hoa màu xanh lam đang ngồi ở cửa mà gào khóc không ngừng. Người này không phải ai khác, chính là vị đại thẩm đã từng chê gấu trúc khó coi khi nãy. Tất Phi vội vàng bước tới dò hỏi, chỉ nghe vị đại thẩm đó vừa khóc thút thít vừa nói: “Con của ta bị bắt… bắt đi rồi, ta phải sống thế nào đây…”

Không ngờ chỉ sau chưa đầy nửa canh giờ mà đứa bé vừa có duyên gặp mặt một lần đó đã gặp phải tai họa, Tiểu Trúc dịu giọng cất lời an ủi: “Đại thẩm đừng khóc nữa, rốt cuộc là ai đã bắt con của đại thẩm đi vậy?Người đó đi về hướng nào?”

Vị đại thẩm đó dường như chẳng thể nói năng được nữa, chỉ giơ bàn tay run lẩy bẩy chì về phía nam. Tiểu Trúc tuy xót thương đứa bé đó nhưng cũng rất lo lắng cho sư phụ Mặc Bạch, sợ y bây giờ chỉ có một mình, nhỡ bị người của Tru Yêu tứ phái bắt gặp ắt sẽ nguy to. Nàng liền kéo tay áo Quy Hải Minh, cùng y đi qua một chỗ cách đó chừng mấy thước, đoán chừng Tất Phi không nghe được gì nữa mới nhỏ giọng nói: “Rắn con ca ca, muội rất lo sư phụ sẽ gặp phải người của Tru Yêu tứ phái. Bây giờ huynh hãy giúp muội đi tìm sư phụ, còn muội sẽ cùng Tất Phi đi tìm đứa bé kia, vậy có được không?”

https://thuviensach.vn

“Không được!” Quy Hải Minh nhíu chặt đôi mày kiếm, kiên quyết cự tuyệt. “Với bản lĩnh của muội mà muốn đối phó với ả yêu nữ kia thì thực chẳng khác nào lấy trứng chọi đá!”

“Chính bởi muội bản lĩnh kém cỏi, còn huynh thì yêu lực cao cường, vậy nên muội mới muốn nhờ huynh đi tìm sư phụ.” Tiểu Trúc thu nụ cười vẫn thường đậu bên khóe môi lại, chăm chú nhìn đối phương, khẽ nói. “Rắn con ca ca, thực ra muội là người rất ích kỷ, trong lòng muội, không có việc gì quan trọng hơn sự an nguy của sư phụ. Lúc trước, muội muốn đến Bạch Hà trấn tìm kiếm ả yêu nữ kia, ngăn ả tàn sát các hài nhi để luyện chế Thiên Anh huyết là bởi vì khi đó sư phụ tuy bị phong ấn nhưng không gặp nguy hiểm gì. Nhưng tình thế bây giờ đã khác hẳn, sư phụ bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta bắt đi, còn muội thì pháp lực kém cỏi, cho dù tìm được sư phụ nhưng nhỡ gặp phải kẻ địch thì khó có thể đảm bảo sự an toàn cho sư phụ. Rắn con ca ca, coi như muội cầu xin huynh, huynh hãy giúp muội đi tìm sư phụ, được không?”

“Vậy thì chuyện về ả yêu nữ kia tạm thời gác lại, chúng ta cùng đi tìm Mặc Bạch tiên quân.” Quy Hải Minh lạnh lùng liếc nhìn người đàn bà đang gào khóc không thôi kia, hờ hững nói. “Những đứa trẻ đó chẳng có quan hệ thân thích với muội, đâu cần phải để tâm quá mức làm gì!”

“Lúc xưa muội cũng chẳng có quan hệ thân thích gì với sư phụ, nếu không được sư phụ nhặt về thì muội sớm chết trong rừng trúc rồi.” Tiểu Trúc ngước mắt lên, mỉm cười, chăm chú nhìn người thanh niên trước mặt. “Sư phụ suốt ngày nói cái gì mà “đạo trời mênh mang, tự có định số”, rồi còn nói là mình theo trường phái “vô vi”[5], vậy nhưng cứ mỗi lần gặp chuyện là người lại từ “vô vi” biến thành “hữu vi”, chẳng bao giờ làm ngơ trước những điều trái tai gai mắt. Cho nên, đã gặp phải chuyện này rồi thì muội không thể coi như không thấy được. Sư phụ từng nói: “Tận nhân sự, thính thiên mệnh”[6], tuy muội không đối phó nổi với ả yêu nữ đó, nhưng ít

https://thuviensach.vn

nhất cũng có thể cố gắng đuổi theo ả, như vậy thì sau này mới không phải hối hận.”

[5] Tức là không làm gì cả, để mọi việc thuận theo tự nhiên.

[6] Làm hết sức trong phạm vi có thể của mình, sau đó trông chờ vào sự an bài của mệnh trời.

Quy Hải Minh nhất thời chẳng nói được gì. Y lẳng lặng nhìn vào đôi mắt màu hổ phách trong veo kia, từ trong mắt nàng bất giác nhìn thấy bóng mình. Mười năm trước, chính nàng thiếu nữ chẳng có quan hệ thân thích gì với y này đã dũng cảm chắn trước mặt y, cũng chính con gấu trúc trông có vẻ lười nhác mà theo như lời nảng kể là suốt ngày nói cái gì mà “vô vi” đó đã cứu y khỏi lưỡi kiếm sắc của kẻ thù, nhờ thế này nên y mới giữ được tính mạng để đi gặp Ứng Long, cuối cùng tìm được cho mình tín niệm cả đời…

F/B: E.b.o.o.k/ngôn/tình/miễn/phí

“Được rồi.” Một hồi lâu sau, Quy Hải Minh mới lạnh lùng nói. “Ta sẽ đi tìm Mặc Bạch về rồi sớm hội họp với muội. Muội nhất định phải cẩn thận đấy, nhớ đừng lấy cứng chọi cứng!”

“Ừm, muội hiểu mà.” Tiểu Trúc tươi cười gật đầu, sau đó ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy Tất Phi sớm đã đạp gió lướt nhanh về phía nam của Bạch Hà trấn. Nàng vừa mới định rảo bước đuổi theo thì chợt cảm thấy có một bàn tay lạnh bang nhưng mạnh mẽ nắm chặt lấy cổ tay thon của mình.

Trước mắt lóe lên một luồng sáng màu trắng bạc, từ trên trán nàng truyền lại cảm giác lạnh ngắt, cái lạnh nhanh chóng ngấm sâu vào da thịt. Thì ra Quy Hải Minh vừa thò hai ngón tay tới, điểm nhẹ một cái vào trán nàng,

https://thuviensach.vn

tạo ra một ấn ký màu trắng bạc. Chỉ thấy y sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: "Nếu gặp nguy hiểm, muội hãy ngầm niệm "Cứu Thiên Minh Tiêu mau đến". Gã Tất Phi đó dù sao cũng là người của Xích Vân lâu, muội nhớ phải cẩn thận đề phòng, khi cần giết thì cứ giết!"

Nghe thấy câu này của y, Tiểu Trúc thoáng do dự, cuối cùng khẽ gật đầu. Nàng đưa tay bắt Trì Phong quyết tức tốc đuổi theo về hướng nam của Bạch Hà trấn. Quy Hải Minh thấy nàng đã rời đi thì lẳng lặng cầm theo Bàn Long thương cưỡi gió đi về hướng ngược lại, sau chốc lát đã biến mất chẳng còn bóng dáng.

***

Đêm dần về khuya, tiếng nói cười vui vẻ giữa nơi phố chợ dần dần bị bỏ lại phía sau, Tiểu Trúc lao đi vùn vụt, không bao lâu sau đã đuổi kịp Tất Phi. Chỉ thấy người trẻ tuổi có tật ở chân ấy đang dừng bước ở bên cạnh một góc tường, nhặt từ dưới đất lên một miếng vải nhỏ in hoa màu xanh lam.

"Chiếc áo mà vị đại thẩm đó mặc có màu sắc y hệt thế này. Ta nhớ là tã bọc của đứa bé bà ta bế trong tay cũng in loại hoa văn này."

Tuy mới chỉ gặp một lần nhưng khi đó vì bất bình thay cho sư phụ nên Tiểu Trúc đã ngó nhìn đứa bé đó mấy lần, thành ra có ấn tượng khá sâu sắc về loại vải này, vừa nhìn đã nhận ra miếng vải in hoa màu xanh lam trước mặt chính là loại vải dùng để may tã bọc của đứa bé kia. Nghe thấy lời nàng, Tất Phi thoáng lộ vẻ kinh ngạc, dịu giọng hỏi: "Nguyệt cô nương, sao cô cũng đến đây vậy?"

https://thuviensach.vn

“Sao nào? Chẳng lẽ chỉ có người của Tru Yêu tứ phái các ngươi mới có thể giúp đỡ người khác thôi à?” Tiểu Trúc hờ hững đưa mắt nhìn y, hỏi ngược lại.

Nghe ra địch ý trong lời nói của nàng, Tất Phi khẽ thở dài một tiếng, nói: “Tại hạ biết Nguyệt cô nương rất có thành kiến với bọn tại hạ, nhưng mạo phạm tiên quân quả thực chỉ là vì bất đắc dĩ, hoàn toàn không phải là ý nguyện của tại hạ.”

Nói đến đây, y không giải thích gì nữa, chỉ lấy từ trong ống tay áo ra một tấm bùa, kẹp chung với miếng vải kia vào giữa hai ngón tay trên bàn tay trái, kế đó lại dùng tay phải lấy Đan Chu thiết bút vốn đeo bên hông ra, rạch một đường trên bàn tay mình, tức thì máu tươi chảy ra, nhỏ lên tấm bùa và miếng vải kia. Chỉ thấy y ngưng thần tĩnh khí, cất giọng sang sảng ngâm: “Phù du sinh, phu du diệt, xuất yểu yểu, nhập minh minh[7]…”

[7] Phù du sinh ra, phù du chết đi, đi ra khỏi nơi âm u, quay trở về nơi tăm tối.

Lúc này, trên khuôn mặt tuấn tú ấy ngợp đầy vẻ bình tĩnh và sang trọng. Thế rồi, Tất Phi lật cổ tay một cái, cây bút sắt tựa như lưỡi kiếm rạch một đường từ trên xuống dưới giữa hư không.

“Dẫn!” Sau một tiếng quát lớn của y, lá bùa kia không cần đốt vẫn tự cháy, ngọn lửa sau nháy mắt đã nuốt chửng lá bùa và miếng vải, tựa như một cánh bướm màu đỏ dừng lại nơi đầu cây bút sắt, sau đó nhẹ nhàng vỗ cánh bay đi. Giữa màn đêm u tối, con bướm màu đỏ đó từ từ bay về phía nam.

“Hồn Dẫn thuật?” Lần này thì đến lượt Tiểu Trúc kinh ngạc không thôi. “Nhưng trên sách cổ có nói, đây là thứ pháp thuật làm hao tổn khí huyết

https://thuviensach.vn

của người thi triển, được các phái chính đạo xếp vào hàng tà pháp và ngăn cấm sử dụng cơ mà?”

“Tính mạng con người là quan trọng nhất, cần gì phải để tâm tới cái gọi là chính pháp hay tà pháp, điều mấu chốt là nó có thể phát huy tác dụng.” Tất Phi nháy mắt với nàng, cười giảo hoạt nói: “Hơn nữa, ta cũng chẳng sợ Nguyệt cô nương đến Xích Vân lâu tố cáo ta với sư phụ, thế thì còn gì phải lo lắng nữa đây?”

Câu nói này của y khiến Tiểu Trúc không sao lường trước được. Bất kể khi gặp nhau trên núi Thanh Xuyên trước đó hay là lúc đường hẹp gặp nhau nơi Bạch Hà trấn vừa rồi, vị đại đệ tử của Xích Vân lâu này đều tỏ ra là một người chín chắn và chính trực. Nhưng dựa theo câu nói vừa rồi mà xét, xem chừng Tất Phi cùng các “nhân sĩ chính nghĩa” suốt ngày đòi “trảm yêu trừ ma” như Mộ Tử Chân của Thiên Huyền môn và Lục Linh của Độ Tội cốc không hoàn toàn giống nhau, vì y cũng không đến mức ngoan cố, cổ hủ lắm.

Địch ý phần nào giảm bơt, nhưng Tiểu Trúc cũng không trò chuyện gì thêm với Tất Phi. Trên đường đi, con bướm đỏ kia nhẹ nhàng bay lượn giữa màn đêm, lao thẳng về phía một con đường đất ở bên ngoài trấn. Dưới vầng trăng sáng, chỉ thấy có một người đàn ông trung niên lưng gù đang bế một đứa bé chạy đi băng băng. Hắn không hề biết ở sau lưng mình có một con bướm màu đỏ bám theo, và rồi sau khi lượn ba vòng giữa không trung, con bướm đó liền biến mất.

“Lẽ nào là đồng bọn của ả yêu nữ đó?” Tất Phi suy nghĩ một lát, rồi lấy ra một tấm bùa, lại một lần nữa sử ra chiêu Thiên Tuyết Hàn Sương.

Chỉ thấy những bông tuyết xuất hiện đầy trời, những hạt sương trên mặt đất nhanh chóng biến thành một lớp băng. Hán tử kia bất giác trượt chân,

https://thuviensach.vn

không kìm được kêu lên “úi chao”, ngã chổng vó xuống đất, còn đứa bé mà hắn đang bế thì bị văng ra ngoài.

Mắt thấy đứa bé đó sắp rơi xuống đất, Tiểu Trúc liền hô vang một tiếng “Trì Phong”, tức thì giữa trời đất nổi lên một cơn gió xoáy, vừa khéo đỡ lấy đứa bé giữa không trung.Tiểu Trúc lại bắt quyết thêm lần nữa, bàn tay phải vung nhẹ, cơn gió xoáy liền quấn lấy đứa bé như một chiếc chăn bông mềm mại, sau đó nhẹ nhàng đưa nó vào trong lòng nàng.

Hán tử kia mãi hồi lâu sau mới bò dậy được, khi ngoảnh đầu qua thì vừa khéo nhìn thấy tình cảnh này, liền sợ đến nỗi hai chân run rẩy, chỉ tay vào nàng, lắp bắp kêu lên: “Yêu… Yêu quái!”

Thấy người này sợ đến nỗi sắc mặt tái xanh, hai chân run đến nỗi sắp đứng không vững, Tiểu Trúc bất giác thầm cảm thấy nghi hoặc, một người thế này mà có thể là đồng đảng của ả yêu nữ kia được ư? Có điều, hiện giờ không phải là lúc để chất vấn, nàng vội vàng cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng, chỉ thấy nó được bọc trong một chiếc tã may bằng vải in hoa màu xanh lam, làn da trắng nón, trông kháu khỉnh vô cùng, đang ngủ rất ngon. Tới lúc này, nàng mới hoàn toàn yên tâm, bèn ngẩng đầu nhìn hán tử kia, thấp giọng quát hỏi: “Tại sao ngươi lại cướp đứa bé này từ tay mẹ nó?”

“Đâu có, tôi đâu có cướp giật gì.” Hán tử đó vội vàng lấy từ trong vạt áo trước ngực ra một tờ giấy, run rẩy đưa tới bằng hai tay. “Yêu quái… À không, đại hiệp tha mạng, đại hiệp tha mạng! Tôi dùng tiền mua đứa bé này về mà, có bằng cớ ở đây. Tôi là một người làm ăn đường hoàng chứ đâu phải kẻ cướp.”

Tất Phi đi tới đón lấy tờ giấy đó và mở ra xem, thấy bên trên quả thực là giấy trắng mực đen, ghi rõ rằng người này đã mua đứt đứa trẻ với giá hai trăm văn tiền, phía dưới cùng còn có điểm chỉ làm tin. Gặp tình cảnh này,

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc và Tất Phi không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, rồi Tất Phi hơi cau mày lại, trầm giọng quát hỏi: “Nói bừa, trên đời này làm gì có bậc cha mẹ nào lại bán con mình đi với giá hai trăm văn tiền? Tờ văn tự này là ngươi làm giả phải không?”

“Đại hiệp minh giám, tôi không hề làm vậy!” Hán tử đó quỳ sụp xuống đất, không ngừng khấu đầu trước hai người, nói: “Tôi hoàn toàn không phải kẻ cướp trẻ con, mà đã bỏ tiền ra mua bán đàng hoàng. Vả lại hai trăm văn tiền cũng đâu có ít, đủ để mua một chiếc đùi heo rồi mà…”

Câu cuối cùng đó hắn chỉ nhỏ giọng lẩm bẩm. Tiểu Trúc nghe thấy thì không khỏi thầm buồn bã. Đừng nói là bán con với giá hai trăm văn tiền, năm xưa cha mẹ nàng còn chẳng lấy đồng nào, cứ thế vứt bỏ nàng ở nơi rừng trúc. Có điều, chính như lời sư phụ thường nói, phúc họa vốn đi kèm với nhau, nếu không nhờ thế thì nàng đã chẳng gặp được Mặc Bạch sư phụ rồi…

“Còn dám lấp liếm nữa, vị đại thẩm đó rõ rang đã nói là ngươi cướp con của bà ấy đi, ngươi có dám trực tiếp đối chất không?”

“Đối chất thì đối chất chứ sao!” Nghe Tất Phi nói xong, hán tử lưng gù đó vội vàng gật đầu lia lịa, sau đó chợt xịu mặt xuống, nói: “Ra thế, tôi hiểu rồi, nhất định là nữ nhân đó nói lời không giữ lời, lừa gạt hai vị đại hiệp hòng cướp con về… Hai vị đại hiệp xin đừng để bị nữ nhân đó lừa! Tôi có chứng cứ trong tay đây, còn có dấu điểm chỉ của nữ nhân đó, chỉ cần so sánh một chút là đủ biết tôi không hề nói dối câu nào!”

Nhìn bộ dạn hết sức tự tin của hắn, Tất Phi quay sang nói với Tiểu Trúc: “Ta thấy lời của kẻ buôn người này không phải là giả.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng ta thấy vị đại thẩm kia cũng không có vẻ gì là giả vờ.” Tiểu Trúc tiếp lời. “Trước đó, ta từng cố tính nói xấu con bà ấy, bà ấy giận dữ vô cùng, còn mắng ta sa sả, hiển nhiên là rất thương yêu đứa bé này, sao mới qua có nửa canh giờ ngắn ngủi mà dễ dàng bán con mình đi như thế? Còn nữa, ta cảm thấy chỗ kỳ lạ nhất là tin tức yêu quái bắt cóc trẻ con ở Bạch Hà trấn đã truyền đến tai tứ đại môn phái các ngươi, thậm chí người của Xích Vân lâu và Thập Phương điện còn được phái tới đây nữa, vậy thì chuyện này lẽ ra phải làm cho toàn thành thấp thỏm không yên mới đúng. Nhưng hồi nãy, khi ở trên đường, ta chỉ thấy khắp nơi đều là tiếng cười đùa náo nhiệt, làm gì có dấu hiệu nào của việc lòng người hoang mang?”

“Ý cô nương là có người cố ý báo tin tức giả cho tứ đại môn phái, khiến bọn ta hiểu nhầm rằng trẻ sơ sinh bị yêu quái bắt đi, từ đó dụ bọn ta tới Bạch Hà trấn này ư?” Tất Phi trầm ngâm một lát rồi nói: “Việc này quả thực khá đáng ngờ, nhưng dù gì đi nữa, điều cần kíp trước mắt là đưa đứa bé này về chỗ vị đại thẩm kia, để cho hai người bọn họ trực tiếp đối chất, sau đó chúng ta hãy đua ra quyết định tiếp theo.”

Sau đó, Tiểu Trúc bế đứa bé kia, Tất Phi thì kéo theo gã buôn người, cả hai cùng thi triển pháp thuật nhanh chóng quay về Bạch Hà trấn.

Lúc này đã gần qua giờ Hợi, khung cảnh náo nhiệt trên đường sớm đã chẳng còn, đèn lồng cũng đã tắt hết, hàng quán bên đường thì đều dọn hàng đóng cửa, để lại một con đường tối tăm và tịch mịch. Nhưng vị đại thẩm mất con kia vẫn ở nguyên chỗ cũ mà khóc lóc không thôi, bà ta ủ rũ ngồi trên nền đá xanh, chẳng để tâm gì tới làn sương đêm lạnh giá. Mãi tới khi nghe thấy từ phía không xa vang lại tiếng bước chân, bà ta mới ngẩng đầu nhìn. Thế rồi bà ta không kìm được mở to hai mắt: Dưới ánh trăng dìu dịu, nàng thiếu nữ đang bước tới kia không ngờ lại bế theo một đứa bé trong lòng, chính là con của bà ta!

https://thuviensach.vn

“Con của ta ơi! Con của ta ơi!” Bà ta lập tức chạy vụt tới giành lấy đứa bé, ôm chặt vào lòng không chịu buông ra.

Sau khi mất con mà tìm lại được, vị đại thẩm đó bất giác lệ tuôn thành hàng, vô cùng mừng rỡ. Nhìn bộ dạng ôm đứa bé trong lòng mà cưng nựng của bà ta, Tiểu Trúc thấy lòng ấm áp vô cùng. Trên cõi đời này, đa phần những người mẹ đều quan tâm tới con mình…

“Này, mụ họ Trần kia, ngươi rốt cuộc bày trò gì đấy hả? Chúng ta đã thương lượng với nhau xong rồi, ngươi đồng ý bán đứa bé này cho ta với giá hai trăm văn tiền, tại sao lại đột nhiên đổi ý, tìm hai tên yêu… hai vị đại hiệp này tới cướp đứa bé về như vậy?” Gã hán tử lưng gù chợt lớn tiếng chất vấn.

Trần thẩm nghe thấy thế thì lập tức toàn thân run rẩy. Bà ta vội vàng mở tã bọc ra, vén chiếc áo yếm của đứa bé lên, sau khi ngó qua một chút thì biến hẳn sắc mặt, đột nhiên nhét trả đứa bé về cho Tiểu Trúc, nôn nóng nói: “Đây không phải đứa bé mà ta cần!”

“Sao lại như vậy được?” Tiểu Trúc kinh ngạc nói, sau đó cúi đầu nhìn chiếc tã bọc được may bằng vải in hoa màu xanh lam kia, lại nhìn đứa bé kháu khỉnh được bọc trong đó, cất giọng nghi hoặc: “Cháu vẫn nhớ màu sắc và hoa văn của chiếc tã bọc này mà, chính là chiếc mà cháu từng thấy trước đó. Hơn nữa, đứa bé này cháu cũng từng gặp rồi, sao lại không phải con của đại thẩm chứ?”

Trần thẩm giậm chân bình bịch, vừa định nói gì đó thì chợt nghe thấy từ giữa bóng tối vang lên một tràng cười yêu kiều. “Đứa bé mà bà ta cần đang ở chỗ ta đây này.”

https://thuviensach.vn

Sau khi giọng nói ấy vang lên, chỉ thấy dưới vầng trăng sáng xuất hiện một bóng đen rất dài và to lớn. Thế rồi, một bóng rắn khổng lồ từ trên cao hạ xuống, từ trên lưng rắn, một nữ tử trẻ tuổi nhảy xuống. Nữ tử này thân hình tha thướt, trên mặt thấp thoáng nét cười quyến rũ, chính là ả yêu nữ đã giết chết Quách Hồng Phi.

"Yêu quái!" Gã hán tử lưng gù lập tức mềm nhũn hai chân, ngồi bệt xuống đất.

Nữ tử bị hắn gọi là "yêu quái" đưa mắt liếc nhìn, đoạn cười nói: "Nô gia có tên có họ, không phải họ "Yêu" đâu. Tiểu muội tử, chúng ta lại gặp mặt rồi này. Úi chà, sao không thấy vị lang quân tuấn tú lạnh lùng kia đâu nữa vậy? Mới nhanh như thế mà đã bỏ người cũ thay người mới rồi à? Vị tiểu ca trắng trẻo anh tuấn kia ơi, chàng tên là gì vậy? Có muốn vui vẻ với nô gia không?"

Giọng ả nghe mềm mại, trong lời lẽ còn mang đầy ý gọi mời. Tất Phi chỉ biết gượng cười một tiếng, đoạn cung tay nói: "Cô nương ơi, ông trời có đức hiếu sinh, mong cô nương hãy thả đứa bé đó ra."

Thì ra lúc này con Hóa Xà cuộn tròn người bên cạnh nữ tử đó đang ngậm một chiếc tã bọc may bằng vải in hoa màu xanh, trông giống hệt chiếc mà Tiểu Trúc đang ôm trong lòng. Chỉ cần con rắn há miệng ra, đứa bé đó ắt sẽ mất mạng, thế nên Tất Phi mới có điều kiêng dè, không dám dùng pháp thuật lấy cứng chọi cứng, đành buông lời thỉnh cầu.

Nhưng ả yêu nữ đó đâu phải hạng dễ đối phó. Sau khi cười lên một tiếng yêu kiều, ả liền ngoắc ngón tay với Tất Phi, đoạn cười nói: "Úi chà, cái gì mà "cô nương" chứ, nghe xa lạ quá! Nô gia họ Chung, khuê danh Vô Gia, tiểu ca cứ gọi thẳng tên của nô gia là được rồi. Có điều, thư sinh ca ca ơi, nếu nô gia thả đứa bé này ra thì sẽ được cái gì?"

https://thuviensach.vn

“Muốn chém muốn giết, ta đều chiều ý.” Tất Phi trầm giọng đáp.

“Úi chà, tiểu ca đúng là người cao thượng quá chừng.” Chung Vô Gia cười khanh khách, đến nỗi thân hình lả lướt như nhành liễu cũng theo đó mà lắc lư không ngừng. Con Hóa Xà kia chợt bay vút lên không, sau khi lượn mấy vòng liền quấn quanh cánh tay của ả như một dải lụa, cái đầu rắn đang ngậm đứa bé khẽ cọ vào ngón tay ả mấy cái. Ả đưa tay khẽ vỗ vào chiếc tã bọc màu xanh, cười nói tiếp: “Nhưng chỉ duy có đứa bé này là nô gia không thể đưa cho chàng được, vì nô gia còn phải trả lại nó cho vị đại thẩm kia mà.”

Nghe thấy lời này, Tiểu Trúc bất giác thầm kinh ngạc. Trong trận chiến ở Đinh Sơn thôn, nàng từng tận mắt nhìn thấy thủ đoạn tàn độc của nữ tử này, khi đó ả đã từng đâm thủng đầu của Phi, sau đó moi con mắt duy nhất của y ra. Người này dùng từ “lòng như rắn rết” để hình dung cũng không hề quá, vậy mà lúc này ả lại nói là sẽ trả lại đứa bé kia, chuyện này thực khiến nàng khó có thể tin nổi.

“Ơ kìa, muội tử, sao thế, muội không tin ta à?” Chung Vô Gia liếc nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Trúc thì nét cười lại càng nồng đậm, song lại cố ý đưa tay lên ôm ngực ra vẻ đau lòng. “Ôi, muội tử làm ta đau lòng quá! Muội có biết tại sao sao vị đại thẩm này lại chỉ cần đứa bé trong tay ta chứ không cần đứa bé mà muội đang bế không?”

Đây cũng chính là điều nghi vấn trong lòng Tiểu Trúc. Nàng ngoảnh đầu qua nhìn vị Trần đại thẩm kia, thấy bà ta sợ đến nỗi toàn thân run rẩy, nhưng vẫn đưa tay về phía đứa bé dưới miệng rắn, run giọng nói: “Con của ta… Trả con lại… lại cho ta…”

https://thuviensach.vn

“Úi chà, ngươi nói đến đứa này hả?” Chung Vô Gia dùng phần móng của ngón út gảy chiếc tã bọc lên, đoạn cười nói: “Để ta xem nào, đứa bé này da mịn thịt mềm, đúng là đáng yêu, cứ như là được khắc ra từ cùng một khuôn với đứa chị song sinh của nó vậy.”

Nghe thấy câu này của ả, Tiểu Trúc lập tức hiểu ra, liền cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng mình. Chẳng trách loại vải dùng làm tã bọc cho hai đứa bé lại hoàn toàn giống nhau, chẳng trách mặt mũi đứa bé này lại giống hệt đứa bé nàng từng thấy trước quầy bán con rối gấu trúc, hóa ra hai đứa bé ấy lại là một cặp song sinh.

“Chẳng qua chỉ nhiều hơn một khúc thịt mà thôi, thế mà quý báu hơn nhiều quá nhỉ!” Chung Vô Gia ngẩng đầu cười vang, thế rồi sắc mặt chợt trầm xuống, gằn giọng quát hỏi: “Con trai là con ngươi, thế con gái thì không phải hay sao?”

Câu hỏi này của ả the thé chói tai, hoàn toàn không còn vẻ yêu kiều trước đó, đồng thời đôi mắt còn trợn trừng, cặp mày nhíu chặt, vẻ giận dữ đó khiến ả không còn giống một mỹ nhân rắn rết nữa, thay vào đó là hình ảnh của một con ác quỷ tới từ chốn Địa phủ. Con Hóa Xà ở bên cạnh ả dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, bèn vươn cao người lên, cặp mắt màu xanh lục trên cái đầu tam giác trắng nhớn nhìn chằm chằm vào Trần đại thẩm, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào tới cắn đứt cổ họng đối phương.

Trần đại thẩm sợ tới nỗi ngồi bệt xuống đất, run rẩy há miệng ra, nhưng suốt hồi lâu vẫn chẳng nói nổi lời nào.

Đến lúc này, Tiểu Trúc rốt cuộc đã hiểu ra đầu đuôi mọi sự: Hóa ra vị Trần đại thẩm này sinh được một cặp song sinh trai gái, bà ta coi đứa con trai như bảo bối, không cho người ta nói xấu nửa câu, nhưng lại đem bán

https://thuviensach.vn

đứa con gái cho kẻ buôn người với giá hai trăm văn tiền, sau đó còn vui vẻ mang con trai đi dạo phố. Chung Vô Gia nhất định là nhìn không vừa mắt, mới cướp đứa bé trai kia đi. Còn nàng và Tất Phi vì nghe thấy tiếng than khóc của bà ta nên mới cất công truy lùng, thế rồi nhặt được một mảnh vải vụn ở góc tường, nhưng đó lại là mảnh vải thuộc về đứa bé gái, vậy nên mới xảy ra những chuyện về sau.

Nghĩ tới đây, Tiểu Trúc lạnh lùng liếc nhìn Trần đại thẩm, chẳng nói giúp bà ta câu nào, chỉ khẽ đưa qua đưa lại đứa bé gái trong lòng để nó có thể ngủ ngon hơn một chút.

Có lẽ vì cảm nhận được sự giận dữ của người lớn, đứa bé trai bị treo dưới ngón út của Chung Vô Gia đột nhiên khóc ré lên. Nghe tiếng khóc của đứa bé, Tất Phi giơ hai tay lên, lại một lần nữa khom người hành lễ với Chung Vô Gia. “Chung cô nương, lối hành xử của vị Trần đại thẩm này quả thực không đúng, nhưng đứa bé thì hoàn toàn vô tội, cô nương hà tất phải trút giận lên nó như thế chứ?”

Chung Vô Gia thu lại vẻ giận dữ, lại một lần nữa trở về bộ dạng mỹ nhân rắn rết, cười yêu kiều hỏi: “Thư sinh ca ca, chàng có biết đứa bé gái bị bán đi này sẽ được mang đến nơi nào không?”

Tất Phi tất nhiên không trả lời được, y và Tiểu Trúc cùng ngó qua phía gã hán tử lưng gù đang ngã trên mặt đất kia. Hắn ta nhìn thấy sắc mặt của bọn họ thì vội xua tay lia lịa, đồng thời ấp úng nói: “Tôi… tôi không biết đâu… Tôi chỉ có trách nhiệm mua về rồi giao lại cho người khác, tôi không biết đâu… Tôi không biết gì hết!”

“Ngươi là một tay lão luyện trong nghề, lẽ nào lại không biết?” Chung Vô Gia đưa tay che miệng, cười yêu kiều, nói: “Những bé gái lớn tuổi một chút thì còn có thể mua về dạy dỗ, sau đó mang bán vào kỹ viện. Nhưng

https://thuviensach.vn

một bé gái mới có mấy tháng tuổi thế này thì liệu bán được cho ai? Cho dù là các gia đình không có con cái thì cũng ítai chịu bỏ tiền ra mua con gái về, các ngươi là lũ người làm ăn, chỉ nhăm nhăm kiếm chác, há lại có đủ kiên nhẫn để nuôi một đứa bé đến tuổi trưởng thành? Những đứa bé đó ắt hẳn bị vứt vào trong hũ, luyện thành Thiên Anh huyết dùng để đối phó với yêu linh dị thú, chẳng hạn như là bắt Toàn Quy về để chữa bách bệnh, tóm Thừa Hoàng về để được thọ lâu. Một ngàn đứa bé gái tính ra mới chỉ hết có hai trăm lạng bạc mà thôi, phương thức làm ăn một vốn vạn lời thế này thực khiến nô gia hâm mộ lắm!”

“Cái gì? Thiên Anh huyết là do lũ buôn người luyện chế ư?” Tiểu Trúc ngạc nhiên bật thốt, cặp mắt mở to nhìn về phía gã buôn người kia, thấy gã biến đổi hẳn sắc mặt, toàn thân run lẩy bẩy.

Tất Phi mặt mũi tái xanh, nắm chặt Đan Chu thiết bút trong tay, trầm giọng chất vấn: “Lời cô ta nói có phải là thật không? Đám buôn người các ngươi mua các bé gái về phải chăng chính là để luyện chế Thiên Anh huyết?”

“Không… Đại hiệp tha mạng! Tiểu nhân thật sự… thật sự không biết…” Lưỡi của hắn ta dường như đã bị thắt nút, cứ không ngừng lặp đi lặp lại hai chữ “không biết”.

Tất Phi không nói nhiều với hắn nữa, lẳng lặng khom người xuống, mò tay vào trong vạt áo của đối phương. Hán tử đó hoang mang giãy giụa, cố gắng giữ chặt vạt áo. Chính vào lúc này, Chung Vô Gia chợt búng tay một cái, Hóa Xà liền lao vọt tới sau lưng gã hán tử lưng gù, quấn chặt lấy chân tay và cổ hắn. Vạt áo của hắn bị vạch ra, một chiếc bình sứ rơi ra ngoài. Tuy miệng bình được đậy lại bằng nắp gỗ nhưng mùi máu tanh vẫn từ trong đó tỏa ra ngoài, không cách nào che giấu được.

https://thuviensach.vn

“Chà chà, với loại người thích nói dối thế này, nô gia phải trừng phạt thế nào đây nhỉ?” Chung Vô Gia giả bộ suy nghĩ, sau đó khẽ mỉm cười, nói: “Ta phạt ngươi chơi đùa với bảo bối của ta một lát vậy. Nó thích nhất là trò quấn người đấy, đảm bảo sẽ có thể nghiền nát từng khúc xương của ngươi, khiến cho chúng trở nên mềm nhũn.”

Lời của ả vừa dứt, Hóa Xà lập tức quấn chặt thân thể y. Chỉ nghe “rắc” một tiếng, kèm theo đó là một tiếng kêu la thảm thiết, âm thanh vang lên đến tận trời xanh. Lại nhìn gã buôn người, chỉ thấy lúc này thân thể hắn đã trở nên mềm nhũn, xương chân bị Hóa Xà nghiền nát, chẳng khác gì một đống bùn.

Nghe thấy tiếng gào thét thê thảm đó, Tiểu Trúc bất giác cảm thấy không đành lòng, nhưng vừa định cất lời khuyên can thì lại chợt nhủ thầm người này bị như thế là đáng kiếp, không có gì đáng thương xót. Nàng lại nhìn qua Trần đại thẩm, thấy bà ta đã sợ đến nỗi toàn thân run rẩy, không ngừng lùi về phía sau, sợ mục tiêu tiếp theo mà Hóa Xà nhắm đến sẽ là mình.

“Úi chà, gặp lúc đại nạn lâm đầu thì liền bỏ luôn con cái không thèm quan tâm đến nữa ư?” Chung Vô Gia cười nói, sau đó chợt ôm đứa bé vốn đang bị mình nhấc trong tay vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nó. “Thằng bé thật kháu khỉnh, mười mấy năm sau ắt sẽ là một tiểu ca tuấn tú đây. Chỉ đáng tiếc ngươi lại đầu thai nhầm chỗ, vướng phải một bà mẹ thế này. Ta nên xử trí ngươi thế nào nhỉ? Chẳng bằng cắt luôn cái của quý đó của ngươi đi, để rồi xem mẹ ngươi có còn thương yêu ngươi như trước nữa không?”

Dứt lời, Chung Vô Gia thò tay vào trong tã bọc, lại vén chiếc áo yếm của đứa bé lên. Nhìn thấy động tác của ả, Trần đại thẩm không kìm được mấp máy đôi môi, dường như từ trong cổ họng đã bật ra một chữ “không”, nhưng âm thanh nghe lại nhỏ như muỗi kêu, không để ý thì khó lòng nghe

https://thuviensach.vn

được. Nhìn thần sắc của bà ta, Chung Vô Gia cười lạnh một tiếng, chợt giơ hai tay lên, làm ra vẻ định ném đứa bé xuống đất. “Không phải ngươi muốn có con trai ư? Vậy thì ta sẽ trả cho ngươi một đứa con trai đã chết!”

Mắt thấy Chung Vô Gia chuẩn bị ra tay đến nơi, đứa bé kia xem chừng khó mà giữ được tính mạng, đột nhiên một tiếng cười trong trẻo vang lên, không ngờ lại vang ra từ miệng Tiểu Trúc. “Này này, Chung tỷ tỷ, tỷ không cảm thấy làm như vậy là hời cho bà ta quá hay sao?” Tiểu Trúc cười nói. “Cho dù tỷ có ném chết đứa bé này thì Trần đại thẩm vẫn có thể sinh thêm đứa nữa cơ mà. Bà ta có thể mang con gái đi bán, vậy thì có khác gì một con gà mái chuyên đẻ trứng. Tỷ ném chết con trai của bà ta, suy cho cùng chỉ có thể khiến bà ta đau khổ nhất thời, không thể làm bà ta hối hận cả đời được.”

Chung Vô Gia nghe thế thì hơi nhướng mày, cười hỏi: “Nói như vậy là muội tử còn có chủ ý nào tốt hơn ư?”

“Đương nhiên rồi.” Tiểu Trúc bình thản nói. “Có câu rằng giải quyết vấn đề phải làm từ gốc, bà ta đã không coi tính mạng của con gái ra gì, vậy thì hãy làm bà ta mất đi khả năng sinh nở, từ đó đoạn tử tuyệt tôn. Sau đó, tỷ hãy đánh cho bé trai này thành kẻ ngốc rồi trả bà ta một đứa con trai ngốc nghếch, để rồi xem bà ta có chịu nuôi nó hay không.”

Nghe thấy những lời này, Tất Phi cả kinh nói: “Nguyệt cô nương, sao cô nương lại có thể nối giáo cho giặc, bày ra một kế độc như vậy chứ?”

“Ta đúng là đã bày ra kế độc, nhưng dù có độc đến mấy cũng chẳng so được với bà ta.” Tiểu Trúc đưa mắt liếc nhìn Trần đại thẩm, hờ hững nói. “Trọng nam khinh nữ thì thôi cũng đành, nhưng không ngờ bà ta lại đem bán con gái mình cho kẻ buôn người để chế tạo Thiên Anh huyết, thực

https://thuviensach.vn

không xứng làm một người mẹ, đừng nói là làm bà ta mất khả năng sinh nở, dù có đánh chết luôn tại chỗ cũng đáng đời.”

“Hay lắm, hay lắm!” Chung Vô Gia vỗ tay cười nói. “Chà chà, tiểu nha đầu, ta thực sự phải nhìn muội bằng con mắt khác rồi đấy. Một khi làm như vậy, bà ta dù có căm ghét con mình đến mấy cũng không đành lòng vứt bỏ nó đi, quả thực sẽ phải đau khổ cả đời.”

Tiểu Trúc mỉm cười gật đầu. “Còn về đứa bé gái trong tay muội thì đương nhiên không thể trả lại cho bà ta rồi, bằng không chưa biết chừng lại bị bà ta bán đến nơi nào để dùng làm công cụ nuôi sống em trai. Chi bằng chúng ta hãy cho nó được chết một cách gọn ghẽ, như thế dù gì cũng tốt hơn là bị bọn buôn người bỏ vào trong hũ, luyện chế thành Thiên Anh huyết.”

Dứt lời, Tiểu Trúc lấy từ trong ống tay áo ra một lưỡi trúc diệp đao và cầm chắc trong tay, kề sát nó vào cổ đứa bé gái. Mắt thấy lưỡi dao sắc bén sắp cứa đứt làn da non nớt mịn màng của đứa bé, Tất Phi chợt biến hẳn sắc mặt, quát lớn: “Dừng tay! Nguyệt cô nương, sao cô lại không biết phân biệt phải trái như vậy chứ?”

“Đám người Xích Vân lâu các ngươi thì biết cái gì?” Tiểu Trúc gằn giọng nói. “Ta cũng là một đứa bé bị cha mẹ vứt bỏ, nếu không gặp được sư phụ thì sớm đã biến thành đống xương trắng từ lâu rồi. Còn cái liên minh Tru Yêu của các ngươi chỉ là một liên minh hồ đồ mà thôi, không chỉ đả thương sư phụ ta mà còn muốn cứu một kẻ vô lương tâm như thế này nữa, vậy mới là không biết phân biệt phải trái!”

Dứt lời, lưỡi đao trên tay nàng lại kề sát cổ đứa bé thêm một chút. Tất Phi hơi cau mày, lấy ra một tấm bùa quát lớn: “Thiên Tuyết Hàn Sương!”

https://thuviensach.vn

Băng tuyết sau nháy mắt đã tràn về phía Tiểu Trúc. Tiểu Trúc lật cổ tay một cái, thanh trúc diệp đao trong tay được ném thẳng về phía Tất Phi. Tất Phi vung bút sắt lên chặn đòn tấn công của đối phương, tay trái thì lấy ra thêm hai tấm bùa màu đỏ khác, cất tiếng hô: “Phong!”

Chỉ thấy hai tấm bùa đó đột ngột bốc cháy giữa không trung rồi lao đi vùn vụt, nhưng mục tiêu nhắm đến lại không phải Tiểu Trúc mà là Chung Vô Gia. Gần như cùng lúc, một sợi dây dài tựa con rồng xanh xé gió bay đi, tức thì quần lấy đứa bé trong tay Chung Vô Gia, lại thừa dịp ả còn bận chặn đòn tấn công của Tất Phi mà giật luôn đứa bé ra ngoài, sau đó đưa sang cho Trần đại thẩm.

“Còn không chạy mau!” Tiểu Trúc gằn giọng nói, đồng thời ném luôn đứa bé gái mình đang bế qua đó. “Nếu còn dám bán nó đi lần nữa, ta nhất định sẽ lấy mạng ngươi! Trì Phong!”

Nàng quát to một tiếng, gió xoáy lập tức nổi lên, cuốn người đàn bà kia cùng với hai đứa bé song sinh ra xa ngoài mấy trượng. Sau đó, Tiểu Trúc không dám chậm trễ thêm chút nào, lập tức vung sợi dây trong tay lên đánh về phía Chung Vô Gia. Còn con Hóa Xà kia lúc này đã bị trói chặt toàn thân bằng một loại dây nào đó lấp lánh ánh lên những tia sáng màu đò, căn nguyên là bởi đã trúng phải Phược Giáp thần phù của Xích Vân lâu.

Hóa ra, vừa rồi khi thấy Chung Vô Gia sai Hóa Xà giết kẻ buôn người, Tất Phi đã định ra tay ứng cứu, vậy nhưng lại bị Tiểu Trúc ngấm ngầm kéo tay ngăn lại. Lúc đó, Tiểu Trúc khẽ lắc đầu với y, lại đưa mắt liếc nhìn đứa bé trong tay Chung Vô Gia. Tất Phi hiểu ý, biết rằng nếu tùy tiện ra tay chỉ e sẽ làm hại đến đứa nhỏ vô tội kia, cho nên ắt phải chờ thời cơ hành động. Hai người tuy không trò chuyện gì nhưng ý đồ cứu người của nhau thì đã rõ. Cho nên, khi thấy Tiểu Trúc nói lời khen ngợi Chung Vô Gia, còn bày kế “hay” cho ả, Tất Phi lập tức biết ngay nàng định làm gì, liền cố ý tranh

https://thuviensach.vn

cãi với nàng, thậm chí còn ra tay, có điều mục tiêu thật sự nhắm đến lại chính là Chung Vô Gia.

Chung Vô Gia nhất thời sơ ý, mắt thấy Phược Giáp thần phù sắp đánh trúng mình đến nơi, con Hóa Xà vốn đang quấn quanh thân thể gã buôn người lập tức lao vọt tới, vươn thân thể lên chặn trước người ả. Phược Giáp thần phù của Tất Phi đánh trúng ngay vào thân thể Hóa Xà, ánh sáng màu đỏ lập tức bừng lên rực rỡ. Mấy chục sợi dây ánh sáng màu đỏ trói chặt thân thể Hóa Xà lại, khiến nó khó có thể động đậy, chỉ nằm trơ ra trên mặt đất.

Chung Vô Gia biến hẳn sắc mặt, kêu ré lên một tiếng, rút từ trong tay áo ra Nhân Đồ Huyết Tỏa. Chỉ thấy giữa màn đêm u ám, sợi dây xích màu đỏ rực đó hệt như một con rắn độc, lại tựa như một lưỡi kiếm xé gió bay đi lao thẳng về phía Tiểu Trúc. Tiểu Trúc cắn chặt răng, lùi nhanh về phía sau mấy bước, lại xoay tròn sợi dây của mình giữa không trung hòng quấn lấy Nhân Đồ Huyết Tỏa, qua đó chắn nó lại. Song vũ khí của nàng dù sao cũng chỉ là một sợi dây lụa bình thường, còn Nhân Đồ Huyết Tỏa thì lại có lai lịch vô cùng ghê gớm, thế nên chỉ sau nháy mắt đã phá tan được sự phong tỏa và lao tiếp về phía mặt Tiểu Trúc.

“Hàn Lam Băng Lẫm!”

Chỉ nghe Tất Phi quát vang một tiếng, giữa trời đất tối tăm đột ngột rơi xuống rất nhiều bông tuyết trắng phau. Những bông tuyết nhanh chóng tụ lại, hình thành nên một bức tường bang cứng rắn trước mặt Tiểu Trúc. Nhân Đồ Huyết Tỏa đánh lên bức tường băng, lập tức khiến nó vỡ vụn, biến thành vô số mảnh băng bay đi tứ phía. Nhưng đà lao đi của Nhân Đồ Huyết Tỏa cũng đã bị chặn lại phần nào, giúp Tiểu Trúc kịp thời lùi về phía sau, tránh được một đòn trí mạng.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Chung Vô Gia vốn luôn tươi cười lả lướt, lúc này lại trở nên âm u như ác quỷ Tu La. Ả trợn trừng đôi mắt, hai hàng lông mày nhíu chặt, thần sắc toát ra một vẻ giận dữ khó mà miêu tả bằng lời. Rồi ả phất mạnh tay áo, sợi xích màu đỏ tức khắc lao đi, nhưng đúng vào lúc này, con Hóa Xà đang bị trói chặt kia bỗng mở miệng nói: “Tiểu… Tiểu Gia…”

Không ngờ lại là tiếng người! Âm thanh ấy trầm thấp, giống như đã lâu lắm không nói năng, cho nên hơi ấp úng và run rẩy.

Nghe thấy câu này, thân hình Chung Vô Gia tức khắc cứng đờ, vẻ giận dữ trên mặt sau nháy mắt đã biến thành kinh ngạc. Ả trừng mắt nhìn Hóa Xà, thấy nó lúc này hai mắt nhắm chặt, những sợi dây ánh sáng dường như đã găm sâu vào trong da thịt nó. Ả khẽ giậm chân một cái, thu Nhân Đồ Huyết Tỏa về, sau đó tung người nhảy vọt lên cao, lại phất tay áo một cái, đánh xuống mấy chục mũi dùi màu máu.

Những mũi dùi nhọn hoắt đồng loạt lao về hướng Tất Phi và Tiểu Trúc. Tất Phi múa may bút sắt, dễ dàng đánh tan những mũi dùi đó. Còn Tiểu Trúc thì tay cầm trúc diệp đao, những tiếng “đinh đinh đang đang” vang lên không ngớt, mấy mũi dùi lao về phía nàng cũng bị đánh rơi toàn bộ. Chung Vô Gia thừa dịp hai người bận rộn ngăn chặn những mũi dùi, lập tức phất tay áo, cuốn Hóa Xà lên, thân hình sau nháy mắt đã biến mất giữa màn sương máu cùng băng vụn.

Chờ sau khi sương máu tan đi, Tiểu Trúc cùng Tất Phi nhìn quanh tứ phía, phát hiện giữa bóng tối chỉ có những bóng cây lấp ló, còn Chung Vô Gia và Hóa Xà thì đã biến mất chẳng còn bóng dáng. Lúc này, trên mặt đất chỉ còn sót lại gã hán tử lưng gù kia, nhưng nửa thân dưới của hắn đã biến thành đống thịt bầy nhầy, từ trong cổ họng không ngừng phát ra những tiếng ú ớ.

https://thuviensach.vn

Tất Phi vội vàng chạy đến, điểm vào mấy huyệt đạo lớn trên người hắn, sau đó nôn nóng hỏi: “Các người giấu những bé gái mua về ở nơi nào?”

Gã hán tử lưng gù hiện giờ chỉ còn thoi thóp, đừng nói là trò chuyện, ngay cả hít thở cũng chẳng dễ dàng gì. Hắn đột nhiên hít vào hai hơi, nhưng vừa mở miệng nói ra được một chữ “nam” thì hai mắt đã trợn ngược, ngã gục xuống đất. Thấy kẻ buôn người đã tắt thở, Tất Phi hơi nhíu mày, đứng thẳng người dậy, cung tay nói với Tiểu Trúc: “Nguyệt cô nương, đa tạ cô nương vừa rồi đã ra tay trợ giúp, giữ cho ba mẹ con kia được bình an. Hiện giờ có lẽ còn rất nhiều bé gái đang gặp nguy hiểm, xin thứ lỗi cho tại hạ không thể bồi tiếp thêm được, cáo từ.”

Dứt lời, Tất Phi nhắm hướng nam của Bạch Hà trấn, tung người lao đi. Nhưng y vừa mới chạy được hai bước thì chợt cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, dưới chân có làn gió mát nổi lên, chính là hiệu quả của Trì Phong quyết. Y bất giác nghiêng người nhìn qua bên cạnh, tức thì nhìn thấy bóng dáng thanh tú xinh đẹp kia đang cưỡi gió lao đi ngay sát bên cạnh mình.

“Nguyệt cô nương, cô…”

Y còn chưa kịp hỏi xong đã thấy Tiểu Trúc khẽ nở nụ cười, hỏi ngược lại: “Lẽ nào con đường nhỏ này là do ngươi mở hay sao? Hà cớ gì chỉ có ngươi được đi, còn ta thì không?”

Tất Phi sững người, hơi máy động khóe môi, nở một nụ cười rất mực dịu dàng.

***

Giữa đêm khuya.

https://thuviensach.vn

Dưới vầng trăng sáng, trên bầu trời bốc lên một làn khói xanh mịt mờ. Nếu nhìn theo hướng làn khói đó sẽ có thể nhìn thấy một tòa phủ đệ to lớn sừng sững. Trong tòa phủ đệ còn có một tòa lầu nhỏ, trước lầu treo một lá cờ, bên trên có viết một chứ "thiết" rất lớn.

"Trẻ sơ sinh tuy bé nhỏ nhưng một nghìn đứa thì không phải là con số nhỏ chút nào, hơn nữa thi thể của những đứa bé chết oan cũng cần được xử lý. Ta nghĩ đám buôn người đó ắt sẽ không tùy tiện chôn xác chúng ở nơi sơn dã để tránh bị người ta phát hiện rồi truy cứu, khả năng lớn nhất chính là tìm một nơi nào đó rồi hỏa thiêu."

"Ha ha, mới nghe đã biết là ngươi chưa từng nấu ăn bao giờ. Cho dù là một khúc xương gà thì ném vào bếp lò cũng khó mà đốt thành tro bụi được, xương người lại càng khó đốt cháy. Ta thấy phải dùng lò luyện thép thì còn tạm được."

"Lò luyện thép? Chẳng lẽ là… tiệm rèn?"

Tất Phi và Tiểu Trúc cũng suy nghĩ, cuối cùng liền xác định múc tiêu là một tiệm rèn có tên Nam Hà Chú Thiết ở phía nam của Bạch Hà trấn. Với thân thủ của hai người, việc xâm nhập vào trong tiệm rèn ấy đương nhiên chẳng có gì khó khăn. Bọn họ nhìn thấy trong tiệm rèn có một tòa lầu nhỏ, trong tòa lầu lại có một cái lò luyện thép rất to, trong lò là nước thép đỏ rực đang sôi sùng sục.

Hai người lẳng lặng lẻn vào trong tòa lầu ấy. Sau chốc lát, giữa tòa lầu vốn vắng vẻ không một bóng người bỗng vang lên những tiếng sột soạt khe khẽ, thế rồi nền đá xanh mở ra, hai nam nhân lần lượt bước ra khỏi hầm ngầm dưới đất, sau lưng mỗi người đều vác theo một cái túi vải. Bọn họ

https://thuviensach.vn

vừa đi về phía lò luyện thép vừa trò chuyện với nhau, một người nói: “Ngươi nói xem máu trẻ con liệu có tác dụng thật không? Chúng ta đã làm việc này bao nhiêu lâu như thế, vậy mà vẫn chưa từng nghe nói thủ lĩnh bắt được con yêu quái nào mà ăn vào có thể trường sinh bất lão cả.”

Người còn lại nói: “Ngươi để tâm tới việc này làm gì? Dù có bắt được thì cũng chẳng tới lượt chúng ta đâu, được cho ít bạc đã là tốt lắm rồi.”

Lời của người đó vừa dứt, đột nhiên một mũi dùi băng lóng lánh xé gió bay tới, đâm thẳng vào cổ họng của hắn ta. Người đó bất giác trợn trừng hai mắt, ngay cả việc mình chết thế nào cũng không rõ, sau nháy mắt đã gục ngã và tắt thở. Chiếc túi hắn vác sau lưng rơi xuống đất.

Gã hán tử bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì kinh hãi vô cùng, nhưng vừa mới định hét lên thì đã bị một sợi dây dài màu xanh từ trên trời bay xuống quấn chặt lấy cổ. Chỉ nghe “rắc” một tiếng, cổ người này lập tức gãy rời.

Hai gã nam nhân sau nháy mắt đã bỏ mạng, Tất Phi và Tiểu Trúc đồng thời tung mình nhảy xuống. Tiểu Trúc cúi đầu nhìn quanh, thấy trong túi vải là những cái xác trẻ con, bất giác khí huyết sục sôi, lập tức lao xuống hầm ngầm dưới lòng đất.

Cảnh tượng dưới lòng đất lại càng đáng sợ. Trong khoảng không gian chỉ rộng chừng vài chục thước có đặt hơn trăm chiếc hũ chồng chất lên nhau, giữa không trung ngợp đầy mùi máu tanh ghê rợn. Có lẽ vì làn gió đêm thổi xuống dưới qua cửa hầm, ánh lửa tỏa ra từ những ngọn đuốc cắm trên vách tường không ngớt đung đưa, khiến cho cái bóng của những chiếc hũ điên cuồng múa lượn trên mặt đất, thoạt nhìn cứ như những oán khí ẩn chứa bên trong có thể xộc ra ngoài bất cứ lúc nào.

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc ngó nhìn vào bên trong một chiếc hũ, lập tức sững người. Hóa ra bé gái yếu ớt nhợt nhạt trong hũ vẫn còn chưa tắt thở, cặp mắt của nó tuy nhắm chặt nhưng đôi bờ môi tím tái vẫn đang máy động nhẹ nhàng, phát ra những tiếng khóc nhỏ đến nỗi cơ hồ không nghe thấy được, cứ như thể đang gọi mẹ mình. Lòng Tiểu Trúc như thắt lại, bàn tay phải đang đưa ra bất giác dừng lại giữa không trung, không biết là nên bế đứa bé ra ngoài hay là giúp nó được ra đi một cách dứt khoát và nhẹ nhõm.

Thấy dáng vẻ do dự của nàng, Tất Phi cúi đầu nhìn vào trong chiếc hũ, khuôn mặt vốn tuấn tú nho nhã của y lập tức trở nên lạnh tựa băng sương. Y dùng tay phải lấy ra một tấm bùa màu vàng, trầm giọng nói một tiếng "hộ", sau đó dùng đầu ngón tay khẽ điểm vào trán của đứa bé sơ sinh. Lập tức, một luồng sáng màu vàng nhẹ nhàng bao bọc lấy đứa bé đáng thương.

Một tiếng thở dài khẽ vang lên, Tất Phi trầm giọng nói: "Thập Phương điện sở trường về y dược, nếu có Lận huynh ở đây thì có lẽ những đứa bé này còn có cơ may sống sót."

Dứt lời, Tất Phi rảo bước đi nhanh ra khỏi hầm ngầm. Khi tới bên ngoài tòa lầu nhỏ, y móc từ trong tay áo ra một cây pháo hiệu, sau đó ném thẳng lên không trung. Một tiếng rít chói tai vang lên, cây pháo đó nổ tung giữa màn đêm tạo thành một bông hoa màu sắc sặc sỡ. Sau đó, y lại vội vã quay trở về trong hầm ngầm, dùng bùa hộ thân duy trì tính mạng cho những đứa bé gái còn chưa tắt thở mà mình tìm được.

"Có sống sót thì cũng ích gì đâu chứ?" Từ phía sau lưng vang lại những tiếng lầm bầm, Tiểu Trúc hình như đang hỏi y, nhưng lại cũng có vẻ như đang tự nói với mình. "Cho dù có sống được thì cũng chỉ có thể tiếp tục chịu khổ trên thế gian này mà thôi…"

https://thuviensach.vn

“Nguyệt cô nương, đến con sâu cái kiến cũng còn ham sống, lẽ nào cô nương đành lòng nhìn những đứa bé này mất mạng ở chốn địa ngục trần gian này ư?” Tất Phi thấp giọng hỏi.

“Nếu cái chết là một sự giải thoát, vậy thì chẳng bằng không hay biết gì, cứ thế lẳng lặng ra đi ở nơi này còn hơn.” Tiểu Trúc cụp hai mắt xuống, sau khi suy nghĩ một lát lại khẽ nói: “Nếu ta là một trong số những đứa bé ở đây, cho dù hôm nay có được ngươi cứu và giữ được tính mạng thì sau này khi trưởng thành, phát hiện ra mình đã bị cha mẹ bán cho những kẻ buôn người để chế tạo thành Thiên Anh huyết, ta có lẽ… có lẽ sẽ chẳng cảm thấy may mắn vì mình được sống tiếp trên cõi đời này đâu.”

Tất Phi vẫn không hề dừng động tác phóng bùa hộ thể, nhưng đôi mắt màu nâu dịu dàng thì lại chăm chú nhìn Tiểu Trúc, rồi y trầm giọng nói: “Cho dù thật sự có một ngày như thế thì việc sống hay chết cũng là do chúng tự mình quyết định. Sau này chúng có hối hận hay không. Ta không sao biết được. Ta chỉ biết rằng nếu bây giờ không hành động gì, ta ắt sẽ phải hối hận cả đời.”

Tiểu Trúc bất giác sững người, đôi mắt chợt sáng rực, hé môi cười nói: “Ngươi nói rất đúng, sao ta phải quá để tâm tới những việc trong tương lai làm gì? Rắn con ca ca cũng từng nói rồi, đúng cũng được, sai cũng được, chỉ cần không thẹn với lòng là đủ.”

Dứt lời nàng bèn rảo bước đi tới bên cạnh Tất Phi, hỏi y xem có thể giúp gì được không. Tất Phi giao một ít bùa hộ thân cho nàng, đồng thời dạy nàng cách sử dụng cẩn thận kiểm tra từng chiếc hũ, sau đó ngưng tụ linh lực của bản thân vào bùa hộ thân để chữa trị vết thương cho các bé gái còn sống sót.

https://thuviensach.vn

Chính vào lúc này, từ phía bên trên hầm ngầm chợt vang xuống những tiếng bước chân hỗn loạn, thì ra Lận Bạch Trạch của Thập Phương điện đã dẫn người tới nơi. Khi hắn nhìn thấy những chiếc hũ chất đầy xung quanh thì không kìm được cả kinh thất sắc, thất thanh kêu lên: "Thiên Anh huyết?"

"Đúng vậy." Tất Phi trầm giọng nói. "Lận huynh, ở đây có mấy đứa nhỏ vẫn còn hơi thở, xin phiền Thập Phương điện chữa trị cho chúng!"

"Đương nhiên rồi." Lận Bạch Trạch lập tức đáp. Sau đó, hắn lấy thuốc ra từ trong tay áo, dùng kim vàng bắt đầu chữa trị cho một bé gái, đồng thời nói: "Tất huynh yên tâm, có bọn ta ở đây, ta đảm bảo sẽ không có thêm đứa bé nào tắt thở nữa, bằng không bọn ta còn mặt mũi nào mà tự xưng là "Thập điện Diêm La bất cảm thu"? Các huynh đệ, mau rat ay thôi!"

Dưới hiệu lệnh của Lận Bạch Trạch, đệ tử của Thập Phương điện lập tức bắt tay vào việc. Bọn họ cẩn thận cầm máu cho các bé gái, sau đó bế chúng ra khỏi những chiếc hũ, xé vạt áo bọc thân thể chúng lại. Nhất thời, mùi thuốc tỏa ra khắp tứ phía, tạm thời át đi mùi máu tanh.

Mãi đến khi tất cả các bé gái còn sống đều đã được bế ra ngoài, Lận Bạch Trạch mới thở phào một hơi. Hắn dùng mu bàn tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, chợt liếc thấy Tiểu Trúc cũng đang thi triển pháp thuật cứu chữa cho một bé gái, hắn hơi nhếch môi, rảo bước đi tới, cười nói: "Úi chà, cô nương, cảm ơn nhiều nhé!"

Còn chưa dứt lời, hắn đột nhiên vung tay ném ra một nắm bột màu nâu vàng. Tiểu Trúc làm sao ngờ được kẻ vừa rồi còn cùng mình cứu chữa cho các bé gái lại đột nhiên ra tay với mình như thế, sau nháy mắt đã cảm thấy trời đất quay cuồng, chân tay mất hết sức lực, ngay cả đứa bé trong lòng cũng không bế nổi. Mắt thấy đứa bé gái đó sắp rơi xuống đất, Lận Bạch

https://thuviensach.vn

Trạch liền đưa tay ra đón lấy nó, đồng thời nở một nụ cười âm hiểm với Tiểu Trúc.

Gần như chỉ sau nháy mắt, Tiểu Trúc đã cảm thấy chân tay dường như không còn là của mình nữa, liền ngã gục xuống đất, toàn thân chẳng còn chút sức lực, chỉ có thể căm hận trừng mắt nhìn Lận Bạch Trạch. Tất Phi ở bên cạnh thấy tình cảnh này thì kinh ngạc chất vấn: “Lận huynh, huynh đang làm gì đó?”

“Làm gì ư, đương nhiên là lập một công lao lớn cho chúng ta rồi.” Lận Bạch Trạch vứt đứa bé gái trong tay cho một gã sư đệ, sau đó cầm một chiếc hũ lên, cười nói: “Giờ đã có Thiên Anh huyết trong tay, lại bắt được con nha đầu này nữa, thực đúng là trời giúp chúng ta. Ta không tin lần này không xử lý nổi con súc sinh Mặc Bạch đó.”

Tất Phi nhíu chặt đôi mày, kiên quyết nói: “Không được! Nếu không có Nguyệt cô nương giúp đỡ, dựa vào sức của một mình ta thì không thể cứu được những đứa trẻ này. Hơn nữa, Thiên Anh huyết là cấm thuật của tà phái, sao chúng ta có thể sử dụng được?”

“Này, Tất huynh, huynh chớ có cứng nhắc như vậy!” Lận Bạch Trạch nhếch môi nói. “Thiên Anh huyết này là thứ mà ngay đến Ứng Long cũng phải kiêng dè mấy phần, chỉ cần Mặc Bạch chịu giao ra Vân Sinh kính thì chúng ta ắt có thể hóa giải mối nguy ở Đông Hải.”

Nghe thấy những lời này, Tất Phi thoáng lộ vẻ do dự. Lận Bạch Trạch thừa dịp ấy tiếp tục cất lời khuyên nhủ: “Hơn nữa, Thiên Anh huyết dù sao cũng đã được luyện ra rồi, lẽ nào lại mang vứt bỏ? Cho dù có vứt đi thì những đứa bé đã chết cũng đâu thể sống lại được, chi bằng đem nó đi đối phó với lũ yêu ma. Tên tiểu yêu Minh Xà kia biết dùng Hoang Hỏa Phần Thiên, đó vốn là pháp thuật của Ứng Long, chúng ta muốn đối phó với Ứng

https://thuviensach.vn

Long chi bằng hôm nay hãy dùng hắn để thử nghiệm một phen xem thế nào.”

Những lời này của Lận Bạch Trạch khiến Tất Phi có chút dao động. Vẻ do dự của y lọt vào mắt Tiểu Trúc, nàng căm phẫn nói: “Bỉ ổi vô sỉ!”

“Nha đầu ranh, bớt nói nhảm đi, như thế này gọi là “người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết”.” Lận Bạch Trạch cười âm hiểm, sau đó nắm chặt vai phải của Tiểu Trúc, nhấc bổng nàng lên. “Ngươi là một con người, thế mà lại đi cùng đám yêu quái, cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì! Để ta xem tên yêu quái đó có quan tâm tới sự sống chết của ngươi không nào.”

Dứt lời, hắn mang Tiểu Trúc ra khỏi hầm ngầm, dùng xích sắt trói chặt hai chân nàng vào lò luyện thép. Sau đó, hắn lại gọi đám đệ tử của Thập Phương điện và Xích Vân lâu đến, sai bọn họ lấy hết Thiên Anh huyết dưới hầm ngầm ra ngoài, lại dùng bùa chú và thuốc độc bày ra thiên la địa võng, chờ Mặc Bạch và Quy Hải Minh tự chui đầu vào rọ.

Trong lò luyện thép, ngọn lửa nóng bỏng vẫn đang nhảy nhót không ngừng, dòng nước thép đỏ rực chậm rãi chảy xuống phía dưới theo một cái máng được làm bằng đá. Chân của Tiểu Trúc lúc này đã bị trói lại bằng hai sợi xích sắt to cỡ ngón tay cái, đầu bên kia của hai sợi xích được buộc vào một góc của lò luyện thép. Dưới làn ánh sáng màu đỏ tỏa ra từ đó, nàng vốn trúng phải chất độc của Thập Phương điện nên đã mất hết khí lực, chỉ có thể nằm gục dưới đất. Còn Lận Bạch Trạch sớm đã bố trí xong cơ quan, đang cùng Tất Phi nấp ở chỗ kín quan sát tình hình.

“Trời sắp sáng mất rồi! Gã tiểu yêu Minh Xà kia thì thôi cũng đành, nhưng sao tên súc sinh Mặc Bạch đó cũng không xuất hiện?” Lận Bạch Trạch khoanh tròn hai tay trước ngực, hậm hực nói. “Chết tiệt, lẽ nào bọn chúng không còn đi cùng với nhau nữa?”

https://thuviensach.vn

Tất Phi cúi đầu không nói gì. Lúc trước, vì những lời than khóc của vị Trần đại thẩm kia mà Nguyệt Tiểu Trúc và Minh Xà đã chia nhau ra hành động, Minh Xà tuy có vẻ lạnh lùng ít nói nhưng cái ý bảo bọc không thể giấu được người khác, y tin rằng Minh Xà tuyệt đối sẽ không vứt bỏ Nguyệt Tiểu Trúc.

"Ồ? Tiểu nha đầu đó bị làm sao vậy nhỉ? Tự dưng lại bò qua một bên làm gì thế không biết?"

Y đang ngấm ngầm suy nghĩ, Lận Bạch Trạch ở bên cạnh đột nhiên kinh ngạc thốt lên. Tất Phi ngước mắt nhìn, thấy thiếu nữa đã trúng phải Nhuyết Cốt tán, toàn thân mất hết khí lực đó lúc này đang chống hai tay xuống đất, cố gắng bò từng bước một về phía cái máng đá kia, đập mạnh đầu mình vào đó hết lần này tới lần khác.

Tất Phi thoạt tiên cả kinh, rồi chợt nhớ ra mấy canh giờ trước, khi Minh Xà rời đi dã điểm vào trán Nguyệt Tiểu Trúc một cái, tạo ra một ấn ký màu bạc. Khi đó, tuy y không nghe rõ hai người bọn họ nói gì với nhau, nhưng nhìn hình dáng của ấn ký đó thì có lẽ là một loại thuật triệu hoán[8]. Lẽ nào nàng ta muốn hủy cái ấn ký kia đi? Tất Phi thầm kinh hãi, nhưng vừa bước lên trước một bước đi thì đã bị Lận Bạch Trạch ở bên cạnh kéo lại. "Mặc kệ con nha đầu đó đi, chúng ta cứ ở đây chờ bắt yêu quái là được rồi!"

[8] Triệu hoán có nghĩa là kêu gọi, ở đây là chỉ một loại phép thuật gọi một người hoặc một vật từ nơi khác đến giúp đỡ.

Tất Phi đoán không sai, trong cơn mơ màng, Tiểu Trúc bỗng nhớ tới ấn ký mà Quy Hải Minh đã để lại trên trán mình.

Sư phụ, rắn con ca ca… tuyệt đối, tuyệt đối không được đến nơi này!

https://thuviensach.vn

Mang trong mình suy nghĩ ấy, nàng sợ Quy Hải Minh sẽ nhờ ấn ký Cửu Thiên Minh Tiêu trên trán mà đến tìm mình, bèn muốn xóa bỏ ấn ký đi. Nhưng tất cả trúc diệp đao trên người nàng đều đã bị Lận Bạch Trạch lấy mất, không thể khoét bỏ ấn ký được, thành ra nàng đành dùng hạ sách này, không ngừng đập đầu vào máng đá.

Một dòng dịch thể ấm nóng từ trên trán nàng chảy xuống, làn da vốn trắng nõn mịn màng lúc này đã máu thịt bầy nhầy. nếu không vì ngay đến sức để giơ tay lên cũng chẳng có, Tiểu Trúc nhất định đã cắn răng cào mảng da trên trán mình xuống rồi, nhưng bây giờ nàng chỉ có thể đập đầu vào đá hết lần này tới lần khác, khiến cho vết thương càng lúc càng sâu, càng lúc trông càng đáng sợ.

Ban đầu là cảm giác đau nhói khi đập đầu vào đá ngay sau đó lại là cảm giác đau thấu tâm can khi vết thương mới đè lên vết thương cũ, vậy nhưng Tiểu Trúc vẫn không hề chùn bước. Vết thương trên trán càng đau đơn, Tiểu Trúc lại càng nhớ đến cảm giác lạnh băng khi Quy Hải Minh điểm nhẹ hai ngón tay vào trán mình để tạo ấn ký Cửu Thiên Minh Tiêu. Đồng thời, nàng còn nhớ tới bộ lông mềm mại của sư phụ. Hồi nhỏ, nàng thường xuyên đòi sư phụ hiện nguyên hình, sau đó gối đầu lên lưng sư phụ mà vừa phơi nắng vừa ngủ gà ngủ gật…

Ngọn lửa trong lò luyện thép vẫn đang nhảy nhốt không ngừng, dòng nước thép nóng bỏng tỏa ra những tia sáng màu đỏ rực rỡ, chậm rãi chảy xuống phía dưới theo máng đá, làm bốc lên hết làn hơn nóng này tới làn hơi nóng khác. Nhiệt độ cao khiến Tiểu Trúc đầu choáng mắt hoa, ý thức cũng theo đó mà dần trở nên mơ hồ, cảnh vật trước mắt càng lúc càng mờ mịt. Đúng vào khoảnh khắc nàng sắp mất đi ý thức, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, âm thanh vang tới tận trời.

https://thuviensach.vn

Cửa chính của tòa lầu nhỏ vỡ vụn, gió mát từ ngoài cửa thốc vào bên trong, phần nào xua tan hơi nóng. Thần trí của Tiểu Trúc thì tỉnh táo hơn đôi chút, nàng hé mở cặp mắt lúc này đã hết sức mỏi mệt và nhìn thấy một bóng đen hiên ngang cao lớn đang đứng ngay trước cửa.

Người đó còn rất trẻ nhưng mái tóc lại trắng như tuyết, phần tóc buông dài tới vai nhè nhẹ đung đưa trong gió. Y vai rộng eo thon, sống lưng ưỡn thẳng tắp, thân hình rắn rỏi tựa như một bức tượng. Tay phải y cầm chặt một ngọn trường thương màu trắng bạc, cơ bắp trên cánh tay nổi hằn lên, còn mũi thương thì không ngừng ánh lên những tia sáng lạnh băng dưới vầng mặt trời vùa mọc.

Hỏng bét! Đừng vào đây! Tiểu Trúc ra sức lắc đầu, nàng muốn lớn tiếng hét lên hòng ngăn đối phương lại, nhưng do đã kiệt sức nên nàng chỉ có thể phát ra những âm thanh yếu ơt. Còn người kia, sau khi phát hiện ra tình cảnh của nàng thì lập tức tung mình nhảy vào trong tòa lầu, đưa tay trái đỡ lấy nàng, tay phải thì vung mạnh trường thương, dễ dàng chặt đứt hai sợi xích đang trói chân nàng.

“Chạy…”

Tiểu Trúc chỉ kịp nói ra một tiếng, ngay sau đó liền thấy mấy chục ô cửa sổ ở phía trên tòa lầu nhất tề mở ra, ánh bình minh lập tức rọi vào. Những tiếng xé gió không ngớt vang lên, mấy chục tấm Sí Hỏa phù được ném rào rào từ bốn phương tám hương vào trong tòa lầu, vậy nhưng mục tiêu nhắm đến lại không phải là Quy Hải Minh và Tiểu Trúc mà là phần đáy của chiếc lò luyện thép kia.

Lửa nóng bùng lên, lưỡi lửa vươn cao tới hơn trượng, tựa như một con rồng lửa vừa mới thoát khỏi chốn lao tù kiềm tỏa, muốn tung mình lao lên tận trời cao. Cùng lúc đó, từ bên ngoài tòa lầu vang vào rất nhiều tiếng sột

https://thuviensach.vn

soạt, các ô cửa sổ bị phong tỏa hoàn toàn, ngay cả cửa chính cũng bị bít chặt lại bằng các tấm ván gỗ và xích sắt, tòa lầu sau nháy mắt đã chẳng khác gì một nhà giam.

Trong mắt lóe lên một tia sắc lạnh, Quy Hải Minh sử ra Minh Tiêu Chi Viêm, ngọn lửa âm u màu xanh lam tức thì tràn ra và quấn quanh Bàn Long thương. Rồi y vung tay một cái, ngọn lửa liền giống như mũi tên vừa rời khỏi dây cung, lao vụt về phía cửa chính. Nhưng vụ nổ trong tưởng tượng không hề xảy ra, ngọn lửa đó dường như bị tòa lầu này nuốt chửng, sau nháy mắt đã biến mất chẳng còn tung tích.

“Hoang Hỏa Phần Thiên.” Đôi mày kiếm nhướng lên, Quy Hải Minh lạnh lùng sử ra tuyệt chiêu của Ứng Long. Nhưng chính vào khoảnh khắc ấy, từ một lỗ thủng trên tòa lầu chợt nhỏ xuống một giọt nước.

Đó là một giọt nước nhầy màu đỏ tươi, sau khi rơi xuống mu bàn tay của Quy Hải Minh liền truyền lại cảm giác nóng bỏng như một giọt dầu sôi. Sau nháy mắt, những chiếc vảy của Minh Xà lập tức xuất hiện, tựa như một lớp giác bạc phủ kín toàn bộ cánh tay y. Tuy nhiên, giọt nước nhầy kia vẫn dễ dàng xuyên thấu qua lớp vảy bạc. ăn sâu vào tới tận xương.

Thiên Anh huyết.

Quy Hải Minh chỉ nhìn thoáng qua đã phán đoán ngay ra mình đang phải đối mặt với thứ chất độc đáng sợ thế nào. Sắc mặt trở nên lạnh băng, y lật tay cài Bàn Long thương ra sau lưng, đưa hai tay tới ôm chặt Tiểu Trúc vào lòng, đồng thời dùng bờ vai gầy guộc của mình giúp nàng chặn những giọt máu trí mạng đang rơi xuống.

Một giọt, hai giọt, vô vàn giọt máu từ trên trời rơi xuống như mưa.

https://thuviensach.vn

Những giọt máu rơi xuống mặt y, lưng y, xuyên thấu qua lớp vảy bạc lấp lánh, tạo ra trên người y vô số vết thương lỗ chỗ.

Quy Hải Minh không nói năng gì, chỉ cố gắng ôm Tiểu Trúc chặt hơn. Hai đôi cánh màu bạc trên lưng y chợt vươn ra, bảo vệ chặt chẽ Tiểu Trúc, đồng thời bước từng bước về phía cửa lớn lúc này đã bị phong tỏa hoàn toàn.

Tiểu Trúc vì trúng độc nên đã cạn kiệt sức lực, lại phải ngửi hơi độc tỏa ra từ Thiên Anh huyết, do đó chẳng thể nói nổi một lời, chỉ biết dùng cặp mắt mơ màng chăm chú nhìn người đang bế mình trong lòng…

Trên khuôn mặt lạnh lùng của y, những phiến vảy bạc đã lộ ra hết, chiếu ra những tia sáng lạnh ngắt. Trán y lúc này đã lấm tấm máu, vảy rắn bị ăn mòn rơi xuống lả tả, phần da thịt phía sau trở nên bầy nhầy đáng sợ. Rõ ràng đang ở trong tình cảnh hết sức khó khăn, vậy nhưng trong cặp mắt đen láy sâu thẳm kia lại chẳng có một tia do dự, y vẫn kiên định bảo vệ Tiểu Trúc bước đi từng bước giữa màn mưa máu.

Tiểu Trúc không dính phải Thiên Anh huyết nhưng trái tim nàng lại chẳng khác nào đang nhỏ máu, đau đớn tột cùng. Nàng không biết cảm xúc lúc này là như thế nào, chỉ cảm thấy trong lồng ngực ngợp đầy một nỗi chua xót khó mà dùng lời để miêu tả, chừng như sắp nổ tung đến nơi.

Giữa màn mưa máu, toàn thân Quy Hải Minh gần như đã bị nhuốm đỏ, thê thảm tột cùng. Từ khóe môi y rỉ ra một dòng máu màu trắng bạc, mỗi giọt mưa máu rơi xuống người y lại làm yêu lực của y suy giảm một phần, thương thế lại càng thêm nặng. Hai đôi cánh của y sớm đã bị thủng lỗ chỗ,

https://thuviensach.vn

còn trên trán, trên mặt, trên lưng y đều có những vết thương do Thiên Anh huyết ăn mòn, nhưng y vẫn cố chịu đựng, bước chân chưa từng dừng lại.

Một bước, một bước, lại một bước, y không ngừng tiến về phía chiếc cửa lớn đã bị khóa chặt bằng xích sắt kia…

Bên ngoài cửa, Lận Bạch Trạch đang dương dương đắc ý nói ra kế hoạch của mình với đám đệ tử của Thập Phương điện: "… Có Thiên Anh huyết trận này rồi, đừng nói là một con xà yêu nho nhỏ, cho dù là Đại La kim tiên[9]cũng chưa chắc đã thoát ra được. Ta dám đánh cược là chỉ trong chưa đầy nửa canh giờ nữa, con yêu quái đó sẽ biến thành một đống thịt bầy nhầy, chết chẳng toàn thây!"

[9] Chỉ cấp bậc thần tiên cao nhất trong Đạo giáo.

"Sư huynh quả nhiên trí kế vô song!"

"Lận đại hiệp anh minh!"

Không chỉ người của Thập Phương điện, ngay đến đệ tử của Xích Vân lâu cũng cất lời khen ngợi hắn. Duy có Tất Phi là sắc mặt âm trầm, y chụp lấy một cánh tay của Lận Bạch Trạch, nôn nóng hỏi: "Vậy Nguyệt cô nương phải làm sao? Há có thể nhốt bọn họ trong đó lâu như vậy? Chỉ cần chờ Minh Xà không còn sức phản kháng là chúng ta có thể triệt bỏ trận pháp rồi."

Lận Bạch Trạch hơi nhếch khóe môi, cười khẩy, nói: "Nha đầu đó về phe với đám yêu nghiệt, phải trái bất phân, cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì. Ngươi không nhớ lúc ở trên núi Thanh Xuyên nó từng nói giúp cho gã súc

https://thuviensach.vn

sinh và tên yêu nghiệt kia ư? Nó căn bản không coi mình là con người, vậy thì chúng ta việc gì phải để tâm tới sự sống chết của nó?”

Lời của hắn còn chưa dứt, chợt nghe một tràng tiếng sột soạt vang lên. Lận Bạch Trạch vội vàng ngoảnh đầu nhìn lại, thấy những sợi xích sắt giăng ngoài cửa tòa lầu đang rung lên không ngừng. Hắn biến hắn sắc mặt, vội vàng hét lớn: “Mau chặn lại!” Nhưng chính vào lúc này, trước mặt hắn chợt bừng lên một luồng sáng màu đỏ chói lòa, kế đó một tiếng nổ lớn vang lên, những mảnh gỗ và sắt vụn bắn ra tung tóe…

Giữa màn sương mù màu máu, chỉ thấy một bóng đen lừng lững bước ra.

Nam tử cao gầy ấy lúc này đứng giữa một vũng máu, toàn thân trên dưới đều ngợp trong một mảng đỏ rực. Trên vai, trên lưng y đều ngổn ngang thương tích, vết thương sâu vào tới tận xương. Nhưng y dường như không hề cảm thấy đau đớn, cặp mắt đen láy và sâu thẳm lạnh lùng nhìn lướt những kẻ xung quanh. Y ôm Tiểu Trúc bằng tay trái, tay phải thì lấy cây thương bạc sau lưng xuống, bước chậm rãi từng bước ra ngoài.

Y mang theo khí thế của ác quỷ đến từ Địa phủ, mang theo khí phách của một tay tráng sĩ không sợ chết, khiến những kẻ đang có mặt đều không dám lại gần, phải vội vàng lùi về phía sau. Mãi đến khi Lận Bạch Trạch giật mình bừng tỉnh, hắn mới hét lớn một tiếng: “Sao phải sợ chứ, lên cho ta!” Thế là đệ tử hai phái ào ào xông lên, kẻ dùng pháp thuật, kẻ dùng bùa chú, nhất tề sử hết bản lĩnh tấn công.

Quy Hải Minh đã bị Thiên Anh huyết hấp thu hết yêu lực, lúc này chỉ có thể dùng vũ lực để ứng phó. Y lật tay phải một cái, chỉ nghe cây trường thương phát ra một tiếng ngân vang, sau đó tự động xoay tròn. Ánh sáng bạc tựa như một tia sét xé rách hư không, vang lên một âm thanh dữ dội, đầu mũi thương lạnh ngắt sau nháy mắt đã đâm thủng cổ họng của một đệ

https://thuviensach.vn

tử Thập Phương điện ở gần đó. Quy Hải Minh lật tay rút trường thương ra, hờ hững bước lên phía trước.

Những đợt tấn công kéo tới hết lần này đến lần khác, đệ tử hai phái lần lượt xông lên. Quy Hải Minh đã mất hết yêu lực, chỉ có thể dựa vào võ nghệ siêu phàm để cự lại địch thủ. Tuy y chỉ có một người một thương song mũi thương đó chẳng khác gì một con rồng bạc, không ngừng múa lượn trong tay y, sau đó đâm thẳng vào trái tim đối thủ. Chỉ nghe mấy tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên, lại có mấy người nữa ngã gục xuống đất, Lận Bạch Trạch giận dữ hô lớn: “Mau dùng bùa! Mau!”

Đệ tử hai phái lập tức xuất ra Sí Hỏa phù, mấy chục tấm bùa nhất loạt được ném về phía y. Quy Hải Minh lại một lần nữa múa trường thương vùn vụt, cả mấy chục tấm bùa đều bị chặn lại giữa không trung. Song ngay sau đó, thêm nhiều tấm bùa xé gió bay tới. Quy Hải Minh hơi nhướng đôi mày kiếm, xoay ngang người, dùng tấm lưng của mình để bảo vệ Tiểu Trúc.

Những luồn khí kình dữ dội nổ tung trên lưng Quy Hải Minh. Quy Hải Minh hơi loạng choạng, thiếu chút nữa thì ngã gục. Y lật tay cắm trường thương xuống đất, nhờ thế mới ổn định được thân mình. Vậy nhưng lúc này y đã thương tích đầy người, trông thực là thê thảm. Song y vẫn chẳng kêu đau tiếng nào, chỉ ôm chặt thiếu nữ trong lòng.

“Không thẹn là tên yêu nghiệt biết dùng tuyệt chiêu của Ứng Long, quả là có mấy phần bản lĩnh.” Lận Bạch Trạch nhếch môi nói. “Có điều, trúng phải Thiên Anh huyết rồi, ngay cả bản thân Ứng Long cũng khó lòng sống sót, ta không tin là ngươi còn cầm cự thêm được! Các huynh đệ, xông lên nào!”

Lận Bạch Trạch gằn giọng ra lệnh, môn nhân hai phái lại một lần nữa phóng ra Sí Hỏa phù. Mắt thấy Quy Hải Minh sắp phải mất mạng, Tất Phi

https://thuviensach.vn

chợt cất giọng sang sảng hô lớn: “Hàn Lam Băng Lẫm!”

Giữa trời đất đột nhiên xuất hiện vô vàn bông tuyết trắng phau, lặng lẽ rơi xuống và nhanh chóng ngưng tụ lại, hình thành nên một bức tường băng kiên cố chặn trước người Quy Hải Minh và Tiểu Trúc. Sí Hỏa phù va vào bức tường băng thì lập tức nổ tung, những mảnh băng vụn bắn văng ra tứ phía.

“Tất Phi, ngươi có ý gì đó?” Lận Bạch Trạch xoay người qua, giận dữ quát.

Chỉ thấy người thanh niên mặt mày tuấn tú, một chân có tật lúc này đang một tay cầm Băng Sương phù, tay kia thì cầm Đan Chu thiết bút, hơi nhếch khóe môi cười nhạt, nói: “Đúng cũng được, sai cũng được, chỉ cần không thẹn với lòng là đủ. Thiên Tuyết Hàn Sương!”

Dứt lời, y lật cổ tay phải một cái, cây bút sắt bay lên xoay tròn giữa không trung, đáng vào lá bùa mà y vừa mới ném ra. Lập tức, băng tuyết lại nổi lên che kín cả bầu trời. Thừa dịp mấy người Lận Bạch Trạch bận múa may phất trần xua tuyết, Tất Phi vận kình vào chân, nhảy tới bên Quy Hải Minh và Tiểu Trúc, đỡ lấy cánh tay của hai người, khẽ nói: “Đi thôi!”

Chờ khi băng tuyết tan đi hết, bóng dáng ba người đã biến mất hoàn toàn. Lận Bạch Trạch phất mạnh cây phất trần, căm phẫn nói: “Cái đồ ăn cây táo rào cây sung! Hừ, hai kẻ phế nhân, một tên thì bị thọt, ắt chẳng trốn được xa đâu, đuổi theo!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 5

Cố nhân

Giữa chốn núi rừng xanh biếc, chợt có mấy chục con chim nháo nhác vỗ cánh bay lên. Qua những lùm cây rậm rạp, loáng thoáng có thể nhìn thấy hai bóng đen lướt đi rất nhanh, thân hình tựa như một ngọn gió, lại giống như một tia sét, sau nháy mắt đã phá tan sự tịch mịch của nơi sơn dã.

Người thư sinh áo đỏ thọt chân lúc này đang dìu theo nàng thiếu nữ yếu ớt, dẫn nàng trốn chạy. Quy Hải Minh vì cứu người mà trúng độc Thiên Anh huyết rất nặng, toàn thân đều dày đặc các vết thương, lúc này sớm đã trở về nguyên hình Minh Xà, được Tiểu Trúc ôm chặt trong lòng.

Trên hai đôi cánh màu bạc của Quy Hải Minh đầy những lỗ máu lớn nhỏ, những tấm vảy vốn cứng như sắt thép trở nên rách nát tả tơi. Tiểu Trúc run rẩy vuốt ve tấm thân lạnh băng kia, hệt như trong khoảnh khắc hai người mới gặp nhau lần đầu. Nàng ra sức xoa xoa những phiến vảy rắn tơi tả, muốn làm cho nó ấm lên, nhưng từ lòng bàn tay vẫn chỉ truyền lại cảm giác giá lạnh, chẳng khác nào phải nhúng tay xuống nước giữa ngày đông tháng Chạp. Cái lạnh ngấm qua làn da, tràn vào trong huyết mạch của nàng thiếu nữ, khiến nàng rùng mình lẩm bẩm: “Rắn con… ca ca…”

Chỉ mới gọi được một tiếng ấy thôi, Tiểu Trúc đã không thể nào nói tiếp được nữa. Nàng vẫn nhớ, giữa ngọn lửa nóng bừng, chính bóng dáng cứng cỏi ấy đã múa Bàn Long thương xông tới. Nàng vẫn nhớ, chính bóng dáng

https://thuviensach.vn

cao gầy ấy đã giương cánh lên, giúp nàng che chắn toàn bộ những giọt máu độc, không để nàng bị thương tổn.

Một giọt nước mắt lẳng lặng rơi xuống trán Minh Xà, mang theo chút ấm áp, sau đó lại chảy dọc theo tấm thân rắn dính đầy máu tươi và bụi bặm kia, dần dần khô cạn.

Dường như cảm nhận được sự nóng bỏng của giọt nước mắt đó, đầu Minh Xà hơi nhúc nhích, khẽ cọ vào lòng bàn tay Tiểu Trúc, dường như muốn an ủi nàng là y không sao. Nhưng Tiểu Trúc hiểu rõ, Thiên Anh huyết là thứ chất độc đáng sợ nhất trong thiên hạ, cho dù Quy Hải Minh pháp thuật cao siêu nhưng bị trọng thương thế này thì cũng lành ít dữ nhiều, khó lòng bảo toàn tính mạng. Nàng cắn chặt răng, chợt đưa tay trái ra, dùng ngón giữa và ngón trỏ điểm vào đỉnh đầu Minh Xà, lẩm nhẩm niệm: “Hóa Sinh quyết.”

Quanh người Tiểu Trúc lập tức lóe lên một luống sáng màu vàng mờ nhạt, thế rồi luồng sáng khi ẩn khi hiện giữa không trung ấy không ngừng tràn vào trong thân thể Minh Xà, nhưng sắc mặt người thiếu nữ thì càng lúc càng trở nên nhợt nhạt.

“Nguyệt cô nương, dừng tay!”

Tất Phi liếc thấy động tác của Tiểu Trúc, lập tức dùng tay làm đao, chém một cái vào cổ tay nàng. Tiểu Trúc vốn đã trúng phải chất độc của Thập Phương điện, có thể chạy được tới đây hoàn toàn là nhờ vào một hơi chân khí còn sót lại trong người, lúc này bị Tất Phi đánh trúng thì lập tức lảo đảo, ngã luôn xuống đất, Minh Xà vốn được nàng ôm trong lòng cũng rơi xuống theo. Phép thuật Hóa Sinh quyết không được duy trì, luồng sáng kia liền nhanh chóng biến mất.

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc dù đã ngã xuống đất nhưng vẫn chẳng để tâm tới thương thế của bản thân, vội vàng đưa tay lần mò về phía Minh Xà. Thấy nàng lúc này không thể đứng dậy nổi, Tất Phi bất giác hơi cau mày, chậm rãi nói một câu: "Xin đắc tội", rồi khom người xuống đỡ nàng thiếu nữ lên. Chính vào lúc này, bên tai y chợt vang lên tiếng gió rít, một tấm bùa màu đỏ bay vụt tới như một mũi tên, nổ tung ngay bên cạnh y.

"Tất Phi, ta thấy đầu óc người đúng là lú lẫn rồi." Lận Bạch Trạch bước ra từ trong rừng, trừng mắt nhìn Tất Phi, lại liếc nhìn Tiểu Trúc và Minh Xà đang ngã trên mặt đất, cười lạnh nói: "Phải chăng ngươi đã phải lòng con ranh này rồi?"

Lời của hắn còn chưa dứt, từ trong rừng lại có mười mấy người nữa đi ra, chính là đệ tử của hai phái Thập Phương điện và Xích Vân lâu. Bọn họ nhanh chóng bao vây mấy người Tiểu Trúc.

Nhìn thấy tình cảnh này, Tất Phi hơi nhếch khóe môi cười gượng gạo. "Rốt cuộc thế nào là "đúng", thế nào là "sai"? Lận huynh, ngươi luôn miệng nói "trừ ma vệ đạo", nhưng không ngờ lại dùng tà vật Thiên Anh huyết để đối phó với một vị cô nương bình thường, lẽ nào đây chính là cái gọi là "đạo"của ngươi ư?"

Khóe mắt bất giác hơi co giật, Lận Bạch Trạch cười lạnh, nói: "Về hùa với yêu ma, người như thế mà có thể nói là bình thường được ư? Tất Phi, ta cũng chẳng muốn chơi trò miệng lưỡi với ngươi thêm làm gì, chỉ cần ngươi chịu giết chết con xà yêu và ả yêu nữ này, ta ắt sẽ nói tốt cho ngươi mấy câu, để các vị chưởng môn của Tru Yêu tứ phái không trị ngươi vì tội tùy tiện buông tha cho yêu nghiệt. Nhưng nếu ngươi vẫn cứ chấp mê bất ngộ[1], vậy thì chớ trách ta…"

[1] U mê không chịu tỉnh ngộ.

https://thuviensach.vn

“Đừng trách ngươi cái gì? Ngươi định giết luôn cả ta ư?” Tất Phi chợt ngẩng đầu cười ha hả, âm thanh vang lên tới tận trời xanh. “Ha ha! Nực cười, đúng là nực cười! Tru Yêu tứ phái liên minh với nhau, mục đích là phong ấn Ứng Long và Tương Liễu ở nơi Đông Hải, bảo vệ sự yên bình cho Thần Châu. Vậy nhưng hiện giờ điều mà các ngươi làm lại là đuổi tận giết tuyệt. Các ngươi không đi truy cứu xem hung thủ thật sự luyện chế Thiên Anh huyết là ai, còn dùng thứ tà vật này để đối phó với một người phàm. Hành vi của ngươi há có thể gọi là tru ma được, ta thấy ngươi đã thành ma thì đúng hơn!”

Nghe thấy những lời này của y, Lận Bạch Trạch không những không giận mà còn cười vang, nói: “Rốt cuộc là ai đúng ai sai, ai trở thành trợ thủ cho yêu tà, các đệ tử có mặt ở đây đều thấy rõ cả. Triệu tiểu huynh đệ, ngươi thử nói xem Tất su huynh của ngươi nói như vậy là đúng hay sai?”

“Triệu tiểu huynh đệ” trong lời của hắn chính là gã đệ tử của Xích Vân lâu mà trước đó, khi ở trên phố từng hô lớn rằng: “Đám tà ma ai ai cũng có trách nhiệm tiêu diệt.” Lúc này, gã tỏ ra hết sức căm phẫn, chỉ thẳng cây bút sắt trong tay vào Tất Phi, giận dữ nói: “Tất sư huynh, cớ sao huynh lại không biết phân biệt phải trái, đi giúp đỡ cho yêu nghiệt như vậy? Huynh đã quên lời dạy của sư phụ, định phản bội sư môn ư?”

Nghe thấy những lời chất vấn này, Tất Phi chậm rãi lắc đầu, đoạn buồn bã nói: “Lời dạy của sư phụ, Tất Phi chưa lúc nào dám quên, chỉ có điều…”

“Chỉ có điều ngươi không đành lòng bỏ mặc con tiểu yêu nữ này chứ gì?” Lận Bạch Trạch cắt ngang lời Tất Phi, nhếch mép cười khẩy. Dứt lời, hắn bước lên trước một bước, vung chân đá vào Tiểu Trúc đang ngã gục trên mặt đất. Chất độc mà Tiểu Trúc trúng phải đã lan khắp toàn thân, thành ra nàng không có sức chống cự, chỉ có thể cắn răng ôm chặt Minh Xà vào

https://thuviensach.vn

lòng, không để cho Lận Bạch Trạch làm hại y. Nhìn thấy động tác ấy của nàng, Lận Bạch Trạch cười nhạt một tiếng, lại ngước mắt nhìn Tất Phi, cất lời giễu cợt: “Đã nhìn thấy chưa? Yêu nữ này say mê tên xà yêu kia lắm, Tất Phi ngươi lẽ nào lại muốn chen chân vào giữa bọn chúng hay sao? Ngươi không sợ bị cắm sừng à?”

Nghe thấy những lời nói thô bỉ này của hắn, đám môn hạ của Thập Phương điện đều cất tiếng cười vang, ánh mắt lần lượt liếc nhìn Tất Phi, Tiểu Trúc và Minh Xà, vẻ khinh bỉ lộ rõ ra ngoài mặt, không hề có chút che giấu.

Tình cảnh này khiến cho đám người Xích Vân lâu cảm thấy rất mất thể diện, gã đệ tử họ Triệu kia thì lại càng giận dữ, nhìn chằm chằm vào Tất Phi mà quát lên: “Tất sư huynh, nếu huynh còn coi mình là đệ tử của Xích Vân lâu thì mau mau giết chết hai đứa yêu nghiệt kia đi! Bằng không, bọn đệ sẽ coi như huynh đã về hùa với yêu quái, phản bội lại sư môn!”

Mười mấy ánh mắt đồng loạt chiếu về phía Tất Phi. Đặc biệt là các đệ tử của Xích Vân lâu, bọn họ đều mong y có thể bỏ chỗ tối về chỗ sáng, giúp sư môn rửa nỗi nhục. Phát hiện ra ánh mắt nóng bỏng của những người đó, Tất Phi cúi đầu cười gượng, trầm giọng nói: “Xích Vân lâu ta nổi danh thiên hạ với Đan Chu thiết bút, phép dùng bùa chú cũng là một tuyệt kỹ của Thần Châu, trăm họ nhờ thế mà được sống yên bình. Nhưng chẳng biết từ lúc nào mà đệ tử của Xích Vân lâu ta lại trở thành những tên đao phủ chuyên đi lấy mạng người vậy?”

“Bớt nói lời thừa đi! Chỉ một câu thôi, ngươi giết hay không giết!” Lận Bạch Trạch phẩy nhẹ cây phất trần, nhướng mày, hậm hực nói.

Đối mặt với lời chất vấn hống hách của hắn, Tất Phi không trả lời, chỉ lặng lẽ rút từ trong tay áo ra mấy tấm bùa mà kẹp vào tay, sau đó nở nụ

https://thuviensach.vn

cười vẻ hết cách, nói: “Muốn đánh thì cứ qua đây đi!”

Tuy chỉ có mấy lời ngắn ngủi nhưng lòng quyết tâm đã được Tất Phi thể hiện rõ ràng, những người có mặt đều bất giác cả kinh. Đặc biệt là các sư đệ của Xích Vân lâu, họ không sao ngờ được đại sư huynh của mình lại đưa ra sự lựa chọn như vậy. Gã đệ tử họ Triệu kia lập tức gào lên: “Bọn ta không có loại sư huynh như ngươi!”

Dứt lời, hắn lật tay một cái, cây bút sắt vẽ ra một pháp ấn giữa không trung, thế rồi một sấp Sí Hóa phù vốn mềm nhũn bỗng trở nên cứng như sắt thép, nhất loạt lao về phía Tất Phi chẳng khác nào những mũi tên.

Đối với đòn tấn công bằng Sí Hóa phù ấy, Tất Phi không hề né tránh, chỉ đưa hai cánh tay lên trước ngực, đầu ngón tay máy động nhẹ nhàng, đồng thời khẽ quát một tiếng: “Hàn Lam Băng Lẫm.”

Sau nháy mắt, chỉ nghe thấy những tiếng “rắc rắc” không ngớt vang lên, trên mặt đất xuất hiện một làn sương trắng rất dày lao đi vun vút, đi tới nơi nào là mọi thứ ở đó đều đóng băng hết thảy. Cuối cùng, giữa hư không xuất hiện một bức tường băng kiên cố chặn trước mặt Tất Phi,Sí Hóa phù đập vào đó thì lập tức nổ tung, nhưng uy lực của vụ nổ không thể phá vỡ bức tường băng, chỉ làm những mảnh băng vụn bắn ra tung tóe.

Sau khi xuất chiêu mà không thu được hiệu quả gì, gã đệ tử họ Triệu lại càng giận dữ, bèn vung tay quát lớn: “Các sư huynh, sư đệ, hôm nay chúng ta nhất định phải thanh lý môn hộ[2]! Nếu không thể hạ sát được tên phản đồ này, Xích Vân lâu chúng ta làm gì còn chút thể diện nào nữa!”

[2] Nghĩa đen là quét sạch cửa nhà, thường được dùng để chỉ việc tiêu diệt những kẻ phản đồ trong môn phái.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, chúng ta tuyệt đối không thể để tên phản đồ này hủy hoại thanh danh của Xích Vân lâu!” Một đệ tử khác của Xích Vân lâu lớn tiếng hưởng ứng. “Chúng ta cùng lên thôi!”

Mắt thấy mười mấy đệ tử của Xích Vân lâu đồng loạt thi triển bản lĩnh xông về phía Tất Phi, Lận Bạch Trạch liền phẩy nhẹ phất trần một cái, khoanh tay trước ngực, cười giễu cợt, nói: “Tất huynh, ta thấy hình như huynh không được lòng mọi người lắm thì phải. Các huynh đệ, cùng lên thôi nào, để xem gã họ Tất này còn có thể cầm cự được đến bao giờ!”

Lời còn chưa dứt, Lận Bạch Trạch đã vung mạnh phất trần, để lộ một mũi thép nhọn hoắt ở bên trong, sau nháy mắt đã đánh về phía Tất Phi. Tất Phi vội lùi lại mấy bước, tay trái cầm bút sắt vẽ ra nửa vòng tròn giữa không trung. Chỉ nghe “keng” một tiếng, cây phất trần mà Lận Bạch Trạch đánh ra vừa khéo bị chặn lại. Nhưng cùng lúc ấy, đệ tử của Xích Vân lâu đã phóng ra Sí Hóa phù từ bốn phía. Tất Phi vung tay trái phóng ra mấy tấm bùa, dùng Hàn Lam Băng Lẫm chặn những ngọn lửa nóng lại, tiếng nổ tức thì vang lên không dứt bên tai.

Có điều, Tất Phi tuy pháp thuật cao siêu nhưng dù sao cũng chỉ là người phàm, lấy một địch nhiều thực không phải chuyện dễ. Sau mấy đợt tấn công của các đệ tử Xích Vân lâu và Thập Phương điện, trên mặt băng bắt đầu xuất hiện vết nứt, loáng thoáng còn có thể nghe thấy tiếng nứt vỡ. Lận Bạch Trạch thấy y phải khổ sở chống cự thì bèn cười lạnh, nói: “Tất Phi, ngươi được lắm, vì hai kẻ yêu tà mà lại bất chấp tình nghĩa đồng môn. Con nha đầu này xem ra đúng là hạng ghê gớm, không chỉ dụ dỗ được tên súc sinh Mặc Bạch và gã xà yêu này, ngay cả ngươi cũng một lòng theo về dưới váy ả.”

Tiểu Trúc tuy trúng phải kịch độc, toàn thân chẳng còn chút khí lực nhưng thính giác không hề bị ảnh hưởng, cuộc trò chuyện giữa Tất Phi và

https://thuviensach.vn

những kẻ kia lọt vào tai nàng không sót một chữ nào. Lúc này, nghe thấy những lời ô uế đó của Lận Bạch Trạch, dù đang cạn kiệt sức lực nhưng nàng vẫn gượng hé môi, cất lời giễu cợt: “Với một vấn đề, mỗi người lại có cái nhìn riêng… khụ…”

Một dòng nội kình lưu chuyển trong lồng ngực, Tiểu Trúc khẽ ho lên mấy tiếng, nhổ ra một bụm máu tươi. Nàng không để tâm tới thương tích của mình, nhếch khóe môi nở một nụ cười khinh miệt. “…Ngươi là hạng người dâm dật, thế nên trong đầu mới toàn là những chuyện bỉ ổi. Câu “Thập Phương thám tầm Nho Thích Đạo” của Thập Phương điện các ngươi chi bằng hãy sửa thành “Thập Phương thám tầm hoa liễu đạo[3]” thì thích hợp hơn đấy…”

[3] Hoa liễu đạo thường được dùng để chỉ kỹ viện.

“Nha đầu chết tiệt, chết tới nơi rồi mà còn dám ăn nói quàng xiên!”

Lận Bạch Trạch biến hẳn sắc mặt, vung cây phất trần trong tay đánh về phía Tiểu Trúc. Mắt thấy mũi kim nhọn trên cây phất trần sắp đâm xuống, Tiểu Trúc liền cắn chặt răng, ôm Minh Xà vào lòng để bảo vệ. Nói thì chậm nhưng việc xảy ra rất nhanh, chỉ thấy Tất Phi hơi nhướng mày, quát khẽ một tiếng, cây bút sắt trên tay xoay tròn không nghỉ. Sau đó, một ấn ký màu đen xuất hiện giữa không trung, lao vọt đi tựa như một con thuồng luồng vừa ra khỏi mặt nước, nhào về phía bức tường băng kia.

Sau nháy mắt, trên bức tường băng bốc lên một ngọn lửa màu xanh, nhìn chẳng khác nào bên trên có rồng xanh uốn lượn, kéo dài mấy chục thước. Con rồng đi tới nơi nào, mặt băng ở nơi đó liền vỡ vụn, vô số mảnh băng bắn tung ra ngoài, ngọn lửa cũng tỏa đi khắp bốn phương tám hướng.

https://thuviensach.vn

“Băng Lẫm U Hoàng!” Lận Bạch Trạch kinh hãi kêu lên. Hắn lùi nhanh về phía sau mấy bước, tay phải liên tục múa may phất trần, tay trái thì vội vàng bắt quyết thi triển phép thuật, nhờ thế mới miễn cưỡng chặn được đòn tấn công của đối phương. Nhưng các đệ tử khác của Thập Phương điện thì không có được bản lĩnh như thế, có người bị mảnh băng cắt đứt mạch máu, có người thì bị lửa đốt cháy da thịt, những tiếng kêu gào rên rỉ vang lên không ngớt. Nhìn thấy cảnh này, Lận Bạch Trạch hậm hực nói: “Được lắm, không ngờ ngươi lại đả thông được Kỳ mạch, đồng thời tu luyện cả băng lẫn hỏa!”

Tất Phi lật cổ tay một cái, Đan Chu thiết bút tựa như một con rồng đen múa lượn, dừng lại trên đầu ngón tay y. Y khẽ nở nụ cười, hờ hững nói: “Lận huynh, người đường hoàng không nói lời mờ ám, huynh nên biết rằng để đồng thời tu luyện cả băng lẫn hỏa cần ít nhất tu vi một giáp[4] mới xong. Một giáp nói dài thì không dài, nói ngắn thì không ngắn, đối phó với yêu linh dị thú có lẽ còn chưa đủ, nhưng liều một phen sống chết với hai mươi mấy người các vị ở đây thì không phải là chuyện khó. Các vị sư đệ, đã chuẩn bị sẵn sang để đồng quy vu tận với ta chưa?”

[4] Tức sáu mươi năm

Nụ cười của y càng hờ hững, sắc mặt của những người xung quanh lại càng khó coi. Một gã môn nhân của Thập Phương điện ôm chặt vết thương trên cánh tay, hạ thấp giọng hỏi Lận Bạch Trạch: “Sư huynh, chúng ta nên làm sao đây? Lẽ nào… thật sự phải liều mạng với hắn ư?”

Lận Bạch Trạch sắc mặt âm trầm, sau khi trầm lặng một lát thì chợt thu phất trần về, lớn tiếng cười nói: “Tru Yêu tứ phái vốn như một nhà, chúng ta lẽ ra phải giúp đỡ các huynh đệ Xích Vân lâu một phen để tiêu diệt gian tà, một mẻ bắt sạch lũ yêu ma. Vậy nhưng tên họ Tất này phản bội sư môn, Xích Vân lâu cần thanh lý môn hộ, chúng ta tuy là đồng minh nhưng cũng

https://thuviensach.vn

không nên can dự vào việc của phái khác. Các sư đệ nói xem có đúng như vậy không?”

Đám môn nhân của Thập Phương điện lập tức hiểu ý, vội vàng gật đầu phụ họa: “Lận sư huynh nói rất đúng! Xích Vân lâu cần thanh lý môn hộ, phải khác thật sự không tiện tham gia…”

Nói tới đây, hắn lén đưa mắt liếc nhìn sắc mặt Lận Bạch Trạch, sau khi thấy đối phương ngấm ngầm đưa mắt ra hiệu cho mình thì lập tức bạo gan hẳn lên, lớn tiếng nói tiếp: “Các vị sư huynh, sư đệ, hôm nay chúng ta hãy nể mặt Xích Vân lâu một lần, tạm thời không tính toán với gã gian nhân họ Tất này nữa, mau rút thôi!”

Dứt lời, môn nhân của Thập Phương điện lập tức rút lui. Mắt thấy bọn chúng nhanh chóng biến mất trong rừng, đám đệ tử của Xích Vân lâu vừa nôn nóng lại vừa tức giận, tuy biết rõ là đám người này thấy tình hình không ổn thì kiếm cớ chạy trốn, nhưng lý do mà đối phương đưa ra lại hợp tình hợp lý vô cùng, không thể khêu ra một chút sơ hở nào. Gã đệ tử họ Triệu tức đến nỗi mồ hôi tuôn ra đầy đầu, ngoảnh mặt qua trừng mắt nhìn Tất Phi, hậm hực nói: “Triệu Thông ta đây là đệ tử của Xích Vân lâu, há lại là hạng tham sống sợ chết! Tất Phi, ngươi đã phản bội sư môn, còn chĩa mũi giáo về phía bọn ta, Triệu Thông ta sẽ liều tính mạng này với ngươi!”

Dứt lời, Triệu Thông lấy ra búa sắt, vận hết linh lực toàn thân, phóng ra đồng loạt mấy chục tấm Sí Hóa phù. Tất Phi cả kinh, vừa định hô lên một tiếng “không được” thì thấy những tấm bùa kia đã bốc cháy ngùn ngụt, cùng lao thẳng về phía y! Đối mặt với một chiêu liều mạng này, nếu Tất Phi dùng Băng Lẫm U Hoạng cự lại thì sẽ có bảy phần khả năng chiến thắng, nhưng một khi làm vậy, trong lúc giao tranh, Triệu Thông ắt sẽ kiệt lực mà chết. Tất Phi thoáng lộ vẻ buồn bã, thế rồi không hề sử tuyệt chiêu, chỉ dùng Hàn Lam Băng Lẫm để tạo ra một bức tường băng phòng ngự…

https://thuviensach.vn

“Rầm!”

Mấy chục tấm bùa tựa như những con rồng lửa lao đi giữa không trung, lao thẳng vào bức tường băng. Bức tường băng sau nháy mắt đã vỡ vụn, đám rồng lửa xuyên qua đó rồi nhằm hướng Tất Phi mà lao đến. Tất Phi tuy đã nghiêng người né tránh nhưng hiềm nỗi chân bị tật, tốc độ không được nhanh, thành ra vẫn bị ngọn lửa đả thương, phải lùi về phía sau mấy bước, bên khóe miệng rỉ ra một dòng máu tươi.

Triệu Thông hiển nhiên không ngờ được đối phương lại nương tay, lập tức lộ vẻ kinh ngạc. Nhưng chính lúc này, mắt thấy Tất Phi bị thương, đám đệ tử còn lại của Xích Vân lâu há lại chịu bỏ qua cơ hội tốt như thế? Mười mấy người thừa thế ra tay, có kẻ còn hô lớn: “Phản đồ chịu chết đi!” Sau đó nhằm thẳng vào cái chân bị thọt của Tất Phi mà dốc toàn lực tấn công.

Những ngọn lửa đan xen vào nhau, rồng lửa bay lượn điên cuồng, Tất Phi bị ép phải liên tiếp lùi về phía sau, một chân còn bị trọng thương, máu chảy ra không ngớt. Cuối cùng, chân trái của y khuỵu xuống vì không thể đỡ nổi thân thể nữa, đành phải quỳ một chân trên mặt đất. mắt thấy Tất Phi lúc này đã đuối sức, Triệu Thông liền đưa tay ra hiệu cho mọi người dừng việc tấn công. Sau đó, hắn bước lên trước một bước, đưa cây bút sắt trong tay lên, chỉ thẳng vào ấn đường của Tất Phi, gằn giọng nói: “Tất Phi, nếu ngươi còn nghĩ tới tình nghĩa đồng môn, vậy thì hãy giết hai đứa yêu nghiệt này đi! Chuyện hôm nay, các sư đệ ắt sẽ không tiết lộ với chưởng môn và các vị sư thúc nửa lời. Nhưng nếu ngươi cứ nhất quyết làm theo ý mình, vậy thì chớ trách ta ra tay tàn độc!”

Đối mặt với sự uy hiếp ấy, Tất Phi ngẩng đầu nhìn kẻ đã từng là sư đệ của mình, trong cặp mắt sáng như sao không có lấy một tia sợ hãi. Y hơi nhếch khóe môi, gượng thở dài, nói: “Hôm nay, nếu ta ra tay giết chết

https://thuviensach.vn

Nguyệt cô nương, sau này ắt sẽ hối hận cả đời, ngày đêm đều phải sống trong sự dằn vặt của lương tâm…”

“Ngươi!” Triệu Thông gằn giọng nói, cây bút sắt trong tay đâm về phía trước ba phân, sau nháy mắt đã đâm rách da thịt của Tất Phi.

Một dòng máu tươi chảy ra từ trên trán Tất Phi, vậy nhưng y không những không tỏ ra sợ hãi hay giận dữ, còn hơi nhích khóe môi để lộ một nụ cười mỉm, cất giọng sang sảng nói: “Ha ha, con người ta sống trên đời, làm gì có ai tránh được cái chết. Giữa cõi nhân gian, mọi chuyện đương nhiên không thể hoàn toàn như ý, chỉ cần không thẹn với lòng là đủ.”

Nghe thấy những lời này của y, Triệu Thông căm phẫn đưa tay tới. Cây bút sắt sắp đâm thủng đầu Tất Phi đến nơi, đột nhiên một cơn gió mạnh thổi tới, kèm theo đó, một bóng đen bỗng từ trên trời hạ xuống.

Một sợi dây xích màu đỏ bỗng xé nát hư không, lao tới quấn chặt lấy cổ Triệu Thông, ném văng hắn đi xa.

Chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết vang lên, thân thể Triệu Thông bay ra xa hơn trượng, va mạnh vào một gốc cây rất lớn, sau đó rơi xuống đất, hoàn toàn đoạn khí. Các đệ tử khác của Xích Vân lâu còn chưa kịp tỉnh táo trở lại, chỉ biết ngẩn ngơ ngó quanh bốn phía. Chợt nghe một tràng cười yêu kiều vang lên, từ phía khu rừng cây xanh biếc, một nữ tử tha thướt tựa tiên nữ trên trời bước ra. “Úi chà, ca ca tuấn tú ơi, nô gia không thể để chàng chết ở nơi này đâu.”

Theo sau giọng nói ngọt ngào lả lướt ấy, chỉ thấy Chung Vô Gia chậm rãi cất bước đi tới, thân hình hết sức yêu kiều. Tay trái ả lúc này còn bế theo

https://thuviensach.vn

một chiếc tã bọc làm bằng vải in hoa màu xanh lam, đứa bé bên trong khóc mãi không ngừng.

Đệ tử của Xích Vân lâu thấy ả xinh đẹp như hoa, cười tươi như gió xuân, trong tay còn bế theo một đứa bé, làm sao mà ngờ được vừa rồi kẻ ra tay giết chết Triệu Thông lại chính là ả nữ tử trước mắt kia. Chính vào lúc một gã đệ tử cất tiếng nói: “Cô nương, xin hãy mau mau rời đi!”, Chung Vô Gia chợt phất tay áo ra một sợi xích sắt lớn dính đầy vết máu, chính là thứ tà khí Nhân Đồ Huyết Tỏa đáng sợ!

Chung Vô Gia khẽ cười một tiếng, nhưng trong khi ả để lộ vẻ tươi cười mỹ lệ sô song ấy, Nhân Đồ Huyết Tỏa đã lao vọt đi tựa như một con linh xà. Gã đệ tử đáng thương kia thậm chí còn chưa kịp phát lên tiếng kêu thảm nào thì đã bị quấn chặt lấy cổ, sau đó cổ liền bị bẻ gãy.

Mọi người cả kinh, vội vàng lấy vũ khí chuẩn bị tấn công, nhưng động tác của Chung Vô Gia còn nhanh hơn. Chỉ thấy ả hơi hé môi, một luồng khói xanh biếc liền bay ra từ trong miệng, tựa như một con rắn dài màu xanh quấn quanh Nhân Đồ Huyết Tỏa. Trên sợi xích, vết máu lốm đốm cùng làn khói xanh như hòa lẫn vào nhau, trông quỷ dị vô cùng.

“Hầy, nhìn thấy vị ca ca tuấn tú này rồi, nô gia cứ ngỡ các lang quân của Xích Vân lâu đều như vậy cả cơ đấy.” Chung Vô Gia để lộ vẻ tiếc nuối, khẽ lắc đầu cười nói: “Ai ngờ đều là hạng người hạ đẳng, chỉ nhìn thôi đã thấy ngứa mắt.”

Dứt lời, ả đưa tay nhấc chân, bắt đầu nhảy múa thướt tha, thân thể xoay tròn không nghỉ. Sợi xích sắt nặng nề đan xen hai màu xanh đỏ chẳng khác nào một dải lụa trong tay ả, tung bay nhịp nhàng, quét qua đám đệ tử của Xích Vân lâu một lượt. Sợi xích sắt đi tới nơi nào, làn khói xanh liền hóa

https://thuviensach.vn

thành những con rắn xanh bay ra ở đó, há to miệng, cắm thẳng chiếc răng sắc ngọn vào làn da của đối thủ.

Chỉ sau khoảnh khắc, giữa tiếng khóc của đứa trẻ sơ sinh, sắc mặt của đám đệ tử Xích Vân lâu trở nên tím tái, thế rồi tất cả đều đổ gục xuống đất bỏ mạng.

Nhìn thấy các đồng môn của mình mất mạng như thế, khóe mắt Tất Phi bất giác hơi co giật. Hồi lâu sau y mới cau mày lạnh lùng nhìn Chung Vô Gia, trầm giọng hỏi: “Tại sao lại cứu ta?”

Chung Vô Gia nở nụ cười yêu kiều, chậm rãi bước tới trước mặt Tất Phi, đưa ngón út tới định nâng cằm y lên, nhưng lại bị Tất Phi nghiêng đầu tránh né. Chung Vô Gia không được y nể mặt, thế mà vẫn chẳng hề giận dữ, chỉ cười nói: “Nô gia chẳng qua được người ta nhờ cậy, thế nên mới làm việc giúp người ta. Mà nói đi cũng phải nói lại, ca ca tuấn tú có làn da trắng trẻo mịn màng quá chừng, nô gia thật sự muốn được cắn một miếng lắm đấy.”

Chung Vô Gia một mặt nói thế, một mặt ghé sát tới, định hôn lên má của Tất Phi. Tất Phi lập tức nghiêng người né tránh. Chính vào lúc này, từ trong rừng bỗng vang lên những tiếng sột soạt. Con Hóa Xà vốn luôn đi theo Chung Vô Gia như hình với bóng chậm rãi bò ra từ trong một bụi cây thấp, trên tấm thân trắng của nó lúc này là vô số vết thương, những sợi dây mảnh màu đỏ do Phược Giáp thần phù tạo ra găm sâu vào lớp vảy rắn của nó. Phần thân rắn vốn linh hoạt, nhưng lúc này đã trở nên trì trệ vô cùng, cặp mắt đỏ ngầu như màu san hô kia thì đang lẳng lặng nhìn Chung Vô Gia.

Nữ tử ấy vốn đang tươi cười lả lướt bỗng dưng thu lại nụ cười, trong mắt thoáng qua một tia lạnh ngắt, liếc nhìn Hóa Xà, lạnh lùng nói: “Cút!”

https://thuviensach.vn

Hóa Xà dù đã trúng phải Phược Giáp thần phù nhưng vẫn cố gắng lê thân mình về phía Chung Vô Gia. Theo động tác của nó, những sợi dây do Phược Giáp thần phù tạo ra lại càng thít chặt vào người nó hơn, khiến nó như bị cắt rời thành mấy đoạn, vảy rắn cong lên rồi rơi xuống lả tả, đi qua nơi nào là để lại một mảng màu trắng ở nơi đó.

Trong mắt Chung Vô Gia thoáng qua mấy tia ảm đạm, khuôn mặt tuyệt mỹ trở nên lạnh tựa băng sương, đằng sau đôi mày nhíu chặt dường như ẩn chứa sự giận dữ tột cùng. Ả không nhìn Tất Phi thêm lần nào nữa, chỉ phất mạnh tay áo một cái, thân hình hóa thành một làn khói xanh, chẳng bao lâu sau đã biến mất về phía chân trời. Còn con Hóa Xà kia thì mở to đôi mắt đỏ ngầu như bảo thạch, lẳng lặng nhìn theo bóng dáng đang rời đi của Chung Vô Gia, rồi ngọ nguậy thân hình đi theo hướng đó một cách chậm rãi nhưng kiên định.

Giữa rặng núi biếc xanh, mọi thứ rốt cuộc đã bình lặng trở lại. Nhưng các xác chết trên mặt đất vẫn đủ khiến cho người ta hiểu rằng nơi này vừa mới xảy ra một phen ác chiến.

Tất Phi buồn bã đưa mắt liếc nhìn thi thể của các đồng môn xung quanh, một lát sau liền chống tay phải xuống đất, cố gắng đứng dậy. Nhưng theo sau động tác này, vết thương trên chân phải y liền bị vỡ, máu tươi tuôn ra, nơi ngực trái bị Sí Hóa phù đánh trúng còn sục sôi khí huyết. Tất Phi đưa tay trái ôm ngực, cúi đầu nở một nụ cười gượng gạo với Tiểu Trúc, miễn cưỡng nói: “Nguyệt cô nương, xin lỗi, tại hạ thật sự không cầm cự nổi nữa rồi…”

Hơi thở yếu dần, Tất Phi rốt cuộc hơi loạng choạng, sau đó ngã gục xuống đất. Tiểu Trúc vốn trúng phải kịch độc, lúc này nhìn thấy Tất Phi trọng thương hôn mê thì hết sức nôn nóng, không kìm được phun ra một ngụm máu đen. Đúng vào khoảnh khắc sắp mất đi ý thức, hai mắt dần trở

https://thuviensach.vn

nên mơ màng, nàng bỗng lờ mờ nhìn thấy từ trong rừng có hai bóng người đi ra. Một người vận đồ trắng tinh, vóc người cao ráo, rất giống với…

“Sư phụ…”

Giữa lúc thần trí mơ màng, Tiểu Trúc lẩm bẩm khẽ gọi, sau đó hai mắt tối sầm, hoàn toàn mất đi tri giác.

Người áo trắng rảo bước lên phía trước, quỳ xuống bên cạnh thiếu nữ, đưa tay ôm nàng vào lòng. Chỉ thấy y đưa ngón tay giữa và ngón tay trỏ của bàn tay phải tới điểm vào ấn đường của Tiểu Trúc, chuẩn bị truyền linh lực vào trong cơ thể nàng, đột nhiên một vật màu đen đập vào sau gáy y, cắt ngang lời niệm chú của y. Kế đó, chỉ nghe “xoảng” một tiếng, vật đó rơi xuống đất và vỡ tan thành bốn, năm mảnh, chính là một nậm rượu nhỏ.

“Tiểu Hắc Bạch, đây chính là con nhóc bảo bối của ngươi đó hả?”

Theo sau giọng nói ấy, một vị thư sinh áo xanh vừa phe phẩy chiếc quạt xếp vừa chậm rãi bước đến, chính là gã chủ quầy bày bán con rối gấu trúc bên đường lúc trước. “Tiểu Hắc Bạch” trong lời của gã không phải là Mặc Bạch tiên quân thì còn là ai nữa?

Mặc Bạch không hề xoay người lại, chỉ đưa mắt lườm vị thư sinh một cái. Thường ngày y luôn tỏ ra ung dung điềm đạm, vậy mà lúc này lại hơi cau mày, hậm hực nói: “Ngươi quên mang não đi theo hay sao vậy? Nói năng chẳng suy nghĩ gì cả!”

“Ha ha, cái tên khốn này, mấy trăm năm giao tình của chúng ta mà lại không so được với một con nhóc mà ngươi nhặt về ư?” Vị thư sinh vừa phe phẩy quạt vừa cười khẽ, thế rồi ánh sáng chợt bừng lên, một quầng sáng

https://thuviensach.vn

màu vàng xuất hiện quanh người y. Sau khi ánh sáng tan đi, vị thư sinh kia nào còn bóng dáng, thay vào đó là một tay võ tướng vận chiến bào màu xanh, sau lưng đeo một thanh kiếm lớn đúc bằng huyền thiết. Người này vóc dáng cao lớn, mặt mũi khôi ngô, sống lưng ưỡn thẳng tắp, chỉ đứng đó không nói năng gì mà đã toát ra một thứ khí thế phi phàm. Có điều lúc này y lại hơi nhếch khóe môi, để lộ mấy nét giễu cợt, khi cười lên còn mang theo vẻ vô lại. “Tấm thân tồi tàn này của ngươi vừa mới được giải phong ấn, vậy mà còn đòi ra vẻ anh hùng thi triển Hóa Sinh quyết. Ta nói này, theo ngươi thì ai là người quên mang não đi theo vậy?”

Lời còn chưa dứt, vị võ tướng đó đã lật tay một cái, một luồng chân khí màu vàng bay ra từ đầu ngón tay y, truyền thẳng vào ấn đường của Tiểu Trúc. Sau nháy mắt, sắc mặt vốn trắng nhợt của nàng thiếu nữ bắt đầu trở nên hồng hào, hơi thở vốn yếu ớt cũng dần trở nên đều đặn, bộ dạng cứ như đang chìm trong một giấc mộng ngọt ngào. Thấy vậy, vẻ căng thẳng tan biến hẳn, Mặc Bạch lại trở nên bình thản, ung dung, còn cười tủm tỉm, nói: “Với ngươi, ta khỏi cần nói lời khách sáo làm gì…”

“Ha ha.” Vị võ tướng ngẩng đầu cười vang. “Cái tên mặt dày ngươi nào đã từng biết hai chữ “khách sáo” được viết thế nào.”

Mặc Bạch thoáng để lộ vẻ lúng túng, gượng cười nói: “Ta nói này, ngươi tốt xấu gì cũng là một vị thần tướng, chúng ta lại là bằng hữu của nhau, có cần phải nhớ thù như vậy không hả?”

Vị võ tướng đó nhếch môi cười khẽ, lấy từ bên hông ra một nậm rượu khác, ngẩng đầu uống một ngụm lớn, sau đó mới nói: “Năm xưa, ngươi luôn miệng nói sẽ theo ta tu hành phi thăng, thế mà lại đột nhiên biến mất chẳng còn tăm tích, làm ta tìm khắp nơi chẳng thấy, còn tưởng tên súc sinh ngươi đã gây ra tai họa gì để đến nỗi bị người ta đánh cho hồn phi phách tán. Thật không ngờ mười chín năm nay, ngươi lại dùng Phi Thúy hồ lô mà

https://thuviensach.vn

ta tặng để làm kết giới, cố tình khiến ta không tìm được ngươi. Hừ, loại bằng hữu như ngươi đúng là tốt thật đấy!”

“Này này, toàn là những chuyện đã cũ lắm rồi, có cần phải ghi nhớ kĩ như vậy không? Đúng là loại bằng hữu xấu xa, suốt ngày so bì hơn thiệt.” Mặc Bạch bật cười lắc đầu, nói với vẻ hết cách. “Ngươi nên biết là ta cũng có nỗi khổ riêng, thế nên mới không thể không trốn tránh…”

Vị võ tướng đó lại uống một ngụm rượu mạnh nữa, rồi hừ lạnh, nói: “Hừ, suốt ngày nói cái gì mà “lánh đời” với cả “vô vi”, nhưng ta thấy những việc vu vơ mà ngươi quản đến còn nhiều hơn bất cứ ai đấy. Nếu không vì mắc bẫy của Tru Yêu tứ phái, bị mất đi pháp lực, có phải ngươi định vĩnh viễn né tránh ta không?”

Mặc Bạch thoáng lộ vẻ ngượng ngùng, sau đó vội vàng chuyển qua chủ đề khác: “Được rồi, cứ coi như ta không ra gì đi, nhưng ngươi cũng đâu cần hóa thân thành một thư sinh bày quầy bán hàng như thế. Ngươi nói năng cứ như pháo liên thanh, ta thật không ngờ Thương Minh ngươi lại có tư chất của một kẻ nói nhiều như vậy.”

Vị thần tướng tên Thương Minh đưa nậm rượu trong tay cho bạn, cười vang, nói: “Chiêu này ta chỉ học theo ngươi thôi. Hồi ở trên núi Đoạn Vân, chẳng biết là kẻ nào cứ suốt ngày làu bà làu bàu không nghỉ? Còn nhớ khi đó, ngay đến những ngọn trúc cũng chẳng thể chặn miệng ngươi lại. Lần này, chắc ngươi cũng biết cảm giác phải nghe người khác nói nhiều là như thế nào rồi đấy.”

“Này này, ta thấy ngươi không chỉ so bì hơn thiệt thôi đâu, phải nói là có thù tất báo mới đúng.” Mặc Bạch buông lời giễu cợt, sau đó liền đón lấy nậm rượu mà uống một ngụm lớn.

https://thuviensach.vn

Trong cơn mơ màng, thời không xoay chuyển, hai người dường như đã quay trở về những tháng năm ngắm trăng đối ẩm trên núi Đoạn Vân. Thế nhưng, chỉ sau chốc lát, Thương Minh đã thu lại nụ cười, đưa mắt liếc nhìn Tiểu Trúc lúc này vẫn còn đang ngủ say, lại nhìn thoáng qua Minh Xà chỉ còn thoi thóp thở đang được nàng ôm trong lòng, trầm giọng nói: "Ngươi thật sự định nhúng tay vào vũng nước đục này ư? Chưa xét tới Ứng Long và Tương Liễu, ngay như cái liên minh Tru Yêu gì đó kia, chúng đã biết được vật đó nằm trong tay ngươi, ắt sẽ không dễ dàng buông tha cho ngươi đâu."

Đối mặt với lời chất vấn của Thương Minh, Mặc Bạch mỉm cười bình thản, vừa mân mê nậm rượu trong tay vừa ung dung đáp: "Mạng của loài súc vật vốn chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi. Mặc Bạch có thể sống được đến bây giờ đã là một điều may to lớn, sao còn phải cưỡng cầu việc phi thăng làm gì nữa? Chốn hồng trần loạn thế này ta hãy còn chưa xem đủ."

Thương Minh chắp tay đứng đó, trên mặt không còn nét cười giễu cợt và vô lại như trước nữa, cứ như thể vừa mới đeo một tấm mặt nạ cứng đờ. Chỉ thấy y đeo kiếm sau lưng, lạnh lùng im lặng, thật chẳng khác nào bức tượng Kim Cương được thờ trong các chốn chùa chiền, không giận mà tự có uy.

"Nếu ngươi đã quyết ý như thế, ta sẽ không khuyên can gì thêm." Thương Minh hờ hững nói. "Kiếp nạn lần này của Thần Châu là việc đã được định trước, Thiên đình sẽ không can thiệp, ngươi hãy tự lo cho mình đi!"

Nói xong, Thương Minh không đợi Mặc Bạch trả lời, lập tức xoay người lại, phất tay áo, sau nháy mắt đã hóa thành một luồng sáng màu vàng rực bay thẳng lên chín tầng mây, dần dần biến mất không còn bóng dáng.

https://thuviensach.vn

Mặc Bạch ngẩng đầu lên, ngẩn ngơ nhìn bầu trời trong veo xanh biếc, mãi hồi lâu sau mới chậm rãi cúi đầu xuống, chợt thấy Quy Hải Minh vốn nằm hôn mê trên mặt đất lúc này đã biến thành hình người, các vết thương do Thiên Anh huyết gây ra đều đã lành lặn trở lại. Y ngó qua bên cạnh, thấy tình hình của Tất Phi cũng hệt như thế, vết thương nơi ngực trái và chân trái đều đã bình phục cả rồi.

Mặc Bạch hơi ngẩn người, sau đó liền giơ nậm rượu lên uống một ngụm lớn, khẽ lắc đầu vẻ hết cách, cười nói: “Ha ha, đúng là cái đồ miệng cứng lòng mềm.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 6

Chính Tà

Giữa màn đêm tịch mịch, những vì sao giăng khắp bầu trời. Bên dưới lòng Ngân Hà cao tít, chỉ thấy có một ngọn núi cao hùng vĩ đâm lên tới tận mây, trông chẳng khác nào một thanh kiếm sắc. Trên đỉnh núi có ánh lửa thoắt ẩn thoắt hiện, kết hợp với những vì sao lấp lánh thật khiến người ta có cảm giác như thể đã có một vì sao vô tình rớt xuống nhân gian.

Giữa con mơ màng, Tiểu Trúc bỗng ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt, hệt như mùi của loại bánh ngọt làm từ hoa quế và bột gạo mà hồi nhỏ sư phụ vẫn hay làm cho nàng ăn, cánh mũi bất giác hơi máy động. Nàng cố gắng mở mắt, liền thấy ở phía không xa có một đống lửa, ánh lửa bập bùng chiếu lên một bóng lưng quen thuộc. Người đó vận bộ đồ trắng ngần như tuyết, mái tóc đen nhánh bóng mượt, trong tay đang cầm một cây gậy trúc xanh, thỉnh thoảng lại đưa tới cời đống lửa.

“Sư phụ!”

Tiểu Trúc kinh ngạc kêu lên, ngồi thẳng người dậy, lập tức cảm thấy đầu choáng mắt hoa, tầm nhìn cũng vì vậy mà trở nên mơ hồ. Ngay sau đó, một bàn tay ấm áp đưa tới đặt lên trán nàng, cảm giác mát rượi lập tức truyền đến và từ từ lan đi khắp cơ thể, giúp nàng áp chế sự nôn nao. Tiểu Trúc lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái, một lần nữa mở mắt ra, liền thấy gương mặt tuấn tú mà mình đã hết sức quen thuộc đang cười tủm tỉm nhìn mình.

https://thuviensach.vn

“Nha đầu, mở mắt to như thế làm gì hả? Lẽ nào không nhận ra ta nữa ư?”

Tiểu Trúc chớp chớp mắt, sau khi xác định được là mình không nằm mơ thì mừng rỡ thốt lên: “Sư phụ, phong ấn cùng chất độc mà người trúng phải đã được giải hết rồi ư?”

“Hầy, chuyện này nói ra dài lắm…” Mặc Bạch đưa tay che miệng, khẽ ho một tiếng, cố tình muốn chuyển chủ đề. Nhưng lời của y còn chưa dứt thì một giọng nói lạnh lùng đã vang lên: “Vậy thì hãy nói sao cho ngắn gọn là được!”

Tiểu Trúc nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy Quy Hải Minh đang ngồi tựa vào vách đá, Bàn Long thương trong tay còn xuyên qua một con gà nướng vàng ươm, xoay qua xoay lại trên ngọn lửa, mùi thơm tỏa ra ngào ngạt. Thấy y tuy đang nướng gà nhưng vẻ mặt vẫn lạnh tanh, cứ như thể có người nào đó nợ y mấy vạn lạng bạc, Tiểu Trúc bật cười khúc khích, bao nhiêu chuyện không vui trước đó đều bị gạt ra sau lưng.

Nàng ngước mắt nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này là một sơn động nơi hoang dã, xung quanh đều trống không, chỉ có dưới người nàng đã được lót một lớp cỏ tranh làm đệm. Trên khoảng đất trống ở giữa hang động có một đống lửa, bên cạnh đống lửa có hai con gà đã được nhổ lông. Quy Hải Minh và một vị thư sinh tuấn tú đang ngồi quanh đống lửa. Thư sinh ấy mình mặc áo đỏ, bên hông cài bút sắt, chính là Tất Phi.

Phát hiện ra ánh mắt nàng, Tất Phi khẽ quay sang nở nụ cười mỉm, ôm quyền nói: “Nguyệt cô nương, xem ra tại hạ đành phải làm phiền một thời gian rồi.”

https://thuviensach.vn

Nghe y nói vậy, Tiểu Trúc bất giác nhớ lại cảnh đệ tử của hai phái Thập Phương điện và Xích Vân lâu áp y lấy tính mạng của mình và Quy Hải Minh. Nàng vội ôm quyền đáp lễ, cảm kích nói: “Đa tạ Tất công tử! Nếu không có huynh giúp đỡ, ta và rắn con ca ca e là khó có thể thoát được kiếp nạn!”

“Nguyệt cô nương nặng lời quá rồi, tại hạ kỳ thực chỉ làm theo sự mách bảo của con tim mà thôi. Hơn nữa, tại hạ may được lệnh sư chữa thương cho, bằng không chỉ e sớm đã mất mạng từ lâu rồi.” Tất Phi cười nói, sau đó lại quay qua khom người hành lễ với Mặc Bạch.

Mặc Bạch chẳng thèm nhìn y, chỉ lấy nậm rượu đeo bên hông xuống uống một ngụm, đoạn hờ hững nói: “Hãy cho câu “làm theo sự mách bảo của con tim”, thế lúc tàn sát yêu linh thì con tim của ngươi mách bảo ngươi cái gì?”

Nghe thấy thế, Tất Phi bất giác lộ vẻ ngượng ngùng, không nói gì thêm nữa, Tiểu Trúc biết là Mặc Bạch không ưa người của Tru Yêu tứ phái, bèn đưa tay tới níu tay áo sư phụ, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Sư phụ, con biết là người ghét cái liên minh hồ đồ kia, đương nhiên là không thể nào vừa mắt đám đệ tử hồ đồ ấy được. Nhưng Tất công tử rõ ràng đã bị chúng ta làm liên lụy, không chỉ bị đuổi khỏi Xích Vân lâu mà còn thiếu chút nữa thì mất mạng. Người hãy bớt nói một chút đi, đừng động vào nỗi đau của người khác nữa, được không nào?”

“Đúng vậy.” Quy Hải Minh vốn vẫn luôn trầm lặng chợt cất tiếng nói chen vào: “Thù tất báo, ơn tất trả. Món nợ ân tình với ngươi Quy Hải Minh ta ắt sẽ đáp đền. Ngày sau, nếu ngươi gặp phải điều phiền phức gì, ta nhất định sẽ hết lòng trợ giúp.”

https://thuviensach.vn

Tất Phi khẽ nở nụ cười, quay qua gật đầu nói với Quy Hải Minh: “Vậy thì xin cảm tạ huynh đài trước. Kỳ thực, tại hạ bây giờ đang có một việc không được hay cho lắm muốn cậy nhờ…”

Quy Hải Minh hơi nhướng mày. “Xin cứ nói!”

Tất Phi gượng cười một tiếng,đoạn đưa tay khẽ vỗ vào bụng mình, đồng thời ngó qua phía con gà nướng trên Bàn Long thương. Quy Hải Minh lập tức nghẹn lời, bèn xé một chiếc đùi gà đưa Tiểu Trúc, sau đó nhét phần còn lại vào trong tay Tất Phi. Đừng thấy Tất Phi ăn vận theo lối thư sinh mà lầm, lúc này y chẳng hề tỏ ra thanh tao nho nhã, dùng cả hai tay xé đùi gà và cánh gà, lần lượt đưa cho Mặc Bạch tiên quân và Quy Hải Minh.

Nhưng Mặc Bạch không nhận, còn cong ngón tay trỏ cốc vào trán Tiểu Trúc một cái, nói: “Tiểu nha đầu, để dành bụng đi! Thứ đồ nướng thô thiển thế này có gì ngon đâu mà ăn, sư phụ có món ngon khác đây này.”

Nghe thấy thế, Quy Hải Minh lạnh lùng đưa mắt nhìn qua. Mặc Bạch đắc ý nhướng mày lên, nhìn lại đối phương vẻ khiêu khích, sau đó dùng cây gậy trúc khều đống lửa, bới từ trong đó ra một khối đất den thui. Y dùng cây gậy đập vào khối đất đó một cái, làm lộ ra một vật màu nâu ở bên trong, thoạt nhìn thì có vẻ giống một con gà.

“Đây là món gà ăn mày sở trường của ta đấy, đừng thấy nó xấu xí mà lầm, đảm bảo có thể khiến nha đầu ngươi thèm nhỏ dãi.”

Nói rồi Mặc Bạch giật lấy chiếc đùi gà vàng ươm trong tay Tiểu Trúc, sau đó xé lấy một miếng gà ăn mày nhét vào trong tay thiếu nữ và nhìn nàng bằng ánh mắt chờ mong.

https://thuviensach.vn

Cúi đầu nhìn miếng thịt gà màu nâu trong tay mình, Tiểu Trúc do dự một lát, cuối cùng không cự lại được vẻ chờ mong trong đôi mắt kia, bèn chậm rãi đưa bàn tay cứng đờ lên, khẽ cắn một miếng thật nhỏ và cố gắng nhai thật chậm.

“Sao rồi? Sao rồi? Ngon chứ hả? Tay nghề của sư phụ chắc chắn là chưa suy giảm chút nào đâu!”

Đối mặt với những câu hỏi liên tục của Mặc Bạch, khóe mắt Tiểu Trúc bất giác hơi co giật. Nàng cố gắng nuốt miếng thịt cứng đờ trong miệng, sau khi trầm ngâm một lát mới lựa được cách nói mềm mỏng nhất. “Chuyện này… Sư phụ, người còn nhớ hồi sáu tuổi, con đã lần đầu vào bếp nấu cơm không?”

“Đương nhiên là nhớ.” Mặc Bạch không chút nghĩ ngợi đáp ngay. “Lúc ấy con còn nhỏ xíu, chân tay ngắn ngủn, phải đứng trên ghế mới với tới bếp, nhưng trông đã ra dáng lắm rồi. Ngay từ khi đó, ta đã nhìn ra con rất có khiếu nấu nướng…”

Thấy Mặc Bạch nheo cặp mắt sáng rực, hiển nhiên đã rơi vào dòng hồi ức, khóe mắt Tiểu Trúc lại co giật, rồi nàng không kìm được cất lời nhằm kéo đối phương trở về thực tại: “Sư phụ, thực ra điều mà con muốn nói là… đã mười ba năm rồi người chưa vào bếp lần nào đấy.”

“Phì!” Tất Phi vốn đang đánh chén ngon lành, nghe thấy vậy thì bật cười thành tiếng. Đúng như câu vui quá hóa buồn, vì tiếng cười này mà thức ăn thiếu chút nữa tràn vào trong khí quản, khiến y ho sù sụ, nơi khóe mắt ánh lên mấy tia lấp lánh, hiển nhiên là đã ho đến nỗi chảy cả nước mắt.

https://thuviensach.vn

Quy Hải Minh mặt mày hờ hững ném con gà ăn mày kia trở lại đống lửa, sau đó đưa trả chiếc đùi gà mà mình nướng cho Tiểu Trúc, cuối cùng xiên một con gà khác vào đầu Bàn Long thương, lạnh lùng nói: “Minh Tiêu Chi Viêm.”

Lửa nóng đột ngột bùng lên, chạy dọc lên tới mũi thương, sau nháy mắt đã khiến con gà kia chín vàng.

Thấy “kiệt tác” của mình bị vứt bỏ không thương tiếc, sắc mặt Mặc Bạch đen thui chẳng kém một cục than là mấy. Khi Tiểu Trúc đưa đồ ăn tới cho mình, y ngoảnh mặt qua một bên, cầm cây gậy trúc lên, hậm hực gặm một miếng thật lớn. Cùng với đó, khói trắng bất ngờ bốc lên, một lát sau Mặc Bạch đã hiện nguyên hình là gấu trúc, thân hình tròn lẳn, cái mông quay về phía đống lửa, khi cắn cây gậy trúc còn cố tình phát ra những tiếng “rôm rốp” rất lớn.

Tiểu Trúc bất giác mỉm cười, đưa tay tới khẽ xoa lưng Mặc Bạch, còn gãi mạnh vào gáy y mấy cái. Tới lúc ấy, Mặc Bạch còn hậm hực xoay người lại, nhìn chằm chằm vào Quy Hải Minh bằng đôi mắt đen thui. Quy Hải Minh vẫn như núi băng vạn năm, coi Mặc Bạch như không tồn tại. Còn Tất Phi khó khăn lắm mới khôi phục được trạng thái bình thường, sau khi đã no bụng mới lên tiếng: “Mặc Bạch tiên quân, Quy Hải huynh, Nguyệt cô nương, không biết ba vị hiện có dự tính gì không? Ngoài ra, tại hạ có một chuyện nghĩ mãi mà không sao hiểu nổi, chẳng biết tiên quân làm thế nào mà phá được cấm chế vậy? Còn nữa, sau khi bị trúng Thiên Anh huyết, Quy Hải huynh đáng lẽ khó mà qua khỏi, trừ phi có vị thần nào đó ra tay, bằng không cơ hội sống sót thật sự không nhiều, tiên quân rốt cuộc đã dùng cách nào để cứu chữa vậy?”

Không chỉ Tất Phi, Tiểu Trúc và Quy Hải Minh cũng có mối nghi hoặc này, ba người cùng đổ dồn ánh mắt về phía con gấu trúc béo tròn trước mặt.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy Mặc Bạch ung dung cắn một đoạn gậy trúc, sau đó uể oải nói: “Còn có thể dùng cách gì được, ngươi không phải đã đoán ra rồi sao?”

“Chẳng lẽ thật sự có vị thần nào đó ra tay?” Tiểu Trúc kinh ngạc thốt lên, rồi chợt nhớ tới vị thư sinh mở quầy bán con rối gấu trúc bên đường hôm trước. Còn nhớ lúc ấy, Mặc Bạch sư phụ vừa mới nhìn thấy người đó liền quay đầu bỏ chạy, chẳng kịp dặn dò điều gì, hiển nhiên hai người bọn họ đã quen nhau từ trước. Nghĩ tới đây, Tiểu Trúc vội vàng hỏi: “Sư phụ ơi, chẳng lẽ chính vị chủ quầy bán con rồi gấu trúc hôm đó là người đã giúp sư phụ ư?”

Thấy Mặc Bạch khẽ gật đầu, Tiểu Trúc càng cảm thấy nghi hoặc. “Nhưng sư phụ vừa mới nhìn thấy người đó liền bỏ chạy ngay, chẳng giống như gặp lại bạn cũ gì cả. Nếu người đó không phải là bạn của sư phụ, vậy thì tại sao lại phải giúp sư phụ giải trừ cấm chế? Tại sao lại phải giúp mấy người bọn con chữa trị vết thương?”

Mặc Bạch há to miệng, nhồm nhoàm nhai trúc, đồng thời nói: “Việc này ấy à… Thực ra gã đó là chủ nợ của ta. Nha đầu, con chưa nghe nói ư, thời buổi này kẻ thiếu nợ mới là ông lớn, nếu ta mà chết thì gã biết phải đi đâu để đòi nợ đây?”

Thấy y trả lời tùy tiện như thế, Tiểu Trúc chớp chớp mắt, muốn tìm ra manh mối gì đó trên khuôn mặt của đối phương. Đáng tiếc, lúc này Mặc Bạch đã biến về nguyên hình, trên khuôn mặt chỉ có hai màu đen trắng quả thực chẳng có biểu cảm gì cả. Sau khi nhìn một hồi lâu, Tiểu Trúc rốt cuộc chấp nhận bại trận. Nàng bất mãn trề môi, khẽ làu bàu: “Sư phụ đúng là giảo hoạt quá đi!”

Bị gọi là “giảo hoạt”, Mặc Bạch liền chuyển thủ thành công, hỏi Tiểu Trúc: “Phải rồi, nha đầu, hôm đó, sau khi ta rời đi, bọn con rốt cuộc đã gây

https://thuviensach.vn

ra chuyện gì mà thiếu chút nữa thì mất mạng như thế?”

Tiểu Trúc kể lại đầu đuôi mọi việc, bắt đầu từ lúc gặp Tất Phi và đệ tử của hai phái Thập Phương điện và Xích Vân lâu, sau đó tới việc cùng Quy Hải Minh chia binh làm hai đường, thế rồi lại tìm thấy đứa trẻ kia ra sao, tiếp đến thì gặp Chung Vô Gia như thế nào. Khi nói tới đoạn Thập Phương điện dùng nàng làm mồi nhử, bày ra Thiên Anh huyết ở trong tiệm rèn, thế rồi Quy Hải Minh xuất hiện ứng cứu, Mặc Bạch liền cười lạnh, nói: “Tru Yêu tứ phái đúng là ghê thật, luôn miệng nói đến “đại nghĩa”, thế mà lại sử dụng thủ đoạn bỉ ổi như vậy! Kết bè đấu đá, mưu hại đồng tộc, đây chính là cái gọi là “chính nghĩa” của loài người các ngươi ư?”

Nghe thấy lời trách mắng của Mặc Bạch, Tất Phi cười gượng, nói: “Tuy tại hạ bây giờ đã không còn là đệ tử của Xích Vân lâu nữa, song có mấy lời tại hạ vẫn cần phải nói, câu này của tiên quân thực có hơi phiến diện. Đúng thế, Lận Bạch Trạch bố trí Thiên Anh huyết trận, lại dùng Nguyệt cô nương làm mồi nhử, muốn giết Quy hải huynh và tiên quân, hành động này tại hạ rất không tán đồng. Nhưng xét một cách công bằng, khi xưa Ứng Long và Tương Liễu giao tranh bên bờ Đông Hải, quả thực đã gây họa cho chúng sinh trong thiên hạ. Bốn phái Thiên Huyền môn, Độ Tội cốc, Xích Vân lâu và Thập Phương điện cùng ra mặt, lập nên liên minh Tru Yêu, tru sát yêu linh trong thiên hạ rồi đoạt lấy nội đan về chế tạo phong ấn, đây thực sự chỉ hành động bất đắc dĩ mà thôi. Dù bây giờ đã bị trục xuất khỏi sư môn nhưng tại hạ vẫn cho rằng đó là việc làm chính nghĩa.”

“Chính nghĩa?” Quy Hải Minh chống mạnh trường thương xuống đất, gằn giọng nói: “Vậy cha mẹ ta cùng với muôn vạn yêu linh trong thiên hạ lẽ nào đều đáng chết hay sao?”

Lời này vừa mới nói ra, bầu không khí lập tức trở nên băng giá. Nhất thời chỉ nghe thấy những tiếng nổ lốp bốp không ngừng vang ra từ trong

https://thuviensach.vn

đống lửa. Tiểu Trúc im lặng cúi đầu, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chợt ngẩng đầu lên nhìn Mặc Bạch, khẽ nói: “Từ nhỏ sư phụ đã dạy con rằng điều mình không muốn thì chớ nên làm với người ta, lại dặn con làm việc gì cũng phải suy nghĩ kĩ càng, đặt mình vào địa vị của người khác, không được tùy hứng. Cho nên, dù là với yêu quái, loài người hay là súc vật, con đều thường xuyên thay đổi lập trường mà suy nghĩ. Con cảm thấy súc vật rất đáng thương khi bị loài người ăn thịt, nhưng lại cảm thấy loài người ăn thịt là một lẽ đương nhiên. Tru Yêu lệnh cũng thế, tuy con cảm thấy loài người tru sát yêu linh là một hành vi bất đắc dĩ, nhưng cũng cảm thấy yêu linh rất đáng thương, vì cớ gì mà bọn họ phải hy sinh tính mạng cho phong ấn ở Đông Hải chứ? Con đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn chẳng thể thấu tỏ nguồn cơn, còn làm cho tư duy của mình hỗn loạn, không biết là nên tán đồng ai hay phản đối ai…”

Những lời nghi vấn của thiếu nữ phá tan bầu không khí căng thẳng, khiến cho Quy Hải Minh và Tất Phi đều sững người. Còn Mặc Bạch lúc này đã biến về hình người, y đưa tay tới nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Trúc, ôn tồn nói: “Con nha đầu ngốc nghếch này, ta bảo con đặt mình vào vị trí của người khác là vì mong con học được sự khoan dung và tha thứ, đâu phải để con băn khoăn mấy chuyện này. Đừng nói là con, những điều rắc rối ấy ngay cả ta cũng nhìn không thấu, bằng không làm sao còn phải cố ở lại chốn nhân gian đầy mê ảo này, làm sao còn phải tranh cãi với tên tiểu tử họ Tất kia? Hà hà, uổng công ta tu hành mấy trăm năm, thế mà vẫn bị vướng bận trong cái vòng luẩn quẩn, không thoát ra được.”

Trong giọng nói của Mặc Bạch có mang theo mấy nét cười, nhưng nhiều hơn cả vẫn là sự buồn bã và bất lực. Tiểu Trúc ngẩng đầu nhìn y, cặp mắt long lanh sáng rực như sao trên trời. “Vậy… sư phụ, con sẽ không nghĩ nhiều như thế nữa, được không? Từ giờ con sẽ chẳng bận tâm xem nên đứng về bên nào, sẽ chẳng lấy lập trường của loài người mà tha thứ cho liên minh Tru Yêu, cũng chẳng lấy lập trường của yêu linh và súc vật

https://thuviensach.vn

đểchỉtrích loài người vô tình vô nghĩa. Con không cần biết ai đúng ai sai, cũng không cần biết đến cái gọi là chính nghĩa kia, con chỉ biết rằng những kẻ muốn bắt sư phụ và gây tổn thương cho rắn con ca ca thì đều là người xấu, sư phụ thấy như vậy có được không?"

Mặc Bạch hơi sững người, sau chốc lát liền nhếch khóe môi, nở nụ cười vui vẻ. "Được."

Tất Phi suy nghĩ một hồi, chợt nói: "Đợi đã, nói cho ngắn gọn, suy nghĩ này há chẳng phải là "giúp người thân bất chấp lý lẽ" ư? Kiểu suy nghĩ như vậy hình như có hơi đơn giản quá thì phải?"

Quy Hải Minh lạnh lùng liếc nhìn y. "Trong thời loạn thế, mạnh ai nấy được. Giữa sự sinh tử tồn vong, có đạo lý gì để mà nói đây? Xét cho cùng, quan trọng nhất vẫn là một chữ "sống"."

"Rắn con ca ca nói rất đúng." Tiểu Trúc vỗ tay, nói "Hiện giờ liên minh Tru Yêu đã mấy lần muốn lấy tính mạng của chúng ta, ai cần biết bọn họ có lý do chính đáng gì không, dù sao cũng không thể để mặc cho người ta chém giết được. Cho dù bọn họ có chính nghĩa đến mấy đi chăng nữa, Tiểu Trúc quyết không thể để bọn họ giết sư phụ và rắn con ca ca! Còn cả ả Chung Vô Gia kia nữa, ả ta vì muốn chiếm đoạt Lôi Minh châu mà sát hại Hồng Phi, món nợ này chúng ta cũng không thể bỏ qua cho ả được!"

Nói tới đây, Tiểu Trúc hơi cau mày, chợt nhớ ra một việc, bèn nói với Tất Phi: "Phải rồi, hôm đó ở trong rừng, chính Chung Vô Gia đã cứu huynh một mạng. Chẳng lẽ huynh và ả có quan hệ gì với nhau ư? Còn nữa, khi đó ta đầu óc u mê nhưng vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng trẻ con khóc, Tất công tử, huynh vẫn còn nhớ việc này chứ?"

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.” Tất Phi gật đầu, nói. “Khi đó, Chung Vô Gia quả thực có bế một đứa bé trong tay, nếu ta không nhìn nhầm thì hình dáng của tã bọc rất quen thuộc, chính là loại được dùng cho hai đứa con của vị đại thẩm họ Trần ở Bạch Hà trấn kia. Riêng về việc tại sao ả lại đột nhiên ra tay tương trợ thì ta cũng không rõ, lại càng không biết cái gọi là “được người ta nhờ cậy” của ả rốt cuộc là chỉ người nào.”

“Chẳng lẽ đứa bé đó lại bị Chung Vô Gia bắt đi rồi ư?” Tiểu Trúc hít vào một hơi khí lạnh, sau đó liền ngó qua phía Mặc Bạch, khẽ lay tay áo sư phụ, khẩn khoản nói: “Sư phụ ơi sư phụ…”

Mặc Bạch co ngón tay trỏ lại, cốc lên trán nàng một cái, cố ý nghiêm mặt lại, nói: “Sao hả? Lại muốn cầu xin ta đi quản mấy việc không đâu đó ư? Nhân quả tuần…”

“Nhân quả tuần hoàn, tự có định số chứ gì?” Tiểu Trúc cười hì hì, nói. “Sư phụ suốt ngày ra vẻ đại tiên nói đến nhân quả, vậy nhưng cứ mỗi lần gặp chuyện là đều nhúng tay sao, chưa lần nào làm ngơ không hỏi đến. Tung tích của đứa bé này kỳ thực cần gì con phải cầu xin, trong lòng sư phụ hẳn đã có tính toán rồi, đúng vậy không nào?”

Nghe thấy những lời ấy, Mặc Bạch khẽ lắc đầu vẻ hết cách, đoạn nói: “Tiểu nha đầu, ngươi có vẻ tự tin đấy nhỉ? Thực ra, muốn tìm kiếm tung tích của Chung Vô Gia cũng không khó, chỉ cần tìm được một vật gì đó trên người ả, dù là một sợi tóc thôi cũng được, vậy là ta có thể thi triển Hồn Dẫn thuật để tìm ra ả.”

Đột nhiên, Tất Phi vỗ tay nghe “bốp” một tiếng, nói: “Có cách rồi! Chúng ta tuy không có vật gì của Chung Vô Gia, nhưng trong khoảnh rừng kia, Hóa Xà vì trúng phải Phược Giáp thần phù mà đã rơi mất không ít vảy.

https://thuviensach.vn

Chỉ cần tìm ra tung tích của Hóa Xà, hành tung của Chung Vô Gia hắn sẽ không còn là điều bí hiểm nữa.”

“Chúng ta?” Mặc Bạch nhướng mày, nói. “Ngươi biết rõ ta và Quy Hải Minh là cái đích bị bao người nhắm đến, lần trước khi dính vào, ngươi còn thiếu chút nữa mất mạng, chẳng lẽ ngươi không sợ chết à?”

Tất Phi hé môi cười rộ, nói: “Tất mỗ tuy chỉ là hạng phàm phu tục tử nhưng cũng biết rằng có việc cần phải làm, có việc không thể làm. Tiên quân và Quy Hải huynh là yêu linh dị thú, vậy mà vẫn gắng sức vì một đứa bé loài người, tại hạ há có thể khoanh tay đứng nhìn? Hơn nữa, tại hạ hiện giờ đã kết oán với đệ tử của Thập Phương điện, mà các đồng môn đều đã ngộ hại, phen này dù có trăm cái miệng cũng khó lòng biện bạch được gì. Tru Yêu tứ phái nhất định sẽ cho rằng Tất mỗ đã phản bội sư môn, đi theo chư vị. Đằng nào cũng sẽ rơi vào cảnh bị mọi người xa lánh, chẳng bằng Tất mỗ đi theo chư vị, như vậy có lẽ còn có thể sống lâu một chút.”

Mặc Bạch không nói gì, chỉ nhìn Tất Phi từ trên xuống dưới một lượt, đoạn mỉm cười, nói: “Hà hà, xem ra ngươi cũng khá thú vị đấy.”

Dứt lời, Mặc Bạch không nói gì thêm, chỉ đưa tay phải lên bắt quyết. Tức thì, một làn gió mát nổi lên, giữa không trung xuất hiện ánh linh quang màu vàng nhạt. Sau một tiếng quát “Lãm Phong Thần Hành” của y, thân hình bốn người liền biến thành những cái bóng mờ, chỉ sau nháy mắt đã biến mất giữa màn đêm. Trong hang động trống trải lúc này chỉ còn lại một đống lửa bập bùng, kèm với đó là sự tịch mịch như có thể nuốt chửng tất thảy mọi thứ.

***

https://thuviensach.vn

Khi Mặc Bạch dùng thuật Lãm Phong Thần Hành đưa bốn người trở về khoảnh rừng ngay gần Bạch Hà trấn, khung cảnh trong rừng vẫn hết sức thê lương. Thi thể của đệ tử Xích Vân lâu nằm ngổn ngang trên mặt đất, mấy con quạ đen lượn lòng vòng giữa không trung nhưng lại không dám mổ vào những thi thể bị trúng phải chất kịch độc, sắc mặt trở nên tím tái kia. Riêng có Triệu Thông là mất mạng vì bị gãy cổ, do đó liền trở thành con mồi cho lũ quạ tranh nhau, tình cảnh ấy quả thực rất rợn người.

Tất Phi thấy thế thì không đành lòng, vội vàng bước tới vung tay xua đuổi đám quạ đen. Sau đó, y cúi đầu xuống, lấy ra một tấm bùa, khẽ niệm một tiếng "Thiên Tuyết Hàn Sương". Những bông tuyết tức thì rơi xuống, bám đầy khuôn mặt của Triệu Thông, sau chốc lát đã phủ lên tấm thân tàn khuyết đó một tầng băng mỏng. Tất Phi khom người xuống, chậm rãi đưa hai tay ra, bắt đầu đào bới trên mặt đất.

Quy Hải Minh đưa mắt liếc nhìn động tác của y, lạnh lùng nói: "Hừ, đám người này tự cho mình là chính nghĩa, vậy nhưng hành vi lại bỉ ổi tột cùng, có kết cục như vậy đúng là đáng kiếp."

"Đúng thế đấy!" Tiểu Trúc gật đầu phụ họa. "Rắn con ca ca nói không sai. Tất công tử, những người này muốn dồn huynh vào chỗ chết, chẳng nghĩ gì tới tình nghĩa đồng môn. Với loại người này, huynh còn phải để tâm tới làm gì?"

Tất Phi không hề dừng động tác, vẫn tiếp tục đào đất một cách chậm rãi nhưng kiên định. Chỉ nghe y cúi đầu khẽ nói bằng giọng bất lực: "Ta từ nhỏ đã lớn lên trong Xích Vân lâu, được sư phụ dốc lòng dạy dỗ, lại chung sống với các vị sư đệ hơn hai chục năm ròng. Trong chuyện hôm nay, ta đã làm trái với mệnh lệnh của sư môn, vốn cũng có lỗi lầm, cho dù các vị sư đệ thật sự có lỗi với ta thì ta cũng không thể trơ mắt nhìn bọn họ phơi thây nơi hoang dã được."

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc và Quy Hải Minh đưa mắt nhìn nhau, thế rồi Tiểu Trúc liền lấy thanh đoản đao bên hông ra, đi tới bên cạnh Tất Phi và ngồi xổm xuống, bắt đầu đào đất cùng y.

“Nguyệt cô nương, cô đang làm gì đó?” Tất Phi thấy vậy thì kinh ngạc hỏi.

“Ta không tốt đến mức đi thu xác giùm những kẻ muốn giết ta đâu.” Tiểu Trúc trề môi hậm hực, sau đó lại ngoảnh đầu qua nhìn Tất Phi, khẽ cười nói: “Ta làm thế này không phải là giúp bọn họ, chỉ vì muốn giúp đỡ huynh đấy thôi.”

Lời của nàng vừa dứt, Quy Hải Minh chợt lạnh lùng nói một tiếng: “Phá!” Tức thì ngọn lửa Minh Tiêu Chi Viêm bùng lên, đất đá nổ tung, bắn ra tứ phía, trên mặt đất xuất hiện một cái hố khổng lồ, dài ước chừng bằng một thân người, rộng cỡ hơn một trượng, đủ để đặt mười mấy người xuống. Nhìn thấy cảnh này, Tất Phi lại càng kinh ngạc, bèn ngước nhìn Quy Hải Minh, chỉ thấy đối phương cầm thương đứng đó, mặt lạnh tựa băng sương, đôi môi mím lại tạo thành một đường thẳng kiên nghị.

Tất Phi sững người, một lát sau chợt nhếch khóe môi, để lộ một nụ cười rạng rỡ. “Tất Phi ta nào có tài đức gì, không ngờ lại có cơ may quen biết hai vị hảo hữu như vậy, cuộc đời này coi như đã không uổng phí rồi! Những lời cảm ơn khách sáo ta xin phép không nói nữa, tóm lại, vì các vị, ta sẵn sàng lên núi đao xuống biển lửa, dù có gặp khó khăn gì cũng quyết chẳng từ nan.”

“Đừng mà, ai cần huynh lên núi đao xuống biển lửa chứ!” Tiểu Trúc vội vàng xua tay lia lịa, cười nói: “Chúng ta tụ họp với nhau là để tìm đường

https://thuviensach.vn

sống, không phải để tìm đến cái chết. Mau chôn cất các sư đệ của huynh đi thôi, chúng ta còn có việc quan trọng cần làm đấy.”

Nghe thấy câu này, nụ cười bên khóe miệng Tất Phi lập tức trở nên cứng đờ. Y lẳng lặng bế thi thể của đám người Triệu Thông vào trong hố, để bọn họ nằm sát bên nhau, sau đó lại sửa sang quần áo giúp bọn họ. Sau khi tất cả đã ổn thỏa, Tất Phi liền bốc một nắm đất vàng lên, chậm rãi rắc xuống người các sư đệ đồng môn của mình. Thấy y cúi gằm mặt xuống, vẻ bi thương lộ rõ, Tiểu Trúc không đành lòng nhìn tiếp nữa, bèn khẽ niệm Trì Phong quyết. Một làn gió mát chậm rãi nổi lên, bụi đất vù vù bay tới, không lâu sau đã chôn các thi thể kia xuống dưới lớp đất vàng.

Tất Phi đứng dậy, lẳng lặng khom người vái một cái trước nấm mồ tập thể, sau đó đưa tay lên lau mặt, xoay người lại, nói: “Nguyệt cô nương nói rất phải, cứ mãi tưởng nhớ hoài niệm cũng chẳng ích gì, vẫn nên tập trung vào chuyện chính thì hơn. Tiên quân, chẳng hay đã có manh mối gì về tung tích của Hóa Xà chưa?”

Thì ra trong khi Tất Phi còn đang bận rộn chôn cất thi thể của đồng môn, Mặc Bạch đã nhặt một mảnh vảy rắn màu trắng lên, đồng thời thi triển Hồn Dẫn thuật để tìm kiếm. Chỉ thấy y xòe bàn tay phải ra, mảnh vảy rắn trong lòng bàn tay tự động bốc cháy, biến thành một con bướm lửa vỗ cánh bay lên giữa không trung, dường như đang nói với Mặc Bạch những lời gì đó.

Mặc Bạch hơi cau mày lại, ngạc nhiên hỏi: “Ngươi nói là núi Xích Vân ư?”

“Cái gì?” Tất Phi kinh hãi vô cùng, nôn nóng nói. “Núi Xích Vân chính là nơi tọa lạc của sư môn, lẽ nào ả yêu nữ đó định tới Xích Vân lâu gây rối?”

https://thuviensach.vn

Con bướm lửa giống như có linh tính, sau khi vỗ cánh dập dờn một lát liền bay về hướng nam, chẳng bao lâu sau đó đã biến mất giữa màn đêm mờ mịt. Thấy vậy, Tiểu Trúc vốn trước đó chủ trương đi cứu người không khỏi có chút do dự, lẩm bẩm nói: "Nếu Chung Vô Gia thật sự tìm đến Xích Vân lâu, chúng ta có lẽ không cần phải lo lắng nữa. Xích Vân lâu tự cho mình là danh môn chính phái, dù thế nào cũng sẽ không để yên cho ả làm hại đến đứa trẻ vô tội kia, chắc chắn sẽ ra tay ứng cứu. Có điều, trong chuyện này dường như có gì đó hơi cổ quái thì phải…"

"Đúng thế, quả thực có rất nhiều điểm đáng ngờ." Mặc Bạch cất giọng hờ hững nói. "Thứ nhất, Chung Vô Gia tuy sở trường về dùng độc, còn có món pháp bảo như Nhân Đồ Huyết Tỏa, song dù sao cũng chỉ có một thân một mình, đột nhiên xông vào Xích Vân lâu vốn nổi danh thiên hạ về Đan Chu thiết bút và bùa chú như thế thực là một điều không hợp tình hợp lý, vì cho dù võ công của ả có cao đến mấy đi chăng nữa thì đối mặt với hơn ngàn đệ tử của Xích Vân lâu cũng chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Thứ hai, tới chỗ kẻ thù mà ả còn mang theo một đứa nhỏ bên người, lẽ nào không sợ nó quấy khóc để rồi trở thành gánh nặng ư?"

Tiểu Trúc suy nghĩ một lát, chợt kinh hãi nói: "Sư phụ ơi sư phụ, người nói xem liệu Chung Vô Gia có dùng đứa bé đó làm con mồi để ám hại cao thủ của Xích Vân lâu không?"

Mặc Bạch còn chưa trả lời thì Tất Phi đã không chờ nổi nữa. Y bước lên trước hai bước, khom người hành lễ với Mặc Bạch, trầm giọng nói: "Chung Vô Gia tâm tư ác độc, thủ đoạn ghê gớm, bây giờ đã dám lên núi Xích Vân như thế thì ắt hẳn là có mưu đồ. Tuy tại hạ đã bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng hơn hai mươi năm nay, sư phụ coi tại hạ như con ruột, hết lòng đối đãi, tại hạ không thể trơ mắt nhìn sư môn gặp cảnh nguy hiểm mà không có hành động gì. Cầu xin tiên quân mở lòng từ bi, dùng thuật Lãm Phong Thần Hành đưa tại hạ về sư môn, tại hạ ắt cảm kích vô cùng."

https://thuviensach.vn

Trước cái khom người của Tất Phi, Mặc Bạch lùi lại một bước, tránh qua một bên không chịu nhận. Tất Phi thấy thế bèn quỳ sụp xuống, định hành đại lễ khấu đầu với Mặc Bạch. “Khẩn cầu tiên quân…”

“Này này, sao ngươi lại lằng nhằng thế hả, hở một chút là bái lạy với cả khấu đầu, đúng là còn chướng mắt hơn cả ngọn núi băng kia!” Mặc Bạch buồn bực nói.

Tất Phi sững người ra, bèn ngước mắt lên nhìn Mặc Bạch, chợt thấy y đưa tay phải lên bắt quyết, đồng thời hô: “Lãm Phong Thần Hành.”

Gió mát nổi lên, ánh vàng lấp lánh. Chỉ thấy ba người Mặc Bạch, Tiểu Trúc và Quy Hải Minh đã bước vào trong pháp trận, vị tiên quân tuấn tú, nàng thiếu nữ ngây thơ, cả người thanh niên trầm mặc ít nói kia nữa, thân hình đều trở nên mơ hồ. Thấy Tất Phi sững sờ đứng đó, Tiểu Trúc mở miệng thúc giục: “Nếu huynh còn không qua đây, bọn ta sẽ không chờ nữa đâu đấy.”

“Nhưng, các vị… ta…” Vị thư sinh ấy vốn đầy bụng thi từ, nói năng khéo léo, vậy nhưng lúc này cũng đã nghẹn lời.

“Sao thế?” Trong pháp trận lấp lánh ánh sáng kia, nàng thiếu nữ nhìn y, khẽ nở nụ cười. “Vừa rồi còn luôn miệng nói cái gì mà “lên núi đao, xuống biển lửa”, lẽ nào chỉ cho phép huynh dốc sức vì bạn bè mà không cho phép bạn bè dốc sức vì huynh sao?”

Tất Phi ngẩn ngơ đứng đó, một lát sau nụ cười mới lại xuất hiện. Y không chút do dự bước vào trong pháp trận, thân hình bốn người hóa thành

https://thuviensach.vn

một luồng ánh sáng bay đi, tựa như một ngôi sao băng lướt qua bầu trời, nhanh chóng biến mất chẳng còn tăm tích.

Dùng thuật Lãm Phong Thần Hành vốn có thể ngày đi ngàn dặm, thế nên chỉ sau nửa canh giờ ngắn ngủi, bốn người bọn họ đã có mặt trên núi Xích Vân. Nơi này được bao phủ bởi một màu xanh biếc, cây cối cao lớn vô cùng, tán cây tỏa ra rất rộng, dưới gốc cây hoa nở xinh tươi, tựa như dệt gấm. Phía đằng xa, núi non kề nhau san sát, trùng trùng điệp điệp, thế núi hiểm trởmây mù vờn quanh. Điều khiến người ta phải tấm tắc khen lạ là mây mù ở nơi này rất khác thường, có màu đỏ tươi tựa như một lớp son rực rỡ trên khuôn mặt trắng ngần của người thiếu nữ.

“Không thẹn là núi Xích Vân, quả là đúng như tên gọi.” Mặc Bạch đưa mắt nhìn về phía xa, cất lời cảm thán. Nơi này là linh mạch trong trời đất, linh khí ngợp đầy. Nếu có thể tu hành ở đây, hiệu quả thu được ắt không tầm thường.”

“Chẳng trách phù triện và thuật pháp của Xích Vân lâu lợi hại như vậy, hóa ra là nhờ vào thiên thời, địa lợi mà ra.” Tiểu Trúc giật mình bừng tỉnh, nói, đồng thời ngó khắp xung quanh.

Chỉ thấy trên đỉnh núi tọa lạc mấy tòa đình đài lầu các khi ẩn khi hiện giữa những đám mây màu đỏ, thoạt nhìn chẳng khác nào cung điện trên trời.

Tất Phi lê chiếc chân bị thọt, bước vội vã về phía những bậc thang đá dẫn lên đỉnh núi, nhưng còn chưa đi được mấy bước thì đã nhìn thấy con bướm lửa do Hồn dẫn thuật tạo thành liên tục vỗ cánh, sau khi bay qua bay lại trước mặt y một lát lại bay về hướng ngược lại. Bốn người không dám chậm trễ chút nào, liền bám theo con bướm đỏ đó đi xuyên qua rừng.

https://thuviensach.vn

Không biết qua bao lâu sau, bọn họ nhìn thấy con bướm lửa bay tới trước một gốc cây cổ thụ và lượn lòng vòng quanh đó.

Đó là một gốc long não có tuổi đời khoảng trên trăm năm, cần hai người mới có thể ôm trọn một vòng. Có điều núi Xích Vân này là linh mạch trong trời đất, cây cối đa phần đều vừa cao vừa to, giữa một biển cây cối xanh biếc như thế, gốc long não này cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ duy có một điểm hơi khác thường là trên thân cây có một cái hốc lớn do côn trùng đục khoét mà ra.

Con bướm lửa bay lượn xung quanh gốc cây long não cổ thụ hai vòng, thế rồi ánh lửa chợt lóe lên, nó chui luôn vào trong hốc cây. Tiểu Trúc thoáng ngạc nhiên, định đi tới thăm dò, chợt bị Quy Hải Minh đưa tay cản lại. Quy Hải Minh không nói năng gì, chỉ lật tay lấy Bàn Long thương từ sau lưng xuống, đoạn ngắm bắt quyết, một ngọn lửa lập tức bùng lên, quấn xung quanh cán thương.

“Phá!”

Sau tiếng quát khẽ của Quy Hải Minh, ngọn lửa trên cán thương liền lao vọt đi như một mũi tên vừa rời khỏi dây cung, đâm thẳng vào gốc long não. Chỉ nghe “uỳnh” một tiếng, gốc cây cổ thụ cùng khu vực xung quanh mấy trượng đều bị thiêu cháy thành than, để lộ một hang ngầm dưới lòng đất. Trên thành hang có dán mấy tấm bùa, tạo thành một trận đồ ánh lên những tia sáng màu tím.

“Phong Hồn phù?” Tất Phi vừa nhìn đã nhận ra ngay loại bùa đó, sắc mặt càng trở nên kinh ngạc. “Loại bùa này được dán ở đây hiển nhiên là để đề phòng hồn phách trốn ra ngoài hang. Nhưng ta ở Xích Vân lâu này đã hai mươi mấy năm, vậy mà chưa từng nghe sư phụ kể là bản môn có mật đạo chuyên phong ấn hồn phách.”

https://thuviensach.vn

“Nói nhiều vô ích, vào thăm dò là biết ngay.” Quy Hải Minh lạnh lùng nói.

“Rắn con ca ca, cẩn thận có mai…” Chữ “phục” còn chưa kịp nói ra, Tiểu Trúc đã thấy Quy Hải Minh tung người nhảy xuống dưới hang. Nàng bèn đưa tay lên vuốt trán, khẽ lắc đầu vẻ hết cách, rốt cuộc đành bám theo.

Nhìn đám tiểu bối lần lượt nhảy xuống dưới hang, Mặc Bạch đưa tay phải lên mân mê cằm, cười gượng, nói: “Một kẻ lạnh lùng ít nói, trọng tình trọng nghĩa, làm việc thì rất sảng khoái, chỉ tiếc lại hay ỷ vào một thân công phu mà tự cao tự đại. Một kẻ thì lắm lời đa lễ, rất trọng tình xưa, lại đọc rất nhiều sách, chỉ tiếc rằng tốt bụng quá mức cần thiết… Thật đúng là khó lựa chọn mà!”

Mặc Bạch một mặt lầm bầm như thế, một mặt bắt Trì Phong quyết, một làn gió mát lập tức nổi lên đỡ y xuống dưới đáy hang.

Chỉ thấy hang động này nhỏ hẹp lạ thường, chỉ đủ cho một người đi qua, trên mặt đất rải đầy đá vụn, còn lởm chởm khá nhiều măng đá, vách động thì thô ráp lồi lõm, thoạt nhìn có vẻ như do thiên nhiên hình thành. Vậy nhưng sau khi bốn người đi được mấy trượng, mặt đất dần trở nên bằng phẳng, vách động thì càng lúc càng bóng láng. Lại đi thêm mấy thước nữa, mặt đất và vách động đều được lát bằng đá xanh phẳng phiu, nhìn cứ như một đường hầm dẫn vào lăng mộ.

Trong con đường tăm tối âm u ấy, khung cảnh vô cùng tĩnh lặng, bốn người chỉ có thể nghe thấy những tiếng hít thở của nhau. Hang động uốn lượn đâm xuống phía dưới, hệt như một con đường dẫn xuống cõi U Minh, càng đi về phía trước thì xung quanh lại càng âm u lạnh lẽo. Quy Hải Minh

https://thuviensach.vn

cầm Bàn Long thương đi trước nhất, dùng tấm thân cao gầy của mình che chắn mọi hiểm nguy. Đi sát ngay phía sau là Tiểu Trúc, nàng hướng lòng bàn tay lên phía trên, sử Ly Hỏa thuật tạo ra một ngọn lửa nhỏ soi sáng đường đi cho mọi người. Tiếp theo là Tất Phi, còn đi cuối cùng phụ trách bọc hậu là Mặc Bạch.

Giữa ánh lửa lập lòe, cái bóng của bốn người được in lên vách hang và mặt đất, bị kéo ra rất dài, thực là quỷ dị không lời nào tả xiết. Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là trên vách đá khắc dày đặc các dòng chú ngữ. Tất Phi chăm chú quan sát, càng nhìn lại càng ngạc nhiên. “Loại chú ngữ này ta chưa từng nghe nói tới, cũng không phải là chú ngữ do Xích Vân lâu truyền thụ.”

“Đây là Luyện Hồn Diệt chú.”

Nghe thấy bốn chữ này, mọi người đều dừng chân lại. Tiểu Trúc mở to mắt, ngạc nhiên hỏi: “Sư phụ ơi sư phụ, Luyện Hồn Diệt chú mà người vừa nói tới lẽ nào là loại thượng cổ tà pháp đó ư?”

Mặc Bạch lắng lặng gật đầu. Tất Phi không hiểu nguồn cơn, bèn nghi hoặc hỏi: “Thượng cổ tà thuật gì cơ? Ta chưa từng được nghe nói tới.”

Tiểu Trúc giải thích: “Ta từng xem một cuốn sách của sư phụ, trong đó nói Luyện Hồn Diệt chú là một thứ tà pháp cực kỳ ác độc, cần thu lấy hồn phách của mười vạn sinh linh đem nhốt vào trong Huyết trận, lại trải qua chín chín tám mươi mốt ngày để luyện chế thành thứ vũ khí Luyện Hồn ngọc đáng sợ nhất trên đời, có thể nói là gặp thần giết thần, gặp phật giết phật. Theo truyền thuyết, vào thời thượng cổ, Viêm Đế và Hoàng Đế đã đại chiến với Xi Vưu, Xi Vưu từng định luyện chế Luyện Hồn ngọc hòng hạ sát Hoàng Đế, nhưng vì thuật này quá phức tạp nên Xi Vưu rốt cuộc đã thất bại. Bằng không, lịch sử Thần Châu chỉ e đã phải viết lại rồi.”

https://thuviensach.vn

“Trên đời này lại có thứ tà pháp hung ác như vậy ư?” Tất Phi cả kinh bật thốt.

“Đúng vậy. Ngươi hẳn đã được lãnh giáo sự lợi hại của Thiên Anh huyết, phương thức luyện chế Thiên Anh huyết chẳng qua là phỏng theo cái phần thô thiển bên ngoài của Luyện Hồn Diệt chú mà thôi, vậy mà đã có hiệu dụng ghê gớm như vậy rồi.” Mặc Bạch khẽ thở dài một tiếng nói: “Không ngờ trên núi Xích Vân lâu lại có kẻ mưu đồ thực hiện loại thượng cổ tà pháp này.”

“Chuyện này… Không thể nào…” Tất Phi hoang mang nói. “Xích Vân lâu bấy nay vẫn luôn chú trọng tới chính nghĩa, ắt chẳng bao giờ đi luyện chế một thứ tà vật như vậy đâu! Luyện Hồn Diệt chú xuất hiện ở nơi này nhất định là có nguyên do khác!”

Dứt lời, Tất Phi rảo bước đi nhanh qua Quy Hải Minh, đồng thời lấy ra một tấm Sí Hỏa phù và đốt cháy trên đầu ngón tay, sau đó bước ào ào về phía trước, muốn điều tra cho rõ sự tình. Đột nhiên, y sững người lại, chẳng nói năng gì.

Quy Hải Minh nhìn theo hướng ánh mắt y, cũng dừng chân lại. Tiểu Trúc đi theo sau y không kịp dừng, liền va ngay vào tấm lưng rắn chắc của y. Nàng vội đưa tay lên day mũi, đồng thời thò đầu ra phía trước nhìn. “Rắn con ca ca, sao vậy?”

“Đừng nhìn!”

Quy Hải Minh trầm giọng nói, đồng thời đưa tay ra che mắt Tiểu Trúc lại.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy trên các bức vách là muôn ngàn khuôn mặt san sát, bọn họ người thì gào khóc rên rỉ, người thì trừng mắt sợ hãi, vẻ mặt không ai giống ai, nhưng tất thảy đều sống động như thật, hơn nữa còn có chung một vẻ sợ sệt và tuyệt vọng.

“Đây chính là nơi đặt Huyết trận.” Mặc Bạch lạnh lùng nói, ngữ điệu không còn vẻ ôn tồn và ấm áp như thường ngày, thay vào đó là một sự lạnh lẽo đến thấu xương. “Muôn vạn hồn phách bị giam giữ ở đây, ngày đêm than khóc nhưng chẳng thể trốn thoát. Oán khí của bọn họ được lưu giữ trên bức tường này, hóa thành những khối đá cứng rắn.”

Tất Phi nắm chặt hai tay, mở to mắt nhìn chằm chằm vào một trong số muôn ngàn khuôn mặt trên tường. Đó là một khuôn mặt vuông chữ điền, để râu quai nón, ngũ quan đoan chính, thoạt nhìn vào khoảng bốn mươi tuổi, là một hán tử đang độ tráng niên. Khác với đa số những người còn lại, trên khuôn mặt người này không hề có vẻ sợ hãi, thay vào đó là bộ dạng lẫm liệt với hai mắt nhắm chặt, từ trong hốc mắt chảy ra hai hàng lệ máu.

“Thích sư thúc.” Tất Phi run giọng nói. “Đây là một nhân vật kiệt xuất trong hàng đệ tử đời thứ ba của Xích Vân lâu, cũng là sư thúc của ta. Ông ấy là người chính trực, rất được các đệ tử trong môn phái kính trọng. Sáu năm trước, Thích sư thúc xuống núi trừ yêu, thế rồi không quay về nữa, có ai ngờ ông ấy lại bị nhốt trong Huyết trận của Luyện Hồn Diệt chú thế này… Không được, ta nhất định phải điều tra rõ xem ai là kẻ đứng sau chuyện này rồi đi bẩm lại chân tướng với sư phụ!”

Nói tới đây, Tất Phi lập tức chạy nhanh vào sâu hơn. Mặc Bạch nhíu chặt đôi mày, nói: “Quy Hải Minh, ngươi mang Tiểu Trúc rời khỏi đây trước đi!” Nhưng vừa mới dứt lời thì chợt nghe tiếng kêu kinh hãi của Tất Phi từ

https://thuviensach.vn

phía trước vọng lại. Quy Hải Minh lập tức xách trường thương chạy tới, Tiểu Trúc cũng rảo bước đi theo, Mặc Bạch đành bỏ qua lời chỉ thị vừa rồi.

Ba người cùng rảo bước đi nhanh, không lâu sau liền nhìn thấy phía trước thấp thoáng có ánh lửa, những khuôn mặt người trên tường bị ánh lửa lập lòe khi ẩn khi hiện rọi vào lại càng toát ra vẻ quỷ dị khó mà miêu tả bằng lời. Khi đi qua một chỗ rẽ, cảnh tượng trước mắt thoáng đãng hẳn lên, chỉ thấy đó là một gian phòng đá hình vuông rộng chừng một trượng, phần bên dưới của bốn bức tường đều được đục sâu một chút tạo thành máng đá dài chạy quanh tường, trong máng có máu tươi chảy chầm chậm. Phía trên máng đá, cứ cách mười thước lại có một chiếc đầu rồng gắn trên tường, từ trong miệng rồng phun ra một ngọn lửa màu xanh lam, cả gian phòng đá đều được những ngọn lửa ấy soi sáng…

Chính giữa gian phòng có ba bóng người đang đứng. Tất Phi tay cầm Đan Chu thiết bút che cho một lão ở sau lưng, còn người đứng phía trước mặt hai người họ chính là Chung Vô Gia. Lúc này, ả đang trừng mắt giận dữ, một tay bế đứa bé kia, một tay múa may Nhân Đồ Huyết Tỏa, quát bảo Tất Phi: “Tránh ra! Nếu còn dám ngăn ta nữa, ta sẽ giết luôn cả ngươi đó!”

Tất Phi không chịu lùi lại, vẫn đứng sừng sững ở đó, chặn trước mặt ông lão, đồng thời trầm giọng nói: “Sư phụ đối đãi với ta như con ruột, ta tuyệt đối không bao giờ bỏ thấy mà chạy đâu. Chung cô nương, tuy cô có ơn cứu mạng với ta, nhưng nếu cô định gây sự với Xích Vân lâu, ta ắt sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

Chung Vô Gia nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào Tất Phi, lát sau liền cười lạnh, nói: “Ngươi đã nhất quyết bảo vệ lão già này như thế, vậy thì chớ trách ta ra tay vô tình!”

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, ả đã vung mạnh cánh tay, Nhân Đồ Huyết Tỏa lập tức lao vọt về phía Tất Phi với thanh thế vô cùng dữ dội. Tất Phi khẽ quát một tiếng, lá bùa nơi đầu ngón tay sáng bừng lên, những bông tuyết rơi xuống lả tả, hình thành một bức tường băng chắc chắn. Có điều, sợi xích sắt trong tay Chung Vô Gia chỉ vừa mới tiếp xúc đã làm cho bức tường băng vỡ nát, những mảnh băng vụn bắn văng đi tứ phía.

Mắt thấy Nhân Đồ Huyết Tỏa sắp đánh trúng Tất Phi đến nơi, Quy Hải Minh liền vung trường thương đâm tới. Chỉ nghe "keng" một tiếng, mũi thương bạc và sợi xích sắt va vào nhau dữ dội, đà lao đi của sợi xích vì thế mà bị chặn đứng hoàn toàn. Cùng lúc ấy, Tiểu Trúc ngầm thi triển Trì Phong quyết, muốn thừa lúc Chung Vô Gia không đề phòng mà cứu lấy đứa bé trong tay ả. Đáng tiếc, động tác của Tiểu Trúc tuy nhanh nhưng Hóa Xà vốn theo sát bên cạnh Chung Vô Gia đã phát hiện ra. Con Hóa Xà đó vốn đã trúng phải Phược Giáp thần phù, không còn nhanh nhẹn như trước, song nó vẫn tung người lao lên, dùng tấm thân mình chặn cơn gió xoáy lại.

"Khốn kiếp, ngày đó lẽ ra ta phải giết luôn cả ngươi mới đúng!" Chung Vô Gia gằn giọng nói, khuôn mặt càng trở nên dữ dằn, hoàn toàn không còn vẻ yêu kiều thường ngày. Ả ta khẽ hé bờ môi, một làn khói độc màu xanh liền bay ra rồi quấn lấy Nhân Đồ Huyết Tỏa trong tay ả, thoạt nhìn chẳng khác nào một con rắn độc. Kế đó, ả giơ cao cánh tay nõn nàng lên, tựa như đang nhảy múa, đồng thời tung mình nhảy cao và vung xích đánh ra liên tục. Sợi xích ấy xanh đỏ đan xen, độc địa tột cùng, đi tới nơi nào là khiến cho gió rít vù vù ở nơi đó.

"Không hay!" Tất Phi đã từng được thấy sự lợi hại của chiêu này, mắt thấy không thể nào tránh kịp nữa, y liền không chút nghĩ ngợi xoay người lại, dùng thân thể mình bảo vệ cho ông lão sau lưng. Khi sợi xích kia sắp quét vào người Tất Phi, chợt có một giọng nói sang sảng vang lên: "Trường Phong Vạn Lý."

https://thuviensach.vn

Trong gian phòng đá đột nhiên nổi lên một cơn gió mạnh, những ngọn lửa không ngừng đung đưa dữ dội. Dần dần, cơn gió ngưng tụ lại và bao bọc Chung Vô Gia vào giữa. Ả cắn chặt răng, cố gắng dùng yêu lực để kháng cự, nhưng rốt cuộc vẫn không địch nổi, ngã gục xuống đất, còn Nhân Đồ Huyết Tỏa cũng chẳng còn chút khí kình nào, nhanh chóng rơi xuống ngay bên cạnh ả.

Mắt thấy Chung Vô Gia thất thế, Hóa Xà lập tức bò tới bên cạnh ả, muốn đỡ ả dậy, nhưng Chung Vô Gia lại giận dữ phất mạnh tay áo, quát lớn: “Cút mau! Ai cần ngươi giúp chứ?”

Hóa Xà đứng im không động đây, nhưng cặp mắt đỏ ngầu vẫn lẳng lạng nhìn đối phương chăm chú. Chung Vô Gia chẳng thèm nhìn nó, cố gắng chống một tay xuống đất và ngồi dậy, sau đó lau đi vết máu bên khóe miệng. Lúc này, trong cặp mắt xinh đẹp tràn đầy vẻ oán độc, ả giận dữ nhìn Mặc Bạch, lạnh lùng nói: “Được lắm... Ngày đó, khi xử lý gã Phi xui xẻo kia ở Đỉnh Sơn thôn, lẽ ra ta nên giải quyết luôn cả ngươi nữa mới đúng, đây quả là sai lầm của ta...”

Nghe nhắc đến Đỉnh Sơn thôn và Hồng Phi, trong mắt Quy Hải Minh thoáng qua một tia ảm đạm, rồi y vung tay lên, đâm trường thương về phía cổ họng Chung Vô Gia. Thế nhưng, đúng trong khoảnh khắc ấy, một bàn tay thon dài trắng nõn bỗng nắm chặt cán thương, ngăn động tác của y lại. Chỉ thấy Mặc Bạch đưa tay giữ lấy Bàn Long thương, trên khuôn mặt tuấn tú không còn nụ cười ung dung như thường ngày, thay vào đó là một vẻ hết sức nặng nề, rồi y trầm giọng hỏi: “Chung Vô Gia, ngươi làm sao mà biết tới Luyện Hồn Diệt chú như vậy? Loại công trình thế này một mình ngươi ắt chẳng thể hoàn thành, ngươi và đồng bọn của ngươi rốt cuộc có mục đích gì?”

https://thuviensach.vn

Chung Vô Gia nghe thế thì sững người, một lát sau cất tiếng cười rộ, âm thanh vang đến tận trời. “Ha ha ha, ngươi cho rằng Huyết trận này là do ta dựng lên ư? Ha ha ha ha...”

Chung Vô Gia ngửa mặt cười vang, đến nỗi chảy cả nước mắt, ho ra máu. Con Hóa Xà thấy vậy thì khẽ cọ đầu vào bàn tay ả, nhưng lại bị ả vung tay đẩy ra. Một hồi lâu sau, ả dường như đã cười đủ, hai hàng nước mắt liền chảy dài trên bờ má. Chung Vô Gia lạnh lùng đưa mắt nhìn về phía mấy người Mặc Bạch, gằn giọng nói: “Ta phải bỏ ra hơn mười năm mới tìm được nơi này, vốn tưởng hôm nay sẽ báo được mối thù lớn cả đời, vậy mà lại bị mấy tên hồ đồ các ngươi phá đám. Các người muốn giết thì giết, ta có làm quỷ cũng không buông tha cho các ngươi đâu!”

Nghe thấy lời ả, mọi người đều thầm ngạc nhiên. Nếu huyết trận này không phải do Chung Vô Gia dựng lên, vậy thì rốt cuộc là ai...

“...Lục đạo hoàn vũ, tiên yêu mạt lộ, quỷ mị bất tồn, kỳ linh dị đạo, tru lộ tiêu vong, Phong Thần Diệt Linh!”

Đột nhiên, từ phía sau lưng mọi người vang lên một giọng nói già nua.

Mặc Bạch thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, đột ngột xoay người lại, chỉ thấy ông lão vốn được Tất Phi bảo vệ lúc này đang dùng hai tay kết ấn, lẩm bẩm niệm chú.

Khi bốn chữ “Phong Thần Diệt Linh” vang lên, chỉ sau nháy mắt, dòng máu chảy trong máng đá đã trở nên sôi sục, thế rồi “uỳnh” một tiếng, ngọn lửa màu xanh lam mà đầu rồng nhả ra bỗng dài thêm mấy thước, rất nhanh đã hình thành một trận đồ trong gian phòng đá vuông vắn này.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng màu xanh lam chiếu lên khuôn mặt mọi người, gần như cùng lúc, một tiếng kêu chói tai vang lên, giống như xuyên qua tai mà chui vào trong não của người ta vậy. Mặc Bạch vội vàng dùng hai tay bịt tai lại, cắn chặt răng không nói gì, nhưng sắc mặt y đã trở nên nhợt nhạt đến đáng sợ, mồ hôi tuôn ra như mưa. Quy Hải Minh quỳ một chân xuống đất, tay phải nắm chặt Bàn Long thương cố gắng chống đỡ thân thể, nhưng trên mặt, trên tay y, những chiếc vảy bạc đã hiện ra, chẳng khác gì thép đúc. Chung Vô Gia không chịu nổi thứ áp lực ấy, gục hẳn xuống đất, bên khóe miệng lại một lần nữa rỉ máu tươi. Còn con Hóa Xà kia thì không ngừng lăn lộn trên mặt đất, dường như đang đau đớn tột cùng.

“Sư phụ, rắn con ca ca!” Tiểu Trúc kinh hãi kêu lên, vội vàng bước lên phía trước đỡ lấy cánh tay Mặc Bạch.

“Luyện Hồn Huyết trận, Phong... Phong.” Mặc Bạch cắn răng nói, toàn thân run lên lẩy bẩy. “Phong Thần Diệt Linh thuật...”

“Đúng thế, xem ra ngươi cũng có chút kiến thức đó.” Ông lão khẽ mỉm cười, trên gương mặt tưởng như hòa ái thân thiết lộ ra mấy tia đắc ý. “Có điều, dù ngươi là tiên quân thì cũng có sao? Đừng nói là tiên quân hay yêu linh, cho dù là Đại La kim tiên đi chăng nữa, bước vào Luyện Hồn Huyết trận này của bản tọa thì cũng phải mất hết pháp lực.”

Tất Phi tỏ vẻ kinh hãi, sắc mặt trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra trên trán khiến những sợi tóc rối bị bết cả lại. Nghe thấy lời của ông lão kia, y khàn giọng hỏi: “Sư phụ, người... người nói gì vậy?”

Ông lão râu tóc bạc phơ đó chính là môn chủ của Xích Vân lâu, đồng thời cũng là ân sư thụ nghiệp của Tất Phi - Chính Đức chân nhân. Chỉ thấy ông lão đó buông hai bàn tay xuống, hài lòng nhìn cảnh tượng trước mặt, sau đó ra vẻ hiền từ khẽ vỗ vai Tất Phi, nói: “Quả không thẹn là đồ nhi

https://thuviensach.vn

ngoan của ta, mới đó mà đã mang tới đây cho ta hai hồn phách thượng đẳng rồi.”

Tất Phi vung tay gạt tay đối phương ra, lê chiếc chân thọt lùi về phía sau một bước, kinh hãi nhìn chằm chằm vào đối phương, lắp bắp nói: “Sư phụ... sư phụ nói gì cơ? Lẽ nào Luyện Hồn Huyết trận này là do sư phụ tạo nên? Tại... tại sao chứ? Vừa nãy Nguyệt cô nương đã nói với con, đây là một thứ tà pháp thượng cổ, cần dùng tới hồn phách của mười vạn sinh linh để luyện chế mới xong!”

Chính Đức chân nhân đưa mắt liếc nhìn y, bất mãn trách cứ: “Hài tử ngốc nghếch, đừng có kinh ngạc như thế! Vì chính nghĩa, có một sự hy sinh là không thể tránh khỏi. Nếu Luyện hồn Diệt chú được thực hiện thành công, tới lúc đó ta sẽ có thể hạ sát Ứng Long và Tương Liễu, trả lại sự yên bình vĩnh viễn cho Thần Châu. So với điều đó, tính mạng của mười vạn sinh linh có đáng kể gì?”

“Đó là kiểu chính nghĩa gì vậy? Thật nực cười!” Tiểu Trúc cố gắng dìu Mặc Bạch, đồng thời giận dữ quát to, một tay chỉ về phía những khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi và tuyệt vọng trên tường, gằn giọng nói: “Cho dù ngươi có muốn giết chết Ứng Long và Tương Liễu đi chăng nữa, lẽ nào lại có thể dùng mạng người để đánh đổi ư? Mười vạn con người này đều đáng chết ư?”

Chính Đức chân nhân hừ lạnh một tiếng nói: “Con nha đầu ranh ngươi kiến thức còn hạn hẹp, tất nhiên không thể hiểu được chí hướng cao xa của bản tọa.”

“Đúng thế, ta đúng là không thể hiểu được ngươi, cũng không ngờ được rằng trên dời lại có người hung tàn như thế! Cái gì mà “Xích Vân lâu sở trường phù chú, chuyên che chở tạo phúc cho trăm họ” chứ? Các ngươi

https://thuviensach.vn

suốt ngày nói cái gì mà “trảm yêu trừ ma”, nhưng ta thấy ngươi mới là tên đại ma đầu lớn nhất đấy!”

Nghe thấy lời trách mắng của Tiểu Trúc, Chính Đức chân nhân mặt mày tái xanh, căm phẫn đưa tay chỉ thẳng vào nàng. “Hay cho một con nha đầu ranh không biết phân biệt phải trái! Ngươi thân là con người, thế mà lại đi chung với đám yêu nghiệt, cũng chẳng phải tốt đẹp gì. Đã như vậy, bản tọa sẽ dùng ngươi để luyện hồn luôn. Phi Nhi, giết ả cho ta!”

Nghe thấy lời chỉ thị của sư phụ, Tất Phi chẳng hề động đậy, chỉ nắm chặt cây bút sắt trong tay, lại cúi đầu nhìn tấm bùa trên ngón tay của mình, khàn giọng hỏi: “Sư phụ... rốt cuộc thì ai mới là người “không biết phân biệt phải trái” đây? Người nói là vì chúng sinh trong thiên hạ, vì chính nghĩa nên mới xây dựng nên Luyện Hồn Huyết trận này, nhưng... Thích sư thúc cũng ở đây, chắc hẳn là do bị sư phụ luyện hồn đúng không?”

“Đúng vậy.” Chính Đức chân nhân nhíu chặt đôi mày, sắc mặt trở nên nặng nề và nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Thích sư đệ tuy tinh thông thuật pháp nhưng tầm mắt lại quá nông cạn, khí độ hẹp hòi, không thể hiểu được đại kế của bản tọa, còn dám nói là bản tạo đã tẩu hỏa nhập ma. Hừ, bản tọa đại nhân đại nghĩa, không thèm chấp nhặt, dùng y để luyện hồn, sau này Luyện Hồn ngọc xuất thế, Ứng Long và Tương Liễu bị tiêu diệt, y cũng sẽ có một phần công đức...”

“Đủ rồi!” Tất Phi cắt ngang lời của đối phương, sau đó cầm Đan Chu thiết bút lên, nhưng lại không vâng theo lệnh thầy đối phó với Tiểu Trúc mà nhắm thẳng về phía Chính Đức chân nhân.

Chính Đức chân nhân nheo mắt lại, mặt mày hờ hững nhìn ái đồ của mình, lạnh lùng nói: “Ngươi cũng muốn học theo gã họ Thích kia, làm trái ý của bản tọa sao?”

https://thuviensach.vn

“Ơn dưỡng dục và ơn thụ nghiệp, Tất Phi suốt đời chẳng dám quên.” Tất Phi ôm quyền hành lễ, nhưng ngay sau đó đã ưỡn thẳng lưng, nhìn chằm chằm vào đối phương không chút sợ hãi. “Nhưng với các hành vi như thế, sư phụ đã không còn là vị sư phụ kính yêu trong lòng con nữa rồi. Cái gì mà đạo nghĩa, cái gì mà lẽ phải, lẽ nào còn có thể đặt trên tính mạng của những con người vô tội được ư? Thích sư thúc nói rất đúng, Nguyệt cô nương nói cũng không sai, sư phụ không chỉ tẩu hỏa nhập ma mà còn hóa thân thành ma rồi.”

Chính Đức chân nhân chậm rãi lắc đầu, tỏ vẻ đau xót nói: “Ta thật không ngờ đồ nhi ngoan mà ta dạy dỗ ra lại là một con người lòng dạ hẹp hòi, đầu óc ngu muội như vậy! Muốn bàn về đạo nghĩa thì cũng cần phân rõ đối tượng, đối với đám yêu linh dị thú thì có đạo nghĩa gì mà nói? Còn về lẽ phải, có câu rằng kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, chỉ có lời của người thắng mới là lẽ phải thôi...”

“Ha ha, thực đúng là lý lẽ của kẻ cường đạo! Chi bằng, ngươi hãy nói thẳng ra một chút: Theo ta thì sống, chống ta thì chết.” Tiểu Trúc cắt ngang lời của đối phương, lớn tiếng nói. “Đừng nói là yêu linh, ngay đến loài súc vật cũng biết thế nào là thủ túc tình thâm, còn ngươi tự xưng là một bậc tông sư, thế mà lại chẳng để tâm gì tới tình nghĩa đồng môn, lạm sát người vô tội, ngươi còn nói gì tới đạo nghĩa nữa, ta xin tặng cho ngươi bốn chữ này: Chẳng bằng cầm thú!”

“Thực là đồ không biết phân biệt phải trái!” Chính Đức chân nhân cả giận, quát lớn một tiếng, vung tay đánh về phía Tiểu Trúc. Tất Phi thấy vậy thì lập tức bước lên trước một bước, sử dụng Hàn Lam Băng Lẫm tạo ra một bức tường băng để đối phó. Nhưng xét về tu vi thuật pháp, Tất Phi há có thể so được với ân sư thụ nghiệp của mình? Chỉ thấy trong tay lão già bừng lên một ngọn lửa nóng, thế rồi chỉ sau một chưởng, bức tường băng

https://thuviensach.vn

đã bị đánh tan, luồng khí kình mạnh mẽ nện thẳng lên thân thể hai người, đánh bay bọn họ ra xa.

Sau khi nặng nề rơi xuống đất, Tiểu Trúc có cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình đều đã xê dịch, lồng ngực nhộn nhạo không thôi, bất giác nôn ra một ngụm máu. Còn Tất Phi thì ngã xuống bên cạnh nàng, cũng liên tục ho ra máu. Hai người cố gắng chống tay dứng dậy, liền thấy ông lão râu tóc bạc phơ kia lộ vẻ đau xót, cất tiếng thở dài, nói: “Phi Nhi, bản tọa vốn muốn bồi dưỡng ngươi thành rường cột của Xích Vân lâu, ngày sau Luyện Hồn ngọc xuất thế, bản tọa sẽ dẫn ngươi cùng đi đối phó với Ứng Long và Tương Liễu, làm nên một phen bá nghiệp. Chẳng ngờ tên tiểu tử ngươi lại có những bước đi sai lầm, kết giao với bạn xấu. Đã như vậy, bản tọa sẽ không bao che cho ngươi nữa, đành để ngươi trở thành một phần của Luyện Hồn ngọc mà cống hiến công đức cho sự yên bình của Thần Châu vậy.”

Dứt lời, lão đưa tay phải lên, một ngọn lửa nóng bỏng xuất hiện trong lòng bàn tay và xoay chuyển không ngừng. Đương khi lão bước dần từng bước về phía Tất Phi và Tiểu Trúc, đột nhiên một cái bóng màu xanh thoáng qua và rơi xuống bên chân hai người, chính là cây gậy trúc kia. Lập tức, ánh vàng lóe lên bao bọc hai người vào giữa, chính là dấu hiệu của thuật Lãm Phong Thần Hành được thi triển.

“Hừ, không ngờ tên súc sinh ngươi cũng có chút bản lĩnh.” Chính Đức chân nhân cười lạnh một tiếng, quay qua nhìn Mặc Bạch lúc này đang bị vây khốn bởi Phong Thần Diệt Linh thuật. “Có điều, ngươi đã coi thường pháp trận của bản tọa quá rồi.”

Quả nhiên, lời của lão ta vừa dứt thì luồng sáng màu vàng kia đã biến mất, không thể đưa Tiểu Trúc và Tất Phi ra khỏi hiểm cảnh. Hơn nữa, Mặc Bạch vốn đang phải cố cầm cự trong Huyết trận, một phen thử nghiệm ấy đã làm hao tổn hết chút pháp lực ít ỏi còn sót lại trong cơ thể, lúc này đã

https://thuviensach.vn

biến trở về nguyên hình, tấm thân béo núc bò rạp trên mặt đất, dường như còn chẳng thể nói năng, chỉ có thể mở to cặp mắt tròn xoe đen láy ra mà nhìn chằm chằm vào Chính Đức chân nhân.

“Cái gì mà tiên quân chứ, chẳng qua chỉ là loài súc vật tu luyện thành tiên, vậy mà cũng dám ngông ngênh trước mặt bản tọa.” Chính Đức chân nhân cười lạnh một tiếng, đồng thời liếc nhìn Mặc Bạch và Quy Hải Minh bằng ánh mắt khinh thường, cuối cùng dừng ánh mắt trên khuôn mặt tái nhợt của Chung Vô Gia. Lão ta hơi nhướng mày, nói: “Yêu nữ, bản tọa quả thực rất tò mò, ngươi rốt cuộc làm thế nào mà tìm được tới nơi này vậy?”

Dưới uy năng của Luyện Hồn Huyết trận, thêm vào đó là tác dụng của Phong Thần Diệt Linh thuật, ngoài loài người không bị ảnh hưởng ra, tất thảy thần tiên yêu quỷ đều bị tước đoạt pháp lực, hơn nữa thần hồn cũng phải chịu sự hành hạ đau đớn. Lúc này, Chung Vô Gia dã không còn vẻ diêm dúa thường ngày, phải nằm bẹp dưới đất không ngồi dậy nổi, chỉ có thể mở to cặp mắt nhìn chằm chằm vào đối phương, trong ánh mắt chất đày sự thù hận.

“Muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Lão già chết tiệt, ngươi cho rằng việc mình phái người ra ngoài chế tạo Thiên Anh huyết thật sự không có ai hay biết ư?”

Lời của Chung Vô Gia khiến cho những người đang có mặt đều chấn động. Có ai ngờ được việc dùng hồn phách của trẻ sơ sinh để chế tạo thành một vật chí âm chí độc trong thiên hạ như thế lại là hành vi của Xích Vân lâu, một trong tứ đại môn phái tượng trưng cho chính nghĩa? Có ai ngờ môn chủ của Xích Vân lâu lại chính là kẻ đứng sau những chuyện đáng ghê tởm này?

https://thuviensach.vn

“Sư...” Tất Phi há miệng định gọi, nhưng hai chữ “sư phụ” không thể nào thoát ra khỏi miệng.

Chỉ nghe lão già đó hừ lạnh một tiếng, ưỡn thẳng lưng, nói: “Bản tọa đi ngay, ngồi thẳng, sợ gì miệng lưỡi của người đời? Đúng vậy, việc luyện chế Thiên Anh huyết quả thực là do bản tọa một tay thao túng, nhưng hành vi của bản tọa cũng là hành thiện tích đức mà thôi. Những đứa trẻ sơ sinh đó vốn đã bị cha mẹ vứt bỏ, quyết chẳng còn đường sống. So với việc để chúng phơi thây nơi hoang dã, chẳng bằng đem luyện chế chúng thành Thiên Anh huyết, như thế không những có thể đối phó với lũ yêu tà mà còn có thể dùng vào Luyện Hồn Diệt chú, khiến chúng trở thành một phần trong mười vạn linh hồn. Chờ sau khi Luyện Hồn ngọc xuất thế, Ứng Long và Tương Liễu bị tiêu diệt, những đứa trẻ đó sẽ nhận được một phần công đức, coi như không uổng công tới thế gian này một chuyến...”

“Câm miệng!” Chung Vô Gia quát lên, bàn tay bấu chặt vào khe nức trên nền đá dưới đất, từ trong kẽ ngón tay máu tươi không ngớt chảy ra.

Mãi đến lúc này, Tiểu Trúc mới biết thì ra dòng máu chảy trong máng đá ở nơi nay chính là Thiên Anh huyết. Chính Đức chân nhân muốn tạo ra Luyện Hồn ngọc thì nhất định phải thu thập được mười vạn hồn phách, nhưng con số mười vạn này thật sự quá to lớn, há có thể dễ dàng tìm được! Hơn nữa, nếu trực tiếp đem người đến nơi này thì khó trách khỏi để lộ dấu vết, từ đó khiến người ta sinh nghi. Thế là lão ta liền lập ra các cứ điểm chế tạo Thiên Anh huyết, chỉ cần một bình Thiên Anh huyết là chứa sẵn hồn phách một nghìn đứa trẻ sơ sinh rồi, do đó lão ta chỉ cần mang Thiên Anh huyết tới nơi này để dùng cho Luyện Hồn Diệt chú là xong.

Cứ dựa theo đó mà suy đoán, hành vi của Chung Vô Gia cũng sẽ có được lời giải thích hợp lý: Chung Vô Gia vẫn luôn tìm kiếm kẻ chủ mưu đứng sau việc chế tạo Thiên Anh huyết, khi ả nhìn thấy vị đại thẩm họ Trần ở

https://thuviensach.vn

Bạch Hà trấn mang bán con gái mình cho kẻ buôn người thì đã biết rằng đứa bé ấy nhất định sẽ được luyện chế thành Thiên Anh huyết rồi mang đến cho kẻ chủ mưu. Thế là ả liền cố tình bắt đứa bé trai đi, bởi lẽ đứa bé trai ấy và chị gái của nó vốn là một cặp song sinh, cho nên hồn phắt ắt sẽ tương thông và có khả năng thu hút lẫn nhau. Chung Vô Gia đã dựa vào biện pháp này, cuối cùng tìm được núi Xích Vân...

"Công đức cái gì chứ? Làm gì có loại công đức nào như vậy! Ha ha ha..." Nghe thấy những lời lẽ kia của Chính Đức chân nhân, Tất Phi sau khi im lặng một lát bỗng cất tiếng cười rộ. "Bề ngoài thì tự cho mình là chính nghĩa, trong xương tủy lại táng tận lương tâm. Ta chỉ hận mình có mắt không tròng, thường này không nhìn ra tâm tính điên cuồng của ông. Cái gì mà Xích Vân lâu chuyên che chở cho trăm họ Thần Châu chứ, đúng là nực cười! Nực cười!"

Nghe thấy y cười vang như thế, Chính Đức chân nhân lộ rõ vẻ không vui, thế rồi lão ta vẫn ưỡn thẳng lưng, nói năng đanh thép, không hề có chút áy náy, thậm chí còn tiếp tục giải thích về "công tích lớn lao" của bản thân: "Người làm việc lớn thì không câu nệ tiểu tiết. Bản tọa sớm đã nói rõ rồi, để mang lại sự bình yên vĩnh viễn của Thần Châu, một chút hy sinh là điều khó tránh. Nếu dùng cái chết của một số ít người mà có thể đổi lại sự bình yên cho thiên hạ, lẽ nào còn không phải là một chuyện công đức ư?"

"Đi chết! Đi chết! Đi chết đi!" Chỉ nghe một tiếng quát lớn vang lên, Chung Vô Gia đột nhiên nhảy bật dậy, co bàn tay thành trảo, dốc hết sức lực chụp thẳng về phía trái tim Chính Đức chân nhân.

"Yêu nữ, chết đi!" Hai mắt Chính Đức chân nhân lóe sáng, bàn tay mang theo một ngọn lửa nóng bỏng đánh về phía thiên linh cái của Chung Vô Gia.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy đòn tấn công này sắp dồn Chung Vô Gia vào chỗ chết, đột nhiên một cái bóng màu trắng lao vọt tới. Bàn tay mang theo ngọn lửa nóng bỏng kia không hề dánh lên người Chung Vô Gia mà đã bị chặn lại... Thì ra, con Hóa Xà vốn bị trọng thương kia đã dùng toàn bộ linh lực còn sót lại mà lao tới, dùng tấm thân rắn của mình để che chắn cho Chung Vô Gia.

“Uỳnh” một tiếng, ngọn lửa chạy khắp tấm thân màu trắng của Hóa Xà, nơi bị trúng chưởng còn bị thiêu đốt trở nên đen thui, in rõ hình một bàn tay. Trúng phải đòn nặng nề ấy, Hóa Xà toàn thân run rẩy, trong cặp mắt đỏ ngầu chiếu ra những tia sáng tà dị, thế rồi chợt há to miệng, từ bên trong phu ra một dòng máu đen, bắn trúng vào hai mắt của Chính Đức chân nhân.

Chính Đức chân nhân gầm lên giận dữ, hai tay cùng che mặt, lùi về phía sau mấy bước. Còn Hóa Xà sau khi ra đòn thành công liền gục luôn xuống đất, thân rắn bị ngọn lửa thiêu cháy loang lổ, vảy rắn rơi rụng, để lộ phần thịt rắn cháy khét bên trong.

Chung Vô Gia ngẩn ra, sau đó liền hoang mang nhào tới, ôm chặt lấy Hóa Xà bằng hai tay, không ngừng run lên lẩy bẩy. Mấy ngày nay, ả vẫn luôn tỏ vẻ khó chịu ra mặt với Hóa Xà, ấy vậy nhưng lúc này, những giọt nước mắt lại không ngừng chảy ra, rơi xuống tấm thân rắn cháy khét. Hoàn toàn không còn bộ dạng lẳng lơ diêm dúa thường ngày nữa, Chung Vô Gia lúc này chẳng khác gì một vị cô nương bình thường, đôi bờ môi khẽ run rẩy, dường như đang lẩm bẩm nói điều gì đó.

Thế nhưng lúc này mọi người lại chẳng có lòng dạ nào mà để ý tới sự khác thường của ả, bởi lẽ Chính Đức chân nhân đã bị trúng độc ở cả hai mắt, đang giận dữ gào to: “Yêu nghiệt vô sỉ, chết đi cho ta, chết hết đi cho ta!”

https://thuviensach.vn

Lão ta không ngừng giận dữ gào thét, rồi đột nhiên giơ cao hai tay, ngọn lửa xanh lam phun ra từ miệng những con rồng đá tức thì sáng rực lên và biến hóa không ngừng, đó chính là dấu hiệu của việc khởi động Luyện Hồn Huyết trận. Gần như cùng lúc, thần hồn của Mặc Bạch, Quy Hải Minh và Chung Vô Gia lại một lần nữa thụ thương, tứ chi Mặc Bạch không ngừng co giật, trên lưng Quy Hải Minh mọc ra những chiếc cánh, Chung Vô Gia thì yếu ớt ôm lấy thân thể Hóa Xà, lại một lần nữa gục xuống đất.

Những ngọn lửa càng lúc càng mãnh liệt, bốn phía đông, tây, nam, bắc còn xuất hiện bốn cây cột lửa to lớn. Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo vang lên trong không gian phòng đá ngột ngạt này: “Phong Vô Định!”

Chỉ thấy Tiểu Trúc lúc này đang đứng lơ lửng giữa không trung, tay phải bắt quyết, dưới chân nổi gió, quần áo lất phất bay. Giữa gian phòng đá bỗng có làn gió mát nổi lên, thế rồi gió càng lúc cáng lớn, cuối cùng ngưng tụ thành những luồng gió xoáy, sau đó tất cả cùng tràn về phía Chính Đức chân nhân từ bốn phương tám hướng.

Chính Đức chân nhân không thể nhìn thấy gì, chỉ có thế dựa vào thính lực để ứng phó với đối thủ. Thấy bốn phía đều có tiếng gió, lão đành sử ra chiêu Thiên Tuyết Hàn Sương, dùng tuyết dựng thành tường để ngăn chặn những luồng gió xoáy. Giữa những bông tuyết trắng phau, lão bỗng cảm thấy sống lưng lạnh ngắt...

Thì ra một cây Đan Chu thiết bút đã đâm thấu qua lưng lão rồi.

Đầu bút thò ra từ trước ngực, bên trên còn đọng lại một giọt máu.

Sau lưng lão già lộ ra khuôn mặt của một thanh niên tuấn tú. Tất Phi cúi gằm mặt xuống, đôi bờ môi khẽ run. “Sư phụ... xin thứ cho đệ tử tội bất

https://thuviensach.vn

hiếu...”

Gió dừng, tuyết lặng, lửa cũng tắt hết, uy năng của pháp trận theo đó mà biến mất. Mặc Bạch và Quy Hải Minh trước đó vốn đang phải chịu đủ sự giày vò, lúc này đều đứng thẳng người dậy, lẳng lặng nhìn Chính Đức chân nhân đang được Tất Phi ôm trong lòng. Chỉ thấy tấm thân già nua ấy đột nhiên co giật, ngay sau đó, quanh người lão tỏa ra một làn khói đen nồng đậm. Chờ sau khi khói đen tan hết, lão đột nhiên đưa tay ra, mò mẫm trên khuôn mặt của người đệ tử. “Phi... Phi Nhi...”

“Có đệ tử.” Tất Phi vội vàng đưa tay tới, nắm chặt lấy bàn tay yết ớt của sư phụ.

Máu tươi rỉ ra từ trong miệng Chính Đức chân nhân, nhuộm đỏ cả bộ râu của lão, chỉ nghe lão dùng giọng ngắc ngứ nói: “Hơn mười năm qua tựa như giấc mộng, ta ngây ngây dại dại, chẳng biết mình đã làm gì... Mãi tới lúc này, giấc mộng dài đã tỉnh, đầu óc ta mới sáng suốt trở lại...”

Nghe thấy những lời này của đối phương, Tất Phi cả kinh, vội vàng nói: “Sư phụ, để đệ tử chữa trị cho người!” Đồng thời áp bàn tay lên vị trí trái tim cảu Chính Đức chân nhân, cố gắng truyền linh lực của mình vào để tiến hành chữa trị. Nhưng Chính Đức chân nhân khẽ lắc đầu, bàn tay khô gầy đưa lên nắm lấy cổ tay của người thanh niên, run giọng nói: “Không... không cần... Ta tự biết mình tội nghiệp sâu nặng, có chết vạn lần cũng chẳng đủ... Rơi vào kết cục thế này là do ta tự chuốc lấy... Con... con nghe ta nói đây, hơn mười năm trước Ứng Long và Tương Liễu đại chiến nơi Đông Hải, liên minh Tru Yêu dùng nội đan yêu linh tạo nên phong ấn, ta... ta tới đó thăm dò, gặp một nam tử áo đen tự xưng là Ứng Long tôn giả. Hắn truyền thụ cho ta Luyện Hồn Diệt chú, sau đó nói rằng dùng cách này có thể vĩnh viễn loại trừ hậu họa... Chẳng biết thế nào, bắt đầu từ lúc đó Luyện Hồn Diệt chú liền bén rễ trong lòng ta, khiến ta cảm thấy giữa cõi thế tục

https://thuviensach.vn

mênh mang này, chỉ duy có biện pháp ấy là có thể cứu chúng sinh trong thiên hạ khỏi cơn nước lửa... Khụ...”

Chính Đức chân nhân ho lên sặc sụa một hồi, mỗi lần ho lại nôn ra một ngụm máu lớn. Tất Phi không đành lòng, lại muốn cứu chữa cho sư phụ mình, nhưng bị lão nắm chặt lấy cổ tay, thành ra không thể động đây. Chỉ thấy Chính Đức chân nhân cố gắng nuốt máu tươi vào bụng, sau đó lại nói tiếp: “Ta... ta nói ra những lời này không phải để cầu xin sự khoan thứ, ta chỉ mong con nhớ lấy... kẻ đó ắt có mưu đồ thâm độc, con nhất định phải đề phòng... Ứng Long tôn giả...”

Giọng của lão yếu dần, cuối cùng không thể nào nghe thấy nữa. Còn đôi bàn tay khô gầy kia rốt cuộc cũng đã buông ra, thõng hẳn xuống, hoàn toàn không còn chút sức lực nào.

Tất Phi gọi liền mất tiếng “sư phụ” bằng giọng đau thương tột cùng, vậy nhưng không sao đánh thức được thần trí của lão nữa. Còn mấy người Tiểu Trúc vốn đều cảm thấy Chính Đức chân nhân chết chưa hết tội, có kết cục thế này cũng là hoàn toàn đáng kiếp, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ đau buồn trên khuôn mặt Tất Phi, những lời trách cứ đều không nỡ nói ra khỏi miệng, tất cả chỉ lặng im.

Trong gian phòng đá to lớn, mọi thứ đều chìm trong tĩnh lặng, chỉ có những tiếng khóc rấm rứt khe khẽ vang lên: “Huynh đừng đi mà... Huynh vẫn còn nợ muội... Huynh...”

Tiểu Trúc nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy Chung Vô Gia đang ôm chặt lấy thân thể Hóa Xà, những giọt nước mắt chảy dọc theo khuôn mặt xinh đẹp, nhỏ xuống làn da rắn đã cháy đen thui. Còn đôi mắt của Hóa Xà lúc này đã không còn đỏ tươi như máu nữa, thay vào đó là một thứ màu xám ảm đảm. Dường như phát hiện ra ánh mắt của mọi người,

https://thuviensach.vn

Hóa Xà khẽ nhúc nhích cái đầu, chậm rãi há miệng, không ngờ lại nói tiếng người: “Xin các vị... đừng giết... Tiểu Gia...”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 7

Chuyện xưa

Mười năm trước, Ứng Long và Tương Liễu đại chiến với nhau nơi Đông Hải.

Hung vật giao tranh, trời long đất lở, sóng biển dâng cao ngàn trượng, khiến cho đại lục Thần Châu chấn động không thôi. Vùng duyên hải phía đông nam đất đai rộng lớn phì nhiêu, vậy nhưng tất thảy đều bị sóng nước nhấn chìm, tử thương vô số. Muôn vạn người mất đi nhà cửa, ngay cả nước biển cũng bị nhuộm thành màu đỏ tươi.

Năm đó, vô số nạn dân phải bỏ nhà xa xứ, không thể không rời khỏi mảnh đất mà tổ tiên mình đã sinh sống bao đời, dắt theo cả gia đình di cư về phía tây bắc Thần Châu…

Tuyết giăng đầy trời, rơi xuống lặng lẽ. Gió bắc rít gào, trời đất mênh mang

Trên một vùng đất hoang vũ không có bến bờ, chỉ thấy có mấy chục bóng đen nho nhỏ sắp thành một hàng dài xiêu vẹo, một mực vươn dài về hướng bắc.

Đó là một đoàn người chạy nạn do những người dân lưu lạc tự phát tổ chức. Đàn ông thì vác theo nồi niêu xoong chậu cùng những thứ hành lý nặng nề, phụ nữ thì dắt theo lũ trẻ con đang không ngừng khóc lóc nỉ non,

https://thuviensach.vn

người già thì tay cầm gậy chống bước thấp bước cao trên nền đất tuyết, vừa đi vừa mắng ông Trời bất công: “Lão Trời già thối tha, lão Trời già mắc dịch! Yêu ma quỷ quái hoành hành khắp nơi, mười mấy ngày liền trời đổ mưa rào, bây giờ đang là tháng Ba mà còn có tuyết lớn như thế này, thực không để cho người ta sống nữa rồi!”

“Yêu ma đắc thế, ác quỷ hoành hành, ông sống đến từng này tuổi rồi, đạo lý này lẽ nào còn chưa hiểu ư?” Một hán tử thân hình cao lớn, vóc dáng tráng kiện thở dài, nói. “Chốn nhân gian sớm đã hỗn loạn, loạn lắm rồi!”

Chính vào lúc này, trong đoàn người có một ông lão gày trơ xương đột nhiên lảo đảo, sau đó ngã gục xuống nền đất tuyết, vang lên một tiếng “bộp” nặng nề. Nghe thấy tiếng động, mọi người xung quanh đều dừng chân lại, đứng nguyên tại chỗ, mấy chục đôi mắt đều nhìn chằm chằm vào ông lão, nơi đáy mắt ánh lên những tia phức tạp đến khó tả.

Người đàn ông trung niên duy nhất ăn mặc theo lối văn sĩ trong đám đông cố gắng lê bước đi tới, ngồi xổm xuống bên cạnh thân thể ông lão, đưa hai ngón tay tới bên dưới cánh mũi đối phương. Một lát sau, y đứng dậy, khẽ lắc đầu với mọi người.

Sau nháy mắt, những người vốn đang bất động kia lập tức lao ào ào về phía ông lão như ong vỡ tổ.

Trong số đó, một người phụ nữ đầu quấn khăn hoa là chạy nhanh nhất. Bà ta một mặt khua khoắng hay tay, dùng khuỷu tay để tấn công những người định vượt qua mình, một mặt cố gắng chạy thật nhanh trên nền đất tuyết. Sau khi chạy tới bên cạnh thi thể ông lão, bà ta giật ngay gói hành lý trên lưng ông lão xuống và mở ra một cách thành thạo, rất nhanh đã tìm được một chiếc bánh khô queo.

https://thuviensach.vn

“Đưa cho ta! Đưa cho ta!” Đám đông sau nháy mắt trở nên hỗn loạn. Có người tranh cướp, có người bị đẩy ngã xuống đất và đau đớn kêu gào, đủ thứ âm thanh hỗn tạp vang đi xa tít, nhưng rốt cuộc tất cả đều bị vùi lấp giữa màn tuyết trắng mênh mang.

Người phụ nữ đầu quấn khắn hoa dùng cả tay lẫn chân bò đi trên mặt đất, len qua giữa những đôi chân già có, trẻ có của dòng người hỗn loạn, cuối cùng cũng bò được ra ngoài. Lúc này, bà ta đã đầu tóc rối bù, quần áo tả tơi, hệt như một người đàn bà điên vậy. Nhưng bà ta chẳng kịp sửa sang, vội vã bước qua một bên, vẫy tay nói với hai bóng người: “Ông nó, Hổ Tử, mau qua đây nào!”

Nghe thấy tiếng gọi của bà ta, một người đàn ông trung niên mặt mày vàng vọt, trông có vẻ rất yếu ớt cùng một thiếu niên mặc áo bông màu xanh, tuổi chừng mười ba, mười bốn lập tức cất bước đi tới. Ba người bọn họ chụm đầu nhau, thế rồi người phụ nữ bẻ đôi chiếc bánh tròn, đưa một nửa cho thiếu niên kia, sau đó mới bẻ nửa còn lại ra chia đôi cho mình và chồng.

Người phụ nữ cùng người đàn ông kia ăn ngấu nghiến, nhưng thiếu niên tên Hổ Tử ấy lại có chút do dự. Nó cúi đầu nhìn miếng bánh trong tay, lại ngoảnh đầu nhìn một cái bóng gầy gò nhỏ bé ở đằng xa, cuối cùng mới nhỏ giọng nói: “Mẹ, con không đói, nửa này của con để dành cho em con…”

Nó còn chưa nói xong, miếng bánh trong tay đã bị người phụ nữ kia giật về mất. Bà ta nhét miếng bánh vào trong vạt áo trước ngực, nói: “Đừng để ý đến con ranh đó! Hổ Tử, con nghe mẹ nói này, con gái đều là người ngoài, gả chồng rồi như bát nước hắt đi, chỉ có con mới là cục cưng của mẹ thôi. Miếng bánh này mẹ để dành cho con, chờ khi nào con đói thì hãy gọi mẹ, vậy nhé!”

https://thuviensach.vn

Thiếu niên cụp mắt xuống suy nghĩ một lát, rồi ngẩng đầu lên, cố rặn ra một nụ cười, nói: “Mẹ, vậy để con ăn luôn bây giờ đi!”

“Ngoan lắm!” Người phụ nữ xoa đầu thiếu niên vẻ cưng nựng, sau đó liền đưa lại miếng bánh cho nó, cười tủm tỉm nhìn nó ăn. Hổ Tử ra vẻ ăn ngấu nghiến, nhưng lại cố tình bẻ ra một nửa nhỏ mà giấu ở trong lòng bàn tay.

Không lâu sau, đoàn người lại tiếp tục đi. Trên thi thể của ông lão kia lúc này chỉ còn lại một chiếc quần cộc, tất cả những thứ khác đều đã bị cướp sạch sẽ. Tuyết vẫn lất phất rơi, nhẹ nhàng phủ lên làn da đã mất đi hơi ấm của ông lão, dần dần ngưng tụ lại thành một chiếc áo trắng tính, nhìn từ đằng xa cứ như thể ông lão đã được mặc cho áo liệm.

Hổ Tử cố ý đi chậm lại, thừa lúc người phụ nữ kia không chú ý đến thì lén lút chạy tới phía sau cùng của đoàn người, đi tới bên cạnh một bóng dáng gầy gò nhỏ bé.

Đó là một cô bé mới chừng mười một, mười hai tuổi, khuôn mặt khá thanh tú, có điều chẳng có chút huyết sắc nào, hai bờ môi đều tái xanh. Cô bé chỉ mặc duy nhất một chiếc áo mỏng, đang run lẩy bẩy trong gió tuyết, hai bàn tay không ngừng chà xát vào nhau, các ngón tay đều sưng tấy.

“Tiểu Gia, ta mang đồ ăn tới cho muội này.” Hổ Tử hạ thấp giọng nói xuống, đồng thời đưa miếng bánh nhỏ mà mình cất giấu đã lâu kia cho đối phương. Nhưng cô bé được gọi là Tiểu Gia đó lại không thèm đón lấy, còn vung tay gạt mạnh tay của thiếu niên ra, miếng bánh chỉ to bằng gần nửa bàn tay kia tức thì rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

“Ai cần huynh giả vờ tốt bụng chứ? Huynh cho rằng muội không biết ư? Người đàn bà đó chỉ mong muội mau chết rét, sau đó lột nốt chiếc áo trên người muội ra để vá áo cho huynh.” Cô bé lạnh lùng nói, đôi hàng lông mày nhíu chặt, trên khuôn mặt ngợp đầy những tia phẫn nộ và oán hận khó mà miêu tả bằng lời.

Hổ Tử ngơ ngác nhìn em gái, bất an đưa tay vuốt ve chiếc áo bông trên người mình, lại lén lút liếc nhìn chiếc áo mỏng manh trên người em gái, nhỏ giọng biện bạch: “Ta… ta cũng không muốn như vậy…”

“Ha ha, huynh không muốn ư?” Cô bé cười lạnh một tiếng, âm thanh thê lương như xé nát hư không, toát ra một vẻ chói tai khó tả. “Đúng thế, huynh không muốn! Huynh đương nhiên là không muốn rồi! Tiểu muội ra đời mới được ba tháng, cha mẹ và huynh thậm chí ngay đến tên cũng chẳng buồn đặt cho muội ấy, chỉ có muội bế muội ấy trong lòng và gọi là tiểu Tuyết, bởi vì muội ấy ra đời trong một ngày tuyết rơi lả tả… Huynh có biết không, người phụ nữ đó đã cướp tiểu muội đi từ trong lòng muội, sau đó bán cho kẻ buôn người để đổi lấy chiếc áo bông này cho huynh đấy!”

Hổ Tử ngây ra, sau đó lùi về phía sau một bước, vội vã xua tay biện bạch: “Ta không biết… ta thật sự không biết mà…”

“Huynh đương nhiên là không biết rồi! Huynh chỉ cần có cơm ăn, có áo mặc, đâu lúc nào buồn quan tâm tới người khác!” Cô bé giậm chân oán hận, đoạn gằn giọng nói: “Nhưng chẳng nhẽ huynh chưa từng thấy lạ ư? Tại sao huynh vừa có áo mới thì tiểu muội đã biến mất chẳng còn tăm tích?”

“Ta… ta…” Hổ Tử ấp úng suốt hồi lâu mà chẳng nói được gì. Những chuyện này mẹ tất nhiên không đời nào nói với nó, nhưng nó cũng từng lờ mờ cảm thấy có chút bất an.

https://thuviensach.vn

Nói tới chỗ thương tâm, hai hàng nước mặt bất giác chảy xuống trên mặt cô bé, rồi cô bé run giọng chất vấn: “Tiểu muội vừa ra đời được ba tháng, thậm chí còn chưa được đặt tên, thế mà đã bị bán đi để đổi lấy áo bông cho huynh, tất cả chỉ bời vì muội ấy là con gái ư?”

“Chúng ta đều do một người cha, một người mẹ sinh ra, dựa vào đâu mà huynh được ăn no mặc ấm, còn muội lại phải chịu đói, chịu rét, chịu khổ, tất cả chỉ bởi vì muội là con gái ư?”

“Dựa vào đâu mà huynh được đi theo bên cạnh cha mẹ, được bọn họ yêu thương và chăm sóc, còn muội thì chẳng biết đến hôm nào sẽ bị bán đi để đổi lấy mấy đồng tiền, tất cả chỉ bởi vì muội là con gái ư?”

Những lời chất vấn tựa như những nhát chùy sắt nặng nề liên tục nện vào trái tim Hổ Tử. Nó lúng túng nhìn em gái mình. Cô bé mặt mày tái nhợt, vừa gầy vừa nhỏ, nhưng trong mắt lại ánh lên những tia quật cường. Cô bé đưa cánh tay yếu ớt lên, dùng mu bàn tay lau nước mắt, lạnh lùng nói: “Cầm lấy bánh của huynh đi, cút đi! Chung Hi Gia này sống hay chết cũng không cần huynh quan tâm!”

Rõ ràng là lớn hơn đối phương những hai tuổi, vậy nhưng người thiếu niên lại chẳng phản bác nổi lời nào, chỉ biết hoang mang nhặt miếng bánh nhỏ kia lên, sau đó vội vàng bỏ chạy, chẳng dám nhìn em gái nữa.

Kể từ đó, Hổ Tử không còn nói chuyện với em gái thêm lần nào. Thỉnh thoảng nó lại nhìn về phía sau cùng của đoàn người, nhìn bóng dáng gầy guộc nhỏ bé loạng choạng bước đi giữa nền đất tuyết. Cô bé cũng giống như mẹ của mình vậy, thường xuyên đi tranh cướp quần áo và đồ ăn trên xác người chết, sau đó ăn ngấu nghiến.

https://thuviensach.vn

Có lúc liền mấy ngày chẳng được ăn gì, cô bé liền dùng đôi tay sưng tấy của mình vốc một nắm tuyết lên, nhét bừa vào miệng…

Nhưng rồi có một ngày, bóng dáng gầy guộc đó rốt cuộc đã biến mất, thay vào đó là hai chiếc bánh bao nóng hổi mà mẹ nó mang tới. Bà ta cười tươi rạng rỡ nói với nó: “Hổ Tử, mau ăn đi này! Vẫn còn nóng lắm đấy!”

Hổ Tử sững người, đầu óc trở lên trống rỗng, cứ thế ngẩng ngơ nhìn chằm chằm vào hai chiếc bánh bao vẫn còn đang bốc khỏi nghi ngút trước mặt. Đột nhiên, dạ dày nó nhộn nhạo từng cơn, nước chua bất giác trào lên cổ họng, nó bèn nôn mửa không ngừng, nôn đến nỗi trong dạ dày chẳng còn sót lại thứ gì. Sau đó, nó yếu ớt nắm lấy tay áo của người phụ nữ, vừa ra sức lay vừa hỏi” “Tiểu Gia đâu rồi? Tiểu Gia đâu rồi?”

Người phụ nữ ngoảnh đầu qua hướng khác vẻ mất tự nhiên, khẽ nói: “Ta… ta làm sao biết được…”

Thiếu niên không còn vẻ yếu đuối thường ngày, trong lồng ngực bốc lên một ngọn lửa nóng bừng. Nó cảm thấy ngay cả trái tim mình cũng đã trở nên rất nóng, nóng đến nỗi làm nó nghẹt thở, không kìm được lớn tiếng hét lên: “Tiểu Gia đâu rồi? Em gái con đâu rồi? Mẹ đem nó đi bán cho ai rồi? Mẹ đem nó bán đi đâu rồi? Mẹ nói đi! Mẹ nói đi!”

Người phụ nữ dường như rất sợ hãi trước bộ dạng của nó, bèn hoang mang đưa tay lên, chỉ về hướng tây. “Bán cho… ba gã đàn ông…”

Hổ Tử đẩy người phụ nữ qua một bên, sau đó điên cuồng chạy về hướng tây. Nó không rõ mình đã chạy được bao xa, cũng không rõ mình đã chạy được bao lâu, trong đầu nó lúc này chỉ còn lại hình bóng của em gái.

https://thuviensach.vn

Đó là người em gái ruột thịt của nó! Mười mấy năm nay, nó chưa từng chăm sóc cho em một ngày nào, cũng chưa từng thực hiện trách nhiệm của một người anh, thế mà giờ đây em gái nó lại bị bán đi, chỉ để đổi lấy hai chiếc bánh bao cho nó được no bụng…

Vầng dương dần ngả về tây, khi ánh tà dương chiếu lên một ngọn núi hoang vắng, Hổ Tử rốt cuộc đã nhìn thấy em gái của mình.

Nơi đó là một bãi tha ma, các thi thể nằm la liệt giữa nơi hoang dã, đừng nói là bia mộ, ngay đến một khúc gỗ khắc tên người cũng chẳng có.

Giữa đống thi thể hỗn loạn ấy, nói nhìn thấy tấm thân bé bỏng kia.

Áo quần rách rưới, nơi hạ thể dính đầy những thứ bẩn thỉu.

Cô bé nằm bên cạnh một tảng đá lớn. Trên tảng đá dính đầy máu.

Chân tay người thiếu niên run lên lẩy bẩy. Nó chậm rãi bước từng bước một, đi về phía tấm thân nhỏ bé gầy guộc kia. Nó ngồi xuống, cởi áo của mình ra cẩn thận khoác lên người em gái, sau đó ôm chặt em vào lòng.

Trên gương mặt kia không còn vẻ thanh tú thường ngày nữa. Đôi mắt cô bé nhắm chặt, trên trán có một vết thương rất lớn, máu vẫn còn chảy ròng ròng, khiến làn da của cô bé càng thêm nhợt nhạt.

“Tiểu Gia… Tiểu Gia… Muội tỉnh lại đi, muội hãy dậy mắng ta đi mà… Là ta vô dụng, ta sai rồi… Muội hãy dậy đánh ta đi mà, có được không…”

https://thuviensach.vn

Thiếu niên gọi tên em gái mình hết lần này tới lần khác, vậy nhưng vẫn chẳng thể khiến đôi mắt đang nhắm chặt kia mở ra. Cuối cùng, nó ngửa mặt nhìn trời, gào lên một tiếng thê lương tột độ: “A…”

Âm thanh khàn khàn ấy xé toạc cả bầu trời, tựa như tiếng gào thét của một con thú dữ mất con giữa nơi hoang dã.

Ánh dương yếu dần rồi cuối cùng tắt hẳn.

Dưới màn đêm u ám, trên bãi tha ma nổi lên một cơn gió heo hắt, khiến người ta không khỏi cảm thấy lạnh giá. Không biết từ đâu bỗng vang lại những tiếng kêu nghẹn nghẹn, cứ như tiếng ma gào quỷ khóc, nhưng người thiếu niên vẫn chẳng hề sợ hãi, thậm chí còn hy vọng người trong lòng có thể biến thành ác quỷ rồi xuất hiện và lấy mạng mình. Như thế, nó sẽ có thể nói với em gái mình một câu “xin lỗi”.

Đột nhiên, trên bãi tha ma sáng lên mấy ngọn lửa ma trơi. Người thiếu niên đột ngột ngẩng đầu lên, thấy phía không xa xuất hiện bóng người cao gầy.

Đó là một người đàn ông vận đồ màu đen, đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, chỉ để lộ đôi mắt cùng cái miệng. Hắn ta chân không chạm đất, đứng lững lờ giữa không trung, toàn thân tỏa ra một làn khói đen nồng đậm.

Chỉ nhìn thoáng qua là có thể nhận ra đối phương không phải người bình thường, nhưng thiếu niên cũng chỉ nghĩ hắn là quỷ sai đến để bắt hồn, bèn hoang mang quỳ xuống, khấu đầu hành lễ. “Đại tiên, xin người mở lòng từ bi, cứu lấy em gái của con! Em gái con không đáng chết, không đáng chết mà! Đại tiên, con cầu xin người đấy!”

https://thuviensach.vn

“Đại tiên? Ha ha, thật thú vị!” Người đó hơi nhếch khóe môi, để lộ một tia thích thú. “Người này tự sát mà chết, oán khí ngợp trời, thật là nguyên liệu tuyệt vời để luyện hồn. Có điều bản tôn cũng không phải là không thể linh hoạt. Tiểu tử, cần lấy vật đổi vật thì mới là một cuộc giao dịch công bằng. Nếu ta cứu sống em gái ngươi, ngươi sẽ dùng thứ gì để đánh đổi?”

“Dùng cái gì cũng được! Ngài muốn cái gì con cũng đưa ngài, kể cả tính mạng này của con, chỉ cần ngài cứu em gái con thôi!”

“Ta là Ứng Long tôn giả, không phải là hạng thần quân, tiên quân lừa đời lấy tiếng.” Người áo đen đó hờ hững nói. “Cứu nó cũng không có gì là không được, có điều bản tôn xưa nay chưa từng làm việc không công bao giờ. Nếu nó có thể hóa thành yêu xà cho bản tôn sai khiến, bản tôn sẽ cứu nó một lần.”

“Vậy hãy để con làm yêu xà đi!” Thiếu niên không chút nghĩ ngợi, lập tức nói ngay.

Ứng Long tôn giả cười vang một tiếng, vung tay chỉ về phía thiếu niên. Lập tức, một luồng khói đen nồng đậm bốc lên, bao bọc thiếu niên vào giữa. Xương thịt xé rách làn da, nỗi đau đớn trong khi biến hóa khiến thiếu niên kêu thảm không ngừng. Sau chốc lát, khói đen tan đi, trên đời chẳng còn bóng dáng của người thiếu niên nữa, chỉ còn lại một con Hỏa Xà mắt đỏ to bằng miệng bát, toàn thân phủ đầy vảy trắng.

Ứng Long tôn giả khẽ mỉm cười, lại chỉ tay về phía thi thể của bé gái. Không lâu sau, bé gái mở mắt ra, ngạc nhiên nhìn về phía nam nhân trước mặt cùng yêu xà. Cô bé đưa tay sờ lên trán mình, nơi đầu ngón tay lập tức dính đầu máu tươi. Cô bé khẽ cựa quậy một chút, dường như đã tác động tới vết thương nơi hạ thể, liền đau đơn nhíu chặt đôi mày. Có bé trừng mắt nhìn gã nam nhân, ánh mắt sắc lẹm như đao. “Là ngươi đã cứu ta ư!”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy!”

“Ai cần ngươi quản chuyện không đâu chứ?” Có bé gằn giọng nói, trong mắt ngợp đầy lửa giận. “Ta vốn một lòng tìm đến cái chết, ai cần ngươi cứu! Ta không còn muốn sống trên cõi đời này thêm một ngày nào nữa rồi!”

Ứng Long tôn giả cười nhạt một tiếng, giọng nói cất lên lại rất lạnh lùng. “Nếu cõi đời này đã loạn, vậy hãy kết thúc nó là được rồi.”

Cô bé trước tiên sững sờ, sau đó nắm chặt hai bàn tay, trầm giọng nói. “Đạo lý này không sai. Đã như vậy, xin hay ban cho ta yêu lực để ta hạ sát kẻ thù, kết thúc thói đời bất lương này!”

Cặp mắt đỏ ngầu của Hỏa Xà bỗng ảm đạm hẳn đi. Ứng Long tôn giả chỉ cười không nói gì, sau đó búng ngón tay một cái. Khói đen tức thì bao bọc lấy tấm thân gày yếu của cô bé, sau chốt lát, một mỹ nhân thân hình tha thướt, dung nhan yêu kiều đã xuất hiện trên bãi tha ma giữa vùng hoang dã này. Móng tay của cô ta được sơn đỏ chót, bên trên còn bồng bềnh những làn khói độc màu xanh.

Nữ tử tò mò nhìn đôi tay mình, rồi chợt vung mạnh tay một cái, từ trong tay áo tức thì bay ra một sợi xích màu đỏ. Sợi xích mang theo thanh thế dữ dội đánh về phía tảng đá dính đầy máu tươi kia, lập tức khiến cho tảng đá vỡ vụn thành nhiều mảnh. Ánh lửa lóe lên, khói bụi tỏa ra tứ phía, tiếng nổ dữ dội vang đi khắp bốn phương.

“Úi chà, thật là lợi hại!” Nữ tử yêu kiều cười vang nói. “Có bản lĩnh này rồi, ta còn lo gì không thể giết sạch những kẻ làm cha làm mẹ mà lại nhẫn

https://thuviensach.vn

tâm vứt bỏ con cái? Còn lo gì không thể giết sạch những kẻ buôn người trong thiên hạ?”

Dứt lời, cô ta khom người hành lễ, nói với gã nam nhân áo đen: “Đa tạ các hạ ra tay tương trợ, từ nay xin nguyện nghe theo các hạ sai khiến.”

Ứng Long tôn giả hơi nhếc khóe môi, phất tay áo, hờ hững nói: “Đã như vậy, con Hỏa Xà này ta cũng tặng luôn cho ngươi.”

Hỏa Xà ngẩng cái đầu nhọn màu trắng của mình lên, trong cặp mắt đỏ ngầu thoáng qua một tia cảm kích. Vậy nhưng tất cả những điều này nữ tử kia lại chưa từng phát hiện. Cô ta chỉ khẽ cười một tiếng, đưa hai tay lên, để cho con Hỏa Xà đó cuốn quanh cánh tay mình, trở thành một chiếc khăn choàng lạ thường, trở thành một món vũ khí trợ giúp cô tan hoành hành giết chóc.

Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, trên đời không còn cô bé Chung Hi Gia yếu ớt đáng thương bị cha mẹ vứt bỏ, chỉ còn lại yêu nữ Chung Vô Gia lẳng lơ diêm dúa, giết người không chớp mắt mà thôi.

Vô Gia, không nhà.

***

Hỏa Xà vốn đã trúng phải Phược Giáp thần phù nên mất hết yêu lực, sau lại phải lê thấm thân trọng thương đi theo Chung Vô Gia, vừa rồi còn trúng thêm một chưởng nặng nề của Chính Đức chân nhân, xem chừng không thể nào cứu chữa được nữa rồi. Mặc Bạch thấy nó mất dần yêu lực nhưng vẫn cố giữ chút hơi tàn, dùng giọng ngắc ngứ cầu xin mọi người tha cho Chung Vô Gia một con đường sống, bèn đưa tay tới khẽ điểm vào trán Hỏa Xà

https://thuviensach.vn

một cái, sử ra thuật pháp Hồi Sinh Tố Mộng, khiến những chuyện mà Hỏa Xà muốn nói nhưng lại vì yêu lực suy kiệt mà không thể nói ra được phơi bày ra trước mắt mọi người.

Giữa hư không bỗng xuất hiện một bức màn ánh sang chỉ còn màu đen trắng đan xen, những chuyện xưa cũ dần dần xuất hiện trên đó…

Mãi tới lúc này, Tiểu Trúc mới hiểu tại sao Chung Vô Gia lại giết Trần đại thẩm bán con gái, giết kẻ buôn người chuyên mua trẻ con, tại sao ả lại bỏ ra tới mười năm để truy lùng kẻ đứng sau việc chế tạo Thiên Anh huyết. Cũng mãi tới lúc này, Tiểu Trúc mới hiểu ra tại sao trong lần gặp mặt đầu tiên, Chung Vô Gia và Hỏa Xà luôn như hình với bóng, còn luôn miệng nói cái gì mà "bảo bối của nô gia", vậy nhưng trong hôm ở Bạch Hà trấn, sau khi Hỏa Xà vì trúng phải Phược Giáp thần phù của Tất Phi mà đau đớn tột cùng, mở miệng gọi một tiếng "Tiểu Gia", Chung Vô Gia liền biến hẳn sắc mặt, thái độ cũng thay đổi hẳn, không thèm để ý hay hỏi han gì tới Hỏa Xà nữa…

"Ta… ta biết… bọn ta đã làm rất nhiều việc xấu… cũng đã giết rất nhiều người…" Hỏa Xà chỉ còn thoi thóp thở, nhưng vẫn cố nói tiếp. "Ta không dám cầu xin sự tha thứ… Ta chỉ mong… mong các vị có thể tha cho Tiểu Gia…"

"Đủ rồi! Câm miệng!" Chung Vô Gia gằn giọng cắt ngang lời y. Trên thực tế, ngay từ khoảnh khắc bức màn ánh sáng kia xuất hiện, sắc mặt ả ta đã trở nên hết sức âm trầm, khóe mắt cũng hơi co giật. Nhưng ả ta rốt cuộc vẫn không phất tay áo bỏ đi, chỉ nắm chặt hai bàn tay, khiến cho móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay. Đồng thời, ả ta cũng không hề buông lỏng hai cánh tay, vẫn ôm chặt lấy tấm thân đã trở nên vô cùng tàn tạ kia của Hỏa Xà.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy tình cảnh này, Mặc Bạch khẽ thở dài một tiếng, cúi đầu không nói năng gì. Tất Phi dần dần buông lỏng bàn tay, nhưng ngay sau đó lại nắm chặt lại, chậm rãi lắc đầu, khàn giọng nói: “Chung cô nương tuy có ơn cứu mạng với ta, ta cũng rất thông cảm với cảnh ngộ của cô ấy, nhưng dù là như thế, cô ấy cũng không nên lạm sát người vô tội! Bọn ta không thể vì cô ấy đáng thương mà làm lẫn lộn sự đúng sai được!”

“Ai cần ngươi thương hại chứ?” Chung Vô Gia biến hẳn sắc mặt, trừng mắt nhìn Tất Phi, gằn giọng nói. Trên khuôn mặt xinh đẹp của ả ta lúc này bỗng xuất hiện một tia dữ dằn như ma quỷ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay đoạt mạng người ta. Nhưng đúng vào lúc này, Hỏa Xà chợt ngẩng đầu lên một cách khó khăn, lại cọ nhẹ vào mu bàn tay trắng ngần của ả, nhỏ giọng nói: “Tiểu Gia… đừng mà… ta cầu xin muội… đừng giết chóc nữa…”

“Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng!” Chung Vô Gia khàn giọng gào lên. “Ai cần ngươi quan tâm? Ai cần ngươi cầu xin hộ? Ta không có anh trai! Ta chưa từng có người thân nào trên đời!”

Nói tới đây, ả ta chợt ngẩng đầu lên nhìn khắp mọi người, trong cặp mắt long lanh mọng nước ngợp đầy vẻ quyết liệt. Chỉ nghe ả ta gằn giọng nói: “Các ngươi muốn giết thì cứ giết, chớ có nói nhiều! Các ngươi không phải là muốn trừ gian diệt ác, báo thù cho bằng hữu ư? Giết đi! Đến giết ta đi!”

Chung Vô Gia càng hét giọng thê lương, vẻ mặt lại càng cuồng dại, mấy người Tiểu Trúc càng lúc càng có cảm giác nặng nề hơn. Nàng liếc nhìn Hỏa Xà, thấy cặp mắt đỏ ngầu tà dị thường ngày lúc này đã ảm đạm hẳn đi, chỉ còn sót lại một tia sáng mờ mờ. Tiểu Trúc buồn bã cúi đầu, khẽ nói: “Kỳ thực, ta cũng là một đứa bé gái bị cha mẹ vứt bỏ, ta có thể hiểu được cảm giác của cô… Nhưng Tất công tử nói đúng, đáng thương không phải là

https://thuviensach.vn

cái cớ để cô làm chuyện ác, nếu bọn ta thương xót cô, ai sẽ thương xót những người đã bị cô giết chết đây?”

“Nguyệt cô nương nói rất đúng, đạo lý chính là như vậy.” Tất Phi khẽ gật đầu, cất lời phụ họa.

Chẳng ngờ câu nói tiếp theo của Tiểu Trúc lại hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của y: “Với các tội lỗi đã phạm phải, cô ta ắt sẽ bị báo ứng. Nhưng bọn ta không phải là nhân sĩ chính nghĩa, cũng không phải là Phán quan nơi Địa phủ, không có lập trường gì để phán xét cô ta hay đòi lại công đạo cho những người phàm đã chết.” Tiểu Trúc cụp mắt xuống, run giọng nói tiếp: “Nhưng cô ta muôn ngàn lần không nên giết Hồng Phi. Nếu bọn ta tha cho cô ta, vậy Hồng Phi thì sao? Ai sẽ thương xót huynh ấy? Ai sẽ đòi lại công đạo cho huynh ấy? Lẽ nào huynh ấy đáng chết ư?”

“Đúng vậy.” Quy Hải Minh lạnh lùng nói, đồng thời lạnh lùng đưa mắt liếc nhìn Hỏa Xà đang trọng thương nằm trên mặt đất. “Ta vốn là yêu linh, có mối thù không đội trời chung với loài người. Các ngươi có giết người hay không cũng chẳng liên quan gì tới ta, nhưng người phụ nữ này đã giết Hồng Phi, món nợ này Quy Hải Minh ta ắt phải tính toán đến cùng!”

Hỏa Xà dường như nôn nóng muốn giải thích, bèn cố gắng ngẩng cao đầu lên,nhưng động tác này của y khiến cho những mảng da thịt cháy đen thui rơi xuống đất lả tả, tấm thân rắn tức thì thủng lỗ chỗ, trở nên hết sức tả tơi. “Tiểu… Tiểu Gia không có thù oán gì với Phi cả, chỉ làm theo chỉ thị của… của Ứng Long tôn giả mà thôi…”

Nói tới đây, thân hình y đột nhiên co giật một hồi, những mảng da thịt rơi xuống nhiều hơn, tấm thân rắn trở nên tàn khuyết đến đáng sợ. Chẳng kịp giải thích nhiều hơn, Hỏa Xà chỉ có thể lẩm bẩm van nài: “Xin các vị đó… Xin các vị đó…”

https://thuviensach.vn

Quy Hải Minh nhíu chặt đôi mày, lạnh lùng nhìn Hỏa Xà lúc này chỉ còn thoi thóp thở. Im lặng một lát, y rốt cuộc cũng lên tiếng: “Ta chỉ có thể đảm bảo là hôm nay sẽ không giết cô ta. Ngày sau, cô ta mà còn xuất hiện trước mặt ta nữa thì chớ trách ta vô tình.”

Có được lời đảm bảo của y rồi, tâm trạng Hỏa Xà lập tức buông lỏng, hơi thở theo đó yếu dần. Y khẽ cà nhẹ đầu lên cánh tay của Chung Vô Gia, thấp giọng nói: “Tiểu Gia, ta không thể ở bên muội nữa rồi.”

Sau câu nói nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy đó, tia sáng cuối cùng trong cặp mắt đỏ của Hỏa Xà rốt cuộc đã tắt hẳn. Tấm thân rắn vốn màu trắng dần biến thành màu xám đen ảm đạm, chiếc đuôi rắn rũ xuống đất, sau nháy mắt đã vỡ tan thành nhiều mảnh tựa như một cục đất khô.

Chung Vô Gia hoàn toàn chẳng còn hình tượng một yêu nữ ngông cuồng tà dị như trước nữa, cứ thế ngây người ra đó. Sau chốc lát, thân thể ả ta bỗng không ngừng run rẩy. Ả ta đưa tay tới, muốn vuốt ve phần thân rắn còn sót lại kia, nhưng đúng vào khoảnh khắc ngón tay chạm vào làn da của đối phương, phần thân rắn ấy đã vỡ vụn thành bụi đất.

Ả ta hoang mang đưa tay chụp lấy, nhưng đám cát bụi nhỏ xíu kia lại lọt qua những kẽ ngón tay trắng ngần, nhẹ nhàng rơi xuống nền đá.

Chung Vô Gia ngẩn ngơ vốc một nắm bụi lên, cặp mắt tròn xoe mọng nước chẳng biết đã trở nên đỏ hoe tự lúc nào. Đôi môi ả ta không ngừng run rẩy, dường như muốn nói gì đó, nhưng lại chẳng thể phát ra tiếng. Trong mắt người đời, ả ta chính là một nữ ma đầu lẳng lơ cuồng ngạo, vậy nhưng lúc này ả ta lại như đã chìm vào trong ảo cảnh của Hồi Sinh Tố Mộng, trở lại là cô bé yếu ớt đứng giữa trời lả tả tuyết rơi. Ả ta mở to hai

https://thuviensach.vn

mắt, bối rối nhìn nắm bụi trong tay mình, thế rồi một cơn gió mát bỗng từ đâu thổi tới, khiến cho nắm bụi trong tay ả ta bay đi tứ tán…

Ả ta bất giác cả kinh, vội vàng thò tay ra, muốn với chỗ bụi ấy về, nhưng chúng đã theo gió bay đi tứ tung, rải khắp trong gian phòng đá, làm sao mà thu về được.

Những giọt nước mắt lã chã tuôn rơi, tạo thành những vệt mờ mờ trên nền đá. Cánh tay Chung Vô Gia cứng đờ ở giữa không trung, vẫn giữ nguyên tư thế với ra vừa rồi. Một hồi lâu sau, ả ta rốt cuộc ngồi sụp xuống đất, sắc mặt tái nhợt, bờ môi run lên lẩy bẩy, hai tay cùng đưa lên ôm mặt. Cuối cùng, một giọng nói nghẹn ngào loáng thoáng vang ra qua kẽ môi ả ta: “Ca ca…”

Những hạt bụi bị gió cuốn bay lên, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống mái tóc và bờ vai ả ta, hệt như những bông tuyết buông rơi lặng lẽ trong câu chuyện cũ năm nào.

Tình cảnh này khiến Tiểu Trúc thầm run rẩy. Chung Vô Gia hận tất thảy người đời, thề giết sạch những người làm cha làm mẹ mà lại nhẫn tâm vứt bỏ con cái, tất cả chỉ bởi vì hồi nhỏ ả ta cũng bị cha mẹ ruồng rẫy, còn bị dùng làm đồ vật để đổi lấy đồ ăn cho người con trai duy nhất trong nhà. Trong lòng ả ta, có lẽ cả gia đình đó đều không phải là người thân của mình, người thiếu niên năm xưa cũng chưa từng được ả ta coi là huynh trưởng. Vậy nhưng, lúc này đây, khi ả ta rốt cuộc cũng gọi ra được một tiếng “ca ca”, người thân duy nhất đó cũng đã rời bỏ ả ta mà đi rồi…

Nàng từng oán hận Chung Vô Gia giết người thái quá, oán hận Hỏa Xà nối giáo cho giặc, nhưng lúc này đây, nàng lại chỉ còn cảm giác thẫn thờ: Nàng và Chung Vô Gia cùng bị cha mẹ bỏ rơi, nhưng nàng lại may mắn hơn Chung Vô Gia nhiều. Nàng tuy không có cha mẹ nuôi nấng nhưng lại

https://thuviensach.vn

được sư phụ quan tâm, hai thầy trò tuy không phải là ruột thịt nhưng còn hơn ruột thịt. Còn Chung Vô Gia thì khác, nếu năm xưa có người giúp đỡ ả ta, nếu năm xưa ả ta không gặp phải Ứng Long tôn giả, nếu ả ta sớm nhận ra tâm ý của ca ca mình, kết cục liệu có khác không?

Câu hỏi này Tiểu Trúc không thể trả lời được. Nàng hơi hé môi, khẽ thở dài một tiếng, nhưng lại không thể xua tan cảm giác buồn bã và bức rứt trong lòng. Muôn vàn lời nói, đến cuối cùng chỉ biến thành một câu duy nhất: “Chung cô nương, xin hãy bớt đau buồn.”

Lời của Tiểu Trúc vừa dứt, Chung Vô Gia đột ngột ngẩng đầu lên, đôi mắt vằn đầy tia máu hằn học nhìn chằm chằm về phía mọi người. “Ai cần các ngươi giả vờ tốt bụng chứ!”

Chỉ nghe ả ta giận dữ quát to một tiếng, sau đó đột ngột ra tay, Nhân Đồ Huyết Tỏa lao vọt ra khỏi tay áo như một tia sét, nhắm thẳng về phía mặt Tiểu Trúc mà đánh tới.

Tiểu Trúc vốn định bắt quyết ngăn cản, nhưng động tác của Quy Hải Minh ở bên cạnh nàng còn nhanh hơn. Trong mắt lóe lên một tia sắc lạnh, Quy Hải Minh vung thương đâm tới, sau nháy mắt đã đánh bay Nhân Đồ Huyết Tỏa ra xa tít. Chung Vô Gia thấy một chiêu không thành thì liền co bàn tay thành trảo, nơi đầu ngón tay còn lờ mờ tỏa ra một làn khói độc màu xanh. Có điều, ả ta còn chưa kịp ra chiêu lần nữa thì Bàn Long thương đã như một con rồng bạc lao tới, chừng như sắp đâm thủng cổ họng ả ta đến nơi…

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra rất nhanh, đúng vào lúc mũi thương chỉ còn cách cổ họng ả ta chưa đầy nửa tấc, Quy Hải Minh đã dừng tay lại, hờ hững nói: “Ta đã hứa với huynh trưởng của ngươi là hôm nay không giết ngươi. Chớ để ta phải nổi sát cơ lần nữa!”

https://thuviensach.vn

Nghe thấy hai chữ “huynh trưởng”, sắc mặt Chung Vô Gia lập tức trở nên tái nhợt. Sau chốc lát, ả ta rốt cuộc căm phẫn giậm chân một cái, tung người lướt về phía sau, thân hình nhẹ như chim én, chẳng bao lâu sau đã biến mất chẳng còn tung tích.

Nhìn thấy ả ta rời đi, Tất Phi vội vàng bước lên phía trước, nhắm về hướng ả ta vừa biến mất mà hét to: “Chung cô nương, xin chớ quên lời nhắn nhủ của ca ca cô, đừng giết người nữa!”

Trong đường hầm tối thui chẳng hề có tiếng trả lời, chỉ có những âm vang vọng lại, đến cuối cùng tất cả đều quay về tịch mịch.

Dưới ánh lửa âm u màu xanh lam, những khuôn mặt hoặc đau khổ, hoặc sợ hãi trên tường lại càng toát ra vẻ dữ dằn khó tả, Tiểu Trúc khẽ thở dài một tiếng, quay qua nhìn Mặc Bạch, hỏi: “Sư phụ, chúng ta hãy hủy luôn Luyện Hồn Huyết trận này đi nhé?”

“Phải rồi.” Tất Phi gật đầu tỏ ý tán đồng, trầm giọng nói: “Thứ tà trận này không thể giữ lại được. Tiên quân, tại hạ cảm thấy chuyện này rất không đơn giản. Sư phụ tại hạ tuy tự xưng chính nghĩa, làm ra những việc điên cuồng rồ dại, nhưng xét cho cùng thì vẫn là vì bị Ứng Long tôn giả xúi giục nên mới đi vào con đường tà đạo. Mà Chung cô nương gây ra ác nghiệp cũng có một phần trách nhiệm của kẻ này. Không biết hắn ta rốt cuộc có âm mưu quỷ kế gì đây?”

Tiểu Trúc gập đầu phụ họa: “Còn nữa, Hỏa Xà trước đó từng nói việc giết hại Hồng Phi, cướp đoạt Lôi Minh châu cũng là chủ ý của Ứng Long tôn giả. Sư phụ ơi sư phụ, người có nhìn ra được manh mối gì chưa?”

https://thuviensach.vn

Mặc Bạch hơi cau mày, sau khi suy nghĩ một lát bèn lắc đầu nói: “Ứng Long tôn giả thì ta chưa từng nghe nói tới, nhưng hắn có thể xúi giục môn chủ Xích Vân lâu chế tạo Luyện Hồn ngọc thì ắt không phải hạng đơn giản. Chuyện không thể chậm trễ, chúng ta cứ hủy tà trận này đi đã rồi tính tiếp!”

Dứt lời, Mặc Bạch đưa bàn tay lên, bắt đầu ngưng tụ pháp lực, Giữa hư không dần dần nổi lên những cơn gió mát, rất nhanh sau đó tất cả đã tụ lại thành một cơn gió xoáy rất mạnh. Gió dữ bùng lên khiến cho ánh lửa âm u chừng như sắp tắt, những phiến đá trên mặt đất cũng bị cuốn bay, từng phiến từng phiến xoay tròn theo gió. Giữa tiếng gió rít gào, những khuôn mặt sợ hãi kia chìm nổi bất định trong gió, cứ như thể đang kêu gào khóc lóc.

F.b00k: Eb00kNgonTinhMienphi

Tất Phi nhìn về phía một khuôn mặt cương nghị trên tường, chỉ thấy người này thần thái lẫm liệt, hai mắt chảy ra lệ máu,chính là vị Thích sư thúc đã chết dưới tay Chính Đức chân nhân kia. Tất Phi khẽ thở dài một tiếng, ôm quyền hành lễ với đối phương. Chính vào lúc này, gió dữ chợt dừng lại, những phiến đã đang xoay tròn quay trở về vị trí cũ, phát ra những âm thanh nặng nề. Tất Phi và Tiểu Trúc cùng nghi hoặc nhìn Mặc Bạch, chỉ thấy y thu pháp quyết về, hờ hững nói: “Luyện Hồn Huyết trận ở nơi này còn chưa hoàn thành, nếu tìm thấy Định Hồn châu thì có lẽ sẽ phá được cấm chế, giúp các vong hồn ở đây quay trở về vòng luân hồi.”

Nghe thấy những lời này, Tất Phi lộ rõ vẻ mừng rỡ, vội vàng cung tay hành lễ với Mặc Bạch, đồng thời luôn miệng cảm ơn. Mặc Bạch hơi nhướng mày lên, lùi ra sau nửa bước tránh khỏi lễ số của đối phương, nói: “Cái tên tiểu tử ngươi lấy đâu ra mà nhiều lễ số lằng nhằng vậy hả? Trong trận này có tới mấy vạn vong hồn, ta đâu phải chỉ vì gã sư thúc xui xẻo đó của ngươi…”

https://thuviensach.vn

“Phải rồi, phải rồi.” Tiểu Trúc bật cười nói chen vào, đôi hàng lông mày cong lại như vầng trăng khuyết, hết sức yêu kiều. “Con thấy sư phụ phải mang tuổi vịt[1] mới đúng, suốt ngày nói cái gì mà “chẳng thèm quản đến”, ra vẻ như một vị thần tiên lánh đời, nhưng trên thực tế thì lại dễ mềm lòng hơn bất cứ ai, những chuyện đã quản đến cũng nhiều hơn bất cứ người nào.”

[1]Ý rằng hay nói đúng

“Cái con nha đầu ranh này, lại dám bêu xấu sư phụ nữa cơ đấy.” Nói rồi Mặc Bạch đưa tay lên, khẽ cốc đầu Tiểu Trúc một cái.

Hành động này của y lập tức dẫn tới một “ánh nhìn thù địch”. Phát hiện ra vẻ không vui của Quy Hải Minh, Mặc Bạch hơi nhướng mày, cố tình xoa mạnh đầu Tiểu Trúc một cái làm mái tóc của nàng rồi bù, sau đó liền đưa mắt liếc nhìn gã thanh niên lạnh lùng tuấn tú kia, trong ánh mắt ngợp đầy vẻ khiêu khích.

Một gấu một rắn cứ thế ngấm ngầm so kè với nhau bằng ánh mắt. Ngay từ hồi Mặc Bạch còn bị phong ấn pháp lực, phải biến về nguyên hình, cảnh tượng này đã từng xảy ra không biết bao nhiêu lần. Vậy nhưng Tất Phi lại không biết gì về việc này, thấy hai người kia có vẻ không hài lòng về nhau như thế, đành miễn cưỡng ho khẽ một tiếng, cố tình chuyển chủ đề: “Khụ, tiên quân, không biết Định Hồn châu nằm ở nơi nào vậy? Để tránh đêm dài lắm mộng, cứ nên sớm phá giải cấm chế để hủy tà trận này đi thì hơn.”

Mặc Bạch bấm ngón tay tính toán, xác định được vị trí của Định Hồn châu là ở mé đông nam. Mọi người không dám chậm trễ thêm chút nào, lập tức đi ra khỏi đường hầm.

https://thuviensach.vn

Khi ra đến cửa hang, Quy Hải Minh sử ra Minh Tiêu Chi Viêm, ngọn lửa tức thì bay ra từ đầu mũi thương bạc. Chỉ nghe "uỳnh" một tiếng, ánh lửa bùng lên dữ dội, đất đá nổ tung, khói bụi bay ra tứ phía, những viên đá vụn rơi xuống vừa khéo bịt kín hang động. Kế đó, Mặc Bạch thi triển pháp thuật phong ấn nơi này, đề phòng có người xông nhầm vào Luyện Hồn Huyết trận.

Còn Tất Phi thì ôm theo thi thể của Chính Đức chân nhân, mang lão đi chôn dưới một gốc tùng cổ thụ trên đỉnh Xích Vân.

Sau đó, Mặc Bạch lại thi triển thuật Lãm Phong Thần Hành, bốn người hóa thánh một luồng ánh sáng bay đi, rất nhanh đã biến mất chẳng còn bóng dáng.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 8

Tôn giả

Giữa vùng núi non xanh biếc, khung cảnh đẹp như tranh vẽ, bỗng có một tràng tiếng bước chân hỗn loạn vang lên khiến sự tịch mịch bị phá vỡ hoàn toàn, lũ chim đang nghỉ ngơi trong rừng nháo nhác bay cao. Len qua những lùm cây rậm rạp, loáng thoáng có thể nhìn thấy hai bóng người một nam, một nữ đang dắt nhau cùng trốn chạy.

Người nam vóc dáng cao lớn, mặt mày đĩnh đạc, trên người vận một chiếc trường bào màu xanh lam, giữa trán có một ấn ký màu xanh lục,hình thù như đám mây, khiến y càng có vẻ tuấn tú bất phàm. Người nữ thì dung nhan xinh đẹp, song sắc mặt lại trắng nhợt, những giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rỉ ra trên trán. Nếu nhìn kĩ một chút, có thể phát hiện bụng cô ta hơi nhô lên, đi lại khá bất tiện, cứ đi vài bước là lại phải dừng lại thở lấy hơi một lúc.

Cho dù là đang trốn chạy nhưng người thanh niên vẫn luôn cẩn thận dìu đỡ nữ tử, trong mắt ngợp đầy vẻ yêu thương.Thế nhưng, những tiếng hò hét trong khu rừng rậm phía sau lưng đã càng lúc càng gần. Nghe thấy tiếng hô: “Đừng để bọn chúng chạy thoát” của đối phương, sắc mặt người thanh niên trở nên hết sức nặng nề. Y kéo nữ tử ra sau lưng, sắc mặt trở nên buồn bã, trong mắt thoáng qua mấy tia sáng tà dị, cùng với đó ấn ký màu xanh lục nơi trán y đột ngột sáng bừng lên, vô cùng bắt mắt.

https://thuviensach.vn

Thấy y để lộ thần sắc nghiêm nghị, dường như muốn đi liều mạng với đối phương, nữ tử xinh đẹp kia vội vàng níu lấy cánh tay y, nôn nóng nói: “Tiêu lang, không được.”

Nam tử được gọi là Tiêu lang kia khẽ vỗ mu bàn tay nữ tử mấy cái, dịu giọng an ủi: “Nhược Thi, nàng yên tâm, ta đã hứa với nàng rồi mà, sẽ không làm hại tới mạng người nữa đâu.”

Nữ tử cụp mắt xuống, lẳng lặng nhìn cái bụng hơi nhô lên của mình, đưa tay tới nhẹ nhàng vuốt ve sau đó chậm rãi nói: “Cứ coi như là vì con của chúng ta đi, chàng đừng tính toán với bọn họ làm gì. Thiếp thật sự không muốn đứa bé còn chưa ra đời mà đã phải thấy cảnh đổ máu. Thiên hạ này rộng lớn như thế, chúng ta cứ đi thật xa, ắt sẽ tìm dược một chốn yên bình.”

Nói đến câu cuối, nữ tử ngước cặp mắt long lanh mọng nước lên, trong ánh mắt ngợp đầy vẻ khẩn cầu.Thanh niên không nói nhiều thêm, nhưng ấn ký màu xanh lục trên trán đã trở về vẻ ảm đạm. Một tiếng thở dài trầm lặng bật ra ngoài bờ môi, y đưa tay ôm nữ tử vào lòng, sau đó tung người nhảy vọt lên cao, cứ thế đạp gió mà đi.

Vậy nhưng chẳng bao lâu sau, sắc mặt của nữ tử đã tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi trước trán tuôn ra làm những sợi tóc rối ướt đẫm, dính sát vào làn da trắng ngần. Nàng lẳng lặng cắn chặt răng, không để mình kêu đau thành tiếng, nhưng bàn tay càng lúc càng giá lạnh của nàng đã nói rõ tình trạng của nàng cho người thanh niên bên cạnh biết. Tiêu Hành Chi dừng chân, áp tay lên lưng nữ tử, dùng Hóa Sinh quyết chậm rãi truyền linh lực vào trong cơ thể nàng. Chính vì sự chậm trễ này, truy binh nhanh chóng đuổi kịp, tiếng bước chân hỗn loạn phá tan sự tịch mịch của vùng rừng núi.

Nhóm truy binh này có khoảng hơn hai mươi người, tất thảy đều mặc quần áo chẽn, trên những bộ y phục màu đen đều có thêu hoa văn màu vàng

https://thuviensach.vn

hình con rồng nhe nanh múa vuốt,kéo dài từ ngực tới tận bên hông, rất có khí thế. Cầm đầu nhóm người là một nữ tử cao ráo xinh đẹp,tay cầm một cây bán nguyệt kích làm bằng huyết thiết, chính là đại đệ tử của Độ Tội cốc - Lục Linh.

Thấy người thanh niên đó đang dừng chân đứng im một chỗ, Lục Linh búng ngón tay một cái, hơn hai mươi môn nhân của Độ Tối cốc lập tức giơ cao vũ khí bao vây hai người kia. Một gã nam nhân để râu quai nón cầm trường kích bằng cả hai tay, chỉ thẳng về phía thanh niên họ Tiêu, cười lạnh,nói: “Tên yêu nghiệt ngươi chạy cũng nhanh thật! Nhưng đã rơi vào cảnh này rồi, để xem là ngươi nhanh hay là chiêu thức của gia gia ngươi nhanh!”

Dứt lời Hồ Cửu quát to một tiếng, vung trường kích đánh thẳng về phía người thanh niên. Tức thì bụi đất nổi nên tứ phía, cây trường kích tựa như một tia sét lao đi, thanh thế vô cùng dữ dội.

Nhưng Tiêu Hàng Chi vẫn đứng im một chỗ, bàn tay phải không rời khỏi lưng nữ tử, chỉ đưa ngang bàn tay trái lên, vẽ ra giữa không trung một bức màn ánh sáng màu xanh lục. Cây trường kích kia đánh lên bức màn ánh sáng liền giống như và phải vách đá. Hồ cửu tức thì nắm chặt cán kích bằng cả hai tay, nghiến răng, nghiến lợi đè trường kích xuống, muốn dùng nội kình để phá vỡ sự phong tỏa của yêu lực, song vẫn không phá được bức màn ánh sáng kia.

Hồ Cửu cảm thấy hết sức mất mặt, liền trừng mắt giận dữ hô to.”Các ngươi còn ngây ra đó làm gì?Lẽ nào với loại yêu nghiệt này mà còn phải để tâm tới đạo nghĩa ư? Cùng lên cả đi!

Nghe thấy tiếng hô của hắn, các môn nhân Độ Tội cốc tức thì ào ào xông lên, cùng tấn công người thanh niên kia từ bốn phương tám hướng. Tiêu

https://thuviensach.vn

Hành Chi mặt mày âm trầm, tay phải vẫn dán sát vào lưng nữ tử kia, dùng Hóa Sinh quyết truyền chân khí cho nàng, đồng thời cong cánh tay lại, bảo vệ nàng trong vòng tay mình, tay trái thì vung lên, giữa lòng bàn tay xuất hiện một thanh trường kiếm kỳ dị. Chỉ thấy thanh kiếm đó trong suốt, lưỡi kiếm không ngừng chuyển động, hóa ra là được hình thành từ gió.

Tiêu Hành Chi vung kiếm chém xuống, thanh trường kích của Hồ Cửu tức thì đứt lìa thành hai đoạn. Hồ Cửu không kịp thu lực đạo về, liền ngã nhào xuống đất. Điều này khiến hắn tức giận vô cùng, lập tức nhặt hai đoạn kích gãy lên, nhưng lại không nhắm vào người thanh niên kia mà đâm về phía nữ tử đang được y bảo vệ trong lòng…

“Dừng tay!”

Chỉ nghe một tiếng quát lớn vang lên, một ngọn bán nguyệt kích màu bạc chặn trước người Hồ Cửu. Người ra tay chính là Lục Linh.

“Đại sư tỷ, lẽ nào tỷ muốn bao che cho tên yêu nghiệt này? Chẳng lẽ tỷ phải lòng khuôn mặt trắng trẻo này của hắn sao?” Hồ Cửu giận dữ nói, đồng thời chỉ tay vào Tiêu Hành Chi, lớn tiếng chỉ trích: “Cái tên yêu nghiệt mặt trắng này, ngươi cám dỗ một người còn chưa đủ, lại muốn khiến Độ Tội cốc bọn ta mất hết thể diện ư?”

Nghe thấy những lời thô bỉ ấy của hắn, Lục Linh nhíu chặt đôi mày, vung tay tát Hồ Cửu hai cái rất vang vào hai bên mặt, khiến hắn bất giác ngây người. Thấy hắn đưa tay ôm mặt, sững ra như tượng gỗ, Lục Linh phỉ phui một tiếng, lớn tiếng nói với đám môn nhân Độ Tội cốc. “Độ Tội cốc chúng ta khuông phò chính nghĩa, chuyên lấy việc trảm yêu trừ ma làm trách nhiệm của mình.Đúng thế, Tiêu Hành Chi đáng chết, nhưng nữ tử này lại là người phàm, môn nhân Độ Tội cốc chúng ta từ khi nào lại trở thành hạng đao phủ giết người không chớp mắt như thế?”

https://thuviensach.vn

Mấy gã môn nhân Độ Tội cốc lộ vẻ hổ thẹn, chậm rãi buông trường kích trong tay xuống. Nhưng gã Hồ Cửu kia vẫn không chịu để yên, một tay ôm mặt, một tay chỉ vào nữ tử bên cạnh Tiêu Hành Chi, giận dữ mắng: “Cô ta mà là người phàm cái gì chứ? Rõ là loại tiện nhân! Nếu không nhờ Độ Tội cốc chúng ta bảo vệ cho các thôn làng, cô ta sớm đã bị yêu quái ăn thịt từ lâu rồi! Cô ta được lắm, dám qua lại với tên yêu nghiệt mặt trắng này, còn mang thai với hắn nữa! Loại nữ nhân thế này lẽ nào không đáng giết, không đáng chém ư?”

Nghe thấy những lời này của hắn, trong mắt Tiêu Hành Chi ánh lên những tia sáng màu xanh lục, thanh Phong Linh kiếm trong tay bùng lên sát khí, gió lạnh tức thì tỏa ra khắp xung quanh. Phát hiện ra sát khí của y, nữ tử kia đưa tay tới, nhẹ nhành nắm lấy bàn tay trái đang cầm kiếm của y. Sau đó, nàng khẽ quay người, miễn cưỡng cong gối xuống một chút, nhún người hành lễ với Lục Linh và đám môn nhân Độ Tội cốc, điềm đạm nói: “Lục tỷ tỷ, các vị đại hiệp, những năm qua đa tạ các vị đã trừ ma vệ đạo, để cho trăm họ được sống một cuộc sống yên bình. Nhưng Tiêu lang không phải hạng yêu tinh tội nghiệt tày trời, lấy người làm thức ăn. Chàng đã hứa với tiểu nữ rồi, sẽ không làm hại người vô tội nữa.Mong các vị đại hiệp hãy buông tha cho chúng tôi, tiểu nữ đảm bảo sẽ cùng Tiêu lang ẩn cư nơi sơn dã, không bao giờ bước chân vào chốn phố chợ nửa bước.”

“Hừ, hứa?Lời hứa của yêu quái mà có thể tin được ư?”Hồ Cửu hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ khinh thường nói. “Ngôn Nhược Thi, đừng quên ngươi đã rơi vào cảnh nhà tan cửa nát như thế nào! Nếu không có Độ Tội cốc, ngươi nghĩ là con tiện nhân ngươi còn sống được tới bây giờ để mà đi quyến rũ tên yêu nghiệt này ư? Hừ, sớm biết như vậy, bọn ta đã giết luôn ngươi từ khi đó rồi!”

https://thuviensach.vn

Hồ Cửu nói rất nhanh, tiếng mắng chửi vang lên sa sả, nào ngờ bỗng nghe "bốp" một tiếng, hóa ra Lục Linh đã vung tay tát cho hắn một cái nữa. Chỉ thấy nữ tử phong thái hào hùng ấy trợn mắt hạnh, gằn giọng quát: "Ăn tát hai cái rồi, thế mà ngươi vẫn chưa thông minh lên ư? Ta mới là đại đệ tử của Độ Tội cốc, trước mặt ta, từ khi nào mà đến lượt ngươi đứng ra nói chuyện vậy? Tất cả câm miệng hết cho ta!"

Thấy Lục Linh nổi giận, đám môn nhân của Độ Tội cốc ngơ ngác nhìn nhau, không ai dám nói thêm gì nữa. Riêng gã Hồ Cửu kia thì trợn mắt há mồm, sau khi ngẩn ra một lát liền giận dữ trừng mắt nhìn Lục Linh, trên mặt đầy vẻ âm trầm. Lục Linh chẳng buồn nhìn hắn, quay qua nhìn Ngôn Nhược Thi, trầm giọng nói: "Ngôn muộn tử, muội tử nên biết rằng Tiêu Hành Chi không phải là người phàm. Ta cho muội một cơ hội cuối cùng, nếu muội bỏ tối theo sáng, Độ Tội cốc sẽ không truy cứu việc muội lấy trộm bảo vật. Nhưng nếu muội nhất quyết làm theo ý mình vậy thì chớ trách tỷ tỷ không nương tay, bắt luôn cả muội về để trị tội."

Ngôn Nhược Thi đặt một tay lên bụng, chậm rãi cong gối, quỳ xuống trước mặt Lục Linh nói: "Lục tỷ tỷ, ân tình của Độ Tội cốc với Nhược Thi, Nhược Thi suốt đời không quên. Riêng về chuyện Tiêu lang lấy trộm bảo vật thì quả là vì bất đắc dĩ, Nhược Thi xin hứa, chỉ cần qua tháng Sáu, nhất định sẽ đem trả Định Hồn châu về Độ Tội cốc, tuyệt đối không chiếm làm của riêng."

Lục Linh ngó nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng ta, lại nhìn cái bụng hơi nhô lên kia. Đối phương tuy không nói rõ những Lục Linh cũng hiểu được đại khái nguồn cơn: Người và yêu quái không cùng chủng tộc, chuyện yêu đương vốn đã chẳng được cho phép, đừng nói đến chuyện sinh con cho yêu quái. Tiêu Hành Chi mạo hiểm xông vào Độ Tội cốc, lấy trộm Định Hồn châu, ắt hẳn là để bào toàn cái thai, giữ mạng cho Ngôn Nhược Thi…Tú Nhi

https://thuviensach.vn

Sau một thoáng do dự, Lục Linh khẽ lắc đầu nói: “Ngôn muội tử, muội nên biết Độ Tội cốc có mối thù không đội trời chung với yêu linh, ta không cần biết bọn muội lấy trộm bảo vật là vì mục đích gì, ta chỉ để tâm đến kết quả thôi. Ta cho muội hai con đường: Thứ nhất, rời khỏi gã yêu nghiệt này, trao trả Định Hồn châu. Thứ hai, cùng chết với hắn.”

“Đại sư tỷ nói không sai.”Một gã môn nhân Độ Tội cốc cất lời phụ họa. “Cái ả lăng loàn không biết xấu hổ kia, ai mà chẳng rõ các ngươi có ý đồ gì, còn không phải là muốn dựa vào bảo vật của Độ Tội cốc để sinh ra thứ tạp chủng kia ư? Nếu ngươi còn có chút liêm sỉ thì mau mau đem trả bảo vật cho bản phái!”

Ngôn Nhược Thi lộ nét thê lương, khẽ gật đầu với Lục Linh, sau đó liền nói giọng chậm rãi nhưng kiên định: “Tiểu muội quyết không bao giờ rời xa Tiêu lang! Lục tỷ tỷ, xin thứ lỗi!”

Đã đến nước này, chỉ còn cách dùng vũ lực mà thôi. Lục Linh nắm chặt bán nguyệt kích trong tay, song khi liếc thấy cái bụng của Ngôn Nhược Thi, lại nhìn thấy Tiêu Hành Chi dù gặp cường địch vẫn chưa từng buông tay, một mực dùng Hỏa Sinh quyết truyền linh lực cho nữ tử bên cạnh, cô ta không khỏi có chút thẫn thờ.

Rời đi, hoặc là chết.Lời của Lục Linh tuy có vẻ rất đanh thép nhưng mắt thấy cuộc giao tranh sắp diễn ra đến nơi, cô ta không khỏi có chút trù trừ.

Trong lúc Lục Linh vẫn còn đang sững sờ, hơn hai mươi đệ tử của Độ Tội cốc đã nhất loạt ra tay. Đối mặt với yêu linh dị thú, những người này chưa từng có suy nghĩ đơn đả độc đấu bao giờ, tất cả cùng múa may vũ khí ào ào xông lên, ra sức tấn công Tiêu Hành Chi từ bốn phương tám hướng,

https://thuviensach.vn

Tiêu Hành Chi một tay bảo vệ Ngôn Nhược Thi, một tay dùng Phong Linh kiếm sử ra những chiêu kiếm tinh diệu chặn đòn tấn công của đối thủ.

Có điều, Tiêu Hành Chi tuy kiếm pháp lợi hại nhưng lại vướng bận vì người vợ đang mang thai, không thể di chuyển linh hoạt được. Ngoài ra, nãy giờ y phải không ngừng dùng Hóa Sinh quyết truyền linh lực cho Ngôn Nhược Thi, do đó yêu lực đã suy giảm rất nhiều, làm sao chặn nổi thế công của bao nhiêu người như thế? Chỉ thấy y vừa vung kiếm gạt được một thanh trường kích, từ phía sau lưng đã lại có một ngọn kích khác đánh tới, lưỡi kích hình bàn nguyệt phản chiếu ánh mặt trời chói lọi. Tiêu Hành Chi vội ôm Ngôn Nhược Thi vào lòng, đồng thời giơ tay vung kiếm. Chỉ nghe "keng" một tiếng, ánh lửa bắn ra tung tóe, Phong Linh kiếm bị đè xuống, lưỡi kích sắc bén chém thẳng vào vai Tiêu Hành Chi.

Một dòng máu tươi bắn ra, vẽ thành một đường cong giữa không trung. Tiêu Hành Chi lùi về phía sau nửa bước, còn chưa kịp thở dốc lấy hơi đã lại sử ra yêu lực, truyền vào Phong Linh kiếm, lật tay chém về phía người kia. Đạo ấn ký màu xanh giữa trán y sáng bừng lên, thanh kiếm theo đó dài ra thêm mấy thước, chừng như sắp cứa đứt cổ đối phương. Vậy nhưng chính trong khoảnh khắc ấy, Tiêu Hành Chi bỗng thu bớt yêu lực, Phong Linh kiếm liền ngắn đi một chút, vừa khéo tránh khỏi cổ họng của kẻ kia, chỉ chém vào bả vai đối phương khiến cho hắng tạm thời mất đi sức chiến đấu.

Trái ngược với sự nhân từ của Tiêu Hành Chi, các môn nhân Độ Tội cốc ra chiêu nào cũng nhằm đoạt mạng, trong đó dữ dằn nhất phải kể tới Hồ Cửu. Hắn thấy Ngôn Nhược Thi thân thể yếu đuối, liền dồn thế tấn công vào nàng, ép Tiêu Hành Chi phải liên tục chú tâm bảo vệ, kiếm chiêu vì thế mà rối loạn. Không lâu sau, trên cánh tay Tiêu Hành Chi đã có thêm vết thương mới, máu tươi túa ra làm ướt đẫm chiếc ao đang mặc trên người.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy Tiêu Hành Chi giống như vừa được vớt lên từ bể máu nhưng vẫn liều mạng chiến đấu, Lục Linh lại càng sững sờ. Cô ta nắm chặt thanh bán nguyệt kích trong tay, mãi không chịu gia nhập vào vòng chiến. Thấy cô ta do dự, các môn nhân của Độ Tội cốc đều lộ vẻ không hài lòng, riêng Hồ Cửu còn lớn tiếng chỉ trích: “Lẽ nào sư tỷ đã bị gã mặt trắng này mê hoặc rồi?”

Một kẻ khác cũng lớn tiếng kêu lên: “Tên yêu nghiệt này lấy cắp bảo vật của bản môn, tội đáng muôn chết! Đại sư tỷ, tỷ trở nên mềm lòng như thế từ bao giờ vậy?”

Lục Linh hít sâu một hơi, rốt cuộc cũng cầm theo trường kích bước từng bước về phía trước, chuẩn bị tham gia vào trận chiến. Đúng vào khoảnh khắc cô ta giơ trường kích lên định đánh về phía Tiêu Hành Chi, bỗng có tiếng xé gió vang lại, một ngọn lửa màu xanh lam bỗng xé toạc hư không bay tới, thanh thế vô cùng dữ dội. Ngay sau đó, ngọn lửa đánh lên cây kích của gã môn nhân Độ Tội cốc, sau nháy mắt khiến cho thứ vũ khí cứng rắn ấy cháy thành than.

“Minh Tiêu Chi Viêm.”

Giọng nói lạnh lùng, ngữ điệu trầm thấp, còn cả tên của thuật pháp nữa, tất cả đều quen thuộc vô cùng.Lục Linh vừa kinh sợ vừa mừng rỡ, vội ngoảnh đầu nhìn, thấy từ trong rừng có bốn bóng người bước ra. Người dẫn đầu kia vóc dáng cao gầy, sống lưng thẳng tắp, sắc mặt lạnh lùng, tóc bạc như tuyết, không phải Quy Hải Minh thì còn là ai nữa?

Nếu là khi trước, Lục Linh mà nhìn thấy mấy người Quy Hải Minh và Mặc Bạch thì sẽ hết sức căm thù, không tránh khỏi một phen đại chiến. Nhưng lúc này đây, cô ta bỗng cảm thấy lòng nhẹ nhõm, tựa như vừa buông được một tảng đá lớn. Cô ta lập tức thu bán nguyệt kích lại, chống

https://thuviensach.vn

mạnh cái kích xuống đất, lớn tiếng nói với đám môn nhân Độ Tội cốc. “Chúng ta rút lui thôi!”

Nghe thấy mệnh lệnh ấy, cả đám sững sờ, thế rồi có một kẻ ngạc nhiên nói: “Đại sư tỷ, Định Hồn châu còn chưa…”

“Ta nói rút là rút, ngươi không hiểu hay sao?” Lục Linh cắt ngang lời hắn, lớn tiếng nói: “Các ngươi mù cả rồi hay sao mà còn chưa nhìn rõ tình hình trước mắt? Thuật pháp của Mặc Bạch tiên quân, mấy người chúng ta há có thể ngăn cản nổi, hơn nữa còn có cả gã yêu nghiệt biết dùng tuyệt chiêu của Ứng Long đi cùng, chỉ dựa vào chúng ta thì dù có thêm trăm cái mạng cũng chẳng đủ để chết! Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, mau đi thôi!”

Quả nhiên, nghe thấy những lời này, ngay đến Hồ Cửu cũng không tránh khỏi lộ vẻ sợ hãi. Môn nhân của Độ Tội cốc tuy nổi danh thiên hạ về sự can trường, vậy nhưng trong trận chiến ở núi Thanh Xuyên hôm đó, Quy Hải Minh sử ra Hoang Hỏa Phần Thiên, ngay đến Tứ Tượng Lục Hợp trận nổi danh của Thiên Huyền môn cũng không cản nổi, thực là lợi hại phi phàm, cảnh tượng khi xưa vẫn còn sờ sờ trước mắt. Giờ đây, người của ba phái Thiên Huyền môn, Xích Vân lâu và Thập Phương điện đều không có mặt, nếu Độ Tội cốc dốc lòng ứng chiến thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, chỉ làm tăng thương vong mà thôi. Nghĩ tới đây, đám người không để ý gì tới Tiêu Hành Chi và Ngôn Nhược Thi nữa, vội vàng tránh vào trong rừng, chẳng bao lâu sau đã biến mắt chẳng còn bóng dáng.

Sau khi đám người đó rút lui, vùng rừng núi lại quay trở về vẻ bình lặng như trước. Tiêu Hành Chi vội hỏi han tình hình của Ngôn Nhược Thi, sau khi xác nhận là nàng ta không có vấn đề gì lớn mới quay sang nhìn bốn người Tiểu Trúc, ôm quyền hành lễ, trầm giọng nói: “Đa tạ chư vị ra tay tương trợ, Tiêu Hành Chi cảm kích khôn nguôi.”

https://thuviensach.vn

Trong khi nói, ấn ký hình đám mây màu xanh lục giữa trán ý dần dần không phát sáng nữa, thanh Phong Linh kiếm trong tay trái cũng theo đó mà biến mất. Tiểu Trúc đảo mắt một chút, lẳng lặng nhớ lại những kiến thức mình đọc được trong điển tịch của sư phụ, một lát sau liền vỗ tay, vui vẻ cười nói: “Ta biết rồi! Ngươi chính là Phi Liêm chuyên cai quản gió trong truyền thuyết!”

Phi Liêm là một giống thần thú đầu hươu, mình chim, có khả năng khiến cho gió giục mây vần, bão táp nổi lên. Thấy nguyên thần của mình đã bị nhìn ra, Tiêu Hành Chi khẽ gật đầu, ôm quyền nói: “Đúng thế, nguyên thần của Tiêu mỗ chính là Phi Liêm. Chẳng hay chư vị có điều gì chỉ giáo?”

Y vốn đang toàn thân đẫm máu, sau động tác ôm quyền, vết thương trên vai lại nứt ra làm rỉ máu tươi.Tiểu Trúc thấy vậy thì vội vàng bắt quyết thi triển Khí Dũ thuật - Một môn phép thuật trị liệu đơn giản mà nàng vừa mới được Mặc Bạch truyền thụ gần đây. Chỉ thấy một luồng ánh sáng màu vàng nhạt từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng bao bọc lấy bờ vai của Tiêu Hành Chi, vết thương vốn sâu đến mức có thể nhìn thấy xương kia tuy vẫn chưa được chữa lành hoàn toàn nhưng đã không còn chảy máu thêm nữa.

Thấy thương thế của tình lang đã đỡ hơn, Ngôn Nhược Thi hơi nhún người hành lễ với Tiểu Trúc, cảm kích nói: “Đa tạ cô nương.”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi, đâu cần khách sáo.” Tiểu Trúc vội vàng xua tay, cười nói: “Thực ra bọn tiểu muội cũng có chút khúc mắc với Độ Tội cốc, thấy bọn họ truy sát hai vị, đương nhiên không thể làm ngơ.”

Hóa ra mấy người Tiểu Trúc dựa vào thuật Lãm Phong Hành của Mặc Bạch mà hóa thành một luồng sáng bay từ núi Xích Vân đến vùng núi Kỳ

https://thuviensach.vn

sơn này, vừa mới hạ xuống đất liền nghe thấy tiếng giao đấu. Cuộc trò chuyện giữa Tiêu Hành Chi, Ngôn Nhược Thi với Lục Linh và đám môn nhân của Độ Tội cốc, trước đó bọn họ không hề nghe thấy. song người của Độ Tội cốc vẫn luôn ngang ngược, không cần biết trắng đen phải trái gì đã muốn trảm yêu trừ ma, điều này thì Tiểu Trúc đã được lĩnh giáo rồi. Thêm vào đó, đối tượng họ vây công là một yêu linh đang bị trọng thương và một nữ tử đang mang thai, những điều khúc chiết bên trong nàng đại khái cũng đoán được mấy phần. Do đó, bốn người chẳng buồn hỏi han gì, cứ ra tay đuổi đám người Lục Linh đi trước đã.

Tất Phi đứng bên cạnh thấy Ngôn Nhược Thi bụng hơi nhô lên, sắc mặt trắng bệch, bèn bước lên phía trước hai bước, chậm rãi nói: “Tại hạ là môn hạ Xích Vân lâu, có biết sơ qua một chút về y thuật, nếu cô nương không chê, xin để tại hạ xem mạch giúp cho.”

Nghe thấy lời này của y,Ngôn Nhược Thi lộ vẻ kinh ngạc, nhỏ giọng nói: “Dung mạo tuấn tú, chân hơi có tật, sở trường về bùa chú và y thuật, xuất thân Xích Vân lâu, lẽ nào các hạchính là Tất công tử trong nghóm Tru Yêu tứ kiệt?”

Tru Yêu tứ kiệt chính là chỉ Mộ Tử Chân của Thiên Huyền môn, Tất Phi của Xích Vân lâu, Lận Bạch Trạch của Thập Phương điện, Lục Linh của Độ Tội cốc. Nghe nữ tử trước mặt nói ra biệt hiệu của mình khi xưa, Tất Phi thoáng lộ vẻ lúng túng, chậm rãi nói: “Đó là chuyện của quá khứ rồi, tại hạ bây giờ chỉ là phản đồ của Xích Vân lâu mà thôi.”

“Phản đồ?” Ngôn Nhược Thi lại càng tỏ ra ngạc nhiên.”Tất công tử là đại đệ tử của Xích Vân lâu cơ mà, cớ sao lại phản bội sư môn mà làm bạn với yêu linh như thế?”

https://thuviensach.vn

Nghe thấy lời này, Tất Phi thoáng lộ vẻ buồn bã. Nhìn ra tâm trạng của y, Tiểu Trúc mỉm cười chen vào. “Cô nương ơi, cô không phải cũng yêu thương thần thú Phi Liêm đấy chứ?Hầy, sự đời luân hồi, ai mà biết được kiếp sau mình sẽ là thứ gì chứ. Giống như ta vậy, sư phụ ta từng là giống súc sinh đứng hàng cuối cùng trong lục đạo, về sau tu hành trăm năm trở thành đại tiên, ta thì là một người phàm, nhưng ân nhân cùng bằng hữu của ta lại là yêu linh. Mối tao ngộ của một con người đều là từ chữ “duyên” mà ra, hợp thì đến, không hợp thì đi, hà tất phải phân chia chủng tộc với hệ phái làm gì?”

Lời của nàng khiến Ngôn Nhược Thi ngây người, một lát sau mới hơi nhếch khóe môi, mỉm cười nói: “Cô nương nói rất phải, Nhược Thi quả đã lỡ lời rồi. Vậy xin làm phiền Tất công tử.”

Tất Phi khẽ gật đầu với Tiêu Hành Chi một cái, sau đó nắm lấy cổ tay Ngôn Nhược Thi, bắt mạch cho nàng ta. Không lâu sau, Tất Phi hơi cau mày, trầm giọng nói: “Cô nương mạch tượng rời rạc, thể chất yếu ớt, nếu tạ hạ đoán không nhầm thì hoàn toàn dựa vào thần lực mà Tiêu công tử truyền cho nên mới có thể chứa được linh thai này trong người, nhưng nếu muốn hạ sinh, chỉ e cô nương sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Nghe thấy lời chuẩn đoán của Tất Phi, Ngôn Nhược Thi không hề to ra kinh ngạc, Nàng ta cụp mắt xuống khẽ vuốt ve cái bụng hơi nhô lên, nói giọng cưng nựng. “Dù có nguy đến tính mạng ta cũng muốn sinh đứa bé này ra cho Tiêu lang, có chết cũng không hối tiếc…”

“Nhược Thi!”Tiêu Hành Chi nhíu chặt đôi mày, cắt ngang lời nàng ta. Y đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại như không xương của thê tử, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay của đối phương, chậm rãi nói: “Nàng yên tâm, có Định Hồn châu trong tay, ta ắt sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì đâu.”

https://thuviensach.vn

Nghe thấy ba chữ “Định Hồn châu” Tiểu Trúc không kìm được ngạc nhiên nói: “Hóa ra Định Hồn châu nằm trong tay hai vị. Thực không dám giấu, chúng tôi chính là vì tìm kiếm nó cho nên mới tới nơi này.”

Vẻ dịu dàng trước đó được thu lại hết, Tiêu Hành Chi nhíu chặt đôi mày, kéo Ngôn Nhược Thi ra sau lưng, để lộ vẻ đề phòng và cảnh giác. Nhìn ra suy nghĩ của y, Tiểu Trúc vội vàng xua tay, cười nói: “Hai vị cứ yên tâm, chúng tôi không phải hạng người ngang tàng không nói lý lẽ như Độ Tội cốc đâu. Kỳ thực, chúng tôi tìm kiếm Định Hồn châu là để siêu độ cho các hồn phách bị giam giữ trong một tà trận, giúp bọn họ được quay trở lại vòng luân hồi, không phải tiếp tục chịu khổ nữa.”

Sau đó, Tiểu Trúc kể lại sơ lược chuyện Luyện Hồn Huyết trận, có điều lại giấu giếm việc có liên quan tới Xích Vân lâu và Chính Đức chân nhân, chỉ nói rằng bọn họ phát hiện có người bày ra tà trận, giam giữ hồn phách của rất nhiều người, thế nên mới muốn dùng Định Hồn châu để giải thoát cho những hồn phách đó, đồng thời phá hủy hoàn toàn tà trận kia.

Nghe nàng nói rõ căn nguyên, Tiêu Hành Chi và Ngôn Nhược Thi đưa mắt nhìn nhau,dùng ánh mắt để trao đổi suy nghĩ. Thế rồi Ngôn Nhược Thi bèn lấy từ trong tay áo ra một viên bảo châu lấp lánh ánh sáng, vừa nhìn đã biết tuyệt đối không phải là vật tầm thường. Chỉ nghe Ngôn Nhược Thi khẽ nói: “Các vị đã có việc quan trọng cần làm như thế, vậy viên Định Hồn châu này các vị hãy tạm thời bảo quản đi.”

Nói rồi, Ngôn Nhược Thi bèn đưa Định Hồn châu cho Tiểu Trúc. Tiểu Trúc không ngờ đối phương lại hào sảng và đứt khoát như vậy, liền ngạc nhiên nói: “Cô nương, viên bảo châu này vô cùng quan trọng với cô, cô cứ thế giao nó ra như vậy, lẽ nào không sợ chúng tôi lừa gạt cô, cầm nó đi rồi không trả lại hay sao?”

https://thuviensach.vn

Ngôn Nhược Thi khẽ lắc đầu nói: “Vừa rồi, nếu không có các vị ra tay tương trợ, ta với Tiêu lang chỉ e đã bị người của Độ Tội cốc lấy đi tính mạng. Hơn nữa, viên Định Hồn châu này cũng không phải là của vợ chồng ta, kỳ thực nó vốn là bảo vật của Độ Tội cốc đấy…”

Ngôn Nhược Thi chậm rãi kể với mấy người Tiểu Trúc về nguồn cơn mọi sự. “Còn chưa kịp giới thiệu với các vị, ta vốn họ Ngôn, sinh ra ở Trường Ninh trấn.Quê ta tuy có tên là Trường Ninh nhưng lại chẳng hề yên bình.Mười năm trước, Ứng Long và Tương Liễu đại chiến nơi Đông Hải, khiến cho đất trời rúng động, yêu nghiệt hoành hành. Gần quê nhà ta có hung thú Cùng Kỳ thường xuyên xuất hiện, thấy người là ăn, đã làm hại hơn trăm người, vô cùng hung dữ. Cư dân trong trấn ai cũng lo sợ, cuối cùng mọi người liền quyết định dù phải tha phương cầu thực cũng không thể ở lại Trường Ninh trấn nữa. Khi đó, ta mới chín tuổi, chỉ có thể theo cha mẹ bỏ nhà ra đi. Còn nhớ lúc ấy, hơn hai ngàn cư dân Trường Ninh trấn cùng chạy trốn, Cùng Kỳ đuổi sát theo sau. Có một ông lão cao tuổi vì muốn tạo cơ hội sống sót cho con cái mình đã lấy thân làm mồi dụ cho Cùng Kỳ ăn, từ đó giúp mọi người có thêm thời gian chạy trốn. Hành động của ông lão khiến tất cả mọi người đều vô cùng cảm động, nhưng có lẽ ông dù nằm mơ cũng không ngờ được sự xả thân của mình lại trở thành lời nhắc nhở cho một số kẻ xấu xa…”

Nói tới đây, Ngôn Nhược Thi khẽ thở dài một tiếng, lắc đầu vẻ hết cách. “Khi đó, có mấy gã hán tử tráng niên sau khi nhìn thấy hành động xả thân của ông lão bèn gào lên: “Gặp hồi tai nạn, sinh tồn là trên hết, người già nên nhường cho người trẻ, chúng ta cần phải duy trì hương hỏa của Trường Ninh trấn mới được!” Sau đó, bọn họ liền ép những người già khác phải làm theo ông lão đã tự nguyện xả thân kia, lấy thân mình làm mồi cho hung thú. Nếu có ai không bằng lòng, bọn họ sẽ đánh gãy hai chân của người đó rồi vứt lại phía sau, để cho Cùng Kỳ ăn thịt…”

https://thuviensach.vn

Nghe tới đây, Tất Phi hít vào một hơi khí lạnh, kinh hãi nói: “Không ngờ lại có kẻ táng tận lương tâm như vậy, thực không bằng loài cầm thú, so với Cùng Kỳ còn đáng sợ hơn!”

Quy Hải Minh lạnh lùng đưa mắt nhìn qua, cất giọng hờ hững nói: “Lòng người độc địa còn hơn xa yêu linh dị thú, đạo lý này lẽ nào ngươi còn chưa nhìn thấu ư?”

Tất Phi vốn cũng là hạng giỏi ăn nói biện bác, nhưng bị Quy Hải Minh hỏi như vậy thì bất giác nghẹn lời, suốt hồi lâu chẳng nói nổi lời nào, đành cúi đầu im lặng. Còn Tiểu Trúc thì khẽ thở dài một tiếng, nói: “Đáng thương nhất vẫn là ông lão đã xả thân vì người khác kia. Ông ấy vốn làm ra một hành vi đại nhân đại nghĩa, vậy nhưng lại khiến những ông lão khác mất mạng, nếu ở dưới suối vàng biết được chuyện này, liệu ông ấy có hối hận vì việc mình đã làm không? Sư phụ ơi sư phụ, như thế có tính là lòng tốt nhưng làm ra chuyện xấu không?”

“Nha đầu ngốc nghếch!” Mặc Bạch co ngón tay lại, khẽ cốc lên trán Tiểu Trúc một cái. “Con nghĩ là không có ông lão đó thì những người kia sẽ không nghĩ ra được biện pháp khác để giữ mạng ư? Xét cho cùng, đây không phải là lỗi của ông lão, chỉ bởi có người lòng mang ác niệm, vì giữ tính mạng của mình mà bất chấp thủ đoạn, ngay đến những tiêu chuẩn cơ bản nhất của một con người cũng vứt bỏ.”

Ngôn Nhược Thi khẽ gật đầu nói: “Tiên quân nói rất đúng, những người đó quả thực đã mất hết tính người. Khi những người già đã bị bỏ lại hết và mất mạng trong miệng Cùng Kỳ, đám người đó chuyển sự chú ý qua phía những đứa trẻ, nói cái gì mà: “Núi xanh còn đó, lo gì không có củi đun, trẻ con mất rồi có thể sinh tiếp, phải giữ người đang độ tráng niên lại thì hương

https://thuviensach.vn

hỏa của Trường Ninh trấn mới được duy trì.” Khi đó, ta còn ít tuổi, bị một gã hán tử chụp lấy cánh tay, ném về phía sau cùng của đoàn người…”

Tuy đã mười năm trôi qua, cảnh tượng đáng sợ ngày hôm đó vẫn như sờ sờ trước mắt Ngôn Nhược Thi: Giữa những tiếng bước chân hỗn loạn, một cô bé ít tuổi bị ngã đến nỗi mặt mũi bầm dập, chỉ biết bò rạp trên mặt đất, không thể động đậy. Cùng Kỳ kêu lên một tiếng rợn người, lao thẳng về phía cô bé. Chính trong khoảnh khắc ấy, bỗng có một bóng đen nhảy qua thân thể cô bé, lao thẳng về phía Cùng Kỳ. Người đàn ông đó khua mạnh hai tay, lớn tiếng kêu lên: “Yêu quái, tới chỗ ta đây này!” Đồng thời chạy về hướng ngược với hướng đoàn người đang bỏ chạy, xem chừng muốn dùng thân mình dụ hung thú đi. Cùng lúc ấy, một đôi tay ấm áp bế cô bé lên. Giữa cơn mơ màng, cô bé bỗng cảm thấy mặt mình lạnh ngắt, hóa ra có một giọt nước lạnh băng vừa nhỏ xuống bờ má cô bé. Do bị thương nặng, cô bé phải cố hết sức mới mở được mắt, liền phát hiện mẹ đang bế mình, hai mắt nhòe lệ, còn người đàn ông dụ yêu quái đi chính là cha của cô bé….

Thấy Ngôn Nhược Thi suốt hồi lâu không nói năng gì, hai mắt đỏ heo, Tiêu Hành Chi bèn đưa tay tới, nắm chặt lấy bàn tay thon của thê tử. Cảm giác ấm áp truyền lại đầu ngón tay khiến Ngôn Nhược Thi tỉnh táo trở lại từ trong dòng hồi ức, nàng bèn ngẩng đầu nhìn Tiêu Hành Chi, dùng ánh mắt tỏ ý “thiếp không sao”, sau đó lại mỉm cười áy náy với mọi người, kể tiếp: “Đúng vào khoảnh khắc Cùng Kỳ tiến lại gần, cha ta đã dụ con hung thú đó đi, còn mẹ ta thì bế ta lên chạy về hướng khác. Chính vào lúc ấy, ta chợt nghe thấy Cùng Kỳ kêu lên một tiếng thảm thiết, thì ra có mấy vị cao thủ của Độ Tội cốc vừa khéo đi ngang qua, liên thủ chế ngự được Cùng Kỳ. Mẹ vội bế ta chạy trở lại tìm cha, nhưng còn chưa tới được chỗ Cùng Kỳ thì mẹ đã che mắt ta lại. Nhưng… qua kẽ ngón tay của mẹ, ta đã nhìn thấy cha ta khi ấy đã bị con hung thú cắn… Thấy Cùng Kỳ bị giết, mọi người đều mừng rỡ vô cùng, đặc biệt là mấy tên hán tử tráng niên kia, không ai là

https://thuviensach.vn

không lớn tiếng hoan hô. Mẹ bế ta trong lòng nhưng không quay về với đoàn người mà giao ta cho một vị tiền bối Độ Tội cốc, nhờ ông ấy chăm sóc ta. Ta vẫn còn nhớ trong thời khắc cuối cùng, mẹ đã nói với ta một câu như thế này: "Thi Thi, hãy hứa với mẹ, đừng nhìn nhé!" Ta nghe lời mẹ, ngoan ngoãn nhắt chặt mắt lại, không nhìn gì cả. Không lâu sau, ta nghe thấy tiếng rất nhiều người kêu ré lên kinh hãi. Về sau, ta mới biết, thì ra mẹ giấu một con dao nhỏ trong tay áo, đi về phía gã hán tử đã vứt ta lại phía sau, đâm thẳng con dao đó vào ngực hắn. Về sau, giữa những tiếng kêu hoảng hốt của mọi người, mẹ lại đi tới bên cạnh thi thể của cha ta, tự vẫn mà chết."

Nghe kể tới đây, Mặc Bạch khẽ cất tiếng thở dài, Tất Phi lắc đầu thương cảm, Quy Hải Minh mặt lạnh như sương, Tiểu Trúc cúi gằm mặt xuống, cảm thấy trái tim nặng trịch, muốn cất lời an ủi song lại chẳng biết nên nói thế nào.

Chỉ nghe Ngôn Nhược Thi nói tiếp: "…Vị tiền bối của Độ Tội cốc sau khi hỏi thăm đã biết được tiền nhân hậu quả, lại thấy ta mất cả cha mẹ, cơ khổ lênh đênh, bèn mang ta về Độ Tội cốc. Nhưng bắt đầu từ hôm đó, hai mắt ta chẳng nhìn thấy gì nữa, bởi vì chỉ cần mở mắt ra, trước mắt lại xuất hiện một màn sương máu dày đặt cùng với những cảnh tượng đáng sợ tột cùng, do đó ta đành thường xuyên nhắm chặt hai mắt lại. Vị tiền bối đưa ta về Độ Tội cốc kia vốn muốn dạy ta luyện võ, nhưng thấy ta hai mắt chẳng thấy đường, thêm vào đó từ nhỏ đã yếu đuối, thế nên đành bỏ cuộc. Về sau, ta lớn lên trong Độ Tội cốc, chuyên làm các việc lặt vặt như giặt giũ, quét dọn.Ta tuy không phải là môn hạ của Độ Tội cốc nhưng các đệ tử trong cốc đều đối xử với ta rất tốt, đặc biệt là Lục tỷ tỷ, tỷ ấy thường xuyên tới nói chuyện với ta, kể cho ta nghe những chuyện thú vị trên giang hồ."

"Thì ra là vậy." Tất Phi khẽ gật đầu, nói."Chẳng trách cô nương lại biết được nhiều chuyện về Tru Yêu tứ phái như thế."

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc nhìn vào đôi mắt long lanh mọng nước của Ngôn Nhược Thi, tò mò hỏi: “Ngôn tỷ tỷ, vậy về sau mắt của ty làm sao mà khỏi được thế?”

Ngôn Nhược Thi kẽ nở nụ cười dịu dàng, dõi ánh mắt qua thanh niên tuấn tú bên cạnh. Tiêu Hành Chi vẫn luôn chú ý quan sát nàng, thấy nàng nhìn qua thì khẽ gật đầu, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay nàng, thay nàng nói tiếp: “Hai năm trước, người của Độ Tội cốc nói cái gì mà trừ ma vệ đạo, vô cớ xông lên Bá Phong sơn, thiêu hủy động phủ của ta. Trong cơn tức giận, ta một mình xông vào Độ Tội cốc, định dùng lối gậy ông đập lưng ông, thiêu sạch môn phái của bọn họ. Nhưng khi ta xông vào trong cốc thì lại vừa khéo nhìn thấy một cô gái mù đang luống cuống quét dọn lá cây cùng cành cây khô rơi dưới đất.”

Ngôn Nhược Thi bật cười khúc khích, trên khuôn mặt nhợt nhạt xuất hiện nụ cười dịu dàng.”Lại còn nói nữa, khi chàng đến thì gió dữ nổi lên, cành lá rơi rụng lả tả, mới khiến thiếp rơi vào tình cảnh khó xử như vậy. Mà càng buồn cười hơn nữa là huynh ấy đã nghĩ ta bị Độ Tội cốc bắt cóc về để làm hạ nhân… Huynh ấy à, sao không chịu nghĩ xem, nếu thật sự muốn bắt người về để làm việc, có ai lại đi bắt một người mù chứ?”

Câu cuối cùng đó nàng ta hiển nhiên là nói với Tiêu Hành Chi. So với vẻ tươi cười rạng rỡ của Ngôn Nhược Thi, trên gương mặt tuấn tú của Tiêu Hành Chi lúc này bất giác hiện lên mấy tia ngượng ngùng, kế đó y hạ thấp giọng xuống, nói với vẻ hơi mất tự nhiên: “Chuyện này đâu trách ta được. Ta ở trên Bá Phong sơn tu hành hơn sáu trăm năm, chưa từng hỏi tới chuyện đời. Nếu không vì Độ Tội cốc ức hiếp tới tận cửa, ta đã chẳng xuống núi báo thù như vậy. Khi đó, ta cứ ngỡ cái đám Độ Tội cốc gì đó kia là một lũ cường đạo chuyên phá nhà cướp của, bằng không đã chẳng ngang ngược ngông cuồng như vậy.”

https://thuviensach.vn

Nghe thấy lời biện bạch của y, không chỉ Ngôn Nhược Thi, ngay đến Tiểu Trúc cũng bật cười thành tiếng.”Phì, Tiêu công tử nói hay lắm! Đám môn nhân Độ Tội cốc đó hành sự ngang ngược, ỷ có võ nghệ hơn người mà đi làm càn khắp nơi, còn đến cả chỗ của sư phụ ta để quấy phá, như thế không phải là cường đạo thì là gì? Mà về sau thì sao?Có phải là hai vị vừa gặp đã yêu nhau, tình đầu ý hợp, Tiêu huynh liền bỏ qua luôn chuyện báo thù không?”

Nghe Tiểu Trúc nói thẳng như vậy, Ngôn Nhược Thi lộ vẻ xấu hổ, dịu giọng nói: “Khi ấy, mắt ta không thể nhìn thấy gì, chỉ nghe thấy một giọng nói xa lạ vang lên đầy giận dữ. “Không ngờ Độ Tội cốc lại bắt một cô gái mù phải làm việc thế này, đúng là không biết xấu hổ.Đi nào, ta đưa cô xuống núi.” Ta cứ ngỡ huynh ấy làm một đệ tử mới tới, vì hiểu lầm sư môn nên mới đâm ra bất bình. Thế là ta bèn giải thích với huynh ấy một phen, nói rằng có cao nhân của Độ Tội cốc đã giết chết hung thú Cùng Kỳ, sau đó mang ta về trong cốc, nuôi nấng ta thành người. Sau khi nói xong, ta chờ mãi không nghe thấy huynh ấy đáp lại, đương lúc ngạc nhiên thì chợt thấy cơn giớ dũ dội kia ngừng lại.”

Tiêu Hành Chi nghiêm túc nói: “Ta vốn thấy người của Độ Tội cốc vô duyên vô cơ phá hủy động phủ của ta, nghĩ rằng họ ắt là hạng xấu xa tột bậc. Ai ngờ đám người kiêu căng ngang ngược đó cũng không phải là đều đáng chết, vì một đời người chỉ có mấy chục năm, tầm mắt hạn hẹp cũng là điều khó tránh khỏi. Còn ta đây đã tu hành sáu trăm năm ròng, sao phải đi tính toán chi ly với một đám hậu bối chứ? Cơn giận của ta khi tới trả thù cũng theo đó mà tan đi hết thảy.”

“Tiêu công tử đúng là người hiểu đạo lý.”Tất Phi cất lời cảm khái.”Còn về hành vi của Độ Tội cốc thì thực ra không phải là vô cớ gây sự đâu. Căn nguyên là hai năm nay, phong ấn bên bờ Hải Đông không ngừng chấn động để tránh Ứng Long và Tương Liễu thoát ra ngoài, liên minh Tru Yêu mới

https://thuviensach.vn

phải bôn ba khắp nơi, một mặt là tìm bảo vật Vân Sinh kính để tạo thêm phong ấn khác, một mặt săn giết các yêu linh trong thiên hạ, dùng nội đan của yêu linh để gia cố phong ấn vốn có.”

Lời giải thích của Tất Phi lập tức khiến bầu không khí trở nên băng giá: Quy Hải Minh mặt lạnh như sương, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén. Mặc Bạch thì hơi nhíu đôi mày, hiển nhiên đã thả hồn suy nghĩ vu vơ. Tiểu Trúc thấy vậy liền biết rằng Quy Hải Minh lại nhớ tới mối huyết hải thâm thù của cha mẹ, song không rõ sư phụ Mặc Bạch đang nghĩ cái gì. Nàng thầm cảm thấy nghi hoặc, nhưng vẫn vội vã chuyển chủ đề, cất lời hỏi Ngôn Nhược Thi: “Vậy về sau thì sao? Chính Tiêu công tử đã chữa khỏi mắt cho cô nương đúng không?”

“Đúng vậy” Ngôn Nhược Thi khẽ gật đầu, nói.”Khi đó, Lục tỷ tỷ thường xuyên phải ra ngoài làm việc, ít khi có thời gian rảnh tới trò chuyện với ta. Còn ta không biết gì về võ thuật, do đó cũng ít có tiếng nói chung với các đệ tử khác. Tiêu lang thấy ta thường xuyên ngồi một mình buồn bã, liền tới trò chuyện cùng ta. Ta không rõ huynh ấy trông như thế nào, càng không biết huynh ấy là thần thú, chỉ nghĩ huynh ấy là một người tốt bụng, dù rằng thường xuyên nói năng quá khích, không nể mặt ai. Để ta có thể thấy lại ánh mặt trời, mỗi buổi chiều tối huynh ấy đều đưa thuốc tới, nhờ thế mà làn sương mù màu máu trước mắt ta dần tan đi. Mỗi lần ta hỏi huynh ấy đó là loại thuốc gì, huynh ấy đều né tránh không trả lời.Có một lần, ta cố tình giấu một ít thuốc đi, sau đó cầm đi nhờ một vị đại phu trong cốc xem hộ. Đại phu xem xong thì tỏ ra kinh ngạc vô cùng, sau đó liền nói với ta đó là vẩy của Xích Nhu…”

“Ồ, Xích Nhu?” Tiểu Trúc ngạc nhiên nói. “Theo như ta biết thì Xích Nhu là một giống cá lạ được ghi lại trong Nam Hoa Kinh[2], ăn vào có thể chữa được bách bệnh. Có điều nó sinh sống ở vùng đầm Tức Dực, một nơi địa hình vô cùng hiểm trở, thường xuyên có dị thú xuất hiện. Cho dù Tiêu

https://thuviensach.vn

công tử có là thần thú Phi Liêm đi chăng nữa thì muốn bắt được nó cũng khó tránh khỏi một phen đại chiến, thậm chí còn chưa chắc đã có thể toàn thân trở về…”

[2] Nam Hoa Kinh hay còn gọi là Trang Tử, Nam Hoa chân kinh, là cuốn sách triết học nổi tiếng thường được cho là của Trang Châu thời Chiến Quốc viết. Cuốn sách ngoài giá trị triết lý còn có giá trị nghệ thuật rất cao, được Kinh Thánh Thân liệt vào hạng nhất trong lục tài tử thư của Trung Quốc.

Nói tới đây, Tiểu Trúc đưa mắt nhìn qua phía Tiêu Hành Chi, cười hì hì, nói: “Có điều, để giai nhân có thể sáng mắt trở lại, dù nguy hiểm đến mấy chắc Tiêu công tử cũng chẳng ngại.”

Ngôn Nhược Thi đỏ bừng hai má, khẽ nói: “Bắt đầu từ lúc đó, ta liền biết huynh ấy không phải là đệ tử của Độ Tội cốc. Thử nghĩ mà xem, trong cốc có đệ tử nào tài giỏi như vậy, có thể lấy được vảy của Xích Nhu từ trong đầm Tức Dực trở về?Hôm đó, huynh ấy lại đưa thuốc đến cho ta, nhưng ta không chịu uống, vì ta không muốn huynh ấy phải vì ta mà hao tâm tổn sức thêm nữa. Nhưng huynh ấy lại cho rằng ta đã phát hiện ra huynh ấy không phải là người phàm, sinh ra sợ hãi huynh ấy, bèn bừng bừng nổi giận, căm phẫn bỏ đi….”

Tình cảnh ngày hôm đó, mãi tới bây giờ Ngôn Nhược Thi vẫn còn nhớ như in: Nàng không thể nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy xung quanh nổi lên từng cơn gió rét, cái lạnh như ngấm sâu trong xương cốt nàng. Giọng nói quen thuộc đó mang theo một vẻ phẫn nộ trước giờ chưa từng có: “Đúng vậy, Tiêu mỗ quả thực là yêu linh. Thật không ngờ tình nghĩa trò chuyện tâm tình nửa năm nay rốt cuộc vẫn không so được với hai chữ “khác loài”.Đã như vậy, Tiêu mỗ cũng không muốn làm cô khó xử. Từ nay chúng ta ân đoạn, nghĩa tuyệt, Tiêu mỗ sẽ không bao giờ xuất hiện trước mắt cô nữa. Cáo từ.”

https://thuviensach.vn

Đó chỉ là hai chữ “cáo từ” hết sức bình thường, vậy nhưng lại giống như một lưỡi dao lạnh giá đâm thẳng vào trái tim nàng. Nàng muốn cất lời giải thích,nhưng Tiêu Hành Chi đến đi như gió, sau nháy mắt đã biến mất chẳng còn bóng dáng.Nàng nôn nóng gọi to, nhưng lại chẳng có lời đáp lại. Lúc ấy, sự cô độc và lạnh giá chưa từng xuất hiện khiến nàng bối rối chân tay, không biết nên làm thế nào. Nàng cảm thấy dường như mình đã quay trở về thời thơ ấu, khi mẹ bảo nàng nhắm chặt mắt lại, thế rồi, giữa bóng tối vô biên, người thân thiết nhất của nàng trên đời đã bỏ nàng mà đi, từ đó chẳng bao giờ còn có ngày gặp lại…

Mãi đến lúc này, vừa nghĩ tới cảm giác bất lực khi đó, Ngôn Nhược Thi lại cảm thấy lòng hơi giá lạnh. Nàng nắm chặt năm ngón tay lại, đồng thời cảm nhận sự ấm áp từ bàn tay của phu quân, rồi mới nói tiếp: “Ta không muốn bị Tiêu lang hiểu lầm, càng không muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với huynh ấy, bèn quyết định đi ra ngoài tìm kiếm. Ta hỏi Lục tỷ tỷ xem tỷ ấy có từng nghe nói tới loài yêu linh nào sở trường về điều khiển gió hay không. Lục tỷ tỷ bèn nói cho ta biết, không lâu trước đó bọn họ từng thiêu hủy động phủ của Phi Liêm, vốn muốn bắt sống nó nhưng lại chẳng tìm ra được. Mãi tới lúc ấy, ta mới biết tại sao Tiêu lang lại xuất hiện ở Độ Tội cốc, đồng thời cũng hiểu được rằng Tiêu lang tuyệt đối không phải là người xấu, bởi dù đang đến để trả thù với lòng đầy lửa giận, nhưng sau khi tra rõ nguồn cơn, huynh ấy không hề truy cứu gì về việc động phủ bị thiêu hủy nữa, còn hao tổn mất bao nhiêu tâm sức vì một người phàm như ta… Mắt ta tuy mù nhưng lòng không hề mù, ai đối xử chân thành với ta, ta có thể cảm nhận được. Bắt đầu từ lúc đó, ta liền tự hứa với mình, cho dù đường đi có gian khó thế nào, ta cũng phải tìm được Tiêu lang, sau đó biểu đạt tâm ý với huynh ấy, nói với huynh ấy rằng ta chưa từng vì huynh ấy không phải là người thường mà đem lòng chê ghét huynh ấy.”

Nói tới đây, Ngôn Nhược Thi khẽ cười một tiếng, dời ánh mắt qua phía người thanh niên bên cạnh, sau đó dịu dàng nói tiếp: “Ta lét lút rời cốc, vốn

https://thuviensach.vn

ngỡ rằng sẽ gặp phải vô số khó khăn, nào ngờ ngay chiều tối hôm sau huynh ấy đã lại cưỡi gió mà tới, lặng lẽ đưa bát thuốc được sắc bằng vảy của Xích Nhu cho ta…”

“Phì! Tiểu Trúc bật cười thành tiếng, thấy Tiêu Hành Chi lộ vẻ ngượng ngùng thì vội vàng đưa tay trái lên che miệng, sau đó vừa phẩy tay vừa cười nói: “Khụ! Tiêu huynh tuy nói sẽ không bao giờ xuất hiện trước mắt Ngôn cô nương nữa, song khi ấy mắt cô nương không nhìn thấy gì, cho nên y cũng không tính là làm trái với lời đã nói.”

Mọi người đều khẽ mỉm cười, duy có Tiêu Hành Chi là vẫn tỏ ra lúng túng. Chỉ nghe Ngôn Nhược Thi kể tiếp: “Tiêu lang xưa nay vẫn luôn miệng cứng lòng mềm, ngoài miệng tuy chẳng nể nang ai, vậy nhưng vẫn nhớ tới đôi mắt của ta, mới đưa thuốc tới. Ta sợ huynh ấy tới lui như gió, thoắt cái sẽ lại rời đi, trong cơn nôn nóng bèn nắm lấy cánh tay huynh ấy, xin huynh ấy ở lại nghe ta giải thích. Nhưng trên thực tế, khi đó đầu óc ta đang rối bời, chẳng biết phải biểu đạt tâm ý như thế nào cả, chỉ nói bừa rằng ta nguyện lòng đi theo huynh ấy suốt đời suốt kiếp.”

“Ú chà chà…” Tiểu Trúc bật cười thành tiếng.Mặc Bạch thì nhếch khóe môi, nở một nụ cười đầy ý vị.Còn Tất Phi thì tươi cười cất lời trêu chọc. “Kinh Thi có câu rằng: “Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu[3], chẳng ngờ qua chỗ Ngôn cô nương đây thì lại thành một khúc Hoàng cầu phượng[4] như thế.”

[3] Trích Quan thư, Kinh thi, ý rằng người thục nữ thùy mị nết na, rất xứng đôi vừa lứa với bậc quân tử, thường chỉ việc người con trai theo đuổi người con gái.

[4] Nguyên có một khúc nhạc nổi tiếng của Tư Mã Tương Như tên là Phượng cầu hoàng, ý rằng con chim phượng trống đi tìm con chim phượng mái, ngầm chỉ người con trai theo đuổi con gái, ở đây thì ngược lại, tức là người con gái theo đuổi người con trai.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều cười tươi rạng rỡ, duy có Quy Hải Minh là nhíu chặt đôi mày, sắc mặt âm trầm, chẳng nói năng gì. Có điều, lúc này toàn bộ sự chú ý của Tiểu Trúc đều đặt lên người Ngôn Nhược Thi, tập trung lắng nghe xem nàng ta và Tiêu Hành Chi đã nảy sinh tình cảm như thế nào, do đó không hề phát hiện sự lạ thường của Quy Hải Minh.

Ngôn Nhược Thi thẹn thùng cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Lúc ấy, lòng ta rối như tơ vò, nói chẳng lựa lời. Chỉ bởi ta từng nghe huynh ấy kể huynh ấy không còn người thân, bao nhiêu năm nay vẫn luôn ở một mình. Khi đó, ta nghĩ, ta không biết võ công, cũng không biết dùng phép thuật, nhưng ít ra vẫn có thể làm việc nhà rồi thỉnh thoảng trò chuyện với huynh ấy một chút cũng tốt.”

“Nhưng sau khi ta biểu đạt tâm ý, huynh ấy lại im lặng suốt hồi lâu, chẳng nói năng gì. Nếu không phải vẫn đang nắm chặt cổ tay của huynh ấy, có lẽ ta sẽ cho rằng huynh ấy đã lẳng lặng rời đi rồi. Ta chờ rất lâu, mới nghe huynh ấy lạnh lùng hỏi: “Ta là yêu linh, nàng không sợ hãi chút nào ư?” Thực ra, do những điều tai nghe mắt thấy hồi nhỏ, ta sợ yêu linh vô cùng. Ta còn tưởng rằng tất cả yêu linh trên đời đều giống như Cùng Kỳ, vừa hung tàn vừa đáng sợ. Nhưng khi đó, trong lòng ta chỉ có một chấp niệm duy nhất. Dù Tiêu lang có bộ dạng quái dị thế nào đi nữa, kể cả huynh ấy có ba đầu sáu tay hay thậm chí đáng sợ hơn Cùng Kỳ gấp trăm lần, ta cũng sẽ đi theo huynh ấy cả đời, không để huynh ấy phải cô độc một mình nữa.”

“Nhược Thi!” Tiêu Hành Chi khẽ cất tiếng gọi khuê danh của thê tử. Ngôn Nhược Thi tươi cười nhìn phu quân, sắc mặt nàng tuy không được tốt nhưng nụ cười bên khóe miệng lại hết sức chân thành, khiến lòng người lay động.

https://thuviensach.vn

Thấy phu thê bọ họ cầm sắt hòa hợp, ân ái với nhau như vậy, Tiểu Trúc liền vỗ tay, cười nói: “Ngôn tỷ tỷ và Tiêu công tử không ngại sự khác biệt về chủng tộc, hết lòng yêu thương nhau, thực là một giai thoại tuyệt vời. Trong quãng thời gian vừa qua, đây là câu chuyện đẹp nhất mà ta được thấy. Tiểu Trúc xin chúc hai vị trăm năm hòa hợp, duyên tình lâu bền, có thể rời xa những nỗi ưu lo nơi tục thế, vĩnh viễn làm một cặp chim liền cánh, cây liền cành.”

Lời chúc phúc chân thành của nàng khiến Ngôn Nhược Thi và Tiêu Hành Chi mỉm cười nhìn nhau, rồi cùng cất lời cảm tạ. Nhưng Quy Hải Minh đứng ở một bên thì từ đầu đến cuối luôn nhíu chặt đôi mày, trong đôi mắt lạnh băng thoáng qua một tia khác lạ.

“Về sau, Tiêu lang vẫn kiên trì đi tìm vảy của Xích Nhu về chữa bệnh cho ta. Ta biết với tính cách của huynh ấy, dù có khuyên cản cũng chẳng ích gì,chỉ đành cả ngày cầu khấn, hy vọng ông trời phù hộ cho huynh ấy bình an trở về.” Ngôn Nhược Thi chậm rãi nói. “Rồi đến một ngày, màn sương máu trước mắt ta rốt cuộc đã tan đi hết thảy, ta lại có thể thấy ánh mặt trời, cũng lần đầu tiên nhìn thấy dung mạo của Tiêu lang, mới hay hóa ra yêu linh không phải đều đáng sợ như ta tưởng tượng…”

“Không những không hề đáng sợ, mà còn là một cậu trai tuấn tú nữa chứ, phen này cô nương coi như đã hời lớn rồi.” Mặc Bạch cất lời trêu chọc, khiến cho Ngôn Nhược Thi đỏ bừng hai má, thẹn thùng nói: “Đã khiến tiên quân chê cười rồi. Sau đó, Tiêu lang còn dẫn ta về Trường Ninh trấn, đi bái tế cha mẹ ta. Ở trước mộ cha mẹ, ta và Tiêu lang đã có lời định ước chung thân.”

“Sau khi thành thân, ta và Tiêu lang cùng nhau sinh sống trên vùng núi Kỳ Sơn này. Vì nơi đây địa hình hiểm trở, không dễ bị người của Độ Tội cốc và liên minh Tru Yêu phát giác. Ta vốn ngỡ rằng ngày tháng cứ thế trôi

https://thuviensach.vn

qua trong bình lặng, nhưng rồi đến một ngày, ta đã mang giọt máu của Tiêu lang trong người…”

Nói tới đây, Ngôn Nhược Thi khẽ thở dài một tiếng, nói tiếp: “Chính như Tất công tử vừa rồi đãnói, với thể trạng như của ta bây giờ thì khó mà sinh đứa bé ra được. Tiêu lang lo lắng cho ta, đã lẻn vào Độ Tội cốc, lấy trộm bảo vật Định Hồn châu.”

Ngôn Nhược Thi tuy chỉ nói sơ qua nhưng Tiểu Trúc cũng đã đoán được tám, chín phần duyên cơ trong chuyện này: Ngôn cô nương là một người phàm, lại mang thai với thần thú, có thể nói là cửu tử nhất sinh. Còn Định Hồn châu thì có công hiệu ngưng hồn tụ phách, có thể hỗ trợ nàng ta trong lúc lâm bồn, giúp nàng ta không đến nỗi hồn phi phách tán.

“Kể từ ngày ta đi theo Tiêu lang, không từ mà biệt, Lục tỷ tỷ vẫn luôn tìm kiếm tung tích của ta. Khi Định Hồn châu bị Tiêu lang lấy cắp, tỷ ấy có lẽ đã nhớ lại việc lúc trước ta từng hỏi về giống yêu linh có khả năng điều khiển gió, liền sinh lòng nghi ngờ, đi điều tra khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được đường tới vùng Kỳ Sơn này. Khi đó, ta đang bị động thai, Tiêu lang phải truyền linh lực của bản thân vào cơ thể ta, thêm vào đó, ta và Độ Tội cốc lại có quan hệ sâu sắc nên chàng cũng không muốn làm hại đến tính mạng của bọn họ,thành ra hai người bọn ta phải trốn chạy vô cùng vất vả, cuối cùng bị người của Độ Tội cốc bao vây. Nếu không nhờ các vị ra tay ứng cứu, chắc ta và Tiêu lang khó lòng thoát khỏi kiếp nạn này. Nhược Thi xin cảm tạ các vị ân công một lần nữa.”

Dứt lời, nàng ta nhún người hành lễ, sau đó lần lượt gật đầu tỏ ý cảm ơn với bốn người. Khi nàng ta quay qua cảm ơn Quy Hải Minh, chỉ thấy Quy Hải Minh lùi sang bên nửa bước, cố tình tránh đi, hơn nữa lúc này y còn đang nhíu chặt đôi mày, cặp mắt xưa nay vẫn luôn sắc lạnh như dao ánh lên

https://thuviensach.vn

những tia lấp lánh. Đồng thời, y còn ngoảnh đầu qua một bên, dường như không muốn tiếp xúc với anh mắt cảm kích của Ngôn Nhược Thi.

Khi Ngôn Nhược Thi quay qua phía Tiểu Trúc, Tiểu Trúc vội vàng đưa taydỡ nàng ta dậy, cười nói: “Ngôn tỷ tỷ, đáng ra phải là bọn muội cảm ơn tỷ mới đúng, đa tạ tỷ đã cho mượn Định Hồn châu. Tỷ yên tâm, sau khi phá xong tà trận, bọn muội nhất định sẽ mau chóng trả lại bảo châu.”

Tất Phi hai tay ôm quyền, khom người hành lễ với Tiêu Hành Chi và Ngôn Nhược Thi, chân thành nói: “Đa tại hai vị khẳng khái tương trợ, Tất mỗ xin thay Thích sư thúc cảm ơn hai vị.”

“Tất công tử không cần cảm ơn đâu, bọn ta cũng chỉ khẳng khái thay người khác thôi mà.” Ngôn Nhược Thi nở nụ cười vẻ hết cách, nói; “Viên Định Hồn châu này vốn không phải vật của vợ chồng ta, chờ sau khi đứa bé này ra đời, ta cũng sẽ nhờ Tiêu lang đem trả nó lại cho Độ Tội cốc. Hôm nay, gặp được các vị ân công, lại nghe nói về Luyện Hồn Huyết trận, nếu vợ chồng ta có thể góp chút sức mọn giải cứu muôn vạn linh hồn, vậy thì cũng coi như đã tích được một chút công đức cho đứa bé sắp ra đời này rồi.”

Tiêu Hành Chi cũng ôm quyền với mọi người, trầm giọng nói: “Nhược Thi nói không sai. Định Hồn châu xin tạm thời giao cho chư vị, nhưng Tiêu mỗ mong chư vị có thể sớm trả lại để bảo vệ sự bình an cho nội tử[5].”

[5] Một cách xưng hô khi nhắc tới vợ với người khác ở Trung Quốc thời cổ.

“Hẳn nhiên là vậy rồi.” Mặc Bạch tiếp lời, sau khi suy nghĩ một chút lại nói tiếp: “Cứ theo như sự thể hôm nay mà xét, người của Độ Tội cốc e sẽ không chịu để yên đâu. Hơn nữa, Ngôn cô nương đang lúc yếu đuối, Tiêu

https://thuviensach.vn

công tử phải truyền linh lực để bảo vệ, theo ta thấy, chi bằng hai vị hãy tìm lấy một nơi yên ổn khác. Ta từng tu hành trên núi Đoạn Vân, chốn đó thế núi rất cao, tuy rằng giá rét nhưng tách xa khỏi cõi tục. Nếu hai vị không chê, xin hãy để ta đưa hai vị tới đó, thứ nhất có thể tránh khỏi nơi đầu sóng ngọn gió, thứ hai có thể yên tâm nghỉ ngơi khôi phục nguyên khí."

"Vậy xin cảm ơn tiên quân." Tiêu Hành Chi ôm quyền nói.

Mặc Bạch quay sang dặn dò Tiểu Trúc: "Nha đầu, ngươi với Quy Hải Minh và Tất Phi hãy tạm thời ở lại đây chờ…"

Y còn chưa nói xong, Tiểu Trúc đã cười tủm tỉm tiếp lời: "Con hiểu mà. Hôm nay sư phụ liên tục thi triển thuật Lãm Phong Thần Hành, cho dù pháp lực có thâm hậu đến mấy thì cũng đã mệt rồi.Chuyến đi đến núi Đoạn Vân lần này càng ít người tham gia càng tốt. Con, rắn con ca ca và Tất công tử sẽ quay về chỗ Luyện Hồn Huyết trận trước, chờ khi sư phụ đưa Ngôn tỷ tỷ và Tiêu công tử đến nơi xong, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đó."

Mặc Bạch hơi nhếch khóe môi, vừa mỉm cười vừa đưa tay tới cốc nhẹ lên trán Tiểu Trúc một cái. "Con nha đầunày, những lời ta định nói thì ngươi nói tranh hết mất rồi. Này, tên tiểu tử liệt mặt kia."

Câu phía sau hiển nhiên là nói với Quy Hải Minh. Chỉ thấy Quy Hải Minh lạnh lùng đưa mắt nhìn lại, hờ hững nói: "Không cần lải nhải lôi thôi làm gì, ta sẽ để mắt tới Tiểu Trúc."

Nếu không phải đang có chuyện quan trọng, Mặc Bạch ắt sẽ buông lời phản bác, nhưng lúc này y chỉ đưa mắt lườm Quy Hải Minh một cái, sau đó lặng lẽ đưa tay bắt quyết, lại một lần nữa thi triển thuật Lãm Phong Thần Hành. Tức thì gió mát nổi lên, giữa hư không xuất hiện một luồng ánh sáng

https://thuviensach.vn

màu vàng bao bọc lấy thân thể của ba người Mặc Bạch, Tiêu Hành Chi và Ngôn Nhược Thi, chỉ sau nháy mắt, luồng sáng ấy đã bay đi và biến mất chẳng còn bóng dáng, chỉ để lại một tiếng "tạm biệt" của vị Ngôn cô nương kia.

Sau khi ánh sáng tan đi hết, Tiểu Trúc chuẩn bị dựa theo ước định trước đó, quay trở lại Luyện Hồn Huyết trận trên núi Xích Vân, song mới đi được mấy bước đã chợt cảm thấy thấp thỏm bất an. Nàng dừng chân lại, lắng nghe một lát, phát hiện bốn phía xung quanh đều chìm trong tĩnh lặng… Vùng núi Kỳ Sơn này vốn rộn ràng tiếng chim hót, tiếng sâu kêu, nhưng lúc này đây lại chẳng còn động tĩnh gì nữa, đừng nói là tiếng chim, ngay cả tiếng lá cây xao động cũng biến mất, bầu không khí toát ra một vẻ quỷ dị tới tột cùng.

Nàng đưa mắt nhìn Quy Hải Minh bên cạnh, đang định cất lời dò hỏi thì chợt thấy khuôn mặt vốn lạnh lùng của đối phương lúc này bỗng trở nên hết sức âm trầm. Chỉ thấy y nhíu chặt đôi mày kiếm, đôi bờ môi cũng mím chặt, cặp mắt lạnh băng nhìn về chân trời phía đông. Tiểu Trúc nhìn theo hướng ánh mắt y, thấy chẳng biết tự lúc nào bầu trời đã trở nên âm u vô hạn, mây đen cuồn cuộn tràn tới không ngừng.

"Rắn con ca ca…" Nàng khẽ cất tiếng gọi, nhưng còn chưa kịp nói xong đã thấy Quy Hải Minh nắm chặt Bàn Long thương trong tay, sau đó quay sang trầm giọng dặn dò. "Muội với Tất Phi hãy ở lại đây, không được tùy tiện dời đi. Ta đi dò xét tình hình một chút."

Dứt lời không chờ hai người phản bác, y đã khẽ gật đầu với Tất Phi một cái, sau đó tung người nhảy lên, sau nháy mắt đã hóa thành một luồng sáng màu bạc bay đi.

***

https://thuviensach.vn

Mây đen phủ kín cả bầu trời, cuồng phong nổi lên dữ dội. Trên đỉnh Kỳ Sơn, những gốc cổ thụ lung lay ào ào trong gió, lá cây không ngừng rơi xuống lả tả. Đột nhiên, một tia sét từ trên trời đánh xuống, tựa như một thanh thần binh rạch ra giữa trời đất một tia sáng chói mắt tột cùng, làm nổi bật lên bóng người cao lớn đang đứng sừng sững trên đỉnh núi.

Người đó vóc dáng cao lớn, vận một bộ chiến giáp có hoa văn hình rồng, nơi cầu vai chĩa ra những mũi gai sắc bén, hệt như vuốt rồng.Hắn ta có khuôn mặt vuông chữ điền, mày rậm mắt to, trên má trái có một vết sẹo đáng sợ kéo dài từ khóe mắt, tới tận cằm, khiến khuôn mặt toát ra vẻ dữ dằn tột bậc.

Lúc này, một luồng sáng màu bạc rạch nganh giữa bầu trời, sau đó hạ ngay xuống đỉnh núi. Chỉ sau nháy mắt,luồng sáng đó đã hóa thành một bóng người cao gầy, chính là Quy Hải Minh.

Mưa chừng như sắp rơi, sấm sét nổ đì đùng. Giữa những luồng sáng lập lòe chói mắt, hai bóng người đó cứ đứng đối mặt nhau trên đỉnh núi.

Vị võ tướng cao lớn tráng kiện kia trông như một quả núi thịt, đứng sừng sững giữa cuồng phong dữ dội, lại càng làm tôn lên vóc dáng gầy guộc của Quy Hải Minh. Chỉ thấy người kiakhoanh đôi tay to ngang bắp chân người bình thường lại, hơi nhếch khóe môi để lộ một nụ cười tà dị đến khó mà miêu tả bằng lời, nói: “Lão tam, ngươi rốt cuộc đã tới rồi.”

Theo sau giọng nói trầm thấp ấy, giữa tầng mây lóe lên những tia chớp chói lòa, sau đó sấm nổ vang không ngớt, nghe hệt như tiếng trống. Gặp phải hiện tượng lạ thường ấy, Quy Hải Minh chẳng hề sợ hãi, có điều sắc

https://thuviensach.vn

mặt lại âm trầm. Y lạnh lùng đưa mắt liếc nhìn đối phương, hờ hững hỏi: “Là nghĩa phụ phái ngươi tới ư?”

Gã võ tướng cười vang ba tiếng, âm thanh làm rung động cả đất trời, còn vang hơn tiếng sấm.”Xem ra ngươi vẫn còn nhớ tới phụ vương cơ đấy.Bản tọa cứ ngỡ ngươi đã đắm chìm trong nữ sắc, sớm đã quên mất lời dặn dò của phụ vương rồi.”

Quy Hải Minh nhíu chặt đôi mày, lạnh lùng nói: “Mệnh lệnh của nghĩa phụ, Quy Hải chưa khi nào dám quên.”

“Chưa khi nào dám quên?”Gã võ tướng hơi nhếch khóe môi, cười lạnh nói.”Phụ vương sai ngươi đoạt lấy Phong Lăng giác[6] trong vòng một tháng, ngươi được lắm, không ngờ lại ở đây chơi đùa với một nữ nhân.”

[6] Giác tức là cái sừng

Trong mắt Quy Hải Minh thoáng qua một tia ảm đạm. “Ta chỉ đang báo đáp ơn cứu mạng của cô ấy khi xưa thôi.”

Gã võ tướng vung mạnh cánh tay, giận dữ nói: “Ta không cần biết ngươi đang báo ơn hay báo thù, hiện giờ Diệm La trảo[7], Huyền Thủy Lân[8], Lôi Minh châu đã có đủ, chỉ còn thiếu Phong Lăng giác nữa thôi. Ngươi cần phải biết phụ hoàng chưa bao giờ là người kiên nhẫn, bản tọa cho ngươi thêm một ngày nữa, nếu chiều tối mai ngươi vẫn chưa thể giao Phong Lăng giác ra, đừng trách bản tọa không nể mặt, dùng ả tiểu ân nhân kia của ngươi để khai đao.”

[7] Trảo tức là móng vuốt.

https://thuviensach.vn

[8] Lân tức là cái váy.

“Huyền Dực!” Quy Hải Minh gằn giọng quát, trong mắt ánh lên những tia sáng màu bạc tà dị. Cùng lúc ấy, Minh Tiêu Chi Viêm đột ngột sáng bừng lên, xoay quanh Bàn Long thương không ngớt, tỏa ra những tia sáng chói mắt giữa đêm.

“Úi chà, mới đó mà đã nổi giận rồi ư?” Gã võ tướng được gọi là Huyền Dực kia hơi nhếch khóe môi, cất tiếng cười cuồng ngạo. Hắn lật hai bàn tay một cái, bầu trời đột ngột sáng bừng lên, hai tia sét từ trên trời đánh xuống, vừa khéo trúng vào hai lòng bàn tay của hắn, lập tức biến thành hai thanh kim giản[9] rất lớn.

[9] Giản là một loại vũ khí thời cổ, thường đúc bằng kim loại, hình dáng giống như đoản côn, nhưng có tay nắm, Kim giản tức là cây giản làm bằng vàng.

Cặp kim giản lấp lánh ánh điện đó dài khoảng một thước, vừa to vừa nặng, trên phần thân còn có rất nhiều ngạnh, nếu bị cào trúng ắt sẽ khó tránh khỏi cảnh máu thịt bày nhầy. Huyền Dực cười vang một tiếng, đoạn múa may cặp kim giản, ngông cuồng nói: “Bản tọa đã lâu lắm chưa được dãn gân dãn cốt! Lão tam, tới đây đánh một trận nào!”

Lời còn chưa dứt, trong mắt Huyền Dực đã ánh lên những tia máu đỏ rợn người. Hắn dang rộng hai tay, dùng thế Thái Sơn áp đỉnh, gào thét xông tới. Tuy hắn thân hình to lớn, cặp kim giả kia cũng nặng tới cả trăm cân, vậy nhưng tốc độ vẫn nhanh như điện xẹt, chỉ sau nháy mắt cặp kim giản đã đồng thời đánh xuống…

“Keng….”

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe tiếng vũ khí va nhau vang lên dữ dội, Quy Hải Minh giơ Bàn Long thương lên chặn đứng đòn tấn công của đối phương. Cùng lúc đó, cuồng phong rít gào, đất trời biến sắc, sau những tiếng sấm nổ vang, mưa lớn bắt đầu đổ xuống ào ào, những hạt mưa to như hạt đậu rơi như trút lên người Quy Hải Minh.

“Ha ha!Lại lần nữa nào!”

Huyền Dực hét vang một tiếng, thân hình lao vọt đến giữa màn mưa, cặp kim giản đánh thẳng về phía Bàn Long thương với thanh thế vô cùng dữ dội. Quy Hải Minh bất giác cảm thấy hổ khẩu[10] tê rần, hai tay chấn động. Trong mắt thoáng qua một tia ảm đạm, y lạnh lùng hô to: “Hoang Hỏa Phần Thiên.”

[10] Chi gan bàn tay - khoảng giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ.

Chỉ thấy ngọn lửa màu xanh lam vốn đang xoay tròn trên mũi thương bạc bỗng trở nên đen kịt như màn đêm, cứ thế lao về phía Huyền Dực tựa như một con rồng đen. Nhưng đối mặt với ngọn lửa có thể thiêu cháy vạn vật trên thế gian đó, Huyền Dực không những không sợ chút nào, còn nhếch môi cười khẩy, nói: “Chà, chà, tiểu quỷ, ngươi quên mất đối thủ của mình là ai sao? Ngươi dùng lửa của Ứng Long mà đi đối phó với con trai của Ứng Long, lẽ nào lúc ra ngoài đã quên mang theo não?”

Chỉ nghe Huyền Dực quát to một tiếng, đánh kim giản ra. Ngọn lửa màu đen kia liền tràn tới qua hai bên kim giản, thiêu đốt càng dữ dội. Huyền Dực cười rộ, song giản cùng quất mạnh, dễ dàng khống chế được ngọn lửa kia, sau đó điều khiển nó lao ngược về phía Quy Hải Minh. Quy Hải Minh mặt không đổi sắc, lật tay xoay mạnh trường thương, cây thương màu bạc xoay tròn liên tục cơ hồ tạo thành một bức tường vững chắc. Ngọn lửa màu đen sắp xuyên qua bức tường ấy đến nơi, đột nhiên Quy Hải Minh chuyển

https://thuviensach.vn

động thân hình, sau nháy mắt đã lướt tới bên cạnh Huyền Dực… thì ra, tư thế ngăn cản vừa rồi của y chỉ là một hư chiêu.

Mắt thấy Quy Hải Minh lao vọt đến như một mũi tên, Huyền Dực hơi nhướng mày, quát vang một tiếng, tay cầm kim giản đánh mạnh về phía trước. Song giản va vào nhau, làm bắn ra những tia lửa chói mắt, âm thanh vang lên tựa tiếng chuông đồng, vang vọng khắp phía. Sau nháy mắt, đất trời lay chuyển, ngọn núi cũng theo đó mà chấn động. Nhưng Quy Hải Minh lại lật tay một cái, dùng đuôi thương chặn đòn tấn công của đối thủ, tiếng kim loại cọ xát vào nhau không ngớt vang lên, cùng với đó ánh bạc sáng bừng…

Sau nháy mắt, mũi thương sắc bén đã kề lên cổ Huyền Dực.

Dưới cơn mua tầm tã, mái tóc bạc trắng như cước của Quy Hải Minh dính sát vào bờ má. So với sự lạnh giá của cơn mưa, cặp mắt lấp lánh những tia sáng bạc của y còn lạnh hơn mấy phần. Chỉ thấy tay phải y cầm đuôi thương, chặn đòn tấn công từ cặp kim giản kia lại, tay trái thì nắm chặt mũi thương, chĩa thẳng vào cổ Huyền Dực. Chỉ cần cổ tay y khẽ động một chút là mũi thương sẽ đâm thấu cổ đối phương.

Cuộc tỷ thí của hai người không lấy pháp thuật làm cốt lõi, bởi lẽ công pháp của cả hai xuất phát từ cùng một nguồn, được truyền thừa từ Ứng Long. Do đó khi động võ bọn họ chỉ có thể so tài xem võ nghệ của nhau cao thấp thế nào. Người luyện võ có câu: “Một tấc dài, một tấc mạnh”, Quy Hải Minh tay cầm Bàn Long thương, chặn, quất hay đỡ đều có thể thực hiện dễ dàng. Nhưng đôi kim giản kia của Huyền Dực lại vừa khéo chính là khắc tinh của Quy Hải Minh, bởi lẽ chiêu thức của kim giản chuyên lấy lực để phá xảo, ít khi có sự biến hóa, mỗi một đòn đều mang theo uy thế kinh người. Mà Huyền Dực vốn trời sinh thần lực, có thể bửa núi dời sông, do đó đôi kim giản được hắn sử dụng vô cùng thành thạo. Quy Hải Minh

https://thuviensach.vn

không thể lấy cứng chọi cứng với Huyền Dực, nên dùng thân pháp linh động để né tránh. Song chỉ thủ không công thì tuyệt đối không phải tác phong của Quy Hải Minh, y liền sử ra Hoang Hỏa Phần Thiên, nhưng không phải để cự địch mà là để ngấm ngầm đốt cho Bàn Long thương gãy làm hai nửa. Khi Huyền Dực đã xuất chiên, y lập tức lao vọt tới, dùng cán thương chặn đòn tấn công từ đối thủ, đồng thời dùng mũi thương để chế ngự hắn ta.

Ánh chớp sáng bừng lên, rọi qua một bên mặt của Quy Hải Minh. Giữa trời đất lúc này chỉ còn lại tiếng mưa rơi như trút. Sau chốt lát, Quy Hải Minh thu mũi thương bạc trên tay trái về, hờ hững nói: “Nhược điểm của ngươi chính là nói quá nhiều.”

Huyền Dực sững người, cười rộ, nói: “Tiểu tử thối, thật không ngờ võ nghệ của ngươi đã tiến bộ nhiều như vậy. Chiêu này của ngươi lẽ nào là để đối phó với ta?”

Quy Hải Minh không trả lời, lại sử ra Hoang Hỏa Phần Thiên ráp nối hai nửa của Bàn Long thương lại, sau đó mới nói: “Chuyện về Phong Lăng giác của Phi Liêm ta tự có chủ trương. Còn về Nguyệt Tiểu Trúc và Mặc Bạch, nếu ngươi dám có ý đồ với bọn họ thì đừng trách ta vô tình.”

Huyền Dực hơi nhếch khóe môi.”Chà, chà, lão tam cũng biết che chở cho người khác rồi đấy.Bản tọa hứa với ngươi là sẽ không đụng đến hai người đó, nhưng chờ sau khi phụ vương giải được phong ấn, ngươi phải đánh một trận thật thống khái với bản tọa!”

“Được!” Quy Hải Minh trả lời ngắn gọn.

https://thuviensach.vn

“Hay lắm, bản tọa chờ câu này của ngươi đã lâu rồi.” Huyền Dực thu kim giản lại, cười vang, nói: “Lão nhị suốt ngày ra vẻ thần bí, còn đeo mặt nạ quỷ che mặt, nếu không phải hắn nói giọng nam thì bản tọa đã nghĩ hắn là một ả đàn bà rồi. Còn lão tứ thì lúc nào cũng tỏ ra kỳ dị, chỉ có hứng thú với pháp thuật, ngay đến một món vũ khí vừa tay cũng chẳng có. Trong số Ứng Long tứ tôn giả, bản tọa chỉ muốn đánh một trận với ngươi thôi, tiểu tử, ngươi hãy rửa sạch cổ mà chờ bản tọa đến làm thịt đi!”

Lần này, Quy Hải Minh thậm chỉ còn chẳng buồn hừ lạnh, chỉ hờ hững đưa mắt nhìn lướt qua đối phương - Huyền Dực - kẻ đứng đầu Ứng Long tứ tôn giả, đồng thời cũng là con trai của Ứng Long.

Cuối cùng, Huyền Dực chỉ bỏ lại một câu: “Giờ tý ngày mai, bên bờ Đông Hải.” Sau đó liền hóa thành một luồng ánh sáng bay đi mất.

Mưa ngừng rơi, gió ngừng thổi, mây đen chậm rãi tan đi, một tia nắng xuyên qua tầng mây dầy đặc, vừa hay chiếu xuống sống lưng thẳng tắp của Quy Hải Minh, cũng rọi lên cả mái tóc trắng của y, phản chiếu mấy tia sáng màu vàng. Chỉ thấy y lặng lẽ cúi đầu, đôi mày nhíu chặt, chăm chú nhìn cây thương bạc lấp lánh phản chiếu ánh mặt trời trong tay.

Y, Quy Hải Minh, đứng hàng thứ ba trong tứ tôn giả, và là nghĩa tử của Ứng Long.

***

Trong khi Quy Hải Minh đại chiến với Huyền Dực trên đỉnh Kỳ Sơn, ở cách đó chừng ba mươi dặm, các đệ tử của Độ Tội cốc đang trên đường xuống núi trở về môn phái.

https://thuviensach.vn

Cơn mưa rào đột ngột đổ xuống khiến bọn họ không kịp trở tay. Vì trong lòng đang mang tâm sự nên Lục Linh không khỏi đi chậm lại, vừa đúng lúc ở trên một cây cầu treo bắc qua khe núi thì đột nhiên giữa bầu trời vang lên một tiếng sấm rền, ngay sau đó đất trời lay chuyển, cây cầu treo đột nhiên rung động, mấy sợi dây thừng đồng loạt đứt lìa.

Thân thể bỗng dưng nhẹ bẫng, Lục Linh chẳng kịp nghĩ nhiều, vội vàng vung kích cắm mạnh vào một tấm ván cầu.

Lúc này, cây cầu treo bị đứt lìa thành hai nửa, chia tách Lục Linh và Hồ Cửu vốn đi phía sau với những người còn lại ra hai bên nam bắc.Gã Hồ Cửu đó đi ở sau cùng kịp thời chụp lấy một sợ dây thừng, do đó không bị rơi xuống vực sâu phía dưới.Nhưng tình hình của Lục Linh thì lại rất đáng lo, cây trường kích đâm thấu qua tấm ván gỗ, nhưng tấm ván ấy đã cũ kĩ lắm rồi, bên trên bắt đầu xuất hiện vài vết nứt.Càng tệ hơn là những hạt mưa to như hạt đậu không ngừng rơi xuống ván cầu, nếu Lục Linh định bám vào thân kích để trèo lên thì ắt sẽ khiến tấm ván vỡ tan, khó tránh khỏi cảnh bị rơi xuống dòng sông dưới đáy vực.

Nhìn thấy tình cảnh này, Hồ Cửu một tay nắm chặt dây thừng, một tay đưa về phía Lục Linh. Nhưng chính vào lúc này, cơn mưa như trút không ngừng rơi xuống mặt hắn, khiến mặt hắn đau rát từng cơn, trong lòng bất giác nhớ lại ba cái tát không chút nể mặt của Lục Linh. Hồ Cửu sững người, bàn tay phải đang đưa ra dần nắm lại thành quyền, sau đó rụt lại.

Cái đưa tay rồi rụt về đó của hắn lọt vào mắt Lục Linh, khiến cô ta chấn động. Cô ta ngàn vạn lần không ngờ được đồng môn sư đệ của mình lại thấy chết không cứu, nhưng sau cơn kinh ngạc ban đầu, chỉ còn lại sự băng giá từ tận đáy lòng. Quả đúng là “trông cậy vào heo chó chẳng bằng tự mình động thủ”, Lục Linh khẽ cười tự giễu, bèn dốc hết sức lực toàn thân,

https://thuviensach.vn

định vươn tay ra chụp lấy sợi dây thừng đang không ngừng đung đưa qua lại…

Bỗng nghe “rắc” một tiếng, miếng ván gỗ kia rốt cuộc không chịu nổi sức nặng của Lục Linh, vỡ ra thành nhiều mảnh. Tức thì, Lục Linh cùng với cây bán nguyệt kích trong tay bị rơi xuống vực sâu theo những mảnh gỗ vụn, sau nháy mắt đã bị sóng nước cuốn đi.

Giữa tiếng sóng lớn cuộn trào, bị dòng nước sông lạnh giá trùm lên người, Lục Linh cảm thấy lạnh thấu xương.Trong lúc chìm nổi giữa dòng nước, cô ta khó khăn lắm mới trồi lên được, nhưng rất nhanh đã lại bị một con sóng nhấn xuống đáy sông.Trong tầm mắt đã bị dòng nước làm cho méo mó, cô ta nhìn thấy một bóng người màu trắng. Giữa cơn mơ màng, Lục Linh thấy bóng người ung dung tự tại như một con giao long trong dòng nước, chậm rãi tiến về phía cô ta.

Một tiếng “ui chao” lảnh lót vang lên, đó chính là âm thanh cuối cùng mà Lục Linh nghe được trước khi mất đi y thức.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 9

Sát ý

Mười năm trước, giữa đêm đông tuyết rơi lạnh giá, động phủ của Minh Xà trên núi Thanh Xuyên bị đại đệ tử của Thiên Huyền môn là Mộ Tử Chân dẫn người đến công phá. Minh Xà non được mẫu thân yểm hộ, căm phẫn trốn ra ngoài, nhưng lại bị truy binh một mực đuổi theo, thiếu chút nữa thì mất mạng dưới lưỡi kiếm sắc, may mà được một tiểu cô nương người phàm cùng một vị tiên quân gấu trúc cứu thoát. Sau khi nói lời từ biệt với Tiểu Trúc và Mặc Bạch, Quy Hải Minh với hai đôi cánh rách tả tơi cùng những thương tích đầy trên thân thể cứ thế đứng lặng lẽ giữa đất trời, không biết nên đi đâu về đâu.

Tuyết rơi lặng lẽ, trước mắt ngợp cảnh thê lương, cha mẹ bị người ta giết hại, động phủ cũng bị thiêu hủy, khắp nơi đều là võ sĩ loài người đang lùng giết yêu linh, đất trời tuy rộng lớn nhưng không ngờ lại chẳng có nơi nào cho y dung thân. Người thiếu niên cố gắng lê tấm thân tàn tạ bước đi vô định giữa nền đất tuyết, hai cặp cánh sau lưng rũ hẳn xuống, dòng máu màu bạc chậm rãi tuôn chảy từ bả vai, tựa như thủy ngân rơi xuống lớp tuyết dày, nhưng rồi lại nhanh chóng bị tuyết che phủ.

Mấy ngày sau đó, Quy Hải Minh lê tấm thân trọng thương đi giữa núi rừng, dùng tuyết làm thức ăn. Y tuy là yêu linh, có yêu lực vượt hẳn người phàm, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một đứa bé mười tuổi, lại đang bị thương nặng, cuối cùng không cự lại được cơn đau ốm, bị ngã gục trên con đường núi, sau đó cứ thế lăn một mạch xuống dòng sông băng.

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe “cạch” một tiếng, mặt băng vốn sáng như gương tức thì vỡ vụn. Tấm thân gầy guộc của người thiếu niên nhanh chóng bị hố băng nuốt chửng.

Dòng nước lạnh băng tựa như những mũikim cắm vào da thịt, đâm sâu tới tận xương tủy. Các vết thương nơi vai và lưng y bị ngâm giữa nước sông, đau đớn tột cùng, nhưng dần dần cũng trở nên tê dại.Sau chốc lát, tứ chi cứ như đã rời khỏi thân thể y vậy, chẳng còn chút cảm giác nào. Giữa dòng nước, chút ánh sáng lờ mờ chiếu xuống mặt băng dập dờn, len lỏi rọi lên khuôn mặt tái nhợt của người thiếu niên. Quy Hải Minh cố gắng mở mắt ra, liền nhìn thấy vầng trăng sáng rõ đang treo cao trên trời, xa xôi thăm thẳm.

Chính vào lúc này, y chợt cảm thấy từ trong dòng nước truyền lại một tia linh khí yếu ớt.

Đó là linh khí của mẫu thân!

Thiếu niên toàn thân trấn động, cố gắng đưa cánh tay lên, xòe năm ngón tay đã bị nước sông làm cho đông cứng ra, dùng hết sức lực toàn thân để tìm kiếm tung tích của mẫu thân mình. Luồng linh khí đó vô cùng yếu ớt, khi ẩn khi hiện.Dù còn ít tuổi, lại đang bị trọng thương, y vẫn liều mạng sử ra toàn bộ yêu lực, không ngừng bơi đi giữa dòng nước lạnh đến thấu xương.

Chẳng biết là qua bao lâu, mặt băng dần tan, trên dòng sông ánh lên chút tia sáng yếu ớt. Thiếu niên gắng sức quẫy người, rốt cuộc đã trồi được lên khỏi mặt nước lăn tăn sóng gợn. Lúc này, mái tóc màu bạc ướt sũng của y dính sát vào khuôn mặt tái nhợt, đôi bờ môi lạnh đến tím tái lại. Y cắn chặt

https://thuviensach.vn

răng, cố ép cho bản thân không run rẩy. Dù là trong bộ dạng tả tơi và thê thảm như hiện giờ, trong cặp mắt lắp lánh ánh lên những tia sáng màu bạc tà dị kia của y cũng chưa từng xuất hiện một tia yếu đuối hay sợ sệt.

Thiếu niên Quy Hải Minh chăm chú nhìn những tia sáng dập dờn trên mặt nước. Ánh sáng chiếu ra từ một chiếc đèn lồng màu đỏ cam được treo trên một con thuyền gỗ. Chiếc thuyền đó chỉ dài khoảng mười thước, tuyệt đối không thể chứa nổi thân thể của một con Minh Xà, nhưng linh khí của mẹ nó quả thực có nguồn gốc từ con thuyền đó, chỉ là hết sức yếu ớt, như có như không.

Với tình cảnh này, chỉ có một lời giải thích duy nhất.Nội đan của mẹ nó đã bị người ta lấy ra, hơn nữa từng được để trên con thuyền này.

Nghĩ tới đây, Quy Hải Minh bất giác cảm thấy toàn thân khí huyết sục sôi, nỗi căm hận trong lòng dâng lên cuồn cuộn, cơ hồ muốn xé rách lồng ngực. Y nắm chặt hai bàn tay, giữa trán lóe hiện ánh bạc, sát ý ngập tràn. Lúc ấy, y hóa về nguyên hình Minh Xà, định húc thẳng đầu vào con thuyền gỗ để rồi đồng quy vu tận với những người trên thuyền. Đúng vào khoảnh khắc chuẩn bị lao về phía con thuyền, y chợt nghe thấy những tiếng trò chuyện từ trong khoang thuyền vang ra: “Sư phụ, chúng ta đã có được chín trăm chín mươi chín viên nội đan rồi, nhất định sẽ có thể phong ấn Ứng Long và Tương Liễu bên bờ Đông Hải, như vậy mối nguy của Thần Châu sẽ được hóa giải hoàn toàn!”

Khác hẳn với giọng nói trẻ trung mang theo vẻ mừng rỡ ấy, một giọng nói già nua khác vang lên: “Con suy nghĩ đơn giản quá rồi, Phi Nhi. Muốn hóa giải kiếp nạn của Thần Châu, chỉ dựa vào gần nghìn viên nội đan há có thể hoàn thành được?Những viên nội đan này chỉ có thể tạm thời giam cầm Ứng Long và Tương Liễu, khiến chúng không thể phá phong ấn mà ra.Nếu

https://thuviensach.vn

muốn Thần Châu được yên bình, không còn những cơn chấn động nữa, cần phải tìm thêm những biện pháp khác mới đươc.”

Mãi đến lúc này, thiếu niên Quy Hải Minh mới biết được phen kiếp nạn mà các yêu linh trong thiên hạ đang phải trải qua rốt cuộc có căn nguyên từ đâu. Ứng Long và Tương Liễu đại chiến bên bờ Đông Hải, khiến cho đất trời rung chuyển, Thần Châu lay động. Người phàm không thể địch lại, bèn tàn yêu sát linh trong thiên hạ, dùng nội đan làm phong ấn để giam giữ hai hung vật đó.

Tin tức này khiến cho trái tim thiếu niên như thắt lại. Y không kịp giẫn dữ, cũng chẳng kịp chất vấn, trong đầu chỉ còn lại duy nhất một ý nghĩ: Nếu nội đan của song thân vẫn còn tồn tại trên đời, vậy thì chỉ cần tìm được hai viên nội đan đó, sau đó tìm đến một chốn động thiên phúc địa[1] mà chăm chỉ tu luyện, chưa biết chừng có thể tu bổ linh hồn giúp cha mẹ tái sinh!

[1] Chỉ nơi có nhiều linh khí, được đất trời ưu ái.

Người thiếu niên vốn một lòng muốn đồng quy vu tận với kẻ thù, lúc này lại tìm ra được một tia sinh cơ. Để cha mẹ có thể tái sinh rồi gia đình đoàn tụ, y liền lao thẳng xuống đáy sông vốn âm u và lạnh lẽo, sau đó bơi xuôi dòng về phía Đông Hải.

Minh Xà vốn là một loài rắn bay, trong ngũ hành thì thuộc về hành hỏa, có khả năng nuốt mây nhả lửa. Nhưng lúc này Quy Hải Minh đã rách toạc hai đôi cánh, thương tích đầy mình, linh lực hao kiệt gần hết, chẳng còn khả năng bay lượn, thậm chí so với một con rắn nước bình thường cũng không bằng. Y vốn không ưa nước, lúc này vẫn phải cố nén nhịn cơn đau đớn khắp toàn thân, dùng ý chí phi thường bơi đi hơn một tháng trời, cuối cùng mới tới được Đông Hải.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy bên bờ Đông Hải mây khỏi lượn lờ, thấp thoáng có những tia sáng ngũ sắc chiếu ra. Chẳng biết tự bao giờ, tại vùng nước nơi cửa biển được dựng lên bảy cây cột sắt rất lớn, làm thành cái thế của bảy ngôi sao trong chòm sao Bắc Đẩu. Những tia sáng ngũ sắc kia có nguồn gốc từ bảy cây cột sắt này, cùng với đó, trên thân cột còn tỏa ra rất nhiều linh lực, tạo thành một lớp màn vô hình hoàn toàn chia tách vùng biển vô biên ở mé đông với đại lục Thần Châu ở mé tây.

Quy Hải Minh cố gắng phân biệt linh khí của mẫu thân mình, sau đó tiến đi một cách khó khăn trong lòng Đông Hải.Những ngọn sóng hết lần này đến lần khác đánh lên người y, vùi tấm thân yếu ớt của y xuống đáy biển, dường như muốn đẩy y vào chốn vạn kiếp bất phục. Những vết thương khắp toàn thân bị dính nước mặn, tựa như bị kim đâm vào, đau đến thấu tâm can. Toàn thân y hơi run rẩy nhưng y vẫn chẳng hề chùn bước, cũng không chút do dự, liên tục tiến về phía những ngọn sóng chừng như có thể hủy thiên diệt địa kia, bơi lại gần bảy cây cột sắt. Cuối cùng, y đã cảm nhận được linh lực của cha mẹ mình ở bên cạnh một cây cột sắt nằm tại vị trí của sao Thiên Tuyền[2].

[2] Ngôi sao thứ hai trong chòm sao Bắc Đẩu. Các ngôi sao còn lại gồm: Thiên Xu, Thiên cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hoành, Khai Dương, Dao Quang.

Bảy cây cột sắt kia cơ hồ cao ngang trời, mỗi cây cột cần bốn, năm người đàn ông trưởng thành mới có thể ôm trọn. Thân thể người thiếu niên trôi nổi bồng bềnh trên mặt biển, thực chẳng khác nào một con chim sẻ nhỏ dưới gốc cây cổ thụ chọc trời. Vậy nhưng, cho dù như thế, Quy Hải Minh vẫn chẳng hề do dự, y vớt từ dưới đáy nước lên một viên đá cuội, sau đó dốc hết sức lực toàn thân đập mạnh về phía cây cột sắt.

Một tiếng, lại một tiếng nữa. Viên đá liên tục đập vào cây cột sắt to lớn làm phát ra những âm vang nặng trĩu, có điều chỉ sau nháy mắt đã bị gió

https://thuviensach.vn

biển xua tan, biến mất giữa vùng biển trời mênh mang vô tận.

Y đập từ lúc sáng sớm tới tận chiều tối, lúc này vầng dương đã ngả về tây, nhuộm đỏ cả một vùng biển cả. Gió biển không ngớt rít gào, tựa như đang cười giễu y "kiến càng lay đại thụ, không tự lượng sức mình", đồng thời thổi cho mái tóc bạc của y bay lất phất. Nhưng dù gió to đến mấy, sóng có cao đến mấy, người thiếu niên vẫn chưa từng có ý định bỏ cuộc.

Một dòng máu bạc chảy ra qua kẽ ngón tay, khiến cho viên đá cuội màu xám trong tay dần bị nhuốm lên ánh bạc lấp lánh. Mười ngón tay của Quy Hải Minh đều đã rỉ máu, vết thương trên bả vai và lưng lại một lần nữa nứt ra, bị nước biển xối vào liên tục, nhưng y vẫn tỏ ra hết sức kiên trì. Dưới ánh tà dương chiếu xuống, những vết thương trên tấm lưng gày guộc của y như bị phủ lên một màu đỏ tươi, đáng sợ vô cùng. Dù thế, sống lưng y vẫn chưa từng cong đi, y hết lần này tới lần khác giơ cao viên đá trong tay, đập vào chiếc cột bên cạnh.

Thế nhưng trên cây cột kia thậm chí còn chẳng xuất hiện một vết xước, đừng nói gì tới việc bị lay chuyển.

Mặt trời lặn, mặt trăng lên, đêm dần về khuya.Sau khi đêm đến, nước triều dâng cao, sóng lại càng đánh dồn dập. Đột nhiên, viên đá vốn đang đánh liên tục vào trụ sắt vỡ vụn ra thành nhiều mảnh, tuột khỏi lòng bàn tay người thiếu niên và chìm dần xuống đáy biển. Quy Hải Minh hơi sững người, chính vào lúc này, sóng biển bỗng rít gào dữ dội, con nước dâng lên như một ngọn núi khổng lồ đen thui, nhanh chóng đẩy thân hình thiếu niên xuống đáy nước âm u sâu thẳm.

Giữa làn nước lạnh băng, Quy Hải Minh cố gắng bơi lên phía trên, nhưng lại bị một ngọn sóng chừng như có thể xẻ đôi trời đất nhấn xuống phía dưới. Khí lực mất dần, nhưng trong tầm mắt mơ hồ của y bỗng lại xuất

https://thuviensach.vn

hiện một cây cột sắt bị chôn sâu dưới đáy biển, xung quanh cây cột có một con rồng to lớn màu xám quấn quanh, đầu rồng uy nghiêm dường như đang nhìn y đầy giận dữ.

Trả cha mẹ ta lại đây! Trả đây! Trả đây!

Thiếu niên phát ra những tiếng gào bi thương trong câm lặng, rồi y xòe năm ngón tay ra, bấu chặt lấy một mảng hoa văn hình rồng nhô lên trên cây cột, dòng máu màu bạc không ngớt chảy ra, tạo thành mấy đường uốn lượn giữa bóng tối vô biên. Chỉ thấy trong cặp mắt băng giá của thiếu niên lúc này ánh lên mấy tia sáng bạc tà dị, thế rồi hình người không còn nữa, Quy Hải Minh biến trở về nguyên hình Minh Xà, lao thẳng về phía cây cột như một mũi tên vừa mới rời khỏi dây cung.

Không ngờ y lại định liều tính mạng mình để húc gẫy cây cột sắt kia, giải thoát cho linh hồn của cha mẹ vốn bị trấn áp trong đó.

Minh Xà cứ thế lao đi, húc thẳng vào cây cột sắt. Một dòng máu bạc tức thì tuôn ra như suối, sau đó chậm rãi chảy dọc theo đường hoa văn hình rồng, khiến nó sáng lên lấp lánh. Đột nhiên, từ trong cặp mắt trên cái đầu rồng kia bừng lên những tia sáng màu đỏ tà dị.

Sau nháy mắt, mặt đất chấn động, sóng lớn dâng trào. Giữa vùng biển rộng vô biên như có hàng vạn con ngựa chạy qua, sục sôi không ngớt! Nước biển chảy ngược, ngọn sóng xoay dòng, cứ thế đẩy thiếu niên Quy Hải Minh đang trọng thương lên mặt biển. Dưới vầng trăng sáng, chỉ thấy có một con rồng khổng lồ xé toang mặt nước lao vọt lên không, sau khi hú dài một tiếng liền hóa thành một bóng người cao lớn, đứng sừng sững trên ngọn sóng. Người đó vận chiến bào thêu hình rồng, chắp tay sau lưng, vì đứng ngược ánh trăng nên không thể nhìn rõ diện mạo, kế đó, một giọng

https://thuviensach.vn

nói trầm thấp vang lên khiến cho nước biển không ngừng chấn động: “Tên tiểu tử ngươi cũng khá thú vị đấy!”

Đêm đó, Quy Hải Minh được gặp thượng cổ thần ma Ứng Long vốn bị phong ấn bên bờ Đông Hải.

Thiếu niên không ngờ được hành động liều mạng của mình lại có thể khiến Thất Ấn Tinh trụ[3] chấn động, giúp Ứng Long vốn bị giam cầm trong trận được thả ra ngoài.Có điều, uy lực của trận pháp vẫn còn, hắn không thể bước chân ra khỏi vùng biển này được. Đối với điều này, Ứng Long ngẩng đầu lên trời cất tiếng cười to: “Thật không ngờ lũ sâu kiến nhân loại cũng có chút thông minh, vì phong ấn bản thần mà nghĩ đến việc dùng nội đan của yêu linh để tạo nên Thất Ấn Tinh trụ này!”

[3] Trụ tức là cây cột.

Nói tới đây, hai mắt người đó trở nên đỏ ngầu như máu, từ bên trong chiếu ra những tia khát máu rợn người. Hắng vung tay một cái, quanh người Quy Hải Minh lập tức bốc lên một ngọn lửa màu xanh lam, thế rồi thiếu niên như được tái sinh trong lửa, không chỉ các thương tích lớn nhỏ trên người hồi phục hoàn toàn, ngay tới xương đầu bị nứt trong cú húc vừa rồi cùng với hai đôi cánh rách toạc cũng được chữa khỏi.

“Tiểu tử, nể tình ngươi trợ giúp bản thần giải trừ cấm chế, chỉ cần ngươi chịu đi theo ta, ta sẽ dạy ngươi cách phá vỡ Thất Ấn Tinh trụ, cứu cha mẹ ngươi ra ngoài.”

Ngọn lửa hy vọng lại một lần nữa bùng cháy trong lòng, Quy Hải Minh chẳng chút nghĩ ngợi, lập tức ôm quyền hành lễ, cúi đầu cung kính nói: “Dạ”.

https://thuviensach.vn

Chính từ lúc đó Ứng Long thu y làm nghĩa tử, dạy cho y võ công và thuật pháp, còn truyền thụ cho y tuyệt chiêu Hoang Hỏa Phần Thiên. Nhưng Thất Ấn Tinh trụ quả xứng danh thượng cổ kỳ trận, hơn nữa còn được củng cố thêm bằng linh lực trong nội đan của yêu linh, do đó dù là Ứng Long cũng chẳng thể dễ dàng phá vỡ.Thời gian thấm thoắt, mười năm ròng chớp mắt đã trôi qua.Trong thời gian này, tứ tôn giả dưới trướng Ứng Long bôn ba khắp Thần Châu để tìm kiếm cách phá trận, đồng thời bày ra rất nhiều con cờ ngầm.

Cuối cùng, vào một tháng trước, Ứng Long đã lại một lần nữa hiện thân, nói với tứ tôn giả: Dùng bốn thứ linh khí là Diệm La Trảo, Thủy Huyền lân, Lôi Minh châu, Phượng Lăng giác làm vật tế thì sẽ có thể phá được Thất Ấn Tinh trụ.

Quy Hải Minh vâng lệnh, quay trở về nội địa Thần Châu. Trước khi đi tìm kiếm tung tích của Phi Liêm, y quay lại núi Thanh Xuyên một chuyến, vừa khéo nhìn thấy Thiên Huyền môn dùng Tứ Tượng Lục Hợp trận phong tỏa ngọn núi, người của Tru Yêu tứ phái thì tụ họp vây công, tình cảnh của Mặc Bạch và Tiểu Trúc nguy ngập vô cùng. Quy Hải Minh không chút nghĩ ngợi, lập tức dùng Hoang Hỏa Phần Thiên đẩy lui cường địch, sau đó một mực đi theo bên cạnh bảo vệ hai người.

***

Mưa đã ngừng, gió cũng lặng, những tia mặt trời ấm áp len qua tầng mây chiếu xuống vùng rừng núi biếc xanh. Chỉ thấy trên những phiến lá vẫn còn những giọt nước rung rinh đọng lại, khiến cây cối càng thêm mơn mởn.

https://thuviensach.vn

Cơn mưa rào đột ngột đổ xuống khiến cả Tiểu Trúc và Tất Phi đều bị ướt như chuột lột. Chờ mãi mưa mới tạnh, Tiểu Trúc liền vừa vắt áo vừa thi triển Trì Phong quyết cho gió nổi lên thổi khô quần áo của mình.Còn Tất Phi thì lấy ra Sí Hỏa phù thắp lên một đống lửa, sau đó hai người cùng ngồi lại đó chờ Quy Hải Minh trở về.Không lâu sau, bóng dáng cao gầy ấy rảo bước tiến lại, lọt vào tầm mắt của hai người.

Tiểu Trúc ngước mắt nhìn, thấy Quy Hải Minh hơi cau mày, có vẻ trầm tư. Nàng vội vàng bước tới, khẽ cất tiếng dò hỏi: “Rắn con ca ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy.”

“Không có gì.”Quy Hải Minh hờ hững nói. “Chẳng qua có một con thủy quái đột nhiên xuất hiện, đã bị đẩy lui rồi.”

Nghe y giải thích như vậy, Tiểu Trúc không hề hoài nghi. Nghĩ tới việc Mặc Bạch tiên quân đưa hai người Tiêu Hành Chi và Ngôn Nhược Thi đi cũng đã lâu, ba người liền không chậm trễ thêm nữa, quyết định lập tức tới núi Xích Vân hội họp với Mặc Bạch. Đáng tiếc, ba người đều không biết dùng thuật Lãm Phong Thần Hành, khi Tiểu Trúc đang chuẩn bị thi triển Trì Phong quyết để đẩy nhanh tốc độ thì chợt thấy trên tránQuy Hải Minh xuất hiện một đạo ấn ký màu trắng bạc, thế rồi một luồng sáng rực rỡ chợt bừng lên và bao bọc toàn thân y. Sau khi ánh sáng tan đi, Quy Hải Minh đã không còn ở trong hình dáng con người nữa mà biến về nguyên hình, trở thành một con rắn khổng lồ, bốn chiếc cánh giương ra chừng như có thể che kín bầu trời.

Nhìn con rắn to hơn bản thân gấp mấy lần đó. Tất Phi bất giác trợn mắt há mồm, sững sờ nói: “Quy Hải huynh, thật không ngờ, nguyên hình của huynh lại lớn tới chừng này.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc cũng thoáng ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó bật cười khúc khích thành tiếng. Nàng dang hai cánh tay, kéo ra một khoảng dài chừng hai thước, sau đó khẽ cười nói: “Rắn con ca ca, hồi muội mới gặp huynh, đuôi huynh chỉ dài chừng này thôi. Bây giờ chắc muội phải đổi sang gọi huynh là “rắn to ca ca”rồi”.

Cùng với tiếng cười đó của nàng, đôi mắt màu hổ phách bất giác híp lại thành hình vầng trăng khuyết. Bộ dạng tươi cười rạng rỡ đó, ánh mắt trong trẻo thuần khiết đó, thật chẳng khác gì cô bé non nớt của mười năm trước. Khi ấy, nàng vuốt ve bàn tay băng giá của y, kéo y ra từ trong đống tuyết, khiến nỗi căm giận ngợp trời của y từ từ nguôi ngoai, ý nghĩ phải giết hết loài người trong thiên hạ cũng dần dần lắng xuống.

Quy Hải Minh không nói gì, chỉ dùng đôi mắt màu bạc lạnh băng nhìn chằm chằm vào vị cô nương trước mặt. Sau chốc lát, y cúi cái đầu rắn của mình xuống, cà nhẹ vào cánh tay nàng, tỏ ý bảo nàng hãy ngồi lên lưng mình.

Tiểu Trúc làmtheo, trèo lên lưng y rồi ngồi vào vị trí giữa bốn chiếc cánh, nhẹ nhàng nắm lấy một trong số đó. Tất Phi học theo nàng, bước tới định trèo lên lưng rắn, nhưng chợt thấy Minh Xà vỗ cánh bay cao, che kín cả ánh mặt trời, để lại một cái bóng khổng lồ in xuống mặt đất.

“Này, Quy Hải huynh!”Tất Phi khẽ lắc đầu, nở nụ cười vẻ hết cách.”Ta tuy không có giao tình sâu sắc với huynh như Nguyệt cô nương, nhưng tốt xấu gì chúng ta cũng từng đồng sinh tử, chung hoạn nạn, sao huynh lại nhất bên trọng, nhất bên kinh, đối xử khác biệt như vậy chứ?”

Quy Hải Minh đảo mắt một chút, ánh mắt sắc lẹm như dao, chừng như đang khó chịu vì đối phương lắm lời. Chỉ thấy y quét đuôi rắn một cái,

https://thuviensach.vn

quấn lấy thân thể Tất Phi, rất nhanh sau đó đã hóa thành một luồng ánh sáng màu bạc, xé gió bay đi.

Chỉ sau thời gian một tuần trà, Quy Hải Minh đã mang theo Tiểu Trúc và Tất Phi tới núi Xích Vân, còn Mặc Bạch tiên quân thì sớm đã chờ ở đó. Nhìn thấy sự đãi ngộ hoàn toàn khác biệt dành cho Tiểu Trúc và Tất Phi, Mặc Bạch hơi nhếch khóe môi, vừa cất lời cảm khái "úi chà chà" thì đã bị Quy Hải Minh vừa hóa trở về hình người lạnh lùng cắt ngang: "Đang có việc quan trọng cần bàn, bớt nói lời thừa đi!"

"Chẹp, đúng là một tên tiểu quỷ chẳng đáng yêu chút nào."Mặc Bạch làu bàu, nhưng rốt cuộc vẫn dừng lời, rảo bước đi vào trong Luyện Hồn Huyết trận.

Trong đường hầm tăm tối, trên tường thoắt ẩn thoắt hiện muôn vàn khuôn mặt đang khóc lóc tuyệt vọng. Tiểu Trúc giao Định Hồn châu cho Mặc Bạch, liền thấy y lấy cây gậy trúc cài bên hông ra, đi lên phía trước mấy bước vẽ ra một trận đồ trên mặt đất, đoạn cất tiếng quát lớn: "Khởi!"

Trận đồ vốn đang bình lặng đột nhiên sáng rực lên, tỏa ra những tia sáng màu vàng nhạt. Mặc Bạch xòe tay ra, viên minh châu lấp lánh ánh sáng trên đó liền chậm rãi bay lên, xoay tròn giữa không trung, dần dần kết hợp với trận đồ trên mặt đất thành một thể. Mặc Bạch vung nhẹ cây gây trúc, vẽ ra một đường cong hình bán nguyệt giữa không trung, làm nổi lên một con gió nhẹ. Trong chốc lát, ánh sáng của trận pháp đã trở nên rực rỡ vô cùng.

"Thiên đắc nhất dĩ thanh, địa đắc nhất dĩ ninh, nhân đắc nhất dĩ sinh, thần đắc nhất dĩ linh[4]..."

https://thuviensach.vn

*[4] Trích **Đạo Đức kinh**, Lão Tử, có sửa đổi đôi chút, Dịch nghĩa: Trời được một thì trong, đất được một thì yên, người được một thì sống, thần được một thì linh. Trong đó, một ở đây là cái căn nguyên của vạn vật, tức là chỉ Đạo.*

Theo sau tiếng ngâm của Mặc Bạch, ánh sáng tỏa ra từ Định Hồn châu càng lúc càng rực rỡ, còn ánh sáng tỏa ra từ trận pháp thì tựa như những con bướm màu vàng bay về phía bức tường, vẽ ra một dòng sông bạc giữa hư không, đồng thời rải xuống vô vàn hạt bụi nhỏ li ti lên những khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi kia. Ánh sáng đi tới nơi nào, những con mắt lồi ra liền quay trở về trong hốc mắt, những đôi môi nứt nẻ nhanh chóng khôi phục lại vẻ hồng hào, những vết thương đã thối rữa cũng từ từ khép lại, ngay cả những dòng lệ máu đầy căm phẫn kia cũng chậm rãi tan biến thành hư vô.

"Hồn quy hồn, phách quy phách, trùng nhập càn không, hóa hình quy nhất[5]!"

[5] Hồn trở về là hồn, phách trở về là phách, quay lại càn khôn, hóa hình trở về cái bản nguyên.

Giữa những tiếng tụng niệm mang hàm ý siêu thoát, muôn vạn khuôn mặt trên tường lần lượt hóa thành những đốm sáng bay vào trong Định Hồn châu, khiến viên bảo châu tỏa sáng rực rỡ. Cùng với đó, bể máu chứa đầy Thiên Anh huyết kia cũng sục sôi dữ dội, bọt khí nổi lên không ngừng, từ bên trong bay ra những cái bóng yếu ớt màu trắng, nhanh chóng chui vào trong Định Hồn châu, còn bức tường đá cũng trở nên nhẵn bóng, chẳng còn lại khuôn mặt thê thảm nào.

Mặc Bạch khẽ gật đầu, ba người Tiểu Trúc, Tất Phi và Quy Hải Minh lập tức hiểu ý, cùng thi triển pháp thuật sở trường…

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc quát vang một tiếng: “Trì Phong quyết”, một con gió xoáy bay ra từ trong tay, đi tới nơi nào là gạch đá ở nơi đó bay lên tung tóe, không ngừng va vào nhau và vỡ vụn.

Tất Phi lấy ra một tấm bùa kẹp vào giữa hai ngón tay, quát khẽ một tiếng: “Hàn Lam Băng Lẫm” tức thì sương tuyết xuất hiện, phủ lên bức tường đá một lớp băng màu bạc. Chỉ thấy đầu ngón tay Tất Phi khẽ động, thế rồi sau một cái búng tay, bức tường đá tức thì vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ và rơi xuống theo lớp băng bao bọc bên ngoài.

Quy Hải Minh không nói năng gì, chỉ đưa bàn tay cầm Bàn Long thương lên, tay phải nắm chặt, trên cánh tay nổi rõ gân xanh, chỉ sau nháy mắt, một ngọn lửa màu xanh lam đã bốc lên, biến Bàn Long thương thành một cây thương lửa. Quy Hải Minh lạnh lùng nhìn những chiếc đầu rồng trong tà trận, đôi mày kiếm nhướng lên, rồi đột ngột vung mạnh trường thương… Tiếng gió rít tức thì vang lên dữ dội, khí kình tràn ra từ phía, đi tới nơi nào là nơi đó gạch đá vỡ tan, Luyện Hồn Huyết trận sau nháy mắt đã biến thành một đống phế tích hoang tàn đổ nát.

Đứng giữa đống phế tích, Mặc Bạch lật bàn tay một cái, Định Hồn châu liền bừng lên ánh sáng vàng, sau nháy mắt đã xoay chuyển theo hướng ngược lại. Các hồn phách vốn tề tụ trong viên bảo châu tức thì hóa thành muôn vạn cái bóng hư ảo bay ra ngoài, nhanh chóng tỏa đi tứ phía, tạo thành những dải ánh sáng muôn màu.

Ánh sáng tan dần, đến cuối cùng chỉ còn lại một luồng sáng màu đỏ lớn vởn bên cạnh Tất Phi, mãi vẫn không chịu tan đi. Tất Phi hơi sững người, sau đó liền gượng hé môi, nở một nụ cười chua chát nói: “Thích sư thúc, sư phụ con đã mất rồi, Luyện Hồn Huyết trận cũng đã bị phá, người có thể yên nghỉ được rồi…”

https://thuviensach.vn

Luồng sáng cuối cùng đó sau khi rung khẽ hai lần liền kéo ra một dải ánh sáng dài giữa không trung, rốt cuộc tan đi trong gió.

***

Sau khi phá hủy Luyện Hồn Huyết Trận, mọi người chuẩn bị làm theo ước định trước đó, mang trả Định Hồn châu về cho hai người Tiêu Hành Chi và Ngôn Nhượt Thi. Có điều, lần này Mặc Bạch tiên quân lẽ ra phải thi triển thuật Lãm Phong Thần Hành đưa mọi người tới núi Đoạn Vân, song y lại đưa mắt lườm Quy Hải Minh, sau đó búng ngón tay nghe "tách" một tiếng. Một làn khỏi mù tức khắc nổi lên,vị tiên quân tuấn tú phi phàm liền hóa thành một con gấu trúc béo tròn núc ních ung dung ngồi trên mặt đất, lôi cây gậy trúc xanh ra mà nhai chóp chép.

Bộ dạng này của y rõ ràng là từ chối không hợp tác, Tiểu Trúc làm gì mà chẳng hiểu được hàm ý bên trong. Y rõ ràng muốn Quy Hải Minh biến về nguyên hình Minh Xà, sau đó lại một lần nữa thi triển bản lĩnh phi thiên độn địa. Nàng thiếu nữ yêu kiều bật cười khúc khích, đưa tay khẽ vuốt ve lướp lông mềm mại của Mặc Bạch, cười nói: "Sư phụ, người thù dai quá đấy, cho dù vừa rồi rắn con ca ca có nói lời không phải, nhưng người cũng không nên bắt người ta làm vật cưỡi cho mình như vậy chứ."

Mặc Bạch trừng mắt nhìn Tiểu Trúc, sau đó lại lắc nhẹ cây gậy trúc trong tay, chỉ về phía Quy Hải Minh, nói: "Cái con nha đầu này,ngươi đúng là ăn cây táo, rào cây sung! Tên tiểu tử thối kia không coi bề trên ra gì, ta bây giờ đang dạy cho hắn biết thế nào là kính trên nhường dưới!"

Tiểu Trúc lại càng cười tươi hơn, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve lớp lông mềm mại trên gáy Mặc Bạch. "Thôi mà sư phụ, rắn con ca ca cũng có làm gì quá đáng đâu, người đừng giận huynh ấy nữa mà. Với lại, chúng ta đã

https://thuviensach.vn

hứa với Tiêu công tử và Ngôn tỷ tỷ là sẽ sớm trả lại Định Hồn châu cho bọn họ, giúp Ngôn tỷ tỷ được an toàn khi sinh em bé.”

Nghe thấy những lời này,Mặc Bạch chóp chép miệng mấy cái, cặp mắt lại liếc qua phía Quy Hải Minh lần nữa, thấy y lúc này mặt lạnh tựa băng sương, ánh mắt đờ đẫn, dường như đang do dự điều gì, bèn gọi: “Này, tên tiểu tử thối, đang nghĩ vu vơ cái gì đó?”

Ánh mắt bỗng trở nên ảm đạm, Quy Hải Minh im lặng trong chốc lát rồi chợt nói: “Hiện giờ Mặc Bạch tiên quân đã được giải trừ cấm chế, tu vi cũng đã khôi phục, tại hạ còn có việc quan trọng, xin phép được cáo lui từ đây.”

Tiểu Trúc ngẩn người, nụ cười trở nên cứng đờ. Mãi một lúc sau,nàng mới cụp mắt xuống, khẽ hỏi: “Sao… sao lại đột ngột như vậy?”

“Ta vốn chỉ muốn báo đáp ơn cứu mạng của hai vị mà thôi, hiện giờ tiên quân đã không việc gì, không cần ta đi cùng nữa.” Quy Hải Minh lạnh lùng nói, đoạn đưa tay ôm quyền hành lễ với Mặc Bạch và Tất Phi, song lại không nhìn qua phía Tiểu Trúc. “Các vị, xin cáo từ.”

Mặc Bạch không nói gì, chỉ đưa mắt liếc nhìn Tiểu Trúc.Tất Phi cũng cảm thấy chuyện này quá đột ngột, nhất thời ngơ ngẩn chẳng nói được gì. Ngày đó ở Bạch Hà Trấn, Quy Hải Minh vì cứu Tiểu Trúc mà một mình xông vào Thiên Anh Huyết trận, bị thứ chất độc ghê gớm ấy làm cho thương tích đầy mình. Còn Tiểu Trúc thì chẳng ngại đau đớn, không ngừng đập đầu vào đá hòng xóa ấn ký trên trán đi, chỉ vì mong không để Quy Hải Minh phát giác rồi rơi vào cạm bẫy. Tình cảnh ngày đó hãy còn sờ sờ trước mắt, giao tình như thế có thể nói là sâu đậm vô cùng, tại sao bây giờ Quy Hải Minh lại đột nhiên nói đi là đi, chẳng có chút dấu hiệu báo trước nào như thế?

https://thuviensach.vn

Thấy ba người đều không nói gì, Quy Hải Minh cũng không nhiều lời, sau khi khẽ gật đầu với bọn họ một cái liền hóa trở về bản thể Minh Xà, vỗ cánh bay đi, sau nháy mắt đã hoàn toàn mất dạng nơi chân trời.

Nhìn bầu trời trong xanh kéo dài vạn dặm, Tiểu Trúc buồn bã cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Muội… muội còn chưa kịp nói “tạm biệt” mà…”

Thấy Tiểu Trúc lộ vẻ ngẩn ngơ, Mặc Bạch chậm rãi lắc đầu, lại khẽ thở dài một tiếng. Y đưa tay tới vỗ nhẹ lên vai Tiểu Trúc mấy cái, sau đó mới cất giọng ôn tồn: “Trên đời không có bữa tiệc nào là không tàn, vạn sự nên tùy duyên, không thể cưỡng cầu được đâu.”

“Sư phụ.” Tiểu Trúc gắng nhích khóe môi, gượng cười một tiếng, khẽ nói: “Cái đạo lý tan tiệc thì người ly biệt con cũng hiểu, chỉ là không ngờ sự việc lại xảy ra đột ngột như vậy, đến một câu từ biệt cũng không kịp nói, thế nên con mới có chút bất an thôi.”

Nhìn thấy nụ cười này của nàng, Mặc Bạch hơi cau mày lại, co ngón tay cốc mạnh lên trán Tiểu Trúc một cái. Trong ánh mắt sững sờ của Tiểu Trúc, Mặc Bạch thu nụ cười thường thấy bên khóe môi về, nghiêm túc trách cứ: “Nha đầu, con học được cái kiểu cười này từ bao giờ vậy? Thực ra còn khó coi hơi cả khóc nữa! Con người ta sống trên đời chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi, nên khóc thì khóc, nên cười thì cười, mừng giận buồn vui đều phải trải qua hết thảy, vậy thì mới không uổng một phen dạo bước giữa cõi thế gian. Khóc cười đều là chuyện bình thường, sao mà phải giấu giếm? Cái bộ dạng nửa khóc nửa cười này sư phụ ta đây chưa từng dạy con bao giờ, nhất định là con học được từ tên tiểu tử thối kia rồi. Hừ, gã khốn kiếp này lại dám dạy hư đồ đệ của ta, thật đáng đánh đòn!”

https://thuviensach.vn

Nghe sư phụ nói vậy, Tiểu Trúc không khỏi dở khóc dở cười, đành cố tình chuyển chủ đề qua hướng khác: “Được rồi mà, sư phụ, chúng ta còn có việc quan trọng cần làm, cứ nên nhanh chóng đi trả lại Định Hồn châu thì hơn.”

Dưới sự thúc giục của nàng, Mặc Bạch thi triển thuật Lãm Phong Thần Hành, ba người thức thì hóa thành một luồng ánh sáng bay đi, rất nhanh đã có mặt tại núi Đoạn Vân.

Hai người Tiêu Hành Chi và Ngôn Nhược Thi hiện đang tạm cư ngụ trong hang động của Mặc Bạch ngày trước. Các thứ đồ như xoong nồi, bát đĩa ở nơi này đều đã bị phủ bụi cả năm trời, giờ đều được hai vợ chồng mang ra rửa sạch, tuy mới có nửa ngày ngắn ngủi song mọi thứ trong hang đều đã được thu dọn ngăn nắp. Bởi vì núi này địa thế cực cao, khí hậu khá lạnh, cho nên Tiêu Hành Chi đã đi săn về một con thú hoang, sau đó lột da đem treo ở cửa hang nhằm chặn những cơn gió lớn không ngừng thổi vào.

Vốn là thần thú Phi Liêm nên Tiêu Hành Chi có thính lực cực tốt, mấy người Mặc Bạch còn chưa tới, y đã ra ngoài cửa hang chờ sẵn rồi. Thấy những người mà mình mong chờ đã tới, y bất giác dãn hẳn đôi mày, hiển nhiên là vừa thở phào một hơi. Tiểu Trúc biết y lo lắng cho sự an nguy của thê tử, vội vàng lấy Định Hồn châu từ trong tay áo ra, đưa tới nói: “Vậy là vật quy nguyên chủ, Tiêu công tử có thể yên tâm rồi nhé!”

Bị nàng nhìn thấu tâm sự, Tiêu Hành Chi hơi đỏ mặt lên, để lộ một tia xấu hổ. Chính vào lúc này, Ngôn Nhược Thi vén tấm rèm da thú lên, bước ra ngoài cửa động, khom người hành lễ với mấy người Tiểu Trúc, cất lời cảm tạ: “Đa tạ ba vị ân công, vợ chồng tiểu nữ cảm kích tột cùng. Trong nhà trà nước đã được chuẩn bị đầy đủ, nếu ba vị không chê, xin hãy vào đây trò chuyện một phen.”

https://thuviensach.vn

Nhìn dáng đi đã có phần hơi khó khăn của nàng ta, Tiểu Trúc vội vàng xuatay cười nói: “Bọn muội xin phép không làm phiền nữa. Ngôn tỷ tỷ, ngoài này gió lớn, tỷ mau vào trong nhà nghỉ ngơi đi! Chờ sau khi đứa bé ra đời, bọn muội sẽ quay lại đây thăm vợ chồng tỷ.”

Dứt lời, ba người không nán lại thêm nữa, nhanh chóng rời đi.

Thế nhưng, bọn họ không ngờ được rằng Quy Hải Minh vừa mới chia tay với bọn họ trước đó không lâu lúc này lại đang đứng trên đỉnh cao nhất của núi Đoạn Vân, trong tay cầm chắc Bàn Long thương, tựa như một bức tượng lạnh lùng đứng sừng sững trên đỉnh núi, lẳng lặng nhìn theo bóng dáng đang rời đi của ba người.

Từng làn gió núi lạnh căm không ngừng thổi lại, tấm rèm da thú treo ở cửa hang bất giác bị vén lên một chút. Qua khe hở nhỏ bé đó, chỉ thấy hang động này tuy đơn sơ nhưng mọi thứ đều được sắp xếp chỉnh tề. Ở một góc của hang động có một chiếc bếp nhỏ được dựng lên từ những khối đá xanh, bên trên có đặt một chiếc hũ sứ, ngọn lửa phía dưới không ngừng nổ lốp bốp, tỏa ra nhiệt độ ấm áp. Thuốc trong hũ đã sôi sùng sục, hơi nóng bốc lên nghi ngút, tựa như một dải lụa mềm thoắt ẩn thoắt hiện, lẩn quất mãi không tan trong hang đá nhỏ bé.

Tấm da thô sơ treo nơi cửa hang kia chẳng khác nào một điểm giao tiếp giữa hai thế giới, bên ngoài hành lang thì gió lạnh rít gào, còn trong hang lại tột cùng ấm áp.

Tiêu Hành Chi ngồi xổm bên ngọn lửa, đang cẩn thận sắc thuốc bồi bổ thân thể cho thê tử. Ngôn Nhược Thi thấy trán y rỉ mồ hôi nhưng vẻ mặt vẫn hết sức chăm chú, bèn chậm rãi bước tới, xắn tay áo lên nhẹ nhàng lau mồ hôi giúp y. Phát hiện ra hành động của nàng, người thanh niên vốn không giỏi nói năng ấy khẽ nhích khóe môi, nở một nụ cười dịu dàng.

https://thuviensach.vn

Ngôn Nhược Thi cũng mỉm cười đáp lại, sau đó đưa tay đỡ bụng, cẩn thận ngồi xuống bên cạnh phu quân, tựa đầu lên bờ vai vững chãi của y, khẽ cười nói: “Quãng thời gian trước cứ phải bôn ba chạy trốn suốt, chúng ta hãy còn chưa kịp nghĩ xem nên đặt tên con là gì. Bây giờ nhờ có tiên quân giúp đỡ, chúng ta rốt cuộc cũng đã có được một chỗ ở yên lành, Tiêu Lang, theo chàng thì chúng ta nên đặt tên gì cho con đây?”

Tiêu Hành Chi đưa tay tới ôm thê tử vào lòng, sau khi trầm ngâm một lát bèn cười nói: “Nếu là con trai, hãy đặt tên là Thủ An, còn nếu là con gái thì gọi là Ngôn An, trong tên có chữ An như thế, mong là sau này đứa bé sẽ vĩnh viễn được bình an.”

Ngôn Nhược Thi nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, vừa định mỉm cười tiếp lời thì chợt có một làn gió lạnh căm thổi vào trong hang, khiến ngọn lửa lay động không ngừng. Hai người bọn họ ngạc nhiên nhìn qua phía cửa hang, chỉ thấy tại nơi đó đang đứng sừng sững một bóng người cao gầy, tay cầm trường thương màu bạc, sắc mặt lạnh tựa băng sương.

Hai người thoáng ngây ra, thế rồi Ngôn Nhược Thi lập tức thẹn thùng ngồi thẳng người dậy, đỏ mặt nói: “Hóa ra là ân công. Mới rồi Mặc Bạch tiên quân và Nguyệt cô nương cũng có tới đây, lẽ nào ân công và bọn họ bị lạc nhau ư?”

Quy Hải Minh lạnh lùng nhìn lướt qua khung cảnh trước mặt, thu hết những sự bố trí đơn giản nhưng ấm áp trong hang động vào nơi đáy mắt. Một tia buồn bã thoáng qua, y hít sâu một hơi, lạnh lùng nói ra ba chữ: “Phong Lăng giác.”

Ngôn Nhược Thi không nghe ra thâm ý bên trong, chỉ biết nghi hoặc nhìn qua phía phu quân bên cạnh. Tiêu Hành Chi sắc mặt cứng đờ, song chỉ sau nháy mắt đã điều chỉnh lại như cũ, rồi y khẽ vỗ lên mu bàn tay thê tử

https://thuviensach.vn

mấy cái, dịu giọng nói: “Nhược Thi, ta với ân công có chuyện quan trọng cần bàn, nàng cứ ở trong này nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Nhớ đừng ra ngoài đấy, được không?”

Nghe y nói thế, thân hình Ngôn Nhược Thi bất giác hơi run rẩy. Đột nhiên, nàng nhớ tới lời dặn dò của mẫu thân hồi nhỏ: “Thi Thi, hãy hứa với mẹ, đừng nhìn nhé!”

Sau khi nói với nàng câu đó, mẫu thân nàng đã vĩnh viễn ra đi, nàng thậm chí còn chẳng được nhìn mặt mẫu thân lần cuối. Lời lẽ của phu quân hiện giờ khiến nàng cảm thấy hết sức bất an, bèn nắm chặt lấy bàn tay rắn rỏi của Tiêu Hành Chi.

Nhìn ra vẻ căng thẳng của nàng, Tiêu Hành Chi chậm rãi lắc đầu, dặn dò một câu “không sao đâu”, sau đó nhẹ nhàng tách những ngón tay đang nắm chặt tay mình của nàng ra, cất bước đi về phía Quy Hải Minh, đưa tay ra dấu “mời” đối phương. Quy Hải Minh khẽ gật đầu, ánh mắt trở nên ảm đạm, thế rồi hai người một trước một sau đi ra khỏi hang động. Tiêu Hành Chi che tấm rèm da thú lại cẩn thận, không để gió lạnh lọt vào trong hang, sau đó mới dẫn Quy Hải Minh đi vòng tới một chỗ cách đó khá xa, hạ thấp giọng hỏi: “Các hạ tới đây là vì Phong Lăng giác ư?”

“Đúng vậy.”Quy Hải Minh hờ hững đáp.

Tiêu Hành Chi cười gượng một tiếng, nói: “Sừng của Phi Liêm, rụng là tất chết. Mạng của Tiêu Hành Chi ta là do các hạ cứu, nếu là lúc bình thường, ta trả lại tính mạng này cho các hạ cũng đâu có hề gì! Nhưng giờ đây vợ ta sắp lâm bồn, ta tuyệt đối không thể khoanh tay chờ chết được!”

https://thuviensach.vn

Những lời này của y khiến khóe mắt Quy Hải Minh bất giác hơi co giật, sắc mặt trở nên hết sức âm trầm.Cái đạo lý "sừng của Phi Liêm, rụng là tất chết" y làm gì mà không biết? Hơn nữa, nhìn vẻ ân ái của hai người Tiêu, Ngôn, thấy bọn họ mong chờ đứa bé kia ra đời, cảm nhận được sự ấm áp của một gia đình trong hang động đơn sơ kia, tâm trạng Quy Hải Minh càng trở nên thảng thốt. Vậy nhưng niềm hy vọng trong suốt mười năm qua cùng với sự sống chết của cha mẹ đều nằm cả ở việc này, y há có thể vì sự mềm lòng nhất thời mà bỏ cuộc?

Chỉ thấy y mím chặt môi, vầng trán nhăn tít lại, cuối cùng đưa cây thương màu bạc trong tay lên, lạnh lùng nói: "Nhiều lời vô ích, lấy kiếm ra đi!"

Tiêu Hành Chi cũng không biện bạch gì thêm, chỉ lẳng lặng đưa hai tay lên ôm quyền hành lễ với đối phương. Sau đó, ấn ký giữa trán y bừng lên một luồng sáng màu xanh lục, năng lượng từ đó tỏa ra, rất nhanh đã hình thành nên một thanh trường kiếm trong suốt trong tay y, mũi kiếm chỉ thẳng về phía đối thủ.

Không có quát mắng, không có trò chuyện, thậm chí không có một chút thù oán nào.Một bên là vì cứu người, một bên là vì giữ mạng, hai nam nhân trầm lặng bất đắc dĩ đành quyết đấu với nhau.

Lưỡi kiếm trong tay Tiêu Hành Chi làm nổi lên rất nhiều cơn gió xoáy, tất cả cùng tràn về phía Quy Hải Minh. Nhất thời, đất đá tung bay, những ngọn gió lạnh căm trên núi Đoạn Vân đều chịu sự điều khiển của Phi Liêm mà tham gia vào trận chiến. Phong Linh kiếm chợt dài ra, dưới những đường kiếm pháp tinh diệu của Tiêu Hành Chi, lưỡi kiếm như hình thành nên một bức tường vô cùng kín kẽ, ngăn cản mọi đòn tấn công của đối thủ.

https://thuviensach.vn

Mái tóc bạc của Quy Hải Minh không ngớt tung bay, áo quần cũng rung lên phần phật. Bị bao vây giữa những cơn gió dữ, y vận hết yêu lực toàn thân, mũi thương bạc ánh lên những tia sáng lạnh ngắt, chiếu lên khuôn mặt của y. Chỉ thấy y vung mạnh trường thương, khí kình tỏa ra dữ dội, mũi thương như một con rồng bạc phá tan sự kiểm tỏa của gió xoáy, đâm thẳng về phía ngực đối thủ.

Tiêu Hành Chi cầm chắc Phong Linh kiếm trong tay, thân hình xoay tròn lướt tới với tốc độ nhanh như chớp giật, chém thẳng thanh kiếm về phía ngọn trường thương của đối thủ. Chỉ nghe "keng" một tiếng, thương kiếm va nhau. Chính trong khoảnh khắc ấy, Quy Hải Minh hơi nhướng mày, một ngọn lửa màu xanh lam tỏa ra từ lòng bàn tay và nhanh chóng quấn quanh cán thương, chính là Minh Tiêu Chi Viêm.

Để né tránh ngọn lửa, Tiêu Hành Chi vội lùi về phía sau mấy bước, đồng thời quát lớn một tiếng, ấn ký giữa trán lại càng trở nên rực rỡ, trên Phong Linh kiếm dần ngưng tụ mấy luồng sáng màu xanh lục. Còn ngọn lửa uốn lượn xung quanh Bàn Long thương của Quy Hải Minh thì tựa như giao long giáng thế, tràn thẳng về phía đối thủ.

Hai luồng ánh sáng một màu xanh lam, một màu xanh lục, đột ngột và chạm vào nhau dữ dội.

Hư không nổ tung, đất trời rung động. Yêu lực va chạm vào nhau làm bùng lên những tia sáng chói lòa, núi non chừng như sắp sụp đổ. Tiêu Hành Chi phải lùi về phía sau ba bước mới đứng vững lại được, song vẫn không thể nào ngăn chặn khí huyết sục sôi, bèn nôn ra một ngụm máu tươi. Quy Hải Minh rảo bước xông tới, chỉ thẳng mũi thương bén nhọn vào cổ họng Tiêu Hành Chi. Chỉ thấy y cụp mặt xuống, khàn giọng nói: "Xin lỗi."

https://thuviensach.vn

Lời tuy đã ra khỏi miệng nhưng mũi thương vẫn không đâm tới. Quy Hải Minh đứng lặng im ở đó, trên cánh tay nổi rõ gân xanh, có điều lại chẳng thể đâm mũi thương về phía trước được.

Đúng vào lúc này, từ phía sau lưng bỗng vang lại một tiếng kêu kinh hãi.Thì ra Ngôn Nhược Thi cảm nhận được sự chấn động của ngọn núi, bèn chạy ra ngoài. Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Ngôn Nhược Thi không chút nghĩ ngợi, vội nhào tới giữ chặt lấy cánh tay của Quy Hải Minh, không cho y ra tay, đồng thời nôn nóng hô lên với Tiêu Hành Chi: “Tiêu lang, mau chạy đi! Mau chạy đi!”

Nghe thấy những lời này, Quy Hải Minh bất giác cảm thấy bên tai nổ uỳnh một tiếng, thời gian như đảo ngược. Y dường như lại nhìn thấy ánh lửa đầy trời, nhìn thấy kiếm trận lấp lánh, nhìn thấy cha giẫn dữ gào thét trong biển lửa, nhưng rồi cuối cùng vẫn bị loạn kiếm hạ sát, nhìn thấy mẹ rơm rớm lệ, khẽ hôn lên trán y một cái, sau đó hóa về nguyên hình xông ra ngoài động phủ…

Đầu ngón tay hơi run rẩy, Quy Hải Minh chậm rãi buông cây trường thương trong tay. Đôi mắt lạnh băng của y vằn lên những tia máu. Y từ từ ngước mắt lên, khàn giọng nói: “Năm xưa, người phàm vì muốn tạo phong ấn ở Đông Hải mà mặc sức tàn sát yêu linh, cướp nội đan. Giờ đây, ta vì muốn cha mẹ được tái sinh mà định giết một người không có oán thù gì với mình. Nếu ta thật sự xuống tay, vậy thì có gì khác với những kẻ bỉ ổi vô sỉ kia chứ? Ngươi… đi đi!”

Thấy y đã bỏ ngọn thương đoạt mạng xuống, Ngôn Nhược Thi vội chạy tới bên cạnh Tiêu Hành Chi, đỡ lấy thân thể đang lắc lư chực ngã của y. Tiêu Hành Chi đưa tay lau đi vệt máu bên khóe miệng, hai tay ôm quyền, lại ho ra một ngụm máu tươi, sau đó mới nói được thành lời: “Đa… đa tạ ơn không giết…”

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, khóe mắt y chợt liếc thấy có một tia sáng lạnh ngắt lóe lên. Thế rồi một cái bóng màu đen lướt tới, làm bắn tóe ra một tia máu, dính đầy cả lên khuôn mặt trắng nõn của Ngôn Nhược Thi. Tia máu đó làm toàn thân nàng run rẩy, cặp mắt mở to hết cỡ, bởi lẽ nàng phát hiện phu quân mình lúc này đã đầu một nơi, mình một nẻo.

Giữa hư không đứng sừng sững một bóng người cao lớn. Người này mình vận chiến giáp, lưng đeo kim giản, chính là kẻ đứng đầu trong Ứng Long tứ tôn giả - Huyền Dực. Tay phải của hắn lúc này đang xách theo một cái đầu bê bết máu, trên khuôn mặt vẫn còn thoáng vẻ kinh ngạc, không phải Tiêu Hành Chi, thì còn là ai nữa?

Ngôn Nhược Thi tròn xoe mắt, há hốc miệng, mãi hồi lâu sau mới bật ra đươc một tiếng khóc bi thương. Kế đó, nàng đưa tay về phía cái đầu kia, những tiếng nghẹn ngào như bị tắc lại trong cổ họng, không thể vang ra ngoài được, khiến thân thể nàng cứ run rẩy mãi không thôi.

Nhìn thấy tình cảnh này, Quy Hải Minh cũng kinh hoàng tột độ. Y chỉ thẳng mũi thương về phía Huyền Dực, gằn giọng quát: “Huyền Dực, ngươi…”

“Lão tam, ngươi lại mềm lòng rồi.”

Chỉ thấy Huyền Dực đưa tay trái lên, lắc qua lắc lại với Quy Hải Minh, đồng thời ném về phía y một ánh nhìn khinh miệt. Sau đó, hắn ngẩng đầu cười lớn, trong bàn tay phải bùng lên một ngón lửa sáng lòa. Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa, cái đầu bị y xách trong tay biến trở về nguyên hình thần thú. Huyền Dực không chút do dự chụp lấy chiếc sừng hươu lấp lánh phát sáng trên cái đầu đó, dùng sức bẻ mạnh khiến nó gãy lìa.

https://thuviensach.vn

Ngay sau đó, hắn tiện tay vứt chiếc đầu đi, vừa khéo rơi ngay vào thân thể của Tiêu Hành Chi, khiến tấm thân ấy đổ gục xuống đất. Ngôn Nhược Thi hoang mang đưa tay tới ôm chặt lấy tấm thân đã ngã xuống kia vào lòng.

"Tiêu lang… Tiêu lang… Hành Chi…"

Nàng gọi hết tiếng này đến tiếng khác, muốn đánh thức phu quân của mình. Nhưng bất kể nàng có gọi thế nào, cặp mắt vốn luôn trong trẻo dịu dàng kia cũng đã vĩnh viễn khép lại.

Những làn gió dữ không ngừng rít bên tai, nhưng nàng chẳng nghe thấy gì. Quy Hải Minh đang quát vang gì đó, nàng cũng không nghe thấy.Nàng chỉ cảm thấy đất trời đều tĩnh lặng, chẳng hề có tiếng động nào.Cái gì mà yêu linh dị thú, cái gì mà núi cao gió lạnh, tất cả đều ở cách nàng rất xa.Giữa trời và đất lúc này chỉ còn lại tấm thân đang dần dần trở lên lạnh lẽo trong lòng nàng.

Trái tim giống như bị xé toạc, nàng đột nhiên muốn cất tiếng khóc lớn, sau đó hỏi y rằng: Đã nói là sẽ ở bên nàng cả đời, đã nói là sẽ đặt tên cho con, đã nói là cả gia đình sẽ được bình yên hạnh phúc, tại sao y lại đột nhiên bỏ nàng mà đi như thế?

"Hành Chi… Hành Chi…"

Nàng lặp lại hết lần này tới lần khác, mãi tới lúc trước mặt đột nhiên tối sầm, nàng ngã gục giữa vũng máu, hoàn toàn mất đi tri giác.

***

https://thuviensach.vn

Mấy người Tiểu Trúc vừa mới rời khỏi núi Đoạn Vân chưa lâu, Tất Phi bỗng nhớ ra trên người mình đang có sẵn mấy vị thuốc, chỉ cần điều chế một chút là sẽ có công hiệu an thần tĩnh khí, vừa rồi vì đi vội quá nên quên mất không giao cho hai người Tiêu Hành Chi và Ngôn Nhược Thi. Nghe y kể lại nguồn cơn, Mặc Bạch tiên quân bật cười chêu chọc: “Đúng là bên mép không lông, làm việc lông bông.”

“Phải rồi, phải rồi.” Tiểu Trúc cười híp mắt lại, vui vẻ nói: “Trên người sư phụ toàn lông là lông, cho nên làm việc gì cũng đáng tin cậy nhất trần đời.!”

Bị đồ nhi của mình trêu chọc, Mặc Bạch hậm hực đưa tay tới xoa đầu nàng một cái, đồng thời làu bàu nói: “Nha đầu, ta thấy công phu pháp thuật là của ngươi cũng chẳng tăng được mấy, chỉ giỏi ngón võ mồm thôi.”

“Quá khen, quá khen rồi!Đều là nhờ sư phụ biết cách dậy dỗ ấy mà.”Tiểu Trúc cười hì hì phản kích.”Cứ nhắc tới chuyện dạy pháp thuật là sư phụ liền buồn ngủ, còn khi huyên thuyên thì lúc nào cũng hăng hái vô cùng.”

Trong khi hai thầy trò đấu khẩu với nhau, Mặc Bạch đã lại một lần nữa thi triển thuật Lãm Phong Thần Hành, quay trở lại núi Đoạn Vân. Nhưng khi vừa tới nơi, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ba người đều không khỏi sững sờ…

Cặp phu thê vốn rất mực thương yêu lẫn nhau và từng trải qua vô vàn khó khăn trắc trở ấy lúc này đang cùng nằm giữa vũng máu.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh bọn họ là một bóng người vô cùng quen thuộc: Quy Hải Minh cầm thương đứng đó, cúi đầu không nói gì, bóng lưng của y đầy vẻ cô độc.

“Tại… tại sao lại như vậy chứ….” Tiểu Trúc đưa tay che miệng, run giọng hỏi. Nàng thật không sao ngờ được một cặp phu thê mới trước đó còn ân ái nói cười với nhau, thế mà lúc này đã rơi vào tình cảnh thê thảm như vậy.

“Quy Hải Minh, chuyện này rốt cuộc là sao vậy?” Tất Phi rảo bước đi tới, lớn tiếng chất vấn.

Nghe thấy giọng nói của hai người, Quy Hải Minh vốn đang cúi đầu không nói gì chợt xoay người lại, lạnh lùng đưa mắt nhìn thoáng qua. Không hề trả lời, y đột nhiên cầm cây thương bạc lên, hóa thành bản thể Minh Xà, dang rộng bốn chiếc cánh, lao vút về chân trời phía đông.

Không kịp suy nghĩ kĩ về phản ứng của y, ba người rảo bước đi nhanh lên phía trước, Tất Phi ôm Ngôn Nhược Thi vào lòng, đưa tay tới bên dưới mũi nàng kiểm tra. Sau khi cảm nhận được hơi thở yếu ớt của nàng, đôi hàng lông mày nhíu chặt của y mới dãn ra đôi chút. Ngay sau đó, y lấy từ trong túi áo ra một viên thuốc nhét vào miệng Ngôn Nhược Thi, lại ấn vào huyệt Nhân trung của nàng, muốn làm nàng tỉnh dậy.

Còn Mặc Bạch thì thu lại dáng vẻ cười cợt thường ngày, lẳng lặng quan sát thi thể của Tiêu Hành Chi, lại đưa tay tới vén vạt áo của y lên, lắc đầu nói: “Y trước tiên là bị uy lực của Minh Tiêu Chi Viêm làm cho tổn thương kinh mạch, sau đó lại bị người ta dùng vật sắc cắt rời thủ cấp với tốc độ cực nhanh…”

https://thuviensach.vn

Mặc Bạch tuy không nói rõ nhưng Minh Tiêu Chi Viêm vốn là phép dùng lửa độc môn của họ Minh Xà, đây là điều mà mọi người ở đây đều biết.Tiểu Trúc nghe thấy thế thì thân hình hơi run rẩy, ngay sau đó liền vội vã lắc đầu.”Không phải đâu! Không phải đâu! Rắn con ca ca vốn không thù không oán với Tiêu công tỷ và Ngôn tỷ tỷ, sao lại ra tay với bọn họ được chứ? Trong chuyện này nhất định là có sự nhầm lẫn gì rồi!”

“Nhưng nếu không phải là y thì còn có thể là ai được?Ai mà có thể sử ra Minh Tiêu Chi Viêm?”Tất Phi lập tức phản bác. “Hơn nữa, trên tay y dính đầy máu, trên hung khí cũng loang lổ vết máu, nếu Tiêu Hành Chi không phải do y giết, vậy tại sao y lại chẳng nói tiếng nào, cũng không hề giải thích?”

Câu nói này khiến cho Tiểu Trúc bất giác nghẹn lời, bởi lẽ thảm trạng vừa rồi cùng với biểu hiện lạ thường của Quy Hải Minh ba người bọn họ đều đã tận mắt nhìn thấy.

Thấy Tiểu Trúc không nói gì, Tất Phi đau khổ nhắm mắt lại, sau đó lại mở mắt ra, ủ rũ nói: “Ta vẫn luôn không hiểu nổi tại sao Quy Hải Minh lại đột nhiên từ biệt chúng ta mà bỏ đi một mình, thì ra y còn có mưu đồ khác. Ta cũng không muốn tin rằng y lại là một kẻ tàn độc như vậy, càng không biết tại sao y lại ra tay với những người không oán không thù như thế, nhưng chứng cứ đã rất rõ rằng. Tiên quân, chắc hẳn trong lòng ngài cũng đã có kết luận rồi, đúng vậy không?”

Mặc Bạch mím chặt đôi môi, sắc mặt lộ rõ vẻ chua chát. Y đột ngột đưa mắt nhìn Tiểu Trúc, dịu giọng an ủi: “Nha đầu, bây giờ ngẫm lại, ngay từ lúc mới gặp Tiêu Hành Chi ở Kỳ Sơn, tên tiểu tử đó đã có vẻ hơi khác thường rồi…”

https://thuviensach.vn

“Sư phụ!” Tiểu Trúc đưa tay tới nắm lấy tay áo của Mặc Bạch, cắt ngang lời đối phương. Chỉ thấy trong mắt người thiếu nữ lúc này ánh lên những tia kiên định, rồi nàng chậm rãi lắc đầu, trầm giọng nói: “Con tin tưởng rắn con ca ca, huynh ấy tuyệt đối không bao giờ lạm sát người vô tội!”

Không chờ Mặc Bạch và Tất Phi phản bác, nàng đã lại nói tiếp: “Sư phụ quên rồi ư? Mười năm trước, khi ở trên núi Thanh Xuyên, người đã chế ngự được đệ tử của Thiên Huyền môn là Mộ Tử Chân - kẻ thù không đội trời chung của rắn con ca ca, nhưng huynh ấy không hề thừa dịp người khác gặp nguy mà ra tay. Mười năm sau, khi Tru Yêu tứ phái vây công chúng ta, rắn con ca ca gặp lại MộTử Chân, huynh ấy rõ rằng đã đâm trúng đối phương, nhưng lại vì lời khẩn cầu của tiểu đạo sĩ Cư Trần kia mà nương tay lần nữa. Ngày đó, Hồng Phi giao chiến với quỷ binh nơi Địa phủ, rắn con ca ca ra tay giúp đỡ, nhưng cũng chỉ vì tình bằng hữu mà thôi. Còn nữa, huynh ấy đã mấy lần cứu tính mạng con, thậm chí còn suýt vì thế mà bỏ mạng… Tất cả những việc này đều là bằng cớ rõ ràng, rắn con ca ca là người như thế nào chẳng lẽ sư phụ còn không biết hay sao?”

Nói tới đây, Tiểu Trúc lại nhìn qua phía Tất Phi khẩn khoản nói: “Tất công tử, ta biết huynh với rắn con ca ca quen nhau chưa lâu, nhưng mấy người chúng ta đã đồng sinh cộng tử, giao tình có thể nói là không ít! Nếu chúng ta không tin huynh ấy, liệu còn ai chịu tin huynh ấy nữa đây? Ta dám khẳng định rắn con ca ca không bao giờ lạm sát người vô tội, huống chi Ngôn tỷ tỷ đã sắp lâm bồn, rắn con ca ca sao lại đi giết hại phu quân của tỷ ấy vào lúc này chứ? Huynh ấy tuyệt đối không phải loại người như vậy!”

Tất Phi nghe thế thì hơi sững sờ. Mặc Bạch thở dài nói: “Nha đầu, con nói không sai. Tên tiểu tử đó tuy có chuyện giấu chúng ta nhưng còn chưa tới mức máu lạnh vô tình như thế. Chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ… Phải rồi, ngày đó Quy Hải Minh từng lưu lại ấn ký trên trán con, nếu lợi dụng nó có lẽ tìm ra tung tích của y cũng chưa biết chừng.”

https://thuviensach.vn

Dứt lời, Mặc Bạch đưa hai ngón tay tới, ấn thẳng vào giữa trán Tiểu Trúc. Một luồng sáng màu vàng lóe lên nơi ngón tay y, sau đó giữa trán Tiểu Trúc xuất hiện hình một con rắn nhỏ màu bạc, lấp lánh phát sáng. Chỉ thấy Mặc Bạch hơi cau mày lại, ngạc nhiên nói: “Bên bờ Đông Hải? Y tới đó làm gì nhỉ?”

Vừa mới nói xong, Mặc Bạch chợt nghĩ đến điều gì, bèn thu hai ngón tay về, quay sang điểm vào đầu của Tiêu Hành Chi. Dưới sự soi rọi của luồng sáng màu vàng trên tay y, cái đầu đó hiện trở về nguyên hình Phi Liêm, có điều trên chiếc đầu hươu đó, cặp sừng đã bị bẻ gãy sát gốc. Mặc Bạch thấy thế thì bất giác cả kinh, đột ngột đứng dậy, vừa suy nghĩ vừa lẩm bẩm nói một mình: “Bên bờ Đông Hải, Phong Lăng giác… Ngày đó, Chung Vô Gia giết Quách Hồng Phi rồi đoạt lấy Lôi Minh châu, con Hỏa Xà kia cùng từng nói là do bị Ứng Long tôn giả xúi bẩy… Lẽ nào…”

Mặc Bạch biến hẳn sắc mặt, thần thái trở nên hết sức nặng nề. Dù là bị người của Tru Yêu tứ phái bao vây trên đỉnh núi, hay thậm chí là khi ở trong Luyện Hồn Huyết trận đáng sợ kia, Tiểu Trúc cũng chưa từng thấy sư phụ mình tỏ ra âu lo dường này, từ đó đủ thấy mức độ nghiêm trọng của sự việc. Vốn hết sức thông minh, sau khi suy nghĩ một lát, nàng chợt kinh hãi kêu lên: “Lẽ nào việc này có liên quan tới phong ấn ở bên bờ Đông Hải?”

Mặc Bạch không trả lời, chỉ lẳng lặng gật đầu. Tất Phi thấy vậy thì cả kinh, nôn nóng nói: “Vậy phải làm sao đây? Nếu phong ấn ở Đông Hải bị phá, Ứng Long sẽ thoát được ra ngoài, tới lúc đó, Thần Châu đại địa ắt sẽ lại phải trải qua một phen gió tanh mưa máu! Không được, tại hạ phải lập tức thông báo cho liên minh Tru Yêu biết việc này, nhờ bọn họ ra tay can thiệp!”

https://thuviensach.vn

“Tiểu tử, ngươi dựa vào cái gì mà ngăn cản Ứng Long phá giải phong ấn?”Mặc Bạch trầm giọng hỏi ngược lại.”Ngươi chẳng qua chỉ là phản đồ của Xích Vân lâu, một khi đặt chân vào liên minh Tru Yêu, ắt sẽ bị người ta chém giết, mà cho dù ngươi có giữ được tính mạng để nói ra chuyện này, ngươi nghĩ bọn họ có tin ngươi không? Cứ coi như bọn họ chịu tin ngươi đi, nhưng hiện giờ bốn linh vật đã xuất hiện hai, thậm chí theo phán đoán của ta thì Ứng Long tôn giả gì đó sớm đã gom đủ linh vật rồi, liên minh Tru Yêu có thể dùng cái gì để đấu lại đối phương đây? Chẳng lẽ các ngươi lại định trảm thêm muôn vạn yêu linh nữa rồi đoạt lấy nội đan để củng cố phong ấn?”

Câu hỏi ấy khiến Tất Phi không khỏi sững sờ. Y chậm rãi nắm chặt tay lại, cắn răng nói từng chữ một: “Đúng vậy, dùng nội đan để củng cố phong ấn thì quả thực có lỗi với những yêu linh vô tội kia, song nếu không làm thế, chúng ta có thể làm gì được đây? Có thể làm gì được đây?Lẽ nào lại khoanh tay đứng nhìn, để mặc cho chúng sinh phải rơi vào cơn nước lửa?”

Mặc Bạch thở dài lặng lẽ, sau một thoáng im lặng mới cúi đầu xuống, cất giọng hững hờ: “Có một số chuyện là do ông Trời quyết định, vốn không thể nào ngăn cản. Huống chi, đây là kiếp nạn mà Thần Châu phải trải qua, chỉ dựa vào mấy người chúng ta há có thể xoay chuyển càn khôn…”

Giọng của y càng lúc càng thấp, cuối cùng gần như không thể nghe thấy nữa, chẳng rõ là y nói cho Tiểu Trúc và Tất Phi nghe hay là tự nói với chính mình.

“Vậy lẽ nào chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng sinh phải chịu đủ sự giày vò, Thần Châu thì rung chuyển trong cơn kiếp nạn ư?”

Câu hỏi của Tất Phi khiến vị tiên quân bấy lâu nay vẫn luôn ung dung tiêu sái kia không kìm được lộ vẻ bi thương. Tiểu Trúc nhìn thấy rõ thần

https://thuviensach.vn

thái ấy của y, chợt nói: “Tất công tử, sư phụ ta nói rất đúng, chúng ta cứ nên làm cho tốt chuyện trước mắt đã. Sư phụ ơi sư phụ, phiền người chữa trị cho Ngôn tỷ tỷ nhé, còn con và Tất công tử sẽ đi tìm một nơi yên tĩnh vắng vẻ mai táng Tiêu công tử, để y không còn phải phơi nắng phơi gió nữa.”

Mặc Bạch nghe thế thì khẽ gật đầu. Tiểu Trúc nháy mắt ra hiệu cho Tất Phi, tỏ ý bảo y đi theo. Nhưng hai người vừa mới đi được mấy bước, chợt nghe từ phía sau vang lại một tiếng quát khẽ: “Từ từ đã!”

Tiểu Trúc dừng chân, có ý tỏ vẻ nghi hoặc, quay đầu lại hỏi sư phụ: “Sư phụ, lại có chuyện gì nữa thế?”

“Cái con nha đầu này, thiếu chút nữa thì bị ngươi lừa rồi.” Mặc Bạch khẽ lắc đầu vẻ hết cách, chậm rãi nói.”Từ nhỏ đến lớn, ngươi lần nào chẳng thích quản chuyện không đâu. Lần này, chuyện có liên quan tới con rắn ngốc kia, sao ngươi lại chịu cho qua một cách đơn giản như thế? Chắc chắn là ngươi muốn lừa ta đi chữa trị cho Ngôn Nhược Thi, còn mình thì lén tới Đông Hải đúng vậy không?”

Thấy ý đồ của mình đã bị nhìn thấu, nàng thiếu nữ nhỏ giọng nói: “Sư phụ, quả nhiên là không chuyện gì giấu được người.”

“Còn phải nói, ta nuôi ngươi từ nhỏ tới lớn, chút bụng dạ đó của ngươi há có thể giấu được ta!” Mặc Bạch nhíu chặt đôi mày, cất lời chất vấn: “Chỉ dựa vào một người phàm như ngươi thì có thể làm được gì? Đến Đông Hải để chịu chết ư?”

Tiểu Trúc hít sâu một hơi, cất giọng sang sảng nói: “Đúng vậy, con chỉ là một người phàm thôi, chẳng có bản lĩnh gì, pháp thuật cũng chẳng học đến

https://thuviensach.vn

nơi đến chốn, cho dù có tới Đông Hải cũng chẳng giúp được gì, chỉ là đi nộp mạng thôi. Có điều, tuy con bất tài thật đấy nhưng cũng không muốn che tai bịt mắt, coi như không nhìn thấy, không nghe thấy gì hết… So với việc sau này cả đời hối hận, tự trách, con chẳng thà đi liều mạng một phen! Như thế, dù có phải chết con cũng sẽ không còn điều gì tiếc nuối nữa!”

Mặc Bạch cau mày lại nói: “Đến con sâu cái kiến cũng còn ham sống, ta dạy con cái lối liều mạng như vậy từ khi nào vậy hả?”

“Nhưng sư phụ cũng từng dạy con rằng làm người thì phải vui vẻ, không thẹn với lòng.” Nói tới đây, Tiểu Trúc hơi nhếch khóe môi, cất lời kiên định. “Con không muốn sống một cách chui rúc, không muốn cả ngày ủ ê sầu thảm. Con thà đi xông pha sa trường để được vui vẻ, không thẹn với lòng. Chỉ cần có thể chiến đấu một cách sảng khoái, dù có chết con cũng thấy vui.”

“Hay! Hay lắm!” Tất Phi vỗ tay khen ngợi, đồng thời lớn tiếng nói: “Nguyệt cô nương nói không sai, tính mạng này của ta xin được giao vào tay cô nương.”

Mặc Bạch lẳng lặng nhìn nàng thiếu nữ trước mắt, cô bé được y nhặt về nuôi năm nào nay đã lớn và có chủ kiến riêng của mình rồi. Trong cặp mắt màu hổ phách kia của nàng lấp lánh những tia sáng của niềm tin, chúng thật rực rỡ biết nhường nào, không hề thua kém ánh dương chói lóa. Sau khi im lặng một lát, Mặc Bạch chợt ngẩng cao đầu, cười rộ, nói: “Ha ha! Nha đầu, gã sư phụ hồ đồ này của con đã bị con làm cho thức tỉnh! Ta tu tiên đã mấy trăm năm, tuổi cũng lớn rồi, việc làm bận lòng càng lúc càng nhiều, dần dần mất đi bầu nhiệt huyết hồi còn trẻ, làm việc gì cũng đều chùn chân chùn tay…”

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc khẽ lắc đầu, ôn tồn nói: “Không, sư phụ chưa từng hồ đồ. Con biết mười năm nay, tuy sư phụ luôn tươi cười bình thản, nhưng cứ mỗi lần nhắc tới mối nguy Đông Hải là lại lắc đầu thở dài. Con biết trong lòng sư phụ có một điều vướng bận không thể vượt qua, đó là ngày đó người đã không làm gì cả…

Con cũng biết, người lo nghĩ rất nhiều điều, trong đó điều quan trọng nhất là hồi ấy con hãy còn ít tuổi. Chính con đã làm liên lụy sư phụ, khiến sư phụ không thể thoái mái làm việc theo ý mình. Bây giờ Tiểu Trúc đã không còn là cô bé năm xưa nữa rồi. Tuy so với sư phụ con vẫn còn rất yếu đuối, chẳng có bao nhiêu bản lĩnh,nhưng con sẵn lòng dốc hết sức mình để kề vai chiến đấu với sư phụ một phen!”

“Ha ha, nha đầu, thật không uổng công sư phụ thương con. Đã như vậy, chúng ta cứ tới Đông Hải một chuyến!”

Khóe môi hơi nhếch lên, Mặc Bạch mắt sáng như sao, chăm chú nhìn ái đồ của mình.

Tiểu Trúc mỉm cười nói: “Huống chi chúng ta cũng không phải là không có phần thắng. Cứ tình hình trước mắt mà xét, Ứng Long tôn giả đã lấy được ít nhất hai món linh vật, những linh vật khác thì chưa biết thế nào, có khi rắn con ca ca tới Đông Hải là để ngăn cản bọn chúng ấy chứ. Nếu chúng ta tới đó kịp thời, chưa biết chừng lại có thể khiến thảm kịch mười năm trước không tái hiện, như vậy sẽ không có ai gặp phải cảnh nhà tan cửa nát như rắn con ca ca nữa, sẽ không có ai phải lang bạt kỳ hồ để rồi bị cha mẹ vứt bỏ như Chung Vô Gia nữa, sẽ không có đứa trẻ vô tội nào bị người ta mang ra chế tọa Thiên Anh huyết nữa…”

Chuyện không thể chậm trễ.” Mặc Bạch khẽ gật đầu, sau đó nhấn mạnh tay áo, tay phải đưa lên bắt quyết, lại một lần nữa sử ra thuật Lãm Phong

https://thuviensach.vn

Thần Hành.

Lập tức, gió mát nổi lên, giữa không trung xuất hiện những tia sáng màu vàng kết thành pháp trận. Mặc Bạch và Tiểu Trúc đi vào trong pháp trận, Tất Phi vừa định đi theo thì Tiểu Trúc đã xoay người lại, đẩy y ra nói: “Tất công tử, huynh thông thảo y thuật, việc chăm sóc Ngôn tỷ tỷ xin trông cậy cả vào huynh. Ta sợ tỷ ấy sau khi tỉnh lại sẽ nghĩ quẩn, mà đứa bé trong bụng tỷ ấy cũng cần nhờ huynh để mắt giúp cho.”

Tất Phi còn chưa kịp phản bác đã thấy thân hình Mặc Bạch và Tiểu Trúc hóa thành một luồng sáng bay đi mất, rất nhanh đã chẳng còn bóng dáng.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 10

Ứng Long

Từng làn sóng lớn bị gió dữ cuốn lên, không ngừng vỗ vào những tảng đá ngầm ở gần bờ, phát ra âm thanh rền vang như sấm.Mây đen từ từ tràn đến, che phủ khắp bầu trời. Chính trong khoảng không gian u ám và nặng nề ấy, một tia sét chợt xé toạch bầu trời đánh xuống! Sau nháy mắt, giữa trời đất bỗng xuất hiện một cây đinh ba sáng lòa đánh thẳng xuống mặt biển nổi sóng!

Gió càng lúc càng lạnh, mưa càng lúc càng lớn, sóng càng lúc càng dữ dội.Trên mặt biển sục sôi, những cơn sóng dữ ngợp trời chừng như có thể nuốt chửng tất thảy. Thế nhưng, có bảy cây cột sắt vẫn đứng sừng sững giữa đất trời, tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, kết hợp lại tạo thành Thất Tinh trận pháp. Mặc kệ cho cuồng phong gào rít, sóng biển cuộn trào,Thất Ấn Tinh trụ vẫn đứng sừng sững không lay động.

Tiếng sấm lại nổ vang, giữa trời đất lập tức xuất hiện một luồng sáng chói lòa. Chính trong khoảnh khắc ánh sáng tan đi, giữa hư không xuất hiện bốn bóng người đứng ở bốn phía đông tây nam bắc, vừa khéo bao vây Thất Ấn Tinh trụ vào giữa.

Đứng phía bắc là một hán tử cao lớn mặc chiến giáp, lưng đeo kim giản, chính là Cửu Hoàng - kẻ đứng đầu Ứng Long tứ tôn giả, tên thật là Huyền Dực. Hắn đang giơ cao Diệm la Trảo, từ trên đó tỏa ra lửa nóng bừng bừng, hết sức dữ dội.

https://thuviensach.vn

Đứng phía tây là một kẻ toàn thân vận đồ đen, nhưng lại đeo mặt nạ quỷ màu bạc, chính là Hư Ảnh - kẻ đứng hàng thứ hai trong Ứng Long tứ tôn giả. Kẻ này tay cầm Lôi Minh châu, dùng yêu lực khiến nó phóng ra những tia sét màu tím.

Đứng phía nam là một nam nhân gày yếu vận đồ ngũ sắc, mặt trắng môi đổ, trông có vẻ lả lướt vô cùng, chính là Hồn Sát - kẻ đứng hàng thứ tư trong Ứng Long tứ tôn giả. Hắn cầm trong tay Thủy Huyền lân, phun ra những cột băng màu xanh lam.

Đứng phía đông là một thanh niên vóc người cao lớn lưng đeo một thanh trường thương màu bạc lạnh băng, chính là Phần Tế đứng hàng tứ ba trong Ứng Long tứ tôn giả, tên thật là Quy Hải Minh. Lúc này y đang cúi gằm mặt xuống, lẳng lặng nhìn Phong Lăng giác trong tay mình. Cặp sừng đang tỏa ra những tia sáng màu xanh lục. Quy Hải Minh mím chặt môi, tầm mắt bỗng trở nên mơ hồ. Y dường như lại nhìn thấy cảnh người thanh niên đó dịu dàng chăm sóc thê tử của mình, nhìn thấy cái hang đá tuy còn đơn sơ nhưng ấm áp kia, lại nhìn thấy bộ dạng khóc lóc sầu thám của nữ tử nọ khi thấy phu quân của mình đầu lìa khỏi cổ…

“Lão tam, ngươi còn chần chừ gì nữa?”

Huyền Dực quát vang một tiếng, khiến Quy Hải Minh tỉnh táo trở lại. Y từ từ co năm ngón tay, nắm chặt Phong Lăng giác. Mưa lớn vẫn chưa ngừng, gió mạnh vẫn chưa nghỉ. Mái tóc bạc trắng của Quy Hải Minh bị nước mưa làm cho ướt ũng, dính sát vào trán y, càng khiến khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú của y toát ra mấy tia cô độc. Ý nhíu chặt đôi mày kiếm, từ từ nhắm hai mắt lại, đến khi mở mắt ra thì trong đôi mắt lạnh băng đã lấp lánh ánh lên những tia kiên định.

https://thuviensach.vn

Người đã chết rồi, có nói nhiều cũng vô ích. Việc quan trọng trước mắt là phá giải phong ấn ở Đông Hải, hủy đi Thất Ấn Tinh trụ, vậy thì mới có thể cứu được linh hồn của cha mẹ ra ngoài.

“Khởi!” Quy Hải Minh lạnh lùng quát khẽ, đồng thời giơ Phong Lăng giác trong tay lên. Sau khi y pháp động yêu lực, cặp sừng đó liền ánh lên những tia sáng màu xanh lục, từ từ bay lên giữa không trung, lập tức tạo thành một cơn gió xoáy dữ dội. Nước biển bị cơn gió xoáy đó cuốn lên trời, dòng nước chẳng khác nào giao long vừa rời biển bay thẳng lên mây xanh.

Cùng lúc đó, Diệm La trảo sáng rực lên ánh lửa, Lôi Minh châu làm tiếng sấm nổ vang đầy trời, Thủy Huyền lân khí khiến cho những hạt mưa biến thành băng, sau đó rơi ào ào xuống mặt biển đang cuộn trào nổi sóng.

Bốn phía trong trời đất đồng thời xuất hiện bốn cột sáng màu đỏ, xanh, tím, trắng, trông chẳng khác nào bốn con rồng khổng lồ, tất cả cùng tụ họp lại trên chín tầng mây.

Sau một tiếng nổ lớn làm rung chuyển cả bầu trời, giữa tầng mây rọi ra một tia sáng rực rỡ, sau khi xuyên qua gió mưa sương khói liền chiếu thẳng lên cây cột ở vị trí Thiên Xu trong Thất Ấn Tinh trụ.

Cây cột vốn đứng sừng sững giữa biển rộng mênh mông, dù trải qua mưa bão sấm sét cũng chẳng hề lay chuyển, vậy mà lúc này lạii xuất hiện nhiều vết nứt. Những vết nứt lan đi rất nhanh, từ trên xuống dưới, thế rồi chợt nghe một tiếng nổ lớn vang lên, hình rồng điêu khắc trên thân cột bất ngờ vỡ vụn. Ngay sau đó, cây cột khổng lồ mà phải năm người mới ôm trọn được một vòng ấy sụp xuống chỉ trong nháy mắt.

https://thuviensach.vn

Mặt đất trấn động, biển cả rít gào, những mảnh sắt vụn rơi rào rào xuống biển, khiến cho sóng dữ không ngớt nổi lên.Cây cột Thiên Xu vốn chỉ thẳng về phía Sao Bắc Cực rốt cuộc cũng đã chìm hẳn xuống dưới mặt biển. Gần như cùng lúc, những luồng sáng ngũ sắc tỏa ra từ Thất Ấn Tinh trụ bị một ngọn sóng lớn đánh tan, ánh sáng dần dần tắt hẳn.

“Phá!”

Huyền Dực quát vang một tiếng, đồng thời giơ cao hai bàn tay, những tia sét từ trên trời đánh xuống tụ vào hai bàn tay của hắn, dần dần biến thành hai quả cầu sét sáng lòa, cuối cùng được ném về phía cây cột Thiên Cơ. Trận pháp đã bị phá, uy năng đương nhiên chẳng còn, cột Thiên Cơ sau nháy mắt đã sụp đổ. Còn hai vị tôn giả Hư Ảnh và Hồn Sát cũng thi triển bản lĩnh, lần lượt phá hủy Bốn cây cột Thiên Quyền, Ngọc Hoành, Khai Dương, Dao Quang.

Quy Hải Minh như một mũi tên vừa rời khỏi dây cung, bay thẳng tới bên cạnh cột Thiên Tuyền. Y tuy cắn chặt răng, không để bản thân kêu lên thành tiếng, nhưng bắp thịt trên mặt lại rung lên bần bật. Trên cánh tay đang cầm chắc cây thương bạc của y, gân xanh nổi lên rất rõ, cơ hồ muốn bật cả ra ngoài. Đôi môi y mím rất chặt, ánh mắt trở nên nóng bỏng tột cùng, nhưng động tác ở tay vẫn rất vững chãi. Y đưa cây thương bạc trong tay lên từ từ nhưng kiên định, nhắm thẳng nó vào cây cột Thiên Tuyền.

Mười năm, đã mười năm rồi, không ngày nào y không mong chờ thời khắc này, mong chờ được phá tan nhà tù đang giam giữ linh hồn của cha mẹ y. Tình cảnh của mẹ y bị loài người giết hại ngày đó đến bây giờ vẫn còn sờ sờ trước mắt, nỗi căm hận vô biên không ngừng trào dâng trong lòng y, kèm theo đó là lửa giận ngợp trời. Cái gì mà phong ấn nơi Đông Hải, cái gì mà sự yên ổn của Thần Châu, cái gì mà sự thái bình của thiên

https://thuviensach.vn

hạ, những việc ấy thì có liên quan gì tới y chứ? Y chỉ biết rằng, cha mẹ y đều không đáng phải chết, không đáng phải chết, không đang phải chết!

Quy Hải Minh nheo đôi mắt lại, ngưng tụ ra ngọn lửa Minh Tiêu Chi Viêm đặc biệt của dòng họ Minh Xà nơi lòng bàn tay. Ngọn lửa bùng lên và quấn quanh ngọn trường thương màu bạc, sau đó không ngừng nhảy nhót ở nơi đầu mũi thương. Chỉ thấy Quy Hải Minh giơ cao tay phải, đâm mạnh mũi thương về phía trước.

Sau một đòn tấn công toàn lực của y, cây cột sắt khổng lồ dứng sừng sững giữa biển tức thì bị đâm thấu. Mũi thương sắc bén lưu lại trên cây cột một cái lỗ đen thui, vết nứt nhanh chóng lan rộng, những mảnh sắt nhỏ rơi xuống không ngừng, để rồi cuối cùng toàn bộ cây cột đều sụp xuống.

Vậy nhưng không có linh hồn nào cả, cũng chẳng có nội đan của yêu linh, chỉ có những mảnh sắt vụn rơi ào ào xuống biển cả vô bờ, sau nháy mắt đã bị những cơn sóng lớn nuốt chửng.

Quy Hải Minh kinh hãi đến nỗi chẳng nói thành lời, chỉ biết mở to hai mắt, sững sờ nhìn cột Thiên Tuyền sụp đổ. Người thanh niên mặt mũi vốn luôn lạnh tanh, sau lưng phải gánh theo sứ mệnh và trách nhiệm nặng nề ấy lúc này lại để lộ ra thần sắc yếu đuối trước giờ chưa từng có. Mãi đến khi nhìn thấy cây cột khổng lồ kia bị chôn vùi dưới đáy biển, y vẫn không dám tin vào cảnh tượng trước mắt. Y run rẩy đưa tay tới khoảng không phía trước, dường như muốn chụp lấy thứ gì đó ở giữa đất trời.

Nhưng lòng bàn tay y vẫn trống rỗng, chẳng chụp được thứ gì. Những mảnh băng sắc lẹm như dao vẫn bay tán loạn giữa đất trời, chợt cứa rách lòng bàn tay y…

https://thuviensach.vn

Quy Hải Minh mấp máy đôi môi. Y rất muốn gọi một tiếng “cha”, gọi một tiếng “mẹ”, nhưng âm thanh lại bị tắc nghẹn nơi cổ họng, không sao phát thành lời. Năm ngón tay tái nhợt từ từ nắm chặt lại, y cúi cái đầu vẫn luôn cao ngạo, để mặc cho cuồng phong dữ dội thổi mái tóc màu bạc lất phất bay, tựa như những bông tuyết ngợp vẻ tang thương giữa đất trời mờ mịt.

Thất Ấn Tinh trụ rốt cuộc đã bị phá hủy hoàn toàn.

Đột nhiên, trên mặt biển vẫn đang cuộn trào sóng dữ dâng lên mấy chục cột nước khổng lồ, kèm với đó là là những tiếng sấm nổ vang dữ dội, và rồi cuối cùng, một cái bóng màu đen từ dưới nước bay lên, chính là một con rồng khổng lồ, kích thước to lớn không lời nào tả xiết.

Con rồng đó đột ngột mở trừng đôi mắt đỏ ngầu, dõi nhìn khắp phía.

Ứng Long đã phá phong ấn thoát ra ngoài.

Giữa lúc trời mưa to gió lớn, tấm thân khổng lồ của hắn lại càng toát ra vẻ dữ dằn khó tả. Trên những chiếc vảy rồng màu đen lấp lánh ánh lên những tia sáng màu đỏ máu, tựa như vô vàn ngôi sao giữa màn đêm. Thượng cổ thần ma rốt cuộc đã trở lại thế gian trong hình dáng thật của mình, cặp mắt đỏ ngầu kia chẳng khác nào bể máu nơi Địa phủ, tà dị đến tột cùng.

Sau chốc lát, con rồng đó biến thành một bóng người cao lớn đứng trên sóng biển.Người này vận chiến bào thêu hoa văn hình rồng, nét mặt có mấy phần giống với Huyền Dực, nhưng trông dáng vẻ uy nghiêm hơn nhiều.Khi hắn mở mắt, sóng biển càng cuộn trào dữ dội, trời đất rung chuyển không thôi. Giữa cơn mưa gió, giữa tiếng sấm rền vang, giọng nói trầm thấp của

https://thuviensach.vn

hắn vẫn vang đi từ phía hết sức rõ rằng: “Mối thù giam giữ mười năm, nay xin trả lại gấp trăm lần. Ta sẽ hủy thiên diệt địa.”

Sấm lớn nổ vang, một tia sét bừng lên giữa bầu trời âm u vô hạn. Dưới sự soi rọi của luồng sáng màu trắng ấy, đôi mắt đỏ ngầu của hắn càng toát ra một vẻ đáng sợ đến tột cùng.

“Phụ vương!”Huyền Dực mừng rỡ hô vang. Hư Ảnh và Hồn Sát cũng đều cúi đầu, cung kính gọi một tiếng “tôn thần”. Chỉ duy có Quy Hải Minh là im lặng không nói gì. Y siết chặt nắm tay, chậm rãi ngước mắt lên, đôi mắt lạnh băng chăm chú nhìn bóng người cao lớn đứng trên ngọn sóng, nói chậm rãi từng từ một: “Ngươi - lừa - ta!”

Ứng Long chắp tay đứng đó, cặp mắt đỏ ngầu nhìn lướt qua khuôn mặt tái nhợt của người thanh niên, hờ hững hỏi ngược lại: “Vậy thì sao?”

“Được! Được lắm!” Quy Hải Minh cắn răng nói, tay nắm chặt Bàn Long thương, lạnh lùng hỏi: “Linh hồn của cha mẹ ta rốt cuộc đã đi đâu rồi?”

Ứng Long hơi nhếch khóe môi, cười lạnh một tiếng. Sau lưng hắn, Hư Ảnh cất giọng khàn khàn trả lời thay: “Ngay từ mười năm trước, khi thần thức của tôn thần thoát được ra ngoài, chín trăm chín mươi chín viên nội đan yêu linh đó đã trở thành vật trong túi của tôn thần rồi. Lúc này phong ấn bị hủy, chúng đã được tôn thần hấp thu vào trong cơ thể, giúp tăng thêm vạn năm tu vi, gã Tương Liễu kia ắt sẽ trở thành bại tượng dưới tay tôn thần”

Hóa ra những việc mình làm không những không thể giải cứu cha mẹ, còn thả tên hung vậy này ra ngoài. Sự mong chờ và hi vọng trong suốt

https://thuviensach.vn

mười năm qua thực ra đều là hư ảo, trở thành nhược điểm cho đối phương lợi dụng mình…

Trong mắt thoáng qua một tia ảm đạm, Quy Hải Minh chợt lao vọt tới, một người một thương xông thẳng về phía Ứng Long.

Mũi thương sắc bèn ấy sắp đâm trúng lồng ngực Ứng Long đến nơi, vậy nhưng Ứng Long vẫn đứng sừng sững ở đó, thậm chí còn chẳng buồn di chuyển. Chỉ nghe "keng" một tiếng, thì ra Huyền Dực đã vung cặp kim giản của mình tới chặn Bàn Long thương lại. Sau đó, hắn giận dữ trừng mắt, quát lên với Quy Hải Minh: Lão tam, người điên rồi sao? Đi theo phụ vương, chúng ta sẽ có thể hủy thiên diệt địa, giết chết toàn bộ người phàm, như vậy chẳng phải là đã trả thù được cho cha mẹ ngươi ư?"

Không đợi Quy Hải Minh trả lời, Ứng Long đã đưa tay phải lên, ra hiệu cho Huyền Dực lui xuống. Chỉ thấy tên thượng cổ thần ma này dùng cặp mắt đỏ ngầu nhìn lướt qua người thanh niên trước mặt, kế đó hờ hững nói: "Bản thần niệm tình ngươi đã lập được đại công, cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Chỉ cần ngươi chịu trung thành với bản thần, vạn vật trong thiên hạ này sẽ đều nằm gọn trong lòng bàn tay của ngươi."

Ánh mắt lại càng trở nên ảm đạm, Quy Hải Minh nhếch khóe môi, gằn giọng nói ra những lời mang đầy ý oán độc: "Ngươi - chết - đi!"

Lời vừa dứt, Quy Hải Minh đã lại phóng ra Minh Tiêu Chi Viêm, đồng thời giơ cao trường thương, tung người lao vọt đến tấn công. Y đánh ra hết thương này tới thương khác, thương sau nhanh hơn thương trước, Minh Tiêu Chi Viêm tỏa ra đầy trời, sóng biển cũng dâng cao vạn trượng, tất cả cùng tràn về phía Ứng Long. Lúc này, thân thể y với trường thương đã hợp thành một thể, tựa như một tia sét màu trắng vạch ngang qua giữa biển rộng, đây rõ ràng chính là lối đánh đồng quy vu tận!

https://thuviensach.vn

Thế nhưng chiêu thức liều mạng này lại chẳng thể khiến Ứng Long bị thương. Chỉ thấy hắn nhếch môi cười lạnh, vung tay phải lên, trên mặt biển lập tức dâng lên mấy chục cột nước khổng lồ, sau đó ngưng tụ thành một cơn sóng dữ cuộn thẳng về phía Quy Hải Minh với thanh thế không gì cản nổi.

Quy Hải Minh bị cơn sóng dữ nuốt chửng, dưới sự xô đẩy của những dòng khí kình, thân thể y bay ngược về phía sau, cuối cùng đập vào một vách đá dựng đứng ở bên bờ biển. Sau cú va chạm ấy, vách đá bị sụp xuống một mảnh lớn, những vết nứt lan rộng ra khắp xung quanh, còn Quy Hải Minh thì lục phủ ngũ tạng đều bị chấn động, thân hình rơi thẳng xuống phía dưới, sắp bị mặt biển nuốt trọn đến nơi, đột nhiên một luồng sáng màu vàng xuất hiện, đỡ lấy thân thể của y. Gần như cùng lúc, một sợi dây màu xanh từ trên trời bay xuống, quấn ngay lấy eo của Quy Hải Minh.

Trên ngọn sóng dữ, ánh vàng lóe lên, thì ra là một pháp trận chuyên dùng cho việc di chuyển cấp tốc.Chỉ thấy một văn sĩ áo trắng cùng một thiếu nữ áo lục đang đứng giữa pháp trận, chính là hai người Mặc Bạch tiên quân cùng Nguyệt Tiểu Trúc. Tiểu Trúc lật tay một cái, sợi dây tức thì bay lên, chuẩn bị kéo Quy Hải Minh vào trong phạm vi pháp trận. Còn Mặc Bạch thì lập tức niệm thần chú, định mau chóng rời đi. Nhưng chính vào lúc này, Ứng Long bỗng hừ lạnh một tiếng, nói: “Hừ, đồ sâu kiến vô tri!”

Lời của hắn còn chưa dứt, một ngọn lửa đã bùng lên rồi xé gió bay đến. Giữa khoảng không gian u ám, ngọn lửa nóng bỏng ấy nhanh như chớp giật, sau nháy mắt đã tới gần sát pháp trận rồi.

Mặc Bạch đảo mắt một cái, lặng lẽ liếc nhìn thiếu nữ bên cạnh mình, chợt bước lên phía trước một bước đi ra ngoài pháp trận. Y chắp hai tay lại, vận hết pháp lực toàn thân, xung quanh liền bừng lên một quầng sáng màu

https://thuviensach.vn

vàng, dựng thành một bức tường ngăn trên mặt biển, không ngờ lại là thuật phòng ngự Thần Hộ Chi Quang của các thần tướng nơi Thiên giới.

Ngọn lửa của Ứng Long đánh lên bức tường ánh sáng đó, sau nháy mắt đã nuốt chửng cả bức tường kia cùng với thân hình Mặc Bạch.

“Sư phụ!”

Tiểu Trúc kinh hãi kêu lên một tiếng, định bước chân ra ngoài pháp trận, đồng thời hai tay bắt quyết chuẩn bị thi triển Khí Dũ thuật để chữa trị cho Mặc Bạch. Nhưng chính trong khoảnh khắc ấy, thuật Lãm Phong Thần Hành đã được phát động, Tiểu Trúc cùng Quy Hải Minh đang bị trọng thương sau nháy mắt đã hóa thành một luồng sáng bay đi.

Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi rời khỏi Đông Hải, Tiểu Trúc nhìn thấy thân hình Mặc Bạch bị thiêu đốt thành hư vô trong ngọn lửa của Ứng Long, chỉ còn lại hai đạohồn phách một đen một trắng, nhưng rất nhanh sau đó cũng tan đi giữa đất trời…

Hết tập 1

https://thuviensach.vn

TẬP 2

https://thuviensach.vn

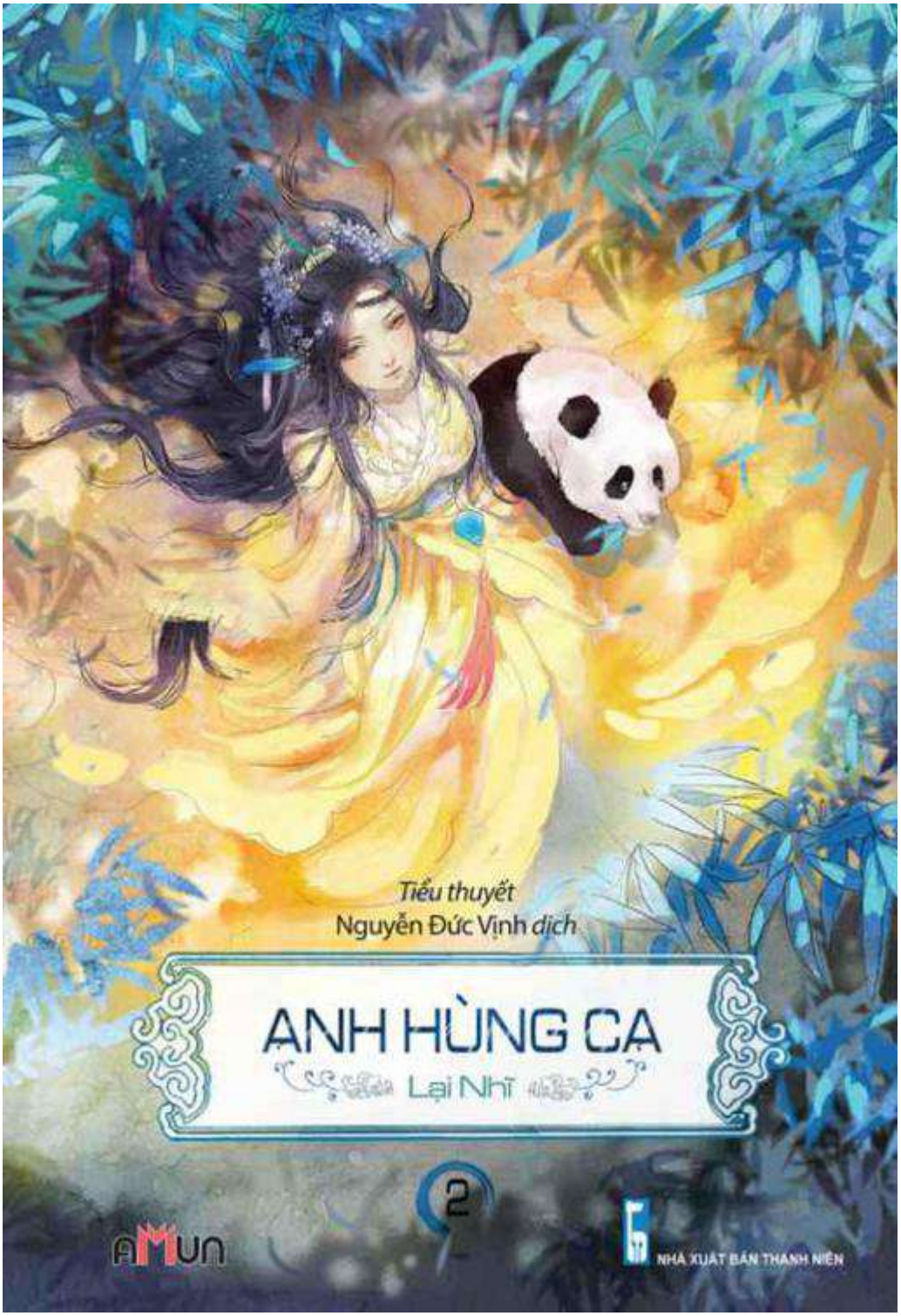

CHƯƠNG 1

https://thuviensach.vn

Mộng xưa

Tuyết bay lả tả, lắng lặng buông xuống nhân gian, rơi vào trong Bình thành nhỏ bé. Những bông tuyết trắng ngần len lỏi giữa những chiếc đèn tỏa ra ánh sáng màu đỏ cam ấm áp.

Hôm ấy vừa khéo là đêm Mười lăm tháng Giêng, các gia đình đều treo đèn lồng ngoài cửa, nếu không phải là loại đèn lục giác bên trên có vẽ hình mỹ nhân thì cũng là loại đèn hoa sen với rất nhiều cánh sen tầng tầng lớp lớp, tất cả cùng nhẹ nhàng đung đưa trong gió, chiếu sáng cho buổi đêm giá lạnh. Ánh đèn ấm áp rọi lên bóng dáng mang niềm vui đoàn tụ, nhuộm vàng những bông tuyết rơi trên đường, khiến nền đất tuyết dường như bớt đi mấy phần lạnh giá.

Đèn lồng ấm áp, tuyết trắng tung bay, cảnh đêm nơi Bình thành quả là đẹp như tranh vẽ. Giữa khung cảnh ấy, hai bóng người một lớn một nhỏ chậm rãi bước lại.

Người lớn là một cậu thanh niên gầy gò, trên người bận một bộ đồ còn trắng hơn tuyết, mái tóc đen nhánh, dung mạo tuấn tú, khóe môi hơi nhếch lên, dường như không lúc nào là không tươi cười điềm đạm.

Người nhỏ là một cô bé ước chừng sáu, bảy tuổi, mặc một chiếc áo bông dày màu xanh lục, tóc trên đầu được búi lại thành hình quả đào đáng yêu, khuôn mặt non nớt đỏ bừng, tay phải xách một chiếc đèn lồng hình con thỏ, tay trái thì cầm một chiếc chong chóng nhỏ màu sắc sặc sỡ. Cô bé giơ chiếc chong chóng lên cao, vừa chạy vừa nhìn những cánh quạt xoay tròn, cười tít mắt, đôi mắt trông hệt như vầng trăng lưỡi liềm.

https://thuviensach.vn

“Bộp!” Cô bé chạy vội quá, không cẩn thận bị vấp, liền ngã úp mặt xuống nền đất tuyết. Cú ngã này rõ ràng không nhẹ, vậy nhưng cô bé không hề khóc lóc, lập tức bò dậy ngay, sau đó đưa bàn tay nhỏ xíu lên xoa chỗ bị đau trên trán. Kế đến, cô bé lè lưỡi, xoay người lại khẽ cười áy náy với người thanh niên sau lưng, cứ như thể đang ăn năn hối lỗi về sự hấp tấp của mình.

“Nha đầu, ta thật không biết phải nói gì với con nữa.” Thanh niên mỉm cười lắc đầu, ngồi xổm xuống trước mặt bé gái, đưa tay giúp cô bé gạt những bông tuyết dính trên tóc, động tác hết sức nhẹ nhàng.

“Sư phụ ơi sư phụ, con biết là người giỏi nhất mà!” Giọng cô bé nghe ngọt ngào vô hạn, đồng thời còn dùng đôi tay bé xíu của mình ôm lấy cánh tay của thanh niên mà lắc qua lắc lại không ngừng, lộ rõ ý khẩn cầu. Lúc này, người thanh niên mới phát hiện chiếc đèn lồng hình con thỏ kia sau khi rơi xuống đất đã bị cô bé đè gãy mất phần khung. Y cong ngón tay trỏ lại, khẽ cốc lên đầu cô bé một cái coi như trừng phạt, rồi thừa dịp bốn phía xung quanh không có ai mà đưa tay phải ra điểm nhẹ một cái. Giữa hư không chợt bùng lên một luồng sáng màu vàng, chiếc đèn lồng hình con thỏ mới được luồng sáng ấy bao quanh liền khôi phục lại hình dáng ban đầu, trắng tinh như mới.

Cô bé mừng rỡ vỗ tay liên tục, sau đó đưa hai tay ôm lấy cổ thanh niên, ghé khuôn mặt nhỏ nhắn lại hôn “chụt” một cái thật kêu lên má đối phương. Người thanh niên nở một nụ cười vẻ hết cách, một tay cầm đèn lồng và chong chóng, một tay bế cô bé lên. Cô bé thành thạo tìm cho mình một vị trí thoải mái nhất, sau đó tựa người vào lòng sư phụ, vùi mặt vào cổ y, nở nụ cười ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

Hai người này chính là Mặc Bạch và Tiểu Trúc. Mặc Bạch vốn là một con gấu trúc, nhờ cơ duyên xảo hợp nên tu luyện thành tiên quân. Y một mình sống ở nơi sơn dã suốt mấy trăm năm, không hỏi tới việc đời, cho đến một ngày, giữa đêm trăng vành vạnh, y nhặt được một bé gái sơ sinh chỉ còn thoi thóp thở trong rừng trúc, bèn thi triển pháp thuật chữa trị cho cô bé, sau đó mang về nuôi và đặt tên là Nguyệt Tiểu Trúc.

Mặc Bạch tuy pháp thuật cao cường nhưng dù sao cũng chỉ là một con gấu trúc đực độc thân, do đó không biết gì về chuyện nuôi dạy con cái. Thế là sau mấy trăm năm không dính dáng đến chốn phàm trần, y đành bế bé gái rời khỏi núi Đoạn Vân nơi mình đã tu hành bấy lâu nay, đi vào một tòa thành nhỏ ở đất Thục. Y tự xưng là một thư sinh thi rớt, chuyên giúp mọi người viết thư nhà, gặp dịp năm mới còn viết cả câu đối, quan hệ với hàng xóm láng giềng có thể nói là rất hòa thuận. Các vị đại thẩm ở gần đó không những chỉ dạy y cách chăm sóc trẻ con, có người thậm chí còn cho Tiểu Trúc bú nhờ.

Cuộc sống ở đó thoắt cái đã diễn ra được sáu năm.

“Chà, Mặc tú tài, cậu đã đưa con bé này ra ngoài ngắm đèn đấy ư?” Một giọng nữ khỏe khoắn vang lên gọi hai con người đang chậm rãi bước đi giữa ánh đèn lồng ấm áp lại.

Mặc Bạch dừng chân, ngoảnh đầu, nhìn thấy một người phụ nữ vóc dáng rắn rỏi, ăn mặc đơn sơ. Nhìn thấy bà ta, Tiểu Trúc nở nụ cười ngọt ngào, cất giọng non nớt nói: “Liễu ma ma, chúc mừng năm mới…”

Hóa ra người phụ nữ họ Liễu này là hàng xóm của Mặc Bạch và Tiểu Trúc. Năm xưa, khi Mặc Bạch đưa Tiểu Trúc đến Bình thành, bà ta vừa mới trải qua nỗi đau mất chồng và sinh được một đứa bé, đặt tên là A Cương. Vị đại thẩm này vốn khỏe mạnh, nhiều sữa, thế là thường xuyên kêu Mặc

https://thuviensach.vn

Bạch bế Tiểu Trúc đến để bà ta cho bú nhờ. Tính kĩ ra, bà ta gần như có thể coi là nhũ mẫu của Tiểu Trúc, vậy nên Tiểu Trúc mới gọi bà ta là Liễu ma ma[*],, thái độ cực kỳ thân mật.

[*] Trong trường hợp này, ma ma là cách xưng hô của trẻ con với nhũ mẫu.

Thế nhưng, vừa mới năm trước thôi, một vụ thảm kịch đã xảy ra với vị đại thẩm nhiệt tình và tốt bụng này. Hôm ấy, Liễu ma ma dẫn A Cương về thăm mẹ đẻ, trên đường đi gặp phải yêu quái. Con Cổ Điêu đó đột ngột lao từ trên không xuống, dùng cặp vuốt sắc chụp lấy A Cương đang nằm ngủ trên lưng mẹ. Liễu ma ma liều mạng đuổi theo, nhưng bà ta chỉ có hai cái chân, làm sao đuổi kịp một con yêu quái có cánh được? Lần theo dấu vết vào trong rừng, bà ta rốt cuộc chỉ tìm được quần áo của đứa bé, bên trên dính đầy máu và có rất nhiều vết rách…

Kể từ đó, Liễu ma ma càng thêm cô khổ lênh đênh, cả ngày u uất, chẳng bao giờ cười. Mỗi lần gặp Tiểu Trúc, sắc mặt bà ta đều tái nhợt, bởi lẽ hai đứa nhỏ đều bú sữa của bà ta lớn lên, Tiểu Trúc càng lanh lợi đáng yêu lại càng khiến bà ta nhớ đến đứa con trai độc nhất đã bị yêu quái ăn thịt.

Tiểu Trúc vốn là một cô bé thông minh tinh tế, sau khi phát hiện ra sự lạ thường của Liễu ma ma thì không quấn lấy đối phương nữa, tránh cho bà ta nhìn thấy mình lại khó chịu.

Lần này gặp mặt, Mặc Bạch và Tiểu Trúc đều rất bất ngờ, bởi lẽ Liễu ma ma hoàn toàn không còn dáng vẻ sầu thường ngày, trên mặt thấp thoáng nét cười, trông thần thái đã khỏe khoắn hơn rất nhiều. Nhìn thấy dáng vẻ này của bà ta, Tiểu Trúc thở phào một hơi, khẽ cất tiếng hỏi: “Liễu ma ma cũng ra ngoài ngắm đèn hay sao?”

https://thuviensach.vn

“Ta làm gì có tâm tư đâu mà ngắm đèn, bây giờ còn đang bận đưa nó đi tìm đại phu đây!” “Nó” trong lời của Liễu ma ma là một con dê non toàn thân trắng muốt, trên chân phải phía sau có buộc một miếng vải rớm máu, nhìn tình trạng này thì có lẽ do mắc phải bẫy kẹp mà thợ săn đặt trên núi nên bị thương. Liễu ma ma bế con dê trắng đó trong lòng, nhẹ nhàng xoa lưng nó, cất giọng dịu dàng: “Ta vừa nhìn thấy nó liền vô cùng yêu thích, chỉ muốn được gần gũi nó thôi. Hãy nhìn đôi mắt của nó đi, cứ như biết nói chuyện vậy.”

Liễu ma ma vừa mới nói xong, con dê trắng nhỏ liền ngẩng đầu lên, cặp mắt sáng lấp lánh quan sát những người trước mặt. Tiểu Trúc hơi nghiêng đầu, chăm chú nhìn vào đôi mắt đen láy như ngọc kia. Đột nhiên, cô bé giật nẩy mình, có cảm giác như bản thân sắp bị hút vào trong đôi mắt của nó vậy. Thế là cô bé sợ quá, rụt người lại, vội vàng vùi mặt vào cổ Mặc Bạch. Nhưng chính vào lúc này, cô bé chợt nghe thấy một giọng nam trong trẻo: “Đừng sợ!”

Giọng nói ấy không hề vang lên bên tai mà vang lên ở trong đầu Tiểu Trúc. Chẳng rõ vì sao, cô bé đoán được đó chính là giọng nói của con dê nhỏ kia, bèn ngoảnh mặt lại, chậm rãi mở đôi mắt vừa mới nhắm chặt vì sợ hãi ra, dè dặt quan sát con dê. Chỉ thấy nó lúc này đang chầm chậm ve vẩy đuôi, cặp mắt đen láy như ngọc chăm chú nhìn cô bé, thế rồi giọng nói kia lại vang lên: “Mỗ là Bạch Trạch, không phải yêu quái ác đâu, chớ nên sợ hãi!”

“Bạch… Trạch…” Tiểu Trúc lẩm bẩm nhắc lại cái tên đó, rồi ngẩng đầu nhìn qua phía sư phụ, tò mò hỏi: “Sư phụ ơi sư phụ, Bạch Trạch là cái gì vậy?”

Mặc Bạch không trả lời, chỉ ân cần đưa mắt nhìn cô bé, khẽ “suỵt” một tiếng. Nhận được ám hiệu ngầm, Tiểu Trúc lập tức không nói gì nữa, nhưng

https://thuviensach.vn

vẫn nhìn về phía con dê ngoan ngoãn kia bằng ánh mắt nghi hoặc, sau đó lại nhìn Liễu ma ma. Liễu ma ma hoàn toàn không nghe được những lời vừa rồi của Bạch Trạch, chỉ tỏ vẻ lo lắng nhìn vết thương trên chân nó, ngạc nhiên hỏi: “Bạch? Bạch cái gì cơ? Thôi ta không nói chuyện với hai người nữa, ta phải đưa nó đi tìm đại phu xem có thể chữa khỏi cái chân này được không.”

Đúng lúc Liễu ma ma chuẩn bị mang Bạch Trạch đi, Mặc Bạch liền cười nói: “Liễu thẩm này, Mặc Bạch ta có hiểu biết đôi chút về y thuật, trong nhà cũng có ít thảo dược, có thể chữa khỏi những vết thương ngoài da. Nếu chị không chê, hãy để ta khám cho con dê này.”

Liễu ma ma tất nhiên là cảm tạ một phen, thế rồi Mặc Bạch không đi dạo nữa, bế Tiểu Trúc đi thẳng về nhà. Rời khỏi chốn phố xá rực rỡ đèn hoa, ba người đi về hướng một con hẻm nhỏ ở phía đông thành. Nơi ở của Mặc Bạch và Tiểu Trúc không lớn, chỉ có hai gian phòng gỗ nhỏ, bài trí bên trong vô cùng đơn giản, chỉ có giường ngủ, bàn ghế cùng đồ nấu bếp, không khác gì một gia đình bình thường. Duy có điểm đặc biệt là cái sân ở phía ngoài được che chắn bằng một hàng trúc xanh chứ không phải là một bức tường gạch, đưa mắt nhìn chỉ thấy một màu xanh biếc, bên trên lại điểm xuyết những bông tuyết trắng, phong cảnh đầy thi vị.

Đi vào trong sân, Mặc Bạch tiện tay treo chiếc đèn lồng hình con thỏ vào một cành trúc cạnh nhà. Một làn gió nhẹ thổi tới khiến chiếc đèn khẽ đung đưa, bóng trúc in lên tường nhà tựa như đang nhảy múa. Đi vào trong nhà, Tiểu Trúc tự giác nhảy ra khỏi lòng Mặc Bạch, chạy tới cạnh bàn thắp đèn lên. Ánh đèn tức thì chiếu sáng cho cả căn phòng, đồng thời soi lên cả những cuốn sách cổ xếp đầy trên giá và mấy quả bóng da lăn lóc dưới đất.

Tiểu Trúc hết sức ngoan ngoãn và nhanh nhẹn, lập tức chạy đi bê ghế tới, đang định mời Liễu ma ma ngồi thì chợt nghe Mặc Bạch cười nói: “Liễu

https://thuviensach.vn

thẩm, việc chế thuốc e sẽ tốn không ít thời gian, chi bằng chị cứ về nhà nghỉ ngơi, sáng sớm mai tiểu đệ sẽ đưa trả con dê trắng này về tận nơi. Chị thấy thế nào?"

Lúc này đã qua giờ Dậu, Liễu ma ma cũng không tiện ở lại lâu, bèn để con dê trắng lại cạnh bàn, lưu luyến khẽ xoa đầu nó mấy cái, sau đó mới luôn miệng cảm ơn Mặc Bạch rồi xoay người rời đi. Tiểu Trúc tiễn bà ta ra đến ngoài sân, cất lời chào thật ngọt ngào, mãi tới khi bóng dáng đối phương đã hoàn toàn biến mất mới chạy trở vào trong nhà, nhào tới ôm chân Mặc Bạch, tò mò ngẩng đầu lên, nũng nịu nói: "Sư phụ ơi sư phụ, tại sao người lại bảo Liễu ma ma tránh đi? Còn nữa, còn nữa, Bạch Trạch rốt cuộc là cái gì vậy? Tại sao Liễu ma ma lại không nghe thấy lời nó nói?"

Mặc Bạch ôm con dê con để lên đầu gối, cẩn thận cởi miếng vải bọc ở chân nó ra, tức thì lộ ra một miệng vết thương đầm đìa máu. Y cũng không đi tìm thảo dược hay băng vải gì cả, chỉ áp bàn tay mình lên vết thương, sử ra Khi Dũ Thuật, trong lòng bàn tay lập tức ngưng tụ lại những luồng ánh sáng màu vàng. Chỉ sau chốc lát, máu ngừng chảy, thịt và da liền lại, vết thương trở nên lành lặn như cũ.

Con dê con nhảy xuống khỏi đầu gối Mặc Bạch, co cẳng chạy xung quanh nhà một hồi, sau khi xác định được là vết thương của mình đã khỏi thì đột nhiên dừng chân, nhắm hai mắt lại. Sau đó, xung quanh người nó bừng lên những tia sáng màu trắng chói mắt. Sau khi ánh sáng tan hết, làm gì còn thấy bóng dáng của con dê con đâu nữa, thay vào đó là một thiếu niên ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Người này ngũ quan tuấn tú, mặt đẹp như vẽ, giữa trán còn có một đường hoa văn màu vàng nhạt, trên vai khoác áo da trắng ngần, dưới chân đi một đôi ủng da màu đen. Y ôm quyền, khom người hành lễ với Mặc Bạch, cất giọng sang sảng nói: "Côn Luân Bạch Trạch, cảm tạ tiên quân."

https://thuviensach.vn

“Không có gì, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, khỏi cần cảm ơn.” Mặc Bạch cười đáp lễ rồi khẽ vỗ vai Tiểu Trúc, ôn tồn nói: “Nha đầu, câu hỏi của con hãy để Bạch Trạch tự mình trả lời đi.”

Thiếu niên vui vẻ đồng ý, sau đó khẽ gật đầu với Tiểu Trúc, nói: “Mỗ là Bạch Trạch, vốn tu hành trên núi Côn Luân. Sư tôn của mỗ là Thái Nhất chân nhân có nói, nếu muốn có thành tựu trong việc tu hành thì trước tiên phải bước chân vào chốn hồng trần, trừ bỏ tâm ma, như thế mới có thể đắc đạo thành tiên được.”

“Ồ, hóa ra là như vậy…” Tiểu Trúc kéo dài giọng, vừa nói vừa lắc lư cái đầu. Cô bé quỳ hai chân lên ghế, tì đôi bàn tay vào bàn, tò mò nhìn đối phương. Nghe Bạch Trạch luôn miệng xưng là “mỗ” nọ “mỗ” kia, có một số câu còn khiến mình như lọt vào mây mù, cô bé liền tò mò nói: “Nói tóm lại, sư phụ huynh đã yêu cầu huynh tới nơi này tu hành, sau đó huynh sẽ có thể giống như sư phụ gấu trúc của ta, trở thành tiên quân, đúng vậy không?”

“Đúng vậy.” Thiếu niên Bạch Trạch khẽ nở nụ cười, nói: “Sư tôn còn đặc biệt dặn dò ta, đất Thục này có yêu vật hoành hành, lạm sát người vô tội, tàn nhẫn vô cùng, ta phải vì dân trừ hại. Ta theo lời tới nơi đây, phát hiện trong chốn rừng núi quả nhiên yêu khí ngợp trời. Khi ta đang lần theo yêu khí, chuẩn bị tiêu diệt con yêu nghiệt kia, đột nhiên nghe thấy tiếng trẻ con khóc…”

“A!” Tiểu Trúc lập tức thẳng người dậy, mở to hai mắt, mừng rỡ nói: “Có trẻ con ở trong núi ư? Liệu có khi nào là Cương Tử không? Sư phụ ơi sư phụ, phải chăng Cương Tử vẫn chưa chết?”

Dứt lời, cô bé đưa tay tới kéo góc áo Mặc Bạch, lay qua lay lại không ngừng. Thế nhưng Mặc Bạch vẫn cụp mắt xuống, đưa tay qua nhẹ nhàng

https://thuviensach.vn

vuốt ve gáy cô bé, sau đó khẽ lắc đầu. Nhìn thấy vẻ xót thương và bất lực của y, nét mừng rỡ và chờ mong trong mắt cô bé tức thì tắt lịm. “Con… con cứ ngỡ là… Nếu như Cương Tử không bị yêu quái bắt đi thì tốt biết bao, như thế Liễu ma ma sẽ không thương tâm và buồn bã nữa…”

Vẻ bi thương của cô bé khiến Bạch Trạch lập tức ngừng lời. Y nhớ ra, khi mới gặp người phụ nữ được gọi là Liễu ma ma kia, trên mặt bà ta ngợp đầy nét ưu sầu, cặp mắt cứ dáo dác nhìn quanh khắp phía, tràn đầy niềm khao khát và mong chờ, nhưng rồi rất nhanh sau đó đã bị thay thế bằng sự thất vọng và buồn bã. Hóa ra, bà ta muốn tìm lại con trai của mình. Bạch Trạch suy nghĩ một lát, bèn nói tiếp: “Khi đó, mỗ nghe thấy tiếng trẻ con khóc, bèn đi lên phía trước tra xét một phen. Nào ngờ tiếng khóc đó chính là do con yêu nghiệt kia phát ra, muốn dụ mỗ vào trong độc trận mà nó đã bày sẵn. Khi mỗ phát hiện ra sự lạ thì đã hít phải khí độc, thân thể vì thế mà bị tổn thương rất nặng…”

Tiểu Trúc kinh hãi kêu lớn một tiếng, ôm chặt cánh tay sư phụ. Mặc Bạch khẽ xoa đầu cô bé tỏ ý an ủi, rồi khẽ mỉm cười, nói: “Núi Côn Luân mà ngươi sống là chốn tiên cảnh ngợp đầy linh khí, không hề có yêu nghiệt hay hung thú hoành hành. Cho nên ngươi không biết về sự hiểm ác ở chốn hồng trần, không thể nhìn thấu thủ đoạn của yêu nghiệt, đây cũng là điều khó tránh. Con Cổ Điêu đó hình dáng như chim ưng, có sừng dài, kêu như tiếng trẻ con khóc, miệng có thể nhả khói độc. Năm xưa, Cương Tử bị nó bắt đi, ta từng vào trong núi tìm kiếm, định tự tay diệt trừ con yêu nghiệt đó. Nhưng nó cực kỳ giảo hoạt, sau khi bị ta chém đứt một cánh liền kêu to một tiếng, gọi hàng trăm con chim từ trong rừng ra, sau đó thừa lúc hỗn loạn chạy trốn, kể từ đó biến mất không còn tung tích. Không ngờ sau khi bị mất cánh, nó lại giở trò ôm cây đợi thỏ, lợi dụng tiếng kêu và khói độc để săn mồi.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy những lời này, Bạch Trạch lại ôm quyền hành lễ, nói: “Thì ra là tiên quân ra tay, khiến con yêu nghiệt đó bị ghìm chân nơi hoang dã, tránh cho sinh linh gặp họa. Mỗ kinh nghiệm còn ít, chưa từng ra ngoài rèn luyện bao giờ, chỉ có một thân pháp lực mà thôi, thế nên mới trúng phải cạm bẫy của yêu nghiệt. May mà mỗ còn chưa quên sở học bình sinh, cuối cùng vẫn giết được con Cổ Điêu đó, coi như đã hoàn thành sứ mệnh.”

“Tốt quá rồi, tốt quá rồi!” Tiểu Trúc vỗ tay bồm bộp cho đến khi hai bàn tay nhỏ bé đỏ tấy cả lên. Thế rồi cô bé nhảy xuống ghế, chạy tới bên cạnh Bạch Trạch, ngẩng đầu, cười híp mắt nhìn y. “Bạch Trạch ca ca lợi hại quá, mới thoáng đó mà đã giết được con yêu quái xấu xa kia!”

Mặc Bạch gật đầu, cười nói: “Bạch Trạch quả không thẹn là thần thú có linh lực mạnh nhất trên núi Côn Luân. Nếu đổi lại là ta, sau khi bị trúng phải khói độc của nó thì tuyệt đối không thể nào giết chết nó rồi toàn thân rút lui được.”

“Oa, thần thú mạnh nhất, thật lợi hại!” Tiểu Trúc ngạc nhiên bật thốt, có điều ngay sau đó lại nghiêng đầu qua một bên, đổi sang thần thái nghi hoặc: “Nhưng Bạch Trạch ca ca ơi, huynh lợi hại như thế thế, lại giết chết được Cổ Điêu rồi, cớ gì về sau lại biết thành một con dê non, còn sa vào cạm bẫy của thợ săn?”

Nghe cô bé hỏi vậy, Bạch Trạch bất giác tỏ vẻ xấu hổ. “Nói ra thì hổ thẹn, trận chiến ấy kỳ thực vất vả vô cùng. Mỗ tuy giành được phần thắng nhưng cũng là thắng thảm, phải quay trở lại nguyên hình. Thêm vào đó, mỗ còn bị khí độc xâm nhập vào não, trong cơn mơ màng mới đưa chân vào bẫy kẹp được giấu trong núi, may mà được người phụ nữ họ Liễu kia cứu.”

Tiểu Trúc giật mình bừng tỉnh, nói: “Thì ra là thế. Liễu ma ma thật đáng thương, nhất định là ma ma vẫn còn rất nhớ Cương Tử nên mới chưa từ bỏ

https://thuviensach.vn

hy vọng, ngày nào cũng vào rừng tìm kiếm…”

Bạch Trạch hơi nhướng mày. Tiểu Trúc tuy không nói rõ tiền nhân hậu quả, nhưng từ lời nói của cô bé, Bạch Trạch cũng biết được đại khái mối tao ngộ của Liễu ma ma và Cương Tử. Y buồn bã cúi đầu, suy nghĩ một lát, rồi chợt ngẩng đầu, trầm giọng nói: “Vị Liễu ma ma này có ơn cứu mạng với mỗ, mỗ ắt sẽ dốc toàn lực để báo đáp mối ân tình này.”

Nghe y nói vậy, Tiểu Trúc lại vỗ tay khen hay: “Hay lắm, hay lắm! Muội cảm thấy Liễu ma ma rất thích huynh, lâu rồi muội không thấy Liễu ma ma vui như ngày hôm nay!”

Bạch Trạch mang ơn biết báo đáp, điều này khiến Tiểu Trúc rất vui, mà Mặc Bạch cũng mỉm cười gật đầu. Lúc này đây, ba người bọn họ không ngờ được ý định báo đáp hoàn toàn xuất phát từ thiện ý ấy lại gây ra một cơn gió tanh mưa máu, cuối cùng dẫn tới kết cục thê lương tột độ, nước mắt ngợp đầy.

***

Đêm đó, Bạch Trạch nghỉ lại trong nhà của Mặc Bạch. Tiểu Trúc từ nhỏ đã lớn lên ở Bình thành, lần đầu tiên nhìn thấy yên linh thần thú, bèn quấn lấy Bạch Trạch đòi kể chuyện trên núi Côn Luân. Bạch Trạch vốn tốt tính và kiên nhẫn, bèn kể cho cô bé nghe những chuyện thú vị ở nơi tiên cảnh. Khi nghe y kể tới những nhân vật như Cửu Thiên Huyền Nữ hay Thiên Lộc và Linh Nghê, cô bé không kìm được mở to cặp mắt tròn xoe, tỏ ra vô cùng hâm mộ.

Mãi đến lúc nửa đêm, khi Mặc Bạch đã năm lần bảy lượt thúc giục, cô bé mới chịu dụi mắt, sau đó dang đôi tay bé xíu ôm lấy cổ sư phụ, nũng nịu

https://thuviensach.vn

nói: “Lông… Con muốn có lông cơ…”

Mặc Bạch khẽ mỉm cười, trong nụ cười mang theo ba phần bất lực, bảy phần cưng nựng. Chỉ thấy trong căn nhà gỗ chợt bốc lên một làn khói trắng bao bọc xung quanh Mặc Bạch. Sau khi khói trắng tan đi, người thanh niên gầy gộc, tuấn tú đã biến mất chẳng còn bóng dáng, thay vào đó là một con gấu trúc nửa đen nửa trắng, thân hình tròn xoe, trong lòng vẫn còn ôm cô bé trắng trẻo đáng yêu kia. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Tiểu Trúc đưa tay ôm lấy cái tay phủ đầy lông mềm mại của sư phụ, không ngừng dụi mặt vào lớp lông đó, rồi mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

“Đã khiến các hạ chê cười rồi.” Mặc Bạch ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn Bạch Trạch, hạ thấp giọng nói.

“Nuôi con không dễ, tiên quân thực đã vất vả rồi.” Bạch Trạch mỉm cười, lắc đầu, sau chốc lát bỗng thu nụ cười lại, khẽ nói: “Có điều, đứa bé này dường như là một người phàm, tiên quân không lo rằng sau này lớn lên nó sẽ già nua và chết đi ư?”

Mặc Bạch hơi đờ người ra, rồi cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng mình, thấy nó đang ngủ rất say, khuôn mặt hồng hào vùi vào giữa lớp lông mềm mại. trong bộ dạng gấu trúc hiện giờ, trên mặt Mặc Bạch không thể hiện một tia biểu cảm nào, có điều cặp mắt đen láy kia lại trở nên dịu dàng hơn. Chỉ nghe y điềm đạm nói: “Ta vốn không định qua lại gì với loài người, vậy nhưng lại tình cờ gặp nó, chuyện này thực đúng là do ý trời. Còn về vấn đề tuổi thọ… Nuôi con đến trăm tuổi, lo lắng cho con mất chín mươi chín năm, bậc làm cha mẹ mà có thể lo nghĩ cho con mình cả đời, đó chẳng phải là chuyện đáng mừng ư?”

Nói tới đây, Mặc Bạch cố tình chuyển chủ đề: “Còn ngươi thì sao, đang có dự định gì vậy? Cổ Điêu đã bị diệt trừ, ngươi lẽ ra phải quay về Côn

https://thuviensach.vn

Luân phục mệnh rồi chứ?”

“Không.” Bạch Trạch không chút nghĩ ngợi đáp ngay. “Ân tình của người phụ nữ đó, mỗ còn chưa báo, sao có thể trở về Côn Luân được.”

Nghe thấy vậy, Mặc Bạch chậm rãi nói: “Liễu thẩm thuần phác lương thiện, chỉ đáng tiếc trong đời lại gặp lắm nỗi trớ trêu, chuyện mất con lại càng khiến chị ta thêm tiều tụy. Tự đáy lòng, chắc chị ta không mong gì giàu sang phú quý, chỉ muốn có người bầu bạn kề bên để làm dịu nỗi đau khổ trong lòng. Nếu ngươi có thể ở lại bên chị ta, ắt sẽ có thể khiến chị ta vượt qua nỗi đau mất con và vui vẻ trở lại.”

“Mỗ cũng đang có dự tính này.” Thiếu niên Bạch Trạch khẽ gật đầu, nói: “Đời người ngắn ngủi, chẳng qua chỉ mấy chục năm. Liễu ma ma có ơn cứu mạng với mỗ, cho dù có bầu bạn bên bà ấy cũng đâu đáng kể gì. Tin rằng sư tôn cũng sẽ thông cảm cho mỗ.”

Dứt lời, Bạch Trạch lại biến trở về hình dạng con dê nhỏ đáng yêu. Mặc Bạch dùng đôi tay béo múp của mình giúp y buộc lại miếng vải ở chân, giấu đi chuyện vết thương đã lành hẳn. Sau đó, hai người bắt đầu trò chuyện về việc tu hành cũng như một số điều thú vị trong chốn nhân gian, mãi đến khi trời sáng, Liễu ma ma tới gõ cửa, Mặc Bạch mới trở về hình người, sau đó đi ra mở cửa.

“Mặc tú tài, con dê đó đã đỡ hơn chút nào chưa?” Liễu ma ma vừa hỏi vừa kiễng chân lên, dõi mắt nhìn vào trong nhà. Con dê trắng từ từ bước ra, khẽ kêu lên “be be” mấy tiếng. Nhìn thấy nó, hai mắt Liễu ma ma sáng lên thấy rõ, vẻ như vừa thở phào một hơi. Thế rồi, bà ta cất lời khen ngợi: “Quả là người từng đi học có khác, tú tài mà còn có thể kiêm luôn việc của đại phu!”

https://thuviensach.vn

Người dân vùng núi vốn đều hào sảng bộc trực, thế nên hai người cũng không trò chuyện gì nhiều. Liễu ma ma khom người xuống, bế con dê nhỏ vào lòng, nhẹ nhàng xoa đầu nó. Sau đó, bà ta cảm ơn Mặc Bạch thêm tiếng nữa rồi xoay người rời đi.

Mặc Bạch và Tiểu Trúc vốn ngỡ rằng Bạch Trạch một lòng muốn báo ơn, còn Liễu ma ma thì rất thích con dê nhỏ này, hai người nhất định sẽ có thể vui vẻ sống bên nhau. Nào ngờ sự đời khó đoán, tạo hóa trêu ngươi, ba ngày sau, Bạch trạch và Liễu ma ma đã gặp phải một phen biến cố đáng sợ đến tột cùng.

Sau khi về ở trong nhà Liễu ma ma, Bạch Trạch vốn muốn bầu bạn bên bà ta trong hình dạng con dê trắng. Vậy nhưng, mỗi buổi tối y đều nhìn thấy Liễu ma ma trằn trọc không ngủ được, đồng thời còn thở vắn than dài. Thậm chí khi đã về đêm khuya, bà ta vẫn chẳng thể yên giấc, thường xuyên tỉnh dậy vào lúc nửa đêm, sau đó lần theo ánh trăng đi tới trước chiếc giường của Cương Tử mà ngơ ngẩn, lại nắm lấy chiếc đệm con mình đã từng nằm, lặng lẽ rơi nước mắt.

Bạch Trạch hiểu rằng sự bầu bạn của mình tuy có thể giúp Liễu ma ma xua bớt nỗi cô đơn nhưng trong lòng người phụ nữ thuần phác ấy, đứa nhỏ không may qua đời sớm kia vĩnh viễn là một bóng hình không thể nào thay thế được.

Đêm đó, Bạch Trạch vốn sống lâu năm trên núi Côn Luân, không hiểu sự đời, đã đưa ra một quyết định hết sức sai lầm. Y dùng linh lực xem trộm suy nghĩ trong đầu Liễu ma ma, từ đó cảm nhận được nỗi nhớ nhung da diết của bà ta đối với con trai mình.

Sau khi suy nghĩ một hồi, y quyết định sẽ giúp Liễu ma ma hoàn thành tâm nguyện, giúp mong ước của bà ta trở thành hiện thực. Thế rồi y bèn

https://thuviensach.vn

dựa theo hình dáng của đứa bé trong suy nghĩ của Liễu ma ma, biến hóa thành bộ dạng của Cương Tử.

Một tiếng gọi "mẹ" non nớt khiến Liễu ma ma tỉnh táo trở lại từ trong dòng hồi ức. Bà ta xoay người lại, nhìn thấy đứa con mà mình ngày đêm mong ngóng dưới ánh trăng, hơn nữa đứa bé còn nhìn bà chăm chú. Bà ta kinh ngạc đến thẫn thờ, ngay sau đó thân thể run lên lẩy bẩy, đôi tay chậm rãi đưa về phía trước tấm thân bé bỏng kia.

"Mẹ!" Bạch Trạch khẽ cất tiếng gọi, lũn cũn bước về phía người phụ nữ thuần phác lương thiện ấy.

Hai hàng nước mắt chảy dài trên bờ má thô ráp. Liễu ma ma nhìn đứa bé đang đi về phía mình, khóc không thành tiếng, rồi rảo bước chạy lại, ôm chặt đứa bé vào lòng, cất giọng run run nói hết lần này tới lần khác: "Cương Tử… con về rồi… Cương Tử…"

Vòng ôm thật chặt khiến Bạch Trạch cảm thấy ấm áp vô cùng. Y có thể cảm nhận thân thể người phụ nữ đang ôm mình hơi run rẩy, những giọt nước mắt nóng bỏng không ngừng nhỏ xuống vai y, làm ướt áo y. Cho dù không dùng linh lực nhìn trộm nữa, y vẫn có thể cảm nhận được sự buồn bã và nhớ nhung trong lòng đối phương đã hóa thành niềm vui tột độ trong cuộc trùng phùng. Sự ấm áp đến nóng bỏng đó, niềm vui đến cuồng dại đó khiến cho Bạch Trạch xúc động. Hóa ra, đây chính là tình cảm của con người. Không giống với các tiên nữ trên núi Côn Luân, ai cũng đều hững hờ thoát tục, không buồn không vui, chẳng nhuốm bụi trần. Không giống với các thần thú thượng cổ, lúc nào cũng chỉ biết hấp thu tinh hoa của trời đất, chẳng còn mong cầu gì hơn. Trong trái tim của người phàm, những thứ tâm trạng như mừng, giận, buồn, vui lúc nào cũng tràn ngập, rất dễ làm lay động người khác.

https://thuviensach.vn

Trong khoảnh khắc Bạch Trạch cảm nhận được tình cảm của loài người, Liễu ma ma vốn đang mừng đến rơi nước mắt rốt cuộc đã ngừng khóc. Bà ta dùng đôi tay thô ráp của một người phụ nữ thôn quê nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh, mái tóc mềm mại của con trai đồng thời nhìn kĩ con mình một lượt từ trên xuống dưới. “Ta… ta không phải đang nằm mơ đấy chứ?”

Nghe thấy câu hỏi bằng giọng run run của người phụ nữ, Bạch Trạch khẽ mỉm cười, học theo bộ dạng ngoan ngoãn đáng yêu của một đứa trẻ con, khẽ đáp: “Mẹ, là con, Cương Tử quay về rồi.”

Dưới ánh trăng soi rọi, chỉ thấy trong mắt Liễu ma ma ánh lên những giọt long lanh. Bà ta lại đưa tay trái đến ôm đứa bé vào lòng, tay phải thì vò nhẹ đỉnh đầu nó. Nhưng đúng trong khoảnh khắc ấy, vẻ mừng rỡ và dịu dàng trên khuôn mặt người phụ nữ bỗng trở nên cứng đờ. Bà ta giống như bị sét đánh, vội vàng đẩy đứa bé ra, đồng thời hoang mang lùi về phía sau, mãi đến khi va vào góc tường mới kêu lên: “Không đúng! Ngươi không phải là Cương Tử! Trên đỉnh đầu Cương Tử có một cục u! Ngươi không phải là nó! Ngươi không phải là con trai ta!”

Nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của người phụ nữ, Bạch Trạch thầm trách mình suy nghĩ không chu toàn, bèn đưa bàn tay nhỏ bé ra, muốn nắm lấy góc áo của Liễu ma ma, bảo bà ta đừng sợ. Nhưng một câu “Xin hãy nghe ta nói đã” còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, Liễu ma ma đã run lên lẩy bẩy, sau đó nhặt cái kéo nhỏ để trong chiếc rổ trên bàn đâm mạnh về phía y, hô lớn: “Yêu quái! Yêu quái! Ngươi là do yêu quái biến thành! Trả lại con cho ta, trả lại Cương Tử cho ta!”

Bạch Trạch không kịp đề phòng, liền bị vị ân nhân mà mình muốn trả ơn đâm trúng vào tim. Mũi kéo lạnh băng đâm xuyên da thịt, máu nhuộm đỏ cả chiếc áo của y. Bạch Trạch kinh hãi chẳng nói nên lời, chỉ biết trừng mắt

https://thuviensach.vn

nhìn người phụ nữ trước mặt. Trong cơn hoảng hốt, người phụ nữ lùi lại một bước, nhưng rồi bà ta dường như lại nghĩ tới cái chết thê thảm của con trai mình, liền lấy hết can đảm xông lên phía trước, rút kéo ra, lại một lần nữa đâm về phía đối phương. “Yêu quái! Yêu quái!”

Những tiếng nguyền rủa vang lên liên tiếp, tựa như những mũi kiếm sắc bén đâm vào xương tủy Bạch Trạch. Nỗi đau đến thấu tâm can ấy so với vết thương trên da thịt do mũi kéo tạo thành còn nặng nề hơn nhiều, Bạch Trạch bất giác cảm thấy toàn thân lạnh toát, tựa như bị rơi vào hầm băng. Nhưng cơn giận dữ dâng lên trong lòng y thì lại giống như dung nham sôi trào, thiêu đốt thần trí của y. Sau chốc lát, khí độc của Cổ Điêu lại bùng phát trong đầu y, các tâm trạng như bi thương, giận dữ, căm hận đồng loạt trở nên mất kiểm soát và dâng trào, chỉ sau nháy mắt thân hình y đã phát sinh biến hóa…

Một luồng khói đen tà ác cuồn cuộn dâng lên, bao bọc lấy thân hình của đứa bé. Bóng đen to lên không ngừng, đứa bé non nớt kia biến mất chẳng còn bóng dáng, con dê trắng ngần cũng không quay trở lại. Dưới sự xâm nhập của khí độc, thần thú Bạch Trạch biến thành một con hung thú dữ dằn, sau khi phá tung nóc nhà bay lên liền gầm vang một tiếng như sấm động.

Giữa màn đêm, tiếng gầm gừ căm phẫn vang vọng khắp đất trời.

Mặc Bạch giật mình bừng tỉnh từ trong giấc mộng. Ngay đến lúc Tiểu Trúc cũng nghe thấy tiếng động, bèn đưa tay dụi mắt, mơ màng hỏi: “Sư phụ ơi sư phụ, có sấm hay sao vậy?”

Nhưng sư phụ không hề trả lời. Mặc Bạch lộ rõ vẻ âu lo, vội vàng khoác một chiếc áo ngoài rồi rảo bước đi ra ngoài sân. Tiểu Trúc hơi nghiêng đầu vẻ nghi hoặc, nhảy xuống khỏi giường, lũn cũn chạy theo sư phụ…

https://thuviensach.vn

Hồi đó hãy còn ít tuổi, những ngày tháng sống ở Bình thành, có rất nhiều việc khiến Tiểu Trúc đã không còn nhớ rõ, nhưng duy nhất có mùa đông năm đó là lưu lại ấn tượng vô cùng sâu sắc, suốt đời không quên. Tiểu Trúc vẫn còn nhớ lúc ấy tuyết rơi đầy trời, thế rồi có ánh lửa bùng lên, tỏa ra tứ phía, xen lẫn trong đó còn có tiếng gào khóc của mọi người, tiếng rít gào dữ tợn của yêu thú, những bóng đen dáo dác chạy khắp nơi… Những cảnh tượng ấy khiến cho vô vàn ước mơ và hy vọng tốt đẹp của cô bé bị hóa thành những mảnh băng vụn lạnh giá, sau đó bị làn gió bấc thổi bay đi giữa đất trời.

Lúc ấy, cô bé nhìn thấy một khung cảnh như ở nơi Địa phủ: Yêu khí bốc lên ngút trời, che khuất cả mặt trăng. Ngôi nhà của Liễu ma ma đã bị ngọn lửa nuốt chửng, rất nhiều đốm lửa bắn đi tứ phía, làm cháy cả những nhà dân xung quanh. Rất nhiều ngôi nhà lần lượt sụp xuống, các vị thúc thúc, thúc bá hàng xóm hoang mang chạy ra ngoài đường, đồng thời gào khóc hô lớn: “Yêu quái… Có yêu quái…”

Con yêu quái mà bọn họ nói tới lúc này đang đứng sừng sững giữa ngọn lửa, toàn thân đen thui, trông dữ dằn tột bậc. Tiểu Trúc sợ quá, vội vàng nấp sau cánh cửa, chỉ dám thò nửa cái đầu ra. Nhưng chính vào lúc này, cô bé chợt để ý đến trên trán của con yêu quái màu đen có một đường hoa văn màu vàng nhạt, trông giống hệt với đường hoa văn trên trán Bạch Trạch.

Tiểu Trúc kinh ngạc mở to mắt, sau đó ra sức lắc đầu. Cô bé không muốn tin rằng con quái thú màu đen khổng lồ đáng sợ kia lại chính là người thiếu niên lương thiện mình vừa quen biết chưa lâu. Đúng lúc này, con yêu quái giơ cao hai cánh tay, nện mạnh xuống, chừng như muốn đập nát căn nhà của Liễu ma ma thành từng mảnh vụn.

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, đột nhiên giữa ánh lửa xuất hiện một luồng sáng màu bạc, thì ra Mặc Bạch đã tung người nhảy vọt lên

https://thuviensach.vn

rồi đứng lững lờ giữa không trung. Tay phải y múa may cây gậy trúc, tay trái thì bắt quyết thi triển pháp thuật. Sau một tiếng quát lớn, gió xoáy nổi lên cuốn theo ngọn lửa tràn thẳng về phía con yêu quái, xoay vòng quanh thân thể nó.

Con quái thú gào thét điên cuồng, chuyển cơn giận dữ về phía người thanh niên trước mặt. Nó khua khoắng đôi tay, luồng khói độc màu đen đột ngột tỏa ra xung quanh khiến thân hình nó phồng to lên gấp mấy lần. Đối mặt với làn khói độc điên cuồng tràn đến, Mặc Bạch bất giác nhíu chặt đôi mày, đưa mắt liếc nhìn những ngôi nhà sau lưng cùng rất nhiều người dân đang hoang mang chạy trên đường, rồi cắn chặt răng, quát lớn: “Hàn Lam Băng Lẫm!”

Lập tức, những bông tuyết rơi xuống không ngừng, giữa không trung dần xuất hiện một bức tường băng trong suốt ngăn chặn đà tiến tới của làn khói độc màu đen. Cùng lúc đó, những bông tuyết rơi lả tả đã phần nào làm ngọn lửa yếu đi, không còn dữ dội như lúc ban đầu nữa.

Thế nhưng về mặt pháp lực, thần thú Bạch Trạch vốn được thiên nhiên ưu đãi, so với Mặc Bạch thì mạnh mẽ hơn nhiều, thêm vào đó, chất độc của Cổ Điêu cũng cực kỳ đáng sợ, thế nên chỉ sau nháy mắt, bức tường băng đã nứt toác, nhanh chóng vỡ vụn. Mắt thấy làn khói độc kia đã vượt qua sự ngăn cản của bức tường băng, chẳng bao lâu sẽ tràn tới, Mặc Bạch liền quát lớn một tiếng, từ trên phần chóp của cây gậy trúc trong tay chiếu ra một luồng sáng màu xanh lục vô cùng chói mắt.

Nhưng Tiểu Trúc lại nhìn thấy rõ ràng, bên khóe miệng sư phụ Mặc Bạch lúc này đã rỉ ra một dòng máu, thân hình sư phụ cũng phát sinh biến hóa, hai đốm sáng một trắng một đen khi ẩn khi hiện. Đây là dấu hiện của việc linh lực hao kiệt quá độ, xem chừng y sắp không giữ nổi hình người. Nhìn thấy tình cảnh này, Tiểu Trúc chẳng chút nghĩ ngợi, lập tức khom

https://thuviensach.vn

người nhặt một viên đá vụn từ dưới đất lên, ném thẳng về phía con yêu thú hét to: “Không được làm hại sư phụ ta!”

Viên đá còn chưa ném trúng con yêu thú thì đã bị làn khói độc xung quanh ăn mòn hết sạch, nhưng giọng nói yếu ớt của cô bé thì lại thu hút sự chú ý của nó. Làn khói độc như nước thủy triều đột ngột đổi hướng, tràn qua phía Tiểu Trúc. Tuy không biết làn khói đen đó rốt cuộc là gì nhưng cô bé lập tức co giò bỏ chạy theo nỗi sợ hãi bản năng. Tuy nhiên, dù sao cô bé cũng mới chỉ sáu tuổi, còn chưa chạy được bao xa đã bị khói độc đuổi tới sát sau lưng. Chính vào lúc này, chiếc hồ lô ngọc phi mà Tiểu Trúc đeo trên hông bỗng nhiên bị đứt dây rồi rơi xuống đất, hóa ra những tia sáng dìu dịu.

Khói độc càng lúc càng gần, tựa như một con giao long màu đen hung dữ, cứ thế lao thẳng về phía bé gái đang bỏ chạy. Lúc làn khói sắp nuốt chửng Tiểu Trúc, đột nhiên một thân hình tròn lẳn to lớn chặn trước thân thể cô bé, ôm chặt cô bé vào lòng. Thì ra Mặc Bạch trong hình dạng gấu trúc đã xuất hiện, dùng tấm lưng nửa đen, nửa trắng to lớn giúp đồ nhi ngăn chặn sự tấn công của làn khói độc kia.

“Hự!” Mặc Bạch nôn ra một ngụm máu, nhưng y chẳng để tâm gì tới thương thế của mình, vẫn che chắn cẩn thận cho Tiểu Trúc, sau đó mới xoay người lại nhìn con yêu thú, lớn tiếng niệm chú: “Dĩ huyết vi bằng, dĩ hồn vi chứng, ngô mệnh hóa tỏa, khiên hồn chế linh! [*]

[*] Lấy máu làm băng, lấy hồn làm chứng, mạng ta hóa khóa, kiềm tỏa linh hồn.

Khi đó, Tiểu Trúc vẫn còn chưa biết đây là một thứ cấm thuật nguy hiểm, càng không biết sư phụ Mặc Bạch đã liều cả tính mạng để kháng cự với linh lực của thần thú Bạch Trạch. Cô bé chỉ biết rằng, sau khi sư phụ thi triển pháp thuật, một luồng sáng màu bạc lóe lên trói lên thi thể của con yêu thú, tựa như một sợi dây thừng. Thân thể bị trói chặt, con yêu thúkhông

https://thuviensach.vn

ngừng gào thét, nhưng Mặc Bạch vẫn chẳng sợ hãi, gằn giọng quát: “Bạch Trạch, mau khôi phục bản tâm, chớ để yêu độc khống chế!”

Nghe thấy câu này của y, Tiểu Trúc sợ giật nẩy mình, vội vàng nắm lấy cánh tay của sư phục, nôn nóng nói: “Sư phụ ơi sư phụ, tại sao Bạch Trạch lại biến thành như vậy? Ca ca là người tốt mà, huynh ấy rõ ràng chỉ muốn giúp Liễu ma ma thôi!”

Giọng nói non nớt của cô bé lọt vào tai con yêu thú khổng lồ. Bóng đen dữ dằn kia dường như hơi ngẩn ra, ngừng giãy giụa. Sau chốc lát, khói độc chậm rãi tan đi, ngọn lửa dữ dội cũng dần dần tắt lịm, còn đường hoa văn mà vàng ở giữa trán con yêu thú càng lúc càng sáng. Cuối cùng, toàn thân con yêu thú bị bao bọc trong ánh vàng, tấm thân khổng lồ không ngừng thu nhỏ, cuối cùng hóa thành một thiếu niên tuấn tú.

Nhìn khung cảnh hoang tàn sau cơn hỏa hoạn, nhìn dáng vẻ đề phòng và sợ hãi của dân chúng xung quanh, lại nhìn Mặc Bạch tiên quân miệng rỉ máu, toàn thân dính đầy bụi bặm, Bạch Trạch lộ vẻ áy náy, buồn bã cúi đầu. Chỉ thấy y chậm rãi đi vào trong đống đổ nát, bế Liễu ma ma lúc này đã sợ đến ngất đi, lẳng lặng bước đến trước mặt Mặc Bạch, nhẹ nhàng đặt vị ân nhân mà mình muốn báo ơn nhưng cuối cùng lại bị đối phương đâm trúng trái tim xuống đất. Sau đó, y đưa tay ôm quyền, khom người thật sâu trước Mặc Bạch.

Lúc này, Bạch Trạch mặt mày tái nhợt, máu từ vết thương trên lồng ngực chảy ra không ngừng, nhuộm đỏ cả chiếc áo. Nhìn thấy bộ dạng tả tơi của Bạch Trạch, Mặc Bạch cũng đoán được mấy phần căn nguyên do mọi sự. Y vừa mới đưa tay lên bắt quyết, định thi triển pháp thuật chữa trị vết thương cho Bạch Trạch thì đối phương đã chậm rãi lắc đầu, nói: “Khỏi cần. Mỗ bị yêu độc khống chế, gây ra nghiệp chướng, đây là sự trừng phạt đáng phải nhận. Tiên quân, thật có lỗi quá!”

https://thuviensach.vn

Sau khi trầm giọng nói ra lời cáo lỗi, thiếu niên Bạch Trạch liền hóa thành một luồng ánh sáng màu trắng bay đi, hệt như một ngôi sao băng giữa màn đêm, nhưng lại không phải là bay về hướng núi Côn Luân ở phía tây.

Tuy đã trảm yêu trừ ma, nhưng lại làm hại tới người phàm, xem ra Bạch Trạch không còn mặt mũi nào quay về Côn Luân gặp sư tôn nữa. Lòng người vốn khó đoán, y lại chưa trải thế sự, kinh nghiệm còn ít ỏi, thế nên dù có pháp thuật xem trộm được lòng người nhưng vẫn chẳng thể hiểu thấu, từ đó gây ra tai họa, khiến ân nhân càng thêm buồn bã đau thương. Kể từ đó, Bạch Trạch liền sống một mình ở nơi núi sâu rừng thẳm, không còn muốn dính dáng gì tới loài người nữa, lại càng không muốn lặp lại sai lầm.

Mặc Bạch buồn bã thở dài, bất giác làm động tới bế khí trong lồng ngực, ho ra một ngụm máu tươi. Song y chẳng để ý gì tới thương tích của bản thân, lập tức đi tới nhặt chiếc hồ lô ngọc phỉ thúy rơi dưới đất lên, nhanh chóng buộc nó vào bên hông Tiểu Trúc, đoạn nghiêm túc dặn dò. “Nha đầu, chiếc hồ lô này con nhất định phải ngày đêm đeo bên mình, chớ để nó rời xa thân thể, biết chưa?”

Trong ấn tượng của Tiểu Trúc, sư phụ lúc nào cũng tươi cười vui vẻ, cho dù có giáo huấn mình thì cũng hơi nhếch khóe môi, nói mấy câu như là “nha đầu ngốc”, “đồ trứng thối”. Tiểu Trúc chưa từng thấy sư phụ tỏ ra căng thẳng như vậy bao giờ, cũng chưa lần nào thấy sư phụ dặn dò mình bằng giọng trịnh trọng đến thế. Cô bé tuy không hiểu gì nhưng sư phụ đã dặn dò thì đương nhiên phải nghe theo. Cô bé gật đầu một cái thật mạnh, “dạ” một tiếng, đồng thời đưa tay tới nhẹ nhàng xoa lưng sư phụ, giúp y điều hòa hơi thở.

https://thuviensach.vn

Thấy cô bé tỏ ra ngoan ngoãn như vậy, Mặc Bạch bất giác thở phào một hơi. Đúng lúc này, thấy yêu quái đã bỏ chạy, dân chúng xung quanh liền đánh bạo bước tới. Bọn họ cầm cuốc thuổng trong tay, trừng mắt nhìn Mặc Bạch và Tiểu Trúc vẻ đề phòng. Trong trận chiến với Bạch Trạch vừa rồi, Mặc Bạch không những đã thi triển phép thuật, còn để lộ nguyên hình, mọi người đều nhìn thấy rõ vị tú tài thi trượt thường ngày vẫn hay giúp mọi người viết thư nhà biến thành một con gấu trúc nửa đen nửa trắng. Không biết là ai dẫn đầu hét lên một tiếng "yêu quái", mọi người liền lũ lượt phụ họa theo, những tiếng chửi rủa vang lên bên tai:

"Yêu quái! Cút khỏi nơi này!"

"Đồ yêu tinh, không ngờ lại lừa gạt bọn ta bao nhiêu năm như thế! Mau đi đi! Mau cút đi!"

Những vị thúc thúc, đại thẩm thường ngày vẫn luôn ân cần thân thiết, lúc này đều tỏ ra phẫn nộ. Bọn họ không ngừng vung vẩy vũ khí trong tay, trừng mắt nhìn hai thầy trò Mặc Bạch và Tiểu Trúc. Có người còn nhặt đá bên đường lên, ném về phía hai thầy trò vừa lớn tiếng mắng mỏ.

Tiểu Trúc bị bọn họ mắng là "tiểu yêu quái" thì sợ quá, vội nắm chặt lấy góc áo của sư phụ, đồng thời tránh ra sau lưng y. Nhìn thấy tình cảnh này, Mặc Bạch hơi nhếch khóe môi, gượng nở một nụ cười chua chát. Thế rồi, giữa ánh nhìn hung dữ của những tiếng mắng chửi liên hồi của mọi người, y bế Tiểu Trúc lên, chậm rãi cất bước rời khỏi Bình thành- nơi hai thầy trò y đã sống suốt sáu năm qua.

Giữa làn gió đêm phần phật, chiếc đèn lồng hình con thỏ được buộc trên cành trúc không ngừng đung đưa nhè nhẹ. Ngó nhìn lại, hàng trúc còn đây, đèn lồng còn đó, chiếc chong chóng nhỏ màu sắc sặc sỡ cũng đang quay,

https://thuviensach.vn

vậy nhưng ngôi nhà chứa đựng hồi ức đẹp đẽ kia đã trở nên hiu quạnh vắng, tịch mịch đến tột cùng.

Tuyết rơi lặng lẽ, cảnh đêm xiết bao nặng nề, hai bóng người một lớn một nhỏ như hòa mình trong tuyết, dần dần chẳng còn bóng dáng. Chỉ có những tiếng thì thầm khe khẽ dường như được làn gió lạnh căm trong dịp tháng Giêng đưa trở lại ngôi nhà cũ kia: “Sư phụ ơi sư phụ, chúng ta không thể về nhà nữa ư? Vậy bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đi tới một nơi không có người, cũng không có yêu quái.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 2

Cố nhân

Tiểu Trúc giật mình bừng tỉnh. Nàng mở to hai mắt, trong cặp mắt màu hổ phách ánh lên những tia lấp lánh, trên đôi hàng mi như cánh bướm ngưng tụ những giọt lệ trong suốt. Nàng ngẩn ngơ nhìn qua bên cạnh, nhưng chỉ thấy những bóng cây đan dày giữa chốn núi rừng, chẳng còn thấy bóng dáng mà nàng quen thuộc nhất.

Chẳng biết vì sao, nàng lại nằm mơ về chuyện hồi nhỏ, về ngôi nhà có những hàng trúc xanh, về Bình thành náo nhiệt với những chiếc đèn lồng ấm áp, về Liễu ma ma nhiệt tình tốt bụng và Bạch Trạch một lòng muốn báo ơn. Chính từ ngày đó, nàng và sư phụ đã phải bỏ cả nhà ra đi, tìm đến núi Thanh Xuyên xa xôi hẻo lánh, sống một cuộc sống lánh đời, không để tâm gì tới chốn hồng trần thế tục nữa.

Thế nhưng, mộng đẹp thường dễ tỉnh, cảnh đẹp chẳng được lâu. Tru Yêu tứ phái đánh lên núi Thanh Xuyên, bức bách Mặc Bạch sư phụ phải giao ra chí bảo Vân Sinh kính, kể từ thời khắc đó, cuộc sống yên bình lại một lần nữa bị phá tan. Bọn họ bị ép phải bước vào chốn hồng trần, trải qua gió tanh mưa máu, rốt cuộc vẫn chẳng thể ngăn cản cơn ác mộng buông xuống cõi nhân gian.

Nàng vẫn còn nhớ rõ, bên bờ Đông Hải sóng dâng ngợp trời, sấm sét rền vang, Thất Ấn Tinh trụ rầm rầm đổ sụp, thượng cổ thần ma Ứng Long phá

https://thuviensach.vn

vỡ phong ấn thoát ra ngoài.

Nàng vẫn còn nhớ rõ, khi ngọn lửa dữ dội của Ứng Long bay tới, Mặc Bạch sư phụ đã lặng lẽ đưa mắt liếc nhìn nàng, rồi thi triển thuật Lãm Phong Thần Hành đưa nàng và rắn con ca ca rời khỏi Đông Hải, bản thân thì bước ra ngoài pháp trận, dùng thân thể của mình ngăn chặn sát chiêu của Ứng Long.

Nàng vẫn còn nhớ rõ, dưới ngọn lửa ngợp trời, thân hình gầy guộc của Mặc Bạch sư phụ sau nháy mắt đã bị nuốt chửng. Giữa trời đất mênh mang, sóng dâng cao vút, bóng dáng của sư phụ biến mất hoàn toàn, chỉ để lại hai đạo hồn phách một đen một trắng…

Trái tim như nghẹn lại, cơn đau đến thấu tâm can, nhanh chóng lan tỏa khắp toàn thân, khiến hai mắt nàng như nhòe đi, nước mắt tuôn rơi lã chã. Mộng xưa đã vỡ, thần trí dần dần tỉnh táo trở lại, Tiểu Trúc rốt cuộc cũng ý thức được rằng: Vị sư phụ gấu trúc đã nuôi nấng nàng thành người, thường xuyên co ngón tay lại khẽ cốc trán nàng, tươi cười gọi nàng là “nha đầu”, lúc này đã chẳng còn trên nhân thế nữa...

“Sư phụ…”

Tiếng lẩm bẩm bi thương, tiếng nỉ non da diết, đều bị gió đêm cuốn bay đi, lan tỏa khắp khu rừng tăm tối. Giữa bầu trời đêm, những ngôi sao dày đặc khắp trời khi mờ khi tỏ, ánh sao chiếu lên bóng dáng mỏng manh của người thiếu nữ, cũng chiếu lên cả hai hàng nước mắt đang lặng lẽ chảy dài, rồi từ từ rơi xuống đất.

Đây đã là ngày thứ ba sau khi Ứng Long phá phong ấn thoát ra. Hôm đó, Mặc Bạch dùng thân làm lá chắn, đưa Tiểu Trúc và Quy Hải Minh lúc ấy

https://thuviensach.vn

đã trọng thương rời khỏi Đông Hải. Bởi vì Mặc Bạch đột nhiên mất mạng, thành ra thuật Lãm Phong Thần Hành mà y đang thi triển cũng chịu ảnh hưởng, thế là Tiểu Trúc và Quy Hải Minh bị đưa tới giữa một dòng sông.

Do Ứng Long phá phong ấn thoát ra nên trời sinh dị tượng, suốt ngày hôm đó, trời mưa như trút nước, những giọt mưa to như hạt đậu không ngừng rơi xuống mặt sông, vang lên những tiếng lộp bộp như trống gõ. Giữa cơn mưa rào, một ngọn sóng lớn cuộn tới, lập tức nhấn chìm Tiểu Trúc xuống đáy sông, từng ngụm nước lạnh băng tràn vào trong miệng, trong mũi nàng, khiến nàng nghẹt thở. Nàng đưa tay ra cố gắng giãy giụa, nhưng sóng nước cứ vỗ tới liên tục, khiến nàng không có cơ hội ngoi lên khỏi mặt nước.

Có lẽ… cứ thế này cũng tốt…

Trong khoảnh khắc bị cuốn xuống đáy sông lần nữa, thân thể bập bềnh giữa làn nước, trong đầu Tiểu Trúc đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ như vậy. Đều tại nàng vô dụng, không bảo vệ được sư phụ. Trên đường xuống suối vàng, sư phụ phải đi một mình, nhất định sẽ rất cô đơn vì không có ai trò chuyện, tâm sự cùng…

Ý thức dần trở nên rời rạc, nhưng đúng vào khoảnh khắc Tiểu Trúc muốn bỏ cuộc để theo Mặc Bạch rời xa nhân thế, qua làn nước lạnh giá đục ngầu, nàng bỗng nhìn thấy Quy Hải Minh ở phía không xa lúc này đã chìm xuống đáy sông, đang nằm lặng lẽ trên lớp bùn lầy. Trước đó, trong trận chiến với Ứng Long y đã dùng đến chiêu số ngọc đá cùng tan, nhưng lại bị Ứng Long dễ dàng phá giải và phản kích, cuối cùng bị thương quá nặng, gần như chỉ còn thoi thóp thở. Lúc này đây, sức lực của y đã cạn kiệt, lâm vào trạng thái hôn mê, bị nước mưa đẩy xuống đáy sông.

Rắn con ca ca!

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc cắn chặt răng, không ngừng quẫy mạnh hai tay, cố gắng bơi về phía Quy Hải Minh. Thế rồi nàng nắm chặt lấy cánh tay y, bắt đầu bơi lên mặt nước. Nhưng cơn mưa quá lớn, những làn sóng cứ trào tới, năm lần bảy lượt đẩy nàng xuống dưới đáy. Đối mặt với mưa to sóng lớn, Tiểu Trúc kéo theo rắn con ca ca đã hôn mê, hết lần này tới lần khác bị nhấn chìm, thế rồi lại hết lần này tới lần khác ngoi lên mặt nước.

Sắp rồi… Sắp rồi…

Tiểu Trúc rốt cuộc cũng bơi được tới sát bờ, nhưng khi đẩy được Quy Hải Minh lên bờ thì chút sức lực cuối cùng của nàng đã hao kiệt hết. Trong trạng thái mệt mỏi tới tột độ cả về thể xác lẫn tinh thần, nàng không thể, cũng không muốn bám lấy bờ sông, cứ thế mặc cho sóng to gió lớn quất lên người mình, cuối cùng lại từ từ chìm xuống đáy sông.

Đúng trong khoảnh khắc ấy, một bàn tay to lớn và mạnh mẽ nắm lấy cổ tay nàng, nhấc thân hình yếu ớt của nàng lên.

Nàng kinh ngạc mở mắt ra, qua làn hơi nước mờ mờ, lọt vào mắt nàng là hình bóng một vị võ tướng mặc chiến bào màu xanh, lưng đeo một thanh kiếm lớn đúc bằng huyền thiết. Định thần nhìn kĩ, chỉ thấy người này thân hình cao lớn, dung mạo anh tuấn bất phàm, sống lưng ưỡn thẳng tắp, cực kì uy nghiêm. Lúc này đây, y nhíu chặt đôi mày, mặt lộ nét giận, lạnh lùng nói: “Cho dù ngươi không tiếc tính mạng của mình thì cũng nên trân trọng tính mạng đã được Mặc Bạch dùng chính bản thân để đánh đổi. Nếu ngươi cứ thế bỏ mạng dưới đáy sông, vậy thì khi xuống dưới suối vàng, còn mặt mũi nào gặp lại sư phụ ngươi nữa?”

https://thuviensach.vn

Câu nói ấy tựa như một nhát gậy nện thẳng xuống đầu khiến Tiểu Trúc toàn thân run rẩy. Nàng mở to đôi mắt long lanh, tầm nhìn vì hơi nước mà trở nên mơ hồ, nhưng lại như nhìn thấy sư phụ, nhìn thấy y biến thành bộ dạng gấu trúc ngô nghê đáng yêu, nhìn thấy y vận bộ đồ còn trắng hơn tuyết, máu tóc đen nhánh mượt mà, bên khóe miệng thấp thoáng nụ cười tiêu sái, và rồi, nàng nhìn thấy trong trận huyết chiến bên bờ Đông Hải, thần sắc y quyết liệt vô cùng, ánh nhìn thấp thoáng lời chào từ biệt…

Phải rồi, sư phụ là vì cứu nàng và rắn con ca ca nên mới chết. Nếu nàng tùy tiện từ bỏ cuộc, vậy thì khi xuống dưới suối vàng, nàng còn mặt mũi nào mà gặp lại sư phụ nữa đây? Cho dù sư phụ xưa nay luôn tốt tính nhưng ắt cũng sẽ nổi giận bừng bừng, mắng cho nàng một phen muối mặt.

Nghĩ tới đây, Tiểu Trúc nắm chặt tay, ép cho nước mắt chảy ngược vào trong. Nàng cố nhịn nỗi chua xót trong lòng, ôm quyền khom người thật sâu trước vị võ tướng, trầm giọng nói: “Đa tạ các hạ chỉ dạy. Tiểu Trúc biết sai rồi, Tiểu Trúc thực hổ thẹn với sự dạy bảo của sư phụ.”

Vị võ tướng hừ lạnh một tiếng, đôi hàng lông mày vẫn nhíu chặt, song sắc mặt đã hòa hoãn hơn một chút. Tiểu Trúc ngước mắt lên, nghi hoặc nhìn vị võ tướng từ trên xuống dưới một lượt: Chiến bào cùng huyền thiết kiếm của người này đều lấp lánh ánh vành, tuyệt đối không tầm thường, xem chừng không phải vật ở chốn nhân gian. Điều khiến nàng kinh ngạc hơn là khuôn mặt uy nghiêm anh tuấn kia tuy chưa từng gặp bao giờ nhưng lại có cảm giác vô cùng quen thuộc.

“Nghe những lời vừa rồi thì xem chừng các hạ có quan hệ khá sâu sắc với Mặc Bạch sư phụ, dám hỏi tôn tính đại danh?”

Nghe Tiểu Trúc hỏi vậy, vị võ tướng lấy từ bên hông xuống một nậm rượu, ngửa đầu uống một ngụm, sau đó hơi nhếch khóe môi nở một nụ cười

https://thuviensach.vn

giễu cợt, nói: “Có quan hệ khá sâu sắc? Ha ha! Danh tính của ta cho dù có nói cho người biết thì cũng có sao? Tiểu Hắc Bạch trốn tránh ta mười tám năm ròng, sợ ta tìm đến cửa đòi nợ, làm sao dám nhắc đến tên của chủ nợ với con nhóc ngươi chứ!”

Nghe thấy câu này của y, Tiểu Trúc sinh lòng bất mãn, liền cắt ngang lời y: “Tiểu Trúc rất cảm ơn các hạ đã ra tay cứu mạng, nhưng xin các hạ chớ nói lung tung. Mặc Bạch sư phụ từ nhỏ đã dạy ta hai chữ “tín nghĩa”, người xưa nay vẫn luôn giữ chữ tín, tuyệt đối không bao giờ có chuyện nợ rồi không trả, lại còn trốn tránh chủ nợ.”

“Ha ha ha!” Vị võ tướng ngẩng đầu cười, âm thanh vang tới tận trời. Y lại uống một ngụm rượu mạnh nữa, rồi chợt nhìn về phía Tiểu Trúc, suốt hồi lâu chẳng nói năng gì. Tiểu Trúc cảm thấy ánh mắt y sắc lạnh tựa dao, khiến sống lưng nàng dâng lên từng cơn ớn lạnh. Sau một hồi lâu trầm lặng, y bỗng chỉ tay về phía chiếc hồ lô ngọc phỉ thúy mà Tiểu Trúc đeo bên hông, hờ hững nói: “Đưa cho ta!”

Tiểu Trúc lại càng ngạc nhiên, liền hơi nghiêng người, cầm chiếc hồ lô trong tay, nói: “Xin lỗi, ta không thể giao cho tiên quân chiếc hồ lô này được. Tiên quân có ơn cứu mạng với ta, về lý mà nói, ta không nên cự tuyệt yêu cầu của tiên quân, song chiếc hồ lô này là do sư phụ tặng cho ta, hơn nữa, sư phụ còn dặn ta tuyệt đối không được để hồ lô rời khỏi người. Mong tiên quân lượng thứ!”

Vị võ tướng lại nhếch khóe môi, trong nụ cười chừng như có thêm mấy tia giễu cợt, đồng thời còn có mấy phần bất lực và đắng chát. Tiểu Trúc cảm thấy nghi hoặc, bỗng thấy đối phương ngẩng đầu uống một hơi cạn hết rượu trong nậm, sau đó vứt chiếc nậm rỗng xuống sông, hờ hững nói: “Dưới đáy hồ lô hẳn có hai chữ “Thương Minh”“.

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc mở to mắt, cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Chiếc hồ lô này nàng mang theo người từ nhỏ đến lớn, mỗi đường hoa văn trên đó nàng đều nắm rõ như lòng bàn tay. Ở dưới đáy hồ lô quả thực có hai chữ lớn được khắc theo lối cổ, chính là "Thương Minh". Hồi nhỏ, nàng từng hỏi sư phụ hai chữ "Thương Minh" này rốt cuộc có ý nghĩa gì, tại sao lại được khắc ở đó, nhưng sư phụ chỉ cười, nhất quyết không chịu trả lời.

"Tiên quân làm sao biết được?" Nàng buột miệng hỏi.

Vị võ tướng chắp tay đứng đó, sống lưng ưỡn thẳng tắp như một gốc tùng cổ thụ, thân hình bất động như ngọn núi. Y ngước mắt nhìn bầu trời âm u đang trong cơ gió giục mây vần, dường như đang nhớ lại chuyện xưa. Thế rồi, chỉ nghe y nói chậm rãi từng từ một, giọng nói ngân vang đầy khí phách: "Ta là Thương Minh."

***

Cảnh tượng ngày xưa như mộng như ảo, như mây như khói, chẳng thể phân tách được rõ ràng với thực tại.

Bảy trăm năm trước, trời sinh dị tượng, âm dương điên đảo, thượng cổ tà ma Xi Vưu vốn đã bị Hoàng Đế Hiên Viên chém đầu, xong lại chịu tác động từ nhật thực và âm khí, đầu lâu liền hóa thành một thứ ma vật chí hung chí tà là Thao Thiết, đi gây họa cho nhân gian. Thao Thiết háu ăn, tất cả mọi sinh linh trên đời đều bị nó nuốt chửng. Thần tướng Thương Minh nhận lệnh của Thiên đình, hạ giới tiêu diệt Thao Thiết. Sau một trận ác chiến kéo dài ba ngày ba đêm, Thương Minh rốt cuộc đã giết được con hung thú đáng sợ ấy. Trước khi chết, Thao Thiết tự làm thân thể nổ tung, hóa thành những ngọn lửa âm u bay đi tứ phía, khiến hỏa hoạn nổi lên khắp nơi.

https://thuviensach.vn

Thương Minh là thần tướng trảm yêu, không phải là thần mưa chuyên hô mưa gọi gió, nhưng thấy ánh lửa ngợp trời, chim thú sợ hãi bỏ chạy toán loạn, vô số sinh linh kêu gào thê lương trong biển lửa thì bất giác sinh lòng bất nhẫn, bèn thôi thúc thần lực, hút nước từ các sông hồ xung quanh về, tạo thành một cơn mưa rất lớn. Vì trận ác chiến trước đó, thần lực của Thương Minh vốn đã bị tiêu hao quá nửa, lúc này lại cố gắng làm mưa, khiến cho thần lực mất hết, rốt cuộc rớt xuống phàm trần.

Với tấm thân đã trọng thương, Thương Minh bị rớt xuống một vùng rừng núi trúc ở đất Ba Thục. Khi đó, ngọn lửa của Thao Thiết còn chưa tắt hẳn, Thương Minh nằm giữa biển lửa, khí lực cạn kiệt, chỉ biết trơ mắt nhìn ngọn lửa dữ dội nuốt chửng đất trời, các loài chim thú đều hoang mang bỏ chạy tứ tán. Đương khi ngọn lửa tràn đến và y nở một nụ cười tự giễu thì chợt cảm thấy bên cạnh có một tiếng động lạ. Thương Minh ngoảnh đầu qua nhìn, thấy một con vật tròn xoe nửa đen nửa trắng đang ngoạm chặt vạt áo dưới chiến giáp của mình, cố gắng kéo mình ra khỏi biển lửa.

Dường như phát giác ra ánh nhìn của y, con vật đó thoáng đờ ra. Nó ngẩng cái đầu tròn xoe lông lá lên, cặp mắt đen thui nhìn về y vẻ nghi hoặc. Những chiếc lá trúc bị bắt lửa nhanh chóng biến thành tro, tro tàn bay tung tóe khắp trời, thế rồi lại bị cơn mưa như trút kéo xuống mặt đất. Con vật tròn xoe kia toàn thân ướt sũng, ngay cả bộ lông hai màu đen trắng cũng bị nhuộm thành màu xám xịt. Chính vào lúc này, ngọn lửa tà ma kia bỗng như hồi quang phản chiếu, đột ngột bốc lên cao mấy thước, khiến cho con vật kia sợ hãi đến nỗi toàn thân run rẩy, mồm miệng há hốc, cuống cuồng bỏ chạy.

Nhưng rốt cuộc nó vẫn quay trở lại. Sau đó, nó lại ngoạm chặt vạt áo dưới chiến giáp của Thương Minh, dùng những chiếc móng vuốt bám chặt vào mặt đất lầy lội, cố gắng kéo y ra ngoài từng chút từng chút một, tránh khỏi ngọn lửa đang không ngừng tới gần kia.

https://thuviensach.vn

Thương Minh vừa nhìn đã nhận ra ngay, trên người con gấu trúc nhỏ sinh sống ở nơi hoang dã này có linh tính cực kì siêu phàm thoát tục. Thế nhưng, nếu không có cơn mưa mà Thương Minh tạo ra, con vật lương thiện này ắt sẽ phải trả giá vì lòng tốt của mình, vùi thân trong biển lửa. Nếu y cứ bỏ mặc không thèm quan tâm đến, sẽ có một ngày con vật này bị hại chết bởi lòng tốt không có giới hạn của bản thân.

Trong khi Thương Minh suy nghĩ về việc này, biển lửa dữ dội kia rốt cuộc đã không địch lại cơn mưa như trút nước, càng lúc càng yếu đi, cuối cùng tắt hẳn. Con vật tròn xoe dường như thở phào một hơi, rồi "bộp" một tiếng, nó nhoài đôi tay lông lá về phía trước, nằm xoài xuống một vũng nước ở ngay trước mặt, vừa thè lưỡi vừa thở hồng hộc.

Khi ở trên cõi Thượng thiên, các vị thần ai làm việc nấy, chẳng mấy khi gặp mặt. Mà Thương Minh vốn là vị võ tướng phụ trách canh giữ Thiên đình, cả ngày đeo huyền thiết kiếm sau lưng, ngạo nghễ đứng trên mây, càng ít trò chuyện với người khác, lẳng lặng chịu đựng nỗi cô độc ngàn năm. Thế nhưng lúc này đây, y bỗng nhiên lại mở lời, khẽ nói: "Này, qua đây!"

Con vật tròn xoe nửa đen nửa trắng dường như ý thức được đối phương đang gọi mình, bèn ngô nghê đứng thẳng người dậy, sau đó ngồi phịch xuống đất bằng cái mông béo tròn, nghiêng đầu nhìn Thương Minh vẻ nghi hoặc. Bộ dạng chất phác đáng yêu ấy của nó khiến Thương Minh hơi nhếch khóe môi, khẽ nở nụ cười. Thế rồi y cố gắng chống tay xuống đất, nhích đến ngồi vào một gốc trúc xanh, lại lấy từ bên hông ra một chiếc hồ lô ngọc phỉ thúy đựng đầy rượu mạnh, ngửa đầu uống một ngụm lớn.

Nhìn thấy bộ dạng uống rượu một cách sảng khoái của y, con gấu trúc nghiêng đầu sang một bên, tò mò đưa mắt nhìn qua.

https://thuviensach.vn

“Sao vậy? Mày cũng muốn uống à?” Thương Minh cười vang, bèn vứt chiếc hồ lô ngọc phỉ thúy qua.

Con gấu trúc dùng đôi tay núc ních của mình đón lấy chiếc hồ lô rượu, sau đó học theo bộ dạng của Thương Minh vừa rồi, ngửa đầu, nâng hồ lô lên uống một ngụm rượu thật lớn. Ngay sau đó, nó tỏ ra sợ hãi vô cùng, vội vàng thè lưỡi nhổ phì phì, đồng thời vứt chiếc hồ lô xuống đất. Nhưng chỉ sau chốc lát, lại nhặt hồ lô rượu lên, khẽ nhấp một ngụm nhỏ. Sau khoảng thời gian chừng một tuần trà, con gấu trúc không ngồi yên được nữa, lâng lâng bò dậy, loạng choạng bước đi trên mặt đất, hết rẽ bên này lại ngoặt bên kia, cuối cùng đâm vào đùi của Thương Minh, gục luôn xuống bên cạnh y, cái đầu lông lá gối vào đùi y.

“Ha ha, nhóc con ngươi quá là rất hợp tính với ta đấy!” Thương Minh cười ha hả, đưa tay tới khẽ vò đầu con gấu trúc, sau khi suy nghĩ một lát bèn cười nói: “Chúng ta rất có duyên với nhau, vậy ta sẽ giúp ngươi một tay để sau này ta còn có bạn rượu.”

Dứt lời, Thương Minh bèn lấy từ trong vạt áo ra món pháp bảo Vân Sinh kính, lại lấy kiếm rạch một đường trên cánh tay, dùng máu của thần biến thành một sợi chỉ màu đỏ, buộc Vân Sinh kính vào cổ con gấu trúc.

Sau khi lành vết thương, Thương Minh tuy đã trở về Thiên Đình phục mệnh nhưng cứ cách đôi ba ngày lại xuống trần gian, đi tìm người bạn rượu kia uống túy lúy một phen, đồng thời gọi đối phương là Tiểu Hắc Bạch. Con gấu trúc ấy nhờ có bảo vật Thiên Đình là Vân Sinh kính nên bắt đầu có thể hấp thu linh khí trong trời đất, tu vi tiến bộ rất nhanh. Cùng với đó, nhờ có sợi chỉ máu của Thương Minh bảo vệ nên đừng nói là mãnh thú nơi hoang dã, ngay cả yêu ma cũng chẳng thể lại gần để làm hại tính mạng nó. Chỉ mất ba mươi năm, Tiểu Hắc Bạch đã có thể mở miệng nói tiếng người,

https://thuviensach.vn

trò chuyện trôi chảy với Thương Minh. Hai trăm năm sau, Tiểu Hắc Bạch rốt cuộc đã có thể hóa thành hình người, lấy bộ dạng là một thư sinh tóc đen, áo trắng, tự xưng là Mặc Bạch, đồng thời chính thức lên sống ở núi Đoạn Vân, đọc vô số cổ tịch trong thiên hạ, tu thân dưỡng tính.

Chuyện cũ từ mấy trăm năm trước hệt như một giấc mộng mịt mờ hư ảo. Thương Minh vẫn còn nhớ cảnh tượng con gấu trúc nửa đen nửa trắng rón rén bò trên mặt đất ăn trộm rượu hồi đầu mới gặp, cũng vẫn nhớ rõ vị thư sinh tuấn tú nhờ có Vân Sinh kính mà tu luyện được ngàn năm đạo hạnh ấy đã cười và nói với y rằng: “Hảo hữu, vậy thì ta không khách sáo nữa nhé!” Rồi liền giật lấy chiếc hồ lô ngọc phỉ thúy của y, kiên quyết không chịu trả lại.

Thương Minh lại càng nhớ rõ, mười chín năm trước, vị bằng hữu với giao tình mấy trăm năm đó đã ôm vò rượu trong tay, nói với y về lời hứa “phi thăng”, nhưng kể từ đó lại biến mất khỏi cõi trần, hoàn toàn chẳng còn tăm tích.

Đêm đó, trên núi Đoạn Vân, trăng tròn treo cao, ánh bạc tỏa khắp, hai người ngồi uống rượu với nhau, trong cuộc rượu chủ yếu là Mặc Bạch huyên thuyên kể về những chuyện thú vị nơi sơn dã, chẳng hạn như con cáo ở đâu tu luyện được thành tinh, cây hòe ở chỗ nào đã ngưng tụ được yêu phách. Đối với Thương Minh, những tin tức vụn vặt về đám tiểu yêu ấy chẳng hề thú vị, nhưng y đã sớm quen với cảnh tượng bằng hữu của mình ôm vò rượu trong tay mà càm ràm ca cẩm. Sau ngàn năm cô độc, đây là người bằng hữu duy nhất thường xuyên bầu bạn với y.

“… Sau đó, con tiểu yêu thật sự đã bị người kia dọa nạt, nghĩ rằng dùng nước miếng là có thể lấy được tính mạng của nó, bèn một mực cõng người kia về nhà! Ha ha, yêu quái mà lại bị con người lừa gạt, ngươi nói xem chuyện này có buồn cười không… Ợ!”

https://thuviensach.vn

Trong cơn say, mặc Bạch cứ nói mãi, rồi đột nhiên nấc nghẹn một cái. Chỉ thấy một làn khói trắng bốc lên, vị thư sinh tuấn tú vốn đang uống rượu chuyện trò bỗng biến thành một con gấu trúc tròn xoe béo núc. Do tác dụng của hơi men, y vẫn còn chưa hiểu rõ tình hình, cứ ngẩn ngơ ôm chặt vò rượu, lại dùng cặp mắt đen thui nhìn qua phía hảo hữu, sững sờ hỏi: “Hảo hữu, ngươi luyện ra được ba đầu sáu tay từ khi nào vậy?”

Thương Minh đưa mắt nhìn qua, thu hết dáng vẻ ngô nghê đáng yêu của hảo hữu vào đáy mắt. Y đưa tay tới đoạt lấy vò rượu từ trong tay Mặc Bạch, lạnh lùng nói: “Tu hành ngàn năm, thế mà ngay đến hình dáng cũng không khống chế được, Tiểu Hắc Bạch, ta thấy ngươi thực đã uổng công tu hành rồi đấy.”

“Ha ha, có hảo hữu ở bên, cùng ngắm trăng uống rượu, ta còn phải khống chế hình dáng làm gì nữa?” Mặc Bạch cười vang, nói. Y không những không xấu hổ, ngược lại còn dang rộng đôi tay núc ních, ngả người nằm xuống thảm cỏ xanh mềm mại ở phía sau. Kế đó, y dùng đôi mắt đen thui của mình ngước lên nhìn chiếc đĩa ngọc tròn vành vạnh giữa bầu trời đêm, cười nói: “Kỳ thực, làm một con thú hoang nơi sơn dã cũng có gì là không tốt đâu? Chẳng cần phải tu hành, chẳng cần phải để tâm tới lễ giáo, cũng chẳng cần phải để tâm tới sự hưng thịnh suy vong của thiên hạ, trong lòng không có điều vướng bận gì, ăn xong rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn, há chẳng sung sướng lắm ư?”

“Ta thấy ngươi kiếp này đã đầu thai nhầm rồi đấy.” Thương Minh lạnh lùng đưa mắt nhìn y. “Ngươi không nên là gấu trúc, phải là lợn mới đúng.”

“Ha ha, rốt cuộc là làm người vui vẻ, làm tiên vui vẻ hay là làm lợn vui vẻ đây? Quả đúng là một câu hỏi khó trả lời.” Mặc Bạch cười vang, sau đó liền ngồi thẳng dậy, lại biến trở về bộ dạng của một thư sinh. Y nhìn qua

https://thuviensach.vn

phía hảo hữu, hơi nhếch khóe môi, cười nói: “Có điều, là một con gấu trúc biết giữ lời hứa, nhất định sẽ tu tiên rồi phi thăng lên Thiên đình uống rượu với hảo hữu. Có sự trợ giúp của Vân Sinh kính, theo ta thấy, chỉ cần nửa tháng nữa thôi là ta có thể tu hành viên mãn. Hảo hữu, đến lúc đó ngươi đừng quên tới Nam Thiên môn đón ta đấy nhé!”

Thương Minh biết Mặc Bạch là người rất giữ chữ tín, vậy nhưng nửa tháng sau, khi y theo ước định đến Nam Thiên môn chờ đợi thì lại chẳng thấy bóng dáng hảo hữu đâu cả. Cảm thấy có sự lạ thường, Thương Minh lập tức hạ giới rồi đến thẳng núi Đoạn Vân, nhưng lại chẳng cảm nhận được chút linh khí nào của hảo hữu.

Mặc Bạch đột nhiên biến mất chẳng còn bóng dáng. Thương Minh tìm khắp tam giới, bỏ ra mười mấy năm ròng, nhưng vẫn chẳng phát hiện ra tung tích của hảo hữu. Y thậm chí còn bắt đầu hoài nghi hảo hữu đã gây ra rắc rối gì đó, cuối cùng bị người ta đánh cho hồn bay phách tán. Suốt một thời gian dài, Thương Minh đi khắp nơi thăm dò, muốn tìm ra hung thủ thật sự để báo thù cho hảo hữu, nhưng vào một ngày nửa năm trước, y đột nhiên cảm nhận được sự tồn tại của một luồng linh khí thuộc về Mặc Bạch ở nhân gian.

Thế là, ở Bạch Hà trấn, Thương Minh hóa thân thành một thư sinh bán con gấu trúc, gặp lại cố nhân. Khi đó, Mặc Bạch đã trúng phải thuật pháp của Tru Yêu tứ phái, pháp lực bị phong ấn hoàn toàn, hóa thành một con gấu trúc nhỏ không thể nói năng, ngồi trên vai một thiếu nữ. Thương Minh vừa liếc qua đã nhìn thấy chiếc hồ lô ngọc phỉ thúy mà mình tặng cho đối phương năm xưa được người thiếu nữ đeo bên hông. Thì ra mười chín năm nay Mặc Bạch vẫn luôn dùng chiếc hồ lô ấy để tạo ra kết giới, khiến thần lực không thể nào tìm ra được. Mãi đến khi pháp lực của Mặc Bạch bị phong ấn, kết giới ấy để lộ một chút sơ hở, Thương Minh nhờ thế mà phát hiện ra tung tích của hảo hữu.

https://thuviensach.vn

Vốn là hảo hữu trùng phùng, vậy nhưng sau khi nhìn thấy y, không ngờ Mặc Bạch lại xoay người bỏ trốn. Có điều, khi ấy Mặc Bạch đã bị mất hết pháp lực, làm sao có thể thoát khỏi sự truy đuổi của một vị thần như Thương Minh. Thế là bên ngoài Bạch Hà trấn, con gấu trúc nhỏ ấy đành ủ rũ nói ra chân tướng. Thì ra, chính trong đêm trước ngày Mặc Bạch tu hành viên mãn, phi thăng thành tiên, y đã nhặt được một bé gái vừa mới ra đời trong khu rừng trúc…

Thương Minh im lặng không nói gì, cặp mắt băng giá lạnh lùng nhìn thiếu nữ trước mặt. Tạo hóa trêu ngươi, thế sự vô thường, Mặc Bạch đáng lẽ sẽ phi thăng lên thượng giới, không còn chút vướng bận ở chốn hồng trần, vậy nhưng lại gặp phải thứ không thể vứt bỏ, kể từ đó bước chân vào chốn vực sâu đã được vận mệnh định sẵn. Y coi Tiểu Trúc nửa như con gái, nửa như đồ đệ mà nuôi nấng thành người, thế rồi lại vì Vân Sinh kính mà bị cuốn vào sự phân tranh ở cõi tục, để rồi cuối cùng bị mất mạng trong ngọn lửa của Ứng Long…

Ứng Long giáng thế, Thần Châu lâm nạn, đây là một kiếp nạn đã được số phận định trước. Thân là thần tướng của cõi Thượng thiên, Thương Minh không thể làm trái ý trời, không thể đi nghênh chiến với Ứng Long để cứu hảo hữu. Y chỉ có thể trơ mắt nhìn ngọn lửa dữ dội đó bay tới giữa sóng lớn ngợp trời, chỉ sau nháy mắt đã thiêu đốt thân hình của hảo hữu thành tro bụi.

Trên trời dưới đất, Thương Minh y chỉ có duy nhất một người bằng hữu là Mặc Bạch, nhưng khi ấy, điều duy nhất mà y có thể là chỉ là sử ra thần lực nửa đời, bảo vệ linh hồn đang tan biến của Mặc Bạch, đưa vào trong chiếc hồ lô ngọc phỉ thúy.

https://thuviensach.vn

Sau một tiếng thở dài trong câm lặng, Thương Minh nhìn đồ nhi duy nhất của hảo hữu, chậm rãi nói: “Ngươi có muốn gặp lại sư phụ của mình không?”

Tiểu Trúc kinh ngạc mở to mắt, những giọt lệ cố nén nhịn lại làm vành mắt nàng ướt nhòe. Nàng đưa tay tới níu chặt lấy vạt áo của Thương Minh, nôn nóng nói: “Tiên quân, tiên quân có cách cứu sư phụ ta ư?”

Thương Minh khẽ gật đầu, hờ hững nói: “Ta với sư phụ ngươi là hảo hữu chí giao. Năm xưa, khi y vẫn còn là một con gấu trúc ở nơi sơn dã, chính ta đã cho y mượn Vân Sinh kính, giúp y tu hành thành tiên. Chiếc hồ lô ngọc phỉ thúy này vốn là bình đựng rượu của ta, về sau bị y lừa lấy mất. Khi Ứng Long hạ sát chiêu, ta không tiện can thiệp, chỉ có thể ngấm ngầm đưa hồn phách của y vào trong hồ lô…”

Nghe y nói xong, Tiểu Trúc vội vàng cởi chiếc hồ lô ngọc phỉ thúy đeo bên hông xuống, đưa vào trong tay Thương Minh, khàn giọng nài nỉ: “Đa tạ tiên quân ra tay tương trợ, xin người hãy cứu sư phụ ta với!”

Nói rồi nàng liền quỳ sụp xuống, khấn đầu bái tạ. Thương Minh lập tức nghiêng người tránh đi, dùng ngón cái vuốt ve chiếc hồ lô ngọc phỉ thúy trong tay, sau đó lạnh lùng nói: “Khoan đã! Tuy thần hồn của Mặc Bạch vẫn còn đây nhưng muốn giúp y tái sinh chẳng phải là việc dễ dàng, cần có bốn món pháp bảo tương trợ mới được. Bằng không, dù ta có tái tạo lại thân xác cho y thì thần hồn cũng chẳng thể nhập vào, rốt lại vẫn chỉ là cái xác biết đi mà thôi.”

Vừa nghe nói sư phụ vẫn còn cứu được, Tiểu Trúc lập tức mừng rỡ, vội níu chặt vạt áo dưới chiến giáp của Thương Minh, khẩn khoản nói: “Rốt cuộc là bốn món pháp bảo nào, mong tiên quân chỉ rõ. Chỉ cần có thể cứu

https://thuviensach.vn

được sư phụ, Tiểu Trúc dù phải lên núi đao, xuống biển lửa cũng quyết chẳng dám có nửa lời oán hận!”

“Tốt lắm! Coi như không uổng công y thương ngươi.” Thương Minh trầm giọng nói. “Bốn món pháp bảo này là bảo vật trấn phái của Tru Yêu tứ phái, lần lượt là Định Hồn châu của Độ Tội cốc, Tử Tiêu kiếm của Thiên Huyền môn, Càn Khôn đỉnh của Xích Vân lâu và Khuy Thiên phiên[*] của Thập Phương điện. Sự phân tranh ở nhân gian ta không tiện nhúng tay vào, càng không thể ỷ mạnh hiếp yếu, dùng pháp lực mà tranh đoạt. Cho nên, bốn món pháp bảo này có thể tập hợp đủ hay không, chỉ có thể trông cậy vào bản lĩnh của ngươi mà thôi.”

[*] Phiên tức là cái phướn.

“Tiên quân yên tâm.” Tiểu Trúc nắm chặt hai tay, cặp mắt lấp lánh ánh lên những tia sáng rực. “Cho dù có phải liều tính mạng này, Tiểu Trúc cũng sẽ thu thập đủ bốn món pháp bảo, cứu sư phụ về.”

Nghe thấy những lời từ đáy lòng nàng, Thương Minh nở một nụ cười lạnh lẽo, trong nụ cười thấp thoáng có mấy tia giễu cợt. “Y cứu ngươi, ngươi cứu y, những món nợ ân tình đẩy qua đẩy lại như thế còn có gì là thú vị nữa? Hồng trần hỗn loạn, lòng người biến hóa, y rốt cuộc vẫn nhìn không thấu…”

“Xin thứ cho Tiểu Trúc nhiều lời.” Tiểu Trúc ngẩng đầu nhìn Thương Minh, trong cặp mắt màu hổ phách tựa như có nhưng ngôi sao lấp lánh. Chỉ nghe nàng khẽ nói: “Giữa chốn hồng trần đâu phải chỉ toàn những món nợ không đâu. Sư phụ cứu ta, tuyệt đối không phải là vì trả nợ, mà chỉ đơn giản vì chúng ta là người thân. Vì người thân, vì bằng hữu, cho dù có phải liều tính mạng cũng cam tâm tình nguyện, đây lẽ nào không phải là chuyện thường tình của con người ư?”

https://thuviensach.vn

Thương Minh nghe vậy thì ngẩn ra, đoạn lặng lẽ nhìn thiếu nữ trước mặt, từ trên gương mặt thanh tú kia, y thấp thoáng thấy được thần thái của người hảo hữu. Y bỗng nhớ lại việc ngày đó mình từng cảnh cáo Mặc Bạch, bảo y đừng xen vào chuyện của Ứng Long. Khi đó, Mặc Bạch đã mỉm cười nhìn y, cặp mắt cũng sáng lấp lánh y hệt thế này. "Mạng của loài súc vật vốn chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi. Mặc Bạch có thể sống được đến bây giờ đã là một điều may to lớn, sao còn phải cưỡng cầu việc phi thăng làm gì nữa? Chốn hồng trần loạn thế này ta hãy còn chưa xem đủ…"

Tiếng cười nói của hảo hữu chừng như vẫn còn vang vọng bên tai. Thương Minh im lặng trong chốc lát, chợt đưa tay tới đỡ Tiểu Trúc đang quỳ bái ta dậy, khẽ nói: "Nha đầu."

Tiếng gọi "nha đầu" ấy thân thuộc biết bao, hệt như lời của sư phụ Mặc Bạch thường ngày, Tiểu Trúc nghe mà lòng run rẩy, cố nén cơn chua xót, khẽ nói: "Dạ."

Giọng nói run run cùng ánh mắt rớm lệ của nàng, Thương Minh làm gì mà chẳng nhận ra? Vị thần tướng vốn luôn canh giữ ở chốn Thiên đình, coi nhẹ việc dưới trần gian ấy bỗng nhiên cảm thấy buồn bã. Y chợt hiểu ra tại sao Mặc Bạch lại tình nguyện bỏ qua cơ hội phi thăng thành tiên, quyết không chịu bỏ rơi thiếu nữ người phàm này. Cũng như y hồi mới gặp Mặc Bạch vậy, dù biết là vi phạm thiên quy nhưng vẫn không thể bỏ rơi con vật tròn xoe nửa đen nửa trắng kia, còn lén giao pháp bảo Vân Sinh kính cho nó, giúp nó tu hành đắc đạo.

Một chữ "duyên" thôi nhưng thật khó có thể nói rõ bằng lời.

https://thuviensach.vn

“Nha đầu.” Thương Minh chậm rãi nói. “Tu vi của ngươi còn nông cạn, phải cẩn thận đấy!”

Nói rồi, Thương Minh ngưng tụ ra một quầng sáng màu vàng nơi đầu ngón tay, điểm nhẹ vào trán của Tiểu Trúc, quầng sáng lập tức chui vào trong đó. Tiểu Trúc bất giác cảm thấy đỉnh đầu ấm áp, trong đầu đột nhiên xuất hiện rất nhiều phù chú mà mình chưa từng nghe nói tới. Nhất thời nàng cảm thấy có chút ngẩn ngơ, trước mắt xuất hiện một bóng dáng mơ hồ, tay cầm song kiếm thi triển một bộ kiếm pháp tinh diệu vô song. Sau chừng nửa tuần hương, Tiểu Trúc phát hiện sương mù trước mắt đã tan hết, thần trí khôi phục lại sự tỉnh táo, hơn nữa trong cơ thể còn ngợp đầy chân khí ấm áp. Mãi đến lúc này, nàng mới hiểu ra, thì ra vừa rồi Thương Minh đã ngấm ngầm dùng thần lực truyền thụ cho nàng kiếm pháp vô song.

“Đa tạ Thương Minh sư phụ!” Tiểu Trúc quỳ xuống khấu đầu, nhưng lại bị Thương Minh né tránh. Y hơi nhếch khóe môi, cười giễu cợt, nói: “Đừng bái lạy ta, ta không phải là sư phụ của ngươi. Chuyến đi này hung hiểm, nếu ngươi có mệnh hệ gì, dù sư phụ ngươi có sống lại ắt cũng sẽ liều mạng với ta.”

Nghe y nói vậy, Tiểu Trúc bất giác thầm tưởng tượng ra bộ dạng tức tối đi tìm hảo hữu tính sổ của sư phụ gấu trúc, tâm trạng buồn bã vốn luôn đeo bám nàng trong suốt thời gian qua đã với bớt đi nhiều, bên khóe miệng hiện ra một nụ cười tươi. Trên khuôn mặt thanh tú còn vương dấu lệ, nụ cười ấy thực chẳng khác nào bầu trời lúc mưa tạnh mây tan, toát ra một thứ thần thái rực rỡ không lời nào tả nổi, trong cặp mắt màu hổ phách ánh lên những tia sáng ngợp đầy niềm hy vọng. “Thương Minh sư phụ yên tâm, con nhất định sẽ tìm đủ bốn món pháp bảo đó, giúp Mặc Bạch sư phụ sống lại rồi cãi nhau với người.”

https://thuviensach.vn

Thương Minh mỉm cười, sau đó lại đưa tay ra, nơi đầu ngón tay ngưng tụ thành một quầng sáng màu vàng rực rỡ, giúp Quy Hải Minh đang hôn mê chữa lành vết thương. Tiểu Trúc ngồi xuống bên cạnh rắn con ca ca, đỡ y dậy, thấy sắc mặt y đã hòa hoãn hơn nhiều, hơi thở cũng đều đặn hơn, nàng mới thở phào một hơi. Nàng ngẩng đầu lên, đang định bái tạ lần nữa thì đã nghe Thương Minh trầm giọng nói: "Mặc Bạch là hảo hữu chí giao của ta, ta không phải vì sợ làm trái thiên quy nên mới trơ mắt nhìn y bị Ứng Long giết chết, thực sự là ta không thể ra tay được. Nếu ta nghênh chiến với Ứng Long, làm trái ý trời, vậy thì khó tránh khỏi bị Thiên đình truy cứu, tới lúc đó chuyện về Vân Sinh kính ắt sẽ bại lộ, kết cục của Mặc Bạch chỉ e cũng chẳng khác gì…"

Nói tới đây, Thương Minh dừng lại một chút, thần sắc thoáng qua những tia phức tạp, sau khi liếc nhìn Tiểu Trúc lại trầm giọng nói tiếp: "Việc tìm kiếm bốn món bảo pháp vật của Tru Yêu tứ phái ta giao cho ngươi. Chờ khi thu thập đủ, ngươi hãy đến Băng Phách hàn đàm[*] tìm ta, ta sẽ giúp Mặc Bạch tạo lại thân xác ở nơi đó."

[*] Hàn đàm là đầm nước lạnh.

Dứt lời, Thương Minh cất chiếc hồ lô ngọc phỉ thúy vào trong tay áo, xoay người định rời đi. Đúng lúc này, Tiểu Trúc bỗng cảm thấy có sự lạ thường, vội lên tiếng dò hỏi: "Đợi đã, Thương Minh sư phụ, khi xưa Tru Yêu tứ phái xông lên núi Thanh Xuyên, ép Mặc Bạch sư phụ giao ra Vân Sinh kính để củng cố phong ấn ở Đông Hải, giam cầm Ứng Long. Lúc đó, Mặc Bạch sư phụ đã nói rất rõ ràng, người không hề có Vân Sinh kính!"

Thương Minh đờ người ra, im lặng không nói gì. Một lát sau, y phất tay áo một cái, hóa thành một luồng sáng màu vàng bay vút lên tận mây xanh, sau nháy mắt đã biến mất chẳng còn bóng dáng.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 3

Chứng tâm

Đêm khuya rét lạnh, mưa rơi tí tách, như tạo ra một bức rèm châu giữa đất trời. Những hạt mưa len qua chỗ dột của một ngôi miếu cũ kĩ, hắt lên những bức tượng Bồ Tát đặt bên trong. Dần dần, trên khuôn mặt đượm vẻ từ bi của Bồ Tát xuất hiện hai hàng nước mưa thật dài, nhìn chẳng khác nào đang rơi lệ vì xót thương cho sự khổ cực của các sinh linh giữa chốn nhân gian.

Đây là một tòa miếu Quan Âm đã bị bỏ hoang từ lâu. Mười năm trước, Ứng Long và Tương Liễu đại chiến với nhau ở Đông Hải, khiến cho biển động sóng dâng, trời long đất lở, sinh linh đồ thán, tử thương nhiều vô kể. Muôn vạn người phải bỏ quê nhà ra đi, những thôn làng ở vùng duyên hải trở nên hoang phế. Tiểu Trúc phải cõng Quy Hải Minh đang hôn mê, không thể đi xa được, liền ghé vào trong tòa miếu cũ nát này để nghỉ chân tránh mưa.

Nàng dìu tay Quy Hải Minh, đỡ y tới ngồi xuống cạnh một cây cột đã bong tróc hết sơn, dùng tay áo lau đi vết máu dính bên khóe miệng y. Trong trận chiến bên bờ Đông Hải, Quy Hải Minh đã liều mạng giao chiến với Ứng Long, cuối cùng bị trọng thương, chỉ còn thoi thóp thở. Nếu không nhờ sư phụ và nàng tới kịp thời, rắn con ca ca e rằng đã biến thành rắn chết ca ca rồi. May mà về sau có sư phụ Thương Minh ra tay giúp đỡ, bằng

https://thuviensach.vn

không chỉ dựa vào Khí Dũ thuật của nàng thì không thể chữa lành cho đối phương được.

Tiểu Trúc đang thầm cảm thấy may mắn, đột nhiên cổ tay bị ai đó chụp lấy, cảm giác lạnh băng. Nàng ngước mắt nhìn, tức thì bắt gặp một đôi mắt màu đen sáng lấp lánh như bảo thạch.

“Rắn con ca ca, huynh tỉnh rồi!” Tiểu Trúc mừng rỡ kêu lên.

Trong mắt thoáng qua tia ảm đạm, Quy Hải Minh chậm rãi buông cổ tay Tiểu Trúc ra, buông thõng bên mình, sau đó lại nắm chặt thành quyền. Chỉ nghe y buồn bã nói: “Muội nên…”

“Muội đoán huynh định nói là…” Tiểu Trúc đột nhiên nghiêm mặt lại, đôi hàng lông mày nhíu chặt, học theo giọng nói lạnh băng của Quy Hải Minh, nói chậm rãi từng từ một: “Muội nên hận ta mới đúng…”

Quy Hải Minh sững người, sau đó cúi đầu xuống, đôi tay càng nắm chặt hơn. Nhìn vẻ tự trách và áy náy của y, Tiểu Trúc khẽ mỉm cười, đưa hai tay ra, áp lên đôi bàn tay lạnh giá của y, khẽ nói: “Rắn con ca ca, huynh đừng nghĩ như vậy. Đúng thế, sư phụ đã đi rồi, muội căm hận lắm, muội còn buồn hơn bất cứ người nào trên thế gian này, thậm chí muội từng nghĩ tới việc đi theo sư phụ nữa… Nhưng cái chết của sư phụ đâu có liên quan gì tới huynh. Oan có đầu, nợ có chủ, muốn trách thì phải trách Ứng Long, hắn mới là kẻ đầu sỏ gây ra tội lỗi.”

Lòng bàn tay ấm áp của Tiểu Trúc dần sưởi ấm cho bàn tay lạnh băng của Quy Hải Minh. Y vẫn giữ nguyên vẻ buồn bã, khàn giọng nói: “Nếu

https://thuviensach.vn

không vì ta tin và làm theo lời của Ứng Long, chuyện đã chẳng tới nước này rồi…”

Nếu đã biết mình làm sai, vậy thì huynh phải sửa sai chứ!” Tiểu Trúc đưa tay ôm gối, ngồi bên cạnh y, khẽ nói: “Rắn con ca ca, huyn còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Khi đó, cha mẹ huynh vừa bị lũ đạo sĩ thối của Thiên Huyền môn sát hại, huynh căm hận tất cả mọi người trên thế gian này, luôn miệng nói phải giết sạch loài người không chừa một ai. Nhưng về sau, huynh đã vì muội mà chặn kiếm của gã hung ác Mộ Tử Chân kia lại, không hề tàn độc như lời huynh nói chút nào! Ngay từ khi đó, muội đã biết rằng huynh là một con người miệng cứng lòng mềm…”

Nói rồi, Tiểu Trúc ngẩng đầu lên, nhìn về phía bức tượng Quan Âm đang rơi lệ, nhỏ giọng nói: “Muội vẫn luôn tin rằng rắn con ca ca tuyệt đối không phải là người xấu. Muội tin rằng huynh sẽ không giết hại những người vô tội, sẽ không giết hại công tử Tiêu Hành Chi. Còn về Ứng Long… Muội không biết tại sao huynh lại tin lời hắn, cũng không biết tại sao huynh lại trở thành Ứng Long tôn giả gì đó, nhưng muội tin rằng huynh nhất định có nỗi khổ riêng…”

Nghe nàng nói tới đây, trong đôi mắt sâu thẳm của Quy Hải Minh lóe lên một tia sáng. Y cắn chặt răng, kìm nén không nói gì.

Tiểu Trúc thấy vậy thì cũng không thúc giục, chỉ lẩm bẩm: “Muội biết, rắn con ca ca không phải là người nhiều lời, có chuyện gì đều kìm nén trong lòng rồi một mình lặng lẽ gánh vác. Nhưng chúng ta là bằng hữu cơ mà, không phải sao? Tục ngữ có câu này rất hay, ba anh thợ da còn hơn một ông Gia Cát Lượng[*]. Huynh, muội, lại thêm Tất Phi công tử nữa, vậy là vừa đủ ba người. Chúng ta đã từng cùng nhau vào sống ra chết, vượt bao khó khăn, với mối giao tình như thế thì còn chuyện gì mà không thể nói ra

https://thuviensach.vn

được? Chỉ cần nói ra rồi, có lẽ sẽ tìm được biện pháp giải quyết, chứ nếu chỉ có một mình thì sẽ càng lúc càng lún sâu, cuối cùng đi vào ngõ cụt.”

[*] Ý chỉ trí tuệ của tập thể bao giờ cũng sáng suốt hơn cá nhân, dù cá nhân đó có tài giỏi đến mấy.

Tiểu Trúc dừng lại một chút, khẽ hé môi cười, làm ra vẻ thần bí nói: “Nếu huynh chịu nói ra, muội sẽ nói cho huynh biết một tin tức tốt về sư phụ muội.”

Nghe thấy ẩn ý trong lời nàng, Quy Hải Minh vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nôn nóng hỏi: “Tiên quân không việc gì ư?”

Tiểu Trúc khoanh tròn hai tay trước ngực, làm bộ nhìn trời, nhìn đất, nhưng kiên quyết không nhìn rắn con ca ca, tỏ rõ thái độ đây là một cuộc giao dịch, đối phương mà không nói trước thì mình sẽ không nói. Quy Hải Minh vốn vì Ứng Long tái sinh, Mặc Bạch bỏ mạng mà luôn mang lòng áy náy và tự trách, lúc này nghe thấy lời của Tiểu Trúc mới biết sự việc không tệ như mình tưởng, bèn cố nén cơn đau thương, chậm rãi kể lại những chuyện xưa cũ.

Mười năm trước, gia đình Minh Xà gặp phải họa sát thân, cha mẹ Quy Hải Minh bị người của Thiên Huyền môn giết hại. Quy Hải Minh khi đó cũng bị trọng thương, nhưng may được Mặc Bạch và Tiểu Trúc cứu giúp, chạy thoát được dưới kiếm của Mộ Tử Chân. Về sau, y rơi xuống dưới dòng sông băng trong tình trạng hai cặp chân rách toạc, toàn thân đầy rẫy vết thương, nhưng lại vô tình cảm nhận được yêu lực tỏa ra từ nội đan của mẫu thân. Thế là y liền bám theo chiếc thuyền của liên minh Tru Yêu, lặn một mạch tới bên bờ Đông Hải, phát hiện ra Thất Ấn Tinh trụ được tạo thành từ nội đan của vô số yêu linh. Để cứu cha mẹ, Quy Hải Minh ra sức hút vào Thất Ấn Tinh trụ, nhưng lại chẳng thể khiến phong ấn lay động. Vào thời khắc sắp chết, máu của y dính vào hoa văn hình rồng trên Tinh

https://thuviensach.vn

trụ, do cơ duyên xảo hợp mà khiến Ứng Long có thể hóa hình. Có điều, khi đó Ứng Long vẫn còn bị giam cầm bởi Thất Ấn Tinh trụ, không thể rời khỏi kết giới. Ứng Long buông lời lừa gạt, thu Quy Hải Minh làm một trong bốn tôn giả, đồng thời hứa hẹn: Chờ đến khi Thất Ấn Tinh trụ bị phá hủy, Ứng Long sẽ quay trở lại nhân gian, song thân của Quy Hải Minh sẽ được cứu sống.

Bằng giọng nói khàn khàn, Quy Hải Minh chậm rãi kể lại chuyện xưa. Khi nghe tới đây, Tiểu Trúc rốt cuộc đã hiểu được hết tiền nhân hậu quả. Nàng nhíu chặt đôi mày, đưa tay tới áp lên bàn tay lạnh giá của Quy Hải Minh, nói: “Rắn con ca ca, huynh đừng tự trách mình nữa! Huynh có tình có nghĩa, mọi việc làm cũng đều xuất phát từ chữ “hiếu” cả, vậy nên mới bị Ứng Long lừa gạt…”

“Nhưng chính vì ta nên Ứng Long mới có thể quay trở lại nhân gian, mấy người Quách Hồng Phi, Tiêu Hành Chi cũng vì thế mà chết.” Quy Hải Minh đau xót nói, đôi môi mỏng mím chặt, chừng như đang cố hết sức kìm nén. Trước mắt lại hiện lên một màn sương mù màu máu, y nhìn thấy cảnh tượng ở thôn Đỉnh Sơn, Quách Hồng Phi đưa tiễn cha mình, cuối cùng hóa thân thành Phi, nhìn về phía bắc rồi gục đầu, hoàn toàn tắt thở. Y nhìn thấy Tiêu Hành Chi cùng thê tử tình sâu nghĩa nặng, nhìn nhau tươi cười, nhưng cuối cùng tình sâu mà không thọ, hai người cùng ngã giữa vũng máu…

Thấy y nhíu chặt đôi mày, ánh mắt nặng nề, Tiểu Trúc bất giác cảm thấy chua xót. Nàng cố gắng luồn năm ngón tay thon của mình vào giữa các kẽ ngón tay của y, sau đó nắm chặt bàn tay của y một cách cố chấp và quật cường, cố gắng truyền hơi ấm cho y. Rồi nàng ngước mắt lên, chăm chú nhìn vào khuôn mặt rắn rỏi của Quy Hải Minh, chậm rãi nói: “Rắn con ca ca, Hồng Phi và Tiêu công tử không phải là do huynh giết, bọn họ cũng không phải do huynh mà chết. Cho dù huynh không xuất hiện, Ứng Long cũng sẽ nghĩ cách khác để thoát khỏi phong ấn. Đúng thế, huynh đã làm

https://thuviensach.vn

sai, nhưng cái sai duy nhất của huynh là tin nhầm vào lời dối trá, trở thành tay sai cho kẻ ác. Nhưng làm sai thì vẫn có thể sửa chữa được cơ mà. Sư phụ muội từng nói, biết sai mà sửa, ấy là một việc thiện to lớn vô cùng, còn hối hận mà biết sửa đổi, vĩnh viễn không bao giờ là muộn cả. Huynh còn có muội, chúng ta có thể cùng nghĩ cách để phong ấn Ứng Long về chỗ cũ."

Quy Hải Minh nghe vậy thì sững người, sau đó liền cụp mắt xuống, chậm rãi rút tay về, lạnh lùng nói: "Không. Muội chỉ là một người phàm, đối đầu với Ứng Long chẳng khác nào…"

"Chẳng khác nào châu chấu đá xe chứ gì?" Tiểu Trúc cắt ngang lời Quy Hải Minh, sau đó lại cố chấp nắm chặt tay y, không cho y rút ra. "Đúng thế, muội là một người phàm, còn bọn huynh thì đều là tiên, là yêu linh, là thượng cổ thần ma gì đó, so với bọn huynh, muội chẳng khác nào một con kiến hôi. Nhưng kiến hôi cũng có cách sống của kiến hôi, kiến hôi không có nghĩa là để mặc cho người ta ức hiếp, chà đạp. Vạn con kiến có thể nuốt được con voi, kiến hôi tuy nhỏ bé nhưng cũng có cách của mình. Nói tóm lại, vũng nước đục này muội ắt phải bước chân vào. Rắn con ca ca, huynh đừng hòng có thể vứt bỏ muội!"

Từ đầu ngón tay truyền đến cảm giác ấm áp, Quy Hải Minh ngoảnh đầu qua, nhìn thấy trên gương mặt thanh tú kia một nụ cười tươi rói, trong cặp mắt màu hổ phách ánh lên những tia sáng của niềm tin và hy vọng. Bỗng dưng, Quy Hải Minh nhớ lại hồi đầu mới gặp, cô bé non nớt có khuôn mặt tròn xoe đó đã nở nụ cười khúc khích, giơ bàn tay bé xíu mềm mại lên, nói với y: "Nguyệt Tiểu Trúc ta cũng xin cảm tạ ơn cứu mạng của rắn con ca ca hôm nay, sau này nếu còn gặp phải người xấu nữa, tiểu muội sẽ giúp ca ca đánh đuổi hắn."

Giọng nói ngọt ngào ấy, nụ cười rạng rỡ và chân thành ấy chính là tia ấm áp duy nhất mà y cảm nhận được trong mùa đông lạnh giá năm nào. Thời

https://thuviensach.vn

gian thấm thoắt trôi, mới thoáng đó mà đã mười năm, y vẫn còn nhớ rõ bộ dạng của nàng ngày đó, vẫn còn nhớ rõ đôi mắt màu hổ phách của nàng ngày đó, và đương nhiên nụ cười rạng rỡ tựa như vầng trăng non rớt xuống nhân gian kia y cũng chẳng thể nào quên.

Hóa ra, bắt đầu từ ngày hôm đó, trong trái tim y đã khắc ghi hình bóng này rồi, vĩnh viễn không thể nào quên.

Mưa rơi lất phất, Quan Âm nhỏ lệ. Người thanh niên lạnh lùng, nàng thiếu nữ cười tươi, mười ngón tay đan nhau nắm chặt, mãi không rời.

Thời gian tựa như dừng lại ở thời khắc này, trong tòa miếu đổ nát, hai người chỉ có thể nghe thấy tiếng hơi thở của nhau. Tiểu Trúc vừa rồi chỉ một lòng muốn an ủi đối phương, lúc này mới ý thức được tư thế nắm tay kiểu này quá đỗi thân mật, bèn vội vàng muốn rụt tay về, nhưng Quy Hải Minh lại dùng sức nắm chặt hơn, không chịu buông tay.

Tiểu Trúc khẽ ho một tiếng, cố tình chuyển chủ đề: “Tin tức tốt mà muội vừa nói tới kỳ thực chỉ là một biện pháp bổ cứu mà thôi. Sư phụ muội có một người hảo hữu chí giao, tên là Thương Minh…”

Kế đó, nàng bèn kể lại ngọn nguồn mọi việc từ lúc Thương Minh xuất hiện cho tới khi rời đi, những lời y nói về chuyện hồi sinh sư phụ Mặc Bạch đương nhiên lại càng không bỏ sót. Khi nói tới đoạn cuối cùng, nàng nhướng mày lên, cao giọng nói: “… Cho nên, chỉ cần chúng ta tập hợp đủ bốn món pháp khí là sẽ cứu được sư phụ. Còn nữa, theo như lời của Thương Minh sư phụ thì Vân Sinh kính vốn nằm trong tay sư phụ, tuy không biết về sau đã biến đâu mất nhưng dù gì đi nữa, tung tích của nó sư phụ nhất định cũng biết. Rắn con ca ca, chúng ta vẫn còn cơ hội. Chờ sau khi sư phụ được hồi sinh, chúng ta có thể đi tìm Vân Sinh kính rồi tiến hành phong ấn Ứng Long một lần nữa.”

https://thuviensach.vn

Nghe thấy thế, tâm trạng của Quy Hải Minh bất giác phấn chấn hẳn lên. Giúp Ứng Long thoát khỏi phong ấn và hại Mặc Bạch tiên quân mất mạng ở Đông Hải vốn là điều tiếc nuối to lớn của y, y thật không sao ngờ được mình vẫn còn cơ hội sửa sai. Sau một hồi kích động, người thành niên lạnh lùng ít nói ấy trịnh trọng gật đầu, trầm giọng nói: “Nếu có thể hồi sinh tiên quân, phong ấn Ứng Long, Quy Hải Minh sẵn sàng lên núi đao, xuống biển lửa, muôn chết không từ.”

Tiểu Trúc nở nụ cười tươi, cất giọng hào sảng: “Đúng vậy, rắn con ca ca, chúng ta sẽ cùng nhau chiến đấu! Thượng cổ thần ma thì sao chứ, chẳng phải vẫn có mắt, có mũi đấy ư? Chỉ cần chúng ta chịu dốc hết sức mình, sau này sẽ không phải hối hận!”

Trong cặp mắt long lanh của người thiếu nữ ánh lên những tia sáng của niềm hy vọng, ý chí bất khuất ấy tác động đến Quy Hải Minh, khiến thân thể y như bùng lên một sức sống hoàn toàn mới. Sau khi khẽ gật đầu, y suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu có thần khí Vân Sinh kính trong tay, chúng ta có thể liều với Ứng Long một trận. Có điều, đối thủ của chúng ta không phải chỉ có một mình Ứng Long, dưới trướng hắn còn có ba gã tôn giả là Cửu Hoàng, Hư Ảnh, Hồn Sát, mỗi kẻ đều có bản lĩnh riêng, tuyệt đối không phải hạng tầm thường…”

Nói tới đây, Quy Hải Minh bất giác nhíu chặt đôi mày, sau đó lại nói tiếp: “Trong trận chiến ở thôn Đỉnh Sơn ngày đó, Chung Vô Gia sát hại Hồng Phi vì cô ta là người phàm hóa thân thành yêu, vậy nên ta chưa từng nghi ngờ chuyện này có liên quan tới Ứng Long tôn giả. Nhưng ở bên bờ Đông Hải, khi bốn linh khí tập hợp, người lấy ra Lôi Minh châu chính là Hư Ảnh, qua đó đủ thấy mọi việc làm của Chung Vô Gia đều do hắn sai khiến.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc kinh hãi bật thốt: “Rắn con ca ca, ý huynh là kẻ đầu sỏ năm xưa biến huynh muội Chung Vô Gia thành yêu quái chính là gã Hư Ảnh này ư?”

“Đúng vậy. Còn nữa, Chính Đức chân nhân của Xích Vân lâu trước lúc qua đời cũng có nói người dạy ông ta Luyện Hồn Diệt chú, khiến ông ta nổi ác niệm thành ma chính là Ứng Long tôn giả. Theo ta thấy, đây cũng là tội nghiệt do Hư Ảnh gây ra.” Quy Hải Minh lạnh lùng phân tích. “Trong các Ứng Long tôn giả, gã Hư Ảnh này ít khi lộ diện. Hắn xưa nay luôn đeo mặt nạ quỷ màu bạc, giọng nói cực kỳ khó nghe, dường như cố tình làm vậy. Bụng dạ người này rất sâu, tâm kế hơn người, hơn mười năm nay, ta chưa từng nhìn thấy bộ mặt thật của hắn lần nào. Nếu muốn tìm đủ bốn món pháp khí của liên minh Tru Yêu, chúng ta nhất định phải cẩn thận hành sự, nếu để lộ tin tức sẽ rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý liệu.”

Tiểu Trúc gật đầu tỏ ý tán đồng, nói: “Rắn con ca ca nói rất đúng, nếu Ứng Long và đám thủ hạ của hắn mà biết sư phụ có cơ hội hồi sinh, lại nghĩ tới Vân Sinh kính thì thật là nguy to. Còn về bốn món pháp khí thì hiện giờ chúng ta đã biết Định Hồn châu đang nằm trong tay Ngôn tỷ tỷ, có điều tỷ ấy vừa mới trải qua nỗi đau mất phu quân, lại sắp lâm bồn, cần có Định Hồn châu để giữ mạng, cho nên quãng thời gian này chúng ta đừng làm phiền tỷ ấy thì hơn. Bây giờ chi bằng chúng ta hãy đi hội hợp với Tất công tử trước, sau đó tính đến chuyện tìm kiếm ba món pháp khí kia, huynh thấy thế nào?”

Quy Hải Minh trầm giọng nói một tiếng “được”, rồi ngưng thần nín thở, sau chốc lát trên trán đã xuất hiện ấn ký Cửu Thiên Minh Tiêu. Kế đó, một luồng sáng màu trắng bạc bao bọc lấy y, trên khuôn mặt y dần dần xuất hiện những chiếc vảy rắn lấp lánh và dày đặc. Gần như chỉ sau nháy mắt, y đã biến thành một con rắn khổng lồ, bốn chiếc cánh trên lưng cùng dang

https://thuviensach.vn

rộng. Y chăm chú nhìn Tiểu Trúc bằng đôi mắt có vẻ lạnh như băng, khẽ cúi cái đầu rắn xuống, tỏ ý bảo nàng ngồi lên lưng mình.

Chờ sau khi nàng thiếu nữ ngồi vững vàng trên lưng. Minh Xà liền vỗ cánh bay vút lên không trung, sau nháy mắt đã hóa thành một luồng sáng màu trắng bạc xé gió bay đi.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 4

Thiên Huyền

Phía Bắc Thần Châu núi xanh trùng điệp,nước biếc chảy dài. Giữa một vùng lững lờ mây trôi khói tỏa, thấp thoáng có thể nhìn thấy nóc vàng mái ngọc, chính là một tòa kiến trúc hùng vĩ tọa lạc trên đỉnh núi hiểm trở cheo leo. Gió núi nhẹ thổi, mây bay tà tà, khi sương khói mờ mịt tan đi hết, ánh dương rạng rỡ chiếu xuống, chỉ thấy tòa kiến trúc kia tầng tầng lớp lớp, óng ánh lưu ly, lưng tựa núi xanh, mặt nhìn sông biếc, các hình điêu khắc trên kèo cột như hòa với mây trôi, đẹp không tả xiết, chẳng khác nào chốn Thiên Đình.

Giữa khung cảnh đẹp như tranh vẽ ấy bỗng có một luồng sánh lóe lên, thì ra có một nam tử vóc người cao lớn, mình mặc đạo bào màu tím, tóc búi cao, chân đạp trên một thanh phi kiếm màu bạc, ngự kiếm bay xuyên qua mây mù, hạ xuống ngay giữa quảng trường rộng lớn. Quảng trường này ba mặt là những tòa lầu, nền được lát đá xanh, bên trên lại có bốn bức hình thánh thú Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước được ghép thành từ những viên đá cuội ngũ sắc. Nơi chính giữa quảng trường có mấy chục kiếm khách xếp thành hàng ngũ, đang tu luyện các chiêu thức kiếm pháp theo sự hướng dẫn của một vị kiếp khách áo xanh. Động tác của bọn họ chỉnh tề như một, không hề rối loạn, kiếm quang lóe lên không ngớt.

Mắt thấy nam tử vận đồ tím kia ngự kiếm hạ xuống, kiếm khách áo xanh dẫn đầu tức thì xoay tròn thân hình, thu kiếm chiêu lại, đoạn ôm quyền

https://thuviensach.vn

hành lễ với đối phương, cất giọng sang sảng chào: “Đại sư huynh.”

Hóa ra nơi này chính là Thiên Huyền môn. Vốn là môn phái đứng đầu trong Tru Yêu tứ phái, Thiên Huyền môn hiện giờ cũng đang là cột trụ của võ lâm chính đạo. Tương truyền Thiên Huyền môn kiếm pháp vô song, kiếm trận lại càng tinh diệu tuyệt vời, cao nhân trong môn phái có thể ngự kiếm phi hành, ngày đi nghìn dặm. Trong mắt trăm họ, kiếm khách của Thiên Huyền môn chẳng khác nào thần tiên, có thể trảm yêu trừ ma dễ như lấy đồ trong túi.

Còn nam tử áo tím này không phải ai khác, chính là đại đệ tử đời thứ bảy của Thiên Huyền môn- Mộ Tử Chân. Chỉ thấy dung mạo hắn tuấn tú phi phàm, mặt đầy chính khí, tuy thoạt nhìn như chỉ mới qua tuổi ba mươi nhưng tu vi đã đạt tới thượng thừa, chỉ thua kém bảy vị trưởng lão trong môn phái một chút, chính là tấm gương cho hàng ngũ các đệ tử trẻ tuổi.

Còn kiếm khách áo xanh kia có gương mặt trẻ con, bộ dạng như mới ngoài hai mươi tuổi. Khóe miệng y trời sinh đã hơi nhếch lên, lúc nào cũng như đang mỉm cười, hết sức thân thiện. Y tên gọi Cư Trần, là người nhỏ tuổi nhất trong hàng ngũ các đệ tử đời thứ bảy. Mười năm trước, trên núi Thanh Xuyên, chính Cư Trần là người từng cầu xin Mộ Tử Chân tha cho Quy Hải Minh một mạng.

Nghe Cư Trần gọi mình, Mộ Tử Chân khẽ gật đầu, rồi phất tay áo một cái, thanh phi kiếm kia tức thì bay lên không trung, chui luôn vào tráp kiếm y đeo sau lưng. Thấy Mộ Tử Chân nhíu chặt đôi mày, mặt lạnh tựa băng sương, có vẻ cực kỳ nghiêm túc, Cư Trần không kìm được nghi hoặc hỏi: “Đại sư huynh, đã xảy ra chuyện lớn gì rồi ư?”

Mộ Tử Chân đưa mắt liếc nhìn tiểu sư đệ của mình, đoạn trầm giọng nói: “Thất Ấn Tinh trận bị phá, Ứng Long đã thoát khỏi Đông Hải rồi.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?” Cư Trần cả kinh, nụ cười lập tức cứng đờ. Các đệ tử đang ở đó cũng đều biến sắc, nhất thời những câu hỏi như: “Đã xảy ra chuyện gì”, “Sao lại như vậy” vang lên không ngớt. Mộ Tử Chân không hề trả lời, chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn khắp các đệ tử một lượt, đoạn phất mạnh tay trái một cái, rảo bước đi vào trong chính điện nằm ở phía bắc của quảng trường.

Trong đại điện, có bảy chiếc ghế bằng đá xanh, xếp thành hình cánh quạt. Loại đá xanh này không phải tầm thường, vốn được mang về từ vùng cực bắc rét lạnh, lúc này được để trong đại điện vẫn tỏa ra hơi lạnh như sương khói. Ngồi trên ghế đá là bảy vị trưởng lão đức cao vọng trọng của Thiên Huyền môn, ngồi chính giữa là người đứng đầu trong bảy vị trưởng lão, đồng thời cũng là chưởng môn nhân của Thiên Huyền môn- Huyền Kỳ chân nhân. Giữa những làn khí lạnh, khuôn mặt của ông ta thấp thoáng lộ ra, chỉ thấy ông lão này râu tóc bạc phơ nhưng khuôn mặt chỉ như một thanh niên mới ngoài ba mươi, mắt sáng như sao, hết sức tuấn tú.

Mộ Tử chân bước vào chính điện, hai tay ôm quyền, cung kính hành lễ với Huyền Kỳ chân nhân và những người đang có mặt tại đây, rồi mới trầm giọng nói: “Kính bẩm chưởng môn cùng các vị sư bá, sư thúc, Thất Ấn Tinh trận bên bờ Đông Hải hiện đã bị phá hủy hoàn toàn, Ứng Long và bốn gã tôn giả dưới trướng đã rời khỏi Đông Hải, hiện nay không rõ tung tích.”

Nghe thấy câu này của y, các trưởng lão liền thở dài. Người đứng hàng thứ sáu là Thiên Dận chân nhân thoạt nhìn như mới đang tuổi tứ tuần, để râu quai nón, tính tình nóng nảy vô cùng, lập tức vỗ bàn đứng dậy, cất giọng vang như chuông đồng: “Ta đã nói rồi mà, đây là tà đạo! Ngày đó, lão già Chính Đức cứ nhất định nói luyện hóa nội đan của yêu linh, lại kết hợp với Thất Ấn Tinh trận của Huyền môn chúng ta thì sẽ không thể trở

https://thuviensach.vn

mình. Nhưng giờ thì sao đây? Phong ấn ngày càng yếu đi, để rồi bây giờ Ứng Long vẫn thoát ra ngoài! Hừ!”

Nói đến câu cuối cùng, Thiên Dận chân nhân phỉ phui một tiếng, đoạn hậm hực ngồi xuống. Mười năm trước, khi Thiên Huyền môn tham gia vào liên minh Tru Yêu, tàn sát yêu linh đoạt lấy nội đan để chế tạo phong ấn bên bờ Đông Hải, ông ta rất không tán thành, ra sức phản bác. Nhưng cuối cùng, thấy tình hình ở Đông Hải ngày càng một nguy ngập, sức mạnh của Ứng Long và Tương Liễu hủy diệt cả đất trời, gây họa cho nội địa Thần Châu, sáu vị trưởng lão còn lại đều tán thành biện pháp luyện nội đan thành phong ấn, riêng Thiên Dận cũng chỉ đành lựa chọn cách im lặng.

Nguyên Hư chân nhân- người đứng hàng thứ hai trong bảy vị trưởng lão, có bộ dạng như một ông lão già nua- cất tiếng thở dài, nói: “Lấy giết chóc để ngăn giết chóc, ấy vốn là một điều bất đắc dĩ. Theo sự tính toán trước đó của bản tọa, phong ấn này tối thiểu cũng giam giữ được Ứng Long và Tương Liễu ở nơi Đông Hải được chín trăm năm. Bây giờ xảy ra biến cố thế này, ắt hẳn là có nguyên do khác.”

“Nguyên Hư sư bá minh giám.” Mộ Tử Chân trầm giọng nói. “Theo như đệ tử điều tra, trong số Ứng Long tứ tôn giả có một người là dư nghiệt Minh Xà ở núi Thanh Xuyên năm xưa, khi phong ấn bị phá hẳn cũng có mặt. Chuyện yêu lực thất thoát, phong ấn suy yếu ắt là có mối liên quan chặt chẽ tới hắn.”

Thiên Dận chân nhân hừ lạnh một tiếng, nói: “Bây giờ ai có liên can cũng không quan trọng, điểm mấu chốt là phong ấn bị phá, Ứng Long đã thoát ra ngoài, còn Tương Liễu thì vẫn bị giam cầm. So với lúc xưa, khi hai thần ma đối chọi với nhau, tình hình lúc này còn tồi tệ hơn cả trăm lần. Với tính cách có thù tất báo của Ứng Long, hắn ắt sẽ gây ra mối tai họa to lớn

https://thuviensach.vn

tột cùng. Các vị còn có chiêu gì nữa không? Lẽ nào lại tìm thêm trăm ngàn yêu quái nữa để giết?”

“Thiên Dận!” Một tiếng quát lớn vang lên cắt ngang lời Thiên Dận chân nhân, người lên tiếng chính là Tử Thuật chân nhân đứng hàng thứ ba trong bảy vị trưởng lão. Ông ta tóc mai điểm bạc, mặt lộ rõ nét phong sương, sắc mặt nghiêm túc, gằn giọng nói: “Ngày đó, nếu như không hạ quyết tâm, Thần Châu chỉ e sớm đã trở thành chiến trường cho Ứng Long và Tương Liễu tranh đấu rồi. Chúng ta tuy đã tạo sát nghiệp, nhưng cũng nhờ thế mà giúp Thần Châu yên bình được mười năm. Hai cái hại đặt lên bàn cân mà so sánh thì phải chọn bên nào nhẹ hơn, đạo lý này đã quá rõ ràng, bây giờ tự trách thì có ích gì, lẽ nào đệ còn có cách giải quyết khác hay sao?”

Nghe Tử Thuật chân nhân hỏi như vậy, Thiên Dận chân nhân hơi hé miệng, nhưng rốt cuộc chẳng thể nói được câu nào, đành nhíu chặt đôi mày, hoàn toàn im lặng. Nguyên Hư chân nhân thấy thế bèn vuốt chòm râu dài, phẩy phất trần một cái, cất giọng sang sảng nói: “Ứng Long đã thoát ra ngoài, chuyện cấp bách bây giờ là đi tìm kiếm Vân Sinh kính, phong ấn thượng cổ ma thần trở lại. Tử Chân, con hãy dẫn các đệ tử bản môn ra ngoài thực thi nhiệm vụ này đi! Nếu có gặp được địa tiên Mặc Bạch thì chớ nên lấy cứng chọi cứng, hãy dùng phi kiếm đưa tin về, bọn ta tự khắc sẽ ngự kếm đến nơi.”

“Dạ, Nguyên Hư sư bá.” Mộ Tử Chân ôm quyền vâng lệnh.

Chính vào lúc này, chưởng môn Huyền Kỳ vốn vẫn luôn im lặng đột nhiên tung mình nhảy vọt lên, hóa thành một cái bóng màu trắng lao ra ngoài điện. Mộ Tử Chân cả kinh, gọi to một tiếng “sư phụ” rồi vội vã đuổi theo. Chỉ thấy vị kiếm khách tóc trắng đó lúc này đang đạp phi kiếm đứng giữa không trung, quần áo tung bay, phong thái hết sức phi phàm.

https://thuviensach.vn

Một làn gió mắt thổi lại, hai bên tóc mai bạc trắng của Huyền Kỳ chân nhân nhẹ nhàng đung đưa theo gió. Nhưng sắc mặt vị kiếm khách mặt đẹp như ngọc ấy lại hết sức nặng nề, đôi mắt sáng như sao dõi về chân trời phía đông. Chính vào lúc này, tráp kiếm sau lưng ông ta đột nhiên rung lên bần bật, ngân vang không ngừng. Một luồng sáng màu xanh bỗng xé rách không trung, đâm lên tận trời, thì ra bội kiếm của ông ta- Trảm Yêu kiếm- đã tự động bay ra khỏi tráp kiếm. Huyền Kỳ chân nhân nhướng mày, hé bờ môi mỏng, cất giọng lạnh băng: “Bày trận!”

Hai chữ ấy âm lượng không lớn, song lại mang theo khí thế không thể nghi ngờ. Nghe vậy, sáu vị trưởng lão còn lại đều bay ra ngoài điện. Thiên Dận chân nhân động tác nhanh nhất, quát vang một tiếng, tráp kiếm sau lưng tức khắc mở ra, từ bên trong bay ra một thanh kiếm cao bằng nửa thân người, đứng thẳng giữa không trung, tỏa ra những luồng khí màu xanh. Mấy người Nguyên Hư, Tử Thuật, Ngọc Nghi cũng mỗi người giữ một hướng, bảy người đứng theo hình chòm sao Bắc Đẩu, đều ngự kiếm bay lên. Tức thì kiếm khí tỏa ra ngợp trời, kiếm quang chớp chớp, bảy thanh kiếm dựa theo trận pháp tạo thành một đồ hình khổng lồ giữa bầu trời.

Cư Trần và các đệ tử trên quảng trường đều kinh ngạc trước động tác của các trưởng lão, duy có Mộ Tử Chân là dõi theo ánh mắt của Huyền Kỳ chân nhân, nhìn về hướng đông: Bầu trời vốn trong xanh lúc này bỗng có mây đen cuồn cuộn tràn đến, đi kèm với cuồng phong dữ dội vô song. Đứng trước ngọn gió dữ dội, những cây cổ thụ trên núi lung lay không ngừng, lá cây rơi lả tả, các đệ tử đều bị ngọn gió này làm cho không mở nổi mắt, đành đưa tay che mắt, gắng gượng đứng vững.

Giữa cơn gió giục mây vần, yêu khí tràn đến. Từ nơi chân trời bỗng vang lên tiếng trẻ con khóc, tiếng mãnh thú rít gào, vô cùng kì dị. Chốc lát sau, mảng màu đen kia đã tới gần, nhưng nào phải mây đen, hóa ra là muôn vạn con yêu quái hình dạng khác nhau, nào là Cổ Điêu hình thù kì dị, kêu như

https://thuviensach.vn

trẻ con khóc, thích ăn thịt người, nào là Phì Di một đầu hai thân, sáu chân bốn cánh, rồi còn có Tam Túc Ô toàn thân đen ngóm, Cửu Anh chín đầu một thân, giỏi phun lửa…

Kèm theo tiếng kêu của lũ yêu quái, những làn yêu khí kinh người liên tục tràn đến. Trên lưng Cổ Điêu dẫn đầu đứng sừng sững một bóng người cao lớn, mình mặc chiến giáp có hoa văn hình rồng, mày rậm mắt to, trên má phải có một vết sẹo đáng sợ kéo dài từ khóe mắt tới tận cằm. Còn trên lưng Tam Túc Ô ngay bên cạnh thì có một nam tử người gầy guộc đang ngồi, mình mặc áo lụa ngũ sắc, mặt trắng môi đỏ, trông có vẻ tà dị tột cùng.

“Ha ha ha ha…”

Một tràng cười điên cuồng vang lên, vọng khắp trời, chính là do hán tử mặt mũi dữ dằn, vóc người cao lớn kia phát ra. Hắn khoanh tròn hai tay, đứng từ trên cao nhìn xuống mọi người, quát lớn: “Ứng Long tôn giả Cửu Hoàng hôm nay sẽ huyết tẩy Thiên Huyền môn để báo mối thù mười năm trước!”

Lời này vừa phát ra, tất cả đều chấn động. Các đệ tử của Thiên Huyền môn có nằm mơ cũng không ngờ được, họ chỉ vừa nhận được tin Ứng Long tái xuất thôi, thế mà giờ đã gặp vây cánh của Ứng Long tới tầm thù rồi. Hơn nữa, lúc này Cửu Hoàng còn dẫn theo cả trăm ngàn yêu quái, thanh thế dữ dội như vậy các đệ tử trẻ tuổi nào đã từng nhìn thấy bao giờ, tất cả đều vô cùng kinh hãi, ngẩn người tại chỗ. Chỉ có Mộ Tử Chân là rút bội kiếm ra, quát vang một tiếng: “Còn ngây ra đó làm gì? Nhị Thập Bát Tinh Tú trận, khởi!”

Nghe thấy tiếng quát ấy, Cư Trần vốn đang ngẩn ra tức thì tỉnh táo trở lại, vung kiếm bày trận, các đệ tử khác cũng vội vã làm theo. Chỉ thấy mọi người chia ra đứng ở bốn phía đông, tây, nam, bắc, hơn trăm đệ tử cùng

https://thuviensach.vn

ngự kiếm bay cao, xếp thành một kiếm trận khổng lồ. Lúc này, mỗi thanh kiếm đều lấp lánh phát sáng, bổ trợ cho nhau, thế rồi sau một tiếng hạ lệnh của Mộ Tử Chân, hơn trăm thanh kiếm cũng lao vút lên trời, tỏa kiếm quang sáng rực, đâm thẳng về phía con Cổ Điêu đang chở Cửu Hoàng Huyền Dực trên lưng.

“Chà chà, cái trò trẻ con này mà cũng dám lấy ra khoe mẽ, nô gia thực không thể xem tiếp được nữa.”

Chợt nghe một tràng cười yêu kiều vang lên, nam tử mặt trắng ngồi trên Tam Túc Ô bỗng vung mạnh tay áo một cái, bộ đồ lụa lất phất tung bay. Tức thì, muôn ngàn cây kim bạc cùng bay xuống như mưa, trúng ngay vào những thanh trường kiếm. Chỉ nghe vô số âm thanh “đinh đinh” vang lên không ngớt, đòn tấn công của các đệ tử Thiên Huyền môn bị nắm kim bạc này chặn lại hoàn toàn. Nam tử quỷ dị đó đưa tay che miệng, cười khanh khách, cố ý làm bộ thẹn thùng nói: “Cái gì mà Thiên Huyền môn cơ nghiệp trăm năm, chẳng qua cũng chỉ có chút bản lĩnh thế này, vậy mà dám xưng là trận pháp tinh diệu, kiếm thuật vô song, thật khiến nô gia cười đến rụng cả răng.”

Nghe hắn nói ra những lời khinh miệt như thế, Mộ Tử Chân bèn nhíu chặt đôi mày, lớn tiếng quát: “Yêu nghiệt, câm miệng lại cho ta!”

“Úi chà chà, nô gia sợ quá đi mất.” Nam tử đó cố ý làm bộ đưa tay ôm tim, liên tục vỗ mấy cái.

Huyền Dực đứng bên cạnh dường như không vừa mắt cái trò làm bộ làm tịch đó của hắn, liền cau mày bảo: “Hồn Sát, đừng dây dưa với lũ kiến hôi này nữa, cứ giết sạch là được rồi!”

https://thuviensach.vn

Hắn vừa mới dứt lời, con Cổ Điêu kia đã kêu lên một tiếng chói tai. Tức thì, muôn nghìn con yêu quái đồng thời lao xuống, tựa như một đám mây đen phủ kín cả bầu trời. Mắt thấy lũ yêu ma sắp đánh giết tới nơi, đột nhiên giữa bầu trời bừng lên những tia sáng rực, đám yêu ma dường như đã va phải một chiếc lồng vô hình ở giữa không trung, liền kêu lên thê thảm.

Hóa ra, vừa rồi chưởng môn Huyền Kỳ chân nhân đã cùng với các vị trưởng lão còn lại bố trí Thất Ấn Tinh trận bí truyền của Thiên Huyền môn. Năm xưa, phong ấn bên bờ Đông Hải đã được dựng lên theo phép này, đây cũng là nguyên nhân Ứng Long tôn giả chọn Thiên Huyền môn là nơi báo thù đầu tiên. Mắt thấy tình hình nguy ngập, bảy vị trưởng lão vung kiếm bày trận, bảy thanh kiếm tượng trưng cho bảy vì sao, tạo thành một chiếc lồng vô hình bao bọc sơn môn và các đệ tử vào giữa.

Mắt thấy lũ yêu quái không làm nên tích sự gì, Hồn Sát Đế Nô phẩy nhẹ chiếc khăn lụa trong tay, hậm hực nói: “Hừ, dùng đi dùng lại cũng chỉ có mỗi chiêu này! Trận pháp này tuy cũng khá nhưng không có nội đan của yêu linh, chỉ dựa vào pháp lực của mấy gã người thường thì liệu có thể cầm cự được mấy chốc? Xông lên!”

Dứt lời, Đế Nô rít lên một tiếng, hơn trăm con Cửu Anh liền bay ra khỏi đội ngũ. Loại yêu quái này vừa có thể phun nước, lại vừa có thể phun lửa, lấy thịt người làm thức ăn, sức ăn rất khỏe. Bọn chúng nhìn những người trên mặt đất bằng ánh mắt thèm khát, chín cái đầu đồng thời há to cái miệng rộng như chậu máu, nước lạnh và lửa nóng đồng thời phun ra. Hơn trăm con Cửu Anh, gần nghìn luồng nước và lửa đồng thời phun lên trận pháp hộ sơn của Thiên Huyền môn, khiến cho ánh sáng lập tức bừng lên rực rỡ.

“Ha ha ha ha, nhóc con, các ngươi phải cố gắng lên một chút.” Đế Nô trở mặt như lật sách, lúc này lại đổi sang nụ cười yêu kiều. Hắn để một tay lên

https://thuviensach.vn

môi, làm bộ hôn gió, hướng về phía Huyền Kỳ chân nhân mà liếc mắt đưa tình.

Huyền Kỳ chân nhân mặt đẹp như ngọc, tuấn tú phi phàm, lúc này vẫn cầm kiếm đứng đó, sống lưng thẳng tắp, mái tóc bạc cùng quần áo lất phất bay, tựa như một bức tượng thần. Đối mặt với động tác khiêu khích từ Hồn Sát Đế Nô, ông vẫn chẳng hề dao động, chỉ dõi mắt nhìn về phía lũ yêu ma đen kịt nơi chân trời, lại nhìn thứ yêu pháp kết hợp từ nước và lửa kia. Ông vung tay phải điều khiển Trảm Yêu kiếm để duy trì trận pháp, tay trái đột nhiên lật mạnh, tráp kiếm sau lưng lại mở ra, một luồng sáng màu tím rực rỡ đột ngột bừng lên, rạch qua hư không, đâm thấu qua Thất Ấn Tinh trận, đồng loạt chém rụng chín cái đầu của một con Cửu Anh.

“Chà chà, đúng là thứ tốt đấy!” Đế Nô vỗ tay cười nói, đoạn phất mạnh tay áo về phía thanh kiếm màu tím đó. Thanh kiếm màu tím dường như có linh tính, bỗng bay vút trở về trong trận, dừng lại bên cạnh Huyền Kỳ chân nhân, xoay tròn không ngớt.

Thanh kiếm này chính là chí bảo của Thiên Huyền môn- Tử Tiêu kiếm. Tương truyền từng có một thần tướng dùng thiên thạch từ trên trời rơi xuống làm nguyên liệu, lại kết hợp với Tam Muội chân hỏa và Thiên Hà hàn thủy, đúc ra thanh thần binh lời khí chuyên dùng để trảm yêu trừ ma này. Tuy không biết vì duyên cớ gì mà nó lại thành bảo vật trấn phái của Thiên Huyền môn, nhưng mấy trăm năm nay, Tử Tiêu kiếm đã được Thiên Huyền môn bảo quản cẩn thận, đời đời lưu truyền.

“Nhiều lời!” Huyền Dực không còn kiên nhẫn nữa đột ngột lật hai bàn tay, bầu trời tức khắc sáng bừng, từ bên trên giáng xuống hai tia sét lớn, tựa như một cặp sừng trâu chổng ngược. Hai tia sét đó vừa khéo đánh vào hai tay của Huyền Dực, lập tức hóa thành một cặp kim giản rất lớn. Cặp kim giản đó không ngừng lập lòe những tia sét, dài khoảng hơn một thước, vừa

https://thuviensach.vn

to vừa nặng. Huyền Dực gõ mạnh hai cây kim giản vào nhau, chỉ nghe "choang" một tiếng dữ dội, chẳng khác nào sấm nổ. Rồi hắn cười vang, ngông cuồng hô to: "Bớt dây dưa đi! Mau cùng ta san phẳng Thiên Huyền môn này!"

Dứt lời, Huyền Dực tung người nhảy vọt lên khỏi lưng Cổ Điêu, sau đó múa may cặp kim giản, nện thẳng xuống dưới trận pháp phòng ngự của Thiên Huyền môn. Tức thì ánh sét sáng lên rực rỡ, chừng như làm chói lóa cả bầu trời.

Trong số bảy vị trưởng lão, ngoại trừ Huyền Kỳ chân nhân mặt không đổi sắc, những người còn lại ít nhiều đều lộ vẻ chấn động. Hai người lần lượt đứng hàng thứ sáu và thứ bảy là Thiên Dận chân nhân và Ngọc Nghi chân nhân thậm chí còn mặt mày tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi. Thiên Dận chân nhân vốn là một hán tử ngay thẳng bộc trực, lập tức gầm vang một tiếng, sau đó cầm kiếm bằng cả hai tay, dồn hết pháp lực toàn thân vào đó, cố gắng duy trì sức mạnh cho Thất Ấn Tinh trận.

"Trò trẻ con!" Huyền Dực cười lạnh một tiếng, hai tay giơ cao, một tia sét dữ dội lại từ trên trời giáng xuống.

Cặp kim giản không ngừng sáng bừng ánh điện, cứ thế đánh mạnh vào trận pháp. Chỉ nghe mấy tiếng "rắc rắc", chiếc lồng do trận pháp tạo thành đã bị nứt ra một khe nhỏ. Nhìn xuống dưới đất, hai người Nguyên Hư chân nhân và Tử Thuật chân nhân cầm kiềm đứng đó, cố gắng cầm cự, nhưng hai chân của họ đều đã lún xuống dưới đất ba phân rồi. Lực đạo của Huyền Dực quả thực kinh người chỉ từ việc này cũng phần nào thấy được.

Cửu Hoàng và Hồn Sát không cho mọi người của Thiên Huyền môn có cơ hội nghỉ ngơi, kim giản của Huyền Dực đánh ra liên tục, Đế Nô thì khống chế Cửu Anh phun nước và lửa, còn lũ yêu còn lại nhắm vào khe nứt

https://thuviensach.vn

trên Thất Ấn tinh trận, hết lần này tới lần khác xông tới. Cuối cùng, Ngọc Nghi chân nhân xếp hàng cuối cùng cạn hết pháp lực, bị nội thương nghiêm trọng, phun ra một ngụm máu, thanh trường kiếm trong tay rơi xuống đất.

Sau nháy mắt, chiếc lồng phòng ngự đã mất đi tác dụng, mấy trăm con yêu quái nhất loạt tràn vào trong Thiên Huyền môn. Cổ Điêu cứ thấy người là quắp, các đệ tử liên tục bị kéo lên không trung rồi thả xuống đất, không còn động đậy được nữa. Cửu Anh háu ăn, chín cái miệng rộng cùng há to mà cắn về phía các đệ tử, những tiếng kêu thảm không ngớt vang lên. Phì Di và Tam Túc Ô đi tới nơi nào, lửa liền bùng lên ở đó, đình đài lầu các bị thiêu hủy, lửa nóng chừng như muốn nuốt chửng cả môn phái chẳng khác nào tiên cảnh.

Mắt thấy tình hình nguy cấp, hai người Mộ Tử Chân và Cư Trần vội vã lao tới bên cạnh Ngọc Nghi chân nhân, đồng thời giơ cao trường kiếm trong tay mình, ngưng thần tĩnh khí, vận công trám vào vị trí sao Dao Quang. Sau nháy mắt, kiếm quang đã lại bừng lên, Thất Ấn Tinh trận tái lập, chiếc lồng phòng ngự bảo vệ Thiên Huyền môn ở giữa, đồng thời ngăn cản lũ yêu quái chưa kịp xông vào cùng với hai người Huyền Dực và Đế Nô ở ngoài.

Thế nhưng lúc này, trong Thiên Huyền môn vẫn có mấy trăm con yêu quái đang hoành hành ngang ngược. Nhất thời, Thiên Huyền môn lửa cháy ngợp trời, các đệ tử kêu vang thảm thiết. Huyền Kỳ chân nhân một mặt điều khiển Tử Tiêu kiếm chém giết yêu tà, một mặt trầm giọng hạ lệnh: “Chiến!”

Chỉ có một chữ duy nhất ấy thôi nhưng lại trầm thấp và kiên định. Các đệ tử Thiên Huyền môn nhất tề múa may trường kiếm, gắng sức phản kháng, kiếm quang không ngừng chém về phía lũ yêu ma. Mấy trăm con yêu quái tuy hung tàn nhưng tu vi của đệ tử Thiên Huyền môn cũng không

https://thuviensach.vn

kém, thêm vào đó là có Huyền Kỳ chân nhân điều khiển Tử Tiêu kiếm trảm yêu, do đó tình hình bên trong trận pháp đã dần có chuyển biến tốt, các đệ tử bắt đầu chiếm được thế thượng phong.

Nhưng có một điều khiến Mộ Tử Chân cảm thấy hết sức bất an, đó là sau khi Thất Ấn Tinh trận tái lập, hai người Cửu Hoàng và Hồn Sát đều không phát động tấn công nữa, chỉ khoanh tay đứng đó nhìn các đệ tử Thiên Huyền môn ngoan cường phản kháng, cứ như đang xem kịch. Đặc biệt là Hồn Sát, hắn chớp chớp mắt, bên khóe môi treo một nụ cười vừa âm u vừa quỷ dị, dườn như đang chờ đợi điều gì đó xảy ra…

Đột nhiên, khóe mắt Mộ Tử Chân liếc thấy một bóng đen đang lao thẳng về phía mình. Y lúc này đang đứng ở vị trí sao Dao Quang, phải cố gắng lắm mới có thể duy trì trận pháp, vừa không có sức vùng kiếm ngăn cản vừa không thể nhích người né tránh. Mắt thấy cái đầu dữ dằn của con Cổ Điêu đó càng lúc càng gần, cặp vuốt sắc sắp chụp xuống người Mộ Tử Chân, đột nhiên, một bóng người lao vọt tới, dùng thân thể mình chặn giữa Mộ Tử Chân và con Cổ Điêu kia…

“Cạch.”

Sau một tiếng vang lớn, vuốt sắc của con Cổ Điêu đánh gãy bội kiếm của Cư Trần, đâm thấm vào lồng ngực y. Người thanh niên ấy vẫn luôn tươi cười rạng rỡ, nhưng lúc này đây, bên khóe miệng đã rỉ máu. Thân hình y hơi lảo đảo, chừng như sắp gãy, tay trái thì nắm chặt vuốt sắc của con Cổ Điêu, không chịu buông ra, tay phải vung tàn kiếm chém tới, cứa đứt cổ con yêu vật.

Tiếng rít chói tai đột ngột dừng lại, con yêu vật đáng sợ rốt cuộc đã rơi xuống đất, chẳng thể động đậy, còn Cư Trần sau khi dùng hết chút sức lực cuối cùng cũng gục xuống. Y quỳ một chân trên mặt đất, dùng thanh kiếm

https://thuviensach.vn

gãy đỡ lấy thân thể, không để mình ngã vào vũng máu đen của yêu ma. Người kiếm khách tâm địa lương thiện, lúc nào cũng tươi cười hòa nhã ấy cố gắng ngước mắt lên, nhìn vị sư huynh hơn mười năm qua vẫn luôn hết lòng dạy dỗ mình, trong mắt thấp thoáng vẻ lưu luyến.

"Đại… đại sư huynh…" Cư Trần chậm rãi mở miệng, mỗi khi nói một từ, lồng ngực y lại khẽ phập phồng, dòng máu tươi từ vết thương giữa ngực không ngớt chảy ra. Y cố gắng nhếch khóe môi, nở nụ cười gượng gạo, nói: "Xin… xin lỗi… Cư Trần vô dụng, không thể cùng huynh kề vai… kề vai chiến đấu được nữa rồi…"

Nghe thấy câu nói này, Mộ Tử Chân lòng như dao cắt. Cư Trần năm tuổi nhập môn, có thể nói là do y một tay nuôi lớn. Hồi nhỏ, Cư Trần thích nhất là đi theo y, thường xuyên cầm thanh kiếm gỗ nhỏ dùng để tập luyện, giơ cánh tay cao quá đầu, cười híp mắt, nói: "Đại sư huynh, sau này Cư Trần sẽ cao như huynh, sau đó cùng huynh kề vai chiến đấu, trảm yêu trừ ma!"

Thời gian thấm thoắt trôi đi, giờ đây Cư Trần đã không còn là đứa bé năm xưa nữa rồi, vóc dáng của vị tiểu sư đệ này trên thực tế còn cao hơn Mộ Tử Chân một chút. Nhưng Một Tử Chân ngàn vạn lần không ngờ được hóa ra Cư Trần vẫn luôn nhớ kĩ lời hứa năm xưa. Mãi tới lúc này, Mộ Tử Chân mới ý thức được, bất luận là trong trận chiến ở núi Thanh Xuyên mười năm trước hay là trong những lần nam chinh bắc chiến trong suốt thời gian qua, kể cả lúc môn phái đang lâm nguy hiện tại, ở bên cạnh y luôn có bóng dáng của người tiểu sư đệ thường xuyên tươi cười như gió xuân này.

"Sư… đệ…"

Mộ Tử Chân hé miệng, nhưng cổ họng dường như bị mắc thứ gì đó, hai chữ "sư đệ" trở nên nặng tựa ngàn cân. Người kiếm khách thiết diện vô tư, một lòng muốn trừ ma vệ đạo này bỗng cảm thấy lòng đau như cắt, tầm

https://thuviensach.vn

nhìn bị hơi nước mông lung làm nhòe đi. Y mở mắt ra, khẽ nở nụ cười với Cư Trần, nhìn sư đệ từ từ cúi thấp đầu xuống, duy trì tư thế chống kiếm mà quỳ, hoàn toàn bất động…

Cơn đau xót dâng trào, hai hàng nước mắt tuôn rơi, làm bỏng rát cả bờ má. Thế nhưng Mộ Tử Chân không thể buông thanh trường kiếm trong tay xuống. Vì bảo vệ Thiên Huyền môn, y thậm chí còn không thể rời vị trí của mình để khom người xuống đỡ sư đệ dậy, giúp y chữa trị vết thương. Y chỉ có thể nắm chặt bàn tay trái, khiến cho móng tay cắm cả vào da thịt, khàn giọng nói: “Sư đệ… A Trần, đại sư huynh nợ đệ một tính mạng, ta…”

Lời của y còn chưa dứt, giọng nói đã trở nên khản đặc. Mộ Tử Chân cắn chặt răng, đột nhiên quát vang một tiếng, dồn hết pháp lực toàn thân vào Thất Ấn Tinh trận. Thanh trường kiếm trong tay y tỏa kiếm quang sáng rực, một luồng sáng màu xanh lục đâm thấu lên tận trờ xanh, chiếc lồng phòng ngự theo đó mà mở rộng ra mấy phần, lũ yêu quái đang bay lòng quanh đó nhất thời không thể chống đỡ, vừa kêu thảm vừa liên tục lùi về phía sau.

Thế nhưng Cửu Hoàng Huyền Dực và Hồn Sát Đế Nô lại chẳng hề bận lòng về việc đám yêu binh mà mình thống lĩnh chùn bước. Hai kẻ này, một đứng lững lờ giữa không trung, ung dung khoanh tròn hai tay trước ngực, một thì cười âm hiểm, khuôn mặt trắng nhợt ngày càng trở nên quỷ dị, trong cặp mắt đen ánh lên những tia độc ác, đang nhìn chằm chằm vào sau lưng Mộ Tử Chân…

Mộ Tử Chân liều mạng chiến đấu, chỉ hận không thể tiêu diệt hết yêu ma, nhưng y không hề biết, lúc này đây, người tiểu sư đệ đã bị trọng thương của y đang chống tàn kiếm xuống đất, chậm rãi đứng dậy. Có điều, bên khóe môi Cư Trần hoàn toàn chẳng còn nụ cười thường ngày, đôi mắt cũng không có vẻ rạng rỡ như xưa, thay vào đó là một thứ màu xám ảm đạm, máu của y cũng không còn đỏ tươi nữa, trở nên đen kịt như than,

https://thuviensach.vn

đồng thời xung quanh thân thể còn tỏa ra những làn khói đen tanh hôi nồng đậm. Lúc này, với ánh mắt đờ đẫn vô thần, y cầm thanh tàn kiếm trong tay, bước từng bước đến sau lưng Mộ Tử Chân…

"Tử Chân!"

Huyền Kỳ chân nhân phát hiện ra sự lạ thường, lập tức lên tiếng cảnh báo. Mộ Tử Chân nghe thế liền lật bàn tay trái, vận đủ mười thành nội lực, sau đó xoay người lại, định giáng cho yêu vật một đòn trí mạng. Nhưng khi nhìn về phía sau, y lại thấy đối phương là Cư Trần trong bộ dạng dửng dưng hờ hững. Mộ Tử Chân bất giác ngây người, nhát chưởng không thể nào đánh ra tiếp được nữa. Thế nhưng lúc này, Cư Trần đã đâm thẳng thanh kiếm vào vai trái của y.

Mộ Tử Chân rú lên một tiếng, đau đớn vô cùng, nhưng lại không hề phản kích, chỉ đổi trưởng thành trảo, nắm chặt cổ tay đang cầm kiếm của Cư Trần, hét lên: "A Trần, chớ để yêu khí khống chế thần trí, mau tỉnh lại đi!"

Mặc cho Mộ Tử Chân lớn tiếng kêu gọi, Cư Trần vẫn nguyên vẻ đờ đẫn, hai mắt xám xịt, cố gắng đâm thanh kiếm gãy trong tay vào sâu hơn.

Không riêng Cư Trần, quá nửa số đệ tử trên quảng trường đều nhiễm phải yêu khí, trở thành những xác chết biết đi, xách kiếm tấn công đồng môn của mình. Các đệ tử Thiên Huyền môn thần trí vẫn còn tỉnh táo nhất thời không biết nên làm sao cho phải, bọn họ tuy không thể không xuất kiếm chống trả để tự vệ, song lại không muốn đả thương đồng môn. Có điều, Cổ Điêu và đám yêu quái không ngừng phun khói đen, càng ngày càng nhiều đệ tử bị yêu khí khống chế, mấy chục người còn lại tính mạng cũng đã nguy ngập vô cùng, đành liên tục lùi lại phía sau, lớn tiếng kêu lên:

https://thuviensach.vn

“Sư phụ, phải làm sao đây?”

“Chưởng môn, các sư huynh, sư đệ đều đã biến thành yêu ma rồi, có giết hay không?”

Những tiếng kêu đầy vẻ bất lực không ngừng vang lên, Hồn Sát Đế Nô thấy thế bèn cười khanh khách, nói: “Nô gia đã nói rồi mà, thế này mới thú vị chứ! Thiên Huyền môn các người không phải là rất thích trảm yêu trừ ma ư? Bây giờ khắp nơi đều là yêu ma, người của mình cũng biến thành yêu ma hết rồi, ta phải xem xem các người định làm sao. Giết đi, các ngươi có giỏi thì mau giết đi!”

Hóa ra, khác với Cửu Hoàng Huyền Dực muốn dùng thủ đoạn bạo lực để san phẳng Thiên Huyền môn, Hồn Sát Đế Nô cho rằng đã gọi là trả thù thì phải đánh thẳng vào chỗ đau của đối phương mới hay. Bấy lâu nay, Thiên Huyền môn vẫn luôn coi trảm yêu trừ ma là trách nhiệm của mình, khi đối mặt với yêu linh ma quái chưa từng nương tay. Cho nên, hắn đã cố ý tập hợp các loại yêu quái như Cổ Điêu, Phì Di, Cửu Anh lại một chỗ, thừa lúc đại trận phòng ngự của Thiên Huyền môn bị phá vỡ thì tràn vào trong Thiên Huyền môn, tất cả các đệ tử đối kháng với chúng và thụ thương đều bị khói độc phun vào, từ đó nhiễm phải yêu khí, cuối cùng hóa thân thành yêu ma.

Nghe Hồn Sát khiêu khích như vậy, Mộ Tử Chân bất giác cảm thấy lồng ngực sôi trào, nộ khí xung thiên. Y lớn tiếng hô vang: “A Trần”, nhưng lại không thể khiến ý thức của đối phương quay trở lại, còn làm cho sự phản kháng dữ dội hơn. Ở phía bên kia quảng trường, mấy trăm đệ tử đã bị nhiễm yêu khí, trở thành giống yêu vật không còn cảm giác đau, chỉ biết nghe lệnh giết chóc. Các đệ tử đã yêu hóa ấy không ngừng tiến sát, cuối cùng hình thành một vòng vây, vây chặt mấy chục môn nhân còn lại của

https://thuviensach.vn

Thiên Huyền môn vào giữa. Cuối cùng, nỗi sợ hãi đã vượt quá tình nghĩa đồng môn, những người này bắt đầu vung kiếm ra chiêu sắt hại đối thủ.

"Đủ rồi!" Chợt nghe một tiếng gầm lớn vang lên, người đứng ở vị trí sao Khai Dương là Thiên Dận chân nhân không ngờ lại triệt kiếm phá trận. Ông ta giận dữ điên cuồng, hai mắt đỏ ngầu, gằn giọng nói: "Đệ tử đã trở thành yêu quái mà tàn sát lẫn nhau, chúng ta còn thủ giữ Thiên Huyền môn làm gì nữa? Chẳng lẽ chỉ để bảo vệ những tòa lầu điện cũ nát này ư?"

Ông ta trợn trừng đôi mắt, dõi nhìn Ứng Long tôn giả và lũ yêu ma trên bầu trời, giận dữ quát lớn: "Yêu nghiệt, ta liều mạng với các ngươi!"

Dứt lời, Thiên Dận chân nhân tung mình ngự kiếm bay vút lên không, tay phải nắm chặt Trảm Yêu kiếm, gặp yêu giết yêu, gặp ma giết ma, mở ra một con đường máu giữa đám yêu ma đen kịt, xông thẳng về phía Hồn Sát! Hồn Sát thấy thế thì cười khẩy, đoạn phất tay áo một cái, lại một nắm kim bạc bay ra như mưa, chừng như sắp khiến cho Thiên Dận chân nhân thủng lỗ chỗ thành cái sàng.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra rất nhanh, chợt thấy có một luồng sáng màu xanh lục bay tới. Hóa ra đó là một sợi dây màu xanh, linh động vô cùng, sau nháy mắt đã cuốn bay hết những mũi kim bạc đi.

Chốc lát sau đó, những chiếc cánh bạc che kín cả bầu trời, một con Minh Xà khổng lồ bất thình lình xuất hiện. Ngồi trên lưng Minh Xà là một thiếu nữ bận đồ màu lục, hai tay bắt quyết, sau một tiếng hô vang: "Trường Phong Vạn Lý", giữa những ngọn lửa dữ dội dưới đất tức thì xao động, đám yêu ma bị cuốn bay đi tứ tán. Kế đó, nàng thiếu nữ tung mình nhảy vọt lên khỏi lưng Minh Xà, đứng trên ngọn gió, để ngọn gió đỡ mình bay tới đứng đối diện với Hồn Sát Đế Nô.

https://thuviensach.vn

Gần như cùng lúc, ánh bạc bừng lên chói lòa, Minh Xà tức thì biến thành hình người giữa không trung, chính là Quy Hải Minh tóc bạc mắt lạnh, vóc người cao gầy, tay cầm Bàn Long thương hiên ngang tột bậc. Y quát vang một tiếng, trường thương lao đi như điện, ngọn lửa Minh Tiêu Chi Viêm bùng lên tràn thẳng về phía mặt Huyền Dực.

Vị thư sinh tuấn tú vốn được quấn ở đuôi cũng từ từ hạ xuống mặt đất theo một cơn gió nhẹ. Chỉ thấy y kẹp một tấm bùa ở giữa hai ngón tay, đoạn ném bùa ra, cất giọng sang sảng hô: “Thiên Tuyết Hàn Sương!” Lập tức khí lạnh tỏa ra, những bông tuyết dày đặc xuất hiện khắp trời, lả tả buông xuống nhân gian. Đồng thời, trên mặt đất xuất hiện một làn băng mỏng, sau đó nhanh chóng tụ về một mối, dựng lên một bức tường băng giam giữ các đệ tử đã bị yêu hóa vào giữa, không cho họ đả thương người khác.

Ba người này vừa tham gia vào vòng chiến, tình hình lập tức đổi khác. Cửu Hoàng và Hồn Sát đã bị Quy Hải Minh và Tiểu Trúc kiềm chế, các đệ tử yêu hóa thì bị Tất Phi giam cầm, các vị trưởng lão của Thiên Huyền môn có cơ hội đổi hơi hoán khí, sau nháy mắt đã bắt đầu ngự kiếm giết địch, đám yêu ma ở xung quanh chẳng bao lâu đã bị trảm sát gần hết. Còn Mộ Tử Chân không còn phải bận tâm về trận pháp nữa, khẽ nói một câu: “A Trần, xin lỗi!” Sau đó bèn khóa chặt đôi tay của Cư Trần, đoạn với lấy một sợi dây xích trói chặt y lại, bất chấp việc y vẫn đang không ngừng giãy giụa.

Thấy tình thế đột ngột xoay chuyển, Huyền Dực giận dữ vô cùng. Hắn múa may cặp kim giản, gọi sấm sét từ trên trời giáng xuống. Sấm sét cùng ngọn lửa Minh Tiêu Chi Viêm đối chọi với nhau, tỏa ra những tia sáng chói lòa. Bản lĩnh của Quy Hải Minh tất nhiên không kém, Huyền Dực chẳng dám xem nhẹ, một mặt đều khiển sấm sét, một mặt giận dữ quát vang: “Lão tam, ngươi điên rồi!”

https://thuviensach.vn

Quy Hải Minh không nói năng gì, chỉ lạnh lùng nhìn Huyền Dực và Đế Nô. Đế Nô là một kẻ lắm mưu ma chước quỷ, lập tức dịu giọng khuyên nhủ: “Minh ca, tôn thần quả thực có lỗi với huynh, nhưng huynh hãy nhìn kỹ lại đi, Thiên Huyền môn này chính là kẻ thù giết hại song thân của huynh đấy, sao huynh lại đi giúp đỡ bọn chúng như thế?”

Khi nói những lời này, Đế Nô ngấm ngầm quan sát sắc mặt của Quy Hải Minh. Hắn biết rõ trong Ứng Long tứ tôn giả, mỗi người có một sở trường riêng, tuy có sắp xếp vị trí trên dưới nhưng xét về bản lĩnh khi giao tranh thì khó có thể phân rõ cao thấp. Hiện giờ, Quy Hải Minh đã ghìm chân Huyền Dực, còn nha đầu trước mặt hắn cũng khác hẳn lần mới gặp ở bên bờ Đông Hải, linh khí tràn đầy, tuyệt đối không phải hạng dễ đối phó. Thêm vào đó, còn có gã đạo sĩ thối của Xích Vân lâu kia nữa, người của Thiên Huyền môn cũng chẳng phải ngọn đèn cạn dầu, một khi không còn điều kiêng dè mà phản kích ắt sẽ vô cùng hung hãn. Cuộc chiến này bọn hắn vốn đã nắm chắc phần thắng, nhưng vì sự can thiệp của mấy người Quy Hải Minh mà rất có khả năng xoay chuyển. Nghĩ tới đây, Hồn Sát Đế Nô lại càng cố gắng thuyết phục, cất giọng yêu kiều nói: “Minh ca, nô gia cũng biết là huynh oán giận với tôn thần, nhưng huynh cũng không thể vì đối phó với tôn thần mà đi giúp kẻ thù giết hại song thân của mình được. Hay là huynh hãy khoanh tay đứng nhìn, nô gia sẽ tìm cho huynh một vị trí thật tốt để huynh có thể ung dung xem kịch.”

Nghe hắn nói vậy, không chỉ Mộ Tử Chân và người của Thiên Huyền môn lo lắng, ngay cả Tất Phi cũng không kìm được mở lời: “Quy Hải Minh, hành vi của Thiên Huyền môn quả thực có chỗ không phải, nhưng nếu huynh trơ mắt nhìn Ứng Long làm càn, đất trời ắt sẽ biến sắc, sinh linh lầm than. Huynh phải lấy đại cục làm trọng!”

https://thuviensach.vn

“Chà chà, đại cục ư?” Đế Nô cười khẩy, nói: “Năm xưa, vì muốn phong ấn tôn thần, các ngươi giết sạch yêu linh trong thiên hạ để lấy nội đan cũng là vị đại cục phải không?”

Lời của hắn vô cùng hiểm độc, câu nào của hắn cũng nhắm thẳng vào những chỗ thương tâm của Quy Hải Minh. Trong khi mọi người kẻ kinh người nghi, kẻ lo người sợ, chỉ có Tiểu Trúc là vẫn bình thản vô cùng, dường như hết sức tự tin. Quả nhiên, Quy Hải Minh lạnh lùng nói: “Thù tất báo, ơn tất trả. Thù giết song thân không đội trời chung, Quy Hải Minh ta tất sẽ tự tay tru diệt kẻ thù. Nhưng đệ tử Thiên Huyền môn từng có ơn cứu mạng ta, hôm nay ta coi như trả lại mối ân tình này, ngày sau sẽ tính đến thù oán. Còn Ứng Long mới thực là đầu sỏ gây tội, trước tiên là lừa gạt lợi dụng ta, sau đó lại nuốt yêu lực của cha mẹ ta, còn giết Mặc Bạch tiên quân có ơn cứu mạng ta nữa, thù này không báo, Quy Hải Minh ta thật chẳng xứng sống trên cõi đời này!”

Giọng y lạnh tựa băng sương, chất đầy thù hận. Những người đang có mặt tại dây, dù là người của Thiên Huyền môn có mối thù giết hại song thân với y hay là hai gã Ứng Long tôn giả, không ai là không kinh sợ. Duy có Tiểu Trúc là vỗ tay, cười nói: “Nói hay lắm! Thù tất báo, ơn tất trả! Có câu: “Oan có đầu, nợ có chủ”, rắn con ca ca, muội ủng hộ huynh!”

Bảy vị trưởng lão của Thiên Huyền môn nghe thấy Quy Hải Minh nói vậy thì phần lớn đều tỏ vẻ phức tạp. Huyền Kỳ mặt lạnh tựa như băng, hai người Nguyên Hư, Tử Thuật thì lắc đầu thở dài, còn Thiên Dận chân nhân trước đó vẫn luôn phản đối việc tàn sát yêu linh thì cất giọng hào sảng nói: “Tiểu tử được lắm! Tàn sát yêu linh, lấy nội đan làm phong ấn, việc này là lỗi ở Thiên Huyền môn bọn ta! Quy Hải Minh, chờ sau khi đánh lui kẻ thù, giải được mối nguy cho Thiên Huyền môn, Thiên Dận ta xin đền tính mạng này cho ngươi!”

https://thuviensach.vn

Thấy ông ta khẳng khái, coi thường chuyện sống chết, Quy Hải Minh lạnh lùng đưa mắt liếc nhìn, im lặng không nói gì. Chỉ thấy y bước lên trước một bước, ngọn lửa trong tay bỗng dài ra mấy thước, không chỉ vượt quá mũi thương mà còn biến thành một con rắn lửa xông về phía đàn yêu quái. Mấy con Phì Di và Tam Túc Ô không kịp né tránh, bị dính phải ngọn lửa Minh Tiêu Chi Viêm, tức thì cháy khét cả cánh, thê thảm rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, Tiểu Trúc lấy từ bên hông ra một cây gậy trúc, giơ lên và lẩm nhẩm niệm: “Phong Quyển Tàn Vân!” Tức thì gió dữ nổi mạnh, kết hợp với ngọn lửa của Quy Hải Minh hình thành nên một vòi rồng lửa giữa không trung, tiến về phía đàn yêu quái đen kịt. Lũ yêu quái vội tỏa đi tứ tán, bầu trời âm u xuất hiện ánh sáng trở lại.

Nhìn thấy cảnh này, Huyền Dực giơ cao đôi kim giản, quát lớn một tiếng rồi đánh về phía Quy Hải Minh. Những tia sấm sét nổi lên giữa trời, đối chọi với con rắn lửa, còn kim giản của Huyền Dực thì va chạm với Bàn Long thương của Quy Hải Minh, phát ra những âm thanh dữ dội, đồng thời bắn ra vô số tia lửa chói lòa. Sau nháy mắt, núi non rung chuyển, những tòa lầu các của Thiên Huyền môn lắc lư không ngừng, vô số viên ngói lưu ly rơi từ trên mái xuống.

Mắt thấy Thiên Huyền môn lung lay sắp đổ, Huyền Kỳ chân nhân giơ hai ngón tay lên, vận khí vào đầu ngón tay, chỉ lên thanh trường kiếm ở giữa không trung. Dưới sự điều khiển của ông ta, Tử Tiêu kiếm như một con rồng tím bay vọt lên tận mây xanh. Uy lực của thứ vũ khí này ngay đến Hồn Sát cũng phải kiêng dè ba phần, hắn lập tức phất mạnh tay áo, từ bên trong bay ra chín mũi kim bạc, nhưng không hề cự địch mà lại cắm vào chín cái đầu của một con Cửu Anh ở gần đó. Chỉ thấy hắn phẩy nhẹ bàn tay, con Cửu Anh tức thì bị kéo ra trước mặt, chặn đòn tấn công của Tử Tiêu kiếm. Cửu Anh thậm chí còn chưa kịp kêu thảm thì cả chín cái đầu đã cùng rụng xuống, máu độc rải khắp xung quanh. Mắt thấy Tử Tiêu kiếm

https://thuviensach.vn

bay đi rồi quay lại, Đế Nô hơi cau mày, yêu kiều quát: “Huyền Dực, chúng ta đi thôi!”

Huyền Dực vốn đang đánh nhau hăng tiết với Quy Hải Minh, nghe thấy thế liền quay đầu lại, hậm hực nói một câu: “Mất hứng”, sau đó vung mạnh cặp kim giản, những luồng sấm sét liền tỏa ra tứ phía. Quy Hải Minh lướt nhanh thân hình, chỉ thấy ánh bạc lóe lên, sau nháy mắt đã tới bên cạnh Tiểu Trúc. Y đưa ngang cây Bàn Long thương lên, vận khí vào đầu mũi thương, lập tức rồng lửa bay ra tạo thành một bức tường phòng ngự, giúp Tiểu Trúc chặn đòn tấn công của Huyền Dực. Tranh thủ dịp này, Huyền Dực và Đế Nô hóa thành hai luồng ánh sáng nhanh chóng rời đi. Lũ yêu ma mất đi chỉ huy, lo bị mọi người hạ sát, bèn tranh nhau vỗ cánh bỏ trốn, chỉ sau nháy mắt đã tản đi hết sạch, không còn một mống.

Bầu trời trong xanh trở lại, ánh dương rạng rỡ rọi xuống Thiên Huyền môn. Môn phái vốn đẹp như tiên cảnh nhân gian này giờ đây đã hóa thành một chốn tu la địa phủ với lầu các đổ sụp, ánh lửa ngợp trời, mấy trăm đệ tử bị yêu hóa vẫn bị giam trong bức tường băng. Những người này ai nấy đều hai mắt đờ đẫn, toàn thân tỏa khói đen, động tác cứng đờ, chỉ biết không ngừng đập tay vào bức tường băng, muốn thoát ra ngoài tấn công các đồng môn của mình.

Thấy tình cảnh này, ngày đến Tiểu Trúc xưa nay vốn chẳng có chút hảo cảm nào với Thiên Huyền môn cũng phải thầm buồn bã: Nếu người chí thân của nàng cũng hóa thành yêu ma, trở nên mất hết tính người, chỉ biết giết chóc, vậy thì nàng ắt sẽ thương tâm tột bậc, cho dù có phải đi khắp chân trời góc bể cũng quyết tìm ra cách giúp người đó hồi phục lại như thường.

Không chỉ riêng nàng, cả Tất Phi cũng lắc đầu thở dài. Sau một phen ác chiến, các đệ tử của Thiên Huyền môn còn chưa hết kinh hồn, nhưng họ

https://thuviensach.vn

không vội chữa trị vết thương cho mình, đa phần đều chạy tới trước bức tường băng để xem xét tình hình của các đồng môn. Khi phát hiện các sư huynh sư đệ đồng môn, các hảo hữu chí giao của mình thật sự đã trở thành giống yêu vật không hề có chút tình cảm nào, có mấy đệ tử lập tức đỏ hoe mắt, ngoảnh đầu lại nhìn bảy vị trưởng lão, xót xa nói: “Sư phụ, các sư huynh, sư đệ… bọn họ… bọn họ…”

Nói tới đây, không ai có thể nói tiếp được nữa, bởi vì bọn họ nhìn thấy mấy người Nguyên Hư chân nhân, Tử Thuật chân nhân đều khẽ lắc đầu, im lặng không nói gì.

Nam nhi có lệ chẳng dễ rơi, ấy là bởi thời khắc thương tâm còn chưa tới. Không biết là ai bật tiếng thút thít đầu tiên, ngay sau đó, trên quảng trường vang lên rất nhiều tiếng khóc thê lương tột bậc. Mộ Tử Chân xưa nay vẫn luôn mặt sắc vô tư, lúc này cũng không tỏ vẻ gì, song lại nắm chặt sợi xích sắt trong tay, đầu bên kia của sợi xích sắt chính là Cư Trần đang bị trói. Người tiểu sư đệ bấy lâu nay vẫn luôn tươi cười gọi y là “đại sư huynh” đó lúc này đã trở thành một yêu vật mặt mũi tái xanh, toàn thân đều tỏa khói đen, đang không ngừng giãy giụa, chỉ muốn nhào tới nuốt chửng y, dồn y vào chỗ chết…

Mộ Tử Chân lẳng lặng co năm ngón tay lại, những mũi gai nhọn nhô ra trên sợi xích sắt cắm sâu vào lòng bàn tay, máu chảy ròng ròng, sau đó xuôi theo sợi xích sắt nhỏ xuống nền đá xanh. Ngửi thấy mùi máu, thân thể Cư Trần hơi run rẩy, lại định nhào lên phía trước, hiềm rằng bị xích sắt trói chặt nên không thể tiến lên được, nhưng rồi y bỗng bò rạp xuống đất, thè lưỡi liếm những vệt máu một cách tham lam. Nhìn bộ dạng đó, rõ ràng không hề giống người bình thường.

Mộ Tử Chân có cảm giác tim mình bị ai đó nện mạnh một quyền, lại như bị đâm thấu một đao, đau đớn không lời nào tả xiết. Dù bàn tay đã đầm đìa

https://thuviensach.vn

máu, y vẫn không hề cảm thấy đau đớn, chỉ có cảm giác lồng ngực mình chừng như đã bị thủng một lỗ lớn, chỉ có thể trơ mắt nhìn cử chỉ chẳng giống con người của Cư Trần, không thể nào ngăn cản. Mãi đến khi Quy Hải Minh và Tiểu Trúc cưỡi gió hạ xuống mặt đất, đứng trên quảng trường, Mộ Tử Chân mới ngoảnh đầu đi, không nhìn Cư Trần nữa. Y nắm chặt sợi xích sắt trong tay, chậm rãi bước từng bước kiên định tới trước mặt Thiên Dận chân nhân, đưa sợi xích về phía ông ta. Sau khi khom người hành lễ thật sâu, y mới cất giọng khàn khàn nói: “Thiên Dận sư thúc, xin nhờ người trông lo cho A Trần giúp con.”

Không chờ Thiên Dận chân nhân trả lời. Mộ Tử Chân đã nhét sợi xích sắt vào trong tay ông ta, sau đó xoay người lại, lần lượt ôm quyền hành lễ với các vị trưởng lão khác, cuối cùng đi tới trước mặt Quy Hải Minh, cúi cái đầu bấy lâu nay vẫn luôn cao ngạo xuống, trầm giọng nói: “Quy Hải Minh, đa tạ các hạ ra tay tương trợ, giúp Thiên Huyền môn ta giải mối nguy nan. Mười năm trước, chính ta đã sát hại song thân của các hạ, nay ta xin lấy cái chết của mình để đền tội nghiệt này.”

Dứt lời, Mộ Tử Chân khuỵu cả hai chân, quỳ xuống trước mặt Quy Hải Minh. Trong cặp mắt lạnh băng, thoáng qua một tia ảm đạm. Quy Hải Minh nâng Bàn Long thương lên, mũi thương sắc bén chỉ thẳng vào yết hầu của Mộ Tử Chân…

“Loảng xoảng… Loảng xoảng…”

Chợt nghe một tràng tiếng động lạ vang lên, mọi người ngước mắt nhìn thấy Cư Trần vốn đang im lặng bỗng giãy giụa không ngừng, khiến cho sợi xích sắt rung lên và phát ra tiếng động. Y tỏ ra vô cùng nôn nóng, cố gắng giằng xé sợi xích, hai chân đá loạn xạ, cặp mắt xám xịt đờ đẫn chìn chằm chằm về phía Mộ Tử Chân, sau đó lại nghiến răng nghiến lợi với Quy Hải Minh, từ trong cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ trầm thấp.

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc kêu “a” lên một tiếng, thở dài nghĩ thầm: Cho dù đã biến thành yêu vật, mất hết thần trí, nhưng khi nhìn thấy Mộ Tử Chân lâm nguy, Cư Trần vẫn muốn bảo vệ sư huynh của mình. Có điều giây lát sau đó, nàng lại cố ép mình phải vứt bỏ thứ tâm trạng này sang một bên: Nếu ngay đến nàng cũng thông cảm cho tình nghĩa sư huynh đệ của Cư Trần và Mộ Tử Chân, vậy thì ai thông cảm cho rắn con ca ca với cảnh nhà cửa tan nát đây?

“Ha ha ha ha!” Sau một tràng cười hào sảng, vị Thiên Dận chân nhân râu ria lởm chởm chợt rảo bước đi tới. Ông ta đưa ta nắm lấy cánh tay của Mộ Tử Chân, kéo y từ trên mặt đất dậy, sau đó lại đưa sợi xích sắt đang trói Cư Trần vào trong tay y. Khẽ vỗ vai Mộ Tử Chân mấy cái, Thiên Dận chân nhân cười rộ bảo: “Tiểu tử ngốc, người cũng có người tốt người xấu, yêu quái lẽ nào lại không như vậy hay sao? Ta biết cha mẹ và em gái của ngươi đều bị yêu quái ăn thịt, thế nên ngươi mới căm hận yêu quái tột cùng, cứ suốt ngày hô hào cái gì mà “trảm yêu trừ ma, trảm yêu trừ ma”, chẳng khác gì niệm kinh. Hầy, nếu cứ để sự việc xảy ra thế này thì rõ là trúng kế của cái tên nửa đực nửa cái kia rồi. Gã sư đệ yêu quái này của ngươi ta trông nom chẳng nổi đâu, ngươi muốn làm gì với y thì làm!”

Thiên Dận chân nhân vung tay một cái, khẽ đẩy Mộ Tử Chân qua một bên, mình thì đứng trước Quy Hải Minh. Ông ta đưa tay vuốt cằm, tỏ vẻ khó xử nói: “Hầy, Minh Xà tiểu ca này, ta biết là tên tiểu tử thối kia đã giết cha mẹ ngươi, món nợ này quả thực phải tính toán cho rõ ràng. Chi bằng thế này đi, ta đền tính mạng này cho ngươi, ngươi hãy nể tình Cư Trần từng cứu ngươi một mạng mà tha cho tên tiểu tử thối kia, vậy có được chăng?”

Lời vừa dứt, Thiên Dận chân nhân đã lật tay rút kiếm to bản của mình ra, không chút do dự đưa lên cứa cổ. Đúng vào khoảnh khắc ông ta sắp mất mạng, bỗng có một cái bóng màu tím vụt xẹt ngang qua giữa không trung, đánh trúng ngay vào cánh tay phải đang cầm kiếm của Thiên Dận chân

https://thuviensach.vn

nhân, khiến động tác của ông ta bị chệch đi. Tức thì lưỡi kiếm của Thiên Dận chân nhân chệch đi nửa tấc nên chỉ cứa rách cổ chứ không làm bị thương tới khí quản.

Ánh tím lại lóe lên, Tử Tiêu kiếm đã quay trở về trong tráp kiếm. Chỉ thấy Huyền Kỳ chân nhân quần áo phất phơ, tóc bạc tung bay trong gió, dáng vẻ tiêu sái tựa thần tiên. Ông ta nhìn chằm chằm vào Quy Hải Minh, hờ hững nói: “Thân là chưởng môn, nếu cần đền mạng thì phải lấy mạng của ta mới đúng. Mười năm trước, chính ta đã quyết định gia nhập liên minh Tru Yêu, dùng nội đang yêu linh để làm phong ấn. Đệ Tử Thiên Huyền môn chính vì nhận lệnh của ta nên mới đi tàn sát yêu linh. Suy cho cùng, món nợ máu này phải tính lên người ta.”

Giọng ông ta rất lạnh lùng, chẳng xao động chút nào, dường như không hề có ý hối cải. Tiểu Trúc nghe thế thì lấy làm bất bình thay cho Quy Hải Minh, bèn nói: “Này, sao ông lại như vậy? Rắn con ca ca đã bị ông hại cho nhà cửa tan nát, thế mà ông lại chẳng nói được một câu “xin lỗi” nào cả.”

Huyền Kỳ chân nhân vẫn nguyên vẻ hờ hững, chẳng hề đáp lời. Song ông lão râu tóc bạch phơ đứng cạnh đó là Nguyên Hư chân nhân thì lại rảo bước đi lên, nghiêm giọng quát lớn: “Đủ rồi.”

Nguyên Hư chân nhân đứng bên cạnh Huyền Kỳ chân nhân, đột nhiên đưa tay kéo vạt trước của Huyền Kỳ chân nhân ra. Cảnh tượng nhìn thấy khiến thất cả mọi người hít vào một hơi khí lạnh: Chỉ thấy lồng ngực của Huyền Kỳ chân nhân đã biến thành một mảng đen thui, da bị thối rữa, bên dưới làn da còn có thứ gì đó màu đỏ đang lay động, hoàn toàn không giống người bình thường.

Mọi người đều cả kinh nhìn Huyền Kỳ chân nhân, nhưng ông ta vẫn hờ hững kéo vạt áo lại, che chố da thịt không hề giống của loài người ấy. Rồi

https://thuviensach.vn

ông ta lạnh lùng nhìn qua phía Nguyên Hư chân nhân, hờ hững nói: “Đừng nói nữa!”

Nhưng Nguyên Hư chân nhân lại chẳng chịu tuân lời. Ông lão già nua ấy thay đổi hẳn thái độ thường ngày, kích động gằn giọng nói: “Sư huynh, chuyện đã đến nước này, Nguyên Hư thực sự không thể nhịn thêm được nữa! Các phái trong liên minh Tru yêu đều cho rằng huynh ra mặt trừ yêu là vì nhòm ngó ngôi vị minh chủ, có ý nắm lấy đại quyền. Đám yêu ma như Quy Hải Minh chỉ nghĩ huynh độc địa vô tình, đi tàn sát yêu linh trong thiên hạ. Nhưng bọn họ đâu có biết, thực ra. Sự hy sinh của huynh to lớn hơn bất cứ ai…”

Nói tới đây, Nguyên Hư chân nhân xoay người lại, dõi nhìn những người đang có mặt, lớn tiếng tuyên bố: “Huyền Kỳ chân nhân thực ra không phải là người phàm, mà vốn là thần thú Thủy Kỳ Lân. Vì là chỗ bằng hữu chí giao với sư tổ của Thiên Huyền môn là Huyền Thiên thượng nhân, thế nên sau khi Huyền Thiên sư tổ qua đời, ông ấy mới trở thành chưởng môn của Thiên Huyền môn, một lòng bảo vệ nơi này. Mười năm trước, Ứng Long và Tương Liễu giao tranh, gây họa cho Thần Châu, cướp đoạt nội đan yêu linh để tạo phong ấn cũng là việc bất đắc dĩ. Bề ngoài, sư huynh thống lĩnh liên minh Tru Yêu, giết chết vô số yêu linh trong thiên hạ để đoạt lấy nội đan, nhưng trên thực tế, chính bản thân sư huynh cũng đã dâng hiến yêu lực của mình cho Thất Ấn Tinh trận, khiến nội đan của các yêu linh tuy bị giam cầm trong Thất Ấn Tinh trụ song chân nguyên thì không hề bị tổn thương. Nếu không phải Ứng Long tái xuất, hút hết năng lượng của nội đan, bọn họ đã không phải chết. Nhưng sư huynh thì vì bảo vệ nội đan của yêu linh mà bị Ứng Long đả thương, sinh lực suy kiệt, ngày đại hạn đã chẳng còn xa nữa rồi.”

Lời của Nguyên Hư chân nhân khiến tất thảy mọi người đều kinh hãi. Không chỉ các đệ tử của Thiên Huyền môn, ngay cả các vị trưởng lão như

https://thuviensach.vn

Tử Thuật chân nhân, Thiên Dận chân nhân cũng không biết rằng chưởng môn sư huynh của mình lại là thần thú Thủy Kỳ Lân như thế. Còn Quy Hải Minh lại càng kinh hãi đến nghẹn lời, mãi đến lúc này y mới biết tại sao năm xưa ở giữa dòng sông lạnh mình lại có thể cảm nhận được linh lực từ nội đan của cha mẹ, đồng thời bám theo tới tận Đông Hải. Nếu không vì năm xưa y còn thơ bé, một lòng muốn cứu cha mẹ, húc vào Tinh trụ, Ứng Long đã chẳng thể tỉnh dậy, nội đan của cha mẹ cũng không bị hắn ngấm ngầm nuốt mất…

"Mệnh trời đã định, nhân quả tuần hoàn, tất cả đều đã được định trước." Huyền Kỳ chân nhân hờ hững nói, rồi cất lời an ủi Quy Hải Minh: "Ngươi vô tình khiến Ứng Long tái xuất, song đó kỳ thực là ý trời, ngươi đừng nên tự trách. Nếu xét căn nguyên thì vẫn là vì ta tàn sát yêu linh, vậy nên mới dẫn đến cục diện ngày hôm nay."

Quy Hải Minh cắn chặt môi dưới, hồi lâu sau mới chậm rãi thu Bàn Long thương lại, đưa ra sau lưng, đoạn lạnh lùng nói: "Ân oán giữa ta và Thiên Huyền môn… chấm dứt từ đây."

Tiểu Trúc cũng bước lên trước một bước, hai tay ôm quyền, khom người hành lễ với Huyền Kỳ chân nhân: "Chân nhân, xin lỗi, vừa rồi tiểu nữ kích động quá nên nói năng có nhiều chỗ đắc tội, mong được lượng thứ. Vốn vì thấy Thiên Huyên môn trước là đả thương rắn con ca ca, sau lại lên núi Thanh Xuyên tìm sư phụ tiểu nữ ép giao ra Vân Sinh kính gì đó, thế nên tiểu nữ mới ngỡ rằng các vị là loại người tàn bạo không biết phân biệt đúng sai phải trái. Bây giờ đã rõ nguồn cơn, tiểu nữ mới hay thì ra sự thực không phải thế, xin thứ lỗi cho."

Thấy hai vị hảo hữu đều đã cởi bỏ được gút thắt trong lòng, Tất phi bất giác thở phào một hơi. Y chậm rãi bước lên phía trước, khẽ gật đầu với Tiểu Trúc và Quy Hải Minh, sau đó nhìn qua phía Huyền Kỳ chân nhân,

https://thuviensach.vn

cung tay hành lễ, nói: “Huyền Kỳ chưởng môn, thực không dám giấu, lần này bọn vãn bối đến Thiên Huyền môn là vì Tử Tiêu kiếm…”

Kế đó, Tất Phi bèn kể lại việc cần thu thập đủ bốn món pháp khí để giúp Mặc Bạch tiên quân định hồn, từ đó hỏi thăm tung tích Vân Sinh kính. Có điều, y đã giấu giếm không nói gì tới Thương Minh, chỉ bảo rằng mấy người mình được cao nhân chỉ điểm.

Nghe xong lời kể của y, Huyền Kỳ chân nhân hờ hững gật đầu, nói: “Nếu có thể tìm ra Vân Sinh kính thì việc phong ấn Ứng Long lần nữa không có gì là khó khăn. Tử Tiêu kiếm này ta đương nhiên có thể cho các vị mượn.”

Tất Phi cả mừng, song đang định cảm ơn thì đã nghe Huyền Kỳ chân nhân nói tiếp: “Có điều, ta còn chưa thể cho các vị mượn kiếm ngay được. Hiện giờ Ứng Long tôn giả có thể tới tấn công bất cứ lúc nào, mà ta thì đã hứa với hảo hữu là sẽ bảo vệ Thiên Huyền môn. Ta vốn bị thương không nhẹ, đại hạn sắp tới, nếu lại mất đi Tử Tiêu kiếm thì chẳng còn làm gì được nữa. Chờ sau này, các vị lấy được đủ ba món pháp khí còn lại thì hãy tới Thiên Huyền môn nhận kiếm cũng chưa muộn.”

Lời của Huyền Kỳ chân nhân rất có lý, ba người Tiểu Trúc, Quy Hải Minh và Tất Phi đều tán đồng, ôm quyền cảm tạ. Huyền Kỳ chân nhân lại nhìn qua phía các đệ tử bị yêu hóa bên trong bức tường băng, đoạn giơ hai ngón tay lên điều khiển Tử Tiêu kiếm, tức thì bóng tím lóe hiện đầy trời, sau đó những bông tuyết rơi xuống lả tả…

Dưới cơn mưa tuyết ngợp trời, những ngọn lửa nhanh chóng bị dập tắt, thế rồi lớp tuyết dần dần dày lên, phủ kín các tòa kiến trúc sớm đã trở nên hoang tàn. Trên mặt đất, bức tường băng kia càng lúc càng dày, lớp băng thì cao dần lên tới cổ chân của các đệ tử đã bị yêu hóa, khiến cho toàn thân bọn họ đều bị bao bọc trong một lớp băng. Lúc này, toàn bộ đất trời đều

https://thuviensach.vn

biến thành một màu trắng toát, Thiên Huyền môn hoàn toàn bị những bông tuyết nhấn chìm.

“Ta không biết cách giải trừ yêu khí, chỉ có thể tạm thời cho đóng băng Thiên Huyền môn. Chờ sau này tìm được biện pháp giải quyết rồi, chúng ta sẽ chữa trị cho các đệ tử.” Giọng của Huyền Kỳ chân nhân lạnh tựa băng sương.

Mộ Tử Chân chợt quỳ xuống khấu đầu, trầm giọng nói: “Sư phụ, Tử Chân nguyện xuống núi tìm cách giải trừ yêu khí.”

Huyền Kỳ chân nhân không nói gì, chỉ khẽ gật đầu đồng ý.

Mộ Tử Chân không đứng dậy, vẫn quỳ trên mặt đất, khẩn khoản nói: “Đệ tử còn có một thỉnh cầu khác, mong sư phụ cho phép đệ tử được dẫn theo tiểu sư đệ đi cùng.”

Khi Mộ Tử Chân nói ra những lời này, Cư Trần vốn đã bị yêu hóa vẫn đang ra sức giãy giụa, khiến cho sợi xích sắt phát ra những tiếng “leng keng” không ngớt. Lúc này đây, y đã chẳng thể nghe hiểu tiếng người, đương nhiên không biết được “tiểu sư đệ” mà Mộ Tử Chân đang nói tới là ai. Toàn thân y đều bị yêu khí màu đen bao trùm, đôi mắt xám xịt trợn trừng nhìn bóng người đang cầm đầu kia của sợi xích sắt, khuôn mặt tím đen để lộ vẻ dữ tợn, chừng như bất cứ lúc nào cũng có thể lao vọt tới xé xác đối phương rồi nuốt vào bụng.

Thấy bộ dạng đó của Cư Trần, Thiên Dận chân nhân vội vàng cất lời khuyên can Mộ Tử Chân: “Tử Chân, con điên rồi! Cư Trần đã mất đi tính người, con mang theo nó, sớm muộn cũng bị nó giết chết!”

https://thuviensach.vn

Mặc Thiên Dận chân nhân khuyên can, Mộ Tử Chân vẫn chậm rãi lắc đầu một cách kiên định. Sau đó, y nhìn sợi xích sắt đã thấm đẫm máu tươi của mình, lại men theo đó nhìn lên khuôn mặt của người sư đệ đã bị yêu hóa, trầm giọng nói: “Con đã hứa với A Trần, từ nay về sau sẽ luôn cùng đệ ấy kề vai chiến đấu.”

Nghe thấy câu này của Mộ Tử Chân, lại thấy đối phương thần sắc kiên định, Thiên Dận chân nhân thở dài một tiếng, không nói gì thêm. Huyền Kỳ chân nhân cũng im lặng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn đồ nhi của mình khấn đầu quỳ bái, chốc lát sau rốt cuộc khẽ gật đầu, coi như đồng ý với lời thỉnh cầu của y.

Được chưởng môn cho phép, Mộ Tử Chân đứng thẳng người dậy, cầm chặt sợi xích sắt trong tay, dắt theo Cư Trần toàn thân tỏa đầy yêu khí, không chút do dự bước đi giữa trời lả tả tuyết rơi, từ từ rời khỏi Thiên Huyền môn.

“Loảng xoảng… Loảng xoảng…”

Hai bóng lưng bất khuất ấy một thì vươn cao thẳng tắp, khẳng khái hiên ngang, một thì yêu khí phủ đầy dáng vẻ đờ đẫn. Bọn họ cứ thế sánh vai bên nhau, chậm rãi bước đi, dần dần biến mất giữa những bông tuyết đầy trời. Âm thanh “loảng xoảng” phát ra từ sợi xích sắt kia cũng càng lúc càng xa, cuối cùng không thể nào nghe thấy được nữa.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 5

Giao ước

Trăng tỏ sao mờ, đêm khuya tịch mịch. Giữa chốn núi rừng trùng điệp, mây mù lẩn khuất, gió muộn nhẹ đưa. Nếu là ban ngày, đứng ở nơi đây sẽ có thể nhìn thấy cảnh mây đỏ đầy trời, kề bên non nước, hệt như những mảng phấn son đỏ rực. Có điều hiện tại chỉ có thể nhìn thấy vầng trăng sáng treo cao giữa trời, những đám mây khi tụ khi tan, để lộ đình đài lầu các được ẩn giấu bên trong. Gió đêm mát rượi thổi tới làm cành lá đung đưa, như sóng biển giữa núi rừng. Dưới gốc cây, hoa nở tưng bừng, khoe sắc khắp núi, tựa như gấm thêu. Bốn phía xung quanh đều lan tỏa mùi thuốc nồng đậm, cứ như đến từ cỏ cây, lại như đến từ chốn đình đài lầu các tinh xảo kia vậy.

Nơi này chính là núi Xích Vân, nằm ở phía nam Thần Châu, là một vùng linh mạch giữa đất trời, linh khí ngợp đầy, rất thuận lợi cho việc tu hành. Một trong những môn phái nổi tiếng nhất về thuật pháp ở đất Thần Châu là Xích Vân lâu tọa lạc tại chính nơi đây. Xích Vân Lâu nổi danh với Đan Chu thiết bút, bản lĩnh phi phàm. Những tấm bùa mà môn phái này vẽ ra đều có công năng đặc biệt, có thể bảo vệ sự bình an cho dân lành, cho nên rất nhiều người muốn có mà chẳng được.

Lúc này đang là đêm khuya, vạn vật đều tĩnh lặng, mọi người đều đã ngủ say. Trong Xích Vân Lâu, chỉ có vài chỗ còn ánh đèn heo hắt, các nơi khác thì đa phần đã đóng chặt cả cửa chính lẫn cửa sổ, ẩn mình giữa màn đêm tịch mịch. Thi thoảng lại có một nhóm nhỏ sáu người đi tuần ngang qua, ai

https://thuviensach.vn

nấy đều vận áo đỏ, giơ cao ngọn đuốc, vừa đi vừa ngáp dài. Đột nhiên, có một bóng đen lướt ngang qua giữa bầu trời với tốc độ rất nhanh, để lại trên mặt đất một cái bóng lớn, nhưng thoáng cái đã lại biến mất.

“Cái gì vậy?” Một gã đệ tử kinh hãi kêu lên. Hắn hoang mang ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, nhưng lại chẳng phát hiện điều gì, chỉ có vầng trăng sáng là vẫn treo cao.

“Nhìn ngươi kìa, căng thẳng cái gì chứ?” Một gã đệ tử khác bật cười giễu cợt. “Chắc là có con chim nào đó bay ngang qua thôi mà, có thế mà cũng phải sợ hãi.”

Gã đệ tử đó không hề biết rằng “con chim” vừa mới bay lướt qua bên trên đỉnh đầu bọn họ lúc này đã hạ xuống Đỉnh tháp- nơi cao nhất ở Xích Vân lâu.

Đỉnh tháp là một tòa bảo tháp bảy tầng, cũng là nơi cất giữ chí bảo của Xích Vân lâu – Càn Khôn đỉnh. Tương truyền, kim đan được luyện chế ra từ loại đỉnh này có công hiệu hết sức thần kỳ, ăn vào thì người bình thường có thể diên niên ích thọ, người tu hành công lực tăng vọt, sớm ngày đắc đạo phi thăng. Chính vì uy lực vô biên của Càn Khôn đỉnh nên các đời chưởng môn của Xích Vân lâu đều coi nó như thánh vật, không chỉ cho các đệ tử canh gác xung quanh Đỉnh tháp rất nghiêm ngặt mà còn bày ra vô số cơ quan và trận pháp bên trong để đề phòng kẻ gian tà. Thế nhưng, mười mấy đệ tử Xích Vân lâu đang canh chừng Đỉnh tháp không hề ý thức được rằng vừa có một cái bóng màu bạc bay lướt qua đỉnh đầu bọn họ với tốc độ nhanh như xẹt điện, sau đó liền hạ xuống tầng cao nhất của Đỉnh tháp.

Thì ra đó là một con Minh Xà bốn cánh màu bạc, nó cuộn tròn quanh viên bảo châu ở trên đỉnh tháp, những chiếc vảy lóng lánh phản chiếu vô số tia sáng bàng bạc dưới ánh trăng, thoạt nhìn tựa muôn vàn vì sao. Chỉ thấy

https://thuviensach.vn

nó thu đôi cánh lại, quẫy đuôi một cái, đặt vị thư sinh áo đỏ xuống đỉnh tháp, sau đó hơi hạ thấp thân thể, để cho người thiếu nữ ngồi trên lưng mình nhảy xuống. Giây lát sau, người Minh Xà lóe lên những tia sáng màu bạc rực rỡ, thế rồi tấm thân to lớn liền biến thành một bóng người màu bạc cao gầy, chính là Quy Hải Minh với mái tóc bạc và cặp mắt đen, khuôn mặt đầy vẻ lạnh lùng.

Hóa ra, sau khi gặp thần tướng Thương Minh bên bờ sông băng, biết được cách cứu chữa cho Mặc Bạch, Tiểu Trúc liền cùng Quy Hải Minh lập tức tới núi Đoạn Vân hội họp với Tất Phi. Ba người bọn họ bàn bạc với nhau, cho rằng Ngôn Nhược Thi sắp lâm bồn, không nên quấy nhiễu, Định Hồn châu không cần phải mượn về vội, cứ đi tìm ba món pháp khí còn lại trước đã. Vì Quy Hải Minh có mối thù sát hại song thân với Thiên Huyền môn, ba người quyết định đến Thiên Huyền môn trước, nào ngờ lại gặp đúng lúc Cửu Hoàng Huyền Dực và Hồn Sát Đế Nô dẫn theo các yêu quái tới tấn công Thiên Huyền môn. Tuy Quy Hải Minh có thù oán với cả hai phe, nhưng Tiểu Trúc và Tất Phi đều biết Thiên Huyền Môn tàn sát yêu quái là vì bất đắc dĩ, xét kĩ căn nguyên thì đầu sỏ gây tội vẫn là Ứng Long, cuối cùng ba người quyết định ra tay tương trợ, sau khi đuổi được Ứng Long tôn giả sẽ tính tiếp ân oán với Thiên Huyền môn.

Thế nhưng, sau đó, ba người bất ngờ phát hiện chưởng môn Thiên Huyền môn là Huyền Kỳ chân nhân chính là do thần thú Thủy Kỳ Lân hóa thành, trong chuyện tàn sát yêu linh khi xưa cũng có nội tình khác, ông ta kỳ thực không hề muốn dồn các yêu linh vào chỗ chết mà chỉ giam nội đan yêu linh vào trong Thất Ấn Tinh trụ, dựa vào đó phong ấn Ứng Long và Tương Liễu bên bờ Đông Hải. Theo tính toán của ông ta, chờ sau này tìm được Vân Sinh kính thì sẽ dùng món thần khí này tạo nên một phong ấn mới, vĩnh viễn giam cầm Ứng Long và Tương Liễu, tới khi đó thì có thể thả nội đan của các yêu linh ra ngoài. Nào ngờ người tính chẳng bằng trời tính, mười năm trước, Quy Hải Minh vì nôn nóng muốn cứu cha mẹ nên đã húc

https://thuviensach.vn

mình vào cột, vô tình đánh thức Ứng Long. Những năm nay, Ứng Long lén lút hấp thu các nội đan trong Tinh trụ, dựa vào đó làm tăng thực lực của bản thân, cuối cùng đã dựa vào bốn món linh vật để phá tan Thất Ấn tinh trận, một lần nữa quay trở lại chốn nhân gian.

Sau khi biết các mối nhân quả bên trong, Quy Hải Minh muôn phần tự trách, đồng thời hóa giải được ân oán với Thiên Huyền môn và Mộ Tử Chân. Ba người bọn họ đã thề phải cứu được Mặc Bạch tiên quân, tìm ra Vân Sinh kính để phong ấn Ứng Long, trả mối thù sâu nặng. Song khi nói tới một trong bốn món pháp khí là Tử Tiêu kiếm thì lại gặp chút vấn đề, Huyền Kỳ chân nhân vì pháp lực suy kiệt, đại hạn sắp tới, mà Ứng Long tôn giả có thể tấn công Thiên Huyền môn lần nữa vào bất cứ lúc nào, cho nên ông ta nhất định giữ Tử Tiêu kiếm lại để trợ trận. Nhưng Huyền Kỳ chân nhân cũng đã có lời hứa: Chờ sau khi ba người Tiểu Trúc tìm đủ ba món pháp khí còn lại, ông ta nhất định sẽ cho bọn họ mượn Tử Tiêu kiếm để cứu Mặc Bạch tiên quân.

Có được lời hứa ấy, ba người liền nói lời từ biệt, sau đó rời khỏi Thiên Huyền môn. Tất Phi đã từng là đệ tử Xích Vân lâu, có biết một chút về Càn Khôn đỉnh, thế là dưới sự thuyết phục của y, ba người quyết định tới Xích Vân lâu vào ban đêm để lấy trộm Càn Khôn đỉnh. Dù sao Tất Phi cũng vì chuyện cứu Tiểu Trúc và Quy Hải Minh mà sớm đã bị trục xuất khỏi Xích Vân lâu, trở thành "Xích Vân phản đồ sa vào ma đạo" bị người người phỉ nhổ, cho nên đừng nói là mượn Càn Khôn đỉnh, dù y chỉ xuất hiện bên ngoài Xích Vân lâu thôi thì cũng sẽ bị các đồng môn ngày xưa xô lại tấn công. Đương nhiên, với thực lực của ba người bọn họ thì cũng chẳng sợ Xích Vân lâu, có điều Tất Phi lòng dạ nhân hậu, lại nghĩ tới tình nghĩa ngày xưa, cho nên không hề muốn gây ra thương vong.

Hiện tại, ba người bọn họ đứng trên Đỉnh tháp, Tất Phi cúi người cạy một viên ngói lưu ly, chỉ tay vào cái lỗ nhỏ bên dưới, giải thích với hai

https://thuviensach.vn

người hảo hữu đồng sinh cộng tử của mình: “Càn Khôn đỉnh là chí bảo của bản môn, Đỉnh tháp được xây dựng chủ yếu là để bảo vệ nó, tháp tổng cộng có bảy tầng, mỗi tầng đều có rất nhiều cơ quan và ám khí, ai xâm nhập ắt sẽ bị tấn công. Có điều, Càn Khôn đỉnh rốt cuộc được giấu ở nơi nào trong tháp thì chỉ có các đời chưởng môn mới biết…”

Nói tới đây, Tất Phi thoáng ngẩn ngơ, nhớ về chưởng môn tiền nhiệm của Xích Vân lâu, cũng là ân sư thụ nghiệp của mình – Chính Đức chân nhân. Có ai ngờ một ông lão lúc nào cũng đường đường chính chính, thân thiện hòa ái như thế lại bị Ứng Long tôn giả xúi giục, cuối cùng dần đánh mất bản tâm, ngấm ngầm chế tạo Luyện Hồn Huyết trận tà ác đến tột cùng? Y nhớ đến đường hầm âm u dưới lòng đất, nhớ đến khuôn mặt bi thương chảy lệ máu của Thích sư thúc, nhớ đến những lời nhân nghĩa đầy miệng của sư phụ, nhớ đến cảnh khuôn mặt ông ta trở nên hung ác dữ dằn, chẳng khác nào ác quỷ tu la…

Hảo hữu sinh lòng cảm khái, Tiểu Trúc và Quy Hải Minh lẽ nào lại không biết? Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều thấu hiểu cả. Bọn họ cũng không thúc giục, chỉ đứng một bên, lặng lẽ chờ đợi. Không lâu sau, Tất Phi đã tỉnh táo trở lại, nở nụ cười áy náy với hai người, sau đó nói: “Chúng ta vừa nói tới đâu rồi nhỉ? À, phải rồi, tuy ta không biết Càn Khôn đỉnh được giấu ở đâu nhưng lại biết cách hợp lý nhất để tiến vào Đỉnh tháp. Nếu chúng ta xâm nhập vào nơi này từ trên nóc tháp, lục soát từng tầng, lại cẩn thận hết mức, chắc hẳn sẽ có thể tìm ra Càn Khôn đỉnh mà không làm kinh động đến những người canh giữ ở phía dưới kia.”

Lời y vừa dứt, Quy Hải Minh đã lật cổ tay một cái, Bàn Long thương liền quay đầu chĩa xuống mái ngói lưu ly, sau đó mang theo lực mạnh vạn cân đâm thẳng xuống. Vốn phải có tiếng ngói vỡ vang lên, nhưng khi mái ngói bị đâm thủng, ngọn lửa Minh Tiêu Chi Viêm bao bọc quanh mũi thương đã nhanh chóng thiêu cháy mọi thứ xung quanh, khiến trên mái

https://thuviensach.vn

ngói xuất hiện một lỗ thủng to ngang thân người. Quy Hải Minh không nói gì, tung người nhảy xuống, Tiểu Trúc và Tất Phi cũng vội vàng bám theo.

Đúng như lời Tất Phi nói, bên trong Đỉnh tháp cơ quan trùng trùng, chỗ nào cũng ẩn giấu sát cơ. Quy Hải Minh vừa mới đặt chân xuống sàn tầng bảy thì đột nhiên cảm thấy dưới chân nặng trĩu, sàn đá lún xuống, cơ quan phát động, từ trên tường lộ ra mấy cây nỏ cứng. Chỉ nghe mấy tiếng "chíu chíu" vang lên, vô số mũi tên sắc bén đồng loạt bắn về phía ba người. Nếu là những người bình thường xông vào đây, lúc này chỉ e đã bị bắn cho thành con nhím…

"Cẩn…"

Tất Phi còn chưa kịp nói nốt chữ "thận" thì đã thấy Quy Hải Minh lạnh lùng đưa mắt liếc quanh, lại phất tay áo một cái, xung quanh ba người lập tức xuất hiện một vòng tròn lửa, những mũi tên bắn tới sau nháy mắt đã bị thiêu cháy thành tro. Tất Phi mím chặt môi, nuốt lời còn chưa nói xong vào trong bụng, đồng thời lắc đầu gượng cười một tiếng, cùng các hảo hữu bước lên phía trước.

Bảo tháp có bảy tầng, mỗi tầng lại có những huyền cơ riêng. Có lúc vô số mũi tên bắn tới như mưa, nhưng bị Tất Phi dùng thuật Thiên Vũ Hàn Sương tạo ra một bức tường băng ngăn cản; có lúc mặt sàn lún xuống, nhưng bị Tiểu Trúc dùng Trì Phong quyết nâng thân thể mọi người lên, dễ dàng hóa giải; có lúc vô số lưỡi dao sắc bén bay xuống, nhưng bị Quy Hải Minh dùng ngọn lửa Minh Chi Tiêu Viêm thiêu cháy thành tro. Ba người ai cũng có tuyệt kỹ, đều không phải hạng tầm thường, do đó những thứ cơ quan phòng vệ trong Đỉnh tháp này căn bản chẳng có chút tác dụng với họ.

Thế nhưng, có một điều phiền phức là không chỉ Tiểu Trúc và Quy Hải Minh, ngay đến Tất Phi cũng chưa từng nhìn thấy Càn Khôn đỉnh bao giờ,

https://thuviensach.vn

không biết nó to hay bé, tròn hay vuông. Còn Đỉnh tháp này thì cao tới mấy chục trượng, cực kỳ hùng vĩ, bốn bức vách xung quanh lại khắc đầy các bức hình sống động như rồng bay phượng múa, thần thú mây lành, mỗi tầng còn thờ một bức tượng thần, muốn tìm kiếm vật gì ở đây quả thực là quá mức khó khăn.

“Lạ thật, về lý mà nói thì Càn Khôn đỉnh là một trong bốn món pháp khí thượng đẳng, lẽ ra phải tràn đầy linh khí, giống như Tử Tiêu kiếm vậy.” Tiểu Trúc nghi hoặc nói, đồng thời tay phải bắt quyết, dùng linh lực của bản thân để cảm nhận hướng đi của các dòng linh khí trong tòa tháp. “Nhưng vừa rồi ta đã tìm kiếm hồi lâu, vẫn chẳng cảm nhận được sự tồn tại của loại bảo khí nào.”

Quy Hải Minh hơi cau mày, lạnh lùng nói: “Lẽ nào nó không nằm trong tháp?”

“Rắn con ca ca, ý huynh là tòa Đỉnh tháp này chỉ là một thủ thuật để che mắt người ta thôi ư?” Tiểu Trúc chớp chớp mắt, vỗ tay tỏ vẻ giật mình bừng tỉnh. “Nói vậy tức là những người có ý nhòm ngó bảo đỉnh đều đã bị mắc bẫy của Xích Vân lâu rồi, xem ra cái trò giương đông kích tây này quả là một biện pháp không tệ.”

Tất Phi trầm ngâm một lát, rồi chậm rãi lắc đầu, nói: “Nguyệt cô nương, Quy Hải huynh, Tất mỗ cảm thấy chưa chắc đã là như vậy. Nếu Càn Khôn đỉnh được giấu ở nơi khác, ắt phải có người trông coi, nơi cất giấu cũng cần có trận pháp để bảo vệ. Nhưng theo như ta biết, trong Xích Vân lâu này, ngoại trừ Đỉnh tháp ra thì không có nơi nào được canh phòng cẩn mật như vậy cả.”

Tiểu Trúc vỗ tay nghe “bộp” một tiếng, nói: “Nói vậy tức là có thứ gì đó đã bao bọc Càn Khôn đỉnh, ngăn không cho linh khí của nó tiết ra ngoài.”

https://thuviensach.vn

Nói tới đây, nàng liền dõi mắt nhìn về phía bức tượng thần được đặt chính giữa tháp, lại tiếp: “Liệu có phải nó nằm trong bức tượng thần kia không nhỉ?”

“Cứ thử xem là biết ngay thôi.” Quy Hải Minh lạnh lùng nói, đoạn giơ trường thương lên, đánh thẳng về phía bức tượng thần. Đó là một bức tượng đúc bằng đồng, bên ngoài mạ vàng, vốn vô cùng cứng rắn, song dưới nhát thương của Quy Hải Minh thì lại chẳng khác gì củi mục, sau nháy mắt đã vỡ ra làm hai nửa và đổ xuống đất, có điều bên trong lại chẳng có gì. Trong đôi mắt lạnh băng thoáng qua một tia ảm đạm, Quy Hải Minh lạnh lùng nói: “Lại nào!”

Dứt lời, y chống tay vào hàng lan can gỗ, tung người nhảy thẳng xuống tầng ba của bảo tháp, nhanh chóng đứng vững. Đúng lúc y vung tay phải, chuẩn bị đánh ngọn trường thương về phía bức tượng thần ở tầng này, chợt nghe Tiểu Trúc khẽ gọi: “Chờ đã, có linh khí!”

Lời của nàng vừa dứt, từ tầng dưới cùng của tòa tháp đã vang lên một tiếng động khe khẽ, dường như có người đẩy cửa bước vào. Tiểu Trúc bước lên trước một bước, bám tay vào hàng lan can của cầu thang hình xoắn ốc, thò đầu nhìn xuống dưới, thấy từ chỗ cửa lớn của tầng một có hai người áo đen xông vào. Người dẫn đầu đeo một chiếc mặt nạ màu đen, bộ dạng lén la lén lút, liên tục ngó trái ngó phải, chờ sau khi người đi theo phía sau cũng đã bước vào mới đóng cửa, cài then lại. Người đó gỡ chiếc mặt nạ màu đen che mặt xuống, lấy bùi nhùi ra châm lửa lên, sau đó cười nói: “Thật không nhìn ra thứ thuốc Trầm Miên Nịch Mộng này của ngươi lại hữu dụng như thế, mười mấy người mà sau một thoáng đã ngủ gục hết rồi. Này, Tiểu Bạch, ngươi kiếm đâu ra thứ thuốc này vậy?”

https://thuviensach.vn

Dưới ánh lửa lập lòe, khuôn mặt tươi cười của người đó lộ ra, vừa hào sảng vừa không thiếu vẻ quyến rũ, không ngờ lại rất quen mắt – chính là đại đệ tử của Độ Tội cốc – Lục Linh. Bộ đồ dạ hành màu đen bao bọc lấy tấm thân thướt tha uốn lượn của cô ta, mái tóc được cô ta buộc theo hình đuôi ngựa, trong tay cầm một cây bán nguyệt kích, ăn vận theo lối võ sĩ, hết sức gọn gàng và khí khái.

Còn người áo đen được gọi là Tiểu Bạch ở bên cạnh Lục Linh kia là một thanh niên vóc người cao lớn, không hề đeo mặt nạ, khuôn mặt anh tuấn vô cùng, khóe môi lúc nào cũng hơi nhếch lên như đang cười mỉm. Song có một điều khiến người ta cảm thấy rất khó hiểu là trước trán người này có đeo một chiếc vòng màu bạc, chỉ to bằng nửa ngón tay, kiểu dáng bình thường, không có hoa văn trang trí, không giống như đồ trang sức. Mái tóc y đen nhánh, bị chiếc vòng bạc đó thít lại, buông xõa ra phía sau tai, dài đến tận hông. Tay phải y cầm một chiếc quạt xếp, lúc này đang liên tục đập nhẹ cán quạt vào lòng bàn tay trái, chậm rãi nói: “Cái này ấy à, mỗ cũng không nhớ rõ là xem được từ quyển sách cổ nào. Úi chà chà, đầu óc mỗ đúng là tệ quá!” Dứt lời, y lại cầm chiếc quạt khẽ gõ vào đầu mình, nở một nụ cười vẻ bất lực. “Lục cô nương, cô cũng biết đấy, trí nhớ của mỗ không được tốt lắm, thôi đừng làm khó mỗ nữa.”

Lục Linh đưa tay đoạt lấy chiếc quạt xếp từ trong tay đối phương, tức giận trừng mắt nói: “Đồ mọt sách, đã biết là mình trí nhớ không tốt mà còn gõ suốt ngày, nhỡ trở nên ngốc hơn thì phải làm sao? Còn nữa, đừng có mà suốt ngày mỗ nọ mỗ kia, nghe thật kỳ cục, xưng là ta chẳng lẽ lại khó đến thế sao?”

Bị đoạt mất cây quạt, người thanh niên xòe bàn tay ra vẻ hết cách, nói: “Được rồi, được rồi, ta nghe cô là được chứ gì. Nhưng mà lạ thật, các vị đại tiểu thư trong hí kịch không phải đều thích những thư sinh văn tài xuất

https://thuviensach.vn

chúng, phong độ phi phàm ư? Tại sao ta lại gặp phải một con hổ cái vừa hung dữ vừa ít học thế này nhỉ?"

"Muốn chết đấy à? Ngươi bảo ai là hổ cái vậy?" Lục Linh trừng mắt nhìn, đồng thời giơ chiếc quạt xếp trong tay lên gõ nhẹ vào đầu người thanh niên, làm bộ giận dữ nói: "Không có việc gì thì ít xem mấy thứ hí kịch bát nháo đó đi, chỉ học được toàn thứ quái dị thôi! Được rồi, được rồi, chỉ còn không đầy nửa canh giờ nữa là người của Xích Vân lâu sẽ đổi ca, chúng ta phải tranh thủ thời gian này trộm lấy Càn Khôn đỉnh mang ra ngoài mới được!"

Hóa ra Lục Linh và vị thư sinh Tiểu Bạch này cũng đến đây vì Càn Khôn đỉnh. Tiểu Trúc tỏ vẻ nghi hoặc, thầm nhủ: Thứ nhất, Độ Tội cốc và Xích Vân lâu cùng là thành viên trong liên minh Tru Yêu, mà Lục Linh lại là đại đệ tử của Độ Tội cốc, nếu Độ Tội cốc cần dùng đến Càn Khôn đỉnh thì hoàn toàn có thể phái cô ta đường đường chính chính đến mượn, việc gì phải trộm cắp thế này? Thứ hai, dung mạo của vị thư sinh Tiểu Bạch kia khiến nàng cảm thấy khác thường, dường như có chỗ nào đó quái dị…

Không chờ Tiểu Trúc suy nghĩ kĩ, Quy Hải Minh vốn đang đứng bên cạnh nàng đã cầm thương bước lên phía trước, hiển nhiên không định để cho người khác ra tay trước mình. Thế nhưng Tất Phi lại đưa tay tới ngăn y lại, hạ thấp giọng nói: "Quy Hải huynh, đừng nên nôn nóng. Lục cô nương đến đây cũng là vì trộm đỉnh, chúng ta cứ lặng im quan sát tình hình xem sao, chưa biết chừng cô ta lại có manh mối để tìm được Càn Khôn đỉnh mà chúng ta chưa biết."

Nghe thấy câu này, Quy Hải Minh tạm thời kìm nén chiến ý, ba người cùng ẩn mình vào bóng tối trên cầu thang, lặng lẽ quan sát từng động tác của Lục Linh và vị thư sinh Tiểu Bạch kia. Chỉ thấy cơ quan ở tầng dưới cùng của Đỉnh tháp quả nhiên dày đặc và lợi hại hơn bên trên rất nhiều,

https://thuviensach.vn

Lục Linh vừa mới bước được một bước thì mặt đất đã lún xuống, không chỉ có những mũi tên bay ra mà còn kèm theo ngọn lửa ngợp trời. Lục Linh lập tức vận hết sức lực toàn thân, múa may cây trường kích trong tay đến nỗi mưa gió không lọt qua được, những mũi tên và ngọn lửa đều bị chặn lại bên ngoài. Chờ sau khi đợt tấn công kết thúc, cô ta tranh thủ cơ hội vung tay phải tới kéo thư sinh Tiểu Bạch ra sau lưng mình, cất giọng sang sảng nói: "Này Tiểu Bạch, ngươi cứ đứng ở cửa thôi, đừng bước vào trong này, biết chưa? Nơi này có nhiều cơ quan lắm, ta chỉ có thể tự bảo vệ mình thôi, không để mắt tới ngươi được."

Nghe thấy lời dặn dò của Lục Linh, người thanh niên đó khẽ cười một tiếng, lùi ra sau một bước, đút hai bàn tay vào trong tay áo, mỉm cười, nói: "Lục cô nương, nếu cô có một món bảo bối muốn giấu đi không cho người khác nhìn thấy, cô sẽ làm thế nào?"

"Tất nhiên là khóa vào trong hòm rồi chôn xuống đất…" Cô ta còn chưa nói xong, đã lại có một trận mưa tên bắn tới khiến cô ta phải vội vàng vung trường kích lên ngăn cản. Chỉ thấy cô ta hơi trề môi ra, làu bàu bất mãn: "Hừ! Sao lại nhiều thế chứ, đánh mãi mà vẫn không hết!"

Thư sinh Tiểu Bạch chắp tay đứng đó, khẽ cười nói: "Đây cũng là một biện pháp, có điều chưa thể coi là cách vẹn toàn. Cô làm sao biết được người ta chưa từng ra tay, thần bất tri quỷ bất giác lấy trộm cái hòm đựng bảo bối của cô? Nếu là ta, ta nhất định sẽ giấu món bảo bối đó ở ngay trước mắt mình, như vậy mới có thể yên tâm được."

"Này, đừng có mà lằng nhằng chơi trò đánh đố với ta, có gì thì mau nói ra đi, chớ dây dưa lôi thôi nữa!" Lục Linh hậm hực nói.

Thư sinh Tiểu Bạch hơi nhếch khóe môi, ung dung cười nói: "Cô đoán xem, nếu Càn Khôn đỉnh được giấu nơi này, tại sao trong tháp không có đệ

https://thuviensach.vn

tử canh gác, mà bên ngoài tháp thì lại có rất nhiều người?”

Câu hỏi này của y khiến Lục Linh bất giác sững người. Có điều đúng vào lúc này, cơ quan lại một lần nữa phát động, rất nhiều ngọn lửa bay tới khiến cô ta phải vội vã ứng phó, không có thời gian để suy nghĩ. Nhưng trong đầu Tiểu Trúc đang nấp ở tầng ba đã lóe hiện ánh linh quang: Phải rồi! Tuy trong Đỉnh tháp có rất nhiều cơ quan nhưng nếu Càn Khôn đỉnh được giấu ở đây thì tại sao Xích Vân lâu không phái thêm vài đệ tử vào trong tháp canh chừng? Còn nữa, vừa rồi sau khi vào trong tháp, nàng đã phóng ra linh lực, muốn tìm kiếm vị trí của Càn Khôn đỉnh, nhưng chẳng có thu hoạch gì. Lẽ nào bảo đỉnh thật sự không ở trong tháp, mà ở…

“Bảo châu!”

“Nóc tháp!”

Tiểu Trúc giật mình bừng tỉnh, thế rồi nàng và Tất Phi cùng đồng thanh nói ra đáp án. Câu nói buột miệng ấy của hai người cũng đã lọt vào tai Lục Linh, cô ta lập tức ngẩng đầu nhìn lên phía trên, múa may cây bán nguyệt kích, cau mày giận dữ quát: “Là ai? Ai đang nấp trên đó?”

Nghe thấy lời quát hỏi của cô ta, Quy Hải Minh chẳng nói năng gì, chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn, đoạn biến trở về nguyên hình. Chỉ thấy trên mặt y lóe hiện những chiếc vảy màu bạc, hai đôi cánh sau lưng vươn ra, sau nháy mắt đã biến thành một con Minh Xà khổng lồ vỗ cánh bay lên không. Con Minh Xà đó vươn đuôi cuốn lấy Tiểu Trúc và Tất Phi, lao thẳng lên phía trên cùng của tòa bảo tháp, không để tâm tới mọi sự trở ngại.

Sau động tác thô bạo ấy của Minh Xà, lớp sàn của tầng bên trên đã bị xuyên thủng, cầu thang cùng hàng lan can gỗ cũng vỡ nát, hóa thành vô số

https://thuviensach.vn

mảnh gỗ vụn rơi xuống đất. Phía bên trong Đỉnh tháp bị Minh Xà mở ra một con đường rộng rãi, ánh trăng trong sáng chiếu xuống qua lỗ thủng mà ba người tạo ra trên nóc tháp lúc ban đầu, phần nào xua bớt sự âm u. Minh Xà toàn thân lấp lánh ánh bạc, tựa như đang tắm dưới ánh trăng, bay vọt lên trên đó. Đồng thời, vì hành động phá hoại không chút kiêng dè của Minh Xà, các cơ quan trong tháp nhất tề phát động. Nào là lửa nóng, băng lạnh, tên sắc, lao bén, tất cả tràn tới như mưa, chừng như muốn xé Minh Xà ra làm muôn mảnh. Nếu là người bình thường, phải đối mặt với sự công kích đáng sợ thế này thì dù có chết vạn lần cũng chẳng đủ, nhưng Quy Hải Minh há lại thèm để ý đến những đòn gãi ngứa này? Chỉ thấy cái miệng rắn há ra, ngọn lửa Minh Tiêu Chi Viêm phun ra dữ dội, thế là bất kể băng hay lửa, tên nhọn hay dao sắc, tất cả đều bị thiêu đốt thành tro bụi, chẳng thể gây cho y chút tổn hại nào.

“Sao vẫn là con yêu nghiệt này vậy?” Lục Linh hậm hực nói. Mắt thấy Minh Xà đã sắp bay tới nóc tháp đến nơi, cô ta chẳng kịp nghĩ nhiều, lập tức giơ tay phải lên, ấn vào cơ quan. Trong tay áo của cô ta có giấu một chiếc thiết trảo nối liền với dây thừng, dưới sự tác động của cơ quan, thiết trảo liền mang theo dây thừng bắn vọt đi, cắm vào một bên vách của tòa tháp, sau đó dây thừng liền thu lại, kéo Lục Linh bay lên không.

Chính vào lúc này, những mảnh gỗ vụn mang theo ngọn lửa còn chưa tắt hẳn không ngừng rơi xuống tầng một của Đỉnh tháp. Chỉ sau nháy mắt, phần cầu thang gỗ ở tầng một của tòa bảo tháp đã bắt lửa, ngọn lửa bốc lên dữ dội. Lục Linh vốn định một mình truy kích, cướp lấy Càn Khôn đỉnh, nhưng thấy thư sinh Tiểu Bạch đang đứng giữa biển lửa, bèn lật bàn tay trái một cái, ôm lấy eo y, cùng y bay lên nóc tháp.

Vầng trăng treo cao giữa trời, chiếu sáng mặt đất bao la. Chỉ thấy tòa bảo tháp bảy tầng sừng sững dưới ánh trăng bị một con Minh Xà phá tan nóc tháp, bay lên giữa bầu trời đêm. Con Minh Xà vỗ cánh không ngừng, dừng

https://thuviensach.vn

lại giữa không trung, sau đó quẫy nhẹ cái đuôi dài, thả Tiểu Trúc và Tất Phi xuống cạnh viên bảo châu trên nóc tháp. Hai người đứng trên mái ngói lưu ly, nàng thiếu nữ đưa bàn tay tới vuốt ve viên bảo châu tròn xoe cao ngang thân người…

"Trường Phong Vạn Lý."

Theo sau tiếng ngâm khe khẽ ấy của nàng, giữa không trung nổi lên một cơn gió xoáy, rất nhanh đã cuốn về phía nóc tháp như một lưỡi dao sắc bén. Chỉ nghe "rắc"một tiếng, viên bảo châu màu vàng đã bị nứt một khe nhỏ. Gần như cùng lúc, Tiểu Trúc phát hiện từ trong khe nứt đó truyền ra linh khí dào dạt, bèn mừng rỡ kêu lên: "Quả nhiên là được giấu ở đây."

"Dừng tay!" Một tiếng quát yêu kiều vang lên, Lục Linh tung người nhảy lên nóc tháp. Cô ta đẩy thư sinh Tiểu Bạch ra, hai tay cầm bán nguyệt kích, bổ thẳng về phía Tiểu Trúc.

Nóc tháp nhỏ bé vô cùng, chỉ đủ cho bốn người đứng, lúc thanh bán nguyệt kích chém tới, Tiểu Trúc không có chỗ nào để né tránh, lập tức xoay cổ tay phải, bắt quyết tạo gió chống trả đòn tấn công. Một cơn gió xoáy nổi lên, cuốn theo những mảnh ngói vụn vù vù bay tới. Lục Linh tuy đã luyện võ nhiều năm, võ nghệ kinh người, nhưng ở một nơi nhỏ hẹp thế này thực sự khó mà thi triển được, chỉ đành chuyển công thành thủ, thu kích về bảo vệ bản thân. Thấy cô ta đã dừng việc công kích, Tiểu Trúc cũng thôi niệm chú, lạnh lùng nói: "Bọn ta không muốn đả thương người, cô chớ có càn quấy bậy bạ!"

"Ta càn quấy bậy bạ ư?" Lục Linh giận dữ quát lớn. "Các ngươi câu kết với tên yêu nghiệt này, đả thương vô số người, bây giờ còn muốn lấy trộm bảo vật của Xích Vân lâu, thực là phường đại gian đại ác, thế mà lại dám vu cáo ta như vậy, rõ là nực cười!"

https://thuviensach.vn

“Hừ, cô nói nghe có vẻ quang minh chính đại ghê.” Tiểu Trúc hơi nhếch khóe môi, cất lời giễu cợt. “Nhưng cô đến đây không phải cũng vì Càn Khôn đỉnh đấy ư?”

“Ta…” Lục Linh nhíu chặt đôi mày liễu, định cất lời giải thích, nhưng mới nói được một chữ “ta” thì đã dừng lại, quay qua mắng mỏ: “Bản cô nương làm việc đương nhiên không thẹn với trời, với đất, với lương tâm, việc gì phải nói rõ với ngươi? Con ranh không biết phân biệt phải trái kia, mau giao ra Càn Khôn đỉnh, bằng không chớ trách ta không khách sáo!”

Thấy đối phương nói năng đanh thép, còn giơ cao thanh bán nguyệt kích trong tay, làm bộ định đánh nhau, Tiểu Trúc thực dở khóc dở cười. Nàng nói: “Này, đồ hung dữ kia, cô vẫn còn chưa rõ tình hình hiện tại đấy à? Mấy lần giao phong, các cô đều thua thảm hại, rốt cuộc đều là bọn ta tốt bụng buông tha. Cô không biết mang ơn thì thôi, sao lại còn liên tục tìm đến gây rắc rối cho bọn ta như thế? Không thấy phiền phức sao?”

Tất Phi cũng ôn tồn khuyên nhủ: “Lục cô nương, cô hãy nghe ta giải thích, bọn ta quả thực có nỗi khổ riêng…”

“Lũ ác đồ không phân đen trắng các ngươi không ngờ lại ngả giáo theo yêu nghiệt, ai cần mang ơn các ngươi?” Lục Linh bất chấp phân bua, vung kích lao lên phía trước. “Bớt nói lời thừa đi, tiếp chiêu!”

Thấy cô ta lại ra tay, Tiểu Trúc không thể không thi triển pháp thuật chống trả. Cơn gió xoáy rít lên dữ dội, những mảnh ngói vụn bị cuốn lên va vào nhau không ngừng, phát ra những âm thanh trong trẻo. Lần này, Lục Linh đã thay đổi chiến thuật, không phòng ngự nữa, muốn dựa vào tu vi của bản thân để lao xuyên qua ngọn gió xoáy kia, giành lấy Càn Khôn đỉnh.

https://thuviensach.vn

Gió dữ thổi tới khiến quần áo cô ta bay lất phất, mái tóc đuôi ngựa cũng theo gió đung đưa không ngừng, vậy mà Lục Linh vẫn cắn chặt răng, tiến lên phía trước. Chính trong khoảnh khắc này, một mảnh ngói bị gió cuốn lên, quệt sát qua mắt Lục Linh. Cô ta hoang mang lùi lại mấy bước mới thoát khỏi nguy hiểm, không biến thành một người mù. Nhưng cô ta đã quên mất rằng nóc tháp vốn rất nhỏ, cô ta lùi như thế đương nhiên đã ra khỏi phạm vi mái tháp, liền bị hụt chân…

“Lục cô nương!” Tất Phi kinh hãi kêu lên, vội vàng đưa tay ra chụp.

“Cẩn thận!” Tiểu Trúc cũng giật mình nhắc nhở, đồng thời thu pháp thuật về và đưa tay lên phía trước.

Chỉ nghe “xoạt” một tiếng, chính là tiếng vải bị xé rách. Tiểu Trúc chỉ chụp được nửa ống tay áo của Lục Linh, còn cô ta thì đã rơi xuống phía dưới, vừa rơi vừa kêu lên kinh hãi.

Tòa tháp này cao bảy tầng, rơi xuống đất e khó toàn mạng. Trong khi Tiểu Trúc đang ngơ ngẩn mở to hai mắt nhìn ra giữa hư không, đột nhiên, một cái bóng màu bạc lóe lên. Sau chốc lát, một con Minh Xà vỗ cánh bay lên từ phía dưới, Lục Linh lúc này đang bị quấn chặt ở đuôi.

“Phù… Sợ quá đi mất…” Tiểu Trúc thở phào một hơi, đưa tay vỗ ngực vẻ sợ hãi, đồng thời tươi cười nhìn Quy Hải Minh. “Rắn con ca ca, cảm ơn huynh nhé! Muội suýt chút nữa thì ngỡ rằng mình đã giết người, như thế thì cả đời này không thể nào ngủ ngon được!”

Lục Linh cũng sợ đến nỗi mặt mày tái nhợt, còn chưa hết kinh hồn. Có điều, chỉ một lát sau, cô ta đã lại giãy giụa, liên tục đánh vào cái đuôi Minh

https://thuviensach.vn

Xà lúc này đang quấn quanh eo mình, hậm hực nói: “Ai cần các ngươi giả vờ tốt bụng? Mau thả ta xuống!”

Thấy Lục Linh đổi chỉ thành trảo, ra sức xé vảy trên đuôi Minh Xà, Tiểu Trúc giận dữ mắng: “Này, rốt cuộc là ai không biết phân biệt phải trái? Rắn con ca ca đã năm lần bảy lượt tha cho ngươi, ngươi không những không cảm kích, còn lấy oán trả ơn, thế mà cũng dám tự xưng là người hiệp nghĩa ư?”

“Đối với lũ tà ma ngoại đạo như các ngươi, còn phải nói gì tới hai chữ “hiệp nghĩa” nữa?” Lời của Lục Linh vừa dứt, chợt có một giọng nam sang sảng vang lên, mang theo ý cười: “Ha ha, hai vị cô nương, ta quả thực không muốn quấy rầy nhã hứng của hai vị. Có điều, lúc này có lẽ không phải là thời cơ thích hợp cho việc cãi nhau đâu.”

Tiểu Trúc nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy vầng trăng bàng bạc chiếu những tia sáng như sương xuống mái tóc đen nhánh buông dài của thư sinh Tiểu Bạch, thoạt nhìn tựa như có tuyết đậu bên trên. Đột nhiên, Tiểu Trúc thấy lòng run rẩy, cảm thấy có chỗ nào đó quái dị lạ thường. Nàng chăm chú nhìn kĩ, thấy vị thư sinh Tiểu Bạch đó hơi nhếch khóe môi, nở một nụ cười mỉm, càng nhìn nàng lại càng cảm thấy không bình thường.

“Chà chà, ta biết là ta dung mạo tuấn tú, nhưng cô nương ơi, cô mà cứ nhìn tiếp thế này, dù tuấn tú như ta cũng phải cảm thấy xấu hổ đấy.” Thư sinh Tiểu Bạch cất lời trêu chọc, đồng thời đưa tay phải lên chỉ về phía không xa.

Theo hướng chỉ của y, chỉ thấy trên mặt đất có những đốm sáng lập lòe, thì ra các đệ tử Xích Vân lâu đi tuần nghe thấy tiếng động lạ, bèn chạy tới Đỉnh tháp tra xét tình hình. Cùng lúc đó, các đệ tử Xích Vân lâu canh gác xung quanh cũng đã dần dần tỉnh lại sau cơn mê bởi Trầm Miên Nịch

https://thuviensach.vn

Mộng. Một đệ tử áo đỏ mơ màng lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Sao mình lại ngủ gật thế nhỉ?” Nhưng khi y nhìn thấy các đồng môn xung quanh đều đang ngủ gục dưới đất, liền lập tức mở to mắt, lớn tiếng kêu lên: “Có ai không, mau tới đây…”

Tiếng kêu ấy xé toạc cả bầu trời, vang đi xa tít giữa màn đêm. Còn gã đệ tử kia thì hoang mang vô cùng, nhìn quanh bốn phía, khi thấy những mảnh ngói lưu ly vụn rơi bừa bãi trên mặt đất, y đột nhiên ý thức được điều gì, bèn ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm về phía nóc tòa bảo tháp. Dưới vầng trăng sáng, thân hình Minh Xà hiện ra hết sức rõ ràng. Y kêu to một tiếng: “Yêu quái”, đồng thời ném bùa tấn công. Các đệ tử Xích Vân lâu từ xung quanh tới đều học theo đó, nhất thời, Sí Hỏa phù, Hàn băng phù không ngừng xé gió bay đi, những ngọn lửa nóng cùng băng tuyết xuất hiện khắp trời, khung cảnh vô cùng tráng lệ.

Những người trên nóc tháp nếu nhất quyết giao tranh thì với yêu lực của Quy Hải Minh, linh lực của Tiểu Trúc, lại cộng thêm pháp thuật của Tất Phi, căn bản không phải sợ các đệ tử kia của Xích Vân lâu. Song Tất Phi còn nghĩ đến tình nghĩa ngày xưa, không muốn gây ra thương vong, mà tâm tư của y thì hai người Tiểu Trúc và Quy Hải Minh đều hiểu cả. Thế là ba người đều không muốn lấy cứng chọi cứng, Minh Xà ngửa đầu lên trời rít một tiếng dài, làm các đệ tử Xích Vân lâu kinh sợ, đồng thời hạ hai cánh phía bên trái xuống. Tiểu Trúc và Tất Phi hiểu ý, đồng loạt nhảy lên lưng y, giữ chặt lấy chiếc cánh màu bạc của y. Vị thư sinh Tiểu Bạch kia làm y như vậy, không ngờ cũng theo được lên. Quy Hải Minh quẫy đuôi một cái, muốn vứt Lục Linh xuống nóc tháp, sau đó quấn lấy bảo châu mang đi. Lục Linh dường như phát giác ra ý đồ của y, lập tức cảm thấy không hay, liền dang hai tay ra ôm chặt đuôi rắn, kinh hãi kêu lên: “Đừng! Đừng bỏ ta lại! Nếu để bị Xích Vân lâu bắt được, ta thật sự không biết phải ăn nói với sư môn thế nào!”

https://thuviensach.vn

Nghe Lục Linh khẩn cầu, Quy Hải Minh lạnh lùng đưa mắt liếc qua, rốt cuộc không vứt cô ta xuống mà dùng đuôi quấn lấy cô ta. Trong khi chuẩn bị vỗ cánh bay đi, y há to cái miệng rắn của mình ngoạm lấy viên bảo châu trên đỉnh tháp, sau nháy mắt đã bay vút lên giữa không trung.

Thế nhưng, người tính chẳng bằng trời tính, đúng vào khoảnh khắc Minh Xà mang theo mọi người rời đi, viên bảo châu kia vốn đã bị pháp thuật của Tiểu Trúc đánh nứt, bây giờ lại bị miệng rắn ngoạm vào, bất ngờ vỡ vụn. Càn Khôn đỉnh được giấu bên trong sau nháy mắt đã rơi từ trên mây xuống đất. Nếu Quy Hải Minh quyết ý muốn tranh cướp, ắt sẽ phải giao tranh với các đệ tử Xích Vân lâu dưới kia, gây ra vô số thương vong. Y hơi đờ người ra, cuối cùng hóa thành một luồng sáng bay đi, rời khỏi vùng đất thị phi này, rất nhanh đã bỏ lại các đệ tử của Xích Vân lâu ở lại tít đằng sau.

***

Giữa chốn núi sâu rừng thẳm, khung cảnh vô cùng tịch mịch. Phía đằng đông, mặt trời vừa ló hiện, trên nhành cây ngọn cỏ vẫn còn đậu những hạt sương. Bỗng có tiếng gió rít lên, một cái bóng màu bạc lao vào trong rừng, cỏ cây đung đưa không ngớt, sương sớm rơi xuống lả tả, ngấm vào trong đất.

Ánh bạc dần dần tan đi, để lộ năm bóng người. Nữ võ sĩ trẻ tuổi thân hình cao ráo, buộc tóc đuôi ngựa vội vàng nhảy tránh ra một bên, dường như muốn giữ khoảng cách với những người còn lại. Động tác này của cô ta khiến nàng thiếu nữ xinh đẹp vận đồ màu xanh bất mãn nói: “Này, cô đúng là đồ qua cầu rút ván, vừa rồi còn cầu xin rắn con ca ca giúp đỡ, mang cô rời khỏi Xích Vân lâu, thế mà bây giờ đã phô ra cái vẻ chê ghét đáng khinh kia rồi. Trên giang hồ, người ta bảo cô là hạng nữ anh hùng dám yêu dám hận, dám làm dám chịu, nhưng theo cô ta thấy, cô chỉ là thứ nhát gan sợ chuyện, dám làm nhưng không dám chịu mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Nghe Tiểu Trúc nói vậy, Lục Linh lập tức đỏ bừng mặt. Cô ta há miệng ra, dường như muốn cất lời phản bác, nhưng sau đó lại dừng lời, chuyển qua giậm chân, hậm hực nói: “Con ranh ngươi thì biết cái gì? Ta có nỗi khổ bất đắc dĩ, vì thế mới phải tới Xích Vân lâu! Đâu có giống như lũ tiểu tặc các ngươi, tới đây chỉ để trộm báu vật!”

“Phải rồi, phải rồi, bọn ta là tiểu tặc trộm báu vật.” Tiểu Trúc vừa nói vừa làm mặt quỷ với cô ta. “Chẳng lẽ cô mặc đồ dạ hành, lẻn vào Xích Vân lâu lúc nửa đêm là để làm khách chứ không phải để đi ăn trộm hay sao?”

Tiểu Trúc thường ngày luôn cư xử thân thiện với mọi người, nói năng cũng lễ độ, chưa bao giờ dùng lời lẽ sắc bén như thế với người khác. Xét kĩ nguyên do, ấy là bởi nàng vốn mang lòng bất mãn với Lục Linh cùng các đệ tử của Độ Tội cốc từ lâu: Ngày đó, trên núi Thanh Xuyên, Tru Yêu tứ phái bức ép Mặc Bạch sư phụ của nàng phải giao ra Vân Sinh kính, trong đó người của Độ Tội cốc là đáng ghét nhất, bọn họ nói năng vô lễ, bức ép không ngừng, không chỉ khiến cho sư phụ nàng bị biến về nguyên hình gấu trúc, còn luôn miệng mắng “tiểu súc sinh” và đả thương sư phụ nàng. Tiểu Trúc không phải loại người tâm địa hẹp hòi, nhưng chuyện có liên quan tới sư phụ, cơn giận này nàng không cách nào nuốt trôi! Ngoài ra, trong mấy lần giao phong sau đó, chuyện Độ Tội cốc vây công vợ chồng Tiêu Hành Chi lại càng khiến nàng căm ghét, những kẻ này luôn miệng nhân nghĩa, thoạt nhìn thì đường hoàng lẫm liệt, nhưng trên thực tế lại ra tay với cả Ngôn Nhược Thi đang mang thai, thực đáng phỉ nhổ. Do đó, hôm nay gặp lại Lục Linh, Tiểu Trúc đương nhiên chẳng đời nào lại lễ độ, nhẹ nhàng với đối phương.

Quả nhiên, câu nói đó của Tiểu Trúc khiến cho Lục Linh mặt mũi đỏ bừng, mãi hồi lâu sau chẳng nói được lời nào. Thấy bộ dạng vừa căm phẫn vừa xấu hổ của cô ta, Tất Phi vội vàng đứng ra dàn hòa: “Được rồi, được

https://thuviensach.vn

rồi, hai vị cô nương, xin bớt nóng giận, có gì thì từ từ nói, đừng làm tổn thương hòa khí. Nguyệt cô nương, tại hạ với Lục cô nương quen nhau nhiều năm, biết cô ấy là một vị nữ hiệp có tình có nghĩa, anh dũng quả cảm. Lục cô nương, tại hạ và Nguyệt cô nương tuy quen biết chưa lâu, nhưng cũng từng cùng chung hoạn nạn, đồng sinh cộng tử, tính tình cô áy thế nào tại hạ là người hiểu rõ nhất…"

"Vấn đề là, người ta cũng phải coi huynh là người tốt thì sự đảm bảo này của huynh mới có tác dụng." Tiểu Trúc nói xen vào. "Cái liên minh hồ đồ chết tiệt đó đã coi huynh là phản đồ câu kết với yêu ma rồi, huynh có nói gì thì vị "đại nữ hiệp", "đại anh hùng" kia cũng chẳng thèm tin đâu!"

Nghe nàng nói vậy, Tất Phi thở dài buồn bã, không nói gì thêm, chỉ nhìn qua phía Lục Linh bằng vẻ muốn nói lại thôi, dường như đang hy vọng được hảo hữu ngày xưa chấp nhận. Phát hiện ra ánh mắt của y, Lục Linh ngoảnh đầu qua hướng khác, hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi câu kết với lũ gian tà, ta với ngươi còn giao tình gì nữa mà nói. Hai chúng ta chẳng chung đường, không thể bàn việc với nhau được."

Thấy trong mắt Tất Phi thoáng qua một tia ảm đạm, Tiểu Trúc vừa định phát tác, chợt nghe một giọng nam trong trẻo mang nét cười vang lên: "Ha ha, có người đúng là tuổi vịt, bị luộc chín rồi mà miệng vẫn còn cứng. Khi đó, chẳng biết là ai ấy nhỉ, nước mắt lưng tròng nói: "Ngôn muội muội gặp được bọn họ, thật là tốt quá rồi!""

"Ngươi câm miệng cho ta!" Lục Linh lớn tiếng quát, lúc này đừng nói là hai má, ngay cả tai cô ta cũng đã trở nên đỏ bừng. Nghe thấy tiếng quát đó, vị thư sinh Tiểu Bạch kia chẳng hề để bụng, vẫn cười híp mắt, nói tiếp:

"Có một số người ấy à, ngoài mặt thì ra vẻ hung dữ lắm, nhưng thực ra miệng cứng lòng mềm. Vì chuyện của Ngôn Nhược Thi, ai đó đã trở mặt

https://thuviensach.vn

với đồng môn, thiếu chút nữa mất đi tính mạng.”

“Ngôn tỷ tỷ?” Tiểu Trúc cất giọng nghi hoặc: “Trong trận chiến ở Kỳ Sơn ngày đó, chẳng phải các ngươi đã đuổi riết không buông, ép Ngôn tỷ tỷ phải bỏ đứa bé và chia tay với Tiêu công tử sao? Ngôn tỷ tỷ tình sâu ý nặng, không muốn rời xa phu quân, chính các ngươi đã ra tay tàn độc, muốn lấy tính mạng vợ chồng bọn họ. Chẳng lẽ trong chuyện này còn có nội tình gì?”

Lục Linh đỏ mặt tía tai, ngậm miệng không nói gì, nhưng Tất Phi đã phần nào đoán được nguồn cơn, liền lộ vẻ giật mình bừng tỉnh, vỗ tay nói: “Trước đó, ta đa cảm thấy chuyện trên Kỳ Sơn có vấn đề rồi. Với tính tình của Lục cô nương, dù biết rõ không địch lại cũng sẽ huyết chiến tới cùng, quyết chẳng chùn chân. Nhưng ngày đó, cô ấy lại chủ động rút lui, vì thế nên các đệ tử của Độ Tội cốc mới không dây dưa nữa.”

Nghe đến đây, Tiểu Trúc cũng đã hiểu ra: Cô nàng Lục Linh này luôn miệng trảm yêu trừ ma, nhưng xem ra cũng không phải hạng ngoan cố vô tình. Về chuyện của Ngôn Nhược Thi, có lẽ cô ta cũng hết sức băn khoăn, không hề muốn đuổi tận giết tuyệt tỷ muội tốt của mình ngày trước. Cho nên, khi nhìn thấy bọn họ, nữ tử vốn không biết sợ là gì này đã chủ động rút lui, kỳ thực chỉ là tìm cớ, muốn cho vợ chồng Tiêu Hành Chi và Ngôn Nhược Thi một con đường sống.

Sau khi suy nghĩ thông suốt những điều mấu chốt bên trong, cái nhìn của Tiểu Trúc với Lục Linh đã thay đổi rất nhiều, giọng nói cũng trở nên hòa hoãn hơn. “Xem ra cô cũng không phải loại người quá cố chấp, cổ hủ. Còn chuyện “trở mặt với đồng môn” là sao vậy? Lẽ nào cô cũng bị đuổi khỏi sư môn giống Tất công tử à?”

https://thuviensach.vn

“Ta nhổ vào! Có ngươi mới bị đuổi khỏi sư môn ấy!” Lục Linh nôn nóng nói, đoạn nện mạnh cây bán nguyệt kích của mình xuống đất, tay phải chỉ về phía Tiểu Trúc. “Bớt lằng nhằng đi! Ta với lũ tà ma ngoại đạo các ngươi chẳng có gì để nói cả! Tóm lại, Càn Khôn đỉnh này hôm nay ta phải mang đi, kẻ nào dám cản đường, ta nhất định sẽ giết không tha!”

Lục Linh ra vẻ hung hãn vô cùng, nhưng vừa rồi Tiểu Trúc đã được nghe sự phân tích của vị thư sinh Tiểu Bạch kia và Tất Phi, do đó ít nhiều cũng nhìn ra được vấn đề, hiểu rằng đối phương lòng dạ lương thiện, nhưng ăn nói lại chẳng dễ nghe chút nào. Thế là nàng không tiếp tục giễu cợt nữa, chỉ nhếch môi cười nói:

“Vậy thì hay lắm, bọn ta cũng nhất định phải lấy được Càn Khôn đỉnh về tay. Bây giờ Càn Khôn đỉnh đã rơi trở về Xích Vân lâu rồi, chi bằng chúng ta hãy đánh cược một phen. Nếu cô lấy được Càn Khôn đỉnh trước, bọn ta sẽ nói thực cho cô biết nguyên do phải lấy trộm đỉnh. Còn nếu bọn ta lấy được Càn Khôn đỉnh trước, cô cũng nhất định phải thành thực với bọn ta.”

“Ta với lũ gian tà các ngươi không đội trời chung, ai thèm đánh cược với các ngươi chứ?” Lục Linh hừ lạnh một tiếng, ngoảnh đầu sang một bên.

“Sao thế? Cô không dám à?” Tiểu Trúc đảo mắt một cái, nở nụ cười giảo hoạt. “Điều này cũng khó trách, thực lực cách biệt xa quá mà, cô căn bản không có phần thắng.”

Nghe nàng nói vậy, lửa giận của Lục Linh lập tức bùng lên, cô ta há lại là hạng người không đánh mà lui? Và rồi không chút nghĩ ngợi, Lục Linh lại cầm bán nguyệt kích lên, nện mạnh xuống đất lần nữa, ưỡn ngực, lớn tiếng nói: “Chớ có nói bừa! Đánh cược thì đánh cược, để xem đến cuối cùng ai mới là người phải cúi đầu xưng thần!”

https://thuviensach.vn

Rõ ràng chỉ là phép khích tướng hết sức lộ liễu, vậy mà vẫn đánh trúng vào tử huyệt của Lục Linh, khiến cô ta tức giận ứng chiến. Nhìn thấy cảnh này, Quy Hải Minh im lặng không nói gì, chỉ đưa mắt liếc qua thiếu nữ thông minh xinh đẹp kia. Còn Tất Phi thì khẽ lắc đầu vẻ hết cách, đồng thời cười thầm trong bụng. Riêng vị thư sinh Tiểu Bạch thì khẽ gõ quạt vào lòng bàn tay, cười híp mắt, vui vẻ nói: “Chà chà, vậy là sắp có kịch hay để xem rồi.”

Nghe thấy những lời này, Lục Linh bèn trừng mắt nhìn tới, nhưng thư sinh Tiểu Bạch vẫn thản nhiên như không, còn lấy từ trong tay áo ra một túi hạ dưa, bốc một nắm lên đưa cho Tất Phi ở bên cạnh, nhiệt tình mời mọc: “Nào, cùng xem kịch thôi, ta thích nhất là xem kịch đấy.”

Trước sự nhiệt tình của thư sinh Tiểu Bạch, Tất Phi nhận lấy cũng dở, mà không nhận cũng dở, đành gượng cười nhăn nhó. Hai người này đứng sánh vai nhau, đều ăn mặc theo lối văn sĩ: Tất Phi vận đồ đỏ, tóc búi cao, bên hông đeo đan chu thiết bút, dung mạo tuấn tú ôn hòa. Còn vị thư sinh Tiểu Bạch kia thì khoác áo đơn, trên trán đeo một chiếc vòng bạc, rõ ràng cũng tuấn tú phi phàm nhưng ăn mặc lại lôi thôi lếch thếch. Điều khiến Tiểu Trúc càng nghi hoặc hơn là người này tuy lúc nào cũng hơi nhếch khóe môi, vẻ như mỉm cười, nhưng nét cười lại chỉ treo bên khóe miệng, chẳng hề tồn tại trong mắt…

“Chà chà, vị cô nương kia ơi, cô mà nhìn tiếp như thế, cho dù ta có tuấn tú phi phàm cũng phải đỏ mặt đấy.” Thư sinh Tiểu Bạch cất lời trêu chọc. “Lẽ nào cô cũng muốn ăn chút hạt dưa hay sao?”

“Ngươi ăn đi, đừng có lắm lời nữa!” Lục Linh nhíu chặt đôi mày liễu, đưa tay chụp lấy cổ áo của thư sinh Tiểu Bạch, kéo y đi thẳng vào trong khu rừng rậm rạp. Nhưng dù bị kéo đi như thé, y vẫn chẳng hề tỏ ra tức

https://thuviensach.vn

giận, còn cười híp mắt, vẫy tay chào mấy người Tiểu Trúc, rồi dần dần mất dạng trong khu rừng, chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Tất Phi dõi nhìn hai người đó rời đi rồi lại cúi đầu nhìn nắm hạt dưa vừa bị thư sinh Tiểu Bạch nhét vào tay, dở khóc dở cười, nói: “Vị công tử này đúng là quái dị. Phải rồi, Nguyệt cô nương, tại sao cô lại muốn đánh cược với Lục cô nương vậy?”

Tiểu Trúc khẽ mỉm cười, chậm rãi nói: “Lục Linh che mặt đi lấy trộm Càn Khôn đỉnh, lại sợ bị Xích Vân lâu bắt được thì không cách nào ăn nói với sư môn, điều này chứng tỏ Độ Tội cốc có tám phần mười là không biết gì về chuyện này. Mà nghe những lời vừa rồi của vị thư sinh Tiểu Bạch kia, theo ta thấy, chuyện Lục Linh trộm đỉnh có lẽ có liên quan tới Ngôn tỷ tỷ. Nhưng cô ta lại có địch ý với chúng ta, nếu hỏi trực tiếp ắt cô ta chẳng chịu trả lời, cho nên ta mới nghĩ ra cách đánh cược. Với tính cách của cô ta, nếu thua ắt sẽ chịu nhận, cho dù không bằng lòng thì cũng sẽ tuân thủ lời hứa, nói cho chúng ta biết chân tướng sự việc.”

Thế nhưng, lúc này đây, Tiểu Trúc thông minh xinh đẹp, Quy Hải Minh lạnh lùng ít nói, Tất Phi ôn hòa chính trực, Lục Linh bướng bỉnh giữ lời, thư sinh Tiểu Bạch suốt ngày tươi cười, tất cả bọn họ đều không ý thức được rằng vở kịch này, phen đánh cược này, lại phải trả một cái giá đau đớn đến tột cùng, đó chính là tính mạng của hảo hữu…

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 6

Mật cảnh

Vầng trăng sáng treo cao giữa trời, ánh lửa bập bùng dưới đất. Xích Vân lâu suýt bị lấy trộm mất chí bảo Càn Khôn đỉnh, hiện giờ đang phòng bị nghiêm ngặt, canh gác trùng trùng. Rất nhiều đệ tử được chia ra thành các nhóm nhỏ, sáu người một nhóm, cùng đi tuần tra. Trong tay bọn họ cầm đuốc nhựa thông, khi cháy làm phát ra những tiếng nổ lép bép, ánh lửa rọi đến nơi nào, bóng tối ở nơi đó hoàn toàn tan biến.

Thế nhưng, các đệ tử đang đi tuần tra đều không thể nào ngờ được, lúc này ở ngay dưới nơi mà bọn họ đang đứng, một thân hình mau lẹ đang khom người đi theo đường nước ngầm âm u.

Đó là một đường nước ngầm dưới lòng đất, hết sức tối tăm tịch mịch, gió lạnh thổi tới không ngừng, tiếng nước rì rào chảy mãi. Người nữ võ sĩ vận bộ đồ bó màu đen đang đi mau lẹ giữa con đường tối tăm nhỏ hẹp, chẳng hề sợ hãi. Dòng nước chảy qua kẽ tay cô ta, nơi bàn tay chạm vào toàn là rong rêu lạnh băng ẩm ướt. Thỉnh thoảng có mấy con chuột chạy ngang qua bên người, nhưng cô ta vẫn chẳng buồn né tránh, cũng chẳng sợ hãi, bình thản vung tay đánh bay chúng đi.

Người này chính là Lục Linh. Cô ta từ nhỏ đã được Độ Tội cốc nhận nuôi, lớn lên ở một môn phái lấy võ công làm đầu, có nỗi khổ nào mà chưa từng chịu, há lại e dè đường nước ngầm nhỏ bé này? Cô ta nghe tiếng để xác định vị trí, men theo dòng nước lần mò tiến đi, muốn tìm kiếm chỗ tọa

https://thuviensach.vn

lạc của giếng nước trong Xích Vân lâu. Hóa ra, sau trận chiến với Minh Xà ở Đỉnh tháp, các đệ tử của Xích Vân lâu đã tăng cường phòng bị, Lục Linh hiểu rằng muốn thần bất tri quỷ bất giác lẻn vào trong tháp như lần trước ắt vô cùng khó khăn. Để có thể lấy trộm được Càn Khôn đỉnh, thắng được phen đánh cược với Tiểu Trúc, sau khi suy đi nghĩ lại, cô ta quyết định sẽ lẻn vào Xích Vân lâu theo đường nước ngầm. Nghĩ đến sự nguy hiểm trong chuyến đi này, cô ta không dẫn theo thư sinh Tiểu Bạch, chỉ đi một mình.

Chẳng biết đã bò đi được bao lâu, Lục Linh đột nhiên cảm thấy trong không khí có mùi tanh hôi, dòng nước chảy qua đầu ngón tay cũng có vẻ lạ thường, trở nên nhầy nhụa. Cô ta hơi nhíu đôi mày liễu, đưa tay mò vào trong chiếc túi nhỏ đeo bên hông, lấy ra một viên dạ minh châu to bằng hạt đậu. Dựa vào làn ánh sáng lờ mờ tỏa ra từ đó, cô ta thấy năm ngón tay mình đều dính máu, bất giác cả kinh, vội mở to mắt nhìn dòng nước phía dưới... Chỉ thấy trong dòng chảy rì rào không chỉ có nước ngầm trong veo lạnh giá, bên trong còn xen lẫn một dòng màu đỏ.

“Lẽ nào bọn họ đã huyết tẩy Xích Vân lâu rồi?” Lục Linh kinh hãi kêu lên một tiếng, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, đưa ra một đáp án phủ định: Tuy cô ta vẫn luôn rủa xả mấy người Quy Hải Minh, Nguyệt Tiểu Trúc là tà ma ngoại đạo, nhưng sau mấy lần tiếp xúc, cô ta cũng hiểu rằng bọn họ không đến nỗi vì lấy trộm báu vật mà lạm sát người vô tội. Huống chi đi cùng bọn họ còn có Tất Phi, theo như tính cách của y thì tuyệt đối không bao giờ ra tay với đồng môn thuở trước.

Nghĩ như vậy, Lục Linh càng cảm thấy nghi hoặc: Nếu không phải là Minh Xà ra tay tàn sát, vậy là ai đã tới Xích Vân lâu để gây ra cảnh máu chảy thành sông như thế này? Càng nghĩ càng nôn nóng, Lục Linh liền bước nhanh hơn về phía trước, muốn sớm rời khỏi nơi này để xem có giúp gì được cho Xích Vân lâu không.

https://thuviensach.vn

Cô ta càng đi càng nhanh, mùi máu tanh càng lúc càng nồng. Đúng vào lúc Lục Linh lo lắng muôn phần, sợ có điều bất trắc xảy ra với các đệ tử của Xích Vân lâu, cô ta bỗng nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết từ trong bóng tối vang lại...

"Áu..."

Tiếng kêu ấy thê lương và chói tai tột bậc, cứ vang vọng mãi trong đường nước ngầm. Ngay sau đó, rất nhiều tiếng gào thét vang lên, có một số nghe như sói tru báo rống, có một số lại như tiếng trẻ con khóc, có một số thì tựa như tiếng rên xiết kỳ dị.

Có yêu ma!

Suy nghĩ này khiến Lục Linh nảy lòng cảnh giác. Cô ta lật tay lấy cây bán nguyệt kích sau lưng ra, lập tức vận công tụ khí, chuẩn bị phá đất lao lên, liều một phen ngươi chết ta sống với lũ yêu ma quỷ quái để cứu các đệ tử của Xích Vân lâu! Nhưng đúng vào lúc này, cô ta chợt nghe một giọng nam dữ dằn vang lên:

"Kêu gào cái gì, ồn ào quá! Câm miệng lại hết cho ta, còn muốn ăn đòn nữa hay sao?"

Lục Linh toàn thân chấn động, ngừng việc tụ khí. Cô ta cảm thấy tình hình có vẻ quỷ dị lạ thường, sau một thoáng sững sờ liền chống hai khuỷu tay xuống đất, tiến nhanh về hướng phát ra âm thanh. Sau thời gian chừng một tuần trà, phía không xa có ánh sáng lờ mờ truyền lại, còn thứ mùi máu tanh kia đã trở nên nồng nặc đến khó mà chịu nổi. Lục Linh vội đưa tay lên bịt chặt mũi miệng, hai mắt nhìn vào cái lỗ nhỏ phát ra ánh sáng...

https://thuviensach.vn

Cảnh tượng trước mắt khiến cô ta sững người!

Đó là một địa lao, trên bức tường đá xanh có cắm mấy cây đuốc, khiến tình cảnh bên trong được soi rọi hết sức rõ ràng. Chỉ thấy bên trong địa lao ngang dọc đan xen vô số thanh thép rất to, tạo thành mười mấy chiếc lồng rất lớn. Trong mỗi chiếc lồng đều giam giữ một con yêu linh dị thú, chẳng hạn như Quỳ Ngưu, Hải Trãi, Đương Khang, Diệt Mông, tất cả đều bị khóa chặt tứ chi, thân thể bị các thanh sắt đè sát xuống đất, không thể động đậy. Trên người bọn chúng dày đặc các vết thương, còn bị thủng mấy cái lỗ lớn, máu từ bên trong chảy ra không ngừng, trôi đi theo nền đá xanh, cuối cùng hòa vào dòng nước chảy giữa đường nước ngầm mà Lục Linh đang náu mình.

Điều khiến cô ta kinh hãi hơn là trong địa lao này còn có chín gã đệ tử của Xích Vân lâu, ai nấy đều cầm roi da, côn sắt hoặc đao thép. Một người trong số đó đang dùng thanh đao nhọn hoắt đâm thẳng vào bụng của một con Giác Đoan bị nhốt trong lồng. Trên bụng con Giác Đoan đó vốn đã có một vết thương, thế mà hắn ta vẫn đâm đao vào vết thương đó, tay trái thì cầm một chiếc bình sứ. Không lâu sau, từ chỗ vết thương chảy ra một thứ dịch thể màu xanh lục, gã đệ tử đó vội vàng đưa chiếc bình sứ tới, cẩn thận hứng lấy.

Lục Linh lập tức hiểu ra: Gã đệ tử Xích Vân lâu này đang lấy dịch mật của Giác Đoan. Cô ta càng kinh hãi hơn khi nhìn vào vết thương đan xen chằng chéo trên bụng Giác Đoan, có thể nhận ra trên đó vừa có vết thương mới, vừa có vết thương cũ, chứng tỏ đệ tử Xích Vân lâu không phải chỉ lấy dịch mật lần đầu, mà giam giữ Giác Đoan ở đây lâu dài để thỉnh thoảng lấy mật.

Theo dòng dịch mật chảy ra, Giác Đoan kêu lên thảm thiết, những tiếng kêu thê lương ban nãy chính là do nó phát ra. Lục Linh nghiêng tai lắng

https://thuviensach.vn

nghe, loáng thoáng có thể nhận ra được mấy lời mà nó đang nói:

“Giết… Giết ta đi…”

Con Giác Đoan đang kêu gào thảm thiết không ngờ lại một lòng muốn tìm đến cái chết. Lục Linh bất giác sững người, trong lòng dâng lên cảm xúc vô cùng phức tạp: Cô ta từ nhỏ đã được sư môn dạy dỗ, căm hận yêu ma quỷ quái tột cùng, nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến cô ta bất giác sinh lòng nghi hoặc. Cho dù yêu ma đáng chết thì cũng chỉ cần giết chúng đi là được, còn giam cầm để lấy dịch mật thế này rõ là tàn nhẫn tột cùng, trái với đạo nghĩa.

Đúng vào lúc Lục Linh thầm sinh lòng bất nhẫn, những con yêu linh khác nhìn thấy thảm trạng của Giác Đoan đều lớn tiếng rên xiết, hết sức thê lương. Điều này khiến đám đệ tử của Xích Vân lâu buồn bực, một kẻ đang cầm roi da lập tức giơ cao cánh tay, quất mạnh vào sống lưng một con Cửu Vĩ Hồ. Trên cây roi da ấy có đầy ngạnh sắc, lập tức xé toạc da lông của Cửu Vĩ Hồ.

“Ồn ào cái gì? Tất cả câm miệng hết cho ta, cẩn thận kẻo ta cắt lưỡi các ngươi đó!”

Gã đệ tử đó lớn tiếng uy hiếp một cách trắng trợn, khiến cho các yêu linh đã tu hành cả trăm năm kia sợ hãi im lặng, chẳng dám kêu rên gì thêm. Lục Linh tỉ mỉ quan sát, phát hiện trên mỗi thanh sắt đều có dán bùa phong ấn, chắc hẳn người của Xích Vân lâu đã dùng cách này để giam cầm các yêu linh.

Không lâu sau, dịch mật chảy hết, gã đệ tử kia vội vàng dùng nút gỗ đậy chiếc bình sứ lại, bỏ nó vào trong một chiếc rương gỗ nhỏ. Sau đó, hắn

https://thuviensach.vn

chẳng buồn nhìn Giác Đoan thêm nữa, tùy tiện rút thanh đao đang cắm sâu vào người nó ra. Đao sắc lại một lần nữa cứa vào thịt, vết thương lập tức nặng thêm. Giác Đoan đau đớn rên lên một tiếng, dường như ngay cả sức lực để nói lời tìm đến cái chết cũng đã cạn hết, nó chỉ có thể bò rạp dưới đất, thở dốc. Đôi mắt của nó đen láy như bảo thạch, nhìn trừng trừng vào gã đệ tử của Xích Vân lâu với vẻ oán hận, từ trong miệng phát ra những tiếng "xè xè".

Lục Linh nghiêng tai lắng nghe, phát hiện đó không phải là những âm thanh phát ra do rên xiết vì đau đớn, mà là lời nguyền rủa oán độc nhất của yêu linh:

"Chết… Đi chết đi…"

Ánh mắt đó, lời nguyền rủa đó khiến Lục Linh không rét mà run. Song điều khiến cô ta càng kinh sợ hơn là đám đệ tử của Xích Vân lâu cũng là thành viên trong liên minh Tru Yêu, vậy nhưng khi nghe thấy lời nguyền rủa của yêu linh thì chẳng để tâm, còn tươi cười bình thản. Tên đệ tử lấy dịch mật rốt cuộc cũng quay đầu lại nhìn Giác Đoan, rồi hắn há miệng ra, nhổ phì một bãi nước bọt lên mặt nó.

"Muốn giết tiểu gia ta ư, cứ nằm mơ đi! Còn dám ồn ào nữa, ngày mai ta sẽ moi gan ngươi ra rồi cắt thành từng mảnh nhỏ mang cho chó ăn."

"Thế không phải là lãng phí quá sao?" Một tên đệ tử khác tiếp lời, cười rộ nói: "Giác Đoan là linh thú, gan của nó không tầm thường chút nào, ít ra cũng có thể làm tăng mười năm tu vi đấy! Chi bằng chúng ta mang hầm lên ăn là tốt nhất."

https://thuviensach.vn

Cả đám người cùng cười rộ, đồng thời đưa mắt nhìn Giác Đoan đã bị trọng thương bằng ánh mắt xấu xa. Thứ ánh mắt đó cứ như đang nhìn một khối thịt kho đã được nấu sẵn vậy. Một kẻ trong số đó còn ra vẻ tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, chúng ta chỉ có thể nghĩ vậy mà thôi, chứ nếu thật sự giết chết nó thì chẳng biết có thể bắt được con thứ hai về đây không. Đến lúc đó, các trưởng lão mà trách tội, chúng ta đều không gánh nổi trách nhiệm.”

Câu nói ấy lập tức khiến cho Giác Đoan nổi điên, nó cố gắng dùng tứ chi tấn công kẻ địch, nhưng cả tứ chi đều đã bị xích sắt trói chặt, chỉ có thể phát ra những tiếng loảng xoảng chứ không di chuyển được chút nào. Dưới ánh lửa bập bùng, bóng dáng tả tơi thê thảm của con linh thú một sừng in lên bức vách, chỉ thấy đầm đìa máu tươi và trơ trọi, rõ ràng là đã bị người ta cắt hết móng vuốt rồi.

Muốn sống không được, muốn chết chẳng xong.

Tám chữ ấy bỗng nhiên lóe hiện trong đầu Lục Linh, khiến cô ta cảm thấy khí huyết sôi trào, cảm giác giận dữ ngùn ngụt dâng cao. Khi nhìn thấy một gã đệ tử Xích Vân lâu lại đưa lưỡi đao về phía một con Diệt Mông Điểu, định cắt một miếng thịt từ trên cái cánh tả tơi tàn tạ của nó, cô ta thực sự không sao nhịn nổi nữa, bèn cầm bán nguyệt kích chém mạnh về phía trước, phá tường xông ra ngoài, quát to:

“Dừng tay!”

Sau tiếng quát ấy, nền đá xanh bị cây bán nguyệt kích chém vỡ tan, khói bụi bay lên mù mịt, một thân hình ngạo nghễ tựa thiên binh trên trời xuất hiện. Thấy cảnh này, đám đệ tử Xích Vân lâu đều ngây người, rồi một kẻ trừng mắt giận dữ, lớn tiếng chất vấn: “Con đàn bà từ đâu đến, lại dám gây chuyện ở Xích Vân lâu ta ư?”

https://thuviensach.vn

“Suỵt suỵt!” Gã đệ tử cầm cây roi dài kia đưa tay ra dấu im lặng với đồng môn, kế đó bước lên phía trước, cười giả tạo nói: “Hóa ra là Lục nữ hiệp của Độ Tội cốc đại giá quang lâm, bọn tại hạ không nghênh đón từ xa, thực có lỗi.”

Nghe hắn nói thế, đám đệ tử còn lại đều câm bặt: Lục Linh võ nghệ cao cường, tính tình mạnh mẽ, đây là việc mà trong Tru Yêu tứ phái gần như không ai không biết. Con hổ cái này không dây được, đó có thể coi là nhận thức chung của rất nhiều nam đệ tử trong các môn phái.

Gã đệ tử cầm roi kia lại nói tiếp: “Tuy rằng Tru Yêu tứ phái chúng ta tình như thủ túc, nhưng mỗi phái đều có bí mật riêng, hôm nay Lục sư tỷ tùy tiện xông vào cấm địa của Xích Vân lâu, chẳng hay có điều gì chỉ giáo?”

Ngoài miệng hắn gọi “Lục sư tỷ”, nhưng ý tứ rất rõ ràng, đó là chỉ trích Lục Linh tùy tiện xông vào phái khác. Lục Linh tự biết mình có lỗi, nếu để Cốc chủ và các vị tiền bối trong Độ Tội cốc biết chuyện, họ ắt sẽ truy cứu trách nhiệm, nói không chừng còn làm nảy sinh tranh chấp giữa hai phái. Nhưng nhìn thấy các yêu linh bị giày vò tới mức này, cô ta thực sự không thể kiềm chế được lửa giận. Cô ta cố ý không để tâm đến câu hỏi của gã đệ tử kia, quay sang chỉ vào các con linh thú trong lồng sắt, gằn giọng chất vấn:

“Tại sao các ngươi lại làm như vậy? Nếu là hạng yêu nghiệt tàn ác thì cứ giết đi là xong! Giày vò chúng thế này, há có thể coi là anh hùng hảo hán!”

Cô ta dựng ngược đôi mày liễu, cặp mắt hạnh trợn tròn, bộ dạng vô cùng căm phẫn, mang đầy vẻ uy nghiêm. Mấy gã đệ tử Xích Vân lâu bị khí thế của cô ta làm chấn động, nhất thời chẳng biết đối đáp thế nào.Còn các yêu linh đang bị giam cầm kia vốn đã phải chịu đủ sự giày vò, nghe thấy câu

https://thuviensach.vn

này của cô ta thì đều xao động. Nhất thời, tiếng xích sắt va chạm, tiếng kêu rên thảm thiết không ngớt vang lên, xen lẫn còn có tiếng nói:

"Giết… Giết ta đi…"

"Giết, giết, giết, giết chết bọn chúng…"

Trong gian địa lao nhỏ bé, tiếng rên xiết vang vọng không ngừng. Lục Linh có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng đến thấu xương, cũng có thể cảm nhận được sự oán hận ngợp trời. Trong đám linh thú, con thì một lòng muốn chết, con lại chỉ muốn trả thù, sự oán hận ngấm sâu vào tận trong xương tủy đó khiến cô ta toàn thân giá lạnh. Cô ta nắm chặt cây bán nguyệt kích trong tay, ưỡn thẳng sống lưng, không để lộ ra chút vẻ sợ hãi nào, sau đó lại lên tiếng:

"Muốn giết thì cứ giết, ra tay gọn ghẽ một chút là được! Còn giày vò hành hạ đối phương thế này thì thực là hung tàn hơn cả lũ yêu ma, chẳng bằng cầm thú!"

Nghe cô ta rủa xả, gã đệ tử cầm roi kia hơi nhếch khóe môi, tươi cười giả lả, buông lời lấy lòng: "Phải rồi, chuyện này bọn ta quả thực có chỗ không đúng, nhưng cũng chỉ là vâng theo mệnh lệnh của chưởng môn mà thôi. Mong Lục sư tỷ hãy bẩm rõ việc này với minh chủ, sau đó dẫn cả Cốc chủ Độ Tội cốc tới đây làm chủ việc này cho bọn ta, bằng không bọn ta cũng khó mà làm trái mệnh lệnh của sư môn."

Thấy đối phương đã chịu nhún, sắc mặt Lục linh hòa hoãn đi nhiều, nói: "Đã như vậy, chờ sau khi quay về Độ Tội cốc, ta sẽ bẩm rõ việc này với sư phụ…"

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha!” Lời cô ta còn chưa dứt, một tràng cười ngông cuồng đã cắt ngang, thì ra là gã đệ tử cầm roi kia ngẩng đầu cười lớn, sau đó nghênh ngang nói tiếp: “Quả nhiên là một ả đàn bà ngu xuẩn! Nói như vậy, việc ngươi tới Xích Vân lâu ta hôm nay Độ Tội cốc không hề hay biết, vậy thì bọn ta không thể thả hổ về rừng được.”

Lục Linh nghe thế thì bất giác ngây người, sau đó mới hiểu ra những lời của đối phương vừa rồi chỉ là quỷ kế, mục đích là thăm dò hư thực. Cô ta không khỏi hối hận, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản như thường, không hề tỏ ra sợ hãi. Cô ta đưa ngang thanh bán nguyệt kích lên, làm ra tư thế tấn công, cao giọng nói: “Muốn bắt ta ư, vậy thì phải xem các ngươi có bản lĩnh này không!”

“Chà, đúng là một con hổ cái!” Một gã đệ tử cầm đao nói, rồi quan sát Lục Linh từ trên xuống dưới, đoạn liếm môi nói tiếp: “Sư huynh, con hổ cái này vừa mới nói chúng ta không bằng cầm thú, vậy chi bằng chúng ta hãy làm chút chuyện không bằng cầm thú cho ả xem đi, hà hà…”

Hắn vừa nói vừa cười bỉ ổi, đám đệ tử còn lại lập tức hiểu ý, cũng cười theo, đồng thời nhìn chằm chằm vào Lục Linh bằng ánh mắt trơ trẽn nhất. Lục Linh nào đã từng bị làm nhục như vậy bao giờ, lập tức quát vang một tiếng, múa kích chém thẳng về phía tên đệ tử hèn hạ kia. Chỉ thấy ánh bạc lóe lên, lưỡi kích lấp lánh những tia sắc lạnh, sau nháy mắt đã chém tới chỗ hắn. Động tác của cô ta rất nhanh, công lực cũng thu phát tự do, mắt thấy bán nguyệt kích sắp chém đứt đầu đối phương liền thu bớt lực đạo về, cây trường kích liền dừng lại ở chỗ cách cổ tên đệ tử đó không đầy nửa tấc.

“Cái thứ vô sỉ, thực chẳng xứng làm người! Hôm nay ta nể tình thủ túc của Tru Yêu tứ phái, tạm thời tha cho cái mạng chó này của ngươi. Ngày sau, nếu còn dám chòng ghẹo nữ tử, cẩn thận kẻo không giữ nổi cái đầu trên cổ!”

https://thuviensach.vn

Những lời này của Lục Linh rành rọt rõ ràng, khiến cho gã đệ tử đó sợ đến nỗi hai chân run rẩy. Nhìn thấy bộ dạng kinh hãi của hắn, Lục Linh thu kích về, lạnh lùng nhìn lướt qua đám người. “Còn ai muốn thử sức với bán nguyệt kích của ta nữa không?”

Đám đệ tử Xích Vân lâu ngơ ngác nhìn nhau, không dám đáp lời. Giữa ánh lửa bập bùng, bóng hình oai vệ của Lục Linh in xuống nền đá xanh. Địa lao tĩnh lặng trong chốc lát, bỗng có tiếng gọi khẽ vang lên: “Lục sư tỷ!”

Lục Linh nhìn về phía phát ra âm thanh, nhưng vừa mới quay đầu thì đã thấy có một thứ bột đen thui được ném về phía mặt mình. Cô ta vội vàng ngưng thần nín thở, đồng thời quạt mạnh tay trái, muốn xua thứ bột chẳng rõ tên gọi đó đi. Nhưng chỉ sau nháy mắt, chân tay cô ta đã trở nên mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực, bán nguyệt kích cũng rơi xuống đất. Lục Linh nằm ngã sõng soài, cạn kiệt sức lực, chỉ có thể trừng mắt nhìn đối phương – chính là tên đệ tử mang rương thuốc vừa rồi đã lấy dịch mật của Giác Đoan.

“Thế nào? Hiệu quả của Thiên Hồ phấn này không tệ đấy chứ?” Người đó lắc nhẹ một chiếc túi gấm nhỏ trong tay, lại cất nó vào trong rương thuốc, đoạn cười gằn đi về phía Lục Linh, cúi đầu nhìn cô ta. “Đến nước này rồi, ta phải xem xem ngươi còn có thể kiêu căng được nữa không!”

Nhìn thấy đối phương cười gằn tiến lại gần Lục Linh, đám đệ tử Xích Vân lâu xung quanh đều cười vang bỉ ổi. Lục Linh lúc này đã mất hết khí lực, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, tránh tiếp xúc với những ánh nhìn xấu xa kia…

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 7

Mệnh mạch

Trăng sáng như gương, len qua song cửa sổ rọi vào phòng, chiếu lên các cuốn sách cổ được bày trên những hàng giá gỗ trổ hoa tinh tế. Một thanh niên gầy guộc đang đứng trước giá sách, tay cầm một cuốn sách dày, thỉnh thoảng lại dùng ngón trỏ lật trang, cặp mắt sáng như sao lướt nhanh qua từng hàng chữ trên trang sách. Càng nhìn, sắc mặt y lại càng nặng nề, đôi mày kiếm cũng hơi cau lại. Sau chốc lát, y đột nhiên gấp cuốn sách lại, giận dữ đi ra khỏi Tàng Kinh các. Nếu dựa vào ánh trăng mà quan sát kĩ, có thể nhận ra chân phải của y hơi có tật, thành ra khi đi lại có hơi khập khiễng.

Người này chính là Tất Phi. Y một mình tới Xích Vân lâu vào lúc nửa đêm không phải là để lấy trộm Càn Khôn đỉnh mà vì Tàng Kinh các này. Xích Vân lâu nổi danh về pháp thuật, trong Tàng Kinh các có tới hàng vạn cuốn sách thuộc nhiều chủng loại, ghi chép vô số các môn pháp thuật trên đời. Trong trận chiến ở Thiên Huyền môn, có tới mấy trăm đệ tử bị trúng kế của Cửu Hoàng và Hồn Sát, dính phải yêu độc, hóa thành yêu nhân. Tất Phi vẫn luôn bận lòng về chuyện này, liền quyết định một mình tới Tàng Kinh các để tìm kiếm xem trong điển tịch có cách nào bài trừ yêu khí, cứu chữa cho các đệ tử của Thiên Huyền môn không.

Tuy đã bị trục xuất khỏi sư môn nhưng Tất Phi vẫn luôn vận trang phục của môn phái, chẳng ngờ hành động mang tính hoài niệm là chính này tới hôm nay lại có thể phát huy tác dụng. Xích Vân lâu tuy đã tăng cường phòng bị, nhưng giữa màn đêm, Tất Phi mặc trang phục của môn phái, lại

https://thuviensach.vn

chỉ đi một mình, những người canh gác đều chẳng mấy để tâm. Tất Phi cẩn thận lẻn vào trong Tàng Kinh các, xem hết các điển tịch về yêu khí, nhưng vẫn chẳng tìm được biện pháp nào. Y đang thầm cảm thấy không cam tâm, bắt đầu tìm kiếm các loại pháp thuật trừ tà, đột nhiên phát hiện trên giá sách có chỗ dị thường. Y cong ngón tay lại khẽ gõ, thấy giá sách này dường như có một ô rỗng. Tất Phi hơi nhướng mày, lập tức gỡ bỏ tấm ván gỗ, lấy từ bên trong ra một cuốn sách.

Trên trang bìa của cuốn sách không hề ghi tiêu đề, Tất Phi thầm cảm thấy nghi hoặc, liền mở ra xem, chỉ thấy bên trong dày đặc những chữ, ghi lại ngày tháng cùng tên của các yêu linh như Giác Đoan, Quỳ Ngưu, Hải Trãi, Đương Khang, Diệt Mông Điểu, Cửu Vĩ Hồ…

Tất Phi càng nhìn càng kinh hãi: Đây rõ ràng là một cuốn sổ sách! Không ngờ lại có người ngấm ngầm đi bắt các loài yêu linh dị thú đem về nhốt trong Xích Vân lâu, ngày đêm lấy máu thịt cùng ngũ tạng của chúng để vẽ bùa, chế thuốc. Cái gì mà dịch mật, cái gì mà thịt cánh, cái gì mà đầu lâu, ẩn đằng sau những con chữ lạnh băng này dường như là vô số máu tươi đầm đìa.

Trong lồng ngực trào dâng cơn phẫn nộ, còn trái tim thì lại trầm hẳn xuống. Tất Phi gấp cuốn sách lại, lao ra khỏi Tàng Kinh các, xông về hướng địa lao mà vị trí đã được ghi lại trên sổ sách.

Vì hôm trước vừa xảy ra chuyện Minh Xà trộm đỉnh, phần lớn các đệ tử đã được phái đi bảo vệ Càn Khôn đỉnh rồi, do đó trên đường tới địa lao chẳng hề có ai canh gác. Tất Phi cứ thế lao đi một mạch, khi đến bên ngoài địa lao, vừa mới bước xuống bậc thang thì đã nghe thấy từ bên dưới vang lên những tiếng cười nói dâm dật:

https://thuviensach.vn

“Con hổ cái này nhìn có vẻ hung dữ lắm, chẳng biết là ai sẽ hàng phục được trước nhất đây.”

“Sợ cái gì chứ, trúng phải Thiên Hồ phấn rồi, dù ả có bản lĩnh lớn bằng trời cũng chẳng khác gì một con hổ chết.”

Tất Phi cả kinh, không kịp suy nghĩ gì nhiều, vội vàng rảo bước lao xuống dưới dãy bậc thang, tung chưởng đánh bay tấm cửa sắt. Chỉ thấy lúc này Lục Linh nằm sõng soài trên đất, mấy gã đệ tử Xích Vân lâu vây quanh chỉ trỏ, muốn làm chuyện phi lễ. Tất Phi cảm thấy trong đầu nổ uỳnh một tiếng, huyết khí dâng cao, lập tức vung tay lấy ra mấy tấm bùa, lớn tiếng quát vang:

“Thiên Huyết Hàn Sương!”

Sau nháy mắt đã có mấy mũi dùi băng từ trong lòng bàn tay y bay ra, đánh về phía mấy gã đệ tử. Một người trong số đó ở gần Lục Linh nhất, bị Tất Phi ra tay nặng nhất. Chỉ thấy mũi dùi băng lao vọt tới như tên, đâm xuyên qua lòng bàn tay kẻ đó, khiến hắn đau đớn lùi về phía sau mấy bước, ôm chặt bàn tay, kêu toáng lên không ngừng.

“Hành hạ yêu linh, chòng ghẹo phụ nữ, từ lúc nào mà Xích Vân lâu ta lại có hạng đệ tử đê hèn như vậy?”

Tất Phi nghiêm túc trách cứ, đoạn rảo bước đi lên phía trước, khẽ nói một tiếng: “Lục cô nương, xin đắc tội.” Rồi y bèn đỡ Lục Linh dậy, thấy đối phương toàn thân mềm nhũn, không thể đứng vững, y liền cõng cô ta lên lưng. Y nhìn quanh bốn phía, lướt mắt qua những chiếc lồng giam giữ yêu linh dị thú bên trong, trái tim bất giác trầm hẳn xuống, dù luôn cư xử

https://thuviensach.vn

hòa nhã, thân thiện với người khác nhưng y không kìm nén được lửa giận dâng trào, lớn tiếng quát vang:

"Xích Vân lâu luôn chú trọng tới những chữ thiện, thành, nghĩa, kể cả tu luyện pháp thuật, học vẽ bùa niệm chú thì cũng là để hành thiện giúp người, bảo vệ cho trăm họ được bình an. Nhưng giờ đây, cái thiện của các ngươi ở đâu? Cái thành, cái nghĩa của các ngươi ở đâu? Các ngươi làm thế này thực là vô sỉ hèn hạ, mất hết tính người!"

Y căm phẫn tột cùng, lời lẽ cũng rất kịch liệt. Gã đệ tử cầm roi kia nghe vậy bèn cười lạnh một tiếng, nói: "Ta còn tưởng là ai, hóa ra là tên phản đồ ngươi. Tất Phi, uổng cho bọn ta lúc trước còn gọi ngươi một tiếng "đại sư huynh", ngươi được lắm, câu kết với yêu ma, bị một con tiểu nha đầu dụ dỗ, bảo vệ cho yêu xà và con súc sinh gấu trúc kia. Sao, chơi chán tiểu nha đầu đó rồi, bây giờ chuyển qua dan díu với con hổ cái này à?"

"Ngươi!" Tất Phi giận đến cực điểm, nhất thời chẳng nói được gì. Y nắm chặt hai tay, cố ép cho mình bình tĩnh, lại hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Triệu Minh, ngươi có biết mình đang nói cái gì không? Ngươi ở Xích Vân lâu tu hành mười mấy năm, thế mà chỉ tu được những lời lẽ bẩn thỉu này thôi sao?"

"Ha ha, không ngờ ngươi vẫn còn nhớ ta cơ đấy." Triệu Minh quất mạnh cây roi dài một cái, trong mắt đầy vẻ hằn học, nhìn trừng trừng vào Tất Phi. "Xem ra trí nhớ của ngươi không tệ. Không biết ngươi có còn nhớ Triệu Thông – người ca ca đáng thương của ta không?"

Tất Phi thầm run lên, im lặng không nói gì. Cái chết của Triệu Thông là một gút thắt trong lòng y. Ngày đó, ở Bạch Hà trấn, mấy chục đệ tử của hai phái Xích Vân lâu và Thập Phương điện lấy Nguyệt Tiểu Trúc làm mồi nhử, dụ Quy Hải Minh xuất hiện, sau đó dùng Thiên Anh Huyết đả thương

https://thuviensach.vn

Quy Hải Minh. Y thấy Nguyệt Tiểu Trúc lòng dạ lương thiện, Quy Hải Minh có tình có nghĩa, do đó sinh lòng bất nhẫn, liền cứu hai người bọn họ. Hành động này đã trở thành tội chứng cho việc câu kết với yêu ma, Triệu Thông liền dẫn người truy kích, thề phải thanh lý môn hộ. Khi đó, y vì bảo vệ Nguyệt Tiểu Trúc và Quy Hải Minh mà bị trọng thương, thiếu chút nữa chết dưới tay đồng môn. Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, Chung Vô Gia đã dẫn theo Hóa Xà xuất hiện, ra tay ứng cứu. Có điều ả ta hành sự tàn độc, vừa ra tay đã hạ sát tất thảy đám người của Xích Vân lâu, Triệu Thông cũng nằm trong số đó. Về sau. Chung Vô Gia ung dung rời đi, món nợ máu này liền được tính luôn lên đầu Tất Phi, khiến y dù có trăm cái miệng cũng khó mà biện bạch nổi.

“Thế nào, không nói được gì nữa phải không?” Triệu Minh gằn giọng nói. “Luôn miệng nhân nghĩa đạo đức, lại còn lương thiện thành tín, rõ là quang minh chính đại! Khi ngươi giết huynh trưởng của ta, tại sao không để ý gì tới tình nghĩa đồng môn? Tất Phi ngươi được lắm, bây giờ còn dám xông vào Xích Vân lâu, kêu than thay cho lũ yêu ma này! Được rồi, không phải ngươi thương xót bọn chúng sao? Vậy thì hãy xem đây!”

Dứt lời, Triệu Minh bước lên trước một bước, đoạt lấy một thanh đao từ trong tay đồng môn, lật tay đâm mạnh một cái vào trong lồng sắt, trúng ngay vào vết thương cũ đã thối rữa của Giác Đoan, còn dùng sức xoay mạnh một vòng. Giác Đoan kêu lên đau đớn, âm thanh vang tới tận trời. Nghe thấy tiếng kêu thê thảm ấy, Tất Phi cảm thấy mũi đao kia như đâm vào trái tim mình, liền nôn nóng nói:

“Ngươi có điều gì bất mãn thì cứ nhắm vào ta là được! Yêu linh dị thú chẳng khác gì con người, có loại yêu ma tàn bạo ăn thịt người, cũng có loại yêu thiện hiền lành tốt tính, còn có cả loại yêu ẩn dật rời xa chốn hồng trần. Ngươi chớ nên vơ đũa cả nắm, lạm sát vô độ!”

https://thuviensach.vn

Câu nói này của y khiến các yêu linh đã phải chịu đủ sự giày vò trong địa lao cùng lên tiếng rên xiết. Bọn chúng cựa quậy thân thể, làm xích sắt rung lên không ngừng, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng thể thoát khỏi sự trói buộc. Con Giác Đoan đáng thương kia dùng chiếc sừng trước trán mài vào lồng sắt, lại húc liên tục, nhưng rốt cuộc chỉ khiến cho thương thế càng lúc càng nặng hơn. Tất Phi liếc nhìn qua vết thương đáng sợ trên người nó, không đành lòng nhìn thêm, chỉ tay về phía những chiếc lồng, bi phẫn nói lớn:

“Giác Đoan, sinh ra ở núi Ngõa Ốc, không hại người, chỉ ăn hổ báo.”

“Hải Trãi, mình như kỳ lân, biết nói tiếng người, có thể phân biệt đúng sai phải trái, người ngay kẻ gian.”

“Quỳ Ngưu, như bò mà chỉ có một chân, vào nước thì gây dông bão. Trong trận đánh Viêm Hoàng, Hoàng Đế bắt Quỳ Ngưu làm trống, âm thanh vang xa năm trăm dặm, trấn nhiếp Xi Vưu.”

“Đương Khang, loài thú may mắn báo mùa bội thu, hình thù như lợn nhưng có răng nanh, tiếng kêu hệt như tự gọi tên mình.”

“Diệt Mông, mình xanh mà đuôi đỏ, còn gọi là Mạnh Điểu.”

“Thiên Hồ, có thể biết việc ở xa ngàn dặm, giỏi mê hoặc cám dỗ. Tu hành năm mươi năm có thể biến thành phụ nữ, tu hành trăm năm sẽ biến thành mỹ nữ, đến ngàn năm thì bản lĩnh ngang trời…”

Mỗi khi nói một câu, y lại chỉ tay vào yêu linh tương ứng. Những loài yêu linh trong truyền thuyết ấy lúc này đều đã mình đầy thương tích, thê thảm vô cùng. Nói đến câu cuối, giọng Tất Phi đã hơi run, chỉ nghe y gằn giọng nói tiếp: “Những lời ấy đều đã được ghi chép rõ ràng trong Sơn hải

https://thuviensach.vn

kinh, trong Đồ nam chí dị! Các ngươi thân là đệ tử của Xích Vân lâu, ngày đêm tu luyện pháp thuật, tìm hiểu về các giống yêu linh, lẽ ra phải biết rất rõ ràng, cớ sao còn ra tay tàn độc như vậy?"

Tất Phi lớn tiếng chất vấn, chẳng thể đánh động đám đệ tử Xích Vân lâu đang có mặt, vậy nhưng lại khiến Lục Linh mà y đang cõng trên lưng sững sờ: Cô ta từ nhỏ đã lớn lên ở Độ Tội cốc, chỉ biết luyện tập võ nghệ, còn về yêu linh dị thú thì chẳng hề nghiên cứu, chỉ biết rằng các loài yêu quái như Cùng Kỳ, Thao Thiết, Cổ Điểu chuyên ăn thịt người, gây tội ác lớn lao, nào hay trong thiên hạ còn rất nhiều loài dị thú báo điềm lành. Khi nhìn thấy Ngôn Nhược Thi vì Cùng Kỳ mà nhà tan cửa nát, cô ta lại càng căm hận yêu ma, thề phải giết sạch yêu linh trong thiên hạ để Thần Châu được yên bình. Ngày đó, thấy Ngôn Nhược Thi bỏ đi theo Phi Liêm, cô ta còn mắng Ngôn Nhược Thi là đồ mất gốc, không ngờ lại quên việc cha mẹ bị yêu ma hãm hại mà đi ngầm định chuyện chung thân với yêu linh. Bây giờ xem ra chính cô ta mới là người bụng dạ hẹp hòi. Cứ nghĩ theo cách của cô ta khi đó, nếu một người bị quân thổ phỉ sát hại, lẽ nào người nhà của người bị hại đó phải căm hận tất cả người trong thiên hạ ư?

Đang khi Lục Linh tự hỏi lòng mình, gã đệ tử đeo rương thuốc kia lớn tiếng biện bạch: "Cho dù là linh thú báo điềm lành thì đã sao? Vẫn là yêu quái cả thôi. Mười năm trước, liên minh Tru Yêu tạo phong ấn ở Đông Hải, giết yêu linh lẽ nào còn ít ư?"

Tất Phi bước lên trước một bước, nôn nóng nói: "Mười năm trước, chế tạo phong ấn, đó là vì bất đắc dĩ mà ra! Căn nguyên là bởi Ứng Long và Tương Liễu gây họa cho nhân gian, thiên hạ nguy trong chốc lát, vậy nên mới phải đưa ra hạ sách này. Ngươi cho rằng chưởng môn và các vị trưởng lão đều muốn như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

“Bọn họ bất đắc dĩ, thế bọn ta thì không bất đắc dĩ à?” Gã đệ tử đó biện bạch. “Đừng nhắc tới chưởng môn nữa. Chưởng môn vô cớ mất tích, các vị trưởng lão vì tranh chấp vị trí ấy mà đánh nhau loạn xạ. Bọn ta cũng vì nhận được mệnh lệnh của đại trưởng lão, thế nên mới bắt yêu chế thuốc hòng làm tăng tu vi, chứ ai mà thèm quan tâm yêu quái là tốt hay xấu, chỉ cần bọn ta dùng được, những chuyện khác dều không đáng nhắc tới!”

Tất Phi nghe thế thì giận quá mà cười. “Hay, hay cho câu “chỉ cần bọn ta dùng được”, nếu thịt người có thể giúp cường thân kiện thể, chắc các ngươi cũng sẽ giết người để ăn thịt đúng không? Hành động này của ngươi thì có khác gì yêu quái? Không, ta sai rồi, yêu quái ăn thịt người chỉ là để cho no bụng, còn hành vi của các ngươi thì hoàn toàn là vì tư lợi cá nhân, so với yêu quái còn tệ hơn nhiều.”

Gã đệ tử đó nhất thời nghẹn họng, một tên đệ tử cầm đao khác bước lên, chỉ thẳng mũi đao về phía Tất Phi, mắng lớn: “Đồ quân tử dỏm! Nói năng thì ra vẻ đường hoàng lắm, cứ như thể ngươi chưa giết yêu quái bao giờ vậy! Trước đây trảm yêu trừ ma, số yêu ma ngươi giết là nhiều nhất, bây giờ đi theo yêu quái rồi thì lại đổi tính, chuyển qua nói giúp cho chúng, thực là vô sỉ tột cùng!”

Nghe đối phương chỉ trích, trong đôi mắt vốn luôn ôn hòa của Tất Phi ánh lên những tia bất khuất, kiên cường, chỉ nghe y trầm giọng nói: “Đúng thế, ta quả thực đã từng giết yêu ma. Nhưng ta tu luyện pháp thuật, giết yêu trảm ma, mục đích xét cho cùng vẫn là bảo vệ người khác, không hề vì tư lợi mà sát sinh, chẳng hề thấy thẹn với lòng.”

Nói tới đây, y hơi dừng lại, đưa tay lần lượt chỉ vào đám đệ tử Xích Vân lâu đang có mặt. “Còn như các ngươi, kẻ nào cũng đã tu luyện pháp thuật mười mấy năm, thế mà lại chẳng học được chút đức hạnh nào cả, chỉ biết

https://thuviensach.vn

ức hiếp kẻ yếu, rõ là đã sa đọa vào tà đạo, chẳng xứng làm đệ tử của Xích Vân lâu!”

Khác hẳn với vẻ ôn hòa, nhã nhặn thường ngày, lúc này Tất Phi nói năng khi trầm khi bổng, hết sức rành rọt. Gã đệ tử cầm đao kia bị khí thế của y làm chấn động, không kìm được lùi ra sau một bước. Triệu Minh thấy thế liền vung roi, giận dữ nói: “Với một tên phản đồ đã phản bội sư môn thì còn có gì để nói? Hãy cùng ta xông lên giết hắn, coi như là thanh lý môn hộ!”

Dứt lời, Triệu Minh múa may cây roi dài có ngạnh sắc trong tay, đồng thời dùng tay phải móc ra mấy tấm Sí Hỏa phù, ném thẳng về phía mặt Tất Phi. Tất Phi đang cõng Lục Linh, không tiện né tránh, lập tức vung tay áo lên, nhanh chóng bắt quyết thi triển pháp thuật, cất tiếng hô to: “Hàn Lam Băng Lẫm!”

Chỉ thấy băng sương nổi lên, tuyết bay đầy trời, giữa hư không đột nhiên xuất hiện một bức tường băng kiên cố, chặn cây roi và mấy tấm bùa lửa lại. “Bụp, bụp”mấy tiếng, Sí Hỏa phù của đám đệ tử đánh lên tường băng, âm thanh vọng ra khá lớn. Thế nhưng, sau những tiếng nổ, tường băng vẫn còn nguyên, chẳng suy suyển gì, thậm chí cả một khe nứt nhỏ cũng không có. Bọn Triệu Minh thấy vậy thì đều biến sắc, gã đệ tử mang rương thuốc kia nhỏ giọng nói:

“Cứ thế này thì không ổn, các ngươi cũng biết đấy, đại sư… tên Tất Phi kia tu vi ghê gớm vô cùng, trong Xích Vân lâu chẳng có mấy ai lợi hại hơn…”

“Câm miệng!” Triệu Minh giận dữ quát lớn, khiến cho tên kia sợ quá không dám nói gì thêm.

https://thuviensach.vn

Tất Phi đứng phía sau bức tường băng, không hề ra tay thêm nữa, chỉ lớn tiếng nói: “Ta không hề muốn đả thương ai, chỉ cần các ngươi chịu mở lồng giam, thả các yêu linh kia ra, ta ắt sẽ không làm khó gì nữa. Còn về đại trưởng lão, ta tự khắc sẽ đối chất trực tiếp với ông ấy, các ngươi khỏi cần phải sợ.”

Nghe thấy lời hứa hẹn của y, Triệu Minh hơi nhếch khóe môi, cười khẩy nói: “Thật không ngờ đại sư huynh lại là người coi trọng tình xưa nghĩa cũ như thế đấy. Được rồi, dù sao đây cũng là nhiệm vụ do đại trưởng lão giao xuống, oan có đầu, nợ có chủ, có điều gì bất mãn thì sư huynh cứ đi tìm ông ấy, bọn ta cũng chẳng muốn chịu tội vạ thay. Các sư đệ, chúng ta động thủ thôi, đại sư huynh muốn chúng ta thả lũ yêu linh này ra, vậy chúng ta cứ thả là được rồi.”

Nói rồi, Triệu Minh nháy mắt ra hiệu với đám người xung quanh. Cả bọn lập tức hiểu ý, liền khệnh khạng đi tới xung quanh những chiếc lồng giam, khom người xuống, giả bộ như chuẩn bị mở lồng ra…

Không đúng! Trong đầu lóe lên ánh linh quang, Tất Phi ngó nhìn gã đệ tử cầm đao đang giả bộ mở khóa, thấy hắn thực ra đang ngầm lần mò lên vách tường, ấn vào một viên gạch xanh. Tất Phi biết là không hay, lập tức đề khí tung người nhảy vọt lên cao. Quả nhiên, chỉ sau nháy mắt, lớp sàn dưới chân y đã sụt xuống, để lộ một cái hố đen thui bên dưới. Nếu vừa rồi y không kịp nhảy lên, lúc này chỉ e đã rơi xuống hố rồi.

“Bỉ ổi!” Tất Phi giận dữ quát vang, đoạn vung tay áo một cái, thi triển thuật Thiên Tuyết Hàn Sương, một luồng Hàn Băng chân khí tức thì vọt tới, đánh bay gã đệ tử cầm đao kia ra xa khỏi vị trí cơ quan. Thế nhưng chẳng đợi Tất Phi cõng Lục Linh hạ xuống đất, đám đệ tử xung quanh đã ào lên tấn công. Triệu Minh một mặt quất cây roi dài, một mặt lớn tiếng hô vang:

https://thuviensach.vn

“Đánh ả đàn bà!”

Lời của hắn còn chưa dứt, chỉ nghe mấy tiếng “xoẹt xoẹt” vang lên, thì ra ngọn roi da kia đã xé gió đánh về phía Lục Linh rồi. Tất Phi vội vàng xoay người né tránh, dùng thân thể mình đỡ đòn tấn công này thay cho Lục Linh. Nhưng ngay sau đó, rất nhiều ngọn lửa dữ dội đã tràn đến. Đám đệ tử quây thành một vòng, liên tục ném Sí Hỏa phù về phía Lục Linh. Tất Phi múa may tay áo, giúp cô ta chặn lại mấy tấm bùa, đồng thời rút từ bên hông ra Đan Chu thiết bút, lật tay vung mạnh. Cây bút đó giống như có linh tính, xoay tròn một vòng, tấn công đám đệ tử xung quanh, ép chúng phải lùi lại mấy bước.

Có điều, Tất Phi tuy pháp thuật cao cường nhưng lúc này còn phải để mắt tới Lục Linh đã mất hết khí lực, bản lĩnh cũng theo đó suy giảm đi nhiều. Đúng vào lúc y dùng bút sắt trợ công, tìm được cơ hội để thở lấy hơi, chỉ nghe tên Triệu Minh kia hô lớn: “Sí Hỏa phù đánh vào ả đàn bà! Dùng đao chém cái chân thọt của hắn!”

Cùng lúc đó, chiếc roi da xé gió bay tới, đột ngột quấn lấy chân phải của Tất Phi, những chiếc ngạnh sắc lập tức găm vào da thịt. Ngay sau đó, Triệu Minh dùng sức giật tay về, Tất Phi liền bị hắn lôi đi một bước, những chiếc ngạnh lại càng găm sâu vào thịt, máu lập tức tuôn ra xối xả, nhuộm đỏ cả chiếc quần dài.

Nhìn thấy tình cảnh này, Lục Linh chỉ hận mình không còn chút sức lực nào, trở thành gánh nặng. Cô ta dùng hết khí lực toàn thân, khó khăn lắm mới nói được một câu: “Mặc… mặc kệ ta đi!”

Nhưng Tất Phi vẫn chẳng hề xao động. Y cắn chặt răng, lặng lẽ chịu đựng cơn đau ở chân, đồng thời vung mạnh tay áo, một luồng Hàn Băng

https://thuviensach.vn

chân khí liền đánh bay một gã đệ tử ở bên cạnh – chính là kẻ vừa rồi không ngừng ném ra Sí Hỏa phù, chiêu nào cũng đều nhắm vào Lục Linh.

Vì bảo vệ Lục Linh, Tất Phi càng bị thương nặng hơn. Một tên đệ tử dùng đao thừa lúc hỗn loạn chém tới lưng Lục Linh, Tất Phi nghe thấy tiếng gió liền vội xoay người ứng phó, vung Đan Chu thiết bút lên chặn lưỡi đao của kẻ đó lại. Đúng lúc này, Triệu Minh thừa cơ sấn tới, đá thẳng vào cái chân phải vốn đã có tật, nay còn đang bị thương chảy máu đầm đìa của Tất Phi…

“Rắc…”

Chỉ nghe một âm thanh rùng rợn xung quanh vang lên, xương chân phải của Tất Phi đã bị Triệu Minh đá gãy. Cơn đau xé tim gan truyền tới, nhưng Tất Phi vẫn chẳng kêu lên thành tiếng. Y cố gắng cầm cự, đồng thời xoay tròn bút sắt, dùng chiêu Thiên Tuyết Hàn Sương ngăn chặn đòn tấn công từ Sí Hỏa phù.

“Để xem ngươi còn có thể chống cự được tới bao giờ!” Triệu Minh một mặt mắng lớn, một mặt vung chân đá tiếp vào phần xương chân đã gãy của Tất Phi.

Dưới đòn tấn công nặng nề này, thân thể Tất Phi rốt cuộc mất cân bằng, ngả hẳn sang một bên, xem chừng sắp ngã xuống cái hố đen thui kia đến nơi. Đúng vào lúc này, Tất Phi hoang mang kéo Lục Linh lại, đổi cõng thành bế, dùng hai tay bảo vệ đầu cô ta, lại dùng sống lưng bảo vệ thân thể cô ta, rồi cả hai cùng rơi xuống phía dưới.

Cái hang này đen thui sâu thẳm, Tất Phi chỉ cảm thấy lưng mình đập phải một mặt sàn rất cứng, cơn đau từ nơi sống lưng truyền vào trong đầu,

https://thuviensach.vn

lục phủ ngũ tạng đều như bị lệch khỏi vị trí, khiến y khẽ rên lên một tiếng. Thế nhưng y chẳng kịp để tâm tới thương thế của mình, thấp giọng cất tiếng hỏi: “Lục cô nương, cô nương không sao chứ?”

“Không sao.” Giữa bóng đen vô tận, giọng nói yếu ớt của Lục Linh vang lên. “Còn huynh?”

Tất Phi thở dài một hơi, khẽ nói một tiếng “không sao”, sau đó vội vàng buông hai tay ra, đỡ Lục Linh qua bên cạnh, nhỏ giọng xin lỗi: “Vừa rồi tình hình khẩn cấp, không phải là ta cố ý khinh bạc, mong cô nương thứ lỗi!”

Nếu không vì toàn thân cạn sức, muốn nói vài lời cũng khó, Lục Linh thật sự muốn lớn tiếng mắng mỏ y một phen: Đầu óc người này đúng là cổ hủ quá chừng! Nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, vì chút chuyện nhỏ thế này mà còn phải xin lỗi, y nghĩ y là một gã tú tài hủ lậu hay sao? Y vừa rồi đã cứu mạng cô ta, nếu cô ta trách y khinh bạc thì có còn là người nữa không? Mà từ từ đã, cô ta quả thực chẳng xứng làm một con người. Cô ta với Tất Phi tuy không phải đồng môn nhưng đều là người của liên minh Tru Yêu, khi trảm yêu trừ ma cũng thường cùng nhau hành động. Cô ta biết rõ người này chính trực lương thiện, thế mà vẫn tin vào lời đồn, cho rằng y phản bội sư môn, kết giao với yêu quái, còn từng trực tiếp mắng y “câu kết với lũ gian tà”, lại nói “ta với ngươi còn giao tình gì nữa mà nói”. Đã thế, người này chẳng hề tức giận, chỉ lẳng lặng nghe những lời mắng đó. Bây giờ, vào lúc sống chết chỉ cách nhau một lằn ranh, y còn không để tâm tới hiềm khích cũ, liều mạng ra tay cứu cô ta…

Nghĩ tới đây, Lục Linh cố gắng mở miệng, nói ra những lời tự đáy lòng: “Xin… xin lỗi…”

https://thuviensach.vn

Cô ta còn chưa nói xong, Tất Phi đột nhiên đưa tay bịt chặt mũi miệng của cô ta lại, không để cô ta phát ra tiếng động nào. Lục Linh đang cảm thấy nghi hoặc, bỗng phát hiện trong cái hang tối tăm tĩnh lặng này có một luồng khí tanh hôi thổi tới. Cô ta nhíu chặt đôi mày, vội vàng nín thở, ngoảnh đầu nhìn về phía mùi tanh hôi bay lại…

Một đôi mắt đỏ ngầu đột ngột mở to!

Giữa bóng tối, đôi mắt đó tựa như máu tươi, tham lam nhìn chằm chằm vào hai người. Sau chốc lát, chỉ nghe tiếng bước chân nặng nề vang lại, con yêu quái không ngừng bước đến gần. Tất Phi vội vàng kéo Lục Linh ra sau lưng, chân phải y đã bị thương nặng, khó khăn lắm mới đứng lên được. Y cầm chặt Đan Chu thiết bút trong tay, cảnh giác vạn phần.

“Ha ha ha ha!” Tứ phía trên hang động vang xuống những tiếng cười điên cuồng, chính là do tên Triệu Minh kia khoái chí phát ra. “Tên họ Tất kia, không phải là ngươi thích yêu ma sao? Vậy ta sẽ để cho ngươi chơi đùa với yêu ma thật sự một phen, rồi xem Đào Ngột có chịu tha cho cái mạng chó này của ngươi không!”

Lời của Triệu Minh khiến Tất Phi hít vào một hơi khí lạnh. Đào Ngột là một giống chí hung giữa nhân gian, trong Thần dị kinh có ghi lại: Đào Ngột mình như mình hổ nhưng lớn hơn, lông dài hai thước, mặt người chân hổ, răng như răng heo, đuôi dài một trượng tám thước, là loài yêu ma xếp chung hàng với Thao Thiết, Cùng Kỳ và Hỗn Độn trong tứ đại hung thú. Tất Phi dù có nằm mơ cũng không ngờ được Xích Vân lâu lại nuôi nhốt một con hung vật ở dưới lòng đất như thế!

Dường như đã ngửi thấy hơi người, con hung vật đó đưa chân bước đi, cặp mắt đỏ ngầu như máu càng lúc càng tiến lại gần. Đột nhiên, phía trên cái hang có ánh sáng lóe lên, thì ra là Triệu minh giơ cao ngọn đuốc cố tình

https://thuviensach.vn

soi sáng cảnh tượng trong hang. “Gã họ Tất kia, ta phải xem xem ngươi chết như thế nào!”

Kèm theo lời nguyền rủa độc địa ấy, ánh lửa bập bùng soi tỏ diện mạo của Đào Ngột: Con yêu quái còn đáng sợ hơn mãnh hổ gấp cả trăm lần ấy đang mở to cái miệng rộng như chậu máu, để lộ hàm răng sắc bén, cặp mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào hai người. Lúc này, chân Tất Phi đang bị thương rất nặng, máu thịt bầy nhầy, thứ mùi tanh tưởi ấy khiến cho Đào Ngột hưng phấn gầm lên một tiếng. Sau đó, nó đột ngột nhảy vọt lên, cái vuốt sắc như dao chụp thẳng về phía Tất Phi…

“Băng Lẫm U Hoàng!”

Tất Phi cất giọng sang sảng hô to, sau nháy mắt, Đan Chu thiết bút trong tay y đã bay lên giữa không trung, xoay tròn không nghỉ. Sương tuyết từ trên trời bay xuống, rất nhanh đã ngưng tụ lại thành một bức tường băng. Gần như cùng lúc, mũi cây bút sắt vẩy ra một tia mực màu đen, tựa như giao long rời khỏi mặt nước, lao thẳng về phía bức tường băng. Sau nháy mắt, trên bức tường băng bùng lên một ngọn lửa màu xanh lam, tựa như rồng xanh múa lượn, kéo dài ra mấy chục thước. Con rồng đi tới nơi nào, mặt băng nơi đó liền vỡ vụn, sau đó xoay tròn thành một cơn gió xoáy dữ dội lao vọt đi.

Những mảnh băng vụn cùng lửa nóng đồng thời đánh thẳng về phía Đào Ngột, khiến nó không kịp né tránh, bị mảnh băng cứa rách da lông, bị lửa nóng thiêu đốt vuốt sắc, liền gầm vang giận dữ. Chiêu Băng Lẫm U Hoàng này là một tuyệt kỹ mà phải đả thông kỳ kinh bát mạch, băng hỏa song tu thì mới có thể luyện thành, nhưng tiêu hao rất nhiều tinh lực. Tất Phi biết rõ sức mạnh của Đào Ngột, thuở trước, khi trảm yêu trừ ma, nếu gặp phải loại hung thú cỡ này thì cần Thiên Huyền môn dùng kiếm trận giam cầm, Xích Vân lâu sử pháp thuật công kích, có lẽ còn phải phụ trợ bằng dược vật của

https://thuviensach.vn

Thập Phương điện mới hạ được nó. Còn lúc này đây, đừng nói là Lục Linh đã mất hết khí lực, cho dù cô ta có khỏe mạnh như thường thì chỉ dựa vào sức hai người cũng tuyệt đối không địch lại được Đào Ngột. Hiểu được điều này, Tất Phi ngay từ đầu đã sử ra tuyệt kỹ mạnh nhất để đánh phủ đầu đối phương. Con hung thú đó không ngờ người phàm trước mặt lại có bản lĩnh nhường này, lập tức trúng chiêu, vô cùng giận dữ.

Trong cơn cuồng nộ, Đào Ngột nhe răng ra với Tất Phi, thân hình vốn đã hung dữ tột cùng, sau khi trúng phải Băng Lẫm U Hoàng thì da lông cháy đen thui, trông lại càng dữ tợn. Nó giơ cái vuốt hổ lên, phát ra một tiếng gầm tức tối, lại cong cái lưng hổ lại, chuẩn bị tấn công lần nữa. Nhưng động tác của Tất Phi còn nhanh hơn, chỉ thấy y vung tay múa bút, dùng linh lực điều khiển Đan Chu thiết bút vẽ ra một ấn ký hình con rồng giữa không trung. Vị thư sinh này thường ngày vẫn luôn ôn tồn nho nhã, nhưng lúc này lại ưỡn thẳng lưng, đứng trước mặt Đào Ngột, thể hiện rõ vẻ trầm ổn uy nghiêm, gằn giọng quát lớn:

“Nghiệt súc, còn muốn chịu nổi khổ băng hỏa nữa ư?”

Tiếng quát ấy của y khiến Đào Ngột sững ra, nó đưa vuốt về phía trước nhưng không dám tiến lên mà lộ vẻ do dự. Hóa ra Đào Ngột tuy là hung thú có sức mạnh phi thường nhưng lại không phải loại sẵn lòng liều chết, tránh hại tìm lợi vốn là bản năng của nó. Tất Phi biết rõ điều này, cho nên ngay từ đầu đã dùng chiêu thức lợi hại nhất, lại tỏ ra khí thế phi phàm, vì vậy mới làm cho Đào Ngột sợ sệt. Nhưng trên thực tế, lúc này Tất Phi có thể nói là ngoài mạnh trong yếu, không chỉ bị trọng thương, chảy máu không ngừng mà pháp lực cũng tiêu hao quá nửa, phải nhờ vào ý chí kiên cường mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Triệu Minh đứng ở phía trên, thấy Đào Ngột do dự không dám tiến lên thì nghiến răng trèo trẹo, tức giận vô cùng. Hắn lấy từ trong vạt áo trước

https://thuviensach.vn

ngực ra mấy tấm Sí Hỏa phù, vung tay vứt xuống dưới hang, giận dữ quát: “Tên họ Tất kia, để ta xem xem ngươi có thể cầm cự được tới bao giờ!”

Ánh lửa bùng lên, tràn xuống phía dưới. Tất Phi biết rõ Sí Hỏa phù được ném vào mình, nhưng cũng biết nếu lúc này mình né tránh ắt sẽ để lộ sơ hở, tới khi ấy Đào Ngột sẽ không còn kinh sợ nữa mà lao tới tấn công. Nghĩ tới đây, Tất Phi không hề né tránh, vẫn đứng sừng sững tựa như một ngọn núi!

“Uỳnh!”

Mấy tấm Sí Hỏa phù bay trúng người Tất Phi và nổ tung, lập tức khiến y biến thành người máu, trên trán, trên mặt, trên vai đều đầy rẫy vết thương, cứ như thể vừa mới được vớt ra từ trong bể máu ở dưới địa ngục vậy. Nhưng dù như thế, Tất Phi vẫn đứng sừng sững hiên ngang, cặp mắt màu nâu nhạt nhìn chằm chằm vào con hung thú trước mặt, thần sắc tỏ rõ vẻ nghiêm túc, không hề e sợ đối phương.

Đang được y bảo vệ sau lưng, Lục Linh chưa bao giờ căm hận bản thân như thế: Nếu không vì trúng kế của đệ tử Xích Vân lâu, nếu không vì bản thân chẳng còn chút khí lực nào, cô ta ắt sẽ không để Tất Phi một mình ứng phó với cục diện hiện tại! Cô ta hận mình xuẩn ngốc vô tri, hận mình đã đổ oan cho người tốt, bèn nắm chặt năm ngón tay lại, muốn chụp lấy cây bán nguyệt kích, nhưng rốt cuộc vẫn không cự lại được công hiệu của Thiên Hồ phấn, chỉ có thể giữ cơn phẫn nộ ngợp trời ở trong lồng ngực mà không làm được gì hơn.

Còn Triệu Minh lúc này đang đứng trên cửa hang, nhìn thấy Tất Phi cố chịu Sí Hỏa phù, khiến cho Đào Ngột sợ hãi không dám tiến lên, thế là lại càng giận dữ. Hắn quay đầu chạy như bay tới trước lồng giam giữ Giác Đoan, vung đao đâm vào bụng nó rồi cầm lấy một chiếc chậu đồng hứng máu, sau đó bèn chạy tới cửa hang, đổ thẳng chậu máu ấy xuống phía dưới.

https://thuviensach.vn

“Gã họ Tất kia, ta phải xem xem ngươi còn có bản lĩnh gì nữa! Lần này ngươi đừng hòng toàn mạng!”

Sau nháy mắt, mùi máu tanh đã lan tỏa khắp hang, hung thú Đào Ngột bị mùi máu kích thích, khẽ gầm lên một tiếng, tròng mắt càng trở nên đỏ ngầu dữ tợn. Tất Phi biết rõ trong tình cảnh hiện giờ, con Đào Ngột đó đã bị mùi máu kích thích, ắt sẽ điên cuồng muốn ăn thịt người, cách dọa nạt chẳng còn hữu hiệu. Sau chốc lát, y ngầm đưa ra quyết định, bèn hơi ngoảnh đầu qua, chậm rãi nói với Lục Linh lúc này đang nằm bẹp dưới đất:

“Lục cô nương, phiền cô giúp ta nói một tiếng xin lỗi với Nguyệt cô nương và Quy Hải huynh, Tất Phi này không thể cùng bọn họ đi cứu giúp Mặc Bạch tiên quân nữa rồi.”

Nói xong, chẳng đợi Lục Linh trả lời, Tất Phi đã lê cái chân phải bị thương, bước từng bước về phía Đào Ngột. Chỉ nghe y quát vang một tiếng, sau đó cất giọng sang sảng hô to:

“Vạn Linh Quy Tẫn!”

Không ngờ y lại sử ra cấm chiêu của Xích Vân lâu – Vạn Linh Quy Tẫn! Chiêu này đúng như tên gọi, chính là để liều chết với đối phương, một khi dùng rồi ắt ngọc đá cùng tan nát!

Cùng với tiếng hô đó, y bước đi kiên định, từ trong hai lòng bàn tay phun ra hai ngọn lửa dữ dội tột cùng. Lục Linh trơ mắt nhìn bóng lưng mỏng manh ấy dứt khoát bước về phía Đào Ngột, chữ “không” như bị nghẹn lại trong cổ họng, hai hàng nước mắt làm nhòe đi cả tầm nhìn, khiến cho bóng hình văn sĩ thanh tao kia trở nên méo mó.

https://thuviensach.vn

Đương khi Tất Phi sắp liều mạng với Đào Ngột, đột nhiên phía bên trên hang động vang lên một tiếng nổ lớn. Sau chốc lát, đá vụn rơi xuống lả tả, bụi đất tỏa mịt mù, hang động bỗng sáng bừng lên, cùng với đó, một luồng gió xoáy từ trên cao tràn tới, cuốn thân hình của Tất Phi về phía sau…

“Tất đại ca, bằng hữu là để giúp nhau phân ưu giải nạn, không phải là để nghe lời xin lỗi đâu.”

Theo sau giọng nói trong trẻo êm tai ấy, ba bóng người nhảy xuống dưới hang động. Nam tử vóc người cao gầy, tóc bạc như sương kia chính là Quy Hải Minh. Chỉ thấy y ưỡn lưng thẳng tắp, hai tay cầm Bàn Long thương, trầm giọng quát một tiếng: “Minh Tiêu Chi Viêm!” Tức thì trên cán thương bừng lên một ngọn lửa màu xanh lam, sau đó rít to một tiếng, tựa như một con rồng xanh lao thẳng về phía hung thú Đào Ngột ở trước mặt.

Thiếu nữ vận xiêm y màu xanh lục, thân hình nhỏ nhắn linh động kia thì thu song kiếm về bên hông, lại giơ hai ngón tay lên, khẽ cất tiếng ngâm: “Khí Dũ chi thuật!” Giữa hư không bỗng lóe lên ánh vàng, rất nhanh đã bao bọc quanh thân thể Tất Phi, những vết thương vốn đang chảy máu ròng ròng của y rất nhanh đã liền lại, cái chân phải máu thịt bầy nhầy cũng từ từ bình phục. Nguyệt Tiểu Trúc quay sang làm mặt xấu với Tất Phi, như muốn nói: “Huynh ấy à, huynh ấy à!” Sau đó xoay người lại, hai tay cầm hai thanh kiếm, cùng Quy Hải Minh tham gia vào cuộc chiến.

Fan – page – eb00k – ngôn – tình – miễn – phí

Còn vị thư sinh trẻ tuổi mặc áo đen, tóc buông xõa, trên trán đeo vòng bạc thì chỉ dùng cây quạt xếp gõ nhẹ vào trán, để lộ vẻ “hao tâm tổn trí”. Người này chính là Tiểu Bạch, sau khi ôm quyền hành lễ với Tất Phi liền đi

https://thuviensach.vn

tới bên cạnh Lục Linh, nhẹ nhàng đỡ cô ta dậy, lại móc từ trong vạt áo ra một bình thuốc, lấy ra một viên thuốc màu đen bảo cô ta uống.

Lục Linh y lời làm theo. Sau chốc lát, thân thể vốn đang mềm nhũn của cô ta quả nhiên đã từ từ khôi phục sức lực, kinh mạch cũng trở nên thông suốt, nội kinh chạy khắp toàn thân mà không gặp trở ngại gì. Vừa lấy lại được khí lực, cô ta vội vàng đứng dậy, chạy như bay đến bên cạnh Tất Phi, nôn nóng hỏi: “Huynh không sao chứ?”

“Không sao.” Tất Phi chậm rãi lắc đầu, hé môi cười nói. “Đã làm phiền Lục cô nương quan tâm rồi.”

“Cái gì mà “Lục cô nương” chứ?” Lục Linh đưa tay lên lau khóe mắt, ra vẻ hào sảng nói. “Lục Linh ta đã từng gọi huynh một tiếng “sư huynh”, cả đời này sẽ là sư muội của huynh!”

Hóa ra, trước khi Tất Phi bị trục xuất khỏi môn phái, Tru Yêu tứ phái có quan hệ vô cùng mật thiết, đệ tử các phái thường xưng hô với nhau là sư huynh, sư đệ. Trước đây, Lục Linh cũng từng gọi Tất Phi là “sư huynh”, về sau thấy Tất Phi câu kết với yêu ma, cô ta liền gọi thẳng tên họ, không còn coi y là bằng hữu nữa. Hiện giờ, Lục Linh đột nhiên nói như vậy, rõ ràng là đã gạt bỏ hiềm khích cũ, chấp nhận Tất Phi.

Nghe thấy những lời này, Tất Phi hơi hé môi nở nụ cười ôn tồn, vừa định nói lời cảm ơn thì đã thấy Lục Linh nhíu chặt đôi mày, cầm cây bán nguyệt kích bên cạnh lên, đứng dậy quát lớn:

“Hãy để ta!”

https://thuviensach.vn

Lời của cô ta còn chưa dứt thì người đã như một mũi tên vừa rời khỏi dây cung, lao vọt về phía trước. Chỉ thấy thân hình cô ta nhanh như điện xẹt, đòn tấn công cũng mạnh mẽ vô song, cái lưỡi sắc của bán nguyệt kích xẹt qua giữa hư không, tựa như một vầng trăng bạc chém về phía đầu Đào Ngột. Thấy Lục Linh khí thế ngút trời, Nguyệt Tiểu Trúc khẽ cười một tiếng, nhảy về phía sau, nhường vị trí cho Lục Linh thi triển bản lĩnh.

Ánh bạc lóe lên trùng trùng, khiến người ta nhìn mà hoa cả mắt. Bàn Long thương cùng Minh Tiêu Chi Viêm tựa như rồng xanh nhảy múa, vây quanh Đào Ngột, khiến nó bị thương kêu thảm liên hồi. Bán nguyệt kích tựa vầng trăng bạc treo giữa trời cao, lại tựa như rồng bạc giáng thế, không ngừng uốn lượn, chiêu nào cũng đánh vào đầu Đào Ngột. Lối đánh bất chấp tính mạng đó của cô ta khiến Quy Hải Minh hơi nhíu đôi mày kiếm, cuối cùng liền thu thương đứng đó, trao cho Lục Linh cơ hội tung ra đòn cuối cùng.

“Hây!” Sau một tiếng quát vang của Lục Linh, bán nguyệt kích lóe lên ánh bạc, lưỡi kích chém ngập vào trán của con hung thú. Sau một tiếng kêu thảm thiết, Đào Ngột rốt cuộc cũng đã ngã gục xuống đất, không còn hơi thở. Lục Linh vẫn chưa hết giận, liền nắm chặt thanh trường kích, dội mạnh cán kích xuống đất, gằn giọng nói: “Nguyệt cô nương, cảm phiền đưa ta lên trên, ta phải làm thịt mấy gã súc sinh ở trên đó!”

“Ồ?” Tiểu Trúc kinh ngạc thốt lên. “Nguyệt cô nương? Cảm phiền? Chà chà, sao cô tự nhiên lại khách sáo thế, rốt cuộc đã biết bọn ta là người tốt rồi phải không?”

Lục Linh chống kích đứng đó, nghiêm túc nói: “Ta tin những người mà Tất huynh chọn làm bạn ắt không phải người xấu.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc nghe vậy liền khẽ cười một tiếng, sau đó hô lên: “Trì Phong quyết!” Tức thì một cơn gió nổi lên, nâng mọi người ra khỏi hang động, đứng vững vàng trên mặt sàn của địa lao. Nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy đám đệ tử Xích Vân lâu đều đã liểng xiểng nằm dưới đất. Hóa ra vừa rồi, khi mấy người Quy Hải Minh, Tiểu Trúc và Tiểu Bạch xông vào địa lao thì đã cho bọn họ một trận nên thân, có điều không đả thương đến chỗ yếu hại, chỉ ra tay khiến bọn họ mất đi năng lực chiến đấu mà thôi.

Lục Linh đưa mắt lướt quanh, thoáng cái đã tìm ra được Triệu Minh đang cố gắng trốn vào sau một chiếc lồng sắt. Cô ta rảo bước đi tới, lật tay rút bán nguyệt kích ra, kề lưỡi kích sắc bén vào cổ đối phương, gằn giọng nói: “Lạm sát vô tội, bỉ ổi vô sỉ, hạng súc sinh như ngươi không xứng sống trên thế gian này!”

Gã Triệu Minh đó sợ đến nỗi hai chân run lẩy bẩy, ra sức xua tay biện bạch: “Lục nữ hiệp, Lục sư tỷ, bọn ta cũng chỉ bị bức ép thôi, chính đại trưởng lão bảo bọn ta làm như vậy…”

“Câm miệng! Ngươi không xứng gọi ta là sư tỷ!” Lục Linh cả giận, cánh tay đưa về phía trước một phân, lưỡi của bán nguyệt kích tức thì càng kề sát cổ Triệu Minh, cứa ra trên cổ hắn một vệt máu.

Cảm nhận được sự đau đớn, Triệu Minh hoang mang dời ánh mắt qua phía Tất Phi, khổ sở van nài: “Đại sư huynh, xin hãy cứu đệ với, cứu đệ với!”

“Câm miệng!” Lục Linh giận dữ quát. “Lúc này ngươi lại chuyển sang gọi huynh ấy là “đại sư huynh” rồi ư? Vừa rồi khi luôn miệng đòi dồn huynh ấy vào chỗ chết, sao ngươi không nghĩ gì tới tình nghĩa đồng môn?”

https://thuviensach.vn

Trên mặt thoáng qua một tia ảm đạm, Tất Phi chậm rãi bước lên phía trước, nắm lấy thân kích của bán nguyệt kích, nhẹ nhàng gạt nó qua một bên. Chỉ nghe y khẽ thở dài một tiếng, buồn bã nói: “Bỏ đi! Anh ruột Triệu Minh là Triệu Thông tuy không phải do ta giết nhưng quả thực đã chết vì ta. Món nợ mạng người này là ta nợ hắn…”

Nói tới đây, Tất Phi dừng lại một chút, nhìn quanh bốn phía, lẳng lặng quan sát những chiếc lồng sắt cùng đám yêu linh bị nhốt bên trong, nói tiếp: “Ta thật sự không hiểu nổi, từ lúc nào mà Xích Vân lâu lại rơi vào tình cảnh thế này? Giam giữ yêu linh, hành hạ tàn nhẫn, nuôi dưỡng hung thú, ngầm dùng tư hình. Vốn phải là một chốn thánh địa bảo vệ sự bình yên cho trăm họ, sao Xích Vân lâu lại trở nên tàn bạo như thế?”

Gã đệ tử vừa rồi lấy dịch mật của Giác Đoan vội vàng giải thích: “Đại sư huynh ơi, vừa rồi bọn đệ thật sự không gạt huynh đâu. Sau khi lâu chủ đột nhiên mất tích, mấy vị trưởng lão vì tranh đoạt ngôi vị chưởng môn mà tranh đấu không thôi. Chính đại trưởng lão đã dặn dò bọn đệ giam cầm đám yêu linh này ở đây, lấy máu thịt và ngũ tạng để làm thuốc, nói rằng có thể nâng cao tu vi, gia tăng tuổi thọ. Ngay cả con Đào Ngột đó cũng là do đại trưởng lão sai người nhốt ở đây, nói là có thể canh giữ địa lao, phòng khi cần thiết.”

“Hay cho câu “phòng khi cần thiết”!” Tiểu Trúc bĩu môi cười lạnh, nói: “Cái gì mà danh môn chính phái chứ, không ngờ lại là một đám ô hợp như vậy! Vì tranh quyền đoạt vị mà nội đấu không thôi, còn làm ra việc bỉ ổi cỡ này, ta thấy Xích Vân lâu chẳng xứng tồn tại trên đời thêm nữa.”

Tất Phi lại thở dài thêm tiếng nữa, suốt hồi lâu chẳng nói năng gì. Từ sau khi phát hiện lâu chủ Xích Vân lâu là Chính Đức chân nhân ngấm ngầm bày ra Luyện Hồn Huyết trận ở trong mật đạo, y đã đầy lòng bất an đối với Xích Vân lâu rồi. Y vốn cứ ngỡ sau khi sư tôn hối hận qua đời, các thứ tà

https://thuviensach.vn

pháp ngầm ẩn giấu trong Xích Vân lâu cũng sẽ theo đó tan biến. Ngờ đâu trong phái lại nảy sinh những cuộc tranh đấu vì quyền lực, lũ gian tà không ngớt nổi lên, càng ngày càng quá quắt, thực giống như bát nước hắt đi khó có thể thu về…

“Tất sư huynh, xin đừng nguội lòng!” Lục Linh cất giọng sang sảng nói. “Sau khi quay về Độ Tội cốc, ta sẽ bẩm rõ việc này với sư tôn, sau đó chúng ta cùng tới tìm Thiên Huyền môn và Thập Phương điện để minh chủ liên minh Tru Yêu đứng ra chủ trì công đạo, trừng trị cái tên đại trưởng lão gì đó kia!”

Tất Phi nghe thế liền cười gượng một tiếng, không nói gì. Thư sinh Tiểu Bạch thì phe phẩy quạt, cười nói: “Chà chà, ta nói này Lục cô nương, cô tính toán như thế có phần ngây thơ quá rồi thì phải. Ta thấy sau phen náo nhiệt này, chỉ e cô chẳng về Độ Tội cốc được nữa đâu.”

“Tại sao?” Lục Linh nhướng máy hỏi.

Thư sinh Tiểu Bạch gấp chiếc quạt lại, gõ nhẹ vào lòng bàn tay, ung dung nói: “Theo kinh nghiệm xem kịch nhiều năm của ta, sau khi chúng ta rời khỏi nơi này, lũ người kia ắt sẽ đi bẩm rõ sự việc với tên đại trưởng lão gì đó. Ta thấy lão đó không phải kẻ ngốc, tất nhiên hiểu được đạo lý tiên hạ thủ vi cường, khi cô còn chưa về môn phái, lão chắc chắn đã phái người tới Độ Tội cốc tố cáo cô câu kết với yêu ma tà đạo, muốn lấy trộm bảo vật của Xích Vân lâu. Kế đó, cô sẽ rơi vào cảnh giống như Tất sư huynh, giống như con chuột qua đường, bị người người đuổi đánh.”

Nghe thư sinh Tiểu Bạch nói vậy, Lục Linh lại càng giận dữ. Cô ta vung chân đạp lên ngực Triệu Minh, gằn giọng nói: “Súc sinh, ngươi nghe cho rõ đây! Lần này, nếu không phải là Tất sư huynh cầu xin cho ngươi, ta ắt sẽ chém ngươi thành hai nửa! Nếu các ngươi còn dám ăn nói linh tinh, tiết lộ

https://thuviensach.vn

chuyện ngày hôm nay với tên trưởng lão chết tiệt kia, Lục Linh dù có phải truy đuổi đến chân trời góc bể cũng sẽ lấy cái mạng chó của các ngươi!”

Nói rồi, cô ta tăng thêm lực đạo ở chân, khiến Triệu Minh đau đến nỗi phải nhe răng há miệng, mắt mũi rúm ró, miệng không ngớt nói: “Dạ, dạ, tiểu nhân biết rồi.”

Nhìn thấy bộ dạng đê hèn đó của hắn, Lục Linh giận lắm mà chẳng biết phải phát tiết vào đâu, bèn xoay cổ tay một cái, thu bán nguyệt kích về đeo sau lưng, sau đó xoay người lại, không thèm nhìn Triệu Minh thêm lần nào nữa. Tất Phi thấy vậy, bèn khẽ nói một tiếng “đa tạ” với cô ta, sau đó lại quay sang nhìn Triệu Minh, trầm giọng hỏi: “Các ngươi có biết Càn Khôn đỉnh đang được giấu ở đâu không?”

“Vẫn ở trong Đỉnh tháp.” Lúc này, Triệu Minh biết gì nói nấy, không dám giấu giếm chút nào, vội vàng thành thực khai báo. “Đại trưởng lão nói rồi, quân trộm cướp… à không, là các vị trộm đỉnh không thành, ắt sẽ còn quay lại. Lần này các vị nhất định sẽ nghĩ Càn Khôn đỉnh được giấu ở chỗ khác, không ngờ được rằng nó vẫn nằm nguyên chỗ cũ.”

“Cái tên đại trưởng lão này đúng là gian trá xảo quyệt.” Tiểu Trúc thở dài, nói. “Có điều, đúng như sư phụ ta hay nói, thông minh thường bị thông minh hại, làm người đôi lúc vẫn nên hồ đồ một chút là hơn. Loại người này chính là vì thông minh quá, thế nên mới dễ nảy sinh tà niệm, biến thành một lão khốn khiếp.”

Thư sinh Tiểu Bạch cười nói: “Lời của lệnh sư quả là thú vị. Không biết tại hạ có vinh hạnh được gặp mặt trò chuyện với ông ấy một phen không?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc cụp mắt xuống, nắm chặt hai bàn tay, cất giọng kiên định nói: “Được chứ! Nhất định sẽ có ngày đó!”

Những người đang có mặt, chỉ duy có Quy Hải Minh và Tất Phi là hiểu được hàm ý trong những lời của Tiểu Trúc. Quy Hải Minh im lặng không nói gì, chỉ đặt tay lên vai nàng tỏ ý an ủi. Còn Tất Phi thì chuyển sang chủ đề khác: “Càn Khôn đỉnh vẫn đang được giấu trong tháp, chi bằng chúng ta hãy chia binh ra làm hai đường. Quy Hải huynh, Đỉnh tháp tuy cơ quan trùng trùng nhưng ắt chẳng làm gì được huynh, phiền huynh cùng Nguyệt cô nương đi lấy Càn Khôn đỉnh. Còn ta sẽ ở lại nơi này tháo bỏ sự trói buộc cho các yêu linh. Mọi người thấy thế nào?”

“Ta cũng ở lại.” Tiểu Trúc cười nói. “Khí Dũ thuật của ta tuy không so được với sư phụ, nhưng chữa trị các vết thương ngoài da thì ắt là không có vấn đề gì.”

Lục Linh hơi nhíu mày, ưỡn ngực nói: “Vậy ta cũng đến Đỉnh tháp! Phen đánh cược giữa chúng ta còn chưa kết thúc, Lục Linh ta há lại là loại người dễ dàng chấp nhận thất bại? Quy Hải Minh, chúng ta hãy so tài xem ai lấy được Càn Khôn đỉnh trước đi!”

Lời của Lục Linh nghe vẫn mạnh mẽ như xưa, nhưng mọi người làm gì mà chẳng nhận ra sự khác biệt trong đó? Đây là lần đầu tiên cô ta gọi thẳng tên của Quy Hải Minh, còn trước đây chỉ gọi là yêu nghiệt mà thôi. Quy Hải Minh lạnh lùng đưa mắt liếc qua phía cô ta một chút, chẳng nói năng gì, rảo bước đi ra khỏi đại lao. Lục Linh bị làm ngơ thì hậm hực giậm chân một cái, rồi không cam lòng chịu kém, vội vàng đuổi theo sau. Bộ dạng đó của cô nàng khiến mấy người Tiểu Trúc, Tất Phi và Tiểu Bạch đều bất giác hé môi cười mỉm.

https://thuviensach.vn

Sau đó, ba người quay sang giải cứu cho các yêu linh đang bị giam giữ trong lồng sắt. Tất Phi tìm được chìa khóa trên người Triệu Minh, sau đó đi mở từng chiếc lồng ra. Tiểu Trúc giơ hai ngón tay lên, không ngừng thi triển Khí Dũ thuật, phủ ánh sáng màu vàng lên những tấm thân đầy rẫy vết thương của các yêu linh, giúp chúng chữa lành thương tích. Thư sinh Tiểu Bạch cũng là một kỳ nhân, chẳng biết lấy từ đâu ra một bình linh dược, thơm tho vô cùng, ngửi vào là tinh thần sảng khoái, uống vào thì giúp hồi phục sinh lực. Tất Phi hỏi y đó là thuốc gì, y chỉ mỉm cười không nói, lặng lẽ đem cho các yêu linh uống.

Các loài yêu linh dị thú như Quỳ Ngưu, Hải Trãi, Đương Khang, Diệt Mông vốn bị hành hạ thê thảm vô cùng, nhưng nhờ sự cứu chữa của ba người đã dần dần khôi phục sức sống. Duy có con Giác Đoan kia là bị hành hạ nhiều nhất, ngũ tạng suy kiệt, xem chừng không thể cầm cự được nữa.

Tiểu Trúc không muốn bỏ cuộc giữa chừng, dùng hết linh lực toàn thân, liên tục thi triển Khí Dũ thuật, ánh sáng màu vàng phủ xuống bao bọc thân thể Giác Đoan, nhưng tiếc rằng chẳng thể nào khiến vết thương của nó lành lại. Thư sinh Tiểu Bạch vạch miệng Giác Đoan ra, đổ linh dược vào, song vẫn chẳng hề có tác dụng. Vị thư sinh trẻ tuổi vẫn luôn tươi cười ấy rốt cuộc cũng đã thu lại nụ cười, mím chặt môi vẻ kìm nén, quay sang nhìn Tiểu Trúc và Tất Phi, chậm rãi lắc đầu.

Tất Phi lòng sáng như gương, biết rằng Giác Đoan bây giờ đã như ngọn đèn cạn dầu. Y không đành lòng nhìn những vết thương đáng sợ trên người nó nữa, chỉ chậm rãi vuốt ve cái sừng duy nhất của con linh thú, lẩm bẩm nói: “Xin lỗi…”

“Tất đại ca, huynh đừng tự trách làm gì.” Tiểu Trúc ôn tồn khuyên nhủ. “Những hành vi bỉ ổi này huynh có biết đến đâu, vả lại bây giờ huynh cũng

https://thuviensach.vn

không còn là thành viên của Xích Vân lâu nữa, việc gì phải nói lời xin lỗi thay bọn họ?”

Lời của nàng còn chưa dứt, con Giác Đoan đó đột nhiên run rẩy. Trước lúc chết, nó dường như rơi vào trạng thái hồi quang phản chiếu, đột ngột mở bừng mắt. Vốn là loài thú báo điềm lành, chỉ ăn hổ báo, không bao giờ làm hại con người, vậy mà giờ đây trông sắc mặt nó vô cùng dữ tợn, từ trong cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ: “Chết… chết…”

Âm thanh đó ban đầu trầm thấp, về sau lớn dần, cuối cùng biến thành tiếng gầm xé gan xé ruột, câu nào cũng chỉ có duy nhất một chữ “chết”. Kèm theo những tiếng gầm đó, Giác Đoan vốn đã trọng thương tới mức không chữa trị nổi bỗng từ từ đứng thẳng dậy. Từ trên thân thể nó chợt tỏa ra một làn khói đen nồng đậm, lan rộng không ngừng, sau nháy mắt đã bao trùm cả địa lao.

“Không hay rồi! Nó biết là mình không sống nổi nữa, liền hóa khí huyết thành chất độc, định cho nổ tung bản thân để tất cả mọi người phải chết cùng! Mau lùi lại!”

Thư sinh Tiểu Bạch nôn nóng nói, sau đó vội kéo cánh tay Tiểu Trúc đi ra phía ngoài địa lao, đồng thời lên tiếng nhắc nhở Tất Phi. Nhưng Tất Phi nghe xong lại lộ vẻ chần chừ, không hề xoay đầu bỏ chạy, còn đi vào bên trong làn khói dày đặc. Tiểu Bạch bất giác ngẩn người, vội vàng hét lớn: “Đừng ngốc như thế, huynh không ngăn nổi nó đâu!”

Bóng lưng Tất Phi dần dần biến mất trong làn khói đen, không thể nhìn thấy nữa, chỉ có giọng nói ôn hòa của y là chậm rãi vang lên: “Dù không ngăn cản được thì ta cũng phải thử một phen. Xích Vân lâu có ơn dưỡng dục với ta, Nguyệt cô nương và Quy Hải huynh đối với ta cũng từng có ơn

https://thuviensach.vn

cứu mạng, Tất Phi này không có gì để báo đáp, chỉ đành gắng sức một phen này thì mới không thẹn với lòng.”

Chính vào lúc này, làn khói độc đột nhiên dâng cao mấy thước, Tiểu Trúc thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng xương kêu “răng rắc” phát ra từ trên người Giác Đoan, đó chính là điềm báo trước của việc nó hóa máu thành độc, chuẩn bị tự cho bản thân nổ tung. Nàng vội đưa tay về phía trước, muốn đuổi theo vào trong làn khói độc, kéo bằng hữu ra khỏi nơi nguy hiểm, nhưng thư sinh Tiểu Bạch sớm đã nhìn ra ý đồ của nàng, vội kéo tay nàng lại, không cho nàng bước lên trước.

“Tất đại ca!” Tiểu Trúc ra sức giãy giụa nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự níu giữ của Tiểu Bạch, nôn nóng đến nỗi hai mắt đỏ hoe, chỉ biết cất tiếng gọi lớn.

Thế nhưng, đáp lại nàng chỉ có tiếng kêu thảm thiết của Giác Đoan, âm thanh như vang đến tận chín tầng trời:

“Xích Vân lâu, chết!”

Lập tức, một tiếng nổ lớn vang lên, thân thể Giác Đoan vỡ tung thành nhiều mảnh vụn, nước độc bắn khắp trời, tỏa ra bốn phía xung quanh. Sức mạnh của vụ nổ hất tung cả phần mái của địa lao, làm lộ ra vầng trăng vằng vặc treo cao giữa trời. Nước độc cuộn đi mù mịt, bay lên giữa bầu không, che kín cả mặt trăng, sau đó rào rào tuôn xuống, bao phủ cả mấy trăm dặm xung quanh. Dưới sự ăn mòn của nước độc, những tòa lầu cao vút sau nháy mắt đã hóa thành khói xanh mịt mù.

Khi nước độc nuốt chửng vạn vật, sắp rưới lên thân thể các đệ tử Xích Vân lâu và mấy người Tiểu Trúc, đột nhiên, một giọng nói quen thuộc mà

https://thuviensach.vn

kiên định vang lên giữa màn đêm: “Thủy Long Ngâm!”

Sau tiếng hô lớn của Tất Phi, chỉ thấy y giơ cao bàn tay phải, Đan Chu thiết bút xoay tròn cực nhanh. Dưới sự khống chế của y, màn nước độc đầy trời kia không tiếp tục lan ra tứ phía nữa mà dần dần ngưng tụ lại, cuối cùng hóa thành một dòng xoáy màu đen giữa đất trời, hệt như giao long múa lượn. Sau một tiếng rít thật dài, con giao long đó cuộn tròn giữa không trung, chỉ còn dài chừng mấy trượng.

“Thu!”

Tất Phi quát vang một tiếng, dòng nước độc hạ xuống thấp dần, sau đó chui thẳng vào trong lồng ngực của y!

Hóa ra, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, vì cứu đồng môn khi xưa cùng hảo hữu hiện giờ, Tất Phi đã lựa chọn lấy thân mình làm vật chứa, thu hết chất độc của Giác Đoan vào trong cơ thể.

Mưa tạnh, gió dừng.

Trăng sáng treo cao, đêm đen nặng trĩu, dường như mọi việc vừa rồi chưa từng xảy ra, chỉ duy có người thanh niên vận áo đỏ kia là vẫn đứng hiên ngang chỗ cũ, để mặc cho ánh trăng ròi rọi chiếu lên tấm thân gầy guộc của mình.

Thế nhưng, sau chốc lát, một làn gió đêm nổi lên, vuốt nhẹ qua tóc mai người đó. Bóng lưng bất khuất ấy rốt cuộc cũng đổ gục.

Ánh trăng như sương, soi lên đôi mắt khép hờ của người đó, đôi môi tím đen bất giác hơi nhếch lên, để lộ nét cười nhàn nhạt.

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 8

Thiện duyên

Bầu không trải dài vạn dặm, màn đêm không bến không bờ. Một vầng trăng sáng tựa như ngọc bích lặng lẽ treo cao giữa màn đêm, rải xuống ánh sáng như sương bàng bạc. Sau tiếng nổ vang dữ dội ấy, tất thảy đều chìm vào tĩnh lặng, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng chẳng còn, chỉ có đôi làn gió đêm nhè nhẹ thổi qua. Mãi đến khi Tiểu Trúc giãy thoát khỏi sự níu kéo, chạy đến bên cạnh người thanh niên, vừa khóc vừa đỡ tấm thân mềm nhũn của y, sự tĩnh lặng mới bị phá vỡ.

“Tất đại ca, huynh tỉnh lại đi, tỉnh lại đi mà!”

Thiếu nữ gọi bằng giọng run run, những giọt nước mắt lăn dài trên gò má, rơi xuống khuôn mặt tái nhợt của Tất Phi, được mặt trăng rọi vào liền giống như pha (pic thiếu)

Tiểu Trúc nắm chặt lấy cánh tay y, không ngừng lay nhẹ, nhưng dù thế nào cũng chẳng thể khiến người thanh niên ấy tỉnh dậy.

Thư sinh Tiểu Bạch mím chặt đôi môi, bỏ hẳn vẻ tươi cười thường ngày, sắc mặt trở nên nặng nề vô hạn. Y đi tới bên cạnh Tiểu Trúc, ngồi xổm xuống, đặt ngón tay thon dài lên cổ tay của Tất Phi, sau khi ngưng thần bắt mạch một lúc liền chậm rãi lắc đầu, khẽ nói: “Mạch đập quá nhẹ, hơi thở yếu ớt, Nguyệt cô nương, ta thấy Tất công tử e là…”

https://thuviensach.vn

“Sẽ không đâu, sẽ không đâu!” Tiểu Trúc ra sức lắc đầu, đột ngột đứng thẳng dậy, giơ hai ngón tay lên, dốc hết linh lực toàn thân thi triển Khí Dũ thuật. Giữa không trung bừng lên những ánh sáng màu vàng, tựa như có vô vàn con đom đóm múa lượn, bao bọc lấy thân thể Tất Phi, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng thể khiến y mở mắt ra, cũng chẳng thể khiến đôi môi đen thẫm vì trúng độc của y nhạt màu đi chút nào.

“Khí Dũ chi thuật, Khí Dũ chi thuật, Khí Dũ chi thuật…” Tiểu Trúc tụng niệm không ngừng, hết lần này tới lần khác, mãi đến khi linh lực hao kiệt, trán túa mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, nàng vẫn không muốn bỏ cuộc, cất giọng run run gọi đối phương: “Tất đại ca, huynh đã nói sẽ giúp bọn ta tìm bốn món pháp khí cơ mà, huynh đã nói sẽ giúp bọn ta cứu sư phụ cơ mà, huynh còn nói chúng ta là bằng hữu, có giao tình đồng sinh cộng tử… Một người tốt như huynh, đã hứa với người khác điều gì rồi thì nhất định sẽ làm được, tuyệt đối không đi lừa gạt bằng hữu, đúng vậy không nào?”

Cuối cùng, Tiểu Trúc khóc không thành tiếng, nghẹn ngào cụp hai mắt xuống, vùi đầu vào lồng ngực Tất Phi, thê lương cười: “Đừng chết… Ta không muốn có ai chết nữa… Huynh cũng thế, sư phụ cũng vậy, hai người đều nói lời mà chẳng giữ lời… Hai người đều lừa gạt ta…”

Khi nghe thấy tiếng nổ lớn, Quy Hải Minh lập tức hóa thành một luồng ánh sáng bay trở về bên cạnh Tiểu Trúc, và đã nhìn thấy cảnh tượng này…

Tất Phi hai mắt nhắm chặt, bờ môi đen thẫm, hiển nhiên đã trúng độc tới mức không chữa trị nổi. Còn Tiểu Trúc thì đang quỳ bên cạnh y, ôm mặt khóc lóc thương tâm. Đây là lần đầu tiên Quy Hải Minh nhìn thấy Tiểu Trúc rơi lệ. Trong ký ức của y, cô bé nhỏ nhắn xinh đẹp này từ nhỏ đã hay cười, cho dù phải trải qua sóng to gió lớn, cho dù là khi sống chết chỉ cách nhau một lằn ranh, nàng cũng chưa từng để lộ bộ dạng yếu đuối như vậy. Ngày đó, Mặc Bạch tiên quân bị Ứng Long giết chết, hóa thành tro bụi nơi

https://thuviensach.vn

Đông Hải, khi y từ trong cơn hôn mê tỉnh dậy đã tự trách bản thân muôn phần, chính Tiểu Trúc là người ôn tồn cất lời khuyên nhủ y. Nhưng lúc này đây, người thiếu nữ dù gặp khó khăn cũng vẫn tươi cười ấy một lần nữa phải đối mặt với việc người thân đang dần dần rời xa, rốt cuộc đã gỡ bỏ lớp mặt nạ kiên cường, cất tiếng khóc than…

Quy Hải Minh xưa nay vẫn luôn trầm lặng ít nói, mặt lạnh tựa băng sương, cũng chẳng biết nói lời an ủi ai bao giờ. Y chỉ có thể đứng lặng lẽ bên cạnh Tiểu Trúc, đôi mắt lạnh băng chăm chú nhìn người thiếu nữ đang tột độ bi thương cùng người thanh niên đã hoàn toàn mất đi tri giác. Sau đó, y chậm rãi đưa bàn tay phải gầy guộc của mình tới, đặt lên bờ vai mỏng manh của Tiểu Trúc, nhẹ nhàng vuốt ve, truyền cho nàng một chút ấm áp.

Đúng vào lúc mọi người đều bi thương đến không nói được gì, chợt có một giọng nói trầm thấp từ phía sau vang lại:

“Ta có một cách, có thể kéo dài tính mạng cho y.”

Nghe thấy lời này, mọi người đều cả kinh. Tiểu Trúc đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn về phía phát ra âm thanh. Chỉ thấy con yêu linh mình như kỳ lân, toàn thân xanh lam kia đang đưa chân cất bước, chậm rãi đi về phía mọi người – chính là Hải Trãi có thể phân biệt đúng sai phải trái, người ngay kẻ gian. Con linh thú uy nghiêm đó trước tiên khẽ gật đầu với Tiểu Trúc, nói một câu: “Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương!” Sau đó liền đi về phía Tất Phi, dừng lại bên người y. Thế rồi, xung quanh thân thể Hải Trãi ánh lên những đốm sáng màu xanh lam, tựa như u linh nhảy múa, lại tựa như những vì sao rơi xuống từ chín tầng trời.

Đứng giữa những đốm sáng nhảy múa, Hải Trãi từ từ mở miệng, nhả ra một viên bảo châu màu xanh thẫm. Viên bảo châu đó tròn xoe lóng lánh, chính là nội đan mà Hải Trãi đã phải tu hành mấy trăm năm mới hình thành

https://thuviensach.vn

được. Chỉ thấy bảo châu chậm rãi bay tới trước trán Tất Phi, xoay tròn quanh thân thể y mấy vòng, không lâu sau, ánh sáng tỏa ra từ bảo châu yếu dần, nhưng cùng với đó, màu đen trên đầu ngón tay cùng bờ môi Tất Phi dần dần nhạt đi.

Sau thời gian chừng một tuần trà, Hải Trãi khẽ gầm lên một tiếng, há to miệng ra, viên bảo châu xoay tròn mấy vòng, bay nhanh về trong miệng nó. Nhìn lại Tất Phi, chỉ thấy mí mắt y hơi rung, rồi y chậm rãi mở mắt ra. Khi thấy mọi người đều đang nhìn mình không chớp mắt, y thoạt tiên là ngây người, sau đó liền cười gượng, nói: “Mọi người sao vậy? Lẽ nào không nhận ra ta nữa ư?”

“Tốt quá rồi… Tốt quá rồi…” Tiểu Trúc mừng đến phát khóc, vội vàng đưa tay lên, dùng mu bàn tay lau nước mắt.

Quy Hải Minh không nói gì nhưng khuôn mặt vốn lạnh băng lúc này đã trở nên hòa hoãn hơn nhiều. Y hơi nhếch khóe môi, đồng thời đưa tay về phía hảo hữu. Tất Phi thoáng sững người, rồi lập tức hiểu ý, mỉm cười đưa tay tới, để cho Quy Hải Miinh kéo mình dậy.

Sau khi đứng thẳng người dậy, Tất Phi nhìn thấy Hải Trãi đang đứng ngay bên cạnh mình, liền đoán ra được đại khái nguồn cơn. Y vội vàng cung tay, khom người cảm tạ Hải Trãi: “Đa tạ đã giúp đỡ.”

“Không dám.” Hải Trãi khẽ gật đầu với y, trầm giọng nói. “Thứ nhất, là ta phải cảm ơn trước mới đúng, vì vừa rồi chính các hạ đã cứu trị cho ta. Thứ hai, nội đan của ta không thể trừ bỏ tận gốc độc của Giác Đoan, chỉ có thể tạm thời kiềm chế, kéo dài tính mạng cho các hạ trong vòng một tháng

https://thuviensach.vn

mà thôi. Chờ đến đêm trăng tròn lần sau, chất độc trong người các hạ sẽ lại phát tác."

Câu này của y khiến cho mấy người Tiểu Trúc, Quy Hải Minh và Tiểu Bạch đều buồn bã chẳng nói được gì. Duy chỉ có Tất Phi là mặt không đổi sắc, tươi cười bình thản, nói: "Ha ha, có thể sống thêm một ngày cũng là hời thêm một ngày rồi, nào cần phải suy nghĩ nhiều như vậy. Đa tạ!"

Hải Trãi gật đầu đáp lễ, sau đó liền hóa thành một luồng sáng màu xanh, cùng các yêu linh như Thiên Hồ, Diệt Mông Điểu bay lên không trung, cuối cùng biến mất giữa màn đêm mờ mịt.

Chính vào lúc này, Lục Linh đã lấy trộm được Càn Khôn đỉnh, vừa mới quay trở lại. Cô ta vác chiếc bảo đỉnh cao bằng nửa thân người trên vai, dùng tay trái để giữ, đồng thời nhướng mày lên với mọi người, tỏ vẻ đắc ý nói: "Thế nào? Yêu linh thì sao chứ, cũng chỉ là bại tướng dưới tay ta mà thôi, lần này mấy người đã chịu nhận thua rồi chứ?"

Sau khi nói xong những lời này, thấy chẳng có ai đáp lại, Lục Linh bất giác cảm thấy nghi hoặc, liền đưa mắt nhìn khắp mọi người, cau mày nói: "Này, mấy người làm sao mà lại ủ rũ thế hả? Đặc biệt là cái tên liệt mặt kia, sao lại sa sầm mặt như thế, có ai nợ tiền ngươi hay sao?"

Tiểu Trúc vừa định mở lời, nói ra nguồn cơn việc Tất Phi bị trúng kịch độc, chỉ còn sống được một tháng nữa thôi, nhưng lại thấy Tất Phi khẽ lắc đầu với mình, dùng ánh mắt tỏ ý đừng nói gì cả. Tiểu Trúc đành im lặng, còn Tất Phi thì quay sang cười nói với Lục Linh: "Đã lấy được Càn Khôn đỉnh, công việc coi như xong xuôi. Nơi này không tiện ở lâu, chúng ta mau rút thôi."

https://thuviensach.vn

Y đang nói vậy, từ đằng xa chợt vang lại những tiếng bước chân hỗn tạp. Thì ra các đệ tử của Xích Vân lâu nghe thấy tiếng nổ lớn, vội vàng đến thăm dò. Ánh đuốc bập bùng xuất hiện xung quanh, bọn họ đã vây kín nơi này, số người thoạt trông phải lên tới hơn trăm. Tiểu Trúc rút song kiếm đeo bên hông ra, làm tư thế chuẩn bị chiến đấu. Lục Linh dùng tay trái bảo vệ Càn Khôn đỉnh, tay phải nhấc bán nguyệt kích lên, cũng sẵn sàng tham gia vào vòng chiến. Quy Hải Minh lạnh lùng nhìn lướt xung quanh, phất tay một cái, Minh Tiêu Chi Viêm liền bùng lên trên Bàn Long thương, uy thế kinh người. Tất Phi hơi cau mày lại, mặt lộ nét bi thương, chậm rãi giơ Đan Chu thiết bút lên. Thư sinh Tiểu Bạch thì khoanh tay, đút hai bàn tay vào trong ống tay áo, cười híp mắt nhìn các đệ tử của Xích Vân lâu, dường như đang nói: “Phen này có kịch hay để xem rồi!”

Mọi người đều hạ quyết tâm, chuẩn bị sẵn sàng cho một phen đại chiến. Nhưng chính vào lúc này, bỗng có một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía không xa:

“Đừng đánh nữa, để bọn họ đi đi!”

Người lên tiếng chính là Triệu Minh. Mới không lâu trước đó, hắn còn căm hận Tất Phi vô cùng, chỉ muốn dồn y vào chỗ chết, nhưng lúc này, sau khi bò dậy từ đống đổ nát, hắn nhìn Tất Phi một chút, lại nhìn các đệ tử xung quanh, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi, nếu không có đại sư huynh ra tay, Xích Vân lâu chúng ta chỉ e đã bị hủy diệt. Để bọn họ đi đi!”

Mấy người Tiểu Trúc, Quy Hải Minh và Tiểu Bạch đều được thấy tận mắt cảnh tượng vừa rồi, hiểu rằng hành vi xả thân cứu sư môn cùng hảo hữu của Tất Phi rốt cuộc đã cảm hóa được Triệu Minh. Duy có Lục Linh là không hiểu nguyên do, kinh ngạc vô cùng, lẩm bẩm nói: “Chuyện này là sao vậy? Tên cặn bã này cớ gì lại tự dưng đổi tính như thế?”

https://thuviensach.vn

Câu hỏi của cô không được người nào trả lời, trong khi đó, rất nhiều đệ tử của Xích Vân lâu lớn tiếng quát to: “Triệu Minh, đến ngươi cũng bị tên phản đồ đó che mờ mắt rồi ư?”

“Không.” Triệu Minh khẽ lắc đầu. “Ta không bị ai che mờ mắt cả, ta tin vào những điều ta tận mắt nhìn thấy. Ta tin là đại sư huynh không phản bội sư môn, không giết huynh trưởng của ta.”

Câu này của hắn khiến Tất Phi toàn thân run rẩy. Vị thư sinh ngày thường vẫn luôn khiêm nhường nho nhã ấy lúc này mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Triệu Minh. Sau chốc lát, y hơi nhếch khóe môi, nở nụ cười cảm động, run giọng nói: “Đa… đa tạ!”

Lời của Triệu Minh khiến cho các đệ tử của Xích Vân lâu nửa tin nửa ngờ, còn mấy tên đệ tử trông giữ địa lao khi nãy thì đều ngơ ngác nhìn nhau. Tên đệ tử mang rương thuốc, lấy dịch mật, khiến cho Giác Đoan căm hận nhất đó cũng chậm rãi giơ tay phải lên, ấp a ấp úng nói: “Ta… ta cũng có thể làm chứng, chính đại sư huynh đã cứu chúng ta.”

Nhìn thấy tình cảnh này, mấy tên đệ tử trông giữ địa lao còn lại cũng đều lần lượt giơ tay lên. Nhất thời, những câu nói như: “Ta cũng có thể làm chứng”, “Đại sư huynh không hề phản bội sư môn” vang lên không ngớt bên tai.

Dần dần, trong vòng bao vây, có người lùi ra sau một bước, cũng có ngươi bỏ Sí Hỏa phù trong tay xuống, có người còn ngoảnh mặt đi, coi như không nhìn thấy. Đến cuối cùng, đám đông tự giác mở ra một lối đi.

Vừa rồi, khi phải đối mặt với lằn ranh sống chết, Tất Phi vẫn chẳng hề tỏ ra sợ hãi, nhưng lúc này khóe mắt lại bất giác đỏ hoe. Y khẽ gật đầu một

https://thuviensach.vn

cái, trầm giọng nói với các đồng môn thuở trước:

"Đa tạ!"

Chỉ là hai từ ngắn ngủi nhưng lại nặng quá ngàn cân. Từ khi bị trục xuất khỏi sư môn, Tất Phi bị người ta mắng mỏ, chỉ trích rất nhiều, nào là "khi sư diệt tổ", nào là "phản bội sư môn", nào là "quân phản tặc bất nghĩa", nào là "đồ câu kết với yêu ma", mãi đến lúc này, được kẻ thù ngày trước đứng ra giúp đỡ, nói lời biện bạch, được đồng môn cũ làm chứng giúp cho, y bất giác cảm thấy nỗi bi ai u uất cùng nuối tiếc trong lòng hóa thành hư vô, tan biến hoàn toàn giữa đất trời.

Cuối cùng, các đệ tử Xích Vân lâu tuy rất đông nhưng không ai ra tay công kích. Giữa sự trầm mặc của mọi người, Quy Hải Minh hóa thành bản thể Minh Xà, cõng Tiểu Trúc và Tất Phi trên lưng, lại dùng đuôi quấn lấy Lục Linh và Tiểu Bạch, tung người bay lên không trung, mang theo Càn Khôn đỉnh rời khỏi Xích Vân lâu.

***

Bóng rắn như cung, ánh bạc như chớp, Quy Hải Minh mang theo bốn người bay đi mấy trăm dặm, hạ xuống núi Thanh Xuyên. Trên đỉnh núi xanh biêng biếc, họ đứng trước một ngôi nhà trúc nhỏ. Bên ngoài nhà không hề có hàng rào, chỉ có một mảng rừng trúc liên miên bất tuyệt, gần như bao phủ hết nửa ngọn núi. Bên ngoài rừng trúc có mấy vườn rau, chỉ là trong đó chẳng còn cây rau nào, chỉ có cỏ dại mọc đầy, xen lẫn là vài loài hoa dại không rõ tên gọi, hiển nhiên đã rất lâu rồi chưa được người ta dọn dẹp.

https://thuviensach.vn

Minh Xà dừng lại bên ngoài rừng trúc, hơi khom người xuống. Tiểu Trúc nhảy xuống khỏi lưng rắn, ngẩn ngơ nhìn ngôi nhà trúc kia, những cảnh tượng ngày xưa như mây tựa khói dâng lên trong đầu. Hồi nhỏ, nàng thường chạy tung tăng trong khu rừng trúc này, sau lưng là sư phụ gấu trúc lúc nào cũng cười híp mắt. Sư phụ ham ngủ, mỗi ngày cứ đến lúc mặt trời gay gắt nhất là lại mặc kệ tất cả, ngồi phịch xuống đất, "bùm" một cái biến về nguyên hình gấu trúc béo núc tròn xoe, duỗi cả tứ chi ra nằm trên mặt đất cho mát. Còn nàng thì co cặp chân ngắn cũn cỡn của mình lên mà chạy tới bên cạnh sư phụ, ôm lấy cánh tay lông lá, tựa đầu vào bờ lưng rộng rãi chắc chắn của sư phụ, ngáp ngắn ngáp dài…

"Ồ? Nơi này không phải là chỗ ở của Mặc bạch tiên quân ư?" Câu hỏi của Lục Linh kéo Tiểu Trúc tỉnh lại từ trong dòng hồi ức. Nàng xoay người, khẽ mỉm cười đi tới, nhẹ nhàng đẩy cửa ngôi nhà trúc ra, đưa tay làm dấu "mời vào".

Vì đã lâu không có người ở, trong nhà phủ đầy bụi bặm, trên bàn, trên ghế đều có một lớp bụi dày. Tiểu Trúc lặng lẽ thi triển Trì Phong quyết, lập tức một làn gió mát nổi lên, thổi bay tất cả bụi bặm chất chứa lâu ngày ra ngoài cửa sổ. Đây là môn pháp thuật đầu tiên mà sư phụ dạy nàng, cũng là môn mà nàng tu luyện đến mức thuần thục nhất, thường xuyên dùng để quét dọn, hong quần áo, giũ chăn đệm. Khi đó, nàng tuy không biết pháp thuật cao thâm gì nhưng lại vô ưu vô lo, cuộc sống vô cùng thoải mái. Còn hiện giờ, nàng đã học được các môn pháp thuật và kiếm pháp kỳ diệu mà Thương Minh truyền thụ cho, công lực tăng vọt, nhưng sư phụ gấu trúc thân thiết như thầy, như cha của nàng đã không còn nữa rồi…

"Tiểu Trúc."Một giọng nói lạnh lùng trầm thấp vang lên, đánh thức thần trí của Tiểu Trúc. Nàng ngước mắt lên, khẽ nở nụ cười với Quy Hải Minh, nói một câu: "Muội không sao!" Sau đó lại tươi cười bảo mọi người: "Mọi người xin hãy chờ một lát, để ta đi đun nước pha trà."

https://thuviensach.vn

Quy Hải Minh không nói năng gì, lặng lẽ đi theo nàng tới bên cạnh giếng nước phía ngoài, xách lên một thùng nước trong veo mát rượi. Người thanh niên yêu tộc lúc nào cũng mặt lạnh như bằng ấy khẽ hô lên một tiếng: "Minh Tiêu Chi Viêm!" Tức thì một ngọn lửa nổi lên, khiến cho thùng nước nhanh chóng sôi lên ùng ục, trong khi chiếc thùng làm bằng gỗ thì vẫn nguyên vẹn, chẳng hề hấn gì. Y xách thùng nước sôi, rảo bước đi tới bên cạnh Tiểu Trúc, đổ nước vào ấm trà.

Một loạt những động tác này của y khiến cho Lục Linh nhìn mà trợn mắt há miệng. Cô ta cảm thấy hết sức khó tin, gã yêu linh Minh Xà khiến cho Tru Yêu tứ phái phải bó tay hết cách, chẳng làm gì được, tên địch thủ võ nghệ vô song, pháp thuật phi phàm đó, không ngờ cũng chính là người thanh niên mặt mũi lạnh lùng đang đun nước pha trà trước mặt kia. Cô ta ngây người hồi lâu rồi mới ấp úng nói: "Thế này… thế này thực sự là… đâu có giống yêu nghiệt chút nào, cứ như một con chó trung thành vậy."

Lời cảm khái của cô ta khiến thư sinh Tiểu Bạch bật cười khúc khích, vội vàng phe phẩy quạt, che miệng cười khẽ. Tất Phi cũng nở nụ cười ôn tồn, hạ thấp giọng xuống nói nhỏ: "Đừng nói là đun nước pha trà, ngay cả việc nướng gà Quy Hải huynh cũng hết sức thành thạo…"

Lời của y còn chưa dứt, bỗng nghe "soạt" một tiếng, một chén trà xé gió bay tới. Tất Phi xoay tay một cái, chén trà đó liền vọt vào lòng bàn tay y, ngay đến một giọt nước cũng chẳng sánh ra ngoài. Tất Phi cúi đầu khẽ nhấp một ngụm, rồi lại ngước mắt nhìn thanh niên tuấn tú vừa ném chén trà kia, thấy đối phương mắt lạnh tựa băng, bèn cười nói: "Được rồi, được rồi, coi như ta nhiều lời, ta không nói gì nữa là được rồi. Quy Hải huynh, uống trà, uống trà thôi nào."

https://thuviensach.vn

Hương trà tỏa ra tứ phía, hơi nước bay mịt mờ. Năm người ngồi quanh chiếc bàn, vừa uống trà vừa bàn chuyện. Mới đêm hôm trước hãy còn thù địch, thề sống thề chết với mấy người Tiểu Trúc, vậy mà bây giờ Lục Linh đã chẳng còn chút địch ý nào nữa. Cô ta ngửa đầu uống cạn trà trong chén, sau đó hào sảng đập mạnh chén trà xuống bàn, lớn tiếng nói: “Trà ngon, thêm chén nữa đi!”

Quy Hải Minh đưa mắt nhìn qua, lạnh lùng nói: “Cô bị cụt chân hay là cụt tay?”

Trước thái độ hờ hững cùng những lời lẽ khiêu khích của y, Lục Linh không vui, nói: “Này, ngươi sao vậy, nói năng kiểu gì thế?”

“Ta nói tiếng người.”

Ý của y hiển nhiên là Lục Linh nghe không hiểu tiếng người, tuy chỉ có vài lời nhưng đã khiến Lục Linh bừng bừng nổi giận, lập tức vỗ bàn đứng dậy. Tất Phi thấy thế thì vội vàng đứng lên khuyên can: “Được rồi mà, đừng cãi nhau nữa. Kiếp người mênh mang, gặp được nhau tức là có duyên, hà tất phải tranh cãi làm gì cho mất vui? Đừng cãi nhau nữa, đừng cãi nhau nữa, nào, Quy Hải huynh, Lục sư muội, để ta kể cho mấy người nghe một câu chuyện cười!”

Quy Hải Minh lạnh lùng đưa mắt liếc qua, không chút do dự xoay người rời đi, chẳng hề nể mặt. Còn Lục Linh thì cau mày, tỏ vẻ nghi hoặc nói: “Tất sư huynh, hình như hôm nay huynh có vẻ là lạ, chẳng giống ngày thường chút nào.”

Nói tới đây, Lục Linh dừng lại một chút, chợt nhớ tới một chuyện, bèn nói: “Còn nữa, nói ra đúng là lạ thật, tên Triệu Minh đó cùng với đám môn

https://thuviensach.vn

nhân của Xích Vân lâu hình như cũng đều đổi tính hết. Rốt cuộc huynh đã cho bọn họ uống thứ thuốc mê hồn gì vậy? Tại sao kẻ nào cũng đều gọi huynh là "đại sư huynh"? Hơn nữa, nhìn thần sắc cùng thái độ của bọn họ khi đó chẳng có vẻ gì là giả bộ cả."

Nghe thấy những câu hỏi của Lục Linh, Tiểu Trúc và thư sinh Tiểu Bạch đều cúi đầu uống trà. Lục Linh thấy mọi người không định trả lời mình, bèn tập trung ánh mắt vào Tất Phi, tỏ rõ là đang chờ y lên tiếng. Tất Phi đành nở nụ cười vẻ hết cách, khẽ nói: "Chuyện này ấy mà…"

Dưới ánh nhìn chằm chằm của Lục Linh, Tất Phi liền kể lại sơ lược những việc xảy ra sau khi hai người Lục Linh và Quy Hải Minh rời khỏi địa lao. Khi nói tới đoạn Giác Đoan biết mình trọng thương không qua khỏi, căm hận tột cùng, vì muốn báo thù đã đem máu thịt mình hóa thành kịch độc, muốn lôi tất thảy người ở Xích Vân lâu chết chung, y thoáng ngập ngừng, rồi lại kể tiếp việc mình không đành lòng nhìn đồng môn ngày xưa gặp nạn, không muốn hảo hữu bị vạ lây, bèn dẫn chất độc vào trong cơ thể…

"Vậy huynh có bị sao không? Chất độc thế nào rồi?" Lục Linh kinh hãi kêu lên thành tiếng, sau đó vội vàng kéo Tất Phi lại, quan sát đối phương từ trên xuống dưới một lượt.

"Ta chẳng phải vẫn đang sờ sờ ra đây đó ư?" Tất Phi cười nói. "May mà sau đó có Hải Trãi ra tay giúp đỡ, hóa giải được chất kịch độc trong người ta."

Nghe y nói vậy, Lục Linh bất giác thở phào. Nhưng tâm trạng mấy người Tiểu Trúc lại rất nặng nề, bọn họ hiển nhiên biết rõ Tất Phi đã giấu những lời Hải Trãi nói, rằng nó không thể trừ bỏ tận gốc độc của Giác Đoan, chỉ có thể tạm thời kiềm chế, kéo dài tính mạng cho Tất Phi trong vòng một

https://thuviensach.vn

tháng mà thôi. Lúc này, thái độ của Tất Phi đã hơi thay đổi, so với vẻ ôn hòa chín chắn lúc trước thì cởi mở hơn mấy phần, có lẽ vì y biết đại hạn sắp tới, không muốn uổng phí kiếp người, cho nên mới định tận dụng quãng thời gian còn lại để tận hưởng cuộc sống.

Lục Linh không rõ nguyên do, cứ tưởng rằng độc trong người Tất Phi đã thật sự được giải rồi. Nghe xong lời kể của y, Lục Linh mới hay rằng khi cô ta và Quy Hải Minh vào Đỉnh tháp tìm kiếm Càn Khôn đỉnh, vừa nghe thấy tiếng nổ, Quy Hải Minh đã lập tức rời đi, hóa ra là lo nghĩ cho an nguy của bằng hữu. Còn cô ta thì tranh cường háo thắng, chỉ một lòng nghĩ đến việc đánh cược, không bận tâm đến điều gì khác nữa.

Nghĩ đến đây, Lục Linh bất giác hổ thẹn, bèn nâng Càn Khôn đỉnh vốn đặt bên chân mình lên, để vào giữa chiếc bàn gỗ, áy náy nói: “Phen đánh cược này coi như ta thua. Lục Linh tâm phục khẩu phục, Càn Khôn đỉnh coi như thuộc về các vị. Có điều, ta có một chuyện muốn thương lượng với các vị. Ta cần mượn chiếc đỉnh này một chút, tối đa nửa canh giờ, dùng xong sẽ lập tức trả lại ngay!”

“Cho mượn thì đương nhiên không có vấn đề gì, dù sao Càn Khôn đỉnh vốn không phải của bọn ta, bọn ta cũng vì vạn bất đắc dĩ nên mới phải đi lấy trộm thôi.” Tiểu Trúc chớp chớp mắt, nhìn qua phía Lục Linh, hỏi: “Có điều, ta thực sự rất tò mò, cô cần dùng chiếc đỉnh này để làm gì? Rốt cuộc vì chuyện gì mà cô không tiếc giấu giếm Độ Tội cốc, lén lút tới Xích Vân lâu trộm đỉnh?”

“Chuyện này…” Lục Linh hơi cau mày, lộ vẻ do dự.

“Đã nói trước là dám chơi dám chịu rồi, mà vừa nãy cô cũng đã nói là chịu thua tâm phục khẩu phục, chớ có giở trò ăn gian đấy nhé!” Tiểu Trúc cười nói.

https://thuviensach.vn

Lục Linh xưa nay vốn là người đã nói là làm, nói được làm được, bị Tiểu Trúc dùng chiêu khích tướng như thế thì lập tức nhướng mày lên, cất giọng sang sảng nói: “Lục Linh ta há lại là người nuốt lời? Được rồi, nói thì nói, dù gì có nói với các vị cũng chẳng sao. Ta tự tiện rời khỏi sư môn, tới Xích Vân lâu trộm Càn Khôn đỉnh, thực ra không vì điều gì khác, chính là vì Ngôn Nhược Thi…”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 9

Nhân quả

Hóa ra, ngày đó, Lục Linh vâng theo mệnh lệnh của sư môn, dẫn các đệ tử của Độ Tội cốc truy đuổi Tiêu Hành Chi và Ngôn Nhược Thi, muốn đòi lại Định Hồn Châu. Tuy cô ta cùng Ngôn Nhược Thi tình như tỷ muội, nhưng hiềm một nỗi lệnh thầy khó cãi, hơn nữa khi đó Lục Linh vẫn mang thành kiến với yêu linh, không thể hiểu nổi vì sao Ngôn Nhược Thi đã nhà tan cửa nát vì yêu linh mà vẫn ngầm định chuyện chung thân với một tên yêu nghiệt, thậm chí còn bất chấp ơn dưỡng dục nhiều năm, ra tay lấy trộm bảo vật của sư môn. Lúc ấy, cô ta cảm thấy Ngôn Nhược Thi nhất định đã bị Tiêu Hành Chi lừa gạt, cho uống thuốc mê hồn, thế nên căm hận Tiêu Hành Chi đến thấu xương, chỉ muốn vằm thây y ra thành muôn mảnh.

Thế nhưng, khi người của Độ Tội cốc truy đuổi và ngăn chặn, cuối cùng vây khốn hai người Tiêu, Ngôn ở trong núi, cô ta lại cảm thấy có điều lạ thường. Cho dù gặp cảnh nguy hiểm, Tiêu Hành Chi vẫn chưa từng ra tay giết người, còn hết lòng bảo vệ Ngôn Nhược Thi, thậm chí liều cả tính mạng vì không muốn để Ngôn Nhược Thi xảy ra chuyện gì. Nhìn thấy cảnh tượng này, Lục Linh vừa nghi hoặc vừa nôn nóng. Mắt thấy Ngôn Nhược Thi mình coi như em gái một lòng một dạ đi theo yêu quái, thậm chí cam lòng đồng sinh cộng tử với Tiêu Hành Chi, Lục Linh rốt cuộc đã dằn lòng lại, thật sự ra tay với Ngôn Nhược Thi. Đúng vào lúc nội tâm cô ta nôn nóng vạn phần, may mà mấy người Nguyệt Tiểu Trúc, Quy Hải Minh, Mặc Bạch tiên quân và Tất Phi xuất hiện, cứu Tiêu Hành Chi và Ngôn Nhược Thi, khiến cho Lục Linh buông được một tảng đá lớn trong lòng. Cho nên,

https://thuviensach.vn

cô ta mới không chút do dự nói: “Thuật pháp của Mặc Bạch tiên quân, mấy người chúng ta há có thể ngăn cản nổi, hơn nữa, còn có cả gã yêu nghiệt biết dùng tuyệt chiêu của Ứng Long đi cùng, chỉ dựa vào chúng ta thì dù có thêm trăm cái mạng cũng chẳng đủ để chết! Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, mau đi thôi!”

Đúng như phán đoán của Tất Phi trước đó, Lục Linh xưa nay là người cốchấp, tuyệt đối không tham sống sợ chết, cô ta sẵn lòng chiến đấu với kẻ địch đến thời khắc cuối cùng chứ chẳng bao giờ tùy tiện bỏ cuộc. Sở dĩ cô ta hạ lệnh cho môn nhân rút lui là vì sự xuất hiện của mấy người Tiểu Trúc vừa hay tạo ra cho cô ta cơ hội xuống thang, để cô ta có thể tha cho Ngôn Nhược Thi và Tiêu Hành Chi một con đường sống, không tiếp tục truy sát cặp uyên ương đó nữa.

Thế nhưng, Lục Linh đâu có ngờ được, cách làm của cô ta đã gây ra sự bất mãn cho Hồ Cửu – một đệ tử của Độ Tội cốc. Ngày đó, trên núi chợt có mưa rào, nhóm môn nhân Độ Tội cốc đang đi trên một cây cầu treo vắt qua khe núi thì đột nhiên trên trời nổ vang tiếng sấm, kế đó trời đất rung chuyển, cây cầu treo lắc lư không ngừng, cuối cùng đột nhiên đứt lìa ở giữa. Mắt thấy mình sắp rơi xuống vực sâu vạn trượng đến nơi, Lục Linh lập tức vung trường kích đâm mạnh vào một ván cầu, treo mình giữa không trung. Khi đó, Hồ Cửu ở gần cô ta nhất, chỉ cần hắn chịu đưa tay ra cứu giúp là Lục Linh có thể thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng Hồ Cửu chỉ khoanh tay bàng quan, trơ mắt nhìn tấm ván gỗ cũ kĩ nứt ra, sau đó vỡ tan thành nhiều mảnh, rơi xuống đáy vực sâu vạn trượng.

Khi đó, Lục Linh kinh ngạc nhìn về phía sư đệ đồng môn của mình, nhưng lại chẳng thể làm gì hơn được. Sau khi tấm ván cầu bị vỡ, cô ta lập tức rơi xuống dòng nước cuộn trào, rất nhanh đã bị sóng cuốn đi.

https://thuviensach.vn

Nước sông lạnh căm, sóng vỗ ầm ầm, Lục Linh khi chìm khi nổi giữa dòng nước, cuối cùng bị sóng vùi xuống tận đáy sông. Đúng vào lúc thần trí dần trở nên mơ màng, trong tầm mắt mơ hồ bỗng xuất hiện một bóng người màu trắng. Người đó vận bộ đồ trắng như tuyết, mình tựa giao long, ở giữa dòng nước vẫn ung dung tự tại tiến dần về phía cô ta. Một tiếng "úi chà chà" mang theo nét cười chính là âm thanh cuối cùng mà Lục Linh nghe được trước khi mất đi ý thức.

Sau khi tỉnh dậy, Lục Linh nhìn thấy một vùng đất giống như Đào Nguyên tiên cảnh. Nơi này cỏ mọc biếc xanh, hoa lê nở rộ, bên bờ sông sóng gợn còn có một ngôi nhà gỗ nhỏ. Gió nhẹ thổi tới, những cành lê nhè nhẹ đung đưa, cánh hoa lê buông rơi lả tả. Những cánh hoa đó rụng xuống rồi theo gió bay phất phơ, tựa như một cơn mưa tuyết đầy trời, tung bay múa lượn, có một số còn rơi xuống dòng sông trong vắt, được làn sóng nhẹ đưa đi xa dần.

Tình cảnh này thiếu chút nữa khiến Lục Linh ngỡ rằng mình đã chết và được lên Thiên đình. Trong khi cô ta trợn mắt há miệng, ngơ ngẩn nhìn cảnh đẹp trước mắt, bỗng nghe từ trong ngôi nhà gỗ có tiếng sáo vang ra. Tiếng sáo ấy du dương trầm bổng, êm đềm tha thiết, nhưng lại mang theo đôi chút buồn rầu, tựa như đang thở dài than vãn, bồi hồi không dứt, lẩn khuất giữa những cánh hoa.

Lục Linh đi lên phía trước, khẽ gõ cửa căn nhà gỗ. Tiếng sáo đột nhiên dừng lại, sau chốc lát, cửa được nhẹ nhàng mở ra, từ bên trong, một người thanh niên tuấn tú phi phàm, ăn mặc theo lối thư sinh bước ra. Chỉ thấy người này ngũ quan thanh tú, khóe môi hơi nhếch lên, mái tóc mượt mà được bó lại bằng chiếc vòng bạc trước trán, phần phía sau thì buông xõa đến tận hông. Thấy y diện đồ màu trắng, Lục Linh thoạt tiên ngẩn ra, ngay sau đó liền giật mình bừng tỉnh, kinh ngạc kêu lên:

https://thuviensach.vn

“A, ta nhớ ra rồi, người ở trong nước đó chính là công tử, chính công tử đã cứu ta!” Nói đến đây, Lục Linh đưa tay ôm quyền, vái một cái thật sâu, trầm giọng nói lời cảm tạ: “Đa tạ ơn cứu mạng của ân công, xin hỏi ân công tôn tính đại danh là gì?”

Người đó chỉ khẽ cười một tiếng, chậm rãi lắc đầu, nói: “Chỉ là chuyện cỏn con thôi, đâu đáng nhắc đến. Cô nương, cô đã không việc gì, vậy thì nên rời khỏi đây sớm một chút mà đi tìm bằng hữu của mình.”

Nghe nhắc tới hai chữ “bằng hữu”, trái tim Lục Linh bất giác trầm hẳn xuống. Ngôn Nhược Thi mà cô ta coi như muội muội đã đi theo một tên yêu quái, phản bội sư môn. Gã sư đệ mà cô ta dẫn theo chỉ vì một chút thể diện, không ngờ lại bất chấp tình nghĩa đồng môn, trơ mắt nhìn cô ta rơi vào chỗ chết… Lục Linh tập võ đã hơn hai mươi năm ròng, tự xét thấy mình luôn quang minh lỗi lạc, đi ngay ngồi thẳng, không có gì phải hổ thẹn với đất trời, vậy mà lại rơi vào tình cảnh như hiện nay, đến một người hảo hữu chí giao cũng chẳng có…

Nhất thời, Lục Linh cảm thấy đầu óc rối bời, muôn vàn cảm xúc trào dâng không ngớt – có không cam tâm, có bất lực, có phẫn nộ, cũng có cả buồn bã. Cô ta không sao ngăn được cảm xúc hỗn loạn, liền buột miệng mở lời thỉnh cầu: “Ân công, chẳng hay có thể thổi lại cho ta nghe khúc nhạc vừa rồi không?”

Người thanh niên ngẩn ra, sau chốc lát, rốt cuộc vẫn đáp ứng yêu cầu của cô ta. Y rút từ trong ống tay áo ra một cây sáo trúc, đưa lên môi, rất nhanh sau đó, tiếng sáo du dương đã bắt đầu vang ra, tỏa khắp trong sơn cốc. Lục Linh nghe mà ngơ ngẩn, cảm thấy tiếng sáo du dương này giống hệt như tâm trạng của mình vừa rồi, vừa có sự bất lực, vừa có sự u sầu ủ rũ. Cô ta đứng lặng lẽ bên cạnh cửa, ngước mắt nhìn về phía những bông hoa lê rơi rụng lả tả như tuyết. Mãi tới khi khúc nhạc kết thúc, cô ta vẫn thẫn thờ

https://thuviensach.vn

đứng đó, như thể tiếng sáo chưa từng dừng lại, dư âm vắt vẻo vang vọng mãi bên tai.

Lục Linh tuy không phải là người thông hiểu âm luật, nhưng từ trong tiếng sáo, cô ta rõ ràng có thể nghe ra được sự cô đơn, sự bi thương và thấp thoáng đôi chút hối hận. Cô ta chẳng chút nghĩ ngợi, buột miệng nghi hoặc hỏi: “Ân công, ngài có bằng hữu không?”

Người thanh niên im lặng, hồi lâu sau mới hé môi khẽ nói: “Đã từng có.”

“Vậy thì hay lắm!” Lục Linh không chút nghĩ ngợi nói ngay. “Chúng ta gặp nhau tức là có duyên, huống chi ân công còn có cái ơn cứu mạng với ta. Đã như vậy, chi bằng chúng ta kết giao bằng hữu đi, được không? Tiểu nữ họ Lục, tên chỉ có một chữ là Linh, xin cho hỏi quý tính của huynh?”

“Duyên… ư?” Người thanh niên lẩm bẩm tự hỏi mình. Mãi hồi lâu sau, khi Lục Linh cất lời nhắc nhở, hỏi han tên họ của y lần thứ ba, người thanh niên đó mới khẽ khàng nói ra một chữ: “Bạch.”

Người này chính là thư sinh Tiểu Bạch. Lục Linh nhất quyết muốn báo đáp ơn cứu mạng của y, nhưng y lại nói đây “chỉ là chuyện nhỏ, không đáng nhắc tới”, cho nên không đòi hỏi gì. Lục Linh vốn tính bướng bỉnh, thấy Tiểu Bạch sống giữa một sơn cốc vắng vẻ, xung quanh chẳng có bạn bè gì, hết sức cô độc lẻ loi, bèn ở lại luôn trong sơn cốc, đêm đến thì ngủ lại ngoài trời ở một nơi cách căn nhà gỗ vài dặm. Thường ngày, cô ta không có việc gì làm thì đi đào khoai lang, lại ra ngoài kiếm lấy một ít bắp ngô và hạt dẻ, mang về nướng chín rồi đặt trước cửa nhà Tiểu Bạch, coi như tỏ lòng cảm tạ.

https://thuviensach.vn

Lục Linh vốn là đệ tử của Độ Tội cốc, thường xuyên phải ra ngoài làm nhiệm vụ, đương nhiên rất giỏi trong việc tự chế lương khô, ăn ngủ ngoài trời cũng đã quen, không có gì là ghê gớm. Nhưng có một điều khiến cô ta không sao ngờ được, đó là thân thể cô ta vốn luôn cường kiện, thế mà mới ở đây được mấy ngày đã cảm thấy toàn thân nặng nề, sau đó bắt đầu sốt cao. Trong lúc đầu choáng mắt hoa, toàn thân cạn sức, cô ta loạng choạng đi tới bên bờ sông, muốn vốc một ít nước mát lên rửa mặt, bỗng cảm thấy đầu mình nặng trịch, đâm sầm xuống dòng sông lạnh căm.

Đến khi mở mắt ra, cô ta đã ở trong căn nhà gỗ của thư sinh Tiểu Bạch. Trong nhà chẳng có đồ đạc gì, cũng không có thứ gì trang trí, khắp nơi chỉ toàn là các loại sách được phân loại rõ ràng, sắp xếp hết sức chỉnh tề. Lục Linh vốn chỉ chăm luyện võ, không thông thạo gì về thi thư, lúc này phải ở giữa biển sách như vậy quả thực đau đầu vô hạn. Cô lần mò nhìn theo ánh đèn, thấy vị thư sinh đã mấy ngày chưa từng lộ diện kia đang ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong nhà, chong đèn đọc sách. Ánh nến đung đưa, chiếu lên một bên mặt y, khiến khuôn mặt tuấn tú ấy bất giác có thêm một nét nhu hòa.

“Muộn thế này rồi mà còn xem sách, Bạch công tử, lẽ nào huynh định đi thi trạng nguyên?” Lục Linh không kìm được hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của cô, người thanh niên nhẹ nhàng gấp cuốn sách lại, khẽ cười nói: “Ai nói đọc sach chỉ là để thi lấy công danh? Các câu chuyện trong sách hoặc buồn hoặc vui, hoặc hờn hoặc giận, muôn vàn lời lẽ, viết ra hết cái ấm lạnh của tình người, lột tả hết thói đời nóng lạnh, lẽ nào lại chẳng đáng đọc hay sao?”

“Ha ha, ta cứ ngỡ là huynh đang đọc Tứ thư, Ngũ kinh để đi thi công danh cơ đấy, hóa ra là thích đọc tiểu thuyết. Nói trắng ra, ấy là huynh thích nghe kể chuyện thôi mà.” Lục Linh cười nói. “Chuyện này đơn giản thôi!

https://thuviensach.vn

Trong tiểu trấn ở cách Độ Tội cốc của bọn ta không xa có một tiệm trà, ở đó có một vị sư phụ kể chuyển cực kỳ lợi hại. Ông ấy có thể kể liền một mạch ba ngày ba đêm khôngnghỉ, các chuyện ly kỳ thú vị trên giang hồ, các chuyện thần tiên quỷ quái tự cổ chí kim, ông ấy đều có thể kể một cách sinh động. Bạch công tử, lần sau ta sẽ dẫn huynh tới đó nghe thử một phen!"

"Thế thì hay lắm!" Người thanh niên hơi nhếch khóe môi, nhìn cô hỏi: "Cô đã cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?"

Nghe y nói như vậy, Lục Linh có chút xấu hổ nói: "Đỡ hơn nhiều rồi. Nói ra thật xấu hổ quá, ta lại mang thêm phiền phức tới cho ân công rồi. Có điều, chuyện này cũng lạ thật, trước đây, khi có nhiệm vụ trên người, dù liên tục bôn ba một, hai tháng ở bên ngoài, ta cũng chưa từng bị như vậy. Nhưng mấy ngày nay, chẳng biết vì sao, ta càng ngày càng cảm thấy giá lạnh, cuối cùng mới không cầm cự được như thế."

"Lục cô nương, cô có điều không biết, nước ở dưới dòng sông này có ẩn chứa hàn khí chí âm, lạnh giá tột cùng, người bình thường không chịu đựng nổi cũng là lẽ dĩ nhiên."

Câu trả lời của người thanh niên khiến Lục Linh giật mình bừng tỉnh, rồi cô ta gật đầu, nói: "Hóa ra là vậy, chẳng trách. Ta đã nói rồi mà, ta vốn khỏe hơn trâu, sao lại dễ dàng đổ bệnh như thế được? Mà chờ đã, nơi này có hàn khí như vậy, sao công tử không rời đi?"

Thư sinh Tiểu Bạch cúi thấp đầu xuống, chậm rãi nói: "Mỗ lánh đời ở đây, sớm đã quen rồi."

https://thuviensach.vn

“Huynh còn trẻ như thế, đâu phải một ông lão bảy, tám chục tuổi đã nhìn thấu hồng trần, lánh đời làm gì chứ?” Lục Linh nói. “Huynh tuy sống ở nơi hẻo lánh nhưng lại thích đọc tiểu thuyết, thích nghe kể chuyện, hiển nhiên là vẫn còn rất thích thế giới bên ngoài. Có điều, chỉ xem với nghe thôi thì có ích gì chứ? Ta tuy không thích đọc sách cho lắm nhưng cái đạo lý “đọc vạn quyết sách, đi vạn dặm đường” thì cũng hiểu được, tại sao huynh lại không ra ngoài du ngoạn một phen?”

Lời của nàng khiến người thanh niên khẽ nở một nụ cười mỉm, nhưng trong nụ cười lại thấp thoáng nét buồn. Y ngước mắt lên nhìn Lục Linh, hỏi ngược lại: “Lục cô nương, những lời này cô có tư cách nói mỗ sao? Vừa rồi cô cũng đã nói, cô là đệ tử của Độ Tội cốc, thường xuyên có nhiệm vụ trên người, đến vùng đất hẻo lánh này chắc cũng là vì nhiệm vụ bức bách. Nhưng cô lại từ bỏ nhiệm vụ, ở lại nơi này với mỗ liền một mạch năm ngày, chẳng lẽ không phải cũng là để lánh đời hay sao?”

“Không phải chứ, ta vừa rồi chỉ mới kể có mấy câu, thế mà huynh đã đoán ra được rồi sao?” Lục Linh kinh ngạc nói.

Lục Linh vốn là người hào sảng, dám nói dám làm, trong bụng không dấu được việc gì cả. Thời gian vừa qua, nàng vẫn luôn nhớ tới Ngôn Nhược Thi mà mình coi như em gái, cũng nhớ lại từng lời lẽ cử chỉ của mình khi tiếp xúc với các sư huynh, sư đệ ở trong Độ Tội cốc, muốn qua đó làm rõ rốt cuộc mình đã đắc tội với Hồ Cửu ở chỗ nào… Những chuyện này khiến cô ta càng nghĩ lại càng buồn bực, mãi tới hôm nay, gặp được thư sinh Tiểu Bạch, cô ta mới kể hết ra nguồn cơn mọi chuyện đã xảy ra trước đó, bao gồm cả việc Ngôn Nhược Thi và Phi Liêm Tiêu Hành Chi ngầm định chung thân, lấy trộm bảo vật Định Hồn châu của Độ Tội cốc; sau đó lại nói tới việc sư môn phái cô đi tróc nã Ngôn Nhược Thi và Tiêu Hành Chi, thậm chí còn định giết chết bọn họ ngay tại chỗ; tiếp nữa là việc mấy người Mặc Bạch tiên quân và Quy Hải Minh xuất hiện, ra tay cứu Ngôn Nhược Thi,

https://thuviensach.vn

khiến cô được yên tâm; sau đó lại nói đến chuyện bọn họ đi qua cầu treo, Hồ Cửu thấy chết không cứu, khiến cô bị rơi xuống sông. Kể tới đoạn cuối cùng, Lục Linh cau mày, hậm hực nói: "... Quả thực, ta đang muốn trốn ở nơi này không ra ngoài nữa, thứ nhất là vì sợ nếu về sư môn, sư phụ lại bảo ta đi tìm Ngôn muội tử, đòi lại Định Hồn Châu. Thứ hai, ta không muốn quay lại Độ Tội cốc vì không biết phải đối mặt với các sư huynh, sư đệ thế nào, đặc biệt là gã Hồ Cửu đã thiếu chút khiến ta mất mạng ấy."

Người thanh niên im lặng nghe, chờ sau khi Lục Linh kể xong tất cả mọi chuyện mới chậm rãi nói: "Theo mỗ thấy, Tiêu Hành Chi lấy trộm Định Hồn châu là vì Ngôn cô nương đang mang thai, sắp lâm bồn, cần phải có Định Hồn châu mới có thể sinh nở an toàn được."

"Đúng thế, ta cũng đoán như vậy." Lục Linh thở dài, nói. "Cho nên ta mới không muốn về môn phái, định kéo dài thêm một thời gian nữa rồi tính tiếp. Nhưng ta cũng lo cốc chủ sẽ phái người khác đi gây rắc rối cho Nhược Thi, lúc đó ta lại không có mặt, dù muốn giúp đỡ cũng chẳng được."

Nghe giọng nói thoáng mang vẻ phiền muộn của nàng, người thanh niên nói: "Cô đừng nôn nóng, chuyện này cũng không phải là không có cách để giải quyết. Tiêu Hành Chi và Ngôn Nhược Thi giữ Định Hồn châu chẳng qua là muốn giúp cho Ngôn Nhược Thi bình an sinh nở, mẹ tròn con vuông. Mỗ có một cách có thể đạt được công hiệu ngưng thần an thai, không kém gì Định Hồn châu, đó chính là dùng Càn Khôn đỉnh làm lò luyện, luyện chế Xuân Huy Thảo thành thuốc. Chỉ cần có loại thuốc này trong tay, cô có thể đổi Định Hồn châu về, vậy là mọi việc đều êm xuôi ổn thỏa, đúng không nào?"

"Cách hay lắm!" Lục Linh cả mừng, vỗ tay nói. "Đúng rồi, đúng rồi! Chỉ cần ta dùng thuốc đó đổi lấy Định Hồn châu, sau đó lại nói dối là Tiêu

https://thuviensach.vn

Hành Chi đã bị trừng trị, như vậy cốc chủ sẽ không phái người đi gây rắc rối cho Ngôn muội tử nữa!”

Nói tới đây, cô bỗng chuyển vui thành lo, nhíu đôi mày liễu, trầm ngâm nói: “Nhưng Càn Khôn đỉnh là bảo vật trấn phái của Xích Vân lâu, há có thể tùy tiện cho người ngoài mượn? À, phải rồi, sao huynh lại biết cách này vậy? Ta chưa từng nghe nói Càn Khôn đỉnh có thể dùng để luyện thuốc.”

“Chuyện này ấy à…” Nghe Lục Linh hỏi vậy, người thanh niên khẽ cười, nói. “Mỗ từng xem qua phương thuốc cổ này ở trong sách, nhưng cụ thể là cuốn nào trang nào thì không nhớ được nữa, hay là cô tự tìm thử xem sao đi!”

Dứt lời, y liền xoay người lại, chỉ tay vào một đống sách ở góc nhà. Nhìn đống sách chất cao như núi đó, Lục Linh bất giác run rẩy, vội vàng xua tay nói: “Không cần tìm đâu, không cần tìm đâu, ta tin huynh là được rồi. Không phải chỉ là Xích Vân lâu thôi sao, vì Ngôn muội tử, xông vào đó một chuyến cũng nào có hề gì!”

Nghe nàng nó bằng giọng hào khí ngút trời, người thanh niên chớp chớp hàng mi, cụp mắt xuống, hỏi: “Vừa rồi, cô nói trong nhóm người cứu Ngôn Nhược Thi hôm đó có một vị địa tiên gấu trúc, tên là Mặc Bạch, có đúng vậy không?”

“Đúng vậy, nhưng thế thì sao?” Lục Linh nghi hoặc hỏi.

“Gấu trúc tu tiên, đó đúng là chuyện lạ trên đời.” Người thanh niên chậm rãi nói. “Mỗ cũng muốn đi cùng với cô, chẳng hay Lục cô nương có đồng ý không?”

https://thuviensach.vn

Lục Linh vội vàng xua tay, cất lời cự tuyệt: “Không được, ta không thể dẫn huynh đi cùng được!”

Người thanh niên nhướng đôi mày kiếm, trầm giọng hỏi: “Vừa rồi chẳng phải cô đã nói là mỗ nên đi vạn dặm đường, ra ngoài du ngoạn ư?”

“Cái đó thì khác, ta nói là huynh nên ra ngoài du ngoạn, còn đây lại là đi lấy trộm bảo vật.” Lục Linh lộ vẻ buồn bực, nói: “Huynh chỉ là một thư sinh, tay không thể xách, vai không thể gánh, nhỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”

Người thanh niên mỉm cười, nói: “Cô yên tâm, mỗ tự có chừng mực. Vả lại, dù cô lấy trộm được Càn Khôn đỉnh đi chăng nữa, nếu không biết cách luyện thuốc thì cũng có ích gì? Mỗ đi cùng cô thì sẽ có thể nhanh chóng luyện thuốc, sau đó trả lại bảo đỉnh, không để sự việc bị lộ ra ngoài, như vậy chẳng tốt hơn sao?”

“Ồ…” Lục Linh suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đành đồng ý. “Vậy được rồi. Có điều ta còn có một điều kiện: Ân công, huynh còn chưa nói cho ta biết tên huynh là gì đấy!”

“…” Người thanh niên dùng tay phải mân mê cằm, trầm mặc một lúc rồi chợt nói: “Hình như tên là… Bạch Mễ Phạn1?”

Lục Linh lập tức trợn trừng mắt, hậm hực nói: “Làm gì có cái tên nào như vậy!”

“Vậy có lẽ là… Bạch Thái2? Bạch Diện3? Bạch Đường4?”

https://thuviensach.vn

“…” Lần này thì tới lượt Lục Linh câm lặng. Ngay cả kẻ ngốc cũng có thể nhận ra được đối phương đang nói đùa. Cô hơi cau mày lại, không vui nói: “Này, chúng ta đã có ước định với nhau trước rồi mà, hành tẩu giang hồ, đi không thay tên, ngồi không đổi họ. Huynh là nam tử hán đại trượng phu, vậy mà đến tên thật cũng không dám nói ra, chẳng lẽ sợ ta ăn thịt hay sao?”

---

1. Nghĩa là “Cơm gạo trắng”.

2. Nghĩa là “Cải trắng”.

3. Nghĩa là “Bột mì”.

4. Nghĩa là “Đường trắng”.

Người thanh niên hơi nhếch khóe môi, nở nụ cười mỉm. Có điều, nụ cười này của y chỉ dừng lại trên bờ môi, không hề xuất hiện nơi đáy mắt. “Mỗ không hề có ý giấu giếm, chỉ là đã sống ở nơi này quá lâu rồi, bị khí lạnh ngấm vào đầu, thành ra không nhớ nổi rất nhiều chuyện khi xưa.”

“Ồ, hóa ra khí lạnh này lợi hại đến thế.” Lục Linh cả kinh, vội vàng kéo cánh tay đối phương đi nhanh ra khỏi căn nhà gỗ. “Chúng ta mau đi thôi, ở đây lâu quá e cả hai ta đều sẽ biến thành kẻ ngốc mất! Thế này đi, sau này ta sẽ gọi huynh là Tiểu Bạch, được không?”

https://thuviensach.vn

Người thanh niên theo Lục Linh rời đi, đồng thời mỉm cười gật đầu, tỏ ý chấp nhận cách xưng hô này.

***

Kế đó, Lục Linh và thư sinh Tiểu Bạch đi suốt cả ngày lẫn đêm, tới Xích Vân lâu để lấy trộm Càn Khôn đỉnh. Chẳng ngờ tại nơi này bọn họ lại chạm mặt mấy người Tiểu Trúc, Quy Hải Minh và Tất Phi, sau một hồi đấu đá thì trở thành bằng hữu. Lục Linh không chỉ gạt bỏ hết hiềm khích cũ với Tất Phi, còn nhìn Quy Hải Minh và Tiểu Trúc bằng con mắt khác, không một mực bài xích yêu linh nữa.

"… Cho nên, xin các vị hãy tạo điều kiện giúp cho, để ta mượn đỉnh luyện thuốc, đưa tới cho Nhược Thi muội tử!"

Nói đến câu cuối cùng, Lục Linh khom người, ôm quyền hành lễ với mấy người Tiểu Trúc.

Tiểu Trúc khẽ thở dài một hơi, khẽ nói: "Hóa ra cô đến Xích Vân lâu lấy trộm Càn Khôn đỉnh cũng là vì Ngôn tỷ tỷ… Có điều, có điều…"

Nghe ra vẻ trù trừ của nàng, Lục Linh nhướng mày lên, nôn nóng hỏi: "Sao vậy? Nhược Thi đã xảy ra chuyện gì rồi ư?"

"Không phải Ngôn tỷ tỷ, mà là Tiêu công tử đã xảy ra chuyện." Tiểu Trúc lại thở dài tiếng nữa, rồi kể lại những chuyện đã xảy ra sau khi bọn họ cứu thoát vợ chồng Tiêu, Ngôn từ tay đám người của Độ Tội cốc. "Ngày đó, sau khi bọn cô rút lui, sư phụ ta sợ người của Độ Tội cốc các cô sẽ truy đuổi vợ chồng họ không buông, liền đưa Tiêu công tử và Ngôn tỷ tỷ lên núi Đoạn Vân. Nơi đó linh lực tràn đầy, thế núi hiểm trở, người bình thường

https://thuviensach.vn

khó mà lui tới được. Vợ chồng Ngôn tỷ tỷ vốn có thể sống một cách vô ưu vô lo ở đó, chờ đến ngày sinh em bé, nhưng ai ngờ Ứng Long tôn giả Cửu Hoàng Huyền Dực lại đột nhiên xuất hiện, chém lấy sừng của Phi Liêm…"

"Cái gì?" Lục Linh nghe vậy thì cả kinh, vỗ bàn đứng dậy, nôn nóng nói: "Phi Liêm gãy sừng tất chết, vậy Tiêu Hành Chi há chẳng phải…"

Nhất thời, bầu không khí trong phòng chìm vào trầm lặng, mọi người đều không nói năng gì. Quy Hải Minh bất giác nắm chặt cán Bàn Long thương, sắc mặt băng giá. Nhìn ra vẻ tự trách của y, Tiểu Trúc đưa tay tới, nhẹ nhàng áp lên bàn tay rắn rỏi của y. Nàng tuy không nói gì, nhưng cặp mắt dịu dàng màu hổ phách kia lại nhìn đối phương chăm chú, dường như đang khẽ gọi: "Rắn con ca ca." Tất Phi cũng im lặng, chỉ lắc đầu thở dài. Nhìn thần sắc của bọn họ, Lục Linh đã biết được đáp án, lòng liền trầm xuống, vội vàng hỏi: "Vậy Nhược Thi muội tử thì sao? Muội ấy thế nào rồi? Có xảy ra chuyện gì không?"

"Ngôn tỷ tỷ…" Tiểu Trúc do dự một lát rồi nói. "Tỷ ấy tuy không bị thương, nhưng tận mắt nhìn thấy phu quân của mình lìa đời, tỷ ấy há có thể an nhiên được?"

Lục Linh cảm thấy lồng ngực như nghẹn lại, bí bách vô cùng. Ngày đó, cô ta nghĩ rằng Ngôn muội tử bị yêu ma cám dỗ, cũng từng muốn giết chết Tiêu Hành Chi, nhưng sau khi thấy Tiêu Hành Chi liều cả tính mạng để vảo vệ Ngôn Nhược Thi, trong lòng cô ta lại có chút buồn bã. Hiện giờ, sau cuộc chiến ở Xích Vân lâu, cô ta rốt cuộc đã hiểu ra, trong yêu linh cũng có phân thiện ác, tựa như người phàm vậy, có người thì trọng tình trọng nghĩa, nhưng cũng có kẻ bỉ ổi vô sỉ. Còn về Tiêu Hành Chi, đó rõ ràng là một yêu linh tình thâm ý trọng. Nghĩ tới đây, Lục Linh lại vội vàng hỏi tiếp: "Ứng Long tôn giả là gì? Tại sao hắn lại phải chém lấy sừng của Phi Liêm?"

https://thuviensach.vn

“Chuyện này…” Tiểu Trúc do dự một chút, đưa mắt nhìn Quy Hải Minh. Chỉ thấy y mím chặt bờ môi, một lát sau liền trầm giọng nói: “Tất cả đều do ta mà ra, mười năm trước…”

Kế đó, Quy Hải Minh liền kể lại việc mười năm trước mình lần theo linh khí tỏa ra từ nội đan của cha mẹ, một mực tìm đến Thất Ấn Tinh trụ ở Đông Hải, vô ý đánh thức Ứng Long. Sau đó, y nói tới việc những năm nay Ứng Long vẫn luôn mưu tính hòng phá vỡ phong ấn ở Đông Hải, quay trở lại Thần Châu, dưới trướng thì có Ứng Long tứ tôn giả là Cửu Hoàng, Hư Ảnh, Phần Tề, Hồn Sát, nhóm bốn người chia nhau ra tìm kiếm bốn món linh khí là Diệm La trảo, Thủy Huyền lân, Lôi Minh châu và Phong Lăng giác về để phá vỡ Thất Ấn Tinh trụ. Cuối cùng, y nói tới việc Ứng Long tái xuất, Mặc Bạch tiên quân vì cứu hai người bọn họ mà bị thiêu cháy thành tro…

“Cái gì? Ứng Long đã phá vỡ phong ấn, quay trở lại nhân gian rồi ư?” Lục Linh cả kinh thất sắc, bật thốt lên.

Quy Hải Minh mắt thoáng nét buồn, gật đầu nhè nhẹ. Tất Phi cũng thở dài, nói: “Thiên hạ sắp đại loạn rồi. Lục sư muội, muội có điều không biết, mới không lâu trước đây, Ứng Long tôn giả Cửu Hoàng, Hồn Sát đã dẫn theo trăm nghìn yêu ma, đánh tới Thiên Huyền môn để trả thù. Ứng Long là hạng có thù tất báo, việc này tất sẽ gây họa cho cả Thần Châu, mà Tru Yêu tứ phái thì hiển nhiên chính là mục tiêu công kích đầu tiên của hắn.”

“Vậy… vậy phải làm sao đây?” Lục Linh nắm chặt cây bán nguyệt kích trong tay, đột nhiên dội mạnh cán kích xuống đất, đứng bật dậy, nói: “Không được! Ta phải quay về Độ Tội cốc! Nếu Ứng Long tôn giả đánh tới môn phái, ta nhất định phải liều với bọn chúng một phen!”

https://thuviensach.vn

“Chà chà, ta nói này, những lời này của cô nghe thì oai phong lắm, nhưng nếu cô quay về Độ Tội cốc, chỉ e chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết.”

Thư sinh Tiểu Bạch trước đó vẫn luôn yên lặng, lúc này chợt nhếch khóe môi, nở nụ cười châm chọc. Rồi y ngoảnh đầu qua nhìn Tiểu Trúc, khẽ nói: “Nghe những lời vừa rồi, Nguyệt cô nương, bọn cô đầu tiên là tới Thiên Huyền môn, giờ lại tới Xích Vân lâu trộm Càn Khôn đỉnh… hà hà, nếu ta đoán không nhầm, chắc là định thu thập bốn món pháp khí ở nhân gian, qua đó tái sinh cho vị sư phụ gấu trúc kia của cô đúng không?”

Tiểu Trúc thầm run rẩy, mở to cặp mắt màu hổ phách, chăm chú nhìn người thanh niên đang tươi cười trước mặt. Chuyện về bốn món pháp khí chỉ có mình thần tướng Thương Minh biết, ngay cả chưởng môn của Thiên Huyền môn là Huyền Kỳ chân nhân cũng chưa từng nghe nói bao giờ, vị thư sinh trẻ tối này làm sao lại biết được rõ ràng như thế?

Nhìn bộ dạng kinh ngạc của nàng, thư sinh Tiểu Bạch mỉm cười, bình thản nói: “Nguyệt cô nương, có phải là cô định hỏi ta làm sao lại biết chuyện này không? Hà hà, vừa nãy Lục cô nương đã nói rồi, ta sống ở nơi hẻo lánh, chẳng có gì hay cả, chỉ duy có ưu điểm là nhiều sách. Ta nhớ trong cuốn sách nào đó dường như có nhắc tới chuyện này, chỉ cần tập hợp đủ bốn món pháp khí ở nhân gian là Tử Tiêu kiếm, Càn Khôn đỉnh, Định Hồn châu và Khuy Thiên phiên thì sẽ có công hiệu nghịch thiên cải mệnh. Đương nhiên, Mặc Bạch tiên quân bị ngọn lửa Hoang Hỏa Phần Thiên của Ứng Long thiêu cháy, về lý mà nói thì đã hồn phi phách tán, nhưng Nguyệt cô nương biết tới việc thu thập bốn món pháp khí, ta nghĩ chắc là đã có cao nhân tương trợ, có thể tụ khí ngưng thần cho Mặc Bạch tiên quân. Nguyệt cô nương, ta đoán không sai chứ?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Trúc hơi ngẩn người rồi khom người, cung tay hành lễ. “Dám hỏi các hạ là cao nhân phương nào?”

“Úi chà chà, lần này thì cô nương đoán nhầm rồi.” Tiểu Bạch phẩy tay một cái, chiếc quạt xếp tức thì xòe ra. Chỉ thấy y vừa phe phẩy quạt vừa khẽ mỉm cười, nói: “Ta nào phải là cao nhân gì đâu, chẳng qua chỉ là một thư sinh nghèo kiết hủ lậu thích nghe kể chuyện mà thôi, đặc biệt những cuốn sách cổ viết về thần tiên ma quái thì ta lại càng yêu thích đến không rời tay được. Biển sách vô bờ, ta quả thực từng đọc được không ít điều hay điều lạ trong sách, thế nên mới biết được đôi chút về chuyện này.”

Thấy Tiểu Bạch tỏ ra bình thản như thế, Tiểu Trúc lại càng cảm thấy lạ thường. Từ trên người đối phương, nàng không cảm nhận được một tia linh lực nào, dường như y chỉ là một thư sinh bình thường. Nhưng bí mật về bốn món pháp khí lẽ nào thật sự được ghi trong sách cổ? Nàng ngước mắt lên, nhìn qua phía Quy Hải Minh bên cạnh, dùng ánh mắt ra hiệu. Đoán được ý của nàng, Quy Hải Minh liền khẽ gật đầu, tỏ ý không hề cảm nhận được yêu khí. Tiểu Trúc mới yên tâm, bèn nói:

“Bạch công tử vừa đoán đã trúng ngay rồi. Hai vị, thực không dám giấu, bọn ta chính vì muốn cứu sư phụ cho nên mới phải thu thập đủ bốn món pháp khí. Thứ nhất, việc này xuất phát từ tư tâm của ta, thứ hai, trên thế gian chỉ có sư phụ ta mới biết Vân Sinh kính nằm ở nơi nào, nếu tìm ra được Vân Sinh kính, chúng ta có thể phong ấn Ứng Long trở lại.”

“Ta đã nói rồi mà, Vân Sinh kính nhất định nằm trong tay sư phụ cô!” Lục Linh vỗ đùi một cái, phấn khích nói. Ngày đó, trên núi Thanh Xuyên, Tru Yêu tứ phái bao vây nơi ở của Mặc Bạch tiên quân, mục đích chính là ép y giao ra Vân Sinh kính. Khi đó, Mặc Bạch một mực phủ nhận, có điều bây giờ, xem ra, khi đó bọn họ không đoán nhầm. Lục Linh đưa tay lên mân mê cằm, sau một hồi suy nghĩ liền vỗ tay một cái, lớn tiếng nói:

https://thuviensach.vn

“Được rồi, cứ quyết định như vậy đi! Ta sẽ cùng bọn cô đi thu thập bốn món pháp khí, có thể góp một phần sức lực là tốt rồi!”

Tiểu Trúc thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, đáp án này cô quả thực không thể nào ngờ được. Ngay đến Tất Phi cũng hết sức kinh ngạc, vội vàng cất lời khuyên nhủ: “Lục sư muội, tâm ý của muội bọn ta xin nhận, song tình trạng của muội không giống với ta. Muội là đại đệ tử của Độ Tội cốc, là niềm kiêu hãnh của toàn thể sư môn, nếu việc này bị lộ ra, chỉ e muội sẽ gặp phải rất nhiều bất lợi.”

“Tất sư huynh, huynh chẳng phải cũng từng là đại đệ tử của Xích Vân lâu đó ư?” Lục Linh hỏi ngược lại, sau đó liền nhướng đôi mày liễu, cười nói: “Từ nhỏ, sư phụ đã dạy ta, đại trượng phu có việc cần làm, có việc không nên làm. Hiện giờ đã có một con đường sáng để đối phó với Ứng Long, cố tình né tránh không phải là phong cách của ta. Cho dù có bị hiểu lầm thì cũng đã sao chứ? Lục Linh ta đây đi ngay, ngồi thẳng, không sợ bị người ta đàm tiếu! Hơn nữa, bây giờ ta tốt xấu gì cũng vẫn là đại sư tỷ của Độ Tội cốc, các môn các phái đều phải nể mặt ta mấy phần. Mục tiêu tiếp theo của các vị chính là Thập Phương điện đúng không? Nếu để ta ra mặt thăm dò trước, tìm xem Khuy Thiên phiên đang ở đâu, mọi việc chắc sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, còn giảm được số lượng thương vong nữa.”

Nghe thấy những lời này, Tiểu Trúc bất giác nhìn đối phương bằng con mắt khác, liền vỗ tay nói: “Ha ha! Lục tỷ tỷ, không giấu gì tỷ, ta trước đây ghét tỷ vô cùng, ai bảo tỷ dám ra tay với sư phụ của ta chứ! Bây giờ nhìn lại, hóa ra tỷ cũng là người tính tình sảng khoái, ta rất thích!”

Lục Linh cười vui vẻ, nói: “Trước đây, ta cũng nghĩ muội là một tiểu yêu nữ câu kết với yêu ma, không biết phân biệt phải trái! Chuyện trong quá khứ thôi đừng nhắc lại, tất thảy đều là vì lập trường khác biệt cả thôi. Bây

https://thuviensach.vn

giờ ta đã biết rồi, các vị dù là người hay là yêu thì cũng đều có tấm lòng rất tốt, vậy là đủ! Trọng điểm bây giờ là nhanh chóng thu thập đủ bốn món pháp khí, cứu Mặc Bạch tiên quân, sau đó đi tìm Vân Sinh kính."

Nghe vậy, Tất Phi mỉm cười gật đầu. Quy Hải Minh vẫn mặt mày hờ hững, tựa như núi băng vạn năm, nhưng đôi mày nhíu chặt thì đã dãn ra phần nào, không còn nhăn nhó nữa. Thư sinh Tiểu Bạch phe phẩy chiếc quạt, ung dung nhìn hai vị cô nương tươi cười xóa bỏ hận thù, trông bộ dạng vừa nhàn nhã vừa mong chờ, cứ như đang nói: "Sắp có kịch hay để xem rồi."

Kế đó, mọi người lại thảo luận một phen, cuối cùng quyết định trước tiên sẽ dùng Càn Khôn đỉnh luyện chế Xuân Huy thảo thành thuốc, giúp giải mối nguy trước mắt cho Ngôn Nhược Thi, qua đó lấy Định Hồn châu về. Sau khi thư sinh Tiểu Bạch dựa theo phương thuốc cổ mà luyện chế thành công, Quy Hải Minh liền hóa thành bản thể Minh Xà, ngày đi ngàn dặm, đưa mọi người tới núi Đoạn Vân. Vì không muốn quấy quả Ngôn Nhược Thi, khiến cô nhớ lại cái chết của Tiêu Hành Chi, mấy người Quy Hải Minh, Tiểu Trúc, Tất Phi và Tiểu Bạch đều ở lại chờ đợi, chỉ để một mình Lục Linh đi gặp mặt.

Sau khoảng nửa canh giờ, Lục Linh quay lại hội họp với mọi người. Vị nữ hiệp võ nghệ hơn người, tính tình hào sảng ấy lúc này lại đỏ hoe hai mắt, chậm rãi bước đi trên con đường núi. Nhìn thấy bộ dạng này của nàng, Tiểu Trúc vội vàng bước tới dò hỏi: "Lục tỷ tỷ, sao vậy? Ngôn tỷ tỷ… thế nào rồi?"

"Muội ấy… rất ổn." Lục Linh hơi ngẩn ra, sau đó liền thở dài một tiếng. "Nhược Thi muội tử rất kiên cường. Muội ấy nói với ta, muội ấy sẽ không cả ngày thương cảm, tự oán tự than. Muội ấy sẽ cố gắng sống một cách vui vẻ, như vậy mới có thể sinh ra một đứa bé khỏe mạnh. Sau đó, muội ấy sẽ

https://thuviensach.vn

nuôi dạy đứa bé lớn lên thành người, đúng như mong ước của Tiêu Hành Chi…”

Nói tới đây, khóe mắt Lục Linh càng đỏ hơn. Tiểu Trúc cũng cảm thấy phiền muộn vô cùng, nghĩ tới tâm trạng của Ngôn Nhược Thi khi nói ra những lời này, trái tim nàng bất giác trở nên nặng như đeo đá, gần như không thể thở nổi.

Chỉ nghe Lục Linh khàn giọng nói: “Ta sai rồi, ta đã quá sai rồi… Con người cũng thế, yêu linh cũng thế, sống ở trên đời, điều quan trọng nhất chẳng phải là có một người tri kỷ hay sao? Châu báu thời dễ kiếm, tình cảm mới khó tìm, hai người bọn họ chân thành đối đãi với nhau, vậy mà ta lại không nhìn ra, còn từng mắng muội ấy là bị yêu ma lừa gạt, ăn cháo đá bát, lại nói là nhất định phải trảm sát yêu nghiệt Tiêu Hành Chi… Giờ đây, Tiêu Hành Chi thật sự chết rồi, nhưng ta lại hối hận. Nếu ngày đó ta không cùng các đệ tử của Độ Tội cốc truy đuổi bọn họ, bọn họ có khi đã thoát khỏi kiếp nạn, không phải rơi vào cảnh âm dương xa cách như hiện nay…”

“Lục tỷ tỷ, đừng nói nữa!” Tiểu Trúc khẽ cất lời an ủi. “Chuyện này không liên quan gì tới tỷ, khi đó tuy tỷ dẫn người truy kích nhưng cũng đã nương tay với bọn họ rồi. Hơn nữa, chuyện này truy xét đến cùng thì vẫn là Ứng Long tôn giả gây ra tội ác, cho dù tỷ không xuất hiện thì hắn cũng chẳng buông tha cho Tiêu công tử đâu.”

Lục Linh hít sâu một hơi, nắm chặt cây trường kích trong tay, ưỡn thẳng lưng, gằn giọng nói: “Đúng vậy, món nợ này ta nhất định phải khiến Ứng Long nợ máu trả bằng máu! Đi thôi, Nhược Thi muội tử đã đưa Định Hồn châu cho ta rồi, bây giờ chúng ta sẽ tới Thập Phương điện để lấy trộm Khuy Thiên phiên!”

https://thuviensach.vn

Nói xong, Quy Hải Minh lại một lần nữa hóa về nguyên hình, Minh Xà giương rộng bốn cánh che kín cả bầu không, dưới ánh mặt trời soi xuống phản chiếu ra những tia bạc lấp lánh. Khi mọi người lao vút vào trong tầng mây, cưỡi gió bay giữa trời, thư sinh Tiểu Bạch cúi đầu nhìn xuống ngọn núi Đoạn Vân cao tới tận mây kia, chậm rãi phe phẩy chiếc quạt xếp, đồng thời lớn tiếng ngâm vang, như thơ như nhạc: “Nhất tự tình chân, nhất ngữ tình thâm, nhất thế tình thành, nhất sinh tình vấn[*].”

[*] Một chữ tình chân thật, một lời tình sâu sắc, một kiếp tình chân thành, một đời tình hỏi.

Dứt lời, y lấy từ trong ống tay áo ra cây sáo trúc, đưa tới bên miệng. Tiếng sao du dương nhanh chóng vang lên, mang theo mấy phần lưu luyến, mấy phần u sầu, vang vọng giữa vùng núi non, cuối cùng lan tỏa đi khắp bầu không vạn dặm.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 10

Cố hương

Thập Phương điện nằm ở mé đông Thần Châu, môn phái sở trường về chữa bệnh và luyện đan, có biệt danh là "Thập Phương thám tầm Nho Thích Đạo, Thập điện Diêm la bất cảm thu", bọn họ tin rằng cần phải hợp nhất tam giáo Nho, Thích, Đạo thì mới có thể cứu được lê dân trăm họ khỏi cơn nước lửa.

Khác với Thiên Huyền môn và Xích Vân lâu đều nằm trên những đỉnh núi cao, Thập Phương điện tọa lạc ngay giữa vùng Giang Hải Khưu Lăn, phía sau có núi đá bao bọc, phía trước có hồ nước biếc xanh. Muốn đi vào trong điện, trước tiên phải ngồi thuyền đi qua Kính hồ, sau đó lại phải xuyên qua một con đường núi giữa rừng trúc. Lục Linh lấy thân phận đại sư tỷ của Độ Tội cốc, báo danh với đệ tử chèo thuyền của Thập Phương điện, nói dối là mình có việc cần cầu kiến. Gã đệ tử chèo thuyền vội vàng mời mọi người lên thuyền, sau đó chống cây sào trúc xuống nước, làm mặt hồ nổi lên những gợn sóng lăn tăn, bóng núi in hình xuống nước cũng theo đó mà xao động.

Lúc này, mấy người Tiểu Trúc đều mặc trang phục của đệ tử Độ Tội cốc, lại dùng các vật như phấn, son, thuốc màu để hóa trang, cho nên thoạt nhìn thì bộ dạng thay đổi rất nhiều, không thể nhìn ra được diện mạo cũ.

"Bạch công tử, may nhờ có huynh đấy, không ngờ huynh còn biết cả thuật dịch dung." Ngồi ở đuôi thuyền, sóng nước nhẹ đưa, Tiểu Trúc mỉm

https://thuviensach.vn

cười nhìn thư sinh Tiểu Bạch.

Thư sinh Tiểu Bạch phe phẩy quạt, cười khẽ, nói: “Nguyệt cô nương quá khen rồi, ta nào biết thuật dịch dung gì đâu, đây chẳng qua là chút kỹ xảo hóa trang đơn giản mà ta xem được trên sách, chỉ có thể làm bộ dạng thay đổi phần nào, không đến nỗi vừa nhìn đã bị nhận ra ngay mà thôi.”

Gã đệ tử Thập Phương điện kia đang đứng ở đầu thuyền, mọi người thì ngồi cả ở đuôi thuyền, giọng nói lại rất nhẹ, cho nên đối phương không thể nào nghe thấy. Tất Phi đưa mắt ngó quanh bốn phía, chỉ thấy mặt hồ váng vất khói mờ, tựa như một tấm màn sa mỏng, nơi xa xa còn có một chiếc cầu vòm, thoạt nhìn cứ như cầu vồng vậy, bên bờ còn có thấp thoáng rặng liễu rủ đong đưa, phong cảnh thực là đẹp đến khó tả bằng lời. Y cất tiếng khen: “Ta mới lần đầu tiên tới Thập Phương điện, quả đúng là mỹ cảnh Giang Nam, chẳng uổng chuyến đi này. Con người ta sống trên đời, được thấy cảnh sông nước Giang Nam đã là tuyệt diệu, nếu còn được nhìn thấy tuyết trắng mênh mang, cát vàng bát ngát, vậy thì thực không còn điều gì nuối tiếc.”

Tất Phi nói ra những lời tự đáy lòng. Có điều, người nói vô tâm, người nghe lại hữu ý. Nụ cười trên mặt Tiểu Trúc lập tức trở nên cứng đờ, nàng và Quy Hải Minh quay qua nhìn nhau, không nói năng gì, vì đều nghĩ tới một sự thực là Tất Phi chỉ còn sống được một hai tháng nữa thôi. Trong mắt thoáng qua một tia ảm đạm, Quy Hải Minh trầm giọng nói: “Tuyết trắng mênh mang, cát vàng bát ngát, ta có thể đưa huynh đi xem.”

Nghe thấy câu này, Tất Phi mới ý thức được là mình vừa nói gì, bèn vội vàng xua tay, nói: “Quy Hải huynh, ta không hề có ý này, chẳng qua chỉ buông lời cảm khái mà thôi.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì mà ý này với cả ý kia, mọi người rốt cuộc đang nói gì vậy?” Lục Linh không biết Tất Phi sắp chết, chỉ cảm thấy những lời này của bọn họ sao quá kỳ cục, khiến cô ta nghe mà chẳng hiểu ra sao, liền nhướng đôi mày liễu vẻ nghi hoặc, nói tiếp: “Hảo nam nhi chí tại bốn phương, Tất sư huynh nói đúng lắm, phải đi hết non nước Thần Châu tươi đẹp mới không uổng kiếp sống này. Thời gian còn dài lắm, chờ phong ấn được Ứng Long rồi, chúng ta muốn đi đâu thì đi, muốn ngắm cái gì thì ngắm. Chẳng qua là tuyết trắng với cát vàng thôi mà, Tất sư huynh muội sẽ đi ngắm cùng huynh!”

Thấy cô vỗ ngực đảm bảo, Tất Phi hơi hé môi, nở nụ cười ấm áp tựa gió xuân. Còn Tiểu Trúc với Quy Hải Minh đều cảm thấy lồng ngực như nghẹn lại. Phong ấn Ứng Long há lại là chuyện dễ, chẳng biết sẽ phải hao tốn mất bao nhiêu thời gian, trong khi đó, Tất Phi đã trúng kịch độc của Giác Đoan, có cầm cự được tới lúc đó hay không thực lòng khó nói trước…

Phát giác ra sự lo lắng của hảo hữu, Tất Phi vội vàng chuyển chủ đề, chỉ tay về phía ngọn bảo tháp ở đằng xa, tươi cười nói: “Thập Phương điện này quả thực không thẹn là danh môn. Mọi người xem, nằm giữa non xanh, ấy là theo lối bảo tháp của Phật giáo; xây dựng bên hồ, chính là học đường, đình viện kiểu Nho gia không sai; còn ở nơi cao trên núi thì rõ là kim điện của Đạo gia rồi, thực là đã dung hòa đặc điểm nổi bật của ba nhà Nho, Thích, Đạo vào làm một.”

Chính như lời của Tất Phi, kiến trúc của Thập Phương điện đã tập hợp các điểm mạnh của ba nhà Nho, Thích, Đạo về làm một, đồng thời còn có thể khiến chúng hòa hợp với nhau, từ đó tạo nên một khung cảnh đẹp như tranh vẽ, hết sức động lòng người ở giữa chốn non nước hữu tình. Mọi người tuy đều mang tâm sự trong lòng nhưng ở giữa một cảnh sắc đẹp đẽ thế này, lại được ngồi thuyền lướt đi trên mặt hồ sáng bóng như gương, tâm trạng mỗi người đều buông lỏng ít nhiều. Chiếc thuyền cứ thế đi chậm rãi,

https://thuviensach.vn

sau thời gian chừng ba tuần hương, nó rốt cuộc đã tới được bờ bên kia. Lục Linh đưa tay ôm quyền cảm tạ người đệ tử chèo thuyền, sau đó liền bước đi trên con đường núi lát đá xanh, cùng các bằng hữu của mình tiến về phía chính điện của Thập Phương điện.

Tuy nói đây là đường núi nhưng lại hết sức bằng phẳng, các bậc thang đều được lát đá xanh, vì quanh năm ẩm ướt nên bên trên có rất nhiều rêu bám. Hai bên đường đi là rừng trúc biếc xanh, xen lẫn còn có các loài hoa dại không rõ tên gọi, màu sắc đa dạng vô cùng, xanh đỏ tím vàng gộp đủ, hết sức đẹp mắt. Tất Phi không kìm được lời bình luận: "Người của Thập Phương điện quả là phong nhã!" Chính vào lúc này, từ phía trước bỗng vang lại tiếng bước chân dồn dập, dường như có người đang nôn nóng đi tới.

"Nhanh lên nào! Các ngươi chưa ăn sáng hay sao vậy? Đi nhanh một chút!"

Không lâu sau, chỉ thấy từ đầu bên kia con đường núi có sáu gã đệ tử của Thập Phương điện bước tới, ai nấy đều cầm một cây phất trần màu trắng xám, tóc búi cao, mặc áo xanh có ống tay áo rộng kiểu thư sinh, nhưng bên hông thì lại đeo mõ gỗ và tràng hạt của nhà Phật. Kẻ dẫn đầu mặt trắng môi đỏ, hai mắt hẹp mà dài, trên búi tóc cài một cây trâm ngọc, bên hông còn đeo một chuỗi ngọc, vừa nhìn đã biết là người chú trọng việc ăn mặc – chính là đại đệ tử của Thập Phương điện, Lận Bạch Trạch.

Nhìn thấy Lận Bạch Trạch, trong mắt Quy Hải Minh lập tức lóe lên một tia sắc lạnh. Ngày đó, ở Bạch Hà trấn, chính tên Lận Bạch Trạch này đã dùng Tiểu Trúc là mồi nhử, lại dùng chất độc Thiên Anh huyết độc địa làm vũ khí, bày ra cạm bẫy muốn dồn bọn họ vào chỗ chết. Nếu không có Tất Phi trở giáo, về sau lại có Chung Võ Gia và Mặc Bạch tiên quân xuất hiện, chỉ e Tiểu Trúc và y đều đã mất mạng. Nghĩ tới đây, Quy Hải Minh cầm lấy

https://thuviensach.vn

cán Bàn Long thương, chuẩn bị phát động tấn công bất cứ lúc nào. Tiểu Trúc đứng bên cạnh phát hiện ra động tác của Quy Hải Minh, vội vàng đưa tay níu nhẹ tay áo y, ngăn y manh động.

Chỉ sau nháy mắt, Lận Bạch Trạch đã dẫn theo đám sư đệ chạy tới nơi. Hắn ngước mắt lên, nhìn thấy mấy người Lục Linh, bất giác sững người, dừng chân lại, lắp bắp nói: “Cô… Bọn cô…”

Nghe thấy câu này của Lận Bạch Trạch, mọi người đều ngấm ngầm để phòng, ngay đến Tất Phi cũng nắm chặt bùa trong tay, chuẩn bị chiến đấu. Tiểu Bạch hóa trang tuy rằng xảo diệu nhưng cũng không phải là không có sơ hở, trong khi đó, Lận Bạch Trạch đã tiếp xúc với y nhiều lần, cũng từng mấy lần giáp mặt Tiểu Trúc và Quy Hải Minh, cho nên khó ai có thể đảm bảo làn hắn sẽ không phát hiện ra điều gì đó.

Chỉ thấy Lận Bạch Trạch dùng cặp mắt phượng hẹp dài kia nhìn lướt qua mọi người một lượt, cuối cùng dừng ánh mắt ở chỗ Lục Linh. Hắn phất nhẹ cây phất trần, khom người làm lễ, đoạn cười nói: “Chà, đây không phải là Lục sư tỷ ư, ngọn gió nào đã đưa tỷ tới đây vậy?”

“Chào Lận huynh.” Lục Linh ôm quyền, trầm giọng nói. “Ta dẫn đệ tử Độ Tội cốc tới quý phái là vì có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

“Chuyện quan trọng?” Lận Bạch Trạch đảo mắt một cái, lại càng ân cần hơn. “Lục sư tỷ, không giấu gì tỷ, gần đây Đông Hải xảy ra chút chuyện, dường như có liên quan tới tên Ứng Long đó. Điện chủ và mấy vị sư bá, sư thúc của tiểu đệ đều đã tới bên bờ Đông Hải, cho nên tỷ có chuyện gì quan trọng thì cứ nói với tiểu đệ, chúng ta vừa đi vừa từ từ nói.”

https://thuviensach.vn

Dứt lời, Lận Bạch Trạch liền đưa tay ra dấu "mời", có ý bảo mọi người đi theo. Lục Linh đưa mắt liếc nhìn Tất Phi, hai người trao đổi ánh mắt với nhau, thế rồi cô ta liền đưa tay ôm quyền, chân không động đậy, lạnh lùng nói: "Lận huynh, huynh làm thế này là có ý gì? Độ Tội cốc bọn ta từ xa đến đây, ngay cả chính điện của Thập Phương điện còn chưa vào, thế mà huynh đã muốn đuổi bọn ta đi rồi sao? Tru Yêu tứ phái tình như thủ túc, từ bao giờ lại biến thành như thế này rồi?"

"Chà chà, sao thế được chứ, Lục sư tỷ đại giá quang lâm, bọn ta nghênh đón còn chẳng kịp nữa là, sao lại dám đuổi người chứ?" Lận Bạch Trạch vội vàng giải thích, rồi sau đó lại nhăn nhó nói: "Sư tỷ, chuyện này, chuyện này, thật tình không dám giấu, trong điện thật sự không còn trưởng lão nào tọa trấn nữa, còn tiểu đệ cũng đang có nhiệm vụ trên người, không thể theo hầu tỷ được, đành mời tỷ đi cùng để vừa đi vừa nói thôi… Ôi, nói ra thì đều tại lũ yêu quái đó gây rối, hoành hành ngang ngược ở tiểu thành gần đây…"

Hắn một mặt cố tình làm bộ thở vắn than dài, một mặt lén nhìn biểu cảm của Lục Linh. Trông hắn bề ngoài thì ra vẻ lo cho lê dân trăm họ, còn thực tế thì ngấm ngầm mưu tính, gian trá xảo quyệt, Tất Phi rốt cuộc cũng hiểu ra: Lận Bạch Trạch cất lời ngăn cản không phải vì nhìn thấu sự ngụy trang của bọn họ, không cho họ vào Thập Phương điện, mà vì lần này hắn phải xuống núi trừ yêu, nhân thủ không đủ, cho nên mới muốn bọn họ vừa đi vừa nói, nhân tiện giúp hắn một tay.

Trong số các đại đệ tử của Tru Yêu tứ phái, không xét tới bản thân y thì Mộ Tử Chân là người chính trực, ghét ác như thù, Lục Linh tính tình hào sảng, nói một là một, nói hai là hai, và cả hai người đều cực kỳ trọng tín nghĩa, chưa từng sử dụng âm mưu quỷ kế bao giờ. Duy có tên Lận Bạch Trạch của Thập Phương điện này là khác, bản tính tuy không xấu nhưng lại nhiều mưu mô, thấy cái gì có lợi cho mình là đâm đầu vào, Xích Vận lâu có

https://thuviensach.vn

đệ tử lén đánh giá hắn là “Kê tặc” [*]. Hiện giờ, Lận Bạch Trạch đang lo nhân thủ quá ít, khó lòng đối phó với yêu quái, tự dưng mấy người Lục Linh lại tới đây, hắn há có thể bỏ qua cho một cơ hội tốt như vậy?

[*] Tức là tên giặc trộm gà, chỉ người nhỏ mọn, ham lợi nhỏ.

Nghĩ tới đây, Tất Phi muốn kéo Lục Linh lại, nói cho cô ta biết ý đồ của Lận Bạch Trạch, nhưng lại sợ mình mà làm như vậy thì quá lộ liễu, khiến đối phương nhìn ra sự khác thường. Còn việc lên tiếng nhắc nhở thì hiển nhiên càng không được, vì Lận Bạch Trạch từng tiếp xúc với y rất nhiều, ắt nhận ra giọng y ngay. Tất Phi đang rầu rĩ, chợt có một giọng nói trong trẻo mang nét cười vang lên:

“Ha ha, ta nói này vị huynh đài kia ơi, tính toán của huynh thật là hay, vừa đi vừa nói thế này phải chăng là cần đi tới tận tiểu thành có yêu quái gây rối kia?”

Thư sinh Tiểu Bạch phe phẩy chiếc quạt xếp một cách ung dung, vừa nói vừa nhìn Lận Bạch Trạch, nhếch môi cười khẽ. Trong số mọi người, chỉ duy có y là chưa từng gặp Lận Bạch Trạch, cho nên nói năng chẳng kiêng dè gì. Bị y nói trúng ý đồ, khóe mắt Lận Bạch Trạch bất giác hơi co giật, có điều khuôn mặt trắng trẻo vốn đã được bôi một lớp phấn cho nên không thể nhìn ra sự biến hóa nào. Chỉ thấy hắn đưa tay che miệng, khẽ ho một tiếng, nói:

“Khụ! Sao lại thế được, sao lại thế được! Lục sư tỷ tới Thập Phương điện làm khách, có lý đâu lại để khách giúp mình làm việc bao giờ? Lận mỗ chỉ muốn mời sư tỷ đi cùng thôi, như thế thì mới không làm lỡ việc. Chờ sau khi nói xong, sư tỷ cứ làm việc của mình, còn tiểu đệ sẽ dẫn mấy huynh đệ vào trong thành lùng sục đám yêu quái gây họa cho trăm họ, liều mạng với bọn chúng!”

https://thuviensach.vn

Lận Bạch Trạch nói năng thì có vẻ rất đàng hoàng nhưng hắn lại cố tình nhấn mạnh mấy chữ như “mấy huynh đệ”, “gây họa cho trăm họ”, “liều mạng”. Lục Linh cũng không phải kẻ ngốc, sau khi được Tiểu Bạch nhắc nhở thì làm gì mà chẳng nghe ra ý đồ thật sự của Lận Bạch Trạch? Nàng nhíu chặt đôi mày liễu, trầm giọng nói:

“Cần ta giúp đỡ thì cứ nói thẳng ra! Đừng có giở trò vòng vo rắc rối! Nếu thật sự có yêu quái hoành hành trong thành, gây họa cho trăm họ, môn hạ Độ Tội cốc bọn ta há lại có thể khoanh tay đứng nhìn? Mau dẫn đường đi!”

Dứt lời, Lục Linh lập tức xoay người lại, đi ngược trở về con đường đã tới đây. Lận Bạch Trạch vỗ đùi một cái, cười hì hì cất tiếng khen ngợi: “Quả không thẹn là Lục sư tỷ, làm việc thống khoái, tính tình hào sảng, đích thực là bậc nữ trung hào kiệt, cân quắc anh hùng, Lân mỗ bội phục, bội phục! Các huynh đệ, còn không mau qua đây tạ ơn Lục sư tỷ? Giờ chúng ta sẽ cùng nhau xuống núi, trừ hại cho dân!”

Sau một tràng khen ngợi không tiếc lời của Lận Bạch trạch, năm tên sư đệ của hắn cũng lần lượt bước tới, ôm quyền nói ra những lời như: “Đa tạ Lục sư tỷ ra tay tương trợ!” Lục Linh chỉ đáp qua loa là không có gì, sau đó liền đeo bán nguyệt kích ra sau lưng, bước lên thuyền. Lận Bạch Trạch nhìn thấy vậy thì liền cười híp mắt, trông dáng vẻ cứ như một con cáo vừa mới ăn trộm được gà, vô cùng đắc chí.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Lận Bạch Trạch, Tất Phi lắc đầu cười gượng, không bình luận gì. Tiểu Trúc kiễng mũi bàn chân lên, ghé tai Quy Hải Minh nói nhỏ: “Rắn con ca ca, với loại tiểu nhân thế này, huynh đừng tức giận làm gì. Muội cũng rất hận hắn về việc dùng Thiên Anh huyết đả thương huynh, rất muốn báo thù, nhưng cẩn thận ngẫm lại, những hành vi

https://thuviensach.vn

của kẻ này đều là vì lập trường mà ra, cũng giống như Lục cô nương ngày xưa đối địch với chúng ta vậy. Hiện giờ nguy cơ lớn nhất là Ứng Long, chúng ta cứ nên lấy đại cuộc làm trọng."

Quy Hải Minh không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Thấy y tỏ ý tán đồng, Tiểu Trúc hơi hé môi, nở nụ cười rạng rỡ như gió xuân, cặp mắt màu hổ phách thì nhìn đối phương chăm chú, bên trong phản chiếu hình ảnh khuôn mặt tuấn tú kia. Chờ sau khi hai người nói chuyện xong, Tiểu Trúc xoay người nhìn về phía bờ hồ, thấy Lục Linh đã cùng Lận Bạch Trạch và các đệ tử của Thập Phương điện lên chiếc thuyền thứ nhất, đi ra giữa Kính hồ. Còn chiếc thuyền thứ hai thì đang đậu ở bên bờ chờ đợi bọn họ, chỉ thấy Tiểu Bạch và Tất Phi đang cùng ngồi trên thuyền, người trước thì cười tủm tỉm nhìn bọn họ, người sau thì đưa tay áo lên che mắt.

Vì không cần phải kiêng dè Lận Bạch Trạch nữa, Tiểu Trúc không cố tình hạ thấp giọng nói mà rảo bước đi nhanh lên thuyền, hoang mang hỏi: "Tất đại ca, huynh bị sao vậy? Có phải là có chỗ nào không thoải mái không?"

"Không." Từ phía sau tay áo vang ra giọng nói mang nét cười của Tất Phi. "Có một số người chói mắt quá, ta sợ nhìn lâu sẽ bị mù."

Tiểu Trúc sững người, sau khi ngẩn ngơ một lát mới hiểu ra là Tất Phi đang trêu nàng và Quy Hải Minh. Nghe được cái ý đùa cợt của y, Tiểu Trúc hơi trề môi, một nửa là vì yên tâm, nửa còn lại là vì buồn bực, nàng làu bàu nói: "Tất đại ca, huynh đúng là đã trở nên xấu xa hơn rồi đấy."

Tất Phi buông tay áo xuống, nhìn hai người hảo hữu chí cốt của mình, cất tiếng cười rộ, nói: "Nào phải thế, ta đâu có trở nên xấu xa hơn gì đâu, chỉ là đã suy nghĩ thông suốt thôi. Con người sống trên đời, quan trọng nhất

https://thuviensach.vn

là vui vẻ. Nào nào, đi thuyền nhạt nhẽo lắm, để ta kể cho mọi người nghe một câu chuyện cười: Ngày xửa ngày xưa có một con heo nhỏ…”

Kế đó, Tất Phi cười mỉm, bắt đầu kể những câu chuyện thú vị đọc được trong sách. Nghe câu chuyện cười mà y kể, ngọn núi băng vạn năm Quy Hải Minh chẳng chút nể mặt, hờ hững quay đầu qua hướng khác. Tiểu Trúc tuy vẫn cố gắng nghe cho hết nhưng nghe xong thì tỏ ra hết sức nghi hoặc, chân thành hỏi: “Tất đại ca này, cho muội hỏi điểm đáng cười trong câu chuyện này là ở đâu vậy?” Chỉ có thư sinh Tiểu Bạch là gấp chiếc quạt xếp lại, gõ một cái vào đùi mình vẻ rất khoa trương, sau đó cười vang, nói: “Ha ha, ta đã nói rồi mà, câu chuyện cười này chẳng đáng cười gì cả! Ha ha ha ha!”

Gió mát thổi tới, làm nổi lên những gợn sóng trên mặt hồ, khói biếc đung đưa. Đi thuyền trên hồ, mọi người đều như đang ở giữa biển mây trên Thiên giới, khung cảnh hết sức yên bình, thỉnh thoảng còn có tiếng cười vang lại, sau đó nhanh chóng bị gió cuốn tan đi giữa nhân gian.

***

Ra khỏi Thập Phương điện, Lận Bạch Trạch dẫn theo mọi người đi về hướng Bình thành – nơi đang có yêu quái làm loạn. Bình thành nằm về phía tây của Thập Phương điện, cách chừng một trăm dặm, nếu Quy Hải Minh hóa về bản thể rồi vỗ cánh bay đi, có lẽ chỉ mất một lúc là tới. Nhưng bây giờ, mọi người chỉ đành đi bộ theo đám người Lận Bạch Trạch. Sau chừng hơn nửa ngày, bọn họ rốt cuộc đã vào đến trong thành, nhưng trời thì đã sâm sẩm tối.

Dưới ánh chiều tà, những cái bóng bị kéo ra rất dài, từng làn khói bếp bốc lên từ những ngôi nhà cũng đều bị nhuốm thành màu đỏ ấm áp. Một làn gió thổi lại, mang theo mùi thơm của cơm và thức ăn, ngoài ra còn có

https://thuviensach.vn

tiếng nói cười văng vẳng. Vừa mới đặt chân vào thành, Tiểu Trúc đã bất giác ngẩn ra. Nàng ngước mắt lên nhìn toà thành nhỏ trước mặt, cảm thấy khung cảnh nơi đây có một sự quen thuộc, dường như đã từng nhìn thấy ở đâu rồi…

“Sao vậy?” Thấy nàng đột nhiên dừng bước, Quy Hải Minh đi tới bên cạnh, trầm giọng hỏi.

“Muội… Muội…” Tiểu Trúc mở to cặp mắt trong veo, ấp úng nói. “Muội cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.”

“Nơi này có yêu quái gây rối, đương nhiên là không thể bình thường được rồi.” Tất Phi tươi cười tiếp lời, nhỏ giọng nói. “Chúng ta đi loanh quoanh thử xem sao, có lẽ sẽ phát hiện ra manh mối gì đó, chưa biết chừng mọi chuyện chỉ là do yêu quái tốt vô tình gây ra mà thôi.”

Trong khi ba người thấp giọng trò chuyện với nhau, ở phía bên kia, Lận Bạch Trạch đã dẫn theo Lục Linh và những người khác bước vào trong thành rồi. Hắn ngoảnh đầu nhìn lại, thấy ba người còn đang lần khần, bèn lên tiếng gọi: “Mấy vị sư đệ, sư muội Độ Tội cốc ơi, nhanh lên một chút nào! Nơi này có yêu quái đang gây rối, tính mạng con người có thể gặp nguy bất cứ lúc nào, không thể chậm trễ được. Lục sư tỷ, tỷ nói xem có đúng vậy không?”

Câu cuối cùng đó hắn ngoảnh đầu qua hỏi Lục Linh. Hiển nhiên, Lận Bạch Trạch rất bất mãn với sự chậm trễ của ba người Tiểu Trúc, song bọn họ dù sao cũng không phải đệ tử Thập Phương điện, thành ra hắn không tiện quát mắng trước mặt Lục Linh, đành thúc giục đôi câu, sau đó quay sang lấy lòng Lục Linh. Có điều, Lục Linh tính tình thẳng thắn, không mấy để ý tới những trò vặt vãnh của Lận Bạch Trạch, chỉ xách theo bán nguyệt

https://thuviensach.vn

kích rảo bước đi khắp xung quanh, thăm dò xem ở nơi nào có yêu khí hoặc linh lực tồn tại.

Mọi người theo Lận Bạch Trạch bước đi trên đường lớn, lại rẽ qua đường nhỏ, đi vào một con ngõ chật hẹp. Càng đi về phía trước, Tiểu Trúc lại càng thấp thỏm bất an, không kìm được ngước mắt lên ngó nhìn xung quanh. Con hẻm này rất nhỏ, bên trong được chia tách thành mấy hộ gia đình, thoạt nhìn đều đã dược xây dựng từ khá lâu rồi. Bức tường bên ngoài loang lổ vết vôi tróc, đôi câu đối bên cánh cửa gỗ cũng bị ánh nắng chiếu cho phai màu.

“Chính là chỗ này rồi!”

Nghe Lận Bạch Trạch nói thế, mọi người đều dừng chân lại. Tiểu Trúc ngước mắt nhìn, chỉ thấy bên dưới mái hiên cũ kĩ đó có treo một chiếc đèn lồng đỏ bạc màu. Dưới ánh chiều tà, bức tường trắng loang lổ vết vôi được in lên những mảng màu vàng ấm áp, gió muộn thổi nhẹ, làm chiếc đèn lồng nhỏ đã chẳng còn đỏ tươi kia chầm chậm đung đưa, lọt vào trong mắt Tiểu Trúc, không ngờ lại mang một vẻ quen thuộc đến khó mà miêu tả bằng lời.

“Nơi này… Nơi này là…” Tiểu Trúc lẩm bẩm nói, rồi vội vã xoay người chạy về phía tây của ngôi nhà này, được mười mấy bước thì quả nhiên nhìn thấy một ngôi nhà nhỏ. Ngôi nhà này không có tường bao bên ngoài, chỉ có một hàng rào trúc xanh, còn cửa cổng thì đã cũ kĩ lắm rồi, bên trên bám đầy bụi bặm, xem chừng đã lâu lắm không có người ở.

Lòng nàng bất giác run rẩy, trước mắt dường như lại xuất hiện cảnh tượng ngày xưa: Trong đêm Nguyên Tiêu treo đèn kết hoa, các gia đình đều treo một chiếc đèn lồng ở bên ngoài nhà, soi sáng cho buổi đêm mùa đông lạnh lẽo tịch mịch. Nàng dường như nhìn thấy hai bóng người một lớn, một nhỏ đẩy cánh cửa kia ra, người nhỏ thì mặc áo bông rất dày, trong tay xách

https://thuviensach.vn

một chiếc đèn lồng hình con thỏ rất đáng yêu, người lớn thì vận áo trắng hơn tuyết, mái tóc dài đen nhánh. Y đưa tay tới, bế tiểu nha đầu lên, cung khiêng trên vai mình…

Quy Hải Minh vốn đi sát phía sau, nhìn thấy nàng ngẩn ngơ như thế bèn hơi nhướng đôi mày kiếm, trầm giọng hỏi: “Tiểu Trúc, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Muội, muội và sư phụ, từng sống ở nơi này!” Tiểu Trúc ngước mắt lên, nhìn về phía người thanh niên lạnh lùng tuấn tú ở bên cạnh mình. Trong đôi mắt màu hổ phách của nàng thấp thoáng ánh lên dấu lệ. Khi đó, nàng chưa đầy bảy tuổi, hãy còn nhỏ quá, có rất nhiều người, rất nhiều việc không còn nhớ rõ được nữa. Nàng chỉ lờ mờ nhớ là hồi trước bảy tuổi, mình đã cùng sư phụ gấu trúc sống trong tòa thành nhỏ này. Khác với cuộc sống bình yên tịch mịch trên núi Thanh Xuyên, ở nơi này thường xuyên vang lên tiếng nói, tiếng cười, còn có những người hàng xóm nhiệt tình tốt bụng, có những vị thúc thúc, thẩm thẩm thương yêu nàng, cho đến ngày người đó xuất hiện…

“Này, hai người kia, cứ ngây ra đó làm cái gì vậy? Mau qua đây đi!”

Từ phía không xa vang lại tiếng gọi của Lận Bạch Trạch, khiến Tiểu Trúc bị kéo ra khỏi dùng hồi ức. Nàng nhẹ nhàng đưa tay tới, lưu luyến lướt nhẹ qua những chiếc lá trúc bên ngoài cửa, sau đó xoay người đi về phía Lận Bạch Trạch.

Chỉ thấy Lận Bạch Trạch đang đứng dưới ngọn đèn lồng đỏ, đưa tay lên gõ cửa. Không lâu sau, chỉ nghe “cạch” một tiếng, then cửa được người ta tháo ra, cửa cổng vốn đóng chắt hé ra một cái khe nhỏ, từ bên trong lộ ra một khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn.

https://thuviensach.vn

“Mẹ!” Lận Bạch Trạch cất tiếng gọi lớn, cứ như sợ bà cụ đó không nghe thấy vậy.

Bà cụ vốn tỏ vẻ vừa căng thẳng vừa đề phòng, tới lúc này mới hoàn toàn thả lỏng, vội vàng đẩy cửa ra, tươi cười nói: “Ôi, con trai mẹ, con rốt cuộc đã về rồi! Còn dẫn theo bằng hữu nữa cơ à, mau vào đây, mau vào đây đi!”

Dứt lời, bà cụ liền nhiệt tình mời mọi người vào nhà. Tất cả cùng nối đuôi nhau đi vào, cả chục người lập tức khiến cho căn nhà trở nên chật chội, ai nấy chỉ có thể đứng đó mà trơ mắt nhìn nhau. Bà cụ vội vàng chạy đi định pha trà, nhưng Lận Bạch Trạch đã đưa tay lên ngăn lại, nói: “Mẹ, mẹ cứ ngồi đi, đừng để ý đến bọn con làm gì! Những người này đều là đồng môn sư đệ của con, mẹ không cần mất công tiếp đãi đâu!”

“Vậy… vậy đâu có được!” Bà cụ trừng mắt nhìn con trai, sau đó đưa tay lên khẽ vỗ một cái vào đầu Lận Bạch Trạch, rồi quay qua nhìn mọi người, nói: “Các vị đã phải vất vả rồi. Đứa con trai bảo bối này của ta lòng dạ tốt lắm, chỉ là không biết cách ăn nói thôi, các vị đều là sư huynh sư đệ của nó, xin hãy thông cảm cho nó một chút, đừng để bụng làm gì.”

Nghe thấy những lời này của bà cụ, năm tên đệ tử của Thập Phương điện đều vội vàng cúi đầu xuống. Thường ngày, đại sư huynh vẫn hay quát mắng bọn họ, oai phong vô cùng, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy bộ dạng này của Lận Bạch Trạch, muốn cười mà lại không dám cười. Lục Linh và Tất Phi đều là cô nhi không cha không mẹ, nhìn thấy bộ dạng hiền từ của bà cụ thì bất giác thầm sinh lòng cảm khái. Quy Hải Minh và Tiểu Bạch thì đều im lặng, chẳng biết là đang suy nghĩ điều gì. Chỉ có Tiểu Trúc là lên tiếng:

“Xin hãy yên tâm, Liễu ma…” Nói tới đây, nàng vội vàng dừng lại, khẽ ho một tiếng, cố tình hạ thấp giọng nói xuống, rồi mới lại nói tiếp: “Lão ma

https://thuviensach.vn

ma, bọn cháu đều sẽ để mắt tới Lận sư huynh.”

Nghe thấy giọng nói của Tiểu Trúc, Lận Bạch Trạch cảm thấy hơi quen tai, nhưng cũng chẳng mấy để tâm. Dù sao đệ tử của Tru Yêu tứ phái cũng hay cùng nhau đi làm nhiệm vụ, rất có thể hắn đã từng gặp vị tiểu sư muội này rồi. Thấy các sư đệ của mình đều mím chặt môi, cố gắng nhịn cười, Lận Bạch Trạch hậm hực trừng mắt nhìn bọn họ, sau đó cắt ngang lời bà cụ kia:

“Mẹ, mẹ đừng để ý tới bọn con nữa, không phải mẹ nói là trong thành xuất hiện yêu quái ư? Cụ thể là như thế nào vậy?”

Nghe thấy câu này của hắn, Tiểu Trúc bất giác giật mình tỉnh ngộ: Chẳng trách Lận Bạch Trạch lại nôn nóng rời khi Thập Phương điện như thế, ngay cả việc trong môn phái không còn cao nhân chủ trì cũng chẳng buồn quan tâm. Chẳng trách hắn lại dụ Lục Linh cùng đi bắt yêu quái, sau đó chẳng dám chậm trễ chút nào, hóa ra là lo lắng cho mẹ mình. Thật không nhìn ra tên Lận Bạch Trạch này lại hiếu thuận như vậy,cũng coi như là có chút lương tâm.

Nhắc đến chuyện này, bà cụ lập tức rùng mình, nói: “Hầy, mấy đứa không biết đâu, thời gian vừa qua, trong nhà đã xảy ra không ít chuyện lạ. Nồi chậu bát đĩa vốn được đặt ở chỗ này, nhưng đến sáng ngày hôm sau, khi ta thức dậy ngó qua thì lại thấy tất cả đều đã ở chỗ khác mất rồi!”

“Ha ha, con cứ ngỡ là chuyện lớn lắm cơ!” Lận Bạch Trạch thở phào một hơi, nói. “Mẹ này, liệu có phải mẹ nhớ nhầm không thế?”

“Mẹ con còn chưa già đến mức hồ đồ đâu, trí nhớ vẫn tốt lắm!” Bà cụ giơ tay lên, khẽ vỗ vào má hắn một cái, sau đó mới nói tiếp: “Chuyện lạ

https://thuviensach.vn

này không phải chỉ xảy ra ở nhà ta, những người hàng xóm quanh đây cũng đều gặp phải, có nhà thậm chí không chỉ là đồ đạc rời vị trí, còn biến mất luôn chẳng còn bóng dáng ấy chứ. Còn nữa, còn nữa, chiếc cối đá của nhà Lão Lý sát vách nhà ta mới thoắt đó mà đã chạy đến phòng chứa củi của nhà họ Trương rồi, con nói xem có lạ không nào? Hiện giờ trong thành ai cũng hoảng hốt, nói là có yêu quái gây rối!"

Những lời này của bà cụ khiến Lận Bạch trạch cau mày lại: Nếu chỉ có một, hai nhà xảy ra chuyện lạ thì còn dễ giải thích, nhưng nếu tất cả mọi người trong thành đều gặp phải rắc rối như vậy thì xem ra đúng là có yêu quái rồi. Hắn đưa tay tới khẽ vỗ vào lưng bà cụ tỏ ý an ủi, rồi nói: "Mẹ, mẹ đừng lo lắng! Ở đây có rất nhiều cao thủ, nếu thật sự có yêu quái gây rối, chỉ cần bọn con cùng nhau ra tay thì ắt có thể đánh cho yêu quái tơi bời hoa lá! Lục sư tỷ, tỷ nói xem có đúng như vậy không?"

Nói đến câu cuối, hắn liếc cặp mắt phượng của mình qua, tươi cười giả lả, muốn Lục Linh nói giúp mình. Lục Linh vốn cũng là người tốt bụng, lập tức đưa tay ôm quyền, nói với bà cụ: "Ma ma, xin hãy yên tâm, Độ Tội cốc được lập ra vốn là để trảm yêu trừ ma, chuyện này cứ giao cho bọn cháu là được."

"Được, được, được." Bà cụ cười đến nỗi không khép miệng lại được, sau đó cất tiếng khen: "Hãy nhìn vị cô nương này mà xem, xinh đẹp quá chừng, lại còn có bản lĩnh nữa, Lận tiểu tử, bao giờ thì con dẫn về cho mẹ một cô con dâu xinh đẹp như thế này đây?"

"Mẹ!" Lận Bạch Trạch vội vàng lên tiếng ngắt lời bà, lại kiếm cớ bảo bà rời đi để tránh phải nghe bà nói tiếp về chuyện con dâu. "Đã muộn lắm rồi đấy, mẹ đã làm cơm chưa vậy?"

https://thuviensach.vn

Bà cụ kêu lên “úi chao” một tiếng, nôn nóng nói: “Con xem mẹ này, trí nhớ tệ quá, mới nói được mấy câu thì đã quên mất là có bánh còn đang hấp trong nồi! Mấy đứa chờ một chút nhé, chừng nửa canh giờ nữa là sẽ có cơm ăn thôi.”

Đúng lúc này, từ trong nhà chợt vang ra một tiếng “be” khe khẽ, sau đó, một con dê non toàn thân trắng muốt chậm rãi đi ra. Nhìn thấy con dê này, mấy gã đệ tử của Thập Phương điện đều sáng bừng hai mắt, một gã trong số đó còn nhỏ giọng làu bàu: “Sư huynh ơi sư huynh, mẹ huynh đúng là tốt thật, còn định nấu thịt dê cho bọn đệ ăn nữa hay sao vậy?”

“Thịt cái đầu ngươi ấy.” Lận Bạch Trạch phẩy phất trần một cái, đưa mắt lườm gã đệ tử vừa lên tiếng, hạ thấp giọng xuống nói: “Đó là thú cưng mẹ ta nuôi! Nói cho các ngươi biết, ai dám có ý đồ với nó, ai dám động vào một sợi lông của nó, ta sẽ làm thịt kẻ đó mang nấu canh luôn!”

Tên đệ tử đó nuốt một ngụm nước bọt, không dám ho he gì nữa, chỉ biết nhìn con dê non trắng muốt kia bằng cặp mắt ai oán. Chỉ thấy bà cụ kia khom người xuống, bế con dê nhỏ vào lòng, đưa tay tới dịu dàng vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, lại khẽ gọi mấy tiếng “cục cưng”, sau đó liền bế nó đi vào trong nhà, bận rộn chuẩn bị bữa tối.

Nhìn thấy cảnh này, các đệ tử của Thập Phương điện đa phần đều nhỏ giọng than vãn: “Thế là mất bữa lẩu thịt dê rồi.” Tất Phi và Lục Linh thì cảm khái: “Bà cụ sống một mình chẳng dễ dàng gì, nuôi một con thú cưng cũng có thể vơi bớt nỗi cô đơn.” Quy Hải Minh và thư sinh Tiểu Bạch thì vẫn im lặng, duy có Tiểu Trúc là trợn tròn mắt, há hốc miệng, vẻ mặt cứ như nhìn thấy ma vậy. Mãi hồi lâu sau, nàng mới khàn giọng hỏi: “Lận… Lận sư huynh, ta, ta có một câu hỏi này, không biết là có nên hỏi hay không…”

https://thuviensach.vn

Nếu là đệ tử của Thập Phương điện nói ra câu này, Lận Bạch Trạch ắt sẽ chặn lại bằng câu: “Đã biết rõ là không nên hỏi thì còn lằng nhằng làm gì nữa!” Có điều hiện giờ Tiểu Trúc lại ăn mặc theo lối đệ tử Độ Tội cốc, Lận Bạch Trạch đưa mắt nhìn Lục Linh một chút, rồi cố nặn ra một nụ cười, nói: “Tiểu sư muội đừng dè dặt quá, có câu hỏi gì thì cứ hỏi.”

“Lận sư huynh.” Tiểu Trúc do dự một lát, cuối cùng vẫn cất tiếng hỏi: “Nếu muội đoán không nhầm, huynh không phải là con ruột của đại nương đúng không?”

Lận Bạch Trạch sững người, rồi phẩy mạnh phất trần một cái, gằn giọng nói: “Tiểu sư muội, cớ sao muội lại hỏi vậy? Đừng nói là chúng ta thuộc về hai môn phái khác nhau, cho dù có là đồng môn thì cũng không nên thất lễ như thế, đi hỏi thăm chuyện riêng của người khác! Lục sư tỷ, Lận mỗ nói năng thẳng thắn với vị sư muội này, mongsư tỷ chớ nên để bụng!”

Câu này của y quả thực có lý, Lục Linh cũng không tiện đứng ra nói giúp cho Tiểu Trúc, đành quay sáng nháy mắt ra hiệu với nàng. Tiểu Trúc ôm quyền hành lễ, nói: “Xin lỗi, tiểu muội thất lễ. Lận sư huynh, nếu huynh không để bụng, tiểu muội muốn ra ngoài đi dạo một chút, nhân tiện mua ít đồ để khu tà trừ yêu.”

“Ừm, bọn ta cùng đi với muội.” Lục Linh tiếp lời, rồi liền cùng ba người Quy Hải Minh, Tất Phi và Tiểu Bạch theo Tiểu Trúc ra ngoài. Thấy bọn họ rời đi, sắc mặt Lận Bạch Trạch hòa hoãn hơn đôi chút, hắn tươi cười nói: “Lục sư tỷ nói phải lắm, làm việc gì cũng nên có sự chuẩn bị trước, xin bọn tỷ cứ tự nhiên, ta không quấy rầy. Chúng ta hẹn gặp nhau vào giờ Hợi nhé, được chăng?”

Nói cách khác, bọn họ mà đi như vậy thì coi như khỏi tốn bữa cơm tối. Đối với Lận Bạch Trạch, có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm, có lợi thì

https://thuviensach.vn

chiếm, đây mới chính là phong cách của hắn. Mọi người sớm đã nhìn thấu điều này, nhưng chẳng buồn tính toán với hắn làm gì. Lục Linh nói ra một câu "cáo từ", sau đó liền cùng mấy người Tiểu Trúc xoay người rời đi.

Đi ra khỏi nhà họ Lận, xác định được là không có ai đi theo, Lục Linh liền lên tiếng hỏi: "Nguyệt muội tử, rốt cuộc là sao vậy? Vừa rồi cớ gì muội lại đột nhiên hỏi ra một câu như thế? Còn nữa, ta thấy muội vừa mới vào nhà đã có vẻ ngơ ngẩn thẫn thờ, nhìn thấy con dê con đó thì cứ như gặp ma vậy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Trúc thở dài một tiếng, đưa tay chỉ về phía căn nhà cũ mọc đầy trúc xanh ở phía không xa, khẽ nói: "Chúng ta qua bên đó rồi nói tiếp."

Lục Linh cố kìm nén nỗi nghi hoặc trong lòng, theo Tiểu Trúc đi về phía căn nhà cũ kĩ đó. Chỉ thấy Tiểu Trúc đưa tay lên, nhẹ nhàng đẩy cửa, bụi bặm tức thì lả tả rơi xuống, hiển nhiên nơi này ít ra cũng phải mấy năm chưa có ai động vào. Tiểu Trúc bước vào phía trong, chỉ thấy bóng trúc đung đưa, trên một cành trúc xanh con treo một chiếc đèn lồng đã tả tơi lắm rồi, lớp giấy dán ngoài sớm đã bị gió táp mưa sa làm cho biến mất, chỉ còn lại bộ khung trúc ở đó, miễn cưỡng có thể nhìn ra đây là một chiếc đèn lồng hình con thỏ.

Tiểu Trúc lấy chiếc đèn lồng đó xuống, đặt ở giữa lòng bàn tay, vuốt ve nhè nhẹ. Sau đó, nàng chậm rãi bước về phía cửa nhà, nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Ánh chiều tà chiếu vào, rọi lên các đồ vật ở bên trong: Trên giá sách bày rất nhiều sách cổ, dưới đất thì vẫn rải rác các món đồ như bóng da và chuồn chuồn tre, đều bám đầy bụi bặm, hiển nhiên là đã trải qua rất nhiều năm tháng.

"Nơi này từng là nhà của muội và sư phụ." Tiểu Trúc xoay người lại nhìn bốn người hảo hữu của mình, khẽ nói. "Nghe sư phụ nói, khi người nhặt

https://thuviensach.vn

được muội trong núi thì muội mới ra đời chưa được mấy ngày. Sư phụ không đành lòng nhìn muội bị vứt bỏ nơi hoang dã, liền quyết định đem muội về nuôi, chỉ là người không biết chăm sóc trẻ con, cho nên đành đóng giả làm một thư sinh thi trượt, dọn vào ở trong Bình thành, thường ngày lấy việc viết lách thư từ thay cho người ta làm nghề mưu sinh, đồng thời hỏi han hàng xóm láng giềng cách nuôi trẻ con. Hàng xóm ở đây đều là người nhiệt tình, tốt bụng, thường xuyên có các vị đại thẩm tới chăm sóc cho muội."

Nghe tới đây, Lục Linh khoanh tròn hai tay, gật đầu nói: "Hóa ra là vậy, chẳng trách vừa rồi muội mới gọi được nửa tiếng "Liễu ma ma" thì đã nén lại, thì ra muội nhận ra mẹ của Lận Bạch Trạch."

"Đúng thế, Liễu ma ma đối xử với muội tốt lắm, năm xưa muội còn từng uống sữa của bà ấy nữa." Tiểu Trúc khẽ nở nụ vười, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất ngay. Nàng lại cụp mắt xuống, chậm rãi nói: "Nhưng đến năm sáu tuổi, muội và sư phụ đã gặp Bạch Trạch, từ đó phải rời khỏi Bình thành."

"Bạch Trạch? Đó không phải là thần thú sao?" Lục Linh cau mày lại, trầm ngâm nói. "Phải rồi, Lận Bạch Trạch được đặt tên như vậy, lẽ nào cũng có sự liên quan tới chuyện này?"

Tiểu Trúc khẽ gật đầu, sau đó liền chậm rãi kể lại chuyện xưa: "Nói ra thì đó đã là chuyện của mười mấy năm trước rồi. Hồi đó muội còn ít tuổi, cho nên có rất nhiều ký ức đã trở nên mơ hồ, không thể nhớ rõ được nữa. Chỉ duy có chuyện về Bạch Trạch là muội suốt đời khó quên. Muội nhớ đó là một ngày mùa đông, còn đang vào dịp Tết Nguyên Tiêu, muội cùng sư phụ ra ngoài ngắm đèn, vừa khéo gặp được Liễu ma ma. Nói ra thì Liễu ma ma đúng là một người khổ mệnh, bà ấy mất chồng từ sớm, vất vả lắm mới nuôi được con trai tới bảy tuổi, nhưng trong một lần đi thăm người thân đã

https://thuviensach.vn

gặp phải yêu quái, rồi con trai bà ấy là Cương Tử ca ca đã bị Cổ Điêu ăn thịt. Từ đó về sau, muội chẳng còn thấy Liễu ma ma cười thêm lần nào nữa…”

Nói tới đây, nàng thở dài một tiếng, rồi lại tiếp: “Nhưng chính vào đêm Nguyên Tiêu đó, Liễu ma ma lại tỏ ra vui vẻ vô cùng. Hóa ra, bà ấy nhặt được một con dê nhỏ bị thương ở trong núi, còn nói là mình và nó rất hợp nhau, cho nên vừa nhìn thấy đã thích, bèn mang nó về để chữa trị. Nhưng khi đó, sư phụ muội vừa nhìn đã nhận ra ngay, con dê nhỏ đó không phải loài súc vật bình thường, mà là thần thú Bạch Trạch…”

“Thấy Bạch Trạch ca ca bị thương, sư phụ liền đón huynh ấy về nhà, chữa trị cho huynh ấy. Bạch Trạch ca ca là một người ôn hòa lương thiện, có tình có nghĩa. Khi đó, huynh ấy vâng lệnh sư phụ xuống núi trừ yêu, sau một phen đại chiến với Cổ Điêu, huynh ấy đã giết được nó, nhưng bản thân cũng bị trọng thương, phải biến về nguyên hình, vừa hay gặp được Liễu ma ma. Thấy bà ấy cô khổ lênh đênh, Bạch Trạch ca ca liền quyết định ở Bình thành bầu bạn với bà ấy để báo đáp ơn cứu mạng. Nhưng ai mà ngờ được, khi đó Bạch Trạch ca ca đã bị trúng phải yêu độc của Cổ Điêu, vào một buổi tối mấy ngày sau, yêu độc bất ngờ phát tác, khiến huynh ấy biến thành một con yêu thú khổng lồ, suýt chút nữa đả thương Liễu ma ma và những người hàng xóm xung quanh…”

“Sư phụ muội thấy vậy, liền thi triển pháp thuật ngăn cản huynh ấy. Nhưng Bạch Trạch ca ca vốn có linh lực phi phàm, sau khi yêu độc phát tác còn nổi hung tính, ngay đến sư phụ muội cũng khó mà ứng phó nổi, còn phải hiện nguyên hình gấu trúc. May mà Bạch Trạch ca ca cuối cùng chiến thắng được tâm ma, không đại khai sát giới, nhưng huynh ấy áy náy vô cùng, cuối cùng đã rời khỏi Bình thành. Còn sư phụ muội vì lộ nguyên hình mà bị mọi người coi là yêu quái, đành dẫn muội rời khỏi Bình thành.”

https://thuviensach.vn

Kể tới đây, trước mắt Tiểu Trúc bỗng hiện lên cảnh tượng ngày đó. Nàng vẫn còn nhớ, các vị thúc thúc, thẩm thẩm thường ngày vốn hài hòa thân thiết, khi đó bỗng tỏ ra hết sức phẫn nộ. Bọn họ có người thì giơ nắm đấm, có người thì cầm xẻng nấu ăn, có người còn nhặt đá lên ném, đồng thời lớn tiếng chửi bới: "Yêu quái! Mau cút khỏi nơi này!" Nàng cũng vẫn nhớ khi đó sư phụ đã hơi nhếch khóe môi, nở một nụ cười bất lực và chua chát. Và rồi, sư phụ bế nàng lên, dẫn nàng rời khỏi căn nhà nhỏ đã sống được sáu năm, bước đi giữa trời tuyết trắng mênh mang. Sư phụ khẽ nói nàng, sẽ dẫn nàng tới một nơi không có người, cũng không có yêu quái…

Khi Tiểu Trúc đang chìm giữa dòng hồi ức, Lục Linh bỗng vỗ tay một cái, lộ vẻ giật mình bừng tỉnh, nói: "Hóa ra còn có câu chuyện như vậy, chẳng trách muội nhìn thấy con dê nhỏ đó lại ngây ra… Chờ đã, không đúng rồi, theo như lời muội nói thì Bạch Trạch thiếu chút nữa đã giết chết vị đại thẩm đó, vậy tức là bà ấy đã biết nó là yêu quái, vậy tạo sao còn nuôi một con dê con khác? Như thế rõ là chỉ khiến bản thân thêm phiền lòng thôi!"

Tất Phi cũng gật đầu, nói: "Lục sư muội nói không sai, dựa theo lời miêu tả kia thì việc này quả là không hợp lẽ thường. Hơn nữa, ta quen biết Lận huynh nhiều năm, từng một lần nghe y vô tình tiết lộ rằng mình vốn là cô nhi, may được mẫu thân nhận nuôi, đối xử như con ruột. Cho nên cứ theo đó mà xét, hẳn là Liễu ma ma đã nhận nuôi y, đồng thời đặt tên cho y là Bạch Trạch."

"Đúng thế, việc này quá lạ thường." Lục Linh đưa tay vân vê cằm. "Đã biết được hình dạng thật của Bạch Trạch, còn suýt chút nữa chết dưới tay đối phương, sao bà cụ vẫn cứ nhớ mãi đến tên yêu quái đó như vậy chứ?"

Nghe hai người họ nói vậy, Tiểu Trúc chậm rãi lắc đầu, khẽ nói: "Đây cũng chính là điều mà muội không hiểu nổi. Hơn nữa, năm đó, tại sao yêu

https://thuviensach.vn

độc trong người Bạch Trạch ca ca lại đột nhiên phát tác, muội cũng không rõ nguyên do. Muội chỉ biết, khi muội ra ngoài cửa nhìn thấy huynh ấy thì huynh ấy đã biến thành một con hung thú khổng lồ đáng sợ rồi, ở vị trí trái tim còn có một cái lỗ máu rất lớn nữa."

Lục Linh vỗ đùi một cái, bật thốt lên: "Lẽ nào lần này trong thành xuất hiện chuyện lạ cũng là do tên Bạch Trạch đó gây ra? Có lẽ yêu độc trong người hắn lại phát tác, cũng có thể đầu óc hắn đã xảy ra vấn đề gì rồi, thế nên mới quyết định quay lại trả thù Liễu ma ma và các cư dân trong thành."

"Không, không thể thế được." Tiểu Trúc lập tức lắc đầu phủ định. "Bạch Trạch ca ca tâm địa lương thiện, mang ơn biết báo đáp, quyết không bao giờ làm một chuyện hồ đồ như vậy."

Lục Linh đưa mắt liếc nhìn này, cất lời phản bác: "Chuyện này khó nói trước lắm. Năm xưa, Bạch Trạch chẳng phải cũng một lòng muốn báo ơn đó ư, nhưng kết quả là suýt chút nữa hại chết những người dân vô tôi trong thành. Ai mà biết được yêu độc trong người hắn như thế nào, nhỡ nó thỉnh thoảng lại phát tác một lần giống như chứng động kinh thì sao? Mà nếu đã thật sự nổi điên rồi, hắn đâu còn để tâm tới cái gì khác được."

Nghe thấy những lời này, trái tim Tiểu Trúc tức thì trầm hẳn xuống, nhưng nhất thời nàng cũng chẳng nghĩ ra được câu nào để biện bạch cả. Lời của Lục Linh tuy rằng thô tục nhưng lại rất có lý, một khi yêu độc phát tác thì quả thực khó mà phán đoán bằng lẽ thường, năm xưa, Bạch Trạch ca ca nổi điên chính là bằng chứng xác thực nhất.

Nhìn thấy Tiểu Trúc lộ vẻ bi thương, trong mắt Quy Hải Minh thoáng qua một tia ảm đạm, rồi y lạnh lùng nói: "Có phải Bạch Trạch gây rối hay không, đêm nay chúng ta cứ đi điều tra thử là biết."

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.” Tất Phi tiếp lời, rồi nhìn qua phía Tiểu Trúc, buông lời an ủi: “Nguyệt cô nương, đừng suy nghĩ quá nhiều làm gì, mọi chuyện có lẽ chỉ là trùng hợp thôi. Ở nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện lạ gì, chờ đến đêm nay chúng ta đi tra xét một phen là tất cả các vấn đề hẳn sẽ trở nên vô cùng rõ ràng.”

Nói đến đây, Tất Phi khẽ cười một tiếng, chuyển chủ đề: “Phải rồi, các vị không cảm thấy đói ư? Con người ai mà chẳng làm bằng xương bằng thịt, không ăn một bữa là thấy đói ngay, bụng ta bây giờ đang nhộn nhạo rồi đây này. Chi bằng chúng ta hãy đi tìm một tiệm ăn nào đó rồi vừa ăn vừa chờ, như vậy chẳng hay hơn ư?”

Theo lời đề nghị của Tất Phi, mọi người đi ra khỏi căn nhà cũ, tới một tiệm cơm gần đó ăn uống, chuẩn bị chờ tới giờ Hợi thì sẽ đi hội họp với Lận Bạch Trạch để tiến hành hàng phục yêu quái.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 11

Ám ảnh

Giữa màn đêm tịch mịch, vầng trăng khuyết treo cao giữa trời.

Ánh trăng bàng bạc chiếu xuống đầu tường, ngói đen tường trắng đều bị nhuốm một lớp màu như sương bạc, thoạt nhìn chẳng khác nào có tuyết rơi. Trên nền đá xanh dưới đất, một tầng sương đêm mỏng ngưng đọng, chỉ cần giẫm chân lên là khiến nước bắn tung tóe, tựa như những hạt bạc vậy.

Lúc này đã gần đến giờ Hợi, các gia đình sớm đã tắt đèn đi nghỉ, ngay cả các tiệm trà, tiệm cơm cũng đã đóng cửa ngừng đón khách. Mấy người Tiểu Trúc hẹn gặp đám Lận Bạch Trạch ở bên dưới cổng thành, sau khi hai bên gặp nhau, Lận Bạch Trạch liền lấy từ trong tay áo ra mấy ống pháo hoa, đưa cho từng người một, lại dặn dò: “Thứ này có tên là Huyền Ảnh, khi phóng lên có thể phát ra tiến rít lớn, sau đó nổ tung, dù là ban ngày cũng có thể nhìn thấy. Chúng ta hãy chia nhau ra thành từng nhóm hai người để tuần tra, nếu phát hiện thấy điều gì lạ thì hãy phóng Huyền Ảnh, mọi người sẽ nhanh chóng tập hợp lại.”

Dứt lời, mọi người liền chia nhau ra hành động, Tiểu Trúc và Quy Hải Minh là một nhóm, Lục Linh, Tất Phi và Tiểu Bạch lại là một nhóm khác, bọn họ chia ra đi về phía hai con đường ở mặt đông và mặt bắc của toàn thành. Đi được mấy dặm, Tiểu Trúc thấy khung cảnh chìm giữa màn đêm, các gia đình đều đóng chặt cửa, tắt đèn đi ngủ rồi, hoàn toàn không có điều gì khác lạ.

https://thuviensach.vn

“Rắn con ca ca, huynh có cảm thấy lạ không?” Tiểu Trúc chợt dừng bước chân, ngước mắt nhìn qua phía Quy Hải Minh, khẽ nói: “Vừa rồi chúng ta đi từ trong tiệm cơm ra ngoài thì còn thấy có nha dịch đi tuần, nhưng bây giờ lại chẳng thấy ai. Còn nữa, về lý mà nói thì vào giờ này người tuần đêm phải ra ngoài gõ chiêng điểm canh rồi, vậy mà suốt dọc đường chúng ta đi lại chẳng hề có tiếng chiêng nào cả.”

Quy Hải Minh nhướng đôi mày kiếm, ngưng thần nín thở, một lát sau mới nói: “Không chỉ tiếng người, ngay cả tiếng chim chóc hay côn trùng kêu cũng chẳng có.”

“Thế này thì quá là lạ thường.” Tiểu Trúc lẩm bẩm nói, rồi giơ ngón tay lên bắt quyết, lập tức nơi đầu ngón tay xuất hiện thần quang lưu chuyển, ánh vàng tỏa ra như những con bướm bay múa, nhanh chóng tỏa đi khắp các đường lớn ngõ nhỏ trong thành. Chiêu này chính là thuật Linh Hoa Lưu Chuyển mà Thương Minh truyền dạy lại cho nàng, dùng để thăm dò sự tồn tại của linh lực. Có linh quang chỉ dẫn, Tiểu Trúc và Quy Hải Minh theo sát phía sau, càng đi họ lại càng cảm thấy cảnh tượng trước mắt quen thuộc – hóa ra nơi này chính là con hẻm nhỏ mà Liễu ma ma cư trú.

Chẳng lẽ thật sự là Bạch Trạch gây chuyện? Trái tim Tiểu Trúc giật thót một cái. Trên thực tế, ngay cả tướng mạo của Bạch Trạch nàng cũng chẳng còn nhớ rõ, chỉ lờ mờ nhớ được bộ dạng hồi niên thiếu của y, nhớ là y từng kể cho nàng nghe rất nhiều chuyện lạ trên núi Côn Luân. Trong ấn tượng của nàng, vị Bạch Trạch ca ca ôn hòa lương thiện đó tuyệt đó không bao giờ làm ra những chuyện thương thiên hại lý. Nhưng sự đời là vậy, trời chẳng chiều lòng người, Bạch Trạch một lòng muốn báo ơn nhưng thiếu chút nữa đã lấy đi tính mạng của Liễu ma ma và những người hàng xóm xung quanh, nguyên nhân bên trong nàng nghĩ mãi vẫn không hiểu được, chỉ có thể quy kết cho yêu độc…

https://thuviensach.vn

Đang khi Tiểu Trúc vừa chạy nhanh vừa suy nghĩ về những chuyện xưa, đột nhiên, từ phía bên cạnh vang lên một tiếng "cạch", thế rồi một bóng đen phá vỡ cửa sổ nhà dân lao ra, vừa gào thét vừa nhào về phía hai người. Tiểu Trúc nhẹ nhàng tránh khỏi, Quy Hải Minh thì vung Bàn Long thương lên gạt con yêu quái toàn thân tỏa khí đen ấy sang một bên, sau đó lại vung chân đá đối phương bay xa mấy thước. Bóng đen đó đập mạnh vào bức tường đá trong con ngõ nhỏ, sau đó toàn thân mềm nhũn ngã xuống đất. Thế nhưng, chỉ sau nháy mắt, khí đen quanh người con yêu quái đó càng nồng đậm hơn, cặp mắt ánh lên những tia đỏ ngầu đáng sợ. Sau đó, con yêu quái từ từ đứng dậy, lê cái chân đã bị gãy, bước từng bước xiêu vẹo về phía Tiểu Trúc và Quy Hải Minh.

Mây đen theo gió bay đi, để lộ vầng trăng sáng. Ánh trăng như sương bạc, chiếu lên bóng đen kia. Chỉ thấy cái bóng đó có bộ dạng như một người đàn ông trung niên. Hắn mặc áo ngủ, mái tóc dài buông xõa, nếu không có cặp mắt đỏ ngầu như máu thì thoạt nhìn chẳng khác gì một người dân bình thường đang trong phòng ngủ. Cùng lúc đó, từ phía trong cánh cửa sổ vừa bị phá vỡ lại bò ra một con yêu quái toàn thân tỏa khí đen, con tiểu yêu đó chỉ cao tới ngang hông Quy Hải Minh, dưới ánh trăng rọi xuống, rõ ràng là một đứa trẻ.

Chợt một tiếng "két" vang lên, cửa lớn của nhà dân bị đẩy ra, từ trong nàh bước ra một người phụ nữ cũng chỉ mặc áo ngủ. Người phụ nữ này mặt mày hờ hững, hành động chậm chạp, toàn thân lởn vởn khí đen, hai mắt đỏ ngầu như máu. Thế rồi, người đàn ông, người đàn bà và đứa trẻ nhất loạt bước dần từng bước về phía Quy Hải Minh.

Cùng lúc đó, chỉ nghe mấy tiếng "bộp, bộp" vang lên, mấy nhà dân xung quanh cũng đều mở rộng cửa, từ bên trong bước ra mười mấy cư dân dáng hình như ma quỷ. Bọn họ ai nấy đều bị yêu khí vờn quanh, mặt mày hờ

https://thuviensach.vn

hững, chỉ biết bước đi thật chậm, từ trong cổ họng còn phát ra những tiếng gầm gừ. Tình cảnh này lúc trước Tiểu Trúc cũng từng gặp phải, đó là lúc ở Thiên Huyền môn, các đệ tử Thiên Huyền môn bị trúng phải yêu độc cũng có biểu hiện như vậy. Nàng kinh hãi mở to mắt, run giọng nói:

"Đây… rõ ràng là các cư dân trong thành bị nhiễm phải yêu độc, hóa thành yêu nhân!"

Mười mấy cư dân bị yêu hóa kia từ từ bước tới, hình thành một vòng vây, bao vây chặt Tiểu trúc và Quy Hải Minh. Thế nhưng, lúc này đây, hai người đã biết được bộ mặt thật của đám yêu quái này, đương nhiên không dám ra tay quá nặng, do đó cũng gặp phải khá nhiều rắc rối. Tiểu Trúc vội móc ra cây Huyền Ảnh, vừa định phóng tín hiệu thì chợt nghe mấy tiếng rít chói tai vang lên, sau đó pháo hoa sáng rực sáng lên ở bốn chỗ. Xem ra không chỉ hai người bọn họ, bốn nhóm còn lại cũng đã bị tập kích.

Mắt thấy yêu nhân tiến lại gần, Tiểu Trúc thì không muốn đả thương các cư dân, Quy Hải Minh liền quét mắt qua một cái, chợt hóa về bản thể Minh Xà, tung mình bay lên cao. Chỉ thấy cái đuôi rắn của y cuốn tới, đặt Tiểu Trúc lên lưng mình, sau đó biến thành một luồng sáng màu bạc bay đi.

"Rắn con ca ca! Mấy người Tất đại ca đang ở kia kìa!" Tiểu Trúc từ trên cao nhìn xuống, thấy ngay mấy người Tất Phi, Lục Linh và Tiểu Bạch cũng đang bị các cư dân đã hóa yêu bao vây, bèn vội vàng lên tiếng nhắc nhở. Quy Hải Minh im lặng không nói gì, chỉ hạ thấp thân thể xuống, bay lướt qua trên đỉnh đầu ba người hảo hữu như một cơn gió, sau đó dùng đuôi quấn lấy bọn họ rồi lại bay lên không trung.

"Đa tạ Quy Hải huynh." Tất Phi thở phào một hơi, "Nếu không có huynh xuất hiện, bọn ta không biết phải giải vây thế nào."

https://thuviensach.vn

Lục Linh nắm chặt cây bán nguyệt kích trong tay, hậm hực nói: “Con yêu quái đáng ghét, không ngờ lại biến dân thường thành yêu nhân, thực không thể tha thứ! Nếu bắt được con yêu quái đó, ta nhất định vằm nó ra làm tám mảnh!”

Thư sinh Tiểu Bạch không nói gì, chỉ hơi nhíu đôi mày kiếm, đưa mắt nhìn về phía những căn nhà ngang dọc đan xen trên mặt đất. Sau chốc lát, y chợt nói: “Mọi người hãy nhìn kĩ mà xem, các căn nhà ở đây được bố trí giống như cái gì?”

Được y nhắc nhở, mọi người định thần nhìn kĩ, cảm thấy những ngôi nhà ở đây đều được sắp xếp một cách có trật tự, kết hợp cả bốn phía đông tay nam bắc thì rõ ràng hình thành một trận pháp hoàn chỉnh. Tất Phi buột miệng nói: “Là Tứ Tượng trận.”

“Đúng vậy.” Tiểu Bạch trầm giọng nói, khuôn mặt đầy vẻ nặng nề, hoàn toàn không còn bộ dạng cười đùa hờ hững như trước kia. Y đưa mắt nhìn về phía vầng trăng khuyết, bấm ngón tay tính toán, chậm rãi nói: “Đã tới giờ Tý rồi.”

Lời của y vừa dứt, đột nhiên, từ nơi trung tâm tòa thành nổi lên một luồng khí đen ngợp trời. Yêu khí dâng cao, sau đó tỏa ra khắp xung quanh, cả tòa thành nhỏ bị một làn sương mù đen bao phủ. Tức thì, những con yêu quái khắp thành đồng loạt kêu vang, âm thanh thê thảm tột cùng, vang tứ phía. Trong cặp mắt lạnh băng thoáng qua một tia ảm đạm, Quy Hải Minh đột ngột lao mình xuống nơi yêu khí bốc lên kia.

Chỉ thấy giữa một con ngõ nhỏ trong thành, Lận Bạch Trạch đang bảo vệ người sư đệ bị trọng thương hôn mê sau lưng, một mình đối mặt với đám yêu quái. Khí đen ở nơi này nồng đậm nhất, tầm mắt bị nhòa hẳn đi, hắn không thể nhìn rõ những bóng đen kia rốt cuộc là loại yêu quái gì. Hắn chỉ

https://thuviensach.vn

biết vừa mới đi vào trong con ngõ này, một làn khói đen nồng đậm đã đột ngột bốc lên, sau đó một bóng đen lao tới, cắn ngay vào cổ sư đệ hắn. Hắn vội phẩy mạnh cây phất trần, đánh bay bóng đen đó đi, nhưng sư đệ hắn sau nháy mắt đã rơi vào hôn mê. Hắn vội cầm máu cho sư đệ, lại cho đối phương uống một viên thuốc khu tà giải độc, sau đó mới phóng Huyền Ảnh lên, làm ra tư thế phòng thủ, sẵn sàng nghênh chiến với lũ yêu quái, đồng thời chờ viện binh đến giúp.

Đột nhiên, từ giữa màn khói đen vang đến một tiếng gào thét dữ dội, sau đó, một bóng đen vừa gầm gừ vừa lao về phía hắn. Lận Bạch Trạch bước lên trước một bước, quét cây phất trần, đang định đánh trả thì chợt nghe từ phía chân trời vang lại tiếng quát lớn: “Dừng tay!”

Sau chốc lát, một cái bóng màu bạc từ trên trời lao xuống, một con Minh Xà xuất hiện ngay trước mặt hắn, biến thành một người thanh niên vóc dáng cao gầy, tay cầm một cây thương bạc. Lận Bạch Trạch chấn động đến không nói nên lời, mãi một hồi sau mới run giọng nói: “Là… là ngươi! Ngươi chính là con yêu quái Minh Xà đó!”

Toàn thân Lận Bạch Trạch run lên lẩy bẩy, ra vẻ rất sợ hãi, nhưng trên thực tế hắn lại ngấm ngầm lần tay trái vào trong túi áo, muốn lấy ra một ít pháp bảo hàng yêu phục ma để đối phó với Quy Hải Minh. Động tác của hắn bị Tất Phi nhìn thấy rõ cả, y liền bước lên trước một bước, đưa tay chụp lấy bàn tay trái đang có ý đồ xấu xa của đối phương, trầm giọng nói: “Lận huynh, chớ có không biết phân biệt tốt xấu, bọn ta tới đây để giúp huynh.”

Khi nói câu này, y không hề cố tình hạ thấp giọng xuống, do đó lập tức bị Lận Bạch Trạch nhận ra thân phận. Hắn kinh ngạc vô cùng, lớn tiếng hét lên: “Ngươi là Tất Phi! Cái tên phản đồ này, rốt cuộc định làm gì? Được lắm, được lắm, hóa ra mọi chuyện đều là do các ngươi gây ra!”

https://thuviensach.vn

“Câm miệng!” Lục Linh bực bội quát lớn. “Ồn ào cái gì thế! Ngươi bớt nói đi rồi nhìn kĩ cho ta, xem xem con yêu quái này rốt cuộc là ai!”

Trong khi Lục Linh buông lời quát mắng, Tiểu Trúc đã niệm chú thi triển Trì Phong quyết. Một làn gió mát đột ngột nổi lên, thổi tan khói đen mù mịt, tạo ra một khoản trong lành nhỏ bé giữa tòa thành yêu khí phủ đầy. Dưới ánh trăng rọi xuống, chỉ thấy con yêu quái vừa định tấn công Lận Bạch Trạch có mái tóc hoa râm, lưng hơi còng, bên chân còn có một con dê nhỏ cũng toàn thân tỏa khói đen đi theo…

“Mẹ!” Lận Bạch Trạch kêu lên thất thanh, sau đó liền trợn trừng mắt, túm lấy cổ áo Tất Phi. “Các ngươi rốt cuộc đã làm gì mẹ ta! Nói! Nói mau!”

Lục Linh bước nhanh tới đây, lấy tay làm đao chặt một cái vào cánh tay của Lận Bạch Trạch, sau đó kéo Tất Phi qua một bên. Cô ta trợn trừng cặp mắt hạnh, giận dữ nói: “Cái tên hồ đồ này, đúng là không biết phân biệt tốt xấu! Nếu bọn ta muốn hại ngươi thì vừa rồi chẳng cần lên tiếng nhắc nhở, cứ để mẹ ngươi cắn chết ngươi hoặc là để ngươi giết chết bà ấy là xong. Lận Bạch Trạch, nơi hãy tỉnh táo một chút cho ta!”

Nghe cô ta nói vậy, Lận Bạch Trạch bất giác hơi sững người, rồi ngước mắt nhìn người mẹ đã hóa thành yêu quái của mình, thấy trên trán bà có dán một tấm bùa, chính là Phược Giáp thần phù của Xích Vân lâu, yêu khí và hung tính của bà nhờ thế mà được kiềm chế. Hơn nữa, vừa rồi vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, cũng chính Tất Phi là người đã lên tiếng ngăn hắn đả thương mẹ mình. Nghĩ tới đây, Lận Bạch Trạch hít sâu một hơi, cố ép mình bình tĩnh lại. “Chuyện này rốt cuộc… là như thế nào? Tại sao mẹ ta lại biến thành yêu quái?”

https://thuviensach.vn

“Không chỉ có Liễu ma ma thôi đâu.” Tiểu Trúc chậm rãi nói. “Người trong toàn thanh đều đã nhiễm phải yêu độc, biến thành yêu quái rồi. Nếu ta đoán không nhầm, Liễu ma ma nói mỗi buổi sáng ngủ dậy mọi người đều thấy đồ đạc trong nhà di chuyển vị trí, còn hoài nghi là do yêu quái gây ra, nhưng kỳ thực yêu quái ở đây chính là bản thân bọn họ chứ không phải ai khác.”

Lận Bạch Trạch nghẹn họng, mãi hồi lâu chẳng nói được gì. Tiểu Trúc khẽ thở dài một tiếng, nói tiếp: “Cảnh tượng thế này bọn ta cũng từng nhìn thấy một lần rồi, đó là khi các đệ tử Thiên Huyền môn trúng phải yêu độc, trở nên lục thân bất nhận, mất hết thần trí, chỉ biết tấn công người sống mà thôi. Nhưng sau khi trúng yêu độc, bọn họ đã yêu hóa hoàn toàn, chứ không giống như Liễu ma ma và mọi người ở đây, ban ngày thì bình thường, đến tối mới biến thành yêu quái. Vừa rồi, khi bọn ta bay lượn trên trời, được Tiểu Bạch nhắc nhở mới phát hiện, toà thành này được xây dựng dựa theo Tứ Tượng trận…”

“Tứ Tượng trận?” Lận Bạch Trạch kinh hãi bật thốt. “Đó không phải là trận pháp dùng để giam giữ yêu quái ư? Ý cô là, từ mấy trăm năm trước Bình thành đã có yêu quái gây rối, về sau người ta mới xây dựng nên tòa thành này để trấn áp ư?”

Tiểu Trúc khẽ gật dầu, rồi nói tiếp: “Theo ghi chép trong một cuốn sách cổ của sư phụ mà ta từng xem, Tứ Tượng trận không chỉ có thể giam giữ yêu quái, còn được dùng để trấn áp khí âm tà bên dưới lòng đất. Vừa rồi ta bay trên cao nhìn xuống, thấy trận nhãn của Tứ Tượng trận vừa hay nằm tại chính căn nhà của Liễu ma ma. Cho tới lúc ấy, ta mới hiểu ra, năm xưa Bạch Trạch ca ca đột nhiên biến thành yêu thú khổng lồ một mặt là vì yêu độc phát tác, khiến huynh ấy mất hết thần trí, mặt khác, chính luồng khí âm tà này đã gây họa, đè nén linh khí của thần chú trong cơ thể huynh ấy, khiến cho huynh ấy bị yêu hóa hoàn toàn.”

https://thuviensach.vn

Lục Linh đưa tay mân mê cằm, trầm ngâm nói: “Nói như vậy thì lần này Bình thành xuất hiện yêu khí ắt hẳn là do Bạch Trạch gây ra rồi.”

Tiểu Trúc khẽ lắc đầu, phủ định ngay suy đoán này. “Không, muội cảm thấy chuyện này không liên quan gì tới Bạch Trạch ca ca hết. Nếu yêu độc trong người huynh ấy lại phát tác, vậy thì ắt hẳn sẽ giống như mười năm trước, thần trí mất hết, chỉ biết giết chóc, làm sao có thể dùng cách vòng vo như thế này được? Theo muội thấy, ắt là khí âm tà dưới lòng đất tự động tiết ra ngoài, dần dần làm ô nhiễm Bình thành, cho nên mới xuất hiện tình cảnh dân chúng trong thành “ban ngày là người, ban đêm là yêu” như thế.”

Tất Phi suy nghĩ một lát rồi tỏ ý tán đồng: “Nguyệt cô nương nói không sai. Ban ngày dương khí nặng, âm khí yếu, cho nên các cư dân không bị ảnh hưởng gì. Nhưng khi đêm đến, âm khí đột ngột dâng cao, yêu khí cũng trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, cho nên mọi người ở đây mới biến thành yêu quái.”

“Nhưng… nhưng mẹ ta gửi thư đến nói, Bình thành mãi gần đây mới xuất hiện tình trạng quái lạ thế này, trước đây thì không có chuyện gì xảy ra cả! Theo như suy đoán của các ngươi, mọi chuyện là do khí âm tà mà ra, vậy thì đáng lẽ phải có vấn đề từ lâu rồi mới đúng chứ?” Lận Bạch Trạch nôn nóng nói.

Tiểu Trúc suy nghĩ một lát rồi nói: “Theo ta thấy, Tứ Tượng trận quả thực đã phong tỏa được khí âm tà, cho nên mấy trăm năm nay, Bình thành mới không xảy ra chuyện bất thường nào cả. Nhưng gần đây, khí âm tà đột ngột bùng phát, chuyện này rất có thể có liên quan tới Ứng Long. Ứng Long phá vỡ phong ấn tại Đông Hải, xuất hiện trở lại nơi nhân gian, yêu lực mạnh mẽ khiến cho đất trời rung chuyển, mà Bình thành thì lại ở cách

https://thuviensach.vn

Đông Hải không xa, có lẽ vì tác động của luồng yêu lực mạnh mẽ ấy nên khí âm tà mới thoát khỏi sự kiềm tỏa của Tứ Tượng trận, từ từ rỉ ra ngoài."

"Lại là tên yêu nghiệt này!" Lục Linh gằn giọng nói. "Hắn hại Thần Châu còn chưa đủ hay sao? Chết tiệt, chúng ta phải nhanh chóng tìm được Khuy Thiên phiên, gom đủ bốn món pháp khí. Chờ sau khi lấy được Vân Sinh kính và phong ấn được tên yêu nghiệt đó rồi, ta nhất định phải băm vằm hắn, khiến hắn không thể đi hại người được nữa!"

Vừa nghe nói đến ba chữ "Khuy Thiên phiên", Lận Bạch Trạch lập tức phất mạnh cây phất trần, nghiến răng nghiến lợi nói: "Được lắm, ta còn đang thắc mắc tại sao các ngươi lại đột nhiên tới Thập Phương điện, hóa ra là có ý đồ với bảo vật của phái ta! Hay cho Lục Linh ngươi, không ngờ ngay cả ngươi cũng đi câu kết với yêu ma, nối giáo cho giặc!"

Lục Linh ưỡn ngực, cất giọng sang sảng nói: "Ngươi cứ mắng thoải mái đi. Lục Linh ta đây đi ngay ngồi thẳng, chẳng có gì hổ thẹn với trời đất và lương tâm, mặc ngươi nói sao thì nói."

Thấy hai người lại phát sinh tranh chấp, Tất Phi liền bước lên trước một bước, đứng ngăn giữa hai người, dịu giọng khuyên nhủ: "Hai người chớ cãi nhau nữa. Quả thực, bọn ta đang nhòm ngó Khuy Thiên phiên, nhưng đó cũng là vì bất đắc dĩ mà thôi. Ôi, những việc này cứ để sau hãy nói, không cần vội làm gì, điều cấp bách bây giờ là phải giải quyết được khí âm tà ở nơi đây! Ta thấy hiện giờ cư dân trong Bình thành mới chỉ là nửa người nửa yêu, nhưng sau khi khí âm tà phun ra nhiều hơn, yêu độc trong cơ thể mọi người sẽ càng ngày càng mạnh, đến lúc bọn họ yêu hóa hoàn toàn thì có hối cũng chẳng kịp."

Nghe Tất Phi khuyên nhủ như vậy, Lục Linh không tranh cãi gì nữa, Lận Bạch Trạch cũng nghẹn lời câm lặng. Mọi người đều nhìn về phía căn nhà

https://thuviensach.vn

của Liễu ma ma, chỉ thấy nơi đó yêu khí ngợp trời, khói đen không ngớt phun lên, trên bức tường bao bên ngoài ngôi nhà đã xuất hiện những khe nứt nhỏ màu đen, gạch vụn liên tục rơi xuống, xem chừng sắp sập đến nơi.

Đúng như phán đoán của Tất Phi, sau khi khí âm tà phun lên khỏi mặt đất, các căn nhà xung quanh đều sẽ bị ảnh hưởng, mà Tứ Tượng trận vốn do những kiến trúc này cấu thành, uy lực hẳn nhiên sẽ ngày một yếu đi. Cứ như tình hình này mà xét, có lẽ chỉ cần mấy ngày nữa là khí âm tà sẽ đánh sập được căn nhà nằm ở vị trí trận nhãn này, tới đó tường đổ nhà tan, Tứ Tượng trận cũng sẽ tan vỡ, khí âm tà lan tỏa khắp thành, tất thảy mọi người dân sẽ biến thành yêu ma.

Nhìn luồng yêu khí phun lên ngợp trời, lại nhìn ngôi nhà có thể sụp xuống bất cứ lúc nào kia, Lận Bạch Trạch nheo cặp mắt phượng vốn đã hẹp dài của mình lại, ngấm ngầm nắm chặt tay phải. Hắn cài phất trần trở về bên hông, lấy từ trong tay áo ra mấy cái bình, lại lần mò lôi ra từ trong vạt áo mấy tấm ngân phiếu, sau đó sục sạo trên dây lưng suốt một hồi lâu, khó khăn mới tìm được ít bạc vụn và mấy đồng tiền. Hắn đưa mắt nhìn khắp mọi người một lượt, cuối cùng dừng ánh mắt lại trên người Lục Linh. Hai hàm răng cắn chạt, cơ thịt trên mặt co giật một hồi, thế rồi Lận Bạch Trạch mới bước về phía Lục Linh, cố rặn ra một nụ cười, nói bằng giọng lấy lòng:

“Lục sư tỷ, tỷ xưa này đã nói là làm, nhất ngôn cửu đỉnh, nổi tiếng là một bậc cân quắc anh hùng trong liên minh chúng ta. Cho dù đã câu kết với yêu ma, nhưng tỷ hẳn vẫn để tâm tới tình nghĩa đồng môn, tuyệt đối không bao giờ nói lời không giữ lời, đúng vậy không?”

Hắn đột nhiên thay đổi hẳn bộ dạng căm phẫn lúc trước, lại quay sang gọi Lục Linh là “sư tỷ”, còn chụp cho cô cái mũ “cân quắc anh hùng” và dùng cả phép khích tướng, hiển nhiên là có việc cần nhờ. Lục Linh làm gì

https://thuviensach.vn

chẳng nhìn ra dụng ý của Lận Bạch Trạch, bèn cau mày, nói: “Ngươi rốt cuộc muốn nói gì? Cứ nói thẳng ra đi, đừng có lằng nhằng như thế!”

“Hay lắm, Lục sư tỷ quả nhiên là người hào sảng.” Trong mắt lóe lên ánh tinh quang, Lận Bạch Trạch trầm giọng nói: “Trong số các vị đây, tiểu đệ chỉ tin được mình sư tỷ. Có một việc này, tiểu đệ muốn nhờ sư tỷ giúp cho: Chờ đến sáng ngày mai, sau khi mẫu thân tiểu đệ khôi phục thần trí, phiền sư tỷ giao chỗ thuốc và ngân lượng này cho bà, nói với bà là tiểu đệ đã quay về Thập Phương điện tu luyện rồi.”

Nói xong, hắn không đợi Lục Linh trả lời, đã nhét mấy bình thuốc và chỗ ngân lượng kia và tay cô ta. Lục Linh chẳng hiểu nguyên do, đành ngẩn ngơ nhận lấy. Lúc này, Lận Bạch Trạch xoay người lại, tay phải rút phất trần ra, tay trái bắt quyết, bước từng bước về phía ngôi nhà của mình, đi thẳng vào giữa màn khí đen mờ mịt…

“Thiên minh minh, địa minh minh, thiên địa càn khôn, hỗn độn xuất minh. Phật hữu linh, Đạo hữu linh, Phật Đạo thần kỳ, vạn vật quy linh[*]…”

[*] Trời tối tăm, đất tối tăm, trời đất càn khôn, hỗn độn khởi nguồn từ cái tối tăm. Phật có linh hồn, Đạo có linh hồn, thần thánh Phật Đạo, vạn vật đều lấy linh hồn làm gốc.

Lận Bạch Trạch nhắm chặt hai mắt, thấp giọng tụng niệm, đồng thời dùng phất trần vẽ ra những đường hoa văn giữa không trung. Tức thì, trong màn khói đen bùng lên những đốm sáng màu xanh lam, sau khi bay ra từ đầu ngón tay hắn liền lởn vởn khắp người. Tất Phi thấy vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cả kinh, vội vàng bước tới ngăn cản: “Lận huynh, không được! Đây là cấm chú lấy thân làm ấn đấy!”

Tất Phi một mặt lên tiếng ngăn cản, một mặt vội vàng chạy tới, nhưng lại va ngay vào một bức tường băng, ngã lăn ra đất. Thì ra, Lận Bạch Trạch

https://thuviensach.vn

sớm đã giấu một tấm Hàn Băng phù trong tay áo, chắc chắn là đã lừa lấy được từ tay một đệ tử nào đó của Xích Vân lâu. Hiện giờ, hắn phóng tấm Hàn Băng phù đó ra, giữa không trung lập tức xuất hiện một bức tường băng kiên cố, vừa khéo ngăn cách hắn với tất thảy mọi người.

Chỉ thấy Lận Bạch Trạch đứng trên khe nứt trên mặt đất, để mặc cho tà khí quấn quanh người, khiến tay áo tung bay lất phất. Sắc mặt từ từ trở nên trắng bệch, hắn cất giọng sang sảng hô:

"Tri thiên địa chi minh, ngộ Phật Đạo chi linh, càn khôn vạn vật, thính ngô hiệu lệnh: Ngô dĩ thân vi khế, ngô dĩ huyết vi bằng, phong thần chú cấm, hóa cốt thành lĩnh[*]!"

[*] Biết được cái tối tăm của trời đất, ngộ được cái linh hồn của Phật Đạo, càn khôn vạn vật, nghe hiệu lệnh của ta: Ta lấy thân làm khế, lấy màu làm bằng, tạo phong ấn cấm chế, hóa xương thành núi đá.

Lời vừa mới dứt, chỉ thấy những đốm sáng âm u đột ngột lóe lên, sau đó cát đá tung bay, bụi bặm mịt mù, từ từ bao bọc lấy đôi chân của Lận Bạch Trạch, khiến cho chân hắn hóa đá. Thì ra, đây chính là cấm pháp của Thập Phương điện – Cốt Trấn! Người thi triển thuật này có thể trấn áp yêu ma, nhưng thân thể sẽ hóa đá. Lúc này đây, Lận Bạch Trạch vì mẹ nuôi của mình, cũng vì trăm họ ở Bình thành, không ngờ lại quyết định thi triển thuật Cốt Trấn, dùng tấm thân má thịt để ngăn chặn tà khí tiết ra ngoài.

Chỉ thấy bụi bặm mịt mù, làn dần từ chân Lận Bạch Trạch lên phía trên, lúc này không chỉ hai chân, mà cả phần hông của hắn cũng đã hóa đá, mọi người đều lộ vẻ không đành lòng. Tất Phi nắm chặt hai tay, Tiểu Trúc thì cúi đầu xuống không nỡ nhìn tiếp. Trong mắt Lục Linh thấp thoáng ánh lệ, cô ta giơ cao mấy bình thuốc cùng ngân lượng trong tay, lớn tiếng nói: "Lận Bạch Trạch, ngươi yêu tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc cho mẹ ngươi cẩn thận! Lục Linh ta nói được làm được, quyết không nuốt lời!"

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Lận bạch Trạch hơi co giật, chẳng thể nhìn ra là đang khóc hay đang cười, chính vào lúc này, cát bụi đã lan tới cổ hắn, sau đó phủ kín cả đỉnh đầu. Nụ cười còn khó coi hơn cả khóc kia cứ thế trở nên cứng đờ trên khuôn mặt của bức tượng đá.

Đột nhiên, một luồng sáng màu vàng rực rỡ xé toạc hư không, đánh tan bức tường băng, rọi vào giữa ấn đường của bức tượng đá. Sau nháy mắt, bụi đất lại bốc lên mịt mù, bức tượng đá thì nứt vỡ, để lộ ra tấm thân máu thịt của Lận Bạch Trạch ở bên trong. Ngay kế đó, một cái bóng màu trắng lao vọt vào giữa làn khói đen, tốc độ nhanh như quỷ mị, đứng ngay trên khe nứt phun ra tà khí, còn có Lận Bạch Trạch đã ở cách đó mấy thước, đang ngẩn ngơ đứng cạnh Liễu ma ma, hiển nhiên là còn chưa rõ tình hình.

Mọi người định thần nhìn kĩ, thấy bóng người đứng trên khe nứt phun tà khí kia không phải ai khác, chính là Tiểu Bạch.

Trước vẻ kinh ngạc của mọi người, Tiểu Bạch không nói năng gì, chỉ nở nụ cười điềm đạm. Lần này, nét cười không chỉ nằm ở khóe môi, còn hiện lên cả trong đôi mắt đen láy của y.

Lận Bạch trạch chẳng hiểu ra sao, kinh hãi bật thốt: “Ngươi làm gì đó? Cẩn thận kẻo mất mạng!”

Nghe thấy câu chất vấn của Lận Bạch Trạch, Tiểu Bạch thoáng đảo mắt, rồi chậm rãi đưa tay lên, sờ vào vòng bạc trên trán, khẽ cất tiếng cười hỏi lại: “Ngươi có biết tại sao mình lại mang tên là Bạch Trạch không?”

Trong khi Lận Bạch Trạchvà mọi người còn đang vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, Tiểu Bạch đã chậm rãi tháo chiếc vòng bạc đó xuống. Phía sau

https://thuviensach.vn

chiếc vòng bạc phải rộng chừng hai ngón tay ấy, tại vị trí chính giữa hai hàng lông mày không ngờ lại có một vết sẹo đáng sợ. Vết sẹo ấy dường như đã có từ lâu, ngang dọc đan xen, có vẻ như bị người ta dùng vật sắc cố tình cứa vào. Nhưng dù là như thế, vết dẹo ấy vẫn không giấu được một đạo ấn ký màu vàng đặc biệt nằm ở vị trí ấn đường của y.

"Huynh… huynh là… Bạch Trạch ca ca!" Tên họ của cố nhân bật ra khỏi miệng. Mãi đến khi nhìn thấy đạo ấn ký đó, Tiểu Trúc mới giật mình nhận ra đối phương. Mười năm trước, thứ nhất là Tiểu Trúc còn ít tuổi, thứ hai là khi đó Bạch Trạch cũng mang bộ dáng thiếu niên, có chút khác biệt với tướng mạo tuấn tú bây giờ, cho nên nàng không thể nhận ra y ngay, chỉ cảm thấy hơi quen mắt mà thôi. Mãi đến lúc này, Tiểu Trúc mới hiểu ra, vì sao khi vừa mới thấy Tiểu Bạch, trong lòng mình đã dâng lên một thứ cảm giác lạ thường như thế.

Tiểu Bạch… Không đúng, bây giờ nên gọi là Bạch Trạch rồi. Chỉ thấy Bạch Trạch khẽ gật đầu với Tiểu Trúc, cười điềm đạm, nói: "Tiểu Trúc muội tử, lâu lắm không gặp."

Biến cố đột ngột xảy ra khiến Lận Bạch Trạch trợn mắt há miệng, mãi hồi lâu sau mới dần dần tỉnh táo trở lại, run giọng chất vấn: "Ngươi… ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi với mẹ ta rốt cuộc có quan hệ thế nào?"

Cặp mắt hơi lóe sáng, Bạch Trạch phát động linh lực của thần thú, tập trung vào đầu ngón tay, sau đó điểm về phía Liễu ma ma. Tức thì ánh vàng bừng lên giữa hư không, bay tới xoay tròn quanh thân thể bà cụ, xua đi luồng yêu khí màu đen, lại hóa giải luôn cả Phược Giáp thần phù. Chỉ thấy đôi mắt vốn đỏ ngầu như máu của bà cụ dần dần khôi phục lại dáng vẻ như thường ngày, sau đó, bà cụ mở to cặp mắt thẫn thờ, nhìn khắp mọi người xung quanh một lượt, hoảng hốt nói: "Thế này… thế này là sao vậy? Ta đang ngủ trong nhà cơ mà, sao… Úi mẹ ơi, đây là cái gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Bà ngước mắt lên, nhìn thấy khói đen bốc lên ngùn ngụt từ trong nhà mình, lập tức sợ đến nỗi hai chân nhũn ra, suýt chút nữa thì bị ngã. May có Lận Bạch Trạch nhanh tay nhanh mắt, kịp thời đỡ lấy bà. Hắn giữ cho mẹ mình đứng vững, sau đó nhẹ nhàng an ủi: “Mẹ, mẹ đừng sợ, không có chuyện gì ghê gớm cả đâu, bọn con có thể giải quyết được. Mẹ có nhận ra gã này không?”

Lận Bạch Trạch đưa tay lên chỉ, Liễu ma ma nhìn theo hướng ngón tay hắn, thấy ngay Bạch Trạch đứng bên trên khe nứt đang phun tà khí. Chỉ thấy mái tóc đen cùng quần áo của y bị gió thổi bay lất phất, quanh người lởn vởn đầy tà khí, dáng vẻ quỷ dị tột cùng. Liễu ma ma hơi ngẩn ra, rồi cất giọng nghi hoặc: “Đây là giống yêu quái gì vậy?”

Nghe vậy, Lận Bạch trạch lập tức phấn chấn tinh thần, lớn tiếng nói: “Ngươi thấy chưa, mẹ ta không biết ngươi! Cái tên khốn này, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Là địch hay là bạn…”

Thế nhưng, hắn còn chưa nói xong đã bị Liễu ma ma kéo tay lại. Chỉ thấy bà cụ tóc đã hoa râm ấy nắm chặt tay con nuôi mình, nôn nóng nói: “Con ơi, mẹ bảo con về đây xử lý chuyện yêu quái gây rối, không phải bảo con đi giết yêu quái! Yêu quái cũng có phân tốt xấu, con phải phân biệt rõ ràng, chớ có đổ oan cho yêu quái tốt, để rồi gây ra những phen oan nghiệt!”

Nghe thấy lời khuyên của mẹ mình, Lận Bạch Trạch nhất thời nghẹn họng. Bạch Trạch thì thu lại nét cười, trong mắt thoáng qua một tia ảm đạm, ôm quyền khom người hành lễ với Liễu ma ma, chậm rãi nói: “Ma ma, thành thật xin lỗi. Năm xưa Bạch Trạch còn ít tuổi, suy nghĩ không chu toàn, thiếu chút nữa gây ra đại họa, bao năm nay ta vẫn luôn áy náy vô cùng.”

https://thuviensach.vn

Liễu ma ma toàn thân run rẩy, mở to đôi mắt, nhìn kĩ đối phương một lượt từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới lên trên, một hồi lâu sau mới cất giọng run run hỏi: “Ngươi… ngươi là… Tiểu Bạch?”

Người thư sinh ấy bấy lâu vẫn luôn tươi cười rạng rỡ, nhưng lúc này lại chẳng còn chút nét cười nào, đôi mắt sáng lên lấp lánh, nhưng lại im lặng chẳng nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Thấy y thừa nhận, Liễu ma ma ngẩn ngơ bước tới, nhưng vừa đi được một bước đã bị Tiểu Trúc ở bên cạnh đưa tay kéo lại. “Liễu ma ma, đừng đi tiếp nữa, ở đó có tà khí nguy hiểm lắm. Tuy cháu không biết năm xưa đã xảy ra chuyện gì nhưng Bạch Trạch ca ca nhất định không cố ý đả thương ma ma đâu.”

Nghe thấy giọng nói trong trẻo ấy, Liễu ma ma lại cả kinh, quay sang nhìn Tiểu Trúc, cất giọng run run: “Cháu… cháu là…”

“Liễu ma ma, cháu là Tiểu Trúc đây.” Thiếu nữ cụp đôi mắt màu hổ phách xuống, nói khẽ.

Liễu ma ma nghe vậy thì cả kinh, vội dưa bàn tay gầy khô gân guốc của mình tới chụp lấy bàn tay thon trắng nõn của Tiểu Trúc, nắm thật chặt. “Tiểu Trúc, Tiểu Trúc, ta… ta có lỗi với cháu và cha cháu! Mặc tú tài… không, Mặc tiên nhân, ông ấy, ông ấy vẫn khỏe chứ?”

Nghe Liễu ma ma nói là “cha cháu”, Tiểu Trúc định lên tiếng giải thích, nhưng nghe đến câu hỏi thăm phía sau, lòng nàng tức thì đau như dao cứa, nhất thời không biết phải trả lời thế nào. Lận Bạch Trạch đứng ở bên cạnh, thấy mẹ mình quen với Nguyệt Tiểu trúc, lại càng nghi hoặc, tâm trạng rối bời, vội vàng cất tiếng hỏi: “Chuyện này rốt cuộc là sao vậy? Mẹ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Tất cả đều do ta mà ra.” Bạch Trạch chậm rãi nói. “Mười năm trước, ta vâng lệnh sư tôn là Thái Nhất chân nhân, lần đầu tiên rời khỏi núi Côn Luân, đến đất Bình thành này trảm yêu trừ ma, nhưng lại không cẩn thận bị Cổ Điêu đả thương. Ta trúng phải yêu độc, biến về nguyên hình, may được Liễu ma ma cứu giúp. Khi đó ta còn ít tuổi, lại mới rời khỏi Côn Luân, chưa am hiểu nhân tình thế thái, chỉ nghĩ cần phải báo đáp ơn cứu mạng của Liễu ma ma. Hôm đó, ta thấy Liễu ma ma trằn trọc không ngủ nổi, cứ mãi nhớ đến đứa con đã qua đời, bèn đọc suy nghĩ của bà ấy, sau đó biến thành hình dạng đứa bé kia…”

Liễu ma ma hai mắt nhòe lệ, lắc đầu nói: “Đều tại ta, tại ta hồ đồ! Ngươi rõ ràng muốn giúp ta, bầu bạn bên ta, thế mà ta lại con ngươi là yêu quái xấu, còn thiếu chút nữa giết chết ngươi…”

Nghe tới đây, Tiểu Trúc rốt cuộc đã ráp nối ra được đại khái nguồn cơn mọi việc năm xưa: Bạch Trạch mang ơn muốn báo đáp, thấy Liễu ma ma nhớ nhung đứa con đã qua đời, bèn hóa thân thành Cương Tử, muốn an ủi Liễu ma ma. Nhưng Liễu ma ma chẳng biết thế nào lại phát hiện ra sơ hở, còn dùng vật nhọn đâm vào trái tim Bạch Trạch. Vào lúc cận kề cái chết, thần lực của Bạch Trạch suy kiệt, yêu lực lại dâng lên, cho nên mới bị yêu độc trong cơ thể khống chế. Thêm vào đó, vùng này vốn có âm khí rất nặng, cho nên Bạch Trạch rốt cuộc đã nổi cơn điên cuồng, hóa thân thành hung thú, thiếu chút nữa thì san phẳng cả Bình thành…

Nghĩ tới đây, nàng khẽ thở dài một tiếng, cảm thán sự vô thường của thế sự. Dường như trong cõi mông lung, mọi việc đều đã được sắp đặt trước cả rồi.

Chỉ nghe Liễu ma ma chậm rãi nói tiếp: “Về sau, ta đi hỏi một vị tiên sinh, lại đi hỏi một vị đại sư nữa, mới hay ngươi là Bạch Trạch, một giống thần thú trên núi Côn Luân, rất có linh tính, đọc được trong lòng người ta

https://thuviensach.vn

suy nghĩ cái gì, cho nên mới biết bộ dạng của Cương Tử… Tại ta, đều tại ta, khi đó ta chẳng biết gì, không những trách nhầm ngươi, còn làm ngươi bị thương. Ngay đến Mặc tú tài một lòng bảo vệ bọn ta cũng bị coi là yêu quái, cuối cùng đành phải rời khỏi Bình thành…"

Vừa nói Liễu ma ma vừa chảy nước mắt giàn giụa, đưa tay áo lên lau, rồi lại thút thít tiếp: "Nhát kéo đó ta đâm sâu như thế, sau đó ngươi lại bị Mặc tiên nhân đả thương, ta cứ ngỡ là ngươi không sống nổi nữa rồi… Những năm nay, ta vẫn luôn hối hận lắm…"

Bà còn chưa nói xong, Lận Bạch trạch đã chấn động đến thẫn thờ, chen vào hỏi: "Mẹ, mẹ đặt tên cho con là "Bạch Trạch", còn nuôi một con dê nhỏ, tất cả đều là để kỷ niệm tên yêu quái này ư?"

Liễu ma ma rơm rớm nước mắt gật đầu, đưa tay tới nhẹ nhàng vuốt ve gáy đứa con mà mình đã nuôi dưỡng nhiều năm, nói giọng cưng nựng: "Con ơi, mẹ đưa con tới Thập Phương điện chính là vì mong con có thể tu luyện pháp thuật, học được nhiều kiến thức, từ đó biết phân biệt phải trái, không hồ đồ như mẹ đấy."

Lận Bạch Trạch mím chặt đôi môi, ngoảnh đầu sang một bên, cúi đầu nhìn xuống đất, không nói gì nữa. Liễu ma ma khẽ vỗ vai con trai, rồi lại quay sang nhìn Bạch Trạch, mừng đến rơi nước mắt, nói: "Tốt quá rồi, Tiểu Bạch, ngươi không sao thì tốt rồi. Nếu không, cả cuộc đời này ta chẳng thể yên lòng được… Những năm nay, ngươi sống có tốt không?"

Bạch Trạch đảo mắt, khẽ mỉm cười, gật đầu nhè nhẹ. Đứng bên cạnh, Lục Linh tỏ vẻ giật mình bừng tỉnh, vỗ tay một cái thật vang, nói: "Ta hiểu rồi! Cứ theo đó mà xét, mười năm trước, sau khi bị trọng thương, Tiểu Bạch đã không quay về núi Côn Luân mà chạy vào sơn cốc đó, lánh đời không gặp ai cả! Chẳng trách dù ta có lôi, có kéo thế nào, huynh cũng

https://thuviensach.vn

không chịu ra ngoài, nếu không vì ta vô tình nhắc đến Mặc Bạch tiên quân, có lẽ huynh sẽ trốn trong đó cả đời luôn ấy nhỉ?"

"Đúng vậy." Bạch Trạch khẽ cười mỉm, chậm rãi nói: "Ta bị yêu độc khống chế, làm bị thương người vô tội, chẳng còn mặt mũi nào quay về gặp sư tôn, đó là nguyên nhân thứ nhất. Thứ hai, ta tuy có năng lực nhìn thấu tâm ý người ta, nhưng lại không hiểu gì về nhân tình thế thái, chỉ gây ra tai họa, làm hại tới người khác, một thứ năng lực như thế, ta còn cần để làm gì?"

Tiểu Trúc không kìm được kêu "a" lên một tiếng, nói: "Bạch Trạch ca ca, vết thương trên trán này là do huynh tự mình rạch lên ư? Huynh cố ý tự hủy hoại bản thân, lẽ nào chính là để thoát khỏi cái thứ năng lực nhìn thấu tâm tư của người ta đó?"

Nhất thời, Tiểu Trúc cảm thấy đầu óc mình rối như tơ vò, trong lòng dâng lên muôn niềm cảm khái: Nàng nhớ lại hồi mới gặp Bạch Trạch, người thiếu niên ôn hòa lương thiện, hừng hực khí thế ấy rất thích tiếp xúc với con người, còn kể cho nàng nghe rất nhiều câu chuyện thú vị trên núi Côn Luân. Thế nhưng, hơn mười năm qua, người thiếu niên của năm nào lại sống một mình ở nơi hẻo lánh, ngày ngày bầu bạn với dòng sông lạnh căm, cô độc không bè bạn. Y căm hận năng lực đặc biệt của mình, thậm chí còn chẳng tiếc tự hủy hoại bản thân. Y đọc hết các sách vở và tiểu thuyết trong thiên hạ, nhưng lại chẳng muốn tiếp xúc với con người. Nếu không vì Lục Linh vô tình xông vào sơn cốc, rồi lại nhắc tới sư phụ Mặc Bạch, y có lẽ sẽ tiếp tục sống ở đó đến hết đời, một mình chìm trong sự cô quạnh. Cho dù sau đó y quyết định ra ngoài để báo đáp ân tình của sư phụ Mặc Bạch, nhưng cũng đã chẳng còn là thiếu niên của ngày xưa, nói năng luôn chẳng đâu vào đâu, thoạt nhìn thì tươi cười hỉ hả, bỡn cợt nhân gian, nhưng thực tế là chỉ đeo một tấm mặt nạ, nụ cười không bao giờ lọt vào nơi đáy mắt, lại càng không xuất hiện giữa trái tim…

https://thuviensach.vn

“Này, Tiểu Bạch.” Lục Linh bất mãn làu bàu. “Ta thấy huynh đúng là còn lợi hại hơn cả đám người trong gánh hát nữa đấy, giấu ta kỹ quá chừng! Chẳng trách huynh lại biết cách dùng Càn Khôn đỉnh để luyện thuốc, còn gạt ta là xem được từ trong sách cổ, thật là đồ dối trá!”

Bạch Trạch hơi nhếch khóe môi, nở nụ cười điềm đạm, sau đó chậm rãi nói: “Năm xưa, ta có lòng ra tay giúp người, nhưng lại thiếu chút nữa gây ra đại họa, khiến bản thân hối hận cả đời. Ta không biết khi đồng hành với chư vị, hành vi của ta sẽ gây ra những mối nhân quả như thế nào, cho nên ta không ra tay, không nói nhiều, chỉ khoanh tay đứng nhìn mọi chuyện diễn ra.”

Nói tới đây, y dừng lại một chút, quay sang nhìn Liễu ma ma, nói tiếp: “Thế nhưng, đến ngày hôm nay, khi gặp lại cố nhân, ta mới hiểu được rằng, dù lòng người khó đoán nhưng thiện ý thì luôn được mọi người chấp nhận; cho dù nhân quả khôn lường nhưng đại trượng phu sống dưới gầm trời, có việc nên làm, có việc không nên làm, mọi việc cứ tùy tâm. Lận Bạch Trạch, hãy chăm sóc mẹ ngươi cho tốt, tà khí ở nơi này cứ để ta trấn áp là được.”

Chẳng đợi mọi người ngăn cản, Bạch Trạch đã cất giọng sang sảng đọc lên những lời chú của thuật Cốt Trấn vừa rồi. Sau nháy mắt, gió dữ nổi lên, cát bụi bay mù mịt, từ giữa trán y lập tức bừng lên một luồng ánh sáng màu vàng chói mắt.

Ánh vàng chuyển động không ngừng, tạo ra những gợn sóng màu vàng giữa trời đất. Nhất thời, ngay cả cát đá tung bay cũng bị ánh vàng bao phủ, yêu khí màu đen ngợp trời bắt đầu bị kìm nén, liên tục thu hẹp phạm vi, cuối cùng bị thần quang áp chế hoàn toàn, phải chui trở vào khe nứt trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Đứng giữa màn ánh vàng rực rỡ như bươm bướm bay lượn, Bạch Trạch rút từ trong tay áo ra một cây sáo ngọc, dùng sáo khẽ gõ vào lòng bàn tay, lớn tiếng hô vang: “Chư vị, xin tạm biệt.”

Dứt lời, y nở một nụ cười điềm đạm với mọi người. Sau nháy mắt, ánh vàng tan đi, màn đêm quay trở lại, Bạch Trạch đã hóa thành một bức tượng đá đứng sừng sững ở đó. Dưới chân y vốn phải là một khe nứt không ngừng phun ra tà khí, nhưng giờ đã hoàn toàn liền lại, chẳng còn chút dấu vét nào.

Gió mát khẽ thổi, cuốn bay một chút cát vàng cuối cùng, sau đó, mọi thứ hoàn toàn quay về như cũ.

Màn đêm nặng trĩu, trăng sáng treo cao, Bình thành chìm vào tĩnh lặng, bốn phía xung quang chỉ còn lại những tiếng côn trùng rả rích, càng làm tăng thêm sự tịch mịch.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, Tiểu Trúc cụp mắt xuống, không đành lòng nhìn bức tượng đã mất hết sinh khí kia. Quy Hải Minh đưa mắt liếc qua, biết nàng lòng đầy tâm sự, bèn đưa tay tới, nhẹ nhàng đặt lên bờ vai mỏng manh của nàng. Lục Linh trợn mắt há miệng, nghẹn ngào nói: “Sao… sao lại như vậy chứ… Tại sao nhất định phải dùng người sống để hiến tế, lẽ nào không có cách khác để chặn khe nứt này lại ư?”

“Bạch Trạch thân là Côn Luân thần thú, kiến thức uyên bác, thông hiểu đạo trời, nếu có cách khác, y há lại phải dùng đến thuật Cốt Trấn như vậy?” Tất Phi chậm rãi lắc đầu, thở dài một tiếng, sau đó cất lời an ủi: “Con người ta sống trên đời, há có thể mọi việc đều như ý, chỉ cần không thẹn với lòng là đủ. Bạch Trạch hành động kỳ thực cũng là theo bản tâm, mọi người chớ nên buồn lòng thêm nữa.”

https://thuviensach.vn

Lận Bạch Trạch nghẹn họng nhìn trân trối, suốt hồi lâu chẳng nói được gì. Hắn chỉ có thể ôm lấy bờ vai của mẹ nuôi, kéo bà vào lòng, để mặc cho nước mắt bà thấm đẫm cả vạt áo.

“Chà chà, ta nói này các vị, sao cứ u sầu ủ dột như thế làm gì? Nếu để người qua đường nhìn thấy, bọn họ ắt sẽ nghĩ là các vị đang khóc đám ma đấy.”

Đột nhiên, một giọng nói trong treo mang theo nét cười vang lên, phá tan sự trầm mặc. Mọi ngời đều cả kinh, vội nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy con dê con vốn đi theo Liễu ma ma kia đang ngẩng cao đầu, dùng cặp mắt to tròn đen láy của mình quan sát mọi người. Cặp mắt ấy sáng lấp lánh, chừng như còn ánh lên những tia cười giảo hoạt.

“Tiểu Bạch?” Lục Linh kêu lên thất thanh. “Chẳng phải huynh đã dùng thuật Cốt Trấn gì đó và biến thành đá rồi ư?”

“Ha ha.” Con dê con khẽ cười một tiếng. “Nếu là người bình thường thi triển thuật Cốt Trấn thì đương nhiên sẽ bị hóa đá, mất hết sinh cơ. Nhưng ta là Côn Luân Bạch Trạch, thần thú thượng cổ, há lại giống với người phàm? Tuy ta đã dùng máu xương để trấn áp tà khí, nhưng linh thức thì đã kịp chuyển dời, tạm thời nương nhờ ở trong thân con dê này. Chỉ cần tu hành ước chừng trăm năm, ta sẽ lại có thể hóa hình như trước.”

Lận Bạch Trạch thở phào một hơi, nhưng rồi khóe miệng lại hơi co giật, cặp mắt phượng hẹp dài liếc nhìn về phía con dê, làu bàu nói: “Hừ, đã có cách không cần phải chết người như thế, sao không nói sớm?”

“Này, Lận Bạch Trạch, ngươi nói thế là có ý gì?” Thấy điệu bộ đó của Lận Bạch Trạch, Lục Linh tỏ thái độ bất bình thay cho Bạch Trạch. “Ngươi

https://thuviensach.vn

nghĩ cái thân xác đó của Tiểu Bạch dễ tu luyện lắm sao? Người ta đã phải vứt bỏ mấy trăm năm tu vi, thế mà ngươi ngay đến một câu cảm ơn cũng không nói, bây giờ còn trách móc nữa là sao?"

Những lời này của Lục Linh khiến cho Lận Bạch Trạch mất hết thể diện, ấp úng chẳng nói được gì. Nhìn thấy bộ dạng lúng túng đó của hắn, lại nhìn mấy bình thuốc và chỗ ngân lượng trong tay mình, Lục Linh rảo bước đi lên phía tước, nhét trả hết về cho Lận Bạch trạch, lớn tiếng nói: "Con người ngươi tuy tham lợi vặt, việc gì có thể rụt đầu thì tuyệt đối không chường mặt ra, chẳng khác nào một tên trộm gà, nhưng vào lúc mấu chốt thì vẫn có thể trông cậy được, cũng coi như là một hán tử! Này, cầm lấy đi, chỗ thuốc với ngân lượng này ngươi tự đi mà giao cho mẹ mình."

Bị Lục Linh nói như vậy, Lận Bạch Trạch lại càng xấu hổ, khóe mắt hơi co giật, miệng há hốc ra, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng nói được gì, chỉ lẳng lặng nhận lấy vật mà Lục Linh đưa tới. Tất Phi nhìn thấy rõ bộ dạng khó xử của bằng hữu ngày xưa, liền khẽ ho một tiếng, cố tình chuyển chủ đề để giải vây cho Lận Bạch Trạch: "Lần này, may mà có Bạch Trạch tiền bối ra tay giúp đỡ, phong tỏa được khí âm tà dưới lòng đất. Liễu đại thẩm xin hãy yên tâm, sau khi trời sáng, yêu độc mà dân chúng trong thành nhiễm phải sẽ dần dần được hóa giải, kể từ nay về sau cũng không còn chuyện lạ xảy ra nữa đâu."

Liễu ma ma vuốt ve lưng con dê con kia, đồng thời đổi khóc làm cười, không ngừng nói với mọi người: "Đa tạ, đa tạ đại hiệp. Trời cũng sắp sáng rồi, để ta đi nấu cháo mời mọi người ăn."

"Không cần phiền phức như thế, đại thẩm, bọn tại hạ còn có việc quan trọng, không tiện ở lâu." Tất Phi mềm mỏng cự tuyệt, sau đó quay sang nhìn Lận Bạch trạch, chậm rãi nói: "Lận huynh, hiện giờ thân phận của bọn ta đã bị lộ, huynh cũng biết mục tiêu của bọn ta rồi, chính là Khuy Thiên

https://thuviensach.vn

phiên của quý phái. Thực không dám giấu, bọn ta đã lấy được pháp khí của ba phái khác rồi, chỉ còn thiếu bảo vật của Thập Phương điện thôi. Bọn ta phải làm vậy thực cũng vì bất đắc dĩ, mục đích là giúp Mặc Bạch tiên quân hồi sinh, từ đó tìm ra Vân Sinh kính để phong ấn Ứng Long trở lại. Ta cũng không muốn Lận huynh khó xử, chỉ mong huynh có thể bảo mật, đừng nói gì với trưởng lão của quý phái để bọn họ tăng cường phòng ngự mà thôi."

Lận Bạch Trạch hơi hé môi, né tránh không nói tới chuyện này. Nhìn thấy bộ dạng do dự của hắn, Lục Linh lập tức nổi giận, cầm cây bán nguyệt kích lên dội mạnh cán kích xuống đất, cau mày nói: "Cái tên cứng đầu này, ngươi nói gì đi chứ! Đến nước này rồi, chẳng lẽ ngươi còn nghĩ bọn ta là hạng người ác câu kết với yêu ma để đi làm chuyện xấu ư? Nói cho ngươi biết, chỉ dựa vào việc Tiểu Bạch thay ngươi chặn khí âm tà, chuyện này dù ngươi có muốn hay không thì cũng nhất định phải giúp bọn ta! Liễu ma ma, xin hãy nhắm mắt lại, đừng nhìn nữa, cháu phải đánh ngất đứa con này của thím, để y không thể đi cáo giác lung tung."

Dứt lời, Lục Linh nắm tay lại, rảo bước tiến về phía Lận Bạch Trạch. Liễu ma ma nhìn cô ta, rồi lại nhìn con trai mình, vội vàng kéo tay áo hắn, ôn tồn khuyên nhủ: "Con trai à, Mặc tú tài, à không, Mặc tiên nhân đã từng giúp chúng ta, con hãy nể mặt mẹ lần này đi, được không?"

"Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy? Con là người hồ đồ như thế sao?" Lận Bạch Trạch nheo đôi mắt hẹp dài lại, khẽ vỗ lên mu bàn tay đầy những nếp nhăn của mẫu thân, tỏ ý an ủi, lại quay sang khẽ lắc đầu với Lục Linh. "Lục sư tỷ, tỷ bình tĩnh lại đã, bình tĩnh một chút đã! Ôi trời, tỷ thu trường kích lại đi, cũng bỏ cả nắm đấm xuống, ta đâu có nói là sẽ quay về Thập Phương điện cáo giác đâu."

Lục Linh nghe thấy thế mới dừng chân lại. Chỉ thấy Lận Bạch Trạch hết nhìn trái rồi lại ngó phải, dáng vẻ như đang đi ăn trộm, sau khi không thấy

https://thuviensach.vn

ai vẫn hạ thấp giọng xuống nói: “Mấy người cũng phải giữ cho ta một con đường lui chứ. Mấy người sư đệ kia của ta đang tuần tra quanh đây, bây giờ khí âm tà đã tan, ai biết được khi nào bọn họ sẽ tới, Lục sư tỷ nói lớn như vậy, chẳng lẽ sợ người ta không nghe thấy hay sao?”

Vừa nói thế, Lận Bạch Trạch vừa đưa tay ra hiệu, bảo mọi người hãy vào trong nhà trước. Chờ sau khi mọi người đã đi vào cả rồi, hắn còn thò đầu ra nhìn trái ngó phải, thấy không có người nào thì mới vội vàng đóng cửa cổng, còn cài then cẩn thận. Sau đó, hắn xoay người, trề môi ra, nói với mọi người: “Mẹ ta đã mở miệng như thế, các vị nói xem, ta có thể không giúp được ư? Khuy Thiên phiên nằm ở nơi nào, ta đương nhiên biết rõ, nhưng hiện giờ thì chưa thể nói với các vị được.”

“Nói vậy là sao?” Tiểu Trúc nhướng mày lên, khẽ cất tiếng hỏi. “Chỉ cần huynh nói cho bọn ta biết tung tích của Khuy Thiên phiên, bọn ta sẽ lập tức đi lấy trộm về, như vậy chẳng phải là có thể rũ sạch quan hệ với huynh sao?”

“Rũ thế nào được mà rũ.” Lận Bạch Trạch lập tức xị mặt xuống, ai oán nói: “Lần này, thực ra ta lén lút chạy ra ngoài đây! Ta đã nói với các vị rồi, mầy ngày nay các trưởng lão trong phái đều đã tới bên bờ Đông Hải, sư phụ bảo ta ở lại trông coi sư môn, nhưng ta vừa nghe nói ở nơi này xuất hiện yêu quái thì vội vàng chạy tới ngay. Nếu các vị lấy trộm Khuy Thiên phiên vào thời điểm này, ta quay về phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ lại xách đầu đi tạ lỗi với sư phụ?”

Tất Phi suy nghĩ một lát, bèn gật đầu, nói: “Đúng vậy, chuyện này quả thực đã làm huynh khó xử rồi. Lận huynh, huynh có biện pháp gì khác không?”

https://thuviensach.vn

Lận Bạch Trạch đưa tay mân mê cằm, suy nghĩ một lát, hai mắt bỗng sáng lên, vỗ tay nói: “Biện pháp thì không phải là không có. Thế này đi, các vị chờ thêm một ngày, đợi khi ta và các vị sư đệ trở về môn phái rồi, sau đó...”

Hắn cẩn thận dặn dò một phen, nói tỉ mỉ kế hoạch cho những người đang có mặt biết. Nghe hắn nói xong ba người Tiểu Trúc, Quy Hải Minh và Tất Phi đều gật đầu tỏ ý tán đồng, Lục Linh còn vỗ tay, cười nói: “Ta biết ngay là ngươi không thiếu thủ đoạn mà, ngay cả môn phái của mình ngươi cũng chẳng buông tha!”

“Lục sư tỷ, sư tỷ nói thế là đang khen ta hay là đang châm chọc ta vậy? Ta làm thế chẳng phải vì bị các vị bức ép ư?” Lận Bạch Trạch nhún vai làm ra vẻ hết cách, sau đó cau mày, nhăn nhó nói: “Việc không thể chậm trễ, sau khi sư phụ ta và các vị trưởng lão về, mọi việc sẽ không còn đơn giản nữa đâu. Chờ đến sáng sớm, ta và các sư đệ sẽ hội họp rồi lập tức xuất phát. Phải rồi, các vị nhớ hóa trang cho cẩn thận, đừng để lộ ra sơ hở gì đấy.”

Một canh giờ sau, tiếng gà gáy vang lên, các đệ tử của Thập Phương điện quả nhiên đều quay lại hội họp với Lận Bạch Trạch. Trước đó, mấy người Tiểu Trúc sớm đã hóa trang cẩn thận, chuẩn bị ổn thỏa tất thảy. Mọi người cáo từ Liễu ma ma, sau đó lên đường quay về Thập Phương điện. Còn về Bạch Trạch thì vốn muốn giúp một tay nhưng lại phát hiện mạch đất nơi này có dịđộng, lo rằng yêu khí sẽ rỉ ra trở lại, đành ở lại Bìnhthành trông chừng, đề phòng có chuyện bất trắc xảy ra.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 12

Thử thách

Đêm khuya sương nặng, trăng sáng treo cao. Gió đêm thổi qua mặt Kính hồ, làm nổi lên từng gợn sóng lăn tăn. Trên mặt hồ sáng bóng như gương ấy, bỗng có một cái bóng màu trắng bạc bay lướt qua, chính là một con Minh Xà khổng lồ với bốn chiếc cánh như che kín cả bầu trời. Chỉ thấy nó dang rộng cả bốn chiếc cánh, dừng lại bên bờ Kính hồ, sau đó đột nhiên há cái miệng rắn phun ra một ngọn lửa dữ dội về phía học đường Nho gia.

Ngọn lửa ấy sau nháy mắt đã nuốt chửng cả tòa kiến trúc, nhấn chìm vạn vật vào trong biển lửa. Không lâu sau, khói đen mù mịt bốc lên, biển lửa dâng cao ngợp trời, không chỉ soi đỏ mặt Kính hồ, còn chiếu sáng cả bầu không. Ánh lửa đó chiếu cao tới tận mây, cho dù ở cáchxa vài chục dặm vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Sau chốc lát, từ nơi cửa của Thập Phương điện dựa lưng vào núi, quay mặt ra hồ cũng có ánh lửa ngợp trời bốc lên. Đó là nhà bếp của môn phái, vốn chất đầy củi khô, lúc này hỏa hoạn bốc lên dữ dội vô cùng. Đệ tử tuần tra nhìn thấy tình cảnh này, lập tức chạy đi cứu hỏa, đồng thời lớn tiếng hô vang: “Có hỏa hoạn! Có hỏa hoạn!”

Trong khi các đệ tử của Thập Phương điện giật mình choàng tỉnh dậy từ trong giấc mộng, vội vàng khoác áo chạy tới các nơi bị hỏa hoạn như nhà bếp, học đường để cứu hỏa, Lận Bạch Trạch dẫn theo hai người vận áo xanh theo lối đệ tử bậc thấp của Thập Phương điện, đi về phía chính điện của môn phái. Bọn họ cố tình ẩn giấu hành tung, chỉ đi ở những nơi vắng vẻ. Sau khi vào trong chính điện, Lận Bạch Trạch thấy bốn phía không có

https://thuviensach.vn

ai, vội vàng đóng cửa điện lại, sau đó hạ thấp giọng xuống nói với hai người kia: “Hai người phải canh chừng cẩn thận đấy, đừng để người khác đi vào.”

“Yên tâm, cứ giao việc này cho ta!” Một gã đệ tử vỗ ngực đảm bảo, giọng nói tuy hào sảng nhưng không giấu được vẻ trong trẻo êm tai, chính là Lục Linh chứ không phải ai khác.

“Lận huynh xin cứ yên tâm, bọn ta hiểu mà.” Người còn lại thì nói năng ôn tồn hòa nhã, không phải Tất Phi thì còn có thể là ai?

Hóa ra, chiêu này của Lận Bạch Trạch chính là “Thanh đông kích tây” trong ba mươi sáu mưu kế. Ngày đó, ởBình thành, sau khi hội họp với các sư đệ của mình, hắn trước tiên cáo biệt mấy người Lục Linh, làm ra vẻ “Lục Linh và các đệ tử của Độ Tội cốc đã rời đi rồi”, nhưng trên thực tế, hắn lại hẹn gặp bốn người ở bên bờ Kính hồ. Hắn lấy ra ba bộ trang phục của đệ tử bậc thấp cho Tiểu Trúc, Tất Phi và Lục Linh mặc vào, lại lén lút dẫn ba người vào trong môn phái. Chờ đến đêm khuya, Quy Hải Minh hiện ra nguyên hình Minh Xà rồi đi phóng hỏa ở học đường Nho gia vốn không có người ở, cố ý thu hút sự chú ý của đệ tử Thập Phương điện. Còn Tiểu Trúc thì đóng giả làm đệ tử của môn phái này, dùng các pháp thuật hệ gió như Trì Phong quyết để phóng hỏa ở nhà bếp vốn không một bóng người, dụ người ta đến cứu hỏa. Lục Linh và Tất Phi thì đi theo Lận Bạch Trạch, thừa lúc hỗn loạn lẻn vào chính điện để lấy trộm Khuy Thiên phiên.

Trong điện có thờ tượng của các vị tổ sư tam giáo Nho, Thích, Đạo, chỉ thấy Lận Bạch Trạch đi tới bên cạnh một ngọn đèn hoa sen, lấy cây nến trên đó xuống. Sau đó, hắn phất cây phất trần trong tay, cắm phần cán phất trần vào trong cái lỗ vốn dùng để cắm nến của ngọn đèn hoa sen, dùng sức xoay mạnh. Lập tức, chỉ nghe những tiếng “lách cách” vang lên, dưới chân bức tượng Huyền Thiên Thượng Đế bỗng xuất hiện một cái hang dài chừng

https://thuviensach.vn

hai thước. Lận Bạch Trạch đi tới, cẩn thận lấy từ bên trong ra một chiếc hộp gỗ đào trổ hoa, lại rút cây phất trần củamình ra, sau đó xoay người giao chiếc hộp gỗ cho Tất Phi và Lục Linh, nhỏ giọng dặn dò:

“Bên trong này chính là Khuy Thiên phiên. Các vị dùng xong nhớ phải trả lại đây nhé...”

“Lận huynh yên tâm, sau khi việc thành, bọn ta ắt sẽ trả vật về cho chủ cũ.” Tất Phi trầm giọng đáp.

“Không, không, đừng trả lại cho ta.” Lận Bạch Trạch vội vàng xua tay lia lịa. “Coi như ta sợ các người đấy, sau này nhất định chớ có tìm ta! Ta không muốn sự việc bại lộ để rồi bị sư phụ chém đầu đâu. Thế này đi, đến lúc đó mấy người hãy bảo con rắn kia ném trả vật này xuống chiếc thuyền nhỏ trên Kính hồ là được rồi, đệ tử chèo thuyền nhìn thấy nó, sẽ tự khắc đưa về môn phái.”

Nói tới đây, Lận Bạch Trạch nhíu chặt đôi mày, hai hàng lông mày như dính cả vào nhau. Rồi hắn đưa tay vỗ ngực, cắn răng nói: “Các người tới đi!”

Tất Phi và Lục Linh đưa mắt nhìn nhau, cô gái nâng bán nguyệt kích lên, vừa định ra tay thì đột nhiên Lận Bạch Trạch lại nhảy về phía sau một bước, nhăn nhó nói: “Đừng đừng! Lục sư tỷ ra tay nặng lắm, ta sợ một kích của tỷ đánh xuống thì cái mạng này của ta hỏng mất. Tất... Tất sư huynh, xin nhờ huynh vậy.”

Đến lúc này, hắn lại quay sang gọi Tất Phi là “sư huynh” để lấy lòng. Lục Linh trừng mắt nhìn hắn, khẽ “hứ” một tiếng vẻ bất mãn. Tất Phi thì

https://thuviensach.vn

khẽ gật đầu, trầm giọng nói: “Cũng được. Lận huynh, huynh hãy cố chịu một chút, xin cho phép Tất mỗ đắc tội.”

Dứt lời, Tất Phi giơ hai ngón tay lên, kẹp ở giữa một tấm Hàn Băng phù, khẽ cất tiếng niệm: “Thiên Tuyết Hàn Sương.”

Giữa không trung đột nhiên xuất hiện mấy mũi tên băng, đâm thẳng về phía những vị trí như vai trái, ngực trái của Lận Bạch Trạch. Bị mấy mũi tên băng ấy đâm trúng Lận Bạch Trạch lùi về phía sau liền mấy bước, ngã gục xuống đất. Máu tươi từ miệng vết thương không ngớt chảy ra, Lận Bạch Trạch đau đến nỗi ngũ quan méo mó, khuôn mặt trở nên tái nhợt, đau đớn kêu lên: “Tất, Tất Phi, ngươi ra tay cũng đâu có nhẹ... Không ổn, ta sắp ngất rồi, ngất rồi... Các ngươi chạy... Nhớ, nhớ phải mở cửa, để người ta đến cứu, cứu ta...”

Nhìn thấy bộ dạng thê thảm này của hắn, Tất Phi hơi sững người, sau đó liền chạy tới hỏi thăm: “Lận huynh, huynh sao rồi? Chiêu này của ta đâu có...”

“Đừng để ý đến gã nữa, tên tiểu tử này sợ đau đấy mà.” Lục Linh đưa tay kéo Tất Phi lại, trề môi nói: “Gã chẳng qua chỉ bị thương ngoài da thôi, ta nhìn thấy rõ lắm, tâm mạch không bị sao hết. Đã không chịu được đau, thế thì còn học theo người ta dùng khổ nhục kế làm gì? Được rồi, ngươi cứ nằm đó đi, bọn ta sẽ dụ người đến đây cứu ngươi.”

Câu cuối cùng đó cô ta hiển nhiên nói với Lận Bạch Trạch. Chỉ thấy vị đại đệ tử Thập Phương điện “không chịu được đau” đó dứt khoát nâng đầu mình lên, đậpmạnh một cái xuống đất. Chỉ nghe “bộp” một tiếng, hai mắt hắn trợn trắng, thật sự ngất xỉu.

https://thuviensach.vn

***

Sau khi lấy được Khuy Thiên phiên, bốn người Tiểu Trúc, Quy Hải Minh, Tất Phi và Lục Linh lập tức đến Thiên Huyền môn để mượn Tử Tiêu kiếm từ chỗ Huyền Kỳ chân nhân.

Minh Xà ngày bay ngàn dặm, không bao lâu sau đã tới được núi Thiên Huyền. Lúc này, núi Thiên Huyền đã chẳng còn vẻ trùng trùng điệp điệp với non xanh nước biếc như trước, thay vào đó là một mảng băng giá kéo dài ngàn dặm, khung cảnh ngợp vẻ thê lương. Lớp băng dày phủ lên đình đài lầu các, cũng bao trùm cả nền đá xanh của Thiên Huyền môn. Các đệ tử mặt mũi đen thẫm vì yêu độc lúc này cũng bị đông cứng trong băng, lớp băng dày bên ngoài không sao giấu được vẻ mặt dữ dằn cùng động tác hung tợn của bọn họ, dường như mỗi người đều sẵn sàng phá băng lao ra bất cứ lúc nào.

Tình cảnh này khiến Lục Linh không khỏi cả kinh thất sắc. “Thiên Huyền môn sao lại biến thành như thế này? Các đệ tử bị đóng băng ở đây phải có tới mấy trăm người đấy! Rốt cuộc là sao vậy? Sao bọn họ lại rơi vào cảnh này?”

“Lục sư muội, chuyện này nói ra thì dài lắm.” Tất Phi khẽ thở dài một tiếng, giải thích: “Một tháng trước, Ứng Long phá phong ấn thoát ra ở Đông Hải, thế rồi lập tức phái hai tôn giả dưới trướng là Cửu Hoàng và Hồn Sát đến Thiên Huyền môn trả thù. Bọn chúng cố ý phóng ra yêu độc, khiến đệ tử của Thiên Huyền môn hóa thành yêu nhân, mục đích chính là được thấy cảnh tượng bọn họ tàn sát lẫn nhau.”

Trong khi họ trò chuyện, Minh Xà đã hạ xuống trước sơn môn. Ánh bạc lóe lên, Quy Hải Minh biến về hình người, bốn người đứng kề vai nhau. Nơi sơn môn trước kia được canh gác vô cùng nghiêm mật, nay chỉ có một

https://thuviensach.vn

người đệ tử trông coi. Nhìn thấy bốn người, gã đệ tử đó bước lên trước một bước, ôm quyền cung tay nói: “Xin mời chư vị, chưởng môn chờ đã lâu rồi.”

Dứt lời, gã đưa tay ra dấu “mời”, sau đó dẫn mọi người đi về hướng chính điện. Bốn người một mạch tiến đi, chỉ thấy trên con đường núi phủ dày băng tuyết, dưới những mái hiên cũng chĩa xuống đầy những mũi băng. Vốn phải là một nơi tựa như tiên cảnh, vậy nhưng lúc này Thiên Huyền môn lại rơi vào cảnh điêu linh, trên đường đi, số đệ tử tay chân lành lặn, thần trí tỉnh táo mà bọn họ nhìn thấy được chỉ có khoảng mấy chục người.

“Thật đáng giận! Thiên Huyền môn vốn là thủ lĩnh của liên minh Tru Yêu, chẳng ngờ giờ đây lại rơi vào cảnh thế này, đều tại tên Ứng Long chết tiệt đó cả!” Lục Linh gằn giọng nói.

Lời của cô ta vừa dứt, chợt nghe một giọng nói sang sảng vang lên giữa đất trời:

“Hoa không thường nở, trăng chẳng hay tròn, chuyện giữa nhân gian, có khô héo tất có tốt tươi, có hưng thịnh tất có suy vong. Thiên Huyền môn chỉ là một môn phái dưới phàm trần, há lại thoát được cái lẽ ấy?”

Mọi người nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy bên ngoài chính điện của Thiên Huyền môn đứng sừng sững một nam tử như băng tựa tuyết, thân hình khôi vĩ. Người đó có mái tóc bạc phơ nhưng mặt mũi lại rất trẻ, ngũ quan tuấn tú, hai mắt sáng như sao, chỉ đáng tiếc sắc mặt lại nhợt nhạt, từ xa nhìn lại chẳng khác nào một bức tượng được tạc thành từ băng tuyết.

“Huyền Kỳ tiền bối.” Ba người Tiểu Trúc, Quy Hải Minh và Tất Phi đều ôm quyền hành lễ, riêng Lục Linh thì cả kinh, ngạc nhiên hỏi: “Cái gì? Vị

https://thuviensach.vn

này chính là chưởng môn nhân của Thiên Huyền môn- Huyền Kỳ chân nhân? Sao lại trẻ như vậy chứ?”

Thiên Huyền môn và Độ Tội cốc tuy cùng thuộc liên minh Tru Yêu nhưng Huyền Kỳ chân nhân lại chưa xuất hiện trong hội nghị liên minh bao giờ, mọi việc đều do nhị trưởng lão là Nguyên Hư chân nhân thay mặt xử lý, do đó Lục Linh chưa từng gặp ông ta. Cô ta làm sao ngờ nổi vị chân nhân mà theo lời đồn đã gần hai trăm tuổi ấy lại chính là người thanh niên tuấn tú ở trước mắt đây.

Nhìn thấy bộ dạng trợn mắt há miệng của Lục Linh, Tất Phi liền đưa tay che miệng, hạ thấp giọng xuống giải thích: “Vị Huyền Kỳ chân nhân này vốn là thần thú Thủy Kỳ Lân. Ông ấy nguyên là bằng hữu chí giao của tổ sư Thiên Huyền môn- Thiên Huyền thượng nhân, sau khi Thiên Huyền thượng nhân qua đời, ông ấy kế nhiệm vị trí chưởng môn, thay bằng hữu bảo vệ chốn linh sơn này. Những duyên cớ bên trong, sau này ta sẽ kể tỉ mỉ với muội.”

Chẳng ngờ dù Tất Phi đã nói rất nhỏ, thế mà Huyền Kỳ chân nhân vẫn nghe thấy rõ. Ông ta lạnh lùng nói ra hai tiếng “Đúng vậy”, đồng thời phất tay áo một cái. Tráp kiếm sau lưng ông ta đột ngột mở ra, một thanh kiếm sắc lấp lánh ánh tím lao vút ra ngoài. Thanh kiếm ấy cứ như có linh tính, dừng lại bên cạnh Huyền Kỳ chân nhân và không ngớt xoay tròn.

Chỉ thấy Huyền Kỳ chân nhân mặt lạnh tựa băng, không buồn, không vui, không sợ, không lo. Cặp mắt màu xanh lam của ông ta nhìn lướt qua những người đang có mặt, hờ hững nói: “Ta được hảo hữu nhờ cậy, trấn thủ Thiên Huyền môn trămnăm, thanh Tử Tiêu kiếm này cũng là do cố nhân giao lại. Ta từng lập lời thề tuyệt đối không rời khỏi núi Thiên Huyền nửa bước, tuyệt đối không xa cách Tử Tiêu kiếm một ly.”

https://thuviensach.vn

Ông ta nói bằng giọng lạnh băng, lời lẽ không cho người ta được phép nghi ngờ. Tiểu Trúc hơi nôn nóng, liền bước lên trước một bước, khom người hành lễ với đối phương, trầm giọng nói: “Tiền bối, người quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, ngày đó tiền bối đã chính miệng đồng ý là nếu bọn vãn bối tập hợp đủ ba món pháp khí là Càn Khôn đỉnh, Định Hồn châu và Khuy Thiên phiên, người sẽ chomượn Tử Tiêu kiếm để bọn vãn bối đi cứu Mặc Bạch sư phụ cơ mà.”

Huyền Kỳ chân nhân đưa mắt nhìn mọi người, cặp mắt màu xanh lam lạnh lùng tựa băng sương. “Đúng vậy, ta quả thực từng có lời này.”

“Vậy ý của ngài rốt cuộc là như thế nào?” Thấy đối phương thừa nhận lời đã hứa trước đó, nhưng lại không có vẻ gì là định cho mượn kiếm, Tiểu Trúc không khỏi cảm thấy nghi hoặc. Không chỉ riêng nàng, ngay đến Lục Linh cũng nhỏ giọng cảm khái: “Ôi, thái độ này thật lạnh lùng, thật kiêu căng. Này con rắn kia, phen này ngươi có đối thủ rồi đấy. Nếu xét về khuôn mặt lạnh lùng, ta thấy vị Huyền Kỳ chân nhân này còn lợi hại hơn ngươi một chút.”

Nói rồi, Lục Linh đưa mắt liếc nhìn qua phía Quy Hải Minh, lại dùng khuỷu tay huých nhẹ người bên cạnh mình một cái. Quy Hải Minh không để ý tới động tác của cô ta, chỉ lật tay lấy Bàn Long thương từ trên lưng xuống, lạnh lùng nói: “Ta nhất định phải lấy được Tử Tiêu kiếm, nếu ông muốn nuốt lời thì chớ trách ta không nể mặt.”

Thương bạc kiếm tím, mỗi bên giữ một phía, bầu không khí tức thì trở nên căng thẳng. Nhìn thấy tình hình có vẻ không hay, Tất Phi vội bước lên trước hai bước, đi tới trước mặt Quy Hải Minh, cất lời an ủi: “Quy Hải huynh, chớ nên nôn nóng, nghe tiền bối nói xong đã. Huyền Kỳ chân nhân là chưởng môn một phái, với nhân phẩm của ông ấy, há lại là hạng nói lời không giữ lời?”

https://thuviensach.vn

Tất Phi bề ngoài thì ngăn cản và khuyên giải Quy Hải Minh, nhưng trên thực tế đã dùng phép khích tướng với Huyền Kỳ chân nhân. Có điều, Huyền Kỳ chân nhân đã tu hành cả nghìn năm, sớm đã nhìn thấu mọi việc trong cõi phàm trần, chút tâm tư này của Tất Phi há có thể giấu được ông ta? Trong mắt thoáng qua một tia ảm đạm, ông ta hờ hững nói: “Nếu các ngươi có thể vượt qua thử thách của ta, ta sẽ cho mượn kiếm.”

“Này, tiền bối, sao ông lại như vậy chứ?” Lục Linh lên tiếng tỏ thái độ bất bình. “Theo những lời của mọi người vừa rồi, lúc trước ông đã đồng ý cho mượn kiếm, đâu có nói là phải vượt qua thử thách gì đó. Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, lẽ nào lại nửa đường thêm điều kiện? Ông đường đường là chưởng môn Thiên Huyền môn, làm thế này liệu có ổn không?”

Nghe những lời chất vấn của Lục Linh, sắc mặt Huyền Kỳ chân nhân vẫn nguyên vẻ hờ hững, không để lộ chút tâm trạng nào, rồi ông ta bình thản nói: “Hiện giờ, Thiên Huyền môn đã điêu linh, đang ở trong giai đoạn vô cùng nguy ngập. Nếuta cho mượn Tử Tiêu kiếm, vậy thì sẽ phải chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc bị Ứng Long tôn giả tấn công lần nữa, khiến Thiên Huyền môn rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Trước khi mạo hiểm, ta đương nhiên phải cân nhắc cho kĩ xem chư vị là người thế nào, liệu có đủ lòng can đảm và quyết tâm để đối phó với Ứng Long hay không.”

Câu nói này của ông ta kiêm đủ cả lẽ nghĩa và lý lẽ, Tất Phi nghe xong liền khẽ gật đầu, không nói gì thêm. Ngay cả Lục Linh xưa nay vốn mau mồm mau miệng cũng chẳng nói được lời nào phản bác. Tiểu Trúc đưa tay ôm quyền làm lễ, trầm giọng nói một tiếng: “Được!” Quy Hải Minh thì cầm lấy Bàn Long thương, lạnh lùng nói: “Bớt nói lời thừa đi, có trò gì cứ việc phô ra!”

https://thuviensach.vn

Thấy mọi người đồng ý, Huyền Kỳ chân nhân liền đưa tay bắt quyết. Đột nhiên, hai chân ông ta bừng lên những tia sáng màu xanh lam, ống tay áo rung lên phần phật. Sau một tiếng ngân vang, thanh Tử Tiêu kiếm xem chừng nhận được chỉ thị của chủ nhân, lập tức bay vọt tới, lao về phía bốn người. Quy Hải Minh vung thương ngăn cản, ai ngờ Tử Tiêu kiếm lại chuyển hướng, đâm thẳng xuống mặt đất. Tức thì đất đá nứt toác, bụi bay mù mịt. Không đợi mọi người kịp có phản ứng, băng vụn đã bay tứ tung, nền đá xanh sụp xuống, trên mặt đất xuất hiện một khe nứt khổng lổ, thân hình bốn người đều rơi cả xuống đó.

Sau khi bóng tối nuốt chửng cả bốn bóng người, khe nứt đó tức thì liền lại, chẳng để lại bất cứ dấu vết nào. Huyền Kỳ chân nhân thu Tử Tiêu kiếm về, chắp tay đứng trên mặt băng, lạnh lùng đưa mắt nhìn bầu trời trong xanh trải dài vạn dặm.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 13

Soi lòng

Đèn hoa rực rỡ, tuyết bay lả tả.

Những bông tuyết nhẹ nhàng buông xuống nhân gian, len lỏi giữa ánh đèn ấm áp. Trong buổi đêm yên bình và tĩnh lặng, đột nhiên, trong thành bừng lên ánh lửa ngợp trời, kế đó khí đen lan tỏa, một bóng dáng yêu quái khổng lồ đứng sừng sững giữa đất trời, yêu khí bốc lên như che kín cả vầng trăng. Sau đó, những tiếng gào khóc không ngừng vang lại:

"Yêu quái... Có yêu quái…”

Cư dân trong thành hoang mang bỏ chạy ra khỏi các căn nhà bị hỏa hoạn...Nhất thời, tiếng trẻ con khóc, tiếng chó sủa gà kêu, tiếng bước chân hỗn loạn, tiếng lửa cháy lốp bốp, cả tiếng yêu quái gầm thét vang trời, tất cả như hòa làm một giữa đêm đông tuyết rơi lả tả.

Phía sau cánh cổng của một ngôi nhà nhỏ có hàng rào trúc, một cô bé con đang ngồi co quắp. Đó là một cô bé khoảng sáu, bảy tuổi, mặc chiếc áo bông màu xanh lục, tóc trên đầu búi thành hai búi hình bánh bao, trên khuôn mặt non nớt mịn màng ngợp đầy vẻ kinh ngạc và khó hiểu. Cô bé ngẩn ngơ nhìn con yêu quái đang đứng giữa ngọn lửa nóng ở phía không xa, toàn thân nó là khí đen lởn vởn, miệng phun lửa không ngừng, nhưng trên trán nó có một đạo ấn ký màu vàng quen thuộc.

https://thuviensach.vn

“Nha đầu, con hãy ở lại đây, đừng chạy đi lung tung biết chưa?”

Bên tai bỗng vang lên một giọng nói điềm đạm, cô bé liền ngước mắt nhìn, thấy bên cạnh mình không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng người cao gầy. Người đó dung mạo tuấn tú, áo trắng tóc đen, dưới ánh trăng cặp mắt ôn hòa kia thật thân thiết biết chừng nào. Sau nháy mắt, Tiểu Trúc bỗng cảm thấy đầu óc rối bời, không biết mình đang ở nơi đâu, đang ở trong thời điểm nào. Cô bé cứ thế ngẩn ngơ nhìn người đó, ngẩn ngơ gật đầu.

Mặc Bạch đưa tay tới xoa đầu cô, sau đó liền xoay người lại, tung mình bay lên đứng giữa không trung mặt đối mặt với con yêu thú khổng lồ. Tay phải y vung cây gậy trúc xanh, tay trái thì bắt quyết. Sau một tiếng ngâm vang sang sảng của y, gió xoáy nổi lên, cuốn ngọn lửa lại tạo thành một con rồng lửa, cứ thế lao thẳng về phía con yêu thú, cuộn tròn quanh thân thể của nó.

Con yêu thú gào thét điên cuồng, khói độc màu đen phun ra không ngớt, khiến thân hình nó to lên gấp mấy lần. Luồng khói độc màu đen kia tỏa đi cuồn cuộn, hệt như dời non lấp biển, không chỉ tràn về phía Mặc Bạch mà còn bay cả về phía những người dân trong thành. Mặc Bạch giơ cao cây gậy trúc, lớn tiếng hô lên:

“Hàn Lam Băng Lẫm!”

Sau nháy mắt, sương tuyết buông rơi, rất nhanh đã ngưng kết thành một bức tường băng cao lớn trong suốt, chặn luồng khói độc màu đen đang ùn ùn cuộn đến.Cùng lúc đó, những bông tuyết buông rơi lất phất cũng kiềm tỏa bớt ngọn lửa, khiến sức lửa yếu đi trông thấy.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, yêu khí quả thực quá mạnh, chỉ sau chốc lát, luồng khói màu đen đã đánh vỡ bức tường băng. Chỉ nghe những tiếng "rắc rắc" không ngớt vang lên, trên bức tường băng xuất hiện vô số khe nứt nhỏ, sau đó, những mảnh băng vụn bắn tung đi khắp nơi, tựa như có một cơn mưa sao rớt xuống nhân gian. Mắt thấy khói độc sắp tỏa đi xung quanh, Mặc Bạch quát lớn một tiếng, giơ cây gậy trúc xanh trong tay lên quá đỉnh đầu, từ bên trên chiếu ra những tia sáng rực rỡ.

Giữa ngọn lửa nóng ngợp trời, Tiểu Trúc nhìn thấy bên khóe miệng sư phụ Mặc Bạch rỉ ra một dòng máu tươi. Lúc này, thân hình sư phụ cũng đã phát sinh biến hóa, hai đốm sáng một đen một trắng khi ẩn khi hiện.

Hóa ra linh lực của y đã suy kiệt, ngay đến hình người cũng không giữ được, sắp biến trở về nguyên hình.Nhìn thấy tình cảnh này, Tiểu Trúc không chút nghĩ ngợi, khom lưng nhặt một viên đá nhỏ từ dưới đất lên, ném mạnh về phía con yêu thú khổng lồ.

"Không được làm hại sư phụ ta!"

Viên đá còn chưa đánh trúng được con yêu thú thì đã bị khói độc ăn mòn và biến thành hư vô, nhưng giọng nói non nớt của cô bé con đã thu hút sự chú ý của nó. Làn khói độc đang cuộn trào như sóng đột ngột đổi hướng, tràn qua phía Tiểu Trúc. Tiểu Trúc co chân lên chạy, nhưng lúc này cô chỉ là một cô bé sáu tuổi, liệu có thể chạy được bao xa? Chỉ thấy khói độc càng lúc càng lại gần, tựa như một con giao long màu đen tà ác, tưởng chừng sắp nuốt chửng cô bé đến nơi. Đột nhiên, một thân hình tròn xoe cao lớn chặn trước người cô bé, đồng thời ôm chặt cô bé vào lòng.

Hóa ra đó chính là Mặc Bạch đã hiện về nguyên hình gấu trúc, y dùng bờ lưng vững chãi của mình để chặn khói độc giúp cho đồ nhi.

https://thuviensach.vn

Sau nháy mắt, một tia máu nóng bỏng phun ra, dính cả lên khuôn mặt non nớt của Tiểu Trúc. Chẳng biết tự lúc nào, làn khói độc kia đã biến thành một ngọn roi sắt đen thui. Một đầu của ngọn roi đó đâm ngập vào lưng Mặc Bạch, xuyên qua phía trước ngực.

“Sư... sư phụ...”

Cô bé con run rẩy đưa hai tay tới, muốn chặn dòng máu nóng hổi đang cuồn cuộn chảy ra từ trong cái lỗ lớn kia lại, nhưng máu vẫn cứ rỉ ra qua kẽ ngón tay, còn mang tới cảm giác nhớp nháp. Cô bé mở to cặp mắt màu hổ phách, lẩm bẩm gọi tên vị sư phụ gấu trúc đã nuôi nấng mình bấy lâu. Nhưng dù cô bé có gọi thế nào, sư phụ vẫn chẳng hề đáp lại nửa câu, cứ thế nằm im bất động.

Cây roi sắt đã biến mất chẳng còn bóng dáng, khói độc cũng từ từ tan đi, ngay cả con yêu thú khổng lồ kia cũng đã tan biến, nhưng tất cả những việc này Tiểu Trúc đều không hề phát giác, chỉ nắm chặt lấy tay của sư phụ mà lay qua lay lại không ngừng, đồng thời liên tục cất tiếng gọi: “Sư phụ! Sư phụ!”

Tuyết bay đầy trời, lả tả buông rơi, đậu lên khuôn mặt mịn màng non nớt của cô bé, rồi lại tan ra thành những giọt lệ long lanh, lặng lẽ rơi xuống.

Những bông tuyết cũng bắt đầu phủ lên thân thể Mặc Bạch, dần dần tích tụ, cuối cùng hoàn toàn chôn vùi y trong tuyết trắng.

Tiểu Trúc vội vàng đưa tay ra phủi, không để cho tuyết chôn vùi sư phụ. Nhưng cô bé vừa mới gạt được chỗ tuyết bám trên bộ lông của sư phụ đi, tuyết đã lại lặng lẽ rơi xuống, hoàn toàn phủ lên lớp lông nửa đen nửa trắng cùng với dòng máu đã dần dần trở nên nguội lạnh kia. Mãi đến khi sư phụ

https://thuviensach.vn

đã biến thành một người tuyết, cô bé mới đột nhiên ý thức được rằng: Sư phụ cô đã chết thật rồi.

Cô bé ngồi trên nền tuyết, ngẩn ngơ nhìn đống tuyết trước mặt, nhìn vị sư phụ mà mình có gọi thế nào cũng không thức dậy, ngay cả việc có những viên đá vụn, ngói vụn ném trúng người mình, cô bé cũng chẳng hề phát giác. Cho đến khi có một quả trứng gà thối được ném vào tấm thân đã phủ dày tuyết trắng của Mặc Bạch, cô bé mới kinh hãi mở to cặp mắt, vội vàng đưa hai tay tới gạt mảng bẩn thỉu đó đi. Nhưng chỉ chốc lát sau, thêm nhiều vật bẩn thỉu hơn được ném tới như mưa.

“Tiểu yêu quái, cút khỏi nơi này!”

“Lũ yêu tinh các ngươi lừa gạt bọn ta khổ sở quá!Mau cút đi, mau cút đi!”

Một chiếc bát sứ vỡ được ném mạnh tới, trúng ngay vào trán Tiểu Trúc, làm rách toạc một vết. Cô bé ngẩn ngơ ngoảnh đầu qua, nhìn về phía những con người đang giận dữ nguyền rủa đó. Bọn họ đều là các vị thúc thúc, thẩm thẩm thường ngày vẫn luôn thân thiết, hòa ái, thế mà lúc này lại tỏ ra phẫn nộ tột cùng, ai cũng hằn học trừng mắt nhìn cô bé. Có người múa may cây cuốc, có người cầm chiếc xẻng nấu ăn, có người còn nhặt đá lên ném về phía cô.

Khi nhìn thấy một bà cụ múc từ trong vại nước vo gạo ra một gáo nước vo hôi thối nồng nặc, sau đó hất mạnh tới, Tiểu Trúc bất chấp vết thương trên ngườimình, vội vàng đứng bật dậy, xòe đôi tay nhỏ bé cũn cỡn ra, chặn trước người sư phụ.

https://thuviensach.vn

Lập tức, gáo nước vo giội cả lên người cô bé, thứ mùi hôi thối nồng nặc đó thật khiến người ta buồn nôn. Tiểu Trúc chẳng kịp gạt đi những thứ bẩn thỉu trên thân thể, vội vàng xoay người lại nhìn, thấy sư phụ lúc này vẫn sạch sẽ, mới yên tâm. Ngay sau đó, cô bé quay lại nhìn những người dân vẫn đang giận dữ mắng mỏ không ngừng kia, nhỏ giọng nói:

“Bọn ta đi, bọn ta đi ngay đây, cầu xin mọi người, đừng ném sư phụ ta nữa!”

Giọng nói trẻ con non nớt ấy nói ra những lời cầu xin nhún nhường nhất. Dứt lời, Tiểu Trúc còn học theo động tác của sư phụ trong ký ức, đưa đôi tay ngắn cũn cỡn lên ôm quyền với mọi người, lại khom lưng vái một cái. Sau đó, cô bé quỳ xuống bên cạnh sư phụ, nắm lấy cánh tay lông lá của y, dùng tấm thân nhỏ bé gắng sức kéo y dậy. Với đôi chân ngắn ngủn, cô bé bước đi từng bước một, miễn cưỡng nhưng kiên định, kéo theo thân thể nặng nề của Mặc Bạch, để lại trên nền đất tuyết một vệt dài và sâu.

“Sư phụ ơi sư phụ, chúng ta đi thôi... Tiểu Trúc đưa người đi... Chúng ta sẽ tới một nơi không có người, cũng không có yêu quái...”

Vừa bước đi chậm rãi, cô bé vừa khẽ lẩm bẩm. Thân hình nhỏ bé cùng với những động tác gượng gạo khó khăn kia của cô bé, rồi còn cả dấu vết để lại trên nền đất tuyết, rất nhanh đã bị xóa nhòa giữa trời tuyết rơi lả tả, dần dần biến mất không còn tăm tích.

Tiểu Trúc cũng chẳng biết mình đã đi được bao lâu, chỉ thấy khung cảnh xung quanh từ tòa thành nhỏ giữa đêm đông nay đã biến thành một khu rừng rậm rạp. Giữa bầu trời, vầng trăng bàng bạc tựa như treo nơi đầu cành, ánh sáng rọi xuống thân hình nhỏ bé mỏng manh của Tiểu Trúc cùng với tấm thân to hơn cô gấp mấy lần của sư phụ Mặc Bạch mà cô đang kéo theo.

https://thuviensach.vn

Cô bé không ngừng lẩm bẩm: “Sắp tới rồi! sắp tới rồi!”, nhưng chẳng rõ là nói với sư phụ đã qua đời hay là nói cho chính bản thân nghe.

Đột nhiên, chân cô bé vấp phải một tảng đá, thế là cô bé hơi loạng choạng, cuối cùng ngã nhào xuống nền đất tuyết phủ dày. Cô bé vốn đã như ngọn đèn cạn dầu, còn đi được hoàn toàn là dựa vào ý chí kiên cường của bản thân, nhưng lúc này sức lực đã suy kiệt, cơn đau và sự mỏi mệt do mất máu cũng nhất loạt dâng lên. Vốn còn ít tuổi, cô bé rốt cuộc không cự lại được cơn giá lạnh cùng sự mỏi mệt, cuối cùng gục hẳn, không thể nào đứng dậy được nữa.

Chống khuỷu tay xuống đất, cô bé cố gắng bò tới bên cạnh sư phụ mình, tựa người vào bộ lông tuy mềm mại nhưng lạnh giá của Mặc Bạch. Giữa trời băng giá, cô bé co quắp tay chân, rúc người vào sát với sư phụ, đồng thời nhỏ giọng lẩm bẩm: “Sư phụ ơi sư phụ, Tiểu Trúc sẽ ở bên người...”

Đáp lại cô bé chỉ có tiếng gió bấc rít gào không ngớt cùng với tiếng tuyết rơi lả tả. Trong cơn giá lạnh, Tiểu Trúc vùi mặt vào bộ lông mềm mại của sư phụ, cảm giác buồn ngủ theo đó ập tới. Trong thời khắc ý thức dần dần trở nên mơ màng, sắp chìm vào giấc mộng đẹp, bên tai cô bé bỗng loáng thoáng vang lên một giọng nói như có như không:

“Nha đầu, đến con sâu cái kiến cũng còn ham sống, ta dạy con cái lối bất chấp tất cả, không tiếc mạng sống này từ bao giờ vậy?”

Cách xưng hô thân mật ấy, giọng nói mang theo nét cười ấy, đều quen thuộc biết bao, ấm áp biết bao. Giọng nói này thuộc về người đã nuôi nấng Tiểu Trúc trưởng thành, vừa là thầy vừa là bạn, vừa là mẹ vừa là cha.

https://thuviensach.vn

“Cho dù ngươi không tiếc tính mạng của mình thì cũng nên trân trọng tính mạng đã được Mặc Bạch dùng chính bản thân để đánh đổi.Nếu ngươi cứ thế bỏ mạng dưới đáy sông, vậy thì khi xuống dưới suối vàng, còn mặt mũi nào gặp lại sư phụ ngươi nữa?”

Giọng nói nghiêm khắc ấy, lời chất vấn bất mãn ấy, thuộc về vị thần tướng oai phong lẫm liệt kia. Tuy mới chỉ gặp nhau vài lần, nhưng chính ông ta đã thắp lên cho nàng một niềm hy vọng mới.

“Quy Hải Minh ta, có thù tất báo, có ơn tất trả.”

Giọng nói này lạnh băng, mang theo một thứ tâm trạng bức bối, chủ nhân của nó chính là người bằng hữuchí thân đã từng mấy lần cùng nàng vào sinh ra tử, có thể giao phó tính mạng cho nhau...

Bên tai nàng vang lên rất nhiều âm thanh hỗn tạp, cứ lởn vởn mãi trong đầu. Có người gọi nàng là “Nguyệt cô nương”, có người gọi nàng là “Tiểu Trúc muội tử”, đủ các kiểu xưng hô như làm đầu nàng vỡ tung. Trước mắt nàng hiện lên rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, nào là sư phụ tươi cười rạng rỡ, nào là rắn con ca ca ít nói lạnh lùng, nào là Tất đại ca ôn hòa khiêm tốn, Lục cô nương thẳng thắn hào sảng, Bạch Trạch ca ca nói năng thú vị, thậm chí còn có cả tên giặc trộm gà Lận Bạch Trạch, Liễu ma ma tóc bạc già nua...

Không đúng! Nơi này không phải là Bình thành ngày xưa, nàng cũng không phải là cô bé sáu tuổi của mười mấy năm trước!

Tiểu Trúc cong những ngón tay lại, nắm chặt hai bàn tay. Nàng chống khuỷu tay xuống đất, cố gắng đỡ lấy thân thể của mình, lại ngẩng khuôn

https://thuviensach.vn

mặt nhỏ bé dính đầy tuyết trắng lên, nhìn về phía vầng trăng treo cao giữa trời, cất giọng non nớt nhưng kiên định:

“Ta hiểu rồi, đây không phải là hồi ức thuở xưa, mà là thử thách đối với ta...”

Đột nhiên, một luồng sáng màu xanh lam lóe lên, bao bọc lấy thân thể Tiểu Trúc. Giữa ánh sáng ấy, thân hình nàng không còn là bộ dạng của một cô bé sáu tuổi nữa, mà từ từ lớn dần lên, cuối cùng biến thành một thiếu nữ thanh tú xinh đẹp.

“Từ nhỏ, ta đã được sư phụ nuôi dưỡng, kính người, yêu người, coi người như cha ruột của mình.Trong trận chiến bên bờ Đông Hải, ta tận mắt nhìn thấy sư phụ vì bảo vệ ta mà chết. Khi đó, ta gần như suy sụp hoàn toàn, chẳng biết nên đi đâu về đâu, thậm chí từng nghĩ đến việc theo chân sư phụ xuống suối vàng. Sợ sư phụ thật sự đã chết, sợ không cứu được sư phụ, đây chính là tâm ma của ta...”

Ánh sáng tan đi, người thiếu nữ đứng giữa nền đất tuyết, cúi đầu nhìn tấm thân gấu trúc kia, chậm rãi nói:

“Suốt quá trình rèn luyện, ta đã được làm quen với rất nhiều bằng hữu, cũng nhìn thấy những cảnh tượng hết hợp rồi tan giữa chốn nhân gian. Ta hiểu, trên đời không có bữa tiệc nào không tàn, cho dù là cha mẹ, cho dù là sư phụ, thì cũng không thể nào bầu bạn bên ta cả đời. Rồi có một ngày, người sẽ phải rời ta mà đi, nhưng cho dù không có sư phụ, ta vẫn phải sống tiếp, đây kỳ thực cũng chính là điều mà sư phụ ta hy vọng...”

Nói tới đây, Tiểu Trúc ngẩng đầu lên, ưỡn lưng thẳng tắp, kiên định nhìn về phía vầng trăng vằng vặc giữa trời.

https://thuviensach.vn

“Huyền Kỳ chân nhân, xin hãy cho ta mượn Tử Tiêu kiếm! Ta tin chắc rằng mình có thể cứu được sư phụ! Cho dù có một ngày bọn ta mỗi người một phương, thậm chí âm dương cách biệt, ta cũng sẽ kiên định tâm trí, kiên cường đối mặt, không để tâm ma quấy nhiễu bản thân nữa.”

Lời của nàng vừa dứt, chỉ thấy giữa bầu trời đêm đột nhiên bừng lên một luồng sáng màu xanh lam lạnh ngắt. Sau đó, vầng trăng, tuyết trắng, núi rừng, rồi cả thân thể của Mặc Bạch đều hóa thành cát bụi, tan đi giữa đất trời. Dưới chân nàng giờ đây chẳng có vật gì, dường như là một mảnh hỗn độn vô biên. Nàng hít sâu một hơi, rồi cất bước kiên định, đi về phía hư không mịt mờ...

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 14

Tâm ma

Khi Huyền Kỳ chân nhân đột ngột tấn công, mặt đất rung lên dữ dội, Quy Hải Minh lập tức vung thương cầm cắm vào khe nứt, đồng thời đưa tay chụp về phía Tiểu Trúc ở bên cạnh, chẳng ngờ lại chụp hụt. Y đang nhíu chặt đôi mày, trong lòng bàn tay bừng lên Minh Tiêu Chi Viêm, bỗng thấy bóng tối bao trùm tứ phía, sau chốc lát, thân thể y đã bắn ra khỏi hư không, rơi xuống một thôn nhỏ trong núi.

Mắt thấy mình sắp rơi từ trên cao xuống, Quy Hải Minh liền đề khí vung thương, nhanh chóng xoay người giữa hư không, cuối cùng nhẹ nhàng hạ xuống đất. Y trước tiên đưa mắt ngó quanh bốn phía, nhưng lại chẳng thấy bóng dáng Tiểu Trúc và những người khác đâu, sau khi ngưng thần nín thở, thôi thúc linh lực cũng vẫn không cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ. Y bất giác mím chặt môi lại, nhướng đôi mày kiếm, lại một lần nữa quan sát cảnh tượng xung quanh.

Đưa mắt nhìn đi, chỉ thấy thôn nhỏ này hết sức hoang tàn, phòng ốc đổ nát, cỏ dại mọc đầy.Bốn phía đều tịch mịch không tiếng động, đừng nói là tiếng người, ngay cả tiếng chim hót hay côn trùng kêu cũng chẳng có. Quy Hải Minh đeo Bàn Long thương ra sau lưng, hóa về bản thể Minh Xà, vỗ cánh bay vút lên không trung, nào ngờ giữa bầu trời lại xuất hiện một bức tường ánh sáng. Minh Xà lao thẳng vào bức tường ấy, sau đó bị rơi xuống dưới, biến về hình người.

https://thuviensach.vn

Cảnh tượng này Quy Hải Minh cũng từng nhìn thấy, đó là khi phải đối phó với kết giới của Cửu Hoàng Huyền Dực nơi Thiên Huyền môn. Cặp mắt lạnh băng thoáng qua một tia ảm đạm, y đang định phóng ra Minh Tiêu Chi Viêm lần nữa để phá hủy kết giới thì chính vào lúc này, chợt nghe có một tiếng khóc thút thít từ phía không xa vang lại:

“Cha... mẹ... cha mẹ đang ở đâu, đang ở đâu vậy...”

Tiếng khóc đó còn chưa hết vẻ non nớt, xem chừng là của một đứa trẻ con. Quy Hải Minh tạm thời kìm nén ý định đi tìm Tiểu Trúc và những người khác, lần theo hướng phát ra âm thanh, đi về hướng ngôi nhà ở phía tây. Chỉ thấy ngôi nhà đó đầy những vệt cháy đen thui, chiếc xà nhà bị đốt thành than rơi xuống đất, gãy lìa thành hai đoạn.Bàn ghế, đồ đạc trong nhà cũng bị thiêuđốt sạch sẽ trong ngọn lửa nóng, chỉ để lại một đống tro tàn. Còn đứa bé kia nhìn vóc dáng khoảng chừng tám, chín tuổi đang một mình nấp giữa đống đổ nát, vòng hai tay qua đầu gối, vùi mặt vào giữa hai chân, khóc đến nỗi toàn thân run rẩy, trông đáng thương vô cùng.

Nhìn thấy bóng lưng yếu ớt và cô độc của đứa bé đó, đôi mắt đen láy của Quy Hải Minh lại càng trở nên lạnh lùng, tựa như một đầm nước sâu không thấy đáy. Khóe mắt hơi chớp động, y hé môi, lạnh lùng nói:”Khóc thì có tác dụng gì?”

Giọng nói lạnh lùng của y phá tan sự tịch mịch của sơn thôn. Đứa bé đó toàn thân run rẩy, ngước khuôn mặt nhỏ bé bẩn thỉu lên. Chỉ thấy trên mặt nó dính đầy bụi than, nhưng vì vừa khóc nên từ nơi khóe mắt kéo dài ra hai hàng uốn lượn ngoằn ngoèo, trông rất lem luốc. Nó nhìn Quy Hải Minh bằng cặp mắt ngân ngấn lệ, thút thít hỏi: “Ông... ông là ai?”

Quy Hải Minh không hề trả lời câu hỏi của nó, chỉ lạnh lùng bảo: “Đã muốn tìm cha mẹ, vậy thì hãy đứng dậy mà ra ngoài tìm, trốn ở đây khóc

https://thuviensach.vn

lóc thì có tác dụng gì?”

Nghe thấy giọng điệu nghiêm khắc của đối phương, lại thêm ánh mắt lạnh lùng kia, đứa bé đó sợ hãi rụt bờ vai lại hai mắt và đầu mũi đỏ hoe, nhỏ giọng giải thích:”Nhưng, nhưng, cha mẹ bị đại yêu quái bắt đi rồi, ta... ta không biết bọn họ đang ở đâu...”

Ánh mắt lại càng trở nên ảm đạm, Quy Hải Minh liếc nhìn đứa bé đó, nhíu đôi mày kiếm, lạnh lùng nói: “Đãnhư vậy, ngươi cứ ở đây mà khóc, khóc đến khi cha mẹ ngươi bị yêu quái giết hại, tới lúc đó coi như khóc tang là được rồi.”

Câu nói đó khiến thân hình đứa bé cứng đờ, sau chốc lát, nó lắc đầu nguầy nguậy, chẳng khác nào một chiếc trống bỏi, dường như muốn xua những suy nghĩ đáng sợ kia ra khỏi đầu. “Không đâu, cha mẹ ta sẽ không có chuyện gì đâu, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu!”

Thế nhưng, lần này, Quy Hải Minh không nói thêm gì nữa, thậm chí còn chẳng nhìn đứa bé đó thêm lần nào, xoay người đi luôn. Có điều, y vừa mới bước được hai bước, từ phía sau lưng đã vang lên những tiếng sột soạt. Quy Hải Minh nhướng mày, dừng chân lại, ngoảnh đầu nhìn về phía sau, thấy đứa bé đó đã gắng gượng đứng dậy.

Chắc vì khóc lâu quá, động tác của đứa bé trở nên lờ đờ. Nó đưa cánh tay nhỏ bé ra, dùng mu bàn tay dính đầy bụi bặm lau mạnh đôi mắt, mãi đến khi khuôn mặt trở nên nhem nhuốc mới thôi. Sau đó, nó bước đi mấy bước về phía Quy Hải Minh, đến khi tới sau lưng đối phương rồi thì bèn đưa tay tới, dường như muốn níu lấy góc áo của đối phương, nhưng lại rụt rè sợ hãi, không dám hành động gì thêm.

https://thuviensach.vn

Quy Hải Minh không nói không rằng, đi tiếp về phía trước. Đứa bé đó cả kinh, chẳng chút nghĩ ngợi, vội vàng đưa tay tới, nắm chặt lấy vạt áo của đối phương, nhỏ giọng nói: “Thúc thúc, thúc thúc, thúc có biết động phủcủa Khổ Lung đại vương nằm ở nơi nào không? Cháu, cháu muốn đi cứu cha mẹ cháu.”

“Khổ Lung?” Quy Hải Minh nhướng mày, hỏi.

Đứa bé kia gật đầu một cái thật mạnh, rơm rớm nước mắt, đáp: “Hắn là yêu quái trong núi này, mỗi năm đều đến thôn, bắt người dân trong thôn nộp một cặp đồng nam đồng nữ. Năm nay đến lượt nhà cháu, mẹ cháu không đành lòng giao cháu ra, liền giấu cháu dưới hầm đất. Ai ngờ... ai ngờ... tên yêu quái đó lại phóng hỏa thiêu cháy nhà cháu, còn bắt cha mẹ cháu đi nữa...”

Nói đến câu cuối, đứa bé đó lại cúi rạp đầu xuống, nước mắt lã chã tuôn rơi. Nó hoang mang cắn chặt môi dưới, dùng sức hít mạnh mấy hơi, cố kìm nén không khóc nữa. Sau đó, nó lại ngẩng mặt lên, nhìn Quy Hải Minh bằng ánh mắt khẩn khoản, nói: “Thúc thúc, thúc biết võ công đúng không? Thúc hãy dạy cho cháu đi, cháu muốn cứu cha mẹ cháu, cháu nhất định phải cứu cha mẹ cháu!”

Lời của đứa bé vừa là lời khẩn cầu, nhưng đồng thời cũng là lời lẩm bẩm tự thuật. Nó nhìn quanh bốn phía, rồi nhặt một cây gậy trúc từ trên mặt đất lên, học theo bộ dạng của Quy Hải Minh, dùng cây gậy trúc đó làm trường thương, nắm chặt trong tay. Lúc này đây, cặp mắt nó vẫn hoe đỏ, nhưng ánh mắt thì đã không còn vẻ ngẩn ngơ thẫn thờ như trước nữa, dần dần trở nên kiên định.

Quy Hải Minh cụp mắt xuống, thu hết những động tác tuy non nớt nhưng kiên định của đứa bé chỉ cao ngang hông mình kia vào nơi đáy mắt. Khuôn

https://thuviensach.vn

mặt y xưa nay vẫn luôn lạnh tựa băng sương, lúc này lại mím chặt môi, vẻ như đang suy nghĩ. Sau chốc lát, y cầm Bàn Long thương trong tay, lạnh lùng cất tiếng hỏi: “Tên Khổ Lung đó vào thôn từ hướng nào? Ngươi dẫn đường đi!”

Đứa bé chỉ tay về hướng tây, sau đó co chân lên chạy, dường như đã dốc hết sức mình. Quy Hải Minh rảo bước đi theo, đưa tay chụp lấy cổ áo của đứa bé, cho nó ngồi lên vai mình. Đứa bé ngồi trên bờ vai vững chãi của y, chỉ hướng cho y đi ra khỏi cái thôn nhỏ. Trên đường, đứa bé nói mình tên là Tiểu Hải, mẫu thân là người hái thuốc trên núi, mà trên thực tế, đa số người dân trong thôn này đều sống bằng nghề hái thuốc hoặc bán thuốc. Còn cha của nó vốn là một nghệ nhân làm gốm sứ, chín năm trước vận chuyển đồ gốm sứ đi qua núi này, chẳng ngờ lại gặp cơn mưa lũ, sau khi bị trọng thương thì được mẹ của Tiểu Hải cứu mạng. Trong quãng thời gian ông ta dưỡng thương, hai người dần dần nảy sinh tình cảm, cuối cùng kết thành vợ chồng, sinh ra Tiểu Hải.

“Tay nghề của cha cháu lợi hại lắm!” Nói đến cha mình, Tiểu Hải tự hào ưỡn ngực, mặt mày rạng rỡ, nói: “Mỗi gia đình trong thôn đều dùng bát sứ mà cha cháu làm, loại bát đó vừa trắng vừa sáng, vừa đẹp vừa bền!”

Quy Hải Minh hờ hững “ừm” một tiếng, biểu hiện này hiển nhiên không thể khiến Tiểu Hải hài lòng. Thằng bé cúi người xuống, ghé sát tai Quy Hải Minh, khẽ hỏi: “Thúc thúc, nhà thúc làm nghề gì vậy? Cha thúc là giáo đầu dạy võ đúng không, chứ không sao thúc lại mang theo một cây trường thương thế này? Cha cháu nói, như thế này gọi là “con nối nghiệp cha”, chờ sau này cháu trưởng thành rồi, cha cháu cũng sẽ dạy cháu cách làm đồ gốm sứ.”

Nghe thấy câu này, thân hình Quy Hải Minh bất giác đờ ra, đột nhiên dừng bước. Hơn mười năm nay, y chưa lúc nào quên, khi xưa trong động

https://thuviensach.vn

phủ trên núi Thanh Xuyên, cha mẹ đã dạy y cách tụ linh vận khí, dạy y cách phun Minh Tiêu Chi Viêm, dạy y cách vỗ cánh để bay lên chín tầng trời, lại dạy y cách ngưng thần biến ảo, hóa thành hình người. Rồi còn cả tình cảnh lúc đệ tử Thiên Huyền môn vây công động phủ, cha y đã liều chết giao chiến, cuối cùng bị loạn kiếm xuyên tâm, mẹ y thì gắng sức bảo vệ y trốn chạy, trước khi đi còn lưu luyến hôn lên trán y...

Vô số cảnh tượng hỗn loạn không ngừng tràn đến trong đầu Quy Hải Minh, tựa như dời non lấp bể, khiến y sững người trong chốc lát, sắc mặt càng lạnh lùng hơn. Y ngấm ngầm nắm chặt bàn tay, cố kìm nén tâm trạng rối bời, sau đó lạnh giọng đáp lại một tiếng: “Đúng vậy!”

Dứt lời, y liền bước tiếp.Qua câu trả lời ngắn gọn của đối phương, dù còn ít tuổi nhưng Tiểu Hải cũng cảm nhận được sự khác thường.Nó hơi rụt vai lại, không dám mở miệng hỏi gì thêm.

Tải phi lợi nhuận bởi fb.eb00k.ngon.tinh.mien.phi

Sau chừng nửa canh giờ, hai người đi vào trong núi sâu, dần dần đặt chân vào một sơn cốc.Sơn cốc này sâu thẳm, bên trong nước chảy rì rào, sương mù lởn vởn.Trên những bậc thang đá, rêu xanh phủ đầy, khiến đường đi trơn trượt.Trong không khí ngợp đầy hơi nước, khiến cây cối xung quanh được tưới tắm xanh um. Những chiếc lá chuối vừa to vừa rộng nối liền với nhau thành một dải, gần như che khuất mặt trời, chỉ để cho mấy tia nắng len lỏi qua kẽ lá rọi xuống.

Phát hiện ra sự xao động của linh lực, Quy Hải Minh đưa tay túm lấy gáy áo Tiểu Hải, đặt thẳng bé xuống đất. Sau đó, y nhướng đôi mày kiếm, lấy Bàn Long thương từ trên lưng xuống, vung thương đánh về phía hơi nước tụ lại nhiều nhất. Chỉ nghe “uỳnh” một tiếng, cái hốc cây lớn vởn đầy hơi

https://thuviensach.vn

nước bị Quy Hải Minh đánh vỡ tung, vụn gỗ bắn ra tung tóe, cành lá rung lên không ngừng, một hang ngầm tối thui lộ ra trước mặt.

“Đi theo ta!”

Quy Hải Minh ngoảnh đầu lại, lạnh lùng dặn dò đứa bé sau lưng. Tiểu Hải ngoan ngoãn gật đầu, đưa tay nắm chặt lấy vạt áo của Quy Hải Minh, đi theo bóng người cao gầy đó, bước từng bước vào trong hang ngầm tối thui tưởng chừng như không có điểm tận cùng. Quy Hải Minh lật bàn tay phải một cái, giữa lòng bàn tay liền xuất hiện một ngọn lửa màu xanh. Tiểu Hải ngạc nhiên mở to hai mắt, tò mò cất lời tán thán: “Thúc thúc, thúc làm thế nào vậy? Lợi hại quá!”

“Pháp thuật.”Quy Hải Minh trầm giọng trả lời. Chỉ thấy ngọn lửa đó không ngừng nhảy nhót trong lòng bàn tay y, ánh lửa chiếu ra soi rõ cảnh vật xung quanh. Hang động này uốn lượn kéo dài xuống dưới, bốn phía đều là đất bùn ẩm ướt, vừa đủ cho một người đi qua. Sau khi đi được một quãng đường dài, trước mặt bọn họ xuất hiện một bãi đất trống rộng rãi, chính giữa là một đầm lầy, trong đầm không ngừng có bọt khí nổi lên, cứ như đang sôi sùng sục.

Thấy nơi này tối tăm, mà đầm lầy kia lại quá ư quỷ dị, Tiểu Hải hơi rụt người lại, nấp vào phía sau Quy Hải Minh. Quy Hải Minh hơi nhíu đôi mày kiếm, giơ cao cánh tay, ném thẳng ngọn lửa Minh Tiêu Chi Viêm trong lòng bàn tay về phía đầm lầy. Lập tức, ngọn lửa nổ tung, khí đốt trên đầm lầy bắt lửa, nhanh chóng cháy bùng lên thành một mảng màu xanh lam.

Sau chốc lát, nước dưới đầm phát ra những tiếng “ùng ục, ùng ục”, bọt khí nổi lên càng lúc càng nhiều, sau đó từ giữa đầm trồi lên một cái đầu dính đầy bùn bẩn. Người đó nhảy vọt ra khỏi đầm lầy, bùn dính khắp toàn

https://thuviensach.vn

thân, lưng hơi còng, trong tay cầm một cặp chùy đồng. Chỉ nghe “choang” một tiếng, hắn đập cặp chùy đồng vào nhau, gằn giọng nói:

“Rốt cuộc là tên khốn kiếp không có mắt nào dám đến địa bàn của Khổ Lung gia gia gây sự? Muốn chết à?Ộp!”

“Cái gì mà Khổ Lung chứ, chẳng qua chỉ là một con cóc ghẻ mà thôi.” Quy Hải Minh đưa mắt liếc qua, lạnh lùng nói: “Nếu không muốn bị xẻ thành tám mảnh, hãy lập tức giao cha mẹ Tiểu Hải ra đây!”

“Ộp! Thằng ranh con láo toét, khẩu khí lớn thật!”

Tên Khổ Lung đại vương đó giận dữ nhổ “phì” một cái, đạp mạnh hai chân, cả người nhảy vọt lên cao, đồng thời giơ cặp chùy đồng, dùng cái thế Thái Sơn áp đỉnh đánh thẳng về phía Quy Hải Minh.

Quy Hải Minh gạt nhẹ tay trái, đẩy Tiểu Hải sang một bên, đồng thời vung Bàn Long thương trong tay về phía trước, phun Minh Tiêu Chi Viêm ra từ lòng bàn tay, ngọn lửa tức thì quấn quanh cây trường thương màu bạc. Chỉ thấy y gảy thương một cái, một con rồng lửa liền bay ra, đánh thẳng về phía mặt Khổ Lung.

“Úi mẹ ơi!” Khổ Lung cả kinh, vội vàng khép hai tay lại, chuyển công thành thủ, dùng cặp chùy đồng che mặt.

Vừa tiếp xúc với Minh Tiêu Chi Viêm, cặp chùy đồng đã bị đốt thành tro bụi, chỉ còn hai hai cái cán dài mà Khổ Lung cầm trong tay. Thấy thế Khổ Lung kinh hãi vô cùng, vội vàng lùi ra sau ba bước, chẳng còn bộ dạng kiêu căng trước đó nữa.Hắn chớp chớp cặp mắt to, nhìn chằm chằm vào Quy Hải Minh, cứ như gặp ma vậy.

https://thuviensach.vn

Chỉ một chiêu đã phân thắng bại, Quy Hải Minh liền đưa tay phải tới, chĩa mũi thương vào yết hầu Khổ Lung, lạnh lùng nói: “Khai mau, người đang ở đâu?”

Đối mặt với mũi thương bén nhọn đó, Khổ Lung sợ đến nỗi hai chân run lẩy bẩy, quỳ sụp xuống đất, ra sứckhấu đầu với Quy Hải Minh, run giọng trả lời: “Thưa đại hiệp, tiểu nhân thật sự không biết ngài đang nói gì!”

Quy Hải Minh nhướng đôi mày kiếm, bất giác nhủ thầm: Nhìn thái độ của tên cóc ghẻ này thì không giống như giả bộ. Hơn nữa, chỉ dựa vào chút bản lĩnh què quặt này cùng lá gan chuột nhắt của hắn thì cũng không giống như loại người ác có thể làm ra chuyện phóng hỏa giết người...

“Thúc thúc, ở đây này!”

Khi Quy Hải Minh đang cảm thấy có sự lạ thường, Tiểu Hải chợt cất tiếng hô lớn. Quy Hải Minh nhìn theo hướng phát ra âm thanh, thấy Tiểu Hải đang đứng bên bờ đầm, chỉ tay về phía màn sương mù. Chỉ thấy giữa hơi sương mờ mịt, loáng thoáng có thể nhìn thấy mấy bóng người đang đứng giữa đầm.

Quy Hải Minh vung tay trái lên, phóng ra linh lực, mấy người đó liền thoát ra khỏi đầm lầy, bay thẳng đến bên bờ đầm, nhẹ nhàng hạ xuống đất. Bọn họ ai nấy đều toàn thân dính đầy bùn đất, cả mặt mũi và quần áo cũng bị che kín, thành ra không thể phân biệt được nam nữ, chỉ có thể nhìn ra vóc người cao thấp. Tiểu Hải vội vàng chạy tới, dùng tay áo lau khuôn mặt của một người bùn, miệng lẩm bẩm nói: “Cha, mẹ, cha mẹ không được có chuyện gì đấy nhé!”

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy tình cảnh này, trong mắt Quy Hải Minh thoáng qua một tia ảm đạm, mũi ngân thương trong tayđâm thẳng tới cổ họng của Khổ Lung. Chỉ nghe y lạnh giọng nói: “Hay cho tên cóc ghẻ ngươi, thật giỏi diễn kịch!”

“Đại hiệp tha mạng, đại hiệp tha mạng!” Khổ Lung vội vàng đưa tay lên ngăn cản mũi thương, ngay cả khi bị đâm xuyên qua bàn tay, hắn cũng chẳng kịp kêu đau, chỉ biết vội vàng giải thích: “Xin đại hiệp minh giám! Tiểu nhân thật sự chưa từng bắt người, mấy thứ kia đều chỉ là người sứ mà nghệ nhân trong thôn làm cho tiểu nhân! Tiểu nhân, tiểu nhân chẳng qua chỉ muốn có thứ gì đó bầu bạn với mình mà thôi!”

Lời của Khổ Lung vừa dứt, Tiểu Hải đã chợt kêu lên kinh hãi. Quy Hải Minh đưa mắt liếc qua, thấy đứa bé đã lau xong bùn đất trên mặt của một người bùn, làm lộ ra một khuôn mặt trắng bóng, cứng đờ, rõ ràng được làm bằng sứ.

Tiểu Hải kinh hãi ngồi bệt xuống đất, ngẩn ngơ há miệng, nhưng lại chẳng nói được một tiếng nào.Phút chốc sau đó, nó đột ngột đứng dậy, nhào về phía Khổ Lung, không ngừng đánh mạnh lên người đối phương.

“Ngươi! Tại ngươi! Chính tên yêu quái ngươi đã biến cha mẹ ta thành người sứ! Mau trả cha mẹ ta lại đây! Trả đây!”

Vì kiêng dè sự có mặt của Quy Hải Minh, Khổ Lung không tiện phát tác, đành để mặc cho đứa bé đó đánh mình. Hắn đưa tay lên che mặt, vừa kêu “ộp ộp” vừa nói: “Này này, đánh người chớ có đánh vào mặt!Ộp! Nhóc con, ta thật sự không bắt cha mẹ ngươi, ngay cảcha mẹ ngươi là ai ta cũng không biết... A, chờ đã! Ta nhớ ra rồi, ngươi chính là con nhà lão Thái chuyên làm gốm sứ, đúng không?”

https://thuviensach.vn

Nghe thấy câu này, Quy Hải Minh đưa tay chụp lấy gáy áo Tiểu Hải, kéo thằng bé đang phẫn nộ ra khỏi người Khổ Lung. Y nheo cặp mắt lại, nhìn chằm chằm vào Khổ Lung, lạnh lùng nói: “Chuyện rốt cuộc là như thế nào? Mau nói rõ ta nghe!”

“Dạ, dạ, đại hiệp minh giám, tiểu nhân nói ngay đây, nói ngay đây.” Khổ Lung vội vàng gật đầu lia lịa, sau đó nói rõ ngọn ngành: “Lão Thái này là một nghệ nhân nổi tiếng trong thôn, đồ gốm sứ làm ra đều là hạng nhất. Mỗi tháng tiểu nhân đều đến nhà y mua người sứ một lần, cho nên đã từng nhìn thấy đứa bé này...”

“Ngươi nói dối!”Tiểu Hải cắt ngang lời Khổ Lung, căm phẫn nói: “Cha ta xưa nay chỉ làm bát, làm bình, làm vỏ ta chưa từng thấy cha làm người sứ bao giờ!”

Khổ Lung lập tức xịu mặt xuống, nhăn nhó nói: “Nhóc con, ngươi ăn nói phải có lương tâm một chút chứ! Sao ngươi lại không biết cha ngươi có làm người sứ hả? Có một lần, ta đi mua người sứ, ngươi còn ngồi bên cạnh lò nung của cha ngươi, nhất định đòi ông ta dạy cách nặn người sứ cơ mà! Ta đã gặp ngươi trong lần đó đấy, có điều ngươi thấy ta trán rộng, mắt to, nói ta không giống người tốt, còn sợ đến phát khóc nữa.”

Tiểu Hải há miệng ra nhưng lại chẳng nói được lời nào. Nó mở to hai mắt, dường như nhớ lại chuyện gì đó, nhưng rồi lại hoang mang lắc đầu, trong mắt lộ vẻ ngẩn ngơ.

Chỉ nghe Khổ Lung nói tiếp: “Nói ra thì xấu hổ, tiểu nhân quả thực cũng từng nảy ra suy nghĩ hồ đồ, muốn vào trong thôn bắt người... Ối ối, đại hiệp, ngài đừng nổi nóng mà, tiểu nhân không định làm chuyện gì xấu đâu! Tiểu nhân, tiểu nhân thực sự trời sinh nhiều lời, chỉ muốn tìm một người để trò chuyện thôi.Nhưng tiểu nhân có bộ dạng thế này, đừng nói là các vị cô

https://thuviensach.vn

nương, ngay đến đám hán tử nhìn thấy tiểu nhân cũng đều chê ghét. Bọn họ nói tiểu nhân đầu to, nói hai mắt tiểu nhân cách nhau xa quá, nói tiểu nhân...”

“Nói vào trọng điểm đi!”Quy Hải Minh lạnh lùng cắt ngang.

“Dạ dạ, không nói tiểu nhân nữa, không nói tiểu nhân nữa.” Khổ Lung vội vàng vâng lời, rồi lại nói tiếp: “Tóm lại, bọn họ đều chê tiểu nhân xấu xí. Trong cơn giận dữ, tiểu nhân đã xông vào trong thôn, còn nói rằng mỗi tháng bọn họ phải phái ra một người đến nói chuyện với tiểu nhân. Đó hình như là việc từ ba năm trước rồi, lúc ấy, người trong thôn đều rất sợ hãi, cuối cùng chính lão Thái đứng ra đầu tiên, nói là sẵn lòng trò chuyện với tiểu nhân. Tiểu nhân liền đưa ông ấy tới nơi này, sau đó bắt đầu than thở với ông ấy, nói rằng việc tu luyện nhàm chán, tiểu nhân chẳng có ai để tâm sự. Lão Thái nghe hết không sót một lời, sau đó còn an ủi tiểu nhân, nói rằng thế mới là tu hành, không có ainói chuyện cùng, với tiểu nhân thực ra là chuyện tốt. Bằng không, một ngày nào đó, tiểu nhân mà làm bạn với ai rồi, chờ đến trăm năm sau, tiểu nhân vẫn còn sống, nhưng người đó thì đã chết, khi đó tiểu nhân lại chẳng buồn lắm ư...”

Khổ Lung dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Lão Thái nói rất có lý, tiểu nhân nghe xong, ngẫm lại thấy cũng phải, liền hỏi ông ấy xem có cách giải quyết nào không. Ông ấy nói, sau này mỗi tháng sẽ làm cho tiểu nhân một ít người sứ thật đẹp để tiểu nhân bày trong hang động, như thế chúng sẽ có thể bầu bạn bên tiểu nhân mỗi ngày, lại không phải lo gì về sinh lão bệnh tử. Thế là tiểu nhân chưa từng bắt người lần nào, chỉ đến nhà lão Thái vào đầu mỗi tháng để lấy người sứ, nhân tiện trò chuyện với ông ấy một chút...”

Nói tới đây, Khổ Lung thở dài một tiếng, khuôn mặt lại càng nhăn nhó: “Ôi, lão Thái nói thật không sai, chuyện sinh tử của người phàm thật mong manh quá đỗi. Ộp, có ai mà đoán được, nhà họ đang yên đang lành, thế mà

https://thuviensach.vn

tự dưng lại xảy ra hỏa hoạn, cả lão Thái và vợ ông ấy đều không thể thoát ra ngoài...”

“Ngươi nói bậy! Ngươi nói bậy!” Tiểu Hải bịt chặt hai tai, ra sức lắc đầu. “Ta không nghe! Ta không nghe! Cha mẹ ta đâu có bị thiêu chết, chính ngươi đã bắt bọn họ đi! Ngươi là yêu quái xấu, chính ngươi đã biến bọn họ thành người sứ, còn bịa ra câu chuyện này để gạt ta!”

Khổ Lung vò đầu bứt tai, nôn nóng nói: “Cái thằng nhóc này, sao việc cha mẹ mình chết như thế nào mà ngươi cũng không nhớ được thế? Ta, ta, ta thật sự không bắt cha mẹ ngươi! Ộp! A, phải rồi, nếu ngươi không tin, vậy hãy đi xem lòng bàn chân của những người sứ kia đi, dấu lạc khoản của cha ngươi khi nung gốm vẫn còn ở đó đây!”

Tiểu Hải ôm chặt đầu, nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, chẳng hề nhúc nhích. Thấy vậy, Quy Hải Minh liền bước tới bên cạnh một người sứ, đưa tay đẩy nhẹ, người sứ đó liền đổ xuống đất và vỡ tan thành mấy mảnh, nơi lòng bàn chân quả nhiên có một dấu lạc khoản màu xanh, bên trên có viết ba chữ: “Thái Đại Hải”.

Nhìn thấy dấu lạc khoản đó, Tiểu Hải đột nhiên sững người, sau nháy mắt thân hình đã cứng đơ như tượng gỗ. Đứa bé đó ngẩn ngơ nhìn người sứ đã vỡ vụn kia, trong đầu bỗng hiện lên rất nhiều cảnh tượng vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Bên lò nung nóng bỏng, cha nó lưng đẫm mồ hôi, đang tập trung làm việc.Nó thường nấp ở ngoài cửa nhìn các động tác của cha, một mặt học lén, một mặt lập lời thề rằng sau này mình đến lấy người sứ, còn vui vẻ trò chuyện với cha mình. Buổi tối hôm đó, tranh thủ lúc cha mẹ ngủ say, nó một mình chạy đến lò nung, dùng đất sét nặn ra một chiếc bát nhỏ, sau đó học theo cha đốt lửa nung gốm, những tia lửa lại bắn ra ngoài, đốt cháy

https://thuviensach.vn

chiếc giá gỗ đặt đầy bình vại. Nó hoang mang chạy ra ngoài, muốn đi gọi cha mẹ thức giấc, nhưng lửa cháy nhanh quá, khói bốc ra mù mịt, làm nó không phân biệt được đông tây nam bắc, không thể tìm thấy phòng của cha mẹ...

“Hóa ra, là ta... là ta đã hại chết cha mẹ...” Tiểu Hải lẩm bẩm nói, hai mắt đờ đẫn vô thần, ngẩn ngơ nhìn những mảnh sứ vỡ trước mặt. “Là ta... Ta muốn học theo cha, ta muốn làm ra một chiếc bát sứ thật đẹp, ta đâu có ngờ lửa lại bắn ra như thế đâu có ngờ lửa lại làm cháy nhà như thế...”

Khổ Lung trợn mắt há mồm, mãi một hồi lâu sau mới thở dài, nói: “Ộp! Hóa ra chính thằng nhóc ngươi đã hại chết lão Thái! Ộp, thế mà ngươi còn đổ tội lên đầu ta, nói ta đã bắt cha mẹ ngươi.Được lắm, được lắm, rốt cuộc ai mới là kẻ lừa đảo đây?Ộp!”

Tiểu Hải đưa hai tay lên ôm chặt đầu, đau khổ nói: “Ta... ta thật sự không nhớ gì nữa rồi... Ta chỉ nhớ yêu quái đã đến nhà ta, bắt cha mẹ ta đi, còn bắt rất nhiều đứa bé khác nữa... Rốt cuộc chuyện nào... rốt cuộc chuyện nào mới là thật...”

Mãi đến lúc này, Quy Hải Minh mới hiểu ra tại sao trước đó lại có nhiều điểm đáng ngờ và lạ thường như vậy. Nếu thật sự như lời Tiểu Hải nói, Khổ Lung đòi người dân trong thôn giao ra đồng nam đồng nữ, cớ gì mọi người không bỏ trốn khỏi thôn, tìm nơi khác sống? Hơn nữa, nếu Khổ Lung thật sự thích trẻ con, tại saokhông bắt Tiểu Hải mà đi bắt cha mẹ nó làm gì?Hóa ra, tất cả những chuyện này đều chỉ là sự tưởng tượng của Tiểu Hải mà thôi. Đứa bé này một lòng muốn học bản lĩnh làm đồ gốm sứ của cha, bèn lén lút đi thử, nhưng lại không cẩn thận làm cháy nhà, khiến song thân bỏ mạng trong biển lửa. Do mới chỉ là một đứa bé chín tuổi, nó không thể chấp nhận sự thật tàn khốc này, liền bất tri bất giác phong tỏa phần ký ức

https://thuviensach.vn

chân thật lại, sau đó tưởng tượng ra câu chuyện “yêu quái Khổ Lung đã bắt cha mẹ, mình đi”.

Nhìn thấy bộ dạng đau khổ và tự trách của Tiểu Hải, cặp mắt Quy Hải Minh hơi lóe sáng, cuối cùng, y lẳng lặng cụp mắt xuống, không đành lòng nhìn đứa bé đó phủ phục xuống đất, gào khóc thảm thương.

Đột nhiên, Tiểu Hải đưa tay chụp một mảnh sứ vỡ, nắm chặt vào lòng bàn tay, lật tay định đâm thẳng vào trái tim mình. Phát hiện ra động tác của nó, Quy Hải Minh lao vọt tới, sau nháy mắt đã ở bên cạnh Tiểu Hải, lại vung tay chặt vào cổ tay đứa bé, đánh rơi mảnh sứ trong tay nó. Chỉ nghe Tiểu Hải khóc nức nở, nói: “Thúc thúc, thúc đừng cứu cháu làm gì! Chính cháu đã hại chết cha mẹ, cháu không còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa, cháu... Thúc hãy để cháu chết đi!”

“Chết?” Trong mắt thoáng qua một tia ảm đạm, Quy Hải Minh cất giọng lạnh tựa băng sương. “Một chữ chết đó thật đơn giản biết chừng nào. Ngươi nói ngươi không còn mặt mũi nào sống trên đời nữa, vậy ta hỏi ngươi,ngươi có còn mặt mũi xuống suối vàng gặp lại cha mẹ ngươi không? Đúng thế ngươi đã vô tình hại chết cha mẹ ngươi, cũng đã đau khổ và tự trách, vậy thì bây giờ ngươi phải chịu đựng nỗi đau khổ này, nhớ lấy nỗi đau khổ này, đồng thời cố gắng sống tiếp và làm nên một phen sự nghiệp, từ đó rửa sạch tội lỗi! Tới lúc đó, ngươi mới có mặt mũi mà đi gặp cha mẹ mình rồi sám hối với bọn họ, cầu xin bọn họ tha thứ! Còn nếu như ngươi chỉ một lòng tìm đến cái chết, vậy thì rõ là đớn hèn, chẳng có tác dụng gì cả!”

Lời của Quy Hải Minh, từng câu từng chữ đều rành rọt rõ ràng. Sau nháy mắt, đầm lầy, hang động, ngay cả Khổ Lung đại vương đều biến thành những đốm sáng màu xanh lam tan đi giữa hư không. Còn đứa bé Tiểu Hải

https://thuviensach.vn

đang quỳ dưới đất khóc lóc kia lại được ánh sáng bao bọc, dần dần biến thành một thiếu niên.

Thiếu niên đó đứng thẳng người dậy, ngũ quan lộ rõ vẻ tuấn tú, tuy còn chưa hết nét non nớt nhưng mày rậm mắt to, trên khuôn mặt thấp thoáng toát ra vẻ oai hùng khí khái. Cặp mắt màu đen của y cứ như được làm từ bảo thạch, long lanh phát sáng, còn mái tóc dài quá hông thì có màu trắng bạc, trông tựa ánh trăng, lại giống như một mảng tuyết dày giữa đêm đông giá lạnh.

"..."Quy Hải Minh nhất thời nghẹn họng. Tướng mạo cùng mặt mũi của người này rõ ràng chính là y thời niên thiếu.

Thiếu niên Quy Hải Minh khẽ gật đầu với y. Đôi môi y thường ngày vốn luôn mím chặt, lúc này lại hơi nhếch lên, để lộ mấy nét cười trên khuôn mặt bấy lâu nay vẫn lạnh lùng như núi băng vạn năm không đổi. Sau nụ cười ấy, ánh sáng bỗng bừng lên, bóng hình thiếu niên kia biến thành những đốm sáng màu xanh lam tỏa đi tứ phía, soi sáng cả hư không...

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 15

Tâm ảnh

Tất Phi đứng trên bậc thang đá, vừa ngước mắt lên liền nhìn thấy ngay núi non trùng điệp, mây khói vờn quanh. Những đám mây màu đỏ rực như son lởn vởn uốn lượn xung quanh ngọn núi xanh, tựa như màn sa buông rủ, theo gió nhẹ đưa, khung cảnh thực quen thuộc vô cùng. Hóa ra, đây không phải nơi nào khác, chính là sư môn mà Tất Phi đã sinh sống hơn hai chục năm ròng- Xích Vân lâu.

Chẳng lẽ Huyền Kỳ chân nhân biết dùng thuật rút đất, đã đưa y về thẳng Xích Vân lâu?Tất Phi thầm cảm thấy nghi hoặc.Chính vào lúc này, chợt nghe có tiếng cười nói từ dưới núi vọng lại. Y vội vàng xoay người, muốn tránh vào trong khu rừng bên cạnh. Lúc này đây, y là Xích Vân phản đồ "xú danh vang xa", nếu gặp phảiđồng môn ngày trước, khó tránh khỏi một phen giao đấu, lúc này cứ nên chuồn trước là hơn.

Tất Phi đang suy nghĩ, muốn ẩn nấp vào trong rừng, chợt thấy trên con đường núi lát đá xanh có hai bóng người bước lại. Người đi bên trái mình mặc trường bào màu đỏ, râu tóc bạc phơ, mặt mũi hiền từ, dáng vẻ thực là tiên phong đạo cốt. Người đi bên phải có khuôn mặt vuông, để râu quai nón, là một hán tử tráng niên ngũ quan đoan chính. Hai người họ đi sánh vai nhau, vừa trò chuyện vừa bước từng bước một lên những bậc thang đá.

Nhìn thấy cảnh này, Tất Phi kinh ngạc đến ngây người: Ông lão râu tóc bạc phơ kia rõ ràng chính là ân sư thụ nghiệp của y- Chính Đức chân nhân,

https://thuviensach.vn

còn hán tử cao lớn kia là Thích sư thúc vốn có linh hồn bị nhốt trong Luyện Hồn Diệt trận- Thích Vạn Sơn.

Sau khi ngẩn ra một hồi lâu, Tất Phi mới cất bước đi ra khỏi khu rừng, vội vàng khom người hành lễ với hai vị trưởng bối, đồng thời khẽ gọi: “Sư phụ, sư thúc!”

Thế nhưng, Chính Đức chân nhân và Thích Vạn Sơn lại có vẻ như không nghe thấy tiếng gọi của y, cũng không hề nhìn thấy bóng dáng y, vẫn tươi cười vui vẻ, bước dần lên từng bước. Mắt thấy hai người sắp va vào mình, Tất Phi vội vàng tránh đi, nhưng thật bất ngờ, thanh kiếm lớn mà Thích Vạn Sơn đeo sau lưng vì có chuôi khá dài, khiến Tất Phi không cách nào tránh được, cứ thế đâm xuyên qua ngực y.

Thế nhưng y không hề có cảm giác đau đớn, cứ như thể cảnh tượng vừa rồi chỉ là ảo giác thôi vậy. Tất Phi cả kinh, vội vàng đưa tay lên vỗ thử vào ngực mình, nhưng không hề thấy gì khác lạ. Y lại ngước mắt nhìn theo bóng lưng của sư phụ và sư thúc, lại đưa bàn tay phải ra, thử chạm vào sư phụ. Nhưng trong khoảnh khắc ngón tay của y tiếp xúc với Chính Đức chân nhân, bàn tay y lại biến thành một cái bóng mờ, xuyên thấu qua vai sư phụ.

Ảo ảnh.

Sau nháy mắt, Tất Phi đã hiểu được nguồn cơn: Chắc hẳn Huyền Kỳ chân nhân đã sử dụng loại pháp thuật nào đó khiến y sa vào ảo cảnh. Nếu có thể tìm ra trận nhãn, y sẽ phá vỡ được ảo cảnh này, quay trở về thực tại.

Khi Tất Phi đang suy nghĩ tìm cách thoát khỏi nơi này, chợt nghe từ phía trước vang lại tiếng trẻ con khóc. Vì lo sư phụ mình bị tập kích, y vội vàng rảo bước đi lên núi, liền nhìn thấy Chính Đức chân nhân và Thích Vạn Sơn

https://thuviensach.vn

đang dừng chân giữa đường, trong tay Thích Vạn Sơn còn xách một chiếc giỏ trúc. Trong chiếc giỏ đó có một đứa bé con kháu khỉnh đang không ngừng khóc nỉ non.

Nhìn thấy đứa bé này, Chính Đức chân nhân thở dài một tiếng, nói: "Mấy năm gần đây, trời sinh dị biến, không phải nắng hạn thì là lũ lụt, mùa màng thất thu, đứa bé này chắc là do thôn dân dưới núi sinh ra, vì không nuôi dưỡng nổi cho nên mới đưa tới Xích Vân lâu."

Dứt lời, Chính Đức chân nhân liền đưa tay tới, bế đứa bé đang khóc ngặt nghẽo đó ra khỏi giỏ, ôm vào lòng, nhẹ nhàng đưa qua đưa lại. Theo động tác ấy của ông, một tờ giấy rơi ra từ trong tã lót của đứa bé, tà tà rớt xuống đất. Thích Vạn Sơn vội vàng nhặt lên, mở ra và chậm rãi đọc:

"Tất Phi, sinh năm Nhâm Tuất, tháng Chạp... Chờ đã,sinh thần bát tựnày rõ ràng là điềm báo đại hung mà."

Thích Vạn Sơn lật bàn tay phải một cái, bấm ngón tay tính toán, đôi hàng lông mày nhíu chặt. Sau chốc lát, ông ta chợt kinh hãi trừng mắt nhìn đứa bé kia, run giọng nói: "Sư huynh, đứa bé này trời sinh sát cốt, nếu đệ tính không nhầm thì bát tự[*] của nó tương khắc với huynh, chính là khắc tinh trong số mệnh của huynh đấy. Rồi có một ngày, huynh sẽ mất mạng trong tay nó."

[*]Tức là tám chữ ghi giờ, ngày, tháng, năm sinh được viếttheo Thiên can và Địa chi, theo quan niệm xưa, dựa vào sinh thần bát tự có thể đoán biết được vận mệnh của một con người.

"Thế thì sao chứ?" Chính Đức chân nhân nhướng đôi hàng lông mày trắng, nhìn qua phía sư đệ bên cạnh mình, chậm rãi nói: "Lẽ nào chỉ vì một chuyện còn chưa xảy ra mà chúng ta phải vứt bỏ đứa bé này ở đây ư?

https://thuviensach.vn

Người tu đạo lấy từ bi làm đầu, nếu ta mặc kệ tính mạng của nó, vậy thì còn mặt mũi nào mà tiếp tục tu hành nữa?”

Những lời này của ông khiến Thích Vạn Sơn nghẹn giọng. Hán tử cao lớn ấy im lặng cúi đầu, nhìn đứa bé trong lòng sư huynh. Chỉ thấy đứa bé đó dần dần ngưng khóc, cặp mắt to linh động chớp chớp liên tục, đang tò mò nhìn cõi nhân gian này. Có lẽ vì cảm thấy bộ râu, mái tóc đều màu trắng của ông cụ khá thú vị, thằng nhóc liền đưa bàn tay ngắn cũn cỡn ra khua khoắng, chụp ngay lấy chỏm lông mày dài của Chính Đức chân nhân, sau đó bật cười khanh khách.

Lông mày bị thằng nhóc giật lấy, vậy nhưng Chính Đức chân nhân vẫn chẳng hề tức giận, chỉ cười hà hà một tiếng, nhìn đứa bé trong lòng, chậm rãi nói: “Ta thấy đứa bé này rất có duyên với ta, đã như vậy, ta sẽ nhận nó làm quan môn đệ tử[*].”

[*] Tức là người đệ tử cuối cùng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tất Phi bất giác ngơ ngẩn. Y chỉ biết rằng mình bị cha mẹ vứt bỏ trên núi, may được Chính Đức chân nhân nhận nuôi, về sau bắt đầu tu luyện pháp thuật trong Xích Vân lâu, lớn lên thành người. Y không hề biết, hóa ra trong thân thế của mình còn có một quãng như vậy, càng không biết Thích sư thúc từng nói mình trời sinh sát cốt, là khắc tinh của sư phụ.Y bất giác nhớ tới tình cảnh trong đường hầm u ám đó, sư phụ thần trí rối loạn, nổi tính điên cuồng, ngoài miệng nói toàn lời nhân nghĩa đạo đức nhưng hành động lại hết sức tà môn độc địa. Khi đó, chính y đãliều cả tính mạng, dùng Đan Chu thiết bút kết liễu cơn ảo mộng điên cuồng của sư tôn...

Nghĩ đến đây, Tất Phi cảm thấy lồng ngực mình nghẹn lại, trái tim như bị một bàn tay vô hình túm lấy, đau đến khó tả bằng lời. Chính trong khoảnh

https://thuviensach.vn

khắc này, khung cảnh xung quanh bắt đầu biến hóa, núi xanh hóa thành sông dài, đình đài lầu các hóa thành một chiếc thuyền nhỏ bồng bềnh trên sóng, nhẹ nhàng tiến đi xuôi theo dòng nước.

Y đứng ở đuôi thuyền, nhìn thấy qua ô cửa sổ nhỏ của khoang thuyền có ánh nến dìu dịu.Tất Phi bước lên phía trước, nhẹ nhàng đi xuyên qua tường, nhìn thấy trong khoang thuyền có hai bóng người một lớn một nhỏ, chính là sư phụ y Chính Đức chân nhân và y hồi còn thiếu niên. Thiếu niên Tất Phi mặt lộ nét mừng, nói: “Sư phụ, có được chín trăm chín mươi chín viên nội đan này rồi, chúng ta nhất định có thể phong ấn Ứng Long và Tương Liễu ở bên bờ Đông Hải, giải mối nguy cho Thần Châu!”

Ông lão chắp tay sau lưng, đứng bên cửa sổ, dõi mắt nhìn dòng sông sóng nước cuộn trào, mênh mang bát ngát, thở dài một tiếng, nói: “Phi Nhi, con suy nghĩ đơn giản quá rồi. Muốn hóa giải kiếp nạn của Thần Châu, chỉ dựa vào gần nghìn viên nội đan này há có thể đủ được?Chỗ nội đan yêu linh này chỉ có thể tạm thời giam giữ Ứng Long và Tương Liễu, khiến chúng không thoát được ra ngoài mà thôi.Muốn trả lại sự yên bình choThần Châu, khiến trời đất không còn chấn động nữa, chỉ có duy nhất một cách, đó là phải nắm được pháp bảo của thần tiên.”

Thiếu niên Tất Phi khẽ gật đầu vẻ trầm tư, rồi nghi hoặc nói: “Sư phụ, pháp bảo của thần tiên mà người vừa nói tới rốt cuộc nằm ở đâu vậy?”

“Hài tử ngốc, đã là pháp bảo của thần tiên thì đương nhiên là nằm trên Thiên đình rồi.” Chính Đức chân nhân thở dài, nói: “Muốn lên Thiên đình tìm pháp bảo, há lại là việc dễ dàng...”

Lời của ông vừa dứt, đột nhiên, một cơn gió âm u thổi vào trong khoang thuyền, làm tắt cây nến trên bàn.Cùng lúc đó, thân hình thiếu niên Tất Phi trở nên mềm nhũn, ngã gục xuống đất.Chính Đức chân nhân hoang mang

https://thuviensach.vn

gọi một tiếng “Phi Nhi”, bế nó lên định kiểm tra tình hình, nhưng đúng vào lúc này, bức rèm của khoang thuyền chợt được vén lên, một bóng đen cao gầy chậm rãi bước vào.

Người đó vận một bộ trường bào màu đen, toàn thân tỏa ra khí đen nồng đậm.Hắn đeo một chiếc mặt nạ màu bạc che nửa mặt, chỉ để lộ cặp môi mỏng màu tím đen. Hắn hơi nhếch khóe môi, nở nụ cười giễu cợt, đoạn cất giọng âm trầm nói: “Đúng vậy, pháp bảo của thần tiên chẳng dễ gì tìm được ở chốn phàm trần. Có điều, nếu muốn tiêu diệt Ứng Long và Tương Liễu, biện pháp cũng không phải là không có.”

Chính Đức chân nhân nhíu chặt đôi mày, hỏi với vẻ cảnh giác: “Ngươi là ai?”

“Ta là tôn giả Hư Ảnh.” Người áo đen đó chậm rãi trả lời, sau đó chợt khẽ cười một tiếng.”Lão già, điều mà ngươi vẫn luôn mong muốn chẳng phải chính là tiêu diệt Ứng Long và Tương Liễu ư? Ta có một cách này, nhưng còn phải xem ngươi có muốn nghe hay không.”

Lời của Hư Ảnh khiến Chính Đức chân nhân thoáng lộ vẻ trù trừ. Tất Phi nhìn thấy tình cảnh này thì vừa nôn nóng vừa tức giận, liền rảo bước đi lên phía trước, dang hai tay ra đứng chặn giữa sư phụ và Hư Ảnh, lớn tiếng nói: “Sư phụ, người đừng nghe hắn! Hắn là Ứng Long tôn giả, đến đây để mê hoặc tâm trí người đấy! Sư phụ, người nhất định chớ có tin vào lời của hắn!”

Thế nhưng, mặc Tất Phi nói lớn thế nào, lời của y vẫn chẳng thể lọt vào tai Chính Đức chân nhân. Y cố gắng đưa tay tới ngăn cản và lôi kéo, nhưng mỗi lần thử đều thất bại. Y chỉ có thể trơ mắt ra nhìn, cuối cùng thấy Chính Đức chân nhân sau một thoáng do dự đã trầm giọng nói: “Rốt cuộc là cách gì? Ngươi nói ra đi!”

https://thuviensach.vn

Hư Ảnh nhếch môi cười khẽ, thế rồi chỉ sau nháy mắt, giữa hư không đã bừng lên một luồng sáng đỏ rực như máu, rọi vào trong mắt Chính Đức chân nhân. Chỉ nghe Hư Ảnh cười lạnh, nói: “Chỉ cần làm theo bí thuật thượng cổ, dùng mười vạn sinh linh luyện thành pháp trận, vậy là có thể tạo thành thần lực vô song. Tới lúc ấy thượng cổ thần ma há còn có gì đáng sợ nữa?”

Chính Đức chân nhân hai mắt đỏ ngầu như máu, mặt mũi cứng đờ, chậm rãi nói: “Đúng vậy, luyện sinh linh làm trận, sự hy sinh là điều khó tránh. Chỉ cần giết được thần ma, tức là trảm ác hành thiện, không có gì sai trái cả.”

“Câm miệng!” Thấy sư phụ đã bị yêu nhân mê hoặc, Tất Phi lửa giận công tâm, liền phất tay áo một cái, sử ra chiêu Băng Lẫm U Hoàng, làm cuộn lên cả băng lẫn lửa đánh thẳng về phía Hư Ảnh.

Thế nhưng, băng tuyết tung bay, lửa nóng ngợp trời, rốt cuộc vẫn chỉ xuyên qua thân thể của Hư Anh, làm bừng lên những luồng sáng chói lòa, sau đó cảnh tượng lại phát sinh biến hóa. Chiếc thuyền trên sông biến thành một đường hầm lạnh lẽo âm u. Trong đường hầm thấp thoáng có ánh lửa chiếu lại, Tất Phi liền rảo bước đi tới, thấy trước mặt là một gian phòng đá vuông vắn rộng chừng một trượng. Bốn phía xung quanh bức tường đá này có những chiếc máng đá nối liền nhau được khoét vào tường trong máng là dòng máu tươi chảy chậm rãi. Trên bức tường đá ở phía trên máng đá, cứ cách khoảng mười thước lại có một chiếc đầu rồng, từ trong miệng rồng phun ra ngọn lửa màu xanh lam, soi sáng cho cả gian phòng đá...

Thích Vạn Sơn lúc này đang trợn tròn hai mắt, cặp mày kiếm nhướng cao. Ông ta nửa kinh hãi, nửa phẫn nộ, lớn tiếng hỏi Chính Đức chân nhân:

https://thuviensach.vn

“Sư huynh, saohuynh có thể dùng sinh linh để luyện tà trận chứ? Như thế này thực là... táng tận lương tâm!”

Chính Đức chân nhân phất tay áo một cái, đưa mắt liếc nhìn đối phương, không vui nói: “Uổng cho đệ pháp thuật tinh thâm, chẳng ngờ tầm mắt lại hạn hẹp như vậy. Vì chính nghĩa, một số sự hy sinh là điều không tránh khỏi. Một khi Luyện Hồn Diệt trận thành công rồi, chúng ta sẽ có thể hạ sát Ứng Long và Tương Liễu, trả lại sự yên bình vĩnh viễn cho Thần Châu. So với việc ấy, tính mạng của mười vạn sinh linh có đáng kể gì?”

“Chính nghĩa?” Thích Vạn Sơn lẩm bẩm lặp lại hai chữ ấy bằng giọng khó mà tin nổi, sau đó chậm rãi lắc đầu, đưa tay rút thanh kiếm lớn sau lưng ra. Sau đó, ông ta đứng đối diện với Chính Đức chân nhân, bày ra tư thế tấn công, trầm giọng nói: “Sư huynh, huynh đã tẩu hỏa nhập ma rồi. Xin thứ cho Vạn Sơn bất kính, dù có liều cả tính mạng này cũng nhất định phải ngăn cản huynh.”

Chính Đức chân nhân lắc đầu không ngớt, ra vẻ đau lòng, xót xa nói: “Thật không ngờ sư đệ của bản tọa lại là một kẻ lòng dạ hạn hẹp, suy nghĩ ngu muội như vậy! Thôi đành, thôi đành, dù ngươi đã chĩa kiếm vào ta, nhưng ta cũng không thể vô tình vô nghĩa được. Ta sẽ dùng linh hồn ngươi cho pháp trận, chờ đến sau này linh ngọc xuất thế, Ứng Long và Tương Liễu bị tiêu diệt, ngươi cũng coi như đã góp được một phần công đức.”

“Sư huynh, huynh... huynh...” Trước những lời lẽ này của Chính Đức chân nhân, Thích Vạn Sơn chấn động tột cùng, ngay đến nửa lời phản bác cũng chẳng buồn nói ra. Ông ta quát lớn một tiếng, vung kiếm chém thẳng về phía đối phương.

Ánh kiếm bừng lên, khí kình tỏa khắp, ngọn lửa màu xanh lam phun ra từ miệng rồng lay động không thôi. Chính Đức chân nhân hừ lạnh một

https://thuviensach.vn

tiếng, lật tay tung chưởng, vẽ ra một bức tường khí phòng ngự ở trước người. Trong khi đón lấy một kiếm này của Thích Vạn Sơn, Chính Đức chân nhân phất mạnh tay áo, trong tả chưởng ngưng tụ một luồng linh lực hùng hậu, đùng đùng đánh ra.

Nhát chưởng này tựa như sấm sét, đánh trúng ngay vào bụng Thích Vạn Sơn. Mắt thấy sư đệ miệng thổ máu tươi, Chính Đức chân nhân vẫn chẳng hề thu tay lại, còn đi nhanh về phía trước, vận khí vào cánh tay, đánh Thích Vạn Sơn bay về phía bức tường đá.

Thân thể cao lớn của Thích Vạn Sơn chìm hẳn vào trong bức tường, chỉ còn khuôn mặt là vẫn lộ ra ngoài.Rơi vào tình cảnh quỷ dị như vậy, Thích Vạn Sơn vẫn chẳng hề tỏ ra sợ hãi, chỉ lẳng lặng nhìn người sư huynh trước mặt.Sau đó, ông ta thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại, từ trong hốc mắt chảy ra hai hàng lệ máu, sau nháy mắt đã hóa thành tượng đá gắn trên tường.

“Sư phụ!Sư thúc!”Tất Phi lớn tiếng kêu vang. Kỳ thực, ngay từ lúc Chính Đức chân nhân bắt đầu giao đấu với Thích Vạn Sơn, y đã liên tục sử chiêu Thiên Tuyết Hàn Sương, muốn ngăn cản hai người. Nhưng bất kể ycó kêu như thế nào, hai người kia vẫn chẳng hề đáp lại, để mặc cho y thi triển pháp thuật, làm ra những hành động hoàn toàn vô ích. Cuối cùng, hai hàng nước mắt lã chã tuôn rơi, y quỳ xuống đất, kêu lớn:

“Dừng tay lại... Sư phụ, dừng tay lại đi!”

Nhưng đáp lại y chỉ có tiếng cười cuồng dại của Chính Đức chân nhân, âm thanh cứ vang vọng mãi trong gian phòng đá...

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 16

Tầm minh

Trăng sáng treo cao, rọi xuống mặt đất bao la vô tận. Lục Linh đưa mắt nhìn quanh bốn phía, thấy mình đang ở trong một tiểu trấn miền Nam, khắp xung quanh đều là những ngôi nhà sàn tre trúc, dòng suối rì rào chảy qua bên dưới nhà sàn, trên mặt nước trong veo in bóng vầng trăng, nhìn như chiếc đĩa ngọc rung rinh nhè nhẹ.

“Tất sư huynh?”Đang cơn nghi hoặc, Lục Linh lớn tiếng gọi những người bằng hữu của mình.”Tiểu Trúc muội tử? Quy Hải Minh? Mọi người ở đâu?”

Giữa màn đêm tĩnh lặng, chỉ có tiếng nước chảy rì rào, tiếng côn trùng kêu rả rích, Lục Linh suy nghĩ một chút, rồi tung người nhảy vọt lên, thoắt cái đã ở trên nóc của ngôi nhà sàn. Dưới ánh trăng, thân hình cô ta toát ra vẻ vừa yêu kiều vừa hiên ngang lẫm liệt, phong thái hết sức phi phàm.Từ trên cao, cô ta dõi mắt nhìn đi, bao quát tình hình trong toàn bộ tiểu trấn.

Chỉ thấy trên quảng trường ở phía tây tiểu trấn có một đống lửa, ánh sáng rực rõ soi sáng cả bầu trời đêm. Tất cả cư dân trong trấn dường như đều tụ tập tại nơi đó, không ngừng chỉ trỏ về phía đống lửa.Lục Linh định thần nhìn kĩ, thấy trên đống lửa có cắm một cái giá gỗ, trên giá gỗ trói một vị cô nương vóc người yếu ớt, mình mặc áo váy màu tím.Lúc này, ngọn lửa đã sắp bén đến góc áo của cô gái và nuốt chửng cô gái đến nơi. Một làn gió đêm thổi lại, loáng thoáng đưa tới tiếng hò hét của mọi người:

https://thuviensach.vn

“Giết cô ta đi! Giết con yêu quái này đi!”

“Đốt! Đốt chết con yêu tinh hại người này đi!”

Lục Linh nhướng đôi mày lá liễu, xách bán nguyệt kích trong tay lên, tung người nhảy xuống khỏi nhà sàn, sau đó lao đi vùn vụt về phía quảng trường kia.

Ngọn lửa bốc lên ngùn ngụt, dưới ánh lửa, khuôn mặt nhợt nhạt của nữ tử kia trông lại càng yếu ớt. Từ trong đôi mắt của cô ta thấp thoáng chiếu ra những tia sáng màu tím, nhưng kết hợp với hai dòng nước mắt đầm đìa, thứ ánh sáng màu tím kỳ lạ ấy chỉ càng làm tăng thêm vẻ yếu ớt và bơ vơ. Cô ta dõi ánh nhìn về phía những người đứng đằng xa, bọn họ vốn là những người thân coi cô ta như con gái ruột, ấy vậy mà lúc này lại tỏ ra sợ hãi và phẫn nộ. Bọn họ giơ cao cánh tay, nắm chặtnắm đấm, trợn trừng mắt với cô ta. Nhìn thấy động tác dọa nạt chứa đầy địch ý đó, cô ta buồn bã nhắm mắt lại, để mặc cho những giọt nước mắt tiếp tục buông rơi trên khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều.

Ngọn lửa càng lúc càng dữ dội, chiếc giá gỗ bắt đầu phát ra những tiếng nổ lốp bốp, tựa như đang đếm nốt chút thời gian cuối cùng trong sinh mệnh của cô ta vậy.Đúng vào lúc nữ tử áo tím từ bỏ tất cả niềm hy vọng và chờ mong, lặng lẽ đợi chờ cái chết, đột nhiên, cô ta cảm thấy có một luồng gió mạnh ập thẳng vào mặt mình. Sau chốc lát, thân hình cô ta trở nên nhẹ bẫng, sợi dây thừng đang trói chặt cơ thể cô ta bung ra. Khi cô ta rơi xuống phía dưới, một cánh tay mạnh mẽ vòng qua ôm lấy eo cô ta, kế đó, một giọng nữ trong trẻo vang lên bên tai cô ta với vẻ đầy phẫn nộ:

https://thuviensach.vn

“Bao nhiêu người thế này mà đi ức hiếp một nữ tử yếu đuối, các ngươi thực là chẳng có tính người!”

Nữ tử đó mở mắt ra, hai hàng lông mi hơi run rẩy, những giọt lệ lã chã tuôn rơi, quay sang nhìn người bên cạnh. Đó là một nữ võ sĩ vóc người cao ráo, thân hình lung linh uốn lượn, tay phải cầm một thanh trường kích màu bạc, lưỡi kích hình bán nguyệt phản chiếu những tia sáng lạnh ngắt dưới ánh trăng. Ánh trăng cũng soi cả lên khuôn mặt cô gái ấy, làm nổi lên ngũ quan xinh đẹp. Cô ta hơi ngoảnh đầu qua, đưa mắt nhìn nữ tử áo tím, khẽ cất tiếng hỏi: “Cô nương, cô không sao chứ?”

Giữa ánh lệ nhạt nhòa, nữ tử áo tím cắn chặt môi dưới, khẽ lắc đầu. Thấy hai mắt cô ta đỏ hoe, sắc mặt sầu thảm, Lục Linh hơi cau mày lại, đưa mắt nhìn những người đang có mặt, lại một lần nữa cao giọng chất vấn: “Này, đám người các ngươi rốt cuộc có tính người hay không? Lạm dụng tư hình, ức hiếp một vị tiểu cô nương, thực là vô sỉ đến cùng cực!”

Không ngờ sự việc đang thuận lợi thì lại có người nhảy ra ngăn cản, các thôn dân đều bất giác sững sờ. Một hán tử tráng niên có phản ứng đầu tiên, gã giơ cây cuốc trong tay chỉ về phía Lục Linh, gằn giọng nói: “Con đàn bà kia, ngươi từ đâu nhảy ra vậy? Bọn ta đang trừ yêu, liên quan gì tới ngươi? Đừng có mà quản chuyện không đâu!”

“Đúng thế, đúng thế con nha đầu này là yêu tinh đấy!”Một vị đại thẩm cũng gật đầu, cất lời phụ họa.”Nếu bọn ta không thiêu chết nó, nó nhất định sẽ còn đi hại người.”

“Ồ?” Lục Linh hơi nhướng mày, đưa mắt nhìn về phía vị đại thẩm đó, lớn tiếng hỏi: “Vậy đại thẩm nói xem, vị cô nương này rốt cuộc đã hại chết ai? Nếu cô ấy thật sự từng làm hại tính mạng con người, ta đương nhiên sẽ không giúp đỡ. Nhưng nếu cô ấy chưa từng làm chuyện gì xấu, còn các vị

https://thuviensach.vn

thì lại lạm dụng tư hình, thiếu chút nữa thiêu chết cô ấy, món nợ mạng người này ta sẽ thay mặt cô ấy xin các vị hoàn trả.”

Nghe Lục Linh chất vấn như vậy, vị đại thẩm vừa lên tiếng bất giác rúc trở về trong đám người, không dám nói gì nữa. Gã đại hán vừa rồi thì lại vung tay một cái, vỗ lên lưng một ông lão, nói: “Tôn bá bá, hãy nói cho mọi người nghe con nữ yêu tinh này đã hại Bá Dũng nhà bá bá như thế nào đi!”

Ông lão được gọi tên đó râu tóc bạc phơ, lưng hơi còng, trong tay còn cầm một cây gậy chống. Với sắc mặt nặng nề, ông ta liếc nhìn nữ tử áo tím, ánh mắt phức tạp, sau đó lại quay sang nhìn Lục Linh, nói: “Cô nương, đây là chuyện nhà bọn ta, không liên quan gì tới cô, mong cô mau mau rời đi, đừng bao che cho con yêu quái ác này nữa...”

“Ha ha, yêu quái thì nhất định đều là ác ư?”Lục Linh cắt ngang lời ông ta, lớn tiếng nói: “Lão nhân gia, ông cũng đã sống đến từng này tuổi rồi, kinh nghiệm nhất định vô cùng phong phú. Ông hãy thử nói xem, trong mấy chục năm qua, ông có từng nhìn thấy con người nào táng tận lương tâm, tội ác tày trời chưa?”

Ông lão hơi cau mày, không vui nói: “Cô nói vậy làcó ý gì? Muốn mang con người ra so với yêu quái ư?”

“Đúng vậy! Ta đang so sánh con người với yêu quái đấy!” Lục Linh dội mạnh cán cây bán nguyệt kích xuống đất, lớn tiếng nói: “Ta từng nhìn thấy rất nhiều người táng tận lương tâm, tội ác tày trời, cũng từng nhìn thấy những con yêu quái một lòng làm việc thiện, có tấm lòng Bồ Tát. Con người đã có thể phân ra dăm bảy loại, có tốt có xấu, vậy thì tại sao yêu quái lại không thể phân thiện ác?”

https://thuviensach.vn

Nói đến đây, Lục Linh đưa tay trái ra, chỉ về phía nữ tử áo tím, lại nói tiếp: “Ta không cần biết trong số các vị ai là người, ai là yêu, ta chỉ quan tâm ai hành thiện, ai có lý. Nếu cô ấy thật sự từng giết người, vậy thì giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, thực là cái lẽ đương nhiên! Còn nhược bằng cô ấy chưa làm hại ai, mà các vị lại có hành vi như vậy, thế thì có khác gì bọn cường đạo thổ phỉ hay yêu quái ăn thịt người?”

“Cô nương, cô có điều không biết rồi...” Đột nhiên, một giọng nói già nua vang lên. Chỉ thấy bên cạnh ông lão kia, một bà cụ tuổi cũng đã ngoài hoa giáp[*] bước ra. Bà ta mặt đầy nếp nhăn, sau khi run rẩy bước lên được vài bước bèn chậm rãi nói: “Con ta là Bá Dũng vốn khỏe mạnh tráng kiện, nhưng từ sau khi cưới con yêu quái này về, sức khỏe ngày một yếu đi. Ta và ông bạn già của ta đã đi tìm khắp các đại phu, thế mà vẫn chẳng phát hiện được nó bị mắc bệnh gì, cuối cùng có một vị đạo nhân nói cho bọn ta biết, hóa ra thằng bé đã cưới một con yêu quái về làm vợ. Cô nương, cô thử nói xem, ả có phải là yêu tinh hại người không?”

[*] Một hoa giáp tức là sáu mươi năm.

Nghe xong những lời này của bà cụ, Lục Linh thoáng lộ vẻ trù trừ, bèn nhìn qua phía nữ tử kia, thấy khuôn mặt đối phương sớm đã giàn giụa nước mắt. Vị cô nương yếu đuối nhợt nhạt ấy vừa khóc vừa lắc đầu, thútthít nói: “Mẹ... Không phải đâu... Bá Dũng đúng là đã đổ bệnh, nhưng không phải do con mà ra... Con...”

“Con ta thường xuyên lên núi đi săn, sức khỏe bấy lâu vẫn luôn rất tốt! Nếu không phải vì con yêu tinh ngươi, nó làm sao lại biến thành bộ dạng như vậy?” Ông cụ nhấc cây gậy chống của mình lên, dội mạnh một cái xuống đất.

https://thuviensach.vn

Nữ tử đưa tay che mặt, nức nở nói: “Cha, mẹ, thực không dám giấu, con vốn là một con hươu thành tinh trong núi, từng vô tình bước vào bẫy kẹp, bị thương ở chân, không thoát được ra ngoài. Khi đó, chính Bá Dũng đã ra tay cứu con, chàng không những không giết con mà còn giúp con băng bó vết thương và thả cho con đi. Chàng là ân nhân cứu mạng của con, con báo đáp chàng còn không đủ, sao lại đi hại chàng chứ?”

Nghe lời giải thích của nữ tử áo tím, hai ông bà già ngơ ngác nhìn nhau, nhất thời chẳng nói được gì. Một hồi lâu sau, ông cụ mới lên tiếng hỏi: “Nếu không phải vì ngươi, con ta làm sao lại mắc bệnh nặng như thế?”

Nữ tử áo tím ngước mắt lên, ánh trăng bàng bạc chiếu xuống lại càng làm khuôn mặt cô ta toát ra vẻ nhợt nhạt.

“Từ sau khi được Bá Dũng cứu mạng, mỗi lần chàng lên núi đi săn, con đều ngấm ngầm ở bên quan sát. Hôm đó, con nhìn thấy Bá Dũng gặp phải một con rắn cạp nong cực độc, bèn vội vàng chạy tới xua đuổi nhưng không kịp, Bá Dũng đã bị con rắn độc đó cắn phải, tính mạng xem chừng nguy ngập đến nơi. Vì muốn giúp đỡ chàng,con bèn hóa thành hình người, lại giả bộ bị lạc trong núi, về sau gả vào nhà họ Tôn, mục đích kỳ thực là để ngày đêm bầu bạn bên chàng, dùng linh lực giúp chàng hóa giải chất độc trong cơ thể. Chỉ đáng tiếc, đạo hạnh của con nông cạn quá, có lúc không áp chế được chất độc... Đều tại con vô dụng...”

Dứt lời, nữ tử áo tím lại đưa tay che mặt khóc thút thít. Lục Linh thấy vậy thì không đành lòng, vội cất lời an ủi: “Cô nương, xin chớ tự trách làm gì! Nếu không có cô, Tôn Bá Dũng có lẽ đã mất mạng từ lâu rồi.Hai vị lão nhân gia, còn cả những người khác nữa, nghe xong câu chuyện này rồi, các người có còn muốn thiêu chết con yêu tinh hươu có tình có nghĩa, mang ơn biết báo đáp này nữa không?”

https://thuviensach.vn

Câu sau cùng đó, Lục Linh hiển nhiên nói với những người dân trong trấn.Mọi người bàn luận xôn xao, có người cảm khái, cũng có người tỏ ý nghi ngờ, nhưng bất kể ra sao, lúc này đã không còn ai nhắc tới việc thiêu chết nữ tử áo tím nữa.Còn gã tráng hán lúc trước có lẽ tự biết mình đuối lý, cũng không nói nhiều, lẳng lặng đi xách một thùng nước lạnh về dập tắt ngọn lửa.

Bà cụ run rẩy đi lên phía trước, nắm lấy bàn tay thon thả của nữ tử áo tím, dịu dàng nói: “Giai Nhi, là mẹ có lỗi với con. Mẹ đã trách nhầm con rồi, con đừng giận mẹ nữa... Con hãy quay về với mẹ đi, được không?”

Lộc Giai Nhi cụp hai mắt xuống, suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng khẽ gật đầu. Thấy vậy, bà cụ dường như thở phào một hơi, rồi lại quay qua nhìn Lục Linh, nói: “Cô nương, đa tạ cô trượng nghĩa giúp đỡ, bằng không bọn ta đã trách nhầm người tốt. Nếu không chê, mời cô hãy tới nhà ta ngồi một lát, để hai ông bà già bọn ta được tỏ lòng cảm ơn.”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi, nào có đáng kể gì.” Lục Linh đưa tay ôm quyền, cười nói: “Bây giờ chân tướng đã rõ ràng, ta cũng cảm thấy rất vui, chỉ mong từ nay về sau, lão nhân gia sức khỏe được khang kiện, cả gia đình đều hòa hợp mỹ mãn.”

Bà cụ cười tươi, nói: “Không được, không được, cô nương, cô mà không đến nhà ta uống ngụm trà, hai ông bà già bọn ta thực sự không thể nào yên dạ.”

Thấy bà cụ có lời mời nhiệt tình như thế, Lục Linh cũng không tiện chối từ, liền đi theo ba người bọn họ tới nhà họ Tôn. Trên đường đi, bà cụ dắt tay Lộc Giai Nhi, hỏi han tình trạng của con trai mình, Lộc Giai Nhi nhất nhất trả lời tất thảy. Sau một hồi trò chuyện, cô ta còn trịnh trọng hứa: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm, theo như tình hình trước mắt, chỉ cần hơn một tháng nữa là

https://thuviensach.vn

con có thể chữa cho Bá Dũng lành lặn hoàn toàn, không còn điều gì đáng ngại.”

Bà cụ nghe xong, bất giác gật đầu lia lịa.Trong khi trò chuyện, mấy người bọn họ đã tới nhà họ Tôn nằm ở phía bắc trấn.Chỉ thấy đó là một ngôi nhà trúc nhỏ hai tầng đang tắm dưới ánh trăng, xung quanh trồng rất nhiều cây cối.Lục Linh được bà cụ mời, liền vào nhà uống trà, còn Lộc Giai Nhi thì đi vào phòng trong chăm sóc cho Tôn Bá Dũng.

Thấy con dâu đã rời đi, bà cụ mới hạ thấp giọng xuống, khẽ hỏi Lục Linh: “Cô nương, xin hãy nói thực cho bà già này biết, theo cô thì yêu quái thực sự có thể đối xử tốt với con người không? Tục ngữ có câu này rất đúng, phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị...”

Lục Linh hơi cau mày, tỏ vẻ không vui nói: “Lão nhân gia, hóa ra những lời bà nói với Lộc cô nương khi nãy đều chỉ là lời khách sáo thôi ư? Ta đã nói rồi, con người cũng thế, yêu quái cũng vậy, đều có thiện có ác, có tốt có xấu. Chỉ cần lão nhân gia đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, đối xử chân thành, ta tin rằng cô ấy là một người có tình có nghĩa, dịu dàng lương thiện như thế, nhất định sẽ hết lòng hết sức chăm sóc cho cái nhà này.”

Bà cụ đưa mắt nhìn về phía phòng trong, khóe miệng hơi máy động, dường như còn muốn hỏi điều gì đó, nhưng lại lo Lục Linh bất mãn. Lục Linh nhìn ra sự đề phòng và do dự của đối phương, trong lòng buồn bực, liền đặt chén trà trong tay xuống bàn, ôm quyền nói: “Xin thứ cho tại hạ không tiện ở lâu, cáo từ.”

Dứt lời, Lục Linh bèn đứng dậy, cáo biệt hai ông bà cụ, xoay người rời khỏi nhà họ Tôn.Nhưng cô vừa mới bước ra khỏi nhà, đi còn chưa đầy trăm bước, từ phía sau đã đột nhiên vang lại một tiếng kêu thê thảm.Lục Linh

https://thuviensach.vn

ngoảnh đầu lại nhìn, thấy nhà họ Tôn đã bốc cháy, ánh lửa bùng lên rất nhanh.

Lục Linh lập tức xoay người, tay cầm bán nguyệt kích, lao như bay về phía đó. Cô tung cùi trỏ đánh tung cửa, chạy vội vào trong nhà, chỉ thấy ngọn lửa đã lan ra khắp nơi, xem chừng khó lòng dập tắt. Tại chính giữa gian nhà, Lộc Giai Nhi đang ôm Tôn Bá Dũng lúc này vẫn còn hôn mê, đứng sừng sững giữa hư không, quanh người tỏa ra những tia sáng màu tím. Còn hai ông bà cụ thì sớm đã sợ đến nỗi hai chân run rẩy, ngồi bệt xuống đất, chẳng thể động đậy.

“Lộc cô nương, cô đang làm gì đó?”Lục Linh cau mày lại, gằn giọng chất vấn.

“Ta đang làm gì ư?” Lộc Giai Nhi nheo đôi mắt màu tím tà dị lại, hờ hững nói: “Ta tất nhiên là có ơn báo ơn, có thù báo thù rồi.”

Cô ta cố tình nói bằng giọng nhẹ nhàng, bình thản, hoàn toàn khác với vẻ dịu dàng, thê lương trước đó. Lục Linh hơi sững người, đôi hàng lông mày lại càng nhíu chặt, giọng nói cũng trở nên nghiêm khắc hơn: “Cho dù hai vị lão nhân gia đã từng hoài nghi cô, hành động có hơi quá một chút, nhưng bây giờ mọi việc đều đã được nói rõ ràng hai người bọn họ cũng đã nhận sai, tại sao cô lại không thể nể mặt phu quân mình mà buông bỏ thù oán cũ chứ?”

“Nể mặt phu quân ư?Ha ha, nực cười, thật nực cười!” Lộc Giai Nhi cất tiếng cười vang tiếng cười của cô ta như hòa làm một với tiếng lửa cháy lộp bộp, khiến vẻ quỷ dị càng tăng thêm bội phần. Cô ta cứ như thể chưa bao giờnghe thấy chuyện gì nực cười đến thế, cười đến nỗi nước mắt chảy ra nhưng cũng chẳng buồn lau, cứ để cho nước mắt lăn dài trên má. Đột nhiên, cô ta ngưng hẳn tiếng cười, mở trừng đôi mắt màu tím, gằn giọng

https://thuviensach.vn

nói: “Khi ta trúng phải bùa chú của đạo nhân, linh lực mất hết, tay chân bị trói, phu quân ta đang ở đâu? Khi ta bị khiêng lên đống lửa, thiếu chút nữa biến thành tro bụi, phu quân ta đang ở đâu?Đúng thế, Bá Dũng từng có ơn cứu mạng với ta, cho nên ta mới cứu y một mạng. Nhưng ta đã tận tình tận nghĩa rồi, chờ sau khi y hoàn toàn bình phục, ta sẽ cắt đứt hoàn toàn quan hệ với y, hai bên không còn dây dưa gì nữa! Còn hai kẻ này...”

Lộc Giai Nhi đột ngột đưa tay ra, giận dữ chỉ về phía hai ông bà cụ, gằn giọng nói: “Từ khi bước chân vào nhà họ Tôn, ta hết lòng chữa trị cho phu quân, lại tận tình hầu hạ cha mẹ chồng, coi bọn họ như thân sinh phụ mẫu, nhưng đến cuối cùng, ta nhận lại được gì? Chẳng qua chỉ là một câu “yêu quái”, một câu “phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị”!”

Nghe tới đây, Lục Linh có chút thẫn thờ, rồi dịu giọng khuyên nhủ: “Hóa ra cô đã nghe thấy cả rồi... Quả thực, hai vị lão nhân gia làm vậy không được đúng cho lắm, nhưng dù sao người và yêu cũng có sự khác biệt, bọn họ lại chỉ là những người thành thực, trong lòng có sự đề phòng cũng là điều khó tránh...”

“Người thành thực?Ha ha ha ha!”Lộc Giai Nhi cười cuồng dại, âm thanh như vang đến tận trời.”Cô cho rằng tại sao bọn họ lại dẫn ta về nhà, tại sao lại phải nhận lỗi?Bọn họ chẳng qua là sợ ta đi mất, khiến đứa con trai bảo bối của bọn họ mất mạng đó thôi.Cô cho rằng tại sao bọn họ lại nhất định mời cô đến uống trà? Chẳng qua là tại bọn họ thấy cô có bản lĩnh, biết võ công, cho nên mới đưa cô về đây để trông chừng ta! Bà nói đi, có đúng như vậy không?”

Vừa nói câu đó, cô ta vừa chỉ tay về phía bà cụ. Bà cụ sợ đến nỗi mặt mày tái nhợt, trán túa mồ hôi, đành run rẩy gật đầu.Lộc Giai Nhi thấy vậy, vẻ căm hận trên mặt lại càng nồng đậm. Chỉ thấy cô ta cắn chặt môi dưới, mãi một hồi lâu sau mới lại mở miệng, lạnh lùng nói: “Được lắm, các

https://thuviensach.vn

ngươi muốn thiêu chết ta, mà Lộc Giai Nhi ta đây xưa nay có ơn báo ơn, có thù báo thù, ta cũng phải để các ngươi nếm thử mùi vị bị lửa nóng thiêu đốt thân thể!”

Sau những lời nói chất chứa đầy nỗi căm hận ấy của Lộc Giai Nhi, ngọn lửa xung quanh dường như cũng cảm nhận được cơn giận của cô ta, liền lập tức bốc cao thêm mấy thước. Thấy tình cảnh này, Lục Linh đưa ngang cây bán nguyệt kích lên, làm ra tư thế tấn công, trầm giọng nói: “Đã như vậy, cô chớ trách ta vô tình.”

“Ngay cả cô cũng muốn ngăn cản ta ư?”Lộc Giai Nhi sắc mặt âm trầm, cười lạnh nói.

“Đúng vậy!” Lục Linh chẳng hề tỏ ra sợ hãi, lưỡi kích hình bán nguyệt ánh lên những tia sáng, chiếu lên một bên mặt cô ta, làm toát lên vẻ hào hùng khí khái. Chỉnghe cô ta trầm giọng nói từng chữ một: “Ta không cần biết là người hay là yêu, không cần biết tộc với loại thế nào, ta chỉ biết rằng cái ác nên bị trừng phạt, cái thiện cần được biểu dương. Đường đường là một võ sĩ, đương nhiên là phải giúp người tốt, trừ kẻ xấu. Kẻ nào lòng mang ác niệm, có ý muốn hại người, ta sẽ tặng cho hắn ba chữ: Đáng ăn đòn!”

Chữ “đòn” còn chưa nói xong, Lục Linh đã đề khí lao vọt đến, hai tay cùng cầm chặt bán nguyệt kích, giơ lên quá đỉnh đầu, chém mạnh về phía Lộc Giai Nhi với một thanh thế vô cùng dữ dội. Sau khi lưỡi kích lạnh ngắt ấy nặng nề chém xuống, chỉ trong nháy mắt, Lộc Giai Nhi, Tôn Bá Dũng, cặp vợ chồng già kia, cả ngôi nhà đang bốc cháy dữ dội, tất cả đều hóa thành những đốm sáng màu xanh lam và từ từ tan biến giữa đất trời...

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 17

Vân Sinh

Ánh sáng bừng lên rồi nhanh chóng tan đi, những ảo ảnh trước đó cũng đều theo gió vỡ tan. Ba người Tiểu Trúc, Quy Hải Minh và Lục Linh lần lượt mở mắt ra, chỉ thấy trước mắt băng tuyết phủ dày, khung cảnh ngợp nỗi thê lương, còn bọn họ thì đang đứng trước chính điện của Thiên Huyền môn. Còn Huyền Kỳ chân nhân tóc trắng như tuyết lúc này vẫn đang đứng giữa một vùng tuyết trắng, tay phải cầm Tử Tiêu kiếm, tay trái khép ngón trỏ và ngón giữa lại, đưa lên, nhẹ nhàng vuốt ve lưỡi kiếm lạnh ngắt.

“Tất sư huynh đâu rồi?Huynh ấy còn chưa thoát khỏi ảo cảnh ư?”Lục Linh nhìn quanh bốn phía, kinh ngạc cất tiếng hỏi.

Lời của cô vừa dứt, giữa hư không chợt bừng lên một tia sáng chói mắt vô cùng, dần dần tạo ra một dòng xoáy ánh sáng. Từ trong dòng xoáy, một bóng người mơ hồ chậm rãi bước ra, chính là Tất Phi với mái tóc đen cùng bộ trường bào màu đỏ.Lúc này đây, hai bờ môi y tím tái, sắc mặt nhợt nhạt, bên tóc mai thấm đẫm mồ hôi. Lục Linh hoang mang bước lên phía trước, đưa tay đỡ lấy y, nôn nóng hỏi: “Tất sư huynh, huynh sao rồi?”

“Ta không... không sao.” Tất Phi ngước mắt lên nhìn mọi người, cười gượng nói. “Xem ra tu vi của ta còn kém, định lực không đủ, thiếu chút nữa đã bị tâm ma quấn lấy, không thoát được khỏi ảo cảnh...”

https://thuviensach.vn

Nghe y nói thế Lục Linh đột nhiên nhớ tới Lộc Giai Nhi với tâm dung nhan xinh đẹp cùng bộ dạng khóc lóc như mưa, bèn hơi nhíu cặp mày liễu, hỏi: “Huynh đã nhìn thấy cái gì vậy? Là thứ tâm ma gì đã quấn lấy huynh? Lẽ nào là một đại mỹ nữ đẹp tựa thiên tiên, yêu kiều quyến rũ?”

Tất Phi hơi nhếch khóe môi, nở một nụ cười miễn cưỡng, rồi cất giọng chua chát nói: “Ha ha, muội nghĩ đi đâu vậy... Ta, ta đã nhìn thấy sư phụ...”

Tất Phi nhắm hai mắt lại vẻ ủ dột, rồi chậm rãi nói tiếp: “Ta nhìn thấy cảnh sư phụ nhặt được ta lúc còn bé xíu ở trên núi Xích Vân, nhìn thấy người nuôi ta trưởng thành, cũng nhìn thấy cả Ứng Long tôn giả Hư Ảnh. Chính hắn đã nói với sư phụ về thứ tà pháp kia, mê hoặctâm trí của sư phụ. Ta... ta còn nhìn thấy, sư phụ ra tay với Thích sư thúc...”

Kể tới đây, Tất Phi không sao nói tiếp được nữa. Nhưng Tiểu Trúc và Quy Hải Minh đều đã hiểu rõ nguồn cơn. Ngày đó, trong mật đạo trên núi Xích Vân, bọn họ đã nhìn thấy hán tử ngũ quan đoan chính, cương trực bất khuất đó hóa thành tượng đá, hai hàng lệ máu chảy dài, cảnh tượng đến giờ vẫn như sờ sờ trước mắt.

Không muốn Tất Phi thêm bi thương, Tiểu Trúc vội vàng an ủi: “Tất đại ca, huynh chớ nên suy nghĩ nhiều, những cảnh tượng đó đều chỉ là ảo ảnh, đều chỉ là thử thách của Huyền Kỳ chân nhân với chúng ta mà thôi... Mà phải rồi, rắn con ca ca, Lục tỷ tỷ, mọi người đã nhìn thấy những gì vậy?”

Quy Hải Minh kể lại sơ lược chuyện về đứa bé với Khổ Lung, Lục Linh thì cũng nói ra mối ân oán giữa Lộc Giai Nhi với nhà họ Tôn. Nghe xong lời kể của hai người, Tiểu Trúc suy nghĩ một lát, bèn vỗ tay, nói: “Muội hiểu rồi! Sự thử thách của Huyền Kỳ chân nhân đối với chúng ta kỳ thực chính là chuyện mà trong lòng mỗi người chúng ta kiêng dè nhất! Muội sợ nhất là chuyện không thể cứu sống sư phụ. Rắn con ca ca vẫn luôn day dứt

https://thuviensach.vn

mãi về việc vô tình thả Ứng Long ra ngoài, tạo thành mối tai họa lớn, còn làm hại đến cha mẹ bị giam giữ trong Thất Ấn Tinh trụ. Điều vẫn luôn lởn vởn trong đầu Tất đại ca, không thể xua tan đi được, chính là khoảnh khắc huynh ấy đối đầu với sư phụ. Còn Lục tỷ tỷ thì hiển nhiên lo nhất là việc không thể phân biệt được yêu quái tốt với yêu quái xấu, từ đó không biết là nên giúp hay nên giết...”

Tiểu Trúc dừng lại một chút, rồi ngước mắt lên nhìn Huyền Kỳ chân nhân lúc này trông chẳng khác nào một bức tượng được tạc thành từ băng tuyết, bước tới, áy náy, nói với đối phương: “Tiền bối, đa tạ sự thử thách vừa rồi của ngài, nhờ đó mà bọn vãn bối tâm niệm được rõ ràng, tâm trí thêm kiên định. Vãn bối đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, dù có thế nào cũng phải cứu sư phụ về, sau đó phong ấn Ứng Long. Xin tiền bối hãy cho mượn Tử Tiêu kiếm!”

Huyền Kỳ chân nhân hờ hững không nói gì, chỉ lẳng lặng lau thanh trường kiếm trong tay, không hề trả lời. Đột nhiên, ông ta phất tay áo một cái, tráp kiếm sau lưng mở ra, bao Tử Tiêu kiếm bay thẳng lên hư không, sau đó lao vọt xuống, tựa như có linh tính, tự động chụp vào lưỡi kiếm sắc bén tỏa hàn quang của Tử Tiêu kiếm.

Chỉ thấy Huyền Kỳ chân nhân lật tay phải một cái, Tử Tiêu kiếm liền để lại một đạo tàn ảnh màu tím giữa hư không, sau đó bay tới trước mặt Tiểu Trúc và dừng lại. Tiểu Trúc đưa hai tay ra, ngửa lòng bàn tay lên trên, Tử Tiêu kiếm liền nhẹ nhàng hạ xuống tay nàng.

“Dựa theo ước định, các vị đã chiến thắng tâm ma, nay ta xin tạm trao Tử Tiêu kiếm này cho các vị bảo quản.”

Huyền Kỳ chân nhân giọng lạnh tựa băng, hờ hững cất tiếng. Sau đó, ông ta giơ hai ngón tay lên, lẳng lặng bắt quyết, giữa không trung lại một

https://thuviensach.vn

lần nữa bừng lên những đốm sáng màu xanh, dần dần kết thành một pháptrận. Tiểu Trúc vừa nhìn đã nhận ra ngay, pháp trận này có công hiệu gần giống với thuật Lãm Phong Thần Hành mà sư phụ Mặc Bạch của mình vẫn hay sử dụng.

“Băng Phách hàn đàm nằm ở một nơi bí mật trong núi thiêng, người thường khó mà tìm đến.Việc không thể chậm trễ, ta sẽ đưa các vị đi luôn.”

Nghe được lời này của Huyền Kỳ chân nhân, Tiểu Trúc ôm Tử Tiêu kiếm vào lòng, rồi khom người hành lễ với đối phương, nói: “Đa tạ tiền bối.”

Huyền Kỳ chân nhân không trả lời, chỉ khẽ xua tay một cái, tỏ ý bảo mọi người hãy rời đi. Bốn người lần lượt bước vào trong pháp trận, thân hình hóa thành những luồng ánh sáng, sau nháy mắt đã ở xa ngoài ngàn dặm. Trên vùng tuyết trắng mênh mang, lúc này chỉ còn lại Huyền Kỳ chân nhân. Ông ta chắp tay đứng đó, chăm chú nhìn chính điện của Thiên Huyền môn, chợt thở dài buồn bã, chậm rãi nói: “Ta từng lập lời thề, tuyệt đối không rời Tử Tiêu kiếm một ly. Lão bằng hữu, ta nuốt lời rồi.”

* * *

Chính như lời Huyền Kỳ chân nhân nói, Băng Phách hàn đàm nằm ở một nơi bí mật trong núi thiêng, trời sinh dị tượng. Nó tuy không nằm nơi phương Bắc rét lạnh, cũng không ở trên đỉnh núi tuyết cao vút, mà là ở trong khe núi sâu, vậy nhưng quanh năm vẫn phủ dày băng tuyết, cho dù là giữa ngày hè nóng nực cũng chẳng hề thay đổi.

Ánh sáng tan đi, bốn bóng người xuất hiện. Đưa mắt nhìn đi, chỉ thấy núi non nơi này ngợp trong màu trắng, cây cối chẳng có lấy một phiến lá xanh,

https://thuviensach.vn

chỉ còn lại cành khô xơ xác, bên trên phủ một lớp sương lạnh, phía dưới thì treo mũi băng dài, tựa như những mũi tên nhọn hoắt, phản chiếu vô vàn tia sáng sắc lạnh. Một cơn gió thổi tới, những cành khô không ngớt lung lay, các mũi băng liền rơi xuống như mưa. May mà bốn người đều không phải người thường, Tiểu Trúc rút song kiếm bên hông, Quy Hải Minh múa may Bàn Long thương, Lục Linh thì vung bán nguyệt kích, còn Tất Phi sử ra Sí Hỏa phù, tất cả mũi băng đều bị đánh tan, không thể làm gì bọn họ.

Đi qua khu rừng khô trắng lóa, phía trước xuất hiện một mảnh tuyết trắng mênh mang, sương mù che phủ, kín cả bầu trời, khó lòng phân biệt được đông tây nam bắc.Nếu là người thường, chỉ e sẽ bị lạc hướng giữa sương mù, để rồi đến cuối cùng kiệt sức mà chết.Có điều, bốn người hiển nhiên sẽ không bị làm khó bởi chuyện nhỏ này. Tiểu Trúc sử ra Trì Phong quyết, giữa hư không liền nổi lên một cơn gió nhẹ, thổi tan sương mù, làm lộ ra một con đường.

Đi qua vùng đất tuyết, tại điểm cuối của mảng sương mù mờ mịt, bọn họ nhìn thấy một cái hang sâu thẳm đen thui, cửa hang bị che kín bởi một lớp băng rắn chắc. Lớp băng này tựa như sắt thép, cho dù có dùng đao thương kiếm kích chém vào cũng chẳng thể tạo ra một khe nứt nhỏ. Quy Hải Minh phát động yêu lực, phóng ra Minh Tiêu Chi Viêm, ngọn lửa mạnh mẽ rốt cuộc cũng đã làm cho lớp băng tan chảy. Bốn người đi vào trong hang, thấy nơi này lạnh giá tột cùng, sau chừng nửa canh giờ đi trong một con đường tối tăm mù mịt, khung cảnh trước mắt bọn họ bỗng sáng bừng lên...

Chỉ thấy tại nơi sâu thẳm trong hang có một địa cung khổng lồ, trên các bức tường đá xung quanh mọc đầy những cột băng lớn nhỏ, tại nơi chính giữa địa cung là một đầm nước lạnh sâu thẳm. Trên mặt đầm kết một tầng băng dày, sáng bóng như gương. Bên dưới lớp băng, nước trong đầm vẫn chậm rãi chảy, ánh lên những tia sáng màu xanh lam lạnh ngắt.

https://thuviensach.vn

Bên dưới tầng băng, giữa làn nước lạnh, có một người áo trắng tóc đen đang nằm. Làn nước chảy nhẹ, làm mái tóc đen như gỗ đàn hương của y bồng bềnh trôi, những tia sáng màu xanh lam chiếu lên đôi mắt đang nhắm chặt của y, soi lên cả đôi bờ môi vẫn thường xuyên nhếch lên kia.

“Sư phụ!”

Tiểu Trúc kinh hãi kêu lên, ghé đến sát bờ đầm, dõi nhìn bóng hình của Mặc Bạch trong đầm nước lạnh.

Vừa mới nhìn, khóe mắt nàng đã lập tức đỏ hoe, thiếu chút nữa thì rơi nước mắt.Người nằm đó hoàn toàn giống trong ký ức của nàng, không có gì khác biệt. Nếu không phải y mặt mày tái nhợt, nàng ắt sẽ ngỡ là y đang lười nhác nằm ngủ ở đây, còn trận ác chiến bên bờ Đông Hải kia, cả cảnh tượng sư phụ bị ngọn lửa của Ứng Long thiêu cháy thành tro bụi, dường như chỉ là một cơn ác mộng...

“Khóc cái gì?Nếu không cứu được y, tới lúc đó ngươi cứ tha hồ mà khóc.”

Bên tai đột nhiên vang lại một giọng nói trầm thấp, Tiểu Trúc liền đưa mắt nhìn, thấy thần tướng Thương Minh không biết đã đứng bên bờ đầm tự lúc nào. Y thân hình cao lớn, mặc chiến bào màu xanh, lưng đeo huyền thiết trọng kiếm, dung mạo tuấn tú, dáng vẻ oai phong lẫm liệt. Trong tay cầm một nậm rượu, y đưa lên uống một ngụm, rồi lại nhìn qua phía Tiểu Trúc, lạnh lùng nói: “Nha đầu, những thứ ta bảo ngươi đi tìm, ngươi đã mang tơi đây chưa?”

“Dạ, đã mang tới đủ cả rồi.” Tiểu Trúc gật đầu một cái thật mạnh, vội vàng đưa Tử Tiêu kiếm tới, đồng thời nhỏ giọng hỏi: “Thương Minh sư

https://thuviensach.vn

phụ, những lời vừa rồi của người là sao vậy? Chẳng lẽ sư phụ con chưa chắc đã có thể hồi sinh ư?”

“Bớt nói lời thừa đi, cứ thử rồi khắc biết!”

Thần tướng nhíu chặt đôi hàng lông mày, trầm giọng nói. Y vứt nậm rượu sang một bên, khiến nó vỡ tan thành nhiều mảnh vụn, hương rượu tỏa đi tứ phía. Kế đó, y quát vang một tiếng, tụ khí vào đầu ngón tay, tay phải đột ngột vung ra, Tử Tiêu kiếm tức thì rời bao, tự động xoay tròn giữa không trung, ánh tím tỏa ra kết hợp với ánh sáng xanh nơi đầm nước, tạo nên một khung cảnh đẹp đẽ vô song.

Thương Minh lật bàn tay trái một cái, ba món pháp khí Càn Khôn đỉnh, Khuy Thiên phiên, Định Hồn châu như nhận được mệnh lệnh, tự động bay ra khỏi hành lý của mọi người, bay cả đến xung quanh thần tướng Thương Minh.

Chỉ thấy Thương Minh vung tay mấy cái, Khuy Thiên phiên liền không có gió mà tự tung bay, sau nháy mắt đã hóa thành một tấm lưới lớn màu bạc, bao trùm cả địa cung. Tất Phi thấy vậy thì tấm tắc khen lạ: “Thì ra là thế, Khuy Thiên phiên này không ngờ còn có thể dùng để ngăn chặn phép thần. Có Khuy Thiên phiên che chắn, cho dù là các vị thần trên Thiên đình cũng chẳng thể nhìn thấy cảnh tượng nơi đây.”

Trong khi Tất Phi buông lời tán thán, thần tướng lại hạ bàn tay trái, Càn Khôn đỉnh vốn đang lững lờ giữa không trung liền rơi nhanh xuống mặt băng, làm vụn tuyết bắn đi tung tóe. Thương Minh lạnh lùng đưa mắt liếc qua, lại đẩy bàn tay phải, đưa Định Hồn châu vào trong đỉnh, sau đó lấy từ bên hông ra một chiếc hồ lô ngọc phỉ thúy. Y cầm chắc chiếc hồ lô ấy trong tay, dùng ngón tay mân mê một lúc, sau đó đem vứt nó vào trong Càn Khôn đỉnh.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy y lầm rầm tụng niệm một hồi, sau đó, trong Càn Khôn đỉnh liền bừng lên những tia sáng màu vàng rực rỡ, chiếc đỉnh đồng nặng nề rung động không thôi. Giữa làn ánh sáng, Định Hồn châu cũng bừng lên những tia sáng năm màu, rồi đột nhiên, từ trong chiếc hồ lôngọc phỉ thúy kia bay ra hai đốm sáng một đen, một trắng, tựa như hai con cá trong đồ hình Thái cực vậy, không ngừng xoay tròn và đuổi theo nhau xung quanh Định Hồn châu.

“Khởi!”

Thương Minh quát vang một tiếng, Định Hồn châu liền được ánh vàng đỡ lên, từ trong Càn Khôn đỉnh bay ra ngoài, chậm rãi tới trên mặt băng sáng như gương, lững lờ bay trên thân thể của Mặc Bạch. Mắt nhìn hai đốm sáng một đen, một trắng kia, Tiểu Trúc nắm chặt hai tay, ngưng thần nín thở, không dám phát ra tiếng động nào. Nàng mở to cặp mắt màu hổ phách, chăm chú nhìn Thương Minh giơ cao tay phải, rồi đột nhiên chém xuống...

“Phá!”

Lời của y còn chưa dứt, Tử Tiêu kiếm đã lao vọt xuống như sấm sét, đâm thấu qua Định Hồn châu, găm nó vào mặt băng trên đầm nước lạnh, cũng găm cả vào vị trí trái tim của Mặc Bạch. Chỉ nghe một âm thanh giòn tan vang lên, Định Hồn châu vỡ vụn, cặp cá âm dương chui xuống dưới băng, sau nháy mắt đã dung hòa vào trong thân thể Mặc Bạch. Cùng với đó, mặt băng bị Tử Tiêu kiếm đâm thấu qua cũng phát ra những tiếng nứt vỡ, không lâu sau thì xuất hiện vô số vết nứt dày đặc tựa như mạng nhện. Đột nhiên, những mảnh băng vụn bay đi tứ tung, tựa như sao băng vậy.

https://thuviensach.vn

Giữa khung cảnh ấy, một thân hình cao gầy lừng lững đứng dậy. Những mảnh băng vụn bám trên tóc y, vai y lấp lánh phát sáng, chiếu lên khóe môi hơi nhếch lên của y, cũng chiếu lên cả đôi hàng mi nhẹ nhàng chớp động. Chỉ thấy y từ từ mở mắt, cặp mắt đen láy sáng như sao, thấp thoáng nét cười, vô cùng rạng rỡ.

Tiểu Trúc mở to đôi mắt, sững sờ nhìn bóng hình quen thuộc trước mặt, ngẩn ngơ đến nỗi chẳng nói được thành lời. Mãi một hồi lâu sau, nàng mới đưa chân lên, bước từng bước về phía bờ đầm, rơm rớm nước mắt, nói: “Sư phụ... thật sự là người rồi...”

Nàng vừa định bước chân lên mặt đầm thì đã bị một người chụp lấy gáy áo kéo lại. Chỉ thấy Thương Minh sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: “Ồn ào cái gì? Với tấm thân yếu ớt của y bây giờ, bị ngươi nhào tới ôm một cái, ắt sẽ phải nằm trở lại trong đầm ngay.Ta không có sức để cứu y thêm lần nữa đâu.”

“Ha ha, ta nói này bằng hữu.” Một giọng nói mang theo nét cười vang lên, quanh quẩn mãi trong hầm băng. Chỉ thấy Mặc Bạch hơi nhếch khóe môi, chậm rãi nói: “Thì ra đường đường là hóa thân mà thần tướng tạo thành cũng chỉ có vậy, thực yếu ớt quá chừng.”

Thương Minh chẳng biết lôi từ đâu ra một nậm rượu khác, ngẩng đầu lên uống một ngụm lớn, rồi mới lạnh lùng nói: “Hừ, chẳng qua mới chỉ nói nha đầu này có một câu thôi, thế mà ngươi đã ra mặt che chở rồi. Tiểu Hắc Bạch, ta thấy ngươi cưng chiều nó quá rồi đấy.”

“Cưng chiều thì đã sao? Ta đây cưng chiều một cách quang minh chính đại.”Mặc Bạch lại càng tươi cười rạng rỡ. “Đâu có giống như người nào đó miệng cứng lòng mềm, luôn miệng nói là sẽ “không nhúng tay vào”, vậy mà lại ngấm ngầm ra tay, bảo vệ bạn cũ.”

https://thuviensach.vn

“Nhiều lời!” Thương Minh cắt ngang lời y, đồng thời vung tay ném nậm rượu tới.

Mặc Bạch đưa tay đón lấy, mỉm cười uống một ngụm. Chẳng ngờ rượu vừa mới vào trong bụng, quanh người y đã bốc lên một làn khói màu trắng, thế rồi sau nháy mắt, y đã biến thành một con gấu trúc tròn xoe, toàn thân chỉ có hai màu đen trắng đan xen. Y ngồi phịch xuống đất, ợ ra một hơi rượu, khẽ lắc cái đầu lông lá, làu bàu nói: “Ta nói này bằng hữu, cái hóa thân này sao tệ quá vậy, chỉ mới uống một ngụm rượu mà đã gục rồi. Để ta xem sau này còn ai uống rượu với ngươi nữa.”

Hai người tranh cãi với nhau, đám tiểu bối đương nhiên không tiện xen vào, đành đứng đó mà nhìn.Tiểu Trúc vừa rồi còn rơm rớm nước mắt, lúc này nhìn thấy sư phụ gấu trúc biến về nguyên hình, thế là lại đổi khóc thành cười.Hai người Quy Hải Minh và Tất Phi đều tỏ vẻ nhẹ nhõm, mặt thoáng nét mừng.Duy có Lục Linh là cúi đầu không nói gì, lẳng lặng nhìn những mảnh vỡ của Định Hồn châu, tỏ ra hết sức khó xử. Sau chốc lát, cô ta không kìm được lên tiếng: “Tiên quân, thần tướng, xin thứ cho Lục Linh mạo muội.Nhưng hiện giờ Định Hồn châu đã vỡ, tiểu nữ chẳng còn mặt mũi nào mà quay trở lại sư môn.Xin Mặc Bạch tiên quân cho biết Vân Sinh kính rốt cuộc đang được giấu ở đâu, tiểu nữ muốn mang nó đi phong ấn Ứng Long, coi như lập công chuộc tội.”

Câu nói này của Lục Linh khiến cả Mặc Bạch và Thương Minh đều im lặng. Hai người họ đưa mắt nhìn nhau, rồi Thương Minh bèn cười lạnh, nói: “Chuyện này do ngươi gây ra, ta phải xem xem ngươi định giải quyết thế nào. Ta thì chẳng quản nổi.”

Nghe thấy câu này của Thương Minh, Lục Linh hơi cau mày, thầm cảm thấy nghi hoặc. Đột nhiên, Mặc Bạch khẽ lắc đầu, chậm rãi nói: “Xin lỗi,

https://thuviensach.vn

Lục cô nương, ta vừa mới hồi sinh, sức khỏe còn chưa ổn định, chuyện về Vân Sinh kính ta tạm thời chưa thể trả lời được. Nhưng cô nương yên tâm, Định Hồn châu vì ta mà bị hủy, ta nhất định sẽ cho cô nương một câu trả lời."

"Sư phụ, người sao rồi, có chỗ nào không thoải mái vậy?" Tiểu Trúc bước tới đỡ lấy cánh tay Mặc Bạch, nôn nóng hỏi.

Mặc Bạch đưa mắt nhìn khắp mọi người một lượt, sau đó chậm rãi nói: "Nha đầu, hai thầy trò chúng ta đã lâu lắm rồi không gặp, vi sư có mấy lời này muốn nói với con."

Nghe ra cái ý ở ngoài lời của y, ba người Quy Hải Minh, Tất Phi và Lục Linh tất nhiên đều không tiện ở lại, đành lùi ra bên ngoài chờ đợi. Còn Thương Minh thì liếc nhìn Mặc Bạch một chút, sau khi trao đổi ánh mắt với đối phương thì cũng rời đi. Lúc này, trong hang băng chỉ còn lại hai thầy trò Mặc Bạch và Tiểu Trúc. Tiểu Trúc định thi triển Khí Dũ thuật để làm giảm nhẹ bệnh tình cho sư phụ, nhưng lại bị Mặc Bạch đưa hai tay tới giữ chặt bờ vai.

"Nha đầu, con nghe ta nói đây."

Mặc Bạch dừng lại một chút, hít sâu một hơi, chăm chú nhìn tiểu cô nương mà mình đã một tay nuôi lớn. Sau hồi lâu trầm lặng, y rốt cuộc đã lên tiếng nói ra một bí mật kinh người:

"Tiểu Trúc, con chính là Vân Sinh kính."

CHƯƠNG 18

https://thuviensach.vn

Quyết ý

Giữa ngày đông tháng Chạp, trời lạnh đến thấu xương.Dưới ánh trăng lờ mờ, những bông tuyết buông rơi lặng lẽ, rồi lại bị gió bấc cuốn đi, nhẹ nhàng bay múa, tựa như hoa lê đầy trời.

Trong đêm đông giá lạnh, núi Đoạn Vân chìm trong một mảnh tịch mịch, chỉ còn lại tiếng gió bấc rít gào. Đừng nói là lũ chim hay sâu bọ, ngay đến những con thú hoang với bộ lông thật dày cũng chẳng chịu nổi cái lạnh này, đều đã đi tìm hang động để ngủ đông. Thế nhưng, giữa một mảng trắng xóa tuyết phủ ấy, bỗng dưng có một người lững thững bước lại.

Đó là một thanh niên gầy guộc, trên người mặc một chiếc áo trắng như tuyết, mái tóc đen nhánh, dung mạo tuấn tú phi phàm. Giữa tiết trời lạnh giá, thế mà y chỉ mặc một chiếc trường bào mỏng manh theo lối thư sinh, hai tay đút trong tay áo, nhưng chẳng hề run rẩy, còn trên khóe môi vẫn thấp thoáng nét cười, dáng vẻ hết sức ung dung tự tại.

Một bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, vừa khéo đậu trên chóp mũi y. Y bất giác khẽ mỉm cười, rút bàn tay ra từ trong tay áo, để mặc cho những bông tuyết rơi xuống lòng bàn tay. Chẳng bao lâu sau, tuyết tan ra thành những giọt nước lóng lánh, dưới ánh trăng bàng bạc chiếu rọi thực chẳng khác nào những viên minh châu.

Người thanh niên khẽ cười một tiếng, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời vô tận cùng với vầng trăng treo cao giữa trời. Sau chốc lại, y lại cụp mắt, ngó nhìn bốn phía: Chỉ thấy ngọn núi xanh này đã phủ đầy tuyết trắng, khắp nơi là một mảnh mênh mang. Tuyết rơi xuống rất dày, đè nặng trên những chiếc lá tùng. Y đưa tay tới, nhẹ nhàng vuốt ve lớp vỏ xù xì của một cây tùng cổ thụ, khẽ cười nói:

https://thuviensach.vn

“Lão Tùng ơi lão Tùng, hôm nay từ biệt, ngày sau có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại nữa.Mong ngươi sớm ngày tu hành đắc đạo, ngàn năm không đổ.”

Gió bấc rít gào, lướt qua cành tùng, đống tuyết bám trên đó liền rơi xuống, cành tùng thì bật lên trên, cứ như thể gốc tùng cổ thụ đang chào người thanh niên kia vậy. Cành tùng rung rinh, tuyết rơi xuống lả tả, bámcả lên mái tóc đen nhánh của người thanh niên, song y cũng chẳng phủi đi, chỉ tươi cười vỗ nhẹ vào thân cây, giống như đang nói lời từ biệt, sau đó lại tiếp tục bước đi trên tuyết.

Người này chính là Mặc Bạch tiên quân. Y sớm đã tu luyện thành tấm thân địa tiên từ lâu, lại được hảo hữu là thần tướng Thương Minh chỉ bảo, còn có thần khí Vân Sinh kính trợ giúp, cho nên tu vi tăng nhanh vô cùng. Ngày mai chính là ngày mà y phi thăng thành tiên, Thương Minh còn từng ước hẹn với y: Cửa Nam Thiên gặp mặt, đón hảo hữu phi thăng.

Cho nên, đêm nay, Mặc Bạch thong dong dạo bước, thu hết cảnh vật trên núi Đoạn Vân vào nơi đáy mắt, đồng thời cũng nói lời từ biệt với chốn cố hương mà mình đã sinh sống mấy trăm năm này.

Sau đêm nay, y sẽ thoát ly khỏi cõi trần thế, không còn vướng bận chuyện gì ở thế tục, được liệt vào hàng ngũ thần tiên, có thể chuyên tâm tu luyện.

Nghĩ tới đây, nét cười bên khóe môi Mặc Bạch lại càng thêm nồng đậm, cặp mắt ôn hòa như ngọc phản chiếu ánh trăng, tất cả những cành cây, ngọn cỏ trên núi Đoạn Vân cùng với tuyết bay đầy trời đều được thu vào trong mắt, ghi khắc trong lòng. Y thong dong cất bước, đi vào trong một khu rừng trúc ở dưới chân núi.

https://thuviensach.vn

Khu rừng trúc này chính là nơi mà Mặc Bạch yêu thích nhất: Mùa xuân, măng trúc mọc lên tua tủa, vừa tươi lại vừa non; mùa hè, lá trúc rợp thành bóng mát, che kín ánh mặt trời nóng nực; mùa thu, gió thổi trúc đưa, lung lay xào xạc; ngay cả trong mùa đông, khi mà vạn vật đều ngơi nghỉ, tuyết lả tả tung bay, những cành trúc vẫn xanh biêng biếc, tạo nên một khung cảnh đầy ý vị.

Trong khi y thong dong thả bước giữa rừng trúc, ngắm những cây trúc vươn mình thẳng tắp giữa tuyết trắng mùa đông, đột nhiên, chân y hơi loạng choạng, hình như đã vấp phải thứ gì đó. Đang thời điểm này hẳn không thể nào có măng được, y liền khom người xuống, đưa tay gạt lớp tuyết bên trên ra. Cảnh tượng trước mắt khiến y cả kinh thất sắc, nét cười tan biến hết: Không ngờ bị vùi dưới tuyết lại là một đứa bé gái sơ sinh.

Khuôn mặt đứa bé đó nhăn nhúm, cái đầu chỉ to ngang một cái nắm tay, trên người vẫn còn dây rốn. Mặc Bạch vội vàng bới tuyết ra, bế đứa bé sơ sinh đó lên, áp sát vào ngực mình, muốn dùng hơi ấm cơ thể ủ ấm cho nó. Nhưng có lẽ đứa bé này đã bị vùi trong tuyết quá lâu, thân thể nhỏ bé trở nên cứng đờ, cặp mắt nhắm chặt, bên trên còn dính đầy những bông tuyết lạnh băng. Nhìn tình hình này, hiển nhiên là đã không thể cứu được nữa rồi.

Nhìn đứa bé nhỏ xíu đó, trái tim Mặc Bạch như nghẹn lại. Y đưa hai ngón tay ra, ngầm thi triển Khí Dũ thuật để chữa trị, nhưng vẫn chẳng hề có chút khởi sắc.

Y cau mày lại, không đành lòng nhìn sinh mệnh nhỏ bé này vừa mới chào đời mà đã gặp phải tai ương, nó thậm chí còn chưa kịp mở mắt để nhìn phong cảnh ở cõi phàm trần này lấy một lần...

Mặc Bạch suy nghĩ một chút, cuối cùng lấy từ trong vạt áo trước ngực ra một chiếc gương cổ kính.Chiếc gương này trông trắng muốt, mặt lưng còn

https://thuviensach.vn

khắc những hoa văn hình mây, lấp lánh tỏa ra ánh vàng,chính là thần khí Vân Sinh kính của Thiên đình.

“Xin lỗi, Mặc Bạch đành lỡ hẹn rồi.”

Y khẽ lẩm bẩm, chẳng biết là đang nói cho ai nghe. Sau chốc lát, Mặc Bạch dồn linh lực toàn thân vào lòng bàn tay, Vân Sinh kính tức thì bừng lên những tia sáng rực rỡ, hình trạng biến đổi liên tục, cuối cùng hóa thành một cột sáng màu vàng, soi sáng cho cả khu rừng trúc. Chỉ thấy Mặc Bạch giơ hai ngón tay lên, thôi thúc linh lực, dẫn cột sáng đó vào trong lồng ngực đứa bé gái.

Ánh sáng nhanh chóng biến mất, bóng tối quay trở lại. Trong khu rừng trúc tịch mịch chợt vang lên một tiếng khóc rất vang: “Oe...”

Tiếng trẻ con khóc tức thì phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm. Nhìn đứa bé gái đang quấy khóc và không ngừng duỗi tay đạp chân trong lòng mình, đôi hàng lông mày vốn nhíu chặt của Mặc Bạch rốt cuộc đã dãn ra. Y hơi nhếch khóe môi, đưa tay tới nhẹ nhàng mân mê cằm đứa bé, động tác ấy chẳng hiểu sao lại khiến đứa bé ngưng khóc. Nó mở to cặp mắt tròn xoe màu hổ phách ra, tò mò nhìn người thanh niên trước mặt.

Thấy vậy, Mặc Bạch hé môi cười khẽ, vừa trêu chọc đứa bé vừa nhẹ nhàng cất tiếng: “Ta gặp được con trong rừng trúc dưới ánh trăng, vậy hãy đặt tên cho con là Nguyệt Tiểu Trúc đi!”

Đứa bé tất nhiên không biết tên họ là gì, chỉ há cái miệng nhỏ nhắn ra, bỗng “chụt” một tiếng cắn lấy ngón tay Mặc Bạch, sau đó mút không ngừng.

https://thuviensach.vn

Động tác này của cô bé làm Mặc Bạch dở khóc dở cười, rồi y bèn thở dài một tiếng vẻ hết cách, “úi chà chà... Tiểu Trúc, ngoan nào, sư phụ con không có cái bản lĩnh đó đâu... À, đúng rồi.”

Mặc Bạch chợt nhớ ra điều gì, bèn cởi chiếc hồ lô ngọc phỉ thúy đeo bên hông ra, truyền linh lực của mình vào trong đó, lẩm bẩm nói: “Vân Sinh kính là thần khí trên Thiên đình, tuy Thương Minh cho ta mượn để giúp ta tu hành nhưng sau này rốt cuộc vẫn sẽ đòi lại. Mà hiện giờ, nguyên thần của Tiểu Trúc đã hoàn toàn dung hòa với Vân Sinh kính, phải dựa vào thần khí mới có thể kéo dài tính mạng... Không được, không thể để y tìm thấy Tiểu Trúc, ba mươi sáu kế, chước chuồn là hơn cả!”

Y xé một mảnh vạt áo ra, cẩn thận bọc Tiểu Trúc lại, sau đó còn để chiếc hồ lô ngọc phí thủy kia vào trong tã lót. Chiếc hồ lô đựng rượu này vốn do Thương Minh tặng cho y, bây giờ lại được Mặc Bạch dùng pháp thuật tạo thành phong ấn để che giấu linh khí của y và Vân Sinh kính, khiến Thương Minh không thể nào tìm được.

Mặc Bạch bế Tiểu Trúc lên, đưa mắt nhìn về phía chân trời mờ mịt, khẽ nói: “Bằng hữu, xin cáo lỗi.”

Dứt lời, Mặc Bạch đưa tay bắt quyết, thi triển thuật Lãm Phong Thần Hành. Giữa hư không xuất hiện những luồng sáng màu xanh lục, dần dần kết thành pháp trận. Y bế Tiểu Trúc đi vào trong trận, sau nháy mắt đã biến mất chẳng còn bóng dáng.

Ánh sáng tan đi, khung cảnh trở về yên tĩnh, núi Đoạn Vân lại chìm giữa màn đêm với những bông tuyết buông rơi không tiếng động.

***

https://thuviensach.vn

Nước đầm rì rào chảy nhẹ, phản chiếu những tia sáng long lanh. Mặc Bạch ngồi bên bờ đầm, từ từ kể lại chuyện xưa.

“Sau đó...” Y thở, dài một tiếng, chậm rãi nói tiếp. “Ta mang con tới Bình thành, rồi về sau lại vì chuyện Bạch Trạch mà ẩn cư trên núi Thanh Xuyên.”

Tiểu Trúc khẽ gật đầu, rồi nói tiếp:”Cho nên, ngày đó, khi Tru Yêu tứ phái đánh lên núi Thanh Xuyên, thậm chí còn dùng quỷ kế ám hại sư phụ, sư phụ vẫn nhất quyết không chịu thừa nhận sự tồn tại của Vân Sinh kính. Người cố tình giấu giếm Thương Minh sư phụ, không để Thương Minh sư phụ tìm thấy mình, chủ yếu cũng là sợ Vân Sinh kính bị đòi lại...”

Nói tới đây, nàng ngước mắt lên, trong đôi mắt dịu dàng màu hổ phách ánh lên hình bóng của sư phụ. Chỉ nghe nàng buồn bã nói: “Giờ thì con hiểu cả rồi. Lúc sư phụ bị Tru Yêu tứ phái phong ấn pháp lực, Thương Minh sư phụ nhờ thế mà tìm được người, lại cố ý xuất hiện ở Bạch Hà trấn, đóng giả làm một người bán con rối gấu trúc. Khi đó, sư phụ vội vàng quay đầu bỏ chạy, mục đích chính là để Thương Minh sư phụ đuổi theo người, từ đó không đặt sự chú ý vào con, không phát hiện ra con kỳ thực chính là hóa thân của Vân Sinh kính...”

Tiểu Trúc dừng lại một chút, rồi đưa tay tới nắm lấy bàn tay lông lá của Mặc Bạch, khẽ nói: “Sư phụ, tất cả những việc mà người làm đều là để bảo vệ con. Người không muốn Thương Minh sư phụ, không muốn người của Tru Yêu tứ phái phát hiện ra tung tích của Vân Sinh kính, chỉ bởi vì, nếu con mà không có Vân Sinh kính thì sẽ lập tức mất mạng, đúng vậy không?”

https://thuviensach.vn

“...” Mặc Bạch không trả lời, chỉ thở dài buồn bã, sau đó liền chậm rãi gật đầu.

Thu hết bộ dạng buồn bã của sư phụ vào nơi đáy mắt, Tiểu Trúc chợt hơi nhếch khóe môi, nở một nụ cười điềm đạm. Nàng dang hai cánh tay ra, ôm lấy tấm thân béo tròn nung núc của sư phụ, lại vùi mặt mình vào cánh tay lông lá của đối phương, khẽ nói: “Sư phụ, cảm ơn người.”

Nghe Tiểu Trúc nói thế, Mặc Bạch thoạt tiên sững người, sau đó nghiêm khắc nói: “Nha đầu, chớ có làm chuyện ngốc nghếch. Sư phụ cứu tính mạng con không phải là để con đi tìm cái chết đâu.”

Tiểu Trúc khẽ lắc đầu, cọ nhẹ bờ má mịn màng vào lớp lông ấm áp trên người sư phụ, mãi một hồi lâu sau mới nhẹ nhàng cất tiếng: “Sư phụ, người phải tốn bao công sức mới cứu được tính mạng của Tiểu Trúc, nếu con mà còn nghĩ quẩn đi tìm đến cái chết, há chẳng phải là có lỗi với sư phụ lắm ư?”

Mặc Bạch thở phào một hơi, đưa tay xoa đầu Tiểu Trúc: “Nha đầu, con có thể suy nghĩ được như vậy thì sư phụ...”

“Nhưng, con cũng có thể cảm nhận được...” Tiểu Trúc chợt lên tiếng cắt ngang lời Mặc Bạch. “Bấy lâu nay, sư phụ kỳ thực chẳng dễ chịu gì.Ứng Long tác quái, gây họa cho bốn phương, nếu sư phụ dùng tới Vân Sinh kính thì ắt có thể ngăn cản được hắn. Nhưng vì tính mạng của con, người vẫn luôn giấu bí mật này ở nơi đáy lòng. Mãi tới bây giờ, con mới hiểu ra, tại sao mỗi lần nghe nói Ứng Long tàn bạo, gây họa cho Thần Châu, sư phụ lại tỏ vẻ bi thương như thế. Tất cả đều bởi sư phụ vẫn luôn tự trách, vẫn luôn áy náy.”

https://thuviensach.vn

Chuyện khiến mình phiền muộn nhất bị đồ đệ nói ra, Mặc Bạch im lặng chẳng nói năng gì.

Tiểu Trúc buông hai tay ra, lùi về phía sau một bước, ưỡn thẳng lưng, mặt đối mặt với sư phụ. Hiện giờ, nàng đã không còn là cô bé chỉ biết ỷ lại sư phụ nữa, mà đã trở thành một thiếu nữ độc lập, kiên cường, có thể gánh vác trách nhiệm. Nàng hơi nhếch khóe môi, nở một nụ cườirạng rỡ, nét cười không chỉ nằm trên khuôn mặt, còn ánh lên trong đôi mắt ôn tồn màu hổ phách kia nữa.

“Sư phụ, chúng sinh trong thiên hạ, còn cả sự yên bình của Thần Châu, những thứ này đều to lớn quá, cũng ở cách con quá xa vời. Con chỉ là một tiểu cô nương, làm sao quản được trăm họ trong thiên hạ, làm sao quản được vạn vật trong trời đất? Nhưng con biết, nếu không ngăn cản được Ứng Long, Bạch Trạch ca ca và Liễu ma ma sống ở Bình thành sẽ gặp tai họa trước tiên. Huyền Kỳ chân nhân cho mượn Tử Tiêu kiếm, chỉ rõ tâm ma của bọn con, rồi còn cả Mộ Tử Chân bề ngoài hung dữ nhưng kỳ thực có tình có nghĩa, đều sẽ gặp xui xẻo. Lại còn Ngôn tỷ tỷ số phận bấp bênh, Lận Bạch Trạch ham chiếm lợi vặt, bọn họ cũng sẽ gặp phải kiếp nạn...”

Vừa nói, Tiểu Trúc vừa bất giác nhớ lại những cảnh tượng trong cuộc hành trình vừa qua: Cha con Quách Hồng Phi và Quách đại thúc ở thôn Đỉnh Sơn, huynh muội Chung Vô Gia vì gặp bất công mà hóa thành yêu quái, hai phu thê Tiêu Hành Chi, Ngôn Nhược Thi tình cảm keo sơn, Chính Đức chân nhân và các yêu linh dị thú bị giam giữ ở Xích Vân lâu, rồi còn cặp sư huynh đệ Mộ Tử Chân và Cư Trần của Thiên Huyền môn nữa... Những người đó, những chuyện đó, đều như mới xảy ra hôm qua, còn sờ sờ trước mắt. Tiểu Trúc cố gắng định thần, rồi chậm rãi nói tiếp:

“Sư phụ, con không muốn những bi kịch đó lại xảy ra nữa, con muốn bảo vệ bạn bè và người thân của con. Tất đại ca là hảo hữu chí giao của

https://thuviensach.vn

con, huynh ấy ôn hòa lương thiện, từng cứu tính mạng con mấy lần. Còn cả Lục tỷ tỷ nữa, tỷ ấy tuy nóng nảy bộp chộp, nhưng nói sao làm vậy, dám yêu dám hận, bọn con cũng từng kề vai chiến đấu.Còn về rắn con ca ca, con tuyệt đối, tuyệt đối không muốn thấy huynh ấy bi thương tự trách về việc mình thả Ứng Long ra. Và đương nhiên, con lại càng không muốn thấy sư phụ phải áy náy về chuyện giấu giếm tung tích của Vân Sinh kính...”

Từ trong đôi mắt dịu dàng màu hổ phách kia bừng lên những tia sáng kiên định, chỉ thấy Tiểu Trúc siết chặt nắm tay, nhìn thẳng vào sư phụ, trầm giọng nói ra quyết định của mình:

“Sư phụ, con không muốn lánh đời trốn tránh nữa! Con phải chiến đấu, phải phong ấn Ứng Long!”

* * *

Cùng lúc đó, ở bên bờ Đông Hải xa xôi, gió dữ rít gào, biển sâu không ngừng nổi sóng.

Những đám mây đen dày đặc phủ kín cả bầu trời, ở giữa tầng mây còn có những tia chớp lóe lên. Sau một hồi sấm nổ đì đùng, mưa rào đổ xuống, kèm theo sóng dữ ngợp trời, cuồng phong gào rít. Những ngọn sóng cao tới cả trượng hết lần này tới lần khác nện vào vách đá, dường như muốn nuốt chửng vạn vật ở cõi nhân gian.

Trên mặt biển gió to sóng dữ, một bóng đen cao gầy đứng sừng sững giữa đất trời.

Người đó khoác một chiếc trường bào màu tím, đeo mặt nạ bạc che nửa mặt, phần từ mũi đến mắt bị che mất, chỉ để lộ bờ môi mỏng tím đen.Hắn

https://thuviensach.vn

đứng lừng lững giữa hư không, toàn thân tỏa ra khí đen nồng đậm. Chỉ thấy hắn xòe bàn tay phải ra, bên trên bùng lên một ngọn lửa âm u màu tím sẫm, dưới gió dữ mưa rào vẫn bốc lên cao.

Ngọn lửa đó lắc lư không ngớt, tựa như đang kể lại chuyện gì đó với người đeo mặt nạ bạc kia. Nếu chăm chú lắng nghe thì còn có thể nghe thấy những âm thanh lào xào nhỏ bé, hết sức lạnh lẽo vô tình, tựa như đang tụng niệm kinh văn, vừa như rất gần, lại vừa như ở xa ngoài nghìn dặm.

“Mặc Bạch tụ linh hóa thân, Vân Sinh kính tái hiện trên đời ư...”

Một tia sét lớn đánh xuống, xé toạc cả bầu trời âm u. Ánh tím chiếu rọi lên tấm mặt nạ màu bạc của người áo đen, phản chiếu những tia sáng lạnh ngắt. Người đó co năm ngón tay lại, dập tắt ngọn lửa trong lòng bàn tay, sau đó liền khẽ hé khóe môi, để lộ một nụ cười giễu cợt.

“Ha ha, có chuyện hay để xem rồi.”

Hết tập 2

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
TẬP 2
11
12
13
14
15
16
17
18

https://thuviensach.vn